DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

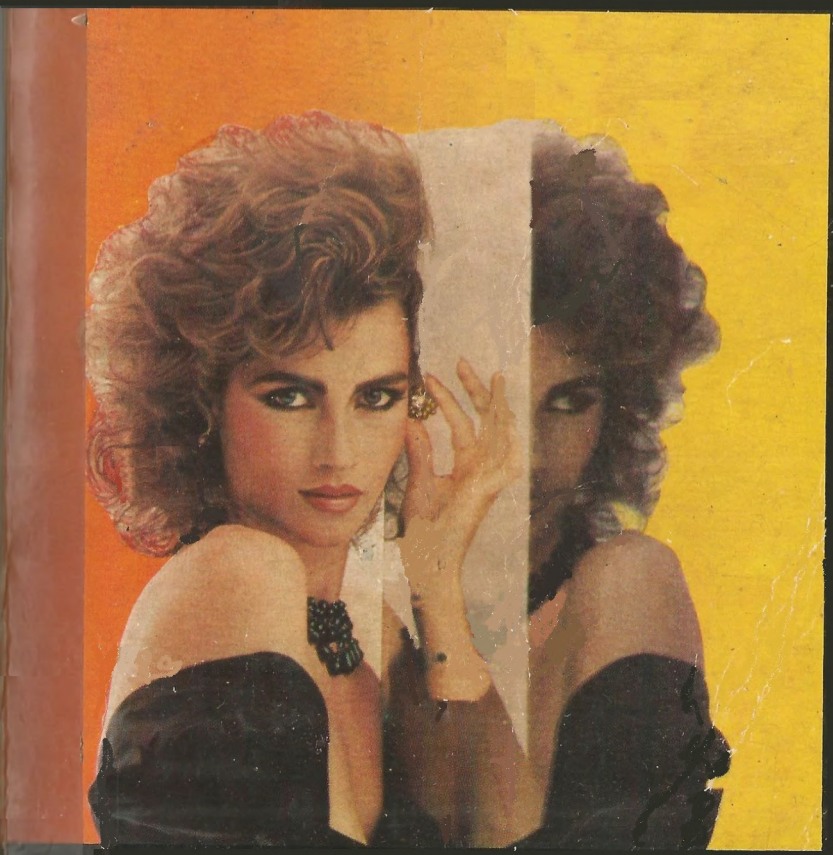
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Kurtulanlar

Jackie Collins

İNKILÂP ve AKA BESTSELLER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://ranley.org

Copyright
© JACKIE COLLINS/Kesim Ajansı

Türkiye'de Yayım Hakkı
© İNKILÂP ve AKA KİTABEVLERİ

Diziyi Hazırlayan:
Nadir Yelkenci

Yayımlayan
İNKILÂP ve AKA KİTABEVLERİ
TİCARET ANONİM ŞİRKETİ
İstanbul, Ankara Cadd. No 95

Dizgi ve Baskı:
Yelken Matbaası İstanbul 1984

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

JACKIE COLLINS

KURTULANLAR

BEST-SELLER DİZİSİ
Ankara Caddesi
No-95 İSTANBUL
İNKILÂP ve AKA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

JACKIE COLLINS

KURTULANLAR

(CHANCES)

Türkçesi :
Oya Alpar

İkinci Baskı

İNKILÂP ve AKA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

ÇEVİRİ ROMAN YAYINIMIZDAN
EN SON YAYIMLANANLAR

★ ACI YUDUM - **J. Mario Simmel**
★ ALTINCI EMİR - **Lawrences Sanders**
★ ARMAGEDDON - **Leon Uris**
★ ASİLER - **John Jakes**
★ AŞIKLAR ve KUMARBAZLAR - **Jackie Collins**
★ BARBOZA BELGELERİ - **Peter Driscoll**
★ BAŞKAN - **Irving Wallace**
★ CEMİL - **Jonathan Black**
★ DANTEL - **Shirley Conran**
★ DENİZCİ - **Morris West**
★ DOĞU EKSPRESİ - **Pierre Jean Remy**
★ LANETLİLER - **Kurt Palka**
★ İHTİRAS - **Irwin Show**
★ JANE EYRE - **Charlotte Bronté**
★ KARTALLAR - **Ken Follett**
★ KURTULANLAR - **Jackie Collins**
★ FABRİKA - **Jack Lynn**
★ MAHŞERİN 5 ATLISI - **Collins - Lapièrre**
★ NÖBETÇİ HEMŞİRE - **A. J. Cronin**
★ ÖĞRETMEN - **Jack Lynn**
★ REBECCA - **Daphne du Maurier**
★ SOSYETE KIZLARI - **June Flaum Singer**
★ SÖMÜRENLER - **Samuel Edwards**
★ TRİNİTY - **Leon Uris**
★ UMUT YILLARI - **A. J. Cronin**

Ücretsiz PDF Kitaplar - https://rantey.org

ÇARŞAMBA, 13 TEMMUZ 1977
NEW YORK

Oymalı tahta masanın arkasında oturan Costa Zennocotti, karşısında, hızlı hızlı konuşurken, anlattıklarını vurgulamak için, elini kolunu çılgın gibi sallayıp, kaşını gözünü oynatan kıza bakıyordu. Tanrım! kendi düşüncelerinden iğreniyordu ama şimdiye dek gördüğü en şehvetli kadındı...

Kız sert sert, «Costa beni dinliyor musun?» diye sordu.

«Evet Lucky» diye telaşla yanıtladı. Parmak kadar kız için —şimdi kaç yaşındaydı yirmi yedi mi yoksa yirmi sekiz mi?— düşündüklerinden utandı. Hem çok zeki hem de çok bilmişti. Belki şimdi aklından geçenleri okuyordu.

Costa onu, fahişe, çocuk, özgür kadın, tahrikçi gibi çeşitli davranışlar içinde görüp tanımıştı.

«Anladın ya» —kocaman Gucci çantanın içine elini sokup, karıştırdı ve sigara paketini çıkardı— «babamın geri dönmesi için vakit erken. Şimdi asla gelmemeli. Onu durdurmalısın.»

Costa omuzlarını silkti. Bazen de çok aptallaşıyordu. Aklına koyduğunu yapmaktan Gino'yu kim vazgeçirebilirdi ki? Adamın huyunu herkesten iyi de kızının bilmesi gerekirdi. Gino ve Lucky, iki değişik insan oldukları halde, her bakımdan birbirlerine benzerlerdi. Hatta kızın fiziksel görünümü bile babasının modeliydi. Koyu esmer ten, kocaman kor gibi yanan kara gözler, geniş şehvetli ağız ve aynı saldırgan cinsellik akan yüzleri vardı. Yalnız burunları farklıydı. Gino'nun, erkekliğine yakışan uzun burnunun yanında, kızınınki dişiliğine uygun küçüklükteydi. Her ikisinin de kapkara kıvırcık saçları vardı. Lucky kıvırcık buklelerini omuzlarına salardı. Yetmiş küsür yaşındaki Gino'nun başındaki saçlar hâlâ dökülmemişti.

Costa kederle elini kaldırıp başında saçları dökülmüş noktaya elini sürdü - ne noktası, kafasının üstü adeta kıraç çöldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçlarını ne tarafa tarasa çıplaklığı örtülmüyordu. Eh, altmış sekizindeydi. Bu yaşta daha ne beklenirdi?

Kız «babama söyliyecek misin?» diye sordu. «Ha? Söyliyecek misin?»

Costa, Gino'nun bindiği uçağın bu anda kentin üstünden geçmekte olduğundan söz etmemeye karar verdi. Az sonra uçak alana inecekti ve kısa süre sonra Gino kente gelecekti. Lucky, babasının işleri tekrar ele alacağı gerçeğini kabul etmeliydi.

Tanrım! kan gövdeyi götürecek, herkes de Costa'ya saldıracaktı.

Üç kat yukarda, Steven Berkely, arkadaşı Jerry Meyerson'un sessiz, sakin ofisinde çalışıyordu. Aralarında anlaşma yapmışlardı. Steven'ın sakin kafayla çalışması gerektiği zamanlar normal, iş satlerinin dışında arkadaşının ofisini kullanabiliyordu. Çünkü burada ne telefon çalıyor, ne de kimse kendisini arıyordu. Kendi ofisinin günün her saatinde tımarhaneden farkı yoktu. Hatta evinde bile telefon hiç durmadan çalardı.

Gerinip, saatine baktı. Dokuz buçuk olduğunu görünce, ağzının içinden yavaşça küfür etti. Zaman sanki ucup gitmişti. Aileen aklına gelince, acaba telefon etsem mi diye düşündü. Zaten tiyatro randevularını iptal etmişti. Ama ne kaçırılan tiyatro ne de geç yapılan evlenme teklifi Aileen'ni sinirlendirmezdi. Herşeyi sükûnet içinde karşılardı. Steven de kızın bu yanını çok seviyordu. Üç hafta önce ona evlenme teklif edince, kızın hemen evet demesi Steven için sürpriz değildi. Aileen'nin davranışlarının şaşırtıcı hiç bir yanı yoktu. Eski karısı Zizi'den sonra sürprizle karşılaşmayı kim isterdi.

Steven otuz sekiz yaşındaydı ve artık sakin bir aile yaşamı arzuluyordu. Yirmi üç yaşındaki Aileen de Steven'nin istediklerini verebilecek yetenekteydi.

Steven Berkely, çok başarılı ve ünlü bir savcıydı. Zenciler beyazlara güzel görünmeye başladıkları zaman, dört yıllık hukuk eğitimi ve çalışma coşkusuyla kendisini olayın içinde buluverdi. Bilgisi, espirisi ve keskin zekâsıyla amacına ulaşması kolay oldu. Olağan üstü yakışıklılığının da başarısına katkısı büyüktü. Bir doksanın üstünde uzun boyu, atlet yapılı vücudu, yeşil gözleri, siyah kıvırcık saçları ve sütlü çikolata teniyle kendisine bakanların yüreklerini hoplatıyordu.

Onu kibirli ve kendisini beğenmiş zannedenler, karşılarında terbiyeli nazik birini buluyorlardı. Saldırganlık bekliyenler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ise, insanların düşünce ve duygularına saygılı olduğunu anlıyorlardı.

Metodik şekilde kâğıtlarını toplayıp, aşınmış deri çantasına koydu. Sonra gözlerini ofisin içinde gezdirdi, masa lambasını söndürüp, kapıdan dışarı çıktı. Uzun zamandır üstünde çalıştığı özel soruşturma sonuçlanmak üzereydi. Yorulduğunu hissediyordu ama tatlı bir yorgunluktu. Zamanını çalışmakla değerlendirmekten zevk alıyordu. Çalışmak cinsel ilişkilerden ve gündelik eğlencelerden bile daha güzeldi. Cinsel ilişkileri sevmiyor değildi, hele hoşlandığı kadınla birlikte olmak harikaydı, fakat Zizi için sevişmek tutkuydu. Versene, versene, hep versene. Küçük kurnaz Zizi günün her saatinde sevişmek isterdi - ve kendisi yanında bulunmadığı zamanlarda... eh zamanını boşa geçirmezdi. İlk başta annesinin sözünü dinleyip onunla evlenmemesi gerekti. Fakat insanın içine ateş düşünce ana sözünü kim dinlerdi?

Aileen'nin durumu farklıydı. O iyi eski kafalı bir kızdı. Annesi de çok beğeniyordu. «Kızla evlen» diye öğüt vermişti, zaten evlenmeye kararlıydı.

Gözlerini son kez ofisinin içinde dolaştırıp, asansöre doğru yürüdü.

Dario Santangelo, bağırmamak için dudaklarını ısırdı. Üstündeki esmer oğlan hayvan gibi gidip geliyordu. Acı. Zevk. Zevkle karışık acı. Dayanılmaz zevk. Daha değil... hayır değil... Artık kendisini tutamıyordu. Zevkin doruk noktasına ulaşırken vücudunun titremesini kontrol edemeyip avaz avaz bağırmaya başladı.

Esmer oğlan, sert penisini hemen dışarı çekti. Dario yatağın içinde yuvarlanıp derin derin iç geçirdi. Oğlan yataktan kalkmış kendisine bakıyordu.

Dario, onun adını bile bilmediğini fark etti. Adsız esmer oğlanlardan birisiyse kime neydi? Onlarla bir defa yatar ve asla tekrar yüzlerini görmezdi. Kendi kendine kıkırdadı. Oyunun da adı bu değil miydi?

Yataktan kalkıp, banyoya doğru giderken oğlan sessizce hâlâ kendisine bakıyordu. Bırak istediği kadar baksın, nasıl olsa bir daha onu görmiyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Banyoya girince kapıyı kitledi, bidenin içini sıcak suyla doldurdu. İş biter bitmez yıkanmayı severdi. Sevişme anı çok zevkliydi, ama sonra... ufukta yeni bir esmer oğlan belirinceye dek yaptıklarını aklından çıkarıp, unutmak isterdi. Bidenin üstüne çömelip, kendini sabunlamaya başladı. Sonra buz gibi soğuk su ile cinsel organlarını yıkadı. Hava dayanılmıyacak kadar sıcaktı, bütün gün terden her tarafı yapış yapış olmuştu. İçerdeki esmer oğlanın bir an önce çıkıp gitmesini ümit ediyordu. Belki eline bir kaç kuruş sıkıştırınca başından savabilirdi. Genellikle yirmi dolar yeterli geliyordu.

Bornozunu giyip, aynadaki aksine baktı. Yirmi altı yaşında olduğunu hiç kimse tahmin edemezdi. Açık mavi gözleri, ince uzun boyu ve dümdüz sarı saçlarıyla on dokuz yaşından fazla göstermiyordu. Tıpkı annesinin modeliydi, babası Gino'yla ve fahişe kız kardeşi Lucky'le aralarında fiziksel hiç bir benzerlik yoktu.

Banyonun kapısının kilidini açıp, yatak odasına yürüdü. Oğlan kirli blucin ve T-şörtünü giymiş arkası kapıya dönük pencereden dışarı bakıyordu.

Dario, tuvalet aynasının önüne gidip, gözdeki para destesinin içinden iki tane onar dolarlık çekip aldı. Yoldan toplayıp evine getirdiği oğlanları tahrik etmemek için evinde fazla para bulundurmazdı.

Boğazını temizliyerek odaya döndüğünü belirtti. İçinden sessizce bana bak, paranı al çık git diye dua ediyordu.

Oğlan yavaşça döndü. Pantolonunun önündeki şişkinlikten sanki hâlâ doyuma ulaşmamış gibiydi.

Dario, iki onluğu uzatıp, tatlı sesle «Taksi parası» dedi.

«Sittir et» diye tatsızca homurdanan oğlan elindeki anahtar destesini tehdit edercesine salladı.

Dario'nun benliğini birdenbire korku kapladı. Her türlü şiddetten ve kavgadan nefret ederdi. Bu oğlanın da davet edilmeden sokakta kendisine yanaştığı andan beri başına bela açacağını hissetmişti. Genellikle ilk adımı Dario kendisi atardı. Sarı saçlarına ve mavi gözlerine rağmen, giysileri ve erkeksi yürüyüşle kimse onun eşcinsel olduğundan şüphe etmezdi.

Zaten Gino gibi bir babaya sahip olunca çok dikkatli davranması gerekti.

Yavaşça geri geri odadan dışarı yürüdü. Yoldan topladığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oğlanların yaratacağı tehlikeye karşı, oturma odasının masasında 25 kalibrelik küçük tabancası en büyük güvencesiydi.

Esmer oğlan garip alaycı sesle «Nereye gidiyorsun?» diye güldü.

Dario kapıya ulaşmıştı.

Oğlan «Evden kaçmayı aklından çıkar. Oğlum elimdeki anahtarlar senin anladın mı? Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? İkimiz de burada kilitliyiz,» dedi.

Oğlan ağır ağır elini blucinin beline götürüp, korkunç görünümlü yirmi santim boyunda parlak çelik bir bıçak çıkardı.

«Şorolo o biçim zevkli dakikalar geçirmek istiyorsun» diye alay etti. «Sana öylesine zevk tattıracağım ki ömrünün sonuna dek unutamıyacaksın.»

Dario kapının ağzında korkudan donup kaldı. Çılgın gibi düşünüyordu. Bu oğlan kimin nesiydi? Ne istiyordu? Onu neyle kandırabilirdi?

Yoksa sonunda, onu Lucky mi üstüne salmıştı? Orospu bir an önce kendisini ortadan kaldırmak mı istiyordu?

Nerdeyse altmışına varan Carrie Berkely'nin yaşına göre muhteşem görünümü vardı. Vücudunun incecik ve atletik yapılı olmasını günde iki set oynadığı tenise borçluydu. Elmaslı iki tokayla ensesinde topladığı saçlar çıkık elmacık kemiklerini, çekik gözlerini ve kalın dudaklarını vurgulayıp, yüz hatlarını iyice meydana çıkarıyordu. Carrie gençliğinde de güzel bir kadın değildi —o zamanlarda vahşi şehvetli bir görünümü vardı— fakat şimdi ensesinde topladığı siyah saçları, hafif makyajı ve şık giysileriyle çok hoş bir kadındı. Saygınlığı, serveti ve terbiyesi ile beyazların dünyasında iyi bir yer edinen zenci hanımefendiydi.

Koyu yeşil Cadillac Seville arabasıyla yolun kenarından ağır ağır ilerliyerek verilen adresi arıyordu. Dudakları öfkeden incecik birer çizgiye dönüşmüştü ve şu anda çok öfkeliydi. Aradan geçen bunca yıl sonra sırrı ortaya çıkacaktı. Telefonda tanımadığı sesin tehditlerinden korkup —gece karanlığında New York'un sokaklarını arşınlayıp— Harlem'e ve çok gerilerde kaybolup gittiğine inandığı geçmişine doğru ilerliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu oyunun adı düpedüz şantajdı.

Trafik ışığında durup gözlerini kapattı. Bir an başarıya ulaşıp, büyük saygınlık kazanmış oğlu Steven'ı düşündü. Ah Tanrım! eğer günün birinde gerçeği öğrenecek olursa... Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Arkasındaki araba klakson çalınca, gaza basıp ilerledi. Koltuğun üstünde kendisine güven veren çantasını okşadı. Bu güzel çantayı da Steven kendisine Noel armağını vermişti. Oğlunun zevki de tartışılmıyacak kadar mükemmeldi. Hayatında yaptığı tek hata Zizi'yle evlenmesiydi. Neyse Tanrıya şükür o sürtüğüde yaşamından atıp kurtulmuştu. Para... ne tatlı bir güçtü.

Carrie içini çekip, elini çantasına soktu. Tabancanın soğuk çeliğini avucunun içinde hissetti. Çeliğin ısıtışının gücü de tartışılmazdı.

Silahı kullanmasına gerek kalmamasını ümit ediyordu. Ama kullanacağını biliyordu. Bir kez daha derin derin içini çekti...

Gino Santangelo yorulmuştu. Uzun uçak yolculuğunun son on dakikasına dayanamıyordu. Purosunu söndürüp, kemerini bağladı ve bir kez daha Amerikan topraklarına ayak basacağını beklemeye başladı. Çok uzun zamandır vatanından ayrı yaşıyordu. Evine dönüşünden büyük mutluluk duyuyordu.

Hosteslerden biri hızla yanından geçerken neşeyle gülümsedi.

«Her şey yolunda mı Bay Santangelo?» diye sordu. Her on dakikada aynı soruyu yineliyorlardı: «Herşey yolunda mı?», «Size içki getireyim mi Bay Santangelo?», «Yastık ister misiniz?», «Battaniye ister misiniz?», «Dergi ister misiniz?», «Yemek ister misiniz Bay Santangelo?» Devlet başkanına bile ancak bu kadar ilgi gösterilirdi.

Gino kıza, «İyiyim,» dedi. Hostes güzel fakat sürtüğün biriydi. Ne mal olduğunu Gino bir bakışta anlamıştı.

«Oh çok iyi,» diyerek kız kıkırdadı. «Az sonra inişe geçiyoruz.»

Evet, pek yakında New York'a ayak basacaktı. Sevgili kenti. Evi, yurdu. Avucunun içi gibi bildiği güzel New York'a ayak basacaklardı. İsrail'de geçirdiği günler zevkli hoş bir tatildi. Fakat yedi yıllık sürgün yaşamını İtalya'da geçirmeyi yeğlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç yıl önce ünlü film yıldızlarından birinin armağan ettiği kıymetli taşlarla süslü altın kol saatine baktı. İçini çekti. Az sonra evine ulaşacaktı... Kısa süre sonra Lucky ve Dario ile karşılaşacaktı. Her ikisine de biraz öğüt vermesi gerekiyordu.

Yanından geçen diğer hosteslerden biri «Bay Santangelo bir şey ister misiniz?» diye sorunca hayır anlamında başını salladı.

Az sonra... az sonra...

Costa'nın ofisinden çıkan Lucky koridordaki tuvalete girdi. Aynadaki aksini dikkatle inceleyince gördüklerinden hoşnut kalmadı. Gözlerinin altındaki siyah halkalar yorgunluğunu ve bitkinliğini iyice belli ediyorlardı. Güneşli bir yerde tatil yapması gerekiyordu ama işlerini düzene sokuncaya kadar buna olanak yoktu.

Yüzüne, biraz daha allık, dudak boyası ve gözlerine far sürüp, özenle makyajını tamamladı. Siyah yele gibi kıvırcık saçlarını sallayıp, parmaklarıyla düzeltti.

Sırtında paçaları çizmelerin içine sokulmuş blucin ile düğmeleri yarı beline dek açık ipek mavi bir bluz vardı. Memeleri ince kumaşın altından rahatça görülüyordu. Omuzuna astığı çantasının içinden, altın zincirler çıkarıp, boynuna doladı. Sonra bileklerine iki kalın altın bilezikle kulaklarına altın halka küpeler taktı.

Artık kente inmeye hazırdı. Gönlü bomboş evine dönmeyi çekmiyordu.

Tuvaletten çıkıp, sabırsızca asansörün düğmesine bastı. Kaşlarını çatmış, iki yüz dolarlık kanvas çizmelerinin topuğunu sinirli bir ritimle yere vuruyordu. Costa ihtiyarlıyordu. Ve Tanrının belası kime sadıktı? Her ne kadar kendi tarafını tuttuğunu söylüyorsa da artık ona inanamıyordu. Daha önce adamın çevirdiği dolapları görmemesi büyük aptallıktı.

Kolundaki Cartier saatine bakınca dokuz buçuk olduğunu gördü. İki saatini bunak bir ihtiyarla boşuna geçirmişti. Dudaklarının arasından farkında olmadan «Bok» diye mırıldanınca, bir duyan var mı diye etrafına bakındı. Tabii ki duyan yoktu. Gecenin bu saatinde koca ofis binasında kimseler kalmazdı.

Asansör gelince kapıyı açıp içeri girdi. Aklındaki düşünceler birbirini kovalıyordu. Eğer sevgili babası gerçekten eve dönüyorsa neler olacaktı? Onunla anlaşabilecek miydi? Acaba ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bası kendisini dinliyecek miydi? Belki... Ne de olsa kendisi de bir Santangelo değil miydi, ve Gino'nun iki çocuğundan tek cesur olanı? Yedi yılda büyük işler başarmıştı. İlerlemesi pek de kolay olmamıştı. Costa'nın yardımlarını ise yadsıyamazdı. Fakat Gino döndükten sonra Costa'nın yine kendisine yardımcı olacağına güvenebilir miydi?

Lucky'nin kaşları iyice çatıldı. Bok canına Gino! Hayatta babasından başka hiç bir erkek kendisine istediğini yaptıramazdı. Ama artık karşısında küçük bir kız bulunmadığını ve patronun kendisi olmadığı gerçeğini anlıyacaktı. Hayır efendim, elindeki gücü kimseye vermiyecekti. Afrodisiyakların en kudretlisi - güçtü. Her şey kendi kontrolü altındaydı ve yine kendi elinde kalacaktı. Babasının da bu gerçeği bir an önce kafasına sokması gerekti.

Lucky asansöre binince, Steven gazetesinden başını kaldırıp bakmadı bile. Yabancılarla göz göze gelmek hataydı. «Bu gün çok sıcak değil mi?» veya «hava çok güzel değil mi?» gibi anlamsız konuşmalara yol açardı. Hele asansör sohbetlerinde boşuna zaman harcanırdı. Kafası kendi sorunlarıyla dolu olan Lucky de ona dikkat etmedi.

Steven gazetesini okumaya, Lucky de kendi sorunlarını çözümlemeye devam ederken, asansör birdenbire sarsılıp, iki kat arasında kaldı ve ortalık göz gözü görmez karanlığa büründü.

Dario ve esmer oğlan aynı anda harekete geçtiler. Fakat Dario daha atik davranıp, yatak odasından dışarı çıktı. Ve saldırganın yüzüne kapıyı kapatıverdi. Tanrıya şükür anahtar kapının üstündeydi. Bir an bile tereddüt etmeden anahtarı kilidin içinde çeviriverdi. Şimdi esmer oğlan yatak odasında kapalı kalmıştı. Kendisi de evin içinde kilitliydi. Dario, ultra güvenlik sistemine küfürler savurdu. Bu önlemleri yabancılara karşı düşünüp evine yerleştirmişti. Birisinin kendisini evine kilitliyeceği hiç aklına gelmemişti. Allah kahretsin her ikisi de evin içinde tuzağa düşmüşlerdi. Ne yapabilirdi, acaba polis mi çağırsaydı? Hayır bu çok komik olurdu. Polisler gelince kapıyı kıracaklardı. Peki ya sonra? Yolda bulduğu eli bıçaklı birini yatmak için eve getirdiğini itiraf etmeye asla dayanamazdı. O bi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çim olduğunu anlarlardı - Oh Tanrım ya babasının kulağına gidecek olursa...

Hayır. Dario polis çağıramazdı.

Tabii Lucky olsa böyle durumlarda ne yapılacağını hemen bilirdi. Fakat ona da haber veremezdi, belki de oğlanı peşine takan ablasıydı? Bok canına Lucky! Soğukkanlı, kendinden emin her şeyi bildiğini iddia eden orospu Lucky.

Kapıya atılan şiddetli tekme, Dario'yu hemen harekete geçirdi. Masanın gözündeki 25'lik tabancayı arayınca yerinde yeller estiğini görüp korkudan kazık kesildi. İçerdeki oğlanın elinde yalnızca bıçak yoktu. Silahını da almıştı. Şimdi her an kilide bir kurşun sıkabilirdi.

Tüm vücudu korkudan titriyordu. İşte tam o anda ışıklar birdenbire sönünce apartman karanlığa boğuldu. Dario, ölümcül karanlığın içinde manyak bir yabancıyla evinde kilitli kalmıştı.

Carrie Berkely'nin yolu kaybettiğinden kuşkusu yoktu. Harlem sokakları —bir zamanlar avucunun içi gibi tanıdığı— ürkütücü ve tehlikeliydi. Kapıları kilitli, havalandırma aygıtlı Cadillac arabasının içinde, ümitsizce sokaklardan birine girip çıkıyordu. Yollardaki yangın musluklarından sular kaldırımların üstüne fışkırıyordu. Yıkık dökük evlerin kapı ağızlarındaki merdivenlerde oturan veya sokak başlarında duvarlara dayanmış duran tehlikeli görünümlü insanlar vardı.

Cadillac'la gelmekle hata yapmıştı. Bir taksiye binmeliydi. Ama sıcak dalgasının yerlileri, huzursuz, ve çılgına çevirdiği sıralarda hiç bir taksinin Harlem sokaklarında dolaşmıyacağını bilmeyen yoktu.

Gözüne ilişen süper marketin yanındaki park yerine arabayı soktu. Otomobilini bırakıp yürüyecekti. Pek güvenceli olmamakla birlikte sokaklarda insanlar vardı. Ve hâlâ en güvenceli sigortaya sahipti - kendisi de bir zenciydi. Süpermarketten aradığı adresi öğrenebilirdi. En iyisi arabayı bırakıp, yürüyecekti. Hem plaka numarasını da tanınmıyacak hale sokmuştu.

Arabayı park edip, markete doğru yürüdü. Zenci olmasının da yararı yoktu. Herkes kendisine bakıyordu. Artık bunların arasına karışamıyacak kadar değiştiğini çok geç anladı. Giysileri pahalıydı. Her tarafı buram buram para kokuyordu. Sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çındaki elmas tokaları, kulaklarındaki küpeleri, ve parmağındaki tek taş yüzüğü çıkarmayı unutmuştu.

Peşine iki genç takılınca, adımlarını sıklaştırdı. Süpermarketin kasasında kürdanla dişlerini karıştıran bir kız oturuyordu.

Carrie ağzını açıp, «Lütfen bana...» diye başladığı cümleyi bitirmeden her taraf karanlığa boğuluverdi.

Hava boşlukları Gino'yu asla korkutmazlardı. Gerçekte havada sarsılmaktan keyif duyardı. Gözlerini kapatıp küçük bir teknenin içinde azgın dalgalarla boğuştuğunu veya taşlı topraklı arazide pikapla yol aldığını düşlerdi. İnsanların uçaktan neden korktuklarını hiç anlamazdı.

Karşı koltukta tek başına yolculuk eden kadına baktı. Zavallı ümitsizce sarıldığı cep şişesindeki içkiden büyük yudumlar alıp kafayı bulmaya çalışıyordu.

Kadını rahatlatmak istercesine gülümseyip, «Korkmayın, yaz fırtınası, hemen geçer. Yere indiğimizin farkına bile varmıyacaksınız,» dedi.

Kadın dudaklarına değdirdiği şişeyi aşağıya indirdi Orta yaşlı şık bir kadındı. Herhalde zamanında da çok güzeldi. Gino güzel kadınlardan anladığını söyleyip övünürdü. Ne de olsa film yıldızlarının, kabare artistlerinin, sosyete bayanlarının kaymak tabakasıyla gününü gün etmişti. Evet efendim, kadınlar hakkında bildiği bir iki şeyi vardı.

«Ben... ben sarsıntıya dayanamıyorum,» diye kadın itiraf etti. «Sarsıntıdan nefret ediyorum.»

«Yanıma gelin elinizi tutayım, belki kendinizi daha iyi hissedersiniz.»

Kadın kendisine önerileni ikiletmeden yerinden fırlayıp, belindeki kemeri çözüverdi. Bir an tereddüt edip, çekinerek «Emin misiniz?» diye sordu ve yanıt beklemeden, Gino'nun yanına oturup, elini tuttu ve uzun tırnaklarını avucuna gömdü.

Gino canının yanmasına aldırmadı. Bok canına - eğer kadın böyle mutlu oluyorsa sesini çıkarmıyacaktı.

«Belki beni çok aptal bulacaksınız ama birisinin elini tutunca kendimi daha rahat hissediyordum» dedi.

«Evet ne demek istediğinizi anlıyorum.» Gino pencereden yana dönüp, aşağıda ışık denizi içinde yüzen New York ken-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tine baktı. Tanrım ne muhteşem görüntüydü. Birdenbire «Hey» diye bağırdı.

Kadın korkuyla «Ne var?» diye sordu.

Gino sesinin umursamaz çıkmasına çabalıyarak «Hiçbir şey» dedi. Kadını daha fazla korkutmak istemiyordu. Aman Tanrım - az önce kendisinin gördüklerine kadın tanık olsaydı, korkudan ölürdü.

New York bir anda gözlerinin önünden yok oluvermişti. Bir dakika önce ışık içinde yüzen düşler kenti New York, karanlıklar denizine gömülmüştü. Vay canına, çok görkemli karşılama törenlerinden söz edildiğini duymuştu ama böylesi de çok komikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİNO
1921

«Yapma»
«Neden?»
«Nedeni biliyorsun.»
«Bana yine söyle.»
«Gino, hayır. Hayır dedim.»
«Ama hoşuna gidiyor...»
«Gitmiyor. Gitmiyor. Oh Gino. Oooooh.»

Öykü hep aynıydı. Hayır, Gino. Yapma Gino, Gino orama dokunma. Ve öykü mutlu sonla biterdi. Sihirli düğmeyi bulur bulmaz, karşı koymalar sona erer, bacaklar açılır ve ne zaman parmağını çekip de, erkeklik organını içine soktuğunu fark etmezlerdi.

Eline geçeni beceren Gino diye isim takmışlardı - ve yaşadığı bloktaki erkek çocukların arasında en çok kız tavlayan oydu. On beş yaşındaki delikanlı için de hiç fena sayılmazdı.

Gino Santangelo'yu herkes severdi. Tatlı dilli çocuk şimdi evlatlık verildiği on ikinci evden de kaçmanın yollarını araştırıyordu. New York'a 1909 yılında üç yaşında ayak basmıştı. Ebeveyni genç İtalyan çifti Amerika'nın taşı toprağı altın olduğunu duyunca, şanslarını bu ülkede denemeye karar vermişlerdi. On sekiz yaşındaki annesi Mira ve daha yirmi yaşında bile olmayan babası Paolo, masum coşkuyla Amerika'nın kendilerine vereceği olanakları toplamaya gelmişlerdi.

İş bulmak çok güçtü. Mira bir konfeksiyon fabrikasına girmişti. Paola ise ne iş bulursa yapıyordu - hatta arada sırada yasa dışı işlere bile karışıyordu.

Ebeveyni çalışırken, Gino gündüzleri kendisine bakan çeşitli kadınlara hiç zorluk çektirmiyordu. Her gün akşamüstü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saat beşbuçukta annesi gelip kendisini alırdı. Ve Gino günün bu saatini iple çekerdi.

Beş yaışna bastığı gün annesi gelip kendisini almadı. Hiç kimse gözükmeyince kendisine bakan kadın sinirlendi. «Anan nerde? ha? ha?» diye avaz avaz bağırmaya başladı.

Sanki annesinin nerede olduğunu bilirmiş gibi kadın bağırıp duruyordu. Gino göz yaşlarını güçlükle tutup sabırla annesini bekliyordu.

Saat yedide babası geldi. Bembeyaz yüzlü endişeli bakışlı, olduğundan daha yaşlı gösteren bir adamdı.

Çocuk bakıcısı öfkeden kuduruyordu. «Bana bak fazla para ödeyeceksin anladın mı? Saat beşbuçuktan sonra burada hiç bir çocuk kalamaz» diye avaz avaz bağırıyordu.

Babasıyla kadın arasında kısa bir tartışma oldu önce birbirlerine hakaretler yağdırdılar, sonra babası parayı çıkartıp verdi. Gino daha beş yaşındayken babasının adam olmıyacağını anlamıştı.

«Annem nerede?» diye sordu.

«Bilmiyorum» diye ağzının içinden mırıldanan Paola, oğlunu omuzuna oturtup, hızla, ev dedikleri tek göz odalarına koşup, Gino'yu doyurup yatırdı.

Karanlıkta rahatsız oluyordu. Gino ümitsizce annesini istiyordu ama ağlamaması gerektiğini de biliyordu. Eğer ağlamazsa annesi sabaha kadar dönecekti. Eğer ağlarsa...

Mira asla dönmedi. Çalıştığı fabrikanın müdürü de hepsi kız olan üç çocuğunu ve karısını bırakarak aynı gün ortadan yok olmuştu. Gino bluğ çağına erdikten sonra bu kızları bulup, teker teker hepsini koynuna aldı. O günlerde kendisine yapılan haksızlığı en iyi şekilde ödettiğini düşünüyordu ama boş bir intikamdı.

Mira evden kaçtıktan sonra, yaşamları değişti. Paolo zamanla kırık, ve öfkeli bir adam oldu. Ve öfkesini Gino'dan çıkarmaya başladı. Yedi yaşına gelene dek beş kez hastahaneye girip çıkmıştı ama bünyesi güçlüydü. İşini bilen çocuktu. Dayak yiyeceğini anladığı zamanlar Paolo'dan saklanmayı öğrendi - öfkesini çocuktan çıkaramayan Paolo ise yanından hiç eksik etmediği kız arkadaşlarını dövmeye başladı. Bu küçük deneylerin sonunda baba Paola hapse girmeyi, Gino da çeşitli evlere evlatlık verilmeyi öğrendi. Tabii babasının yanındaki yaşama göre evlatlık verildiği yerler cennetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kirli işlerin iyi para getirdiğini anlayan Paolo, ayak takımının görevlerini yapmaya başladı. Ve hapishane ikinci evi oldu. Böylece Gino da çeşitli evlere evlatlık verildi.

Paolo hapisten çıktığı zamanlar kadınlarla uğraşıyordu. Onlara «Orospular» derdi. Oğluna «Bütün istedikleri düzüşmektir. Ve bundan başka da işe yaramazlar» demişti.

Gino - bazı kez babasıyla aynı odada yaşarlarken - onun boğa gibi kadınlara saldırışına tanık olurdu. Gözünün önünde meydana gelen olaylardan hem iğrenir, hem de heyecanlanırdı. Gino on bir yaşında, hayranlıkla arkadaşları kendisini izlerken, yirmi sente iş tutan ve düzüşme süresince küfür eden yaşlı bir orospuyla ilk kez yattı. Kadının üstünden inerken kendisine hayran kalan arkadaşlarına omuzlarını silkerek «Hiç fena değilmiş, kendi kendini tatminden iyi» dedi.

Yaşlı orospu «Oğlum yine gel» diye arkasından bağırdı. On bir yaşında bile malı mülkü yabana atılmazdı.

On beş yaşında feleğin çemberinden geçmiş ağzını sıkı tutmasını bilen zeki bir çocuktu. Sokaktaki tüm çocuklar ona imrenirlerdi. Kendisinden büyük çocuklar çevirdikleri küçük karanlık işlerde onu arayıp bulurlar, kızlar peşinden koşarlardı.

Büyükler ise görmüş geçirmiş bir erkeğin soğuk kara gözlerine sahip bu on beş yaşındaki çocuğa karşı güven duyamazlardı. Her zaman gülümsemesine rağmen, etrafındakileri ürküten bir havası vardı.

Pek uzun boylu olmamasından —bir yetmiş beş filan— endişe duyuyor, dini bir tutkuyla, beyzbol oynayıp, koşarak, türlü şekillerde vücut çalışması yapardı. Arkadaşlarının yüzlerini saran sivilceler Gino'nun koyu esmer cildinde görülmüyordu.

Gerçek anlamda yakışıklı sayılmazdı —kocaman burnu, etli dudakları vardı— ama çok güzel dişleri ve aydınlık bir gülüşe sahipti.

Bu ikisinin karışımı da işe yarıyordu. Gino Santangelo'nun stili vardı.

«Gino - hayır.»

«Ay, haydi Susie. Bırak şuraya koyayım, hemen senin yanına. İçeri sokmıyacağım. Yemin ederim içine sokmam.

«Fakat Gino...»

«Bak. Sana söyledim. Hoşuna gitmiyor mu?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Mmmmmm, hoş sanırım... Fakat kımıldama, lütfen kımıldamıyacağına söz ver.»

«Tabii kımıldamam. Sadece senin yanına uzanıp yatmak istiyorum.» Usul usul erkeklik organını kızın içine soktu.

Kız keyifle kıkırdıyarak «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

«Rahat duruma geçiyorum» diye yanıtlıyarak, ellerini kızın bacaklarından aşağıya uzatıp, parmaklarıyla sihirli düğmeye dokundu.

Susie hafifçe içini çekince, parmaklarının tam yerinde olduğunu anladı.

«Hoşuna gidiyor mu?» diye merakla sordu.

«Oh evet. Gino. Oh, evet.»

Artık tamamdı. Hiç sorun kalmamıştı. Ellerini hedefin üstünden çekmeden kızı düzmeye başladı.

Kız da karşı koymuyordu. Kadınlara nasıl zevk vereceğini biliyordu. On iki yaşında parmak kadar bir çocukken, evlatlık verildiği evdeki analığı, sihirli düğmeyi nasıl bulacağını öğretmişti. Ve ömrünün sonuna dek bu derse minnettar kalacaktı. Sevişmeyi, yalnızca, erkeklik organlarını kadınların içine sokmak zanneden diğer arkadaşlarından bir adım önde gittiğini biliyordu. Gino sevişmeyi bir kıza sevdirmenin —istetmenin ve hatta yalvartmanın— önemini öğrenmişti. Kızlar arasındaki süksesini kıskanan arkadaşlarına bu sırrını asla açıklamadı.

Susie coşmuştu. Kısık kısık soluyarak, altında kıvranıyordu. Gino okşamalarını sıklaştırdı.

Tanrım kadınların oralarını ellemekten büyük zevk duyuyordu.

Ama Tanrıdan karşısına, hayır diyecek bir kız çıkarmasını diliyordu.

Doruğa ulaştı, kızın üstünden geri çekilip, pantolonunu çekti.

Susie ciddiyetle «Bunu yapmamamız gerekirdi» dedi ama yanakları zevkten alev alev yanıyordu. Küçük memelerinin başları da sertleşmiş dimdik duruyorlardı.

«Niçin yapmıyacakmışız? Hoşuna gitmedi mi, gitti değil mi?»

Kız hoşlandığını belli edercesine kıkırdadı.

İşini bitirip, giyinen Gino, şimdi, soğuk ve küf kokulu kullanılmayan garajdan bir an önce tüymeye bakıyordu. «Çocuklarla buluşmam gerek» diyerek uzaklaştı.

«Tabii, buralardayım.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Susie telaşla bir yana giderken, Gino da ellerini ceplerine sokup, hızlı adımlarla diğer yöne yürüdü.

Harap drugstore'un önünde toplanan karanlık görünümlü uygunsuz oğlanlar Gino'yu bekliyorlardı. En iyi arkadaşı, uzun boylu sıska, babasıyla birlikte çöplüklerden eşyalar toplayan Catto adında, hafifçe çöp kokan bir oğlandı. Catto'ya çöp kokduğu söylenilince ,oğlan neşeyle omuzlarını silkip, «Suç benim değil» derdi. Oturdukları evin banyosu yoktu. 109'cu Sokaktaki umumi banyoları kullanmak ise iki saat beklemek demekti. Catto'nun bütün tutkusu evinde banyosu olan bir kız bulmaktı.

Diğer yakın arkadaşı pembe muza benzeyen erkeklik organından Pinky Banana lakabı takılan Kassari adındaki çocuktu.

Pinky «Kızı düzdün mü?» diye sordu.

Gino sırıtarak yanıtladı. «Hayır, elimden kaçırdım.»

«Yalancı düzenbaz...» diye Catto mırıldandı.

Hepsi Gino Santangelo'nun uçan kuşu kaçırmadığını biliyorlardı.

Gino «Pekala bu gece ne yapıyoruz?» diye sordu.

Çocuklar aralarında bir şeyler mırıldandılar, sonra liderlerine dönüp, «Sen ne istersen yaparız» diye kararlarını açıkladılar.

Gino «Biraz eğlenelim» dedi. Az önce kızla yatmıştı. Cumartesi gecesiydi ve kendisini çok formunda hissediyordu. Evlatlık verildiği evdeki anasının babasının kendisinden nefret etmelerine, cebinde on kuruşu olmamasına, papuçlarının altındaki deliklere aldırmıyordu. Biraz eğlenmek istiyordu. Ve bunda hakkı vardı değil mi?

Gino'nun peşine takılıp, fareler gibi kentin merkezine doğru yola çıktılar. Ayaklarının topuklarının üstünde hafifçe zıplayıp, sağa sola sallanarak hızlı adımlarla yürümesini abartıyordu. Sekiz kişi, yoldan geçen kızlarla «Hey tatlım balıma bakmak ister misin?», «Vay vay güzel bebek, senin için aklımdan geçenleri bilseler beni hapse atarlar,» gibi laflar atarak ilerliyorlardı.

Uzun beyaz - kahverengi arabayı ilk gören Gino oldu. Şanslarına inanamıyorlardı, arabanın anahtarları üstündeydi. Çocuklar bir anda arabanın içine doluştular, Gino direksiyona geçti ve bir saniyede köşeyi dönüp gözden kayboldular. Bir ay önce okuldan ayrıldığından beri tamirhanede çalışıyordu. Ara-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

balar hakkında epeyce bilgi sahibiydi. Araba kullanmanın zor olmadığını anlayınca, vitesleri değiştirip Coney Island'a doğru yola çıktılar.

Deniz kenarındaki tahtadan yapılma kaldırımların boş, sahile esen rüzgârın buz gibi olmasına aldırmadan, kumsalda koşup oynamaya, bağırıp çağırarak birbirlerine kumlar atarak uzunca bir süre zevkli dakikalar geçirdiler.

Çalıntı arabanın yanında silahları ellerinde sabırla bekleyen devriye polisleri tarafından enselenmeleri zor olmadı.

Gino'nun başı ilk kez polisle derde giriyordu. Arabayı kullananın kendisi olduğunu itiraf eder etmez en büyük cezayı o yedi. Yetimler ve ilk kez suç işleyen çocukları barındıran Bronx' daki katı disiplinli, Erkek Çocukları Korumaevinde bir yıllık cezaya çarptırıldı.

Gino daha önce hiç bir yere kapatılmamıştı. İçeri girer girmez büyük tehditlerle karşılaştı. Evi yöneten rahipler sert adamlardı. Günlük yaşantıdaki disiplin, geceleri genç çocuklarla oynaşmaya varıyordu. Gino gördüklerinden iğreniyordu. Zavallı küçük çocukların bu sert adamlara karşı koyacak güçleri yoktu.

Terzi atölyesinde verdikleri görevden nefret ediyordu. Rahip Philippe atölyeyi sert bir disiplinle yönetiyordu. Dalga geçen çocuğu yakladığı zaman kızılcık sopasıyla dayak atıyordu. Gino'nun dayak yeme sırası gelince Rahip Philippe sopadan kurtulmanın öbür yolunu önerdi. Bu teklife karşılık adamın yüzüne tüküren Gino, üç günde bir dayak yemeye başladı.

Cezasını çekmeye başladıktan altı ay sonra, henüz on üç yaşına basmamış sıska yetim bir çocuk geldi. Costa isimli çocuğun Rahip Philippe'in eline düşmesi uzun sürmedi. Çocuğun karşı koyması da işe yaramadı. Rahip Philippe Costa'yı kulağından sürükliyerek arka odaya atıp, istemediği şeyleri zorla yaptırırken, çocuğun acıyla avaz avaz bağırmasını diğer oğlanlar boş gözlerle izlerlerdi.

Gino da diğerleri gibi bu duruma karşı gelemiyordu. Böylece altı hafta geçti. Costa her gün gözlerinin önünde biraz daha erimeye başladı. Yetimhaneye geldiğinde iyi beslenmemekten sıska düşen çocuk şimdi iğne ipliğe dönmüştü. Gino bu işe bulaşmamaya çabalıyordu. Hayatta kalabilmenin kurallarından biri de kimsenin işine karışmamaktı.

Fakat bir gün Costa diğerlerinin arasından ayrılıp arka odaya sürüklenirken Gino'nun tüm vücudu gerildi. Küçük ço-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cuk inliyerek karşı koymaya çalışıyordu ama Rahip Philippe ona aldırmadan sürükliyerek arka odaya götürüp kapıyı kapattı. Ve hemen ardından, acıyla inleyip bağırmalar çağırmalar başladı.

Harekete hazır bekleyen Gino, çalışma masasının üstünde duran makası kaptı ve odaya doğru koştu.

Kapıyı açınca, pantolonu ve donu yere düşmüş, Costa'yı yarı çıplak önündeki masaya doğru iğilmiş, arkasındaki Rahip Philippe'i de pantolonunun düğmelerini açıp dışarı çıkardığı erkeklik organını, zavallı çocuğun sıska poposuna sokarken gördü. Keyfine dalan hergele etrafına bakmıyordu bile. Çocuğun barsaklarını yırtarak aletini içeri sokuyordu. Ve acı içinde kıvranan Costa, canhıraş çığlıklar atıyordu.

Gino hiç düşünmeden, Rahip Philippe'e saldırdı. Makas iri yarı adamın ceketini yırtıp koluna saplandı. «Kalk çocuğun üstünde pis kokmuş hergele, bırak çocuğu,» diye bağırdı.

Zevkin doruğuna erişmesine ramak kalan Rahip Philippe neye uğradığını şaşırdı ve kendisine saldıranı üstünden atmaya çalıştı. Bu hareket gözü dönen Gino'yu çığrından çıkarmaya yetti. Birdenbire kendi babasına saldırdığını düşündü. Kapkara bir öfkeyle babasını suçlamaya başladı. Annesinin evden kaçması, yediği dayaklar, evlatlık verilmek zorunda kaldığı evler, yuva diye bildiği tek odalı pis apartmanlar için hep babasını suçluyordu.

Bir yandan bağırıp, bir yandan da makası Rahibe saplıyordu. Pis orospu çocuğu yere düşene dek makası saplamayı sürdürdü. Sonra gözlerinin önündeki sis dağılınca, adamın vaziyetinin berbat olduğunu gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CARRİE
1913 - 1926

Philadelphia'da yaz çok sıcak ve uzun sürmüştü. Altı yaşındaki kardeşi Leroy, ile paylaştığı yatağın üstünde oturan Laureen Jones'un göz yaşları güzel siyah yanaklarından aşağıya yuvarlanıyordu. On üç yaşında yedi buçuk aylık hamileydi. Sırrını hiç kimse bilmiyordu. Anlatabileceği kimsesi de yoktu. Ne babası. ne parası vardı. Annesi, Ella ise uyuşturucu alabilmek için vücudunu satan zayıf bitkin bir kadındı.

Leroy vızıldanınca Laureen yatağa yattı. Pek kolay uyku tutturamıyordu. Alt katta annesinin konukları gelmiş, müziği sonuna dek açmışlardı. Daha sonra başka gürütüler gelmeye başladı. Sık sık alınan soluklar ve inlemeler. Boğuk çığlıklar ve tokat sesleri yukarı kata çıkıyordu.

Kulaklarına pamuk tıkayıp, gözlerini sıkıca kapattı. Uzun bir süre sonra Laureen uykuya daldı.

Karabasan görüyordu... sanki boğulduğunu hissediyordu... bağırmak istiyordu... kendi çığlığını duyuyordu.

Birdenbire gözlerini açtı. Evet çığlık atılıyordu. Yataktan atladı. Daha kapıyı açmadan dumanın kokusunu duydu. Kapıyı açınca dumanlar içeri doldu.

Boğazı yanıyor, zorlukla nefes alıyordu. Evin yandığını anlamakta gecikmedi. Alevler merdivenleri sarmıştı bile. Aşağıdan gelen çığlıklar ise insanın kanını donduruyordu.

Komik ama Laureen paniğe kapılmadı. Yanaklarından aşağıya yaşlar süzülürken ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Tekrar yatak odasına girip, kapıyı kapattı. Pencereyi açıp aşağıda toplanan kalabalığa bağırıp, Leroy'u kucaklamalarını istedi. Ve çocuğu yataktan sürükleyip, pencereden aşağı attı.

Tam kendisi pencereden atlarken, alevler yatak odasının kapısını sarıp içeriye uzandılar. Kaldırımın üstüne düşüp kan gölünün içinde yatarken, ambulansla gelen adamlara «bebeğimi kurtarın... Oh Tanrım, lütfen bebeğimi kurtarın» diye mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hastaneye gidene dek yolda öldü.

Ambulansdaki adamlar, acil servisdeki asistana kızın hamile olduğunu söylediler. Ve asistan —genç ve coşkuyla doluydu— bebeğin kalp atışlarını dinledi. Hafifçe duyuluyordu. Doktorun birini köşeye sıkıştırıp, cesede, hemen sezeryan ameliyatı yapılmasına ikna etti. Ve bir saat sonra bebek Carrie dünyaya geldi.

Yaşama şansı çok azdı. Çok ufaktı. Zorlukla nefes alıyordu. Doğumu yapan doktor bebeğin yirmi dört saatten fazla yaşayamıyacağını söyledi.

Fakat Carrie —bu ismi hemşireler takmıştı— güçlü bir bemekti. Annesinin düşmesinden etkilenmemişti. Rahimdeki su dolu kesenin içinde sağ salim kalmayı başardığı gibi, dünyaya prematür geldikten sonra yaşamayı da başaracaktı.

Birbirini izleyen haftalar içinde yaşama dört elle sarılması herkesi hayrete düşürüyordu. Ve haftalar aylara dönüşmeye başlayınca, iyice güçlenip, gelişti ve normal sağlıklı bir bebek oldu. Öylesine sağlıklıydı ki gerçekte artık hastanenin iyi, sevgi dolu bakımından çıkması gerekiyordu. Yalnız bir sorun vardı - bebeği hiç kimse istemiyordu.

Hayattaki tek akrabaları, yangından sarhoş vaziyette kurtarılan anneannesi ile altı yaşındaki dayısı Leroy'du.

Ella doyurulacak bir boğazın daha sorumluluğunu yüklenmekten hoşlanmadı. Ve hastahanede avaz avaza bağırarak, bebeğin kendisiyle alakası olmadığını söyledi. Hemşireler, severek bakıp besledikleri bebeğin böyle bir kadına verilmesine üzüldüler. Hemşirelerden biri —Sonny adındaki üç çocuk annesi iyiliksever bir kadın— Carrie'yi kendisinin alacağını söyledi.

Ella bu teklifi hemen kabul etti. Böylece Sonny bebeği evine götürdü ve kendi çocuklarından ayırt etmeden, Carrie'ye dünyaya gelişinin trajik öyküsünü anlatmadan büyütmeye başladı. Fakir bir aileydiler ama paranın yokluğunu birbirlerine verdikleri sevgiyle karşılıyorlardı. Carrie de hemen aileden biri oluvermişti.

On üç yaşına bastığı gün Ella birdenbire yine hayatına girdi ve tüm yaşamını yıktı.

Yüzü gözü yanık izleriyle dolu, kurumuş, ihtiyar, bakışları donuk, saçları karışık bu yabancı kadın kimdi? Yangından beri Ella'nın düzeni bozulmuştu. Yüzünün ve vücudunun şeklini yitiren orospuyu kim isterdi? Bir süre daha idare ettikten son-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ra, uyuşturucu parası bulmak için işi hırsızlığa dökmüştü. Tek dayanağı Leroy'du. Çocuk genç ve güçlüydü. Ella onu okuldan alıp, kendi adına çalıştırmaya başladı. On iki yaşına geldiğinde ailenin ekmeğini Leroy kazanıyordu. Leroy'un kıçından terler damlıyarak ekmek parası kazanırken, Ella da kiraladıkları tek odalı evde, abus yüzüyle kafayı bulup yatıyordu. On sekiz yaşına bastığı gün Leroy vakit kaybetmeden tüyüp gitti. Zayıf, tembel ve sıhhati bozuk Ella beş parasız tek başına ortada kalıverdi.

İşte ilk kez o zaman torunu aklına geldi —çocuğun adı neydi? Carey— Carrie - evet, Carrie'ydi. Leroy'u elinden kaçırdıysa, neden şimdi de Laureen'nin kızını çalıştırmıyacaktı? Ne de olsa aralarında kan bağı vardı değil mi?

Ella kızı bulmak için yollara düştü.

1926 yazının sonunda anneanne ve on üç yaşındaki torunu New York'a geldiler. Ella büyük kentte daha rahat para kazanacaklarını düşünerek canını yollara attı.

Ve bula bula pis bir oda ile, Carrie'ye restoranın birinde mutfağın yerlerini silme işini buldular. Kız, uzun boyu kocaman memeleri, uzun siyah saçları ve duru berrak gözleriyle yaşından büyük gösteriyordu.

Oksürükten kırılan Ella, torununun yer silmekten başka olanaklar bulacağına inanıyordu. Fakat sesini çıkarmadan beklemesi gerekti. Kız çok inatçı... hatta deli gibi öfkeliydi. Sanki büyük annesinin gelip kendisini arayıp bulmasından hoşlanmamış gibi davranıyordu. Torununa bakan ailenin elinden kızı alana dek anasından emdiği süt burnundan gelmişti. Sonunda polis çağırmışlardı. Ella hakkını savunmakta diretmişti. Carrie'yi alıp götürecekti. Kızın hayatta kalan tek kan bağı akrabasının büyükanne olduğunu Tanrı biliyordu ve tartışmaları asla bu gerçeği değiştiremezdi.

Şişman aşçı «Kaç yaşındasın?» diye sordu.

Dizlerinin üstüne eğilip yerleri silen Carrie, korkuyla başını kaldırıp baktı.

Şişko adam «Bahse girerim ki on altısında yoksun» diye alay etti.

Her gün aralarında aynı konuşma geçiyordu. Carrie belki adama yirmi kez on altı yaşında olduğunu söylemiş fakat inandıramamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam solucan dudaklarını yalıyarak «Söyle bakalım ne yapacağız?» diye sordu.

Carrie isteksizce «Huh?» diye yanıtladı.

«Ne yapacağız? Yani müdür senin çok genç olduğunu öğrenirse, güzel kara kıçına hiç vakit kaybetmeden tekmeyi atar.»

Carrie yerleri silmeye devam etti. Belki ona aldırmazsa adam çekip giderdi.

«Arap karı sana söylüyorum.» Yere yanına eğilmişti. «Bana azıcık yüz verirsen gimseye sülemem.»

Carrie'nin uzaklaşmasına fırsat vermeden elini kızın etekliğinin altına sokuverdi.

Carrie yerden ayağa fırlarken, bir kova dolusu sabunlu suyu yere döktü. «Sakın bana dokunayım deme.»

Zencilerden nefret eden sıska, sevimsiz mutfak müdürü de tam o anda içeri giriverdi. Buz gibi gözlerle yere dökülen sabunlu sulara baktı. Ve sanki kız orda yokmuş gibi Carrie'nin arkasındaki duvara gözlerini dikip, «Yerleri temizle ve buradan defol git ve geri gelme» dedi.

Yaşamının değişmesine inanamıyordu. Yavaş yavaş yerleri sildi. Ağlamak istiyordu, ama gözündeki yaşlar kurumuştu. Büyükannesi olduğunu iddia eden kadın kendisini alıp götürmeye geldiği zaman öylesine çok ağlamıştıki yıllarca yeterdi. Ve sonra New York'a gelmişlerdi. Artık okula gitmeyip çalışıyordu. Yerleri siliyordu. Anneannesi «Seni şımartmışlar» diyordu. «Artık seni şımartacak kimse yok kızım. Beni dinliyor musun? Anan hep çalışırdı. Evi temizler küçük kardeşine bakar ve yaptıklarından büyük zevk duyardı.»

Carrie ise yaptıklarından nefret ediyordu. Büyükanneden, New York'tan ve çalışmaktan nefret ediyordu. Philadelphia'da gerçek ailesi sandığı kişilerin yanına dönmek istiyordu.

Büyükanne Ella işten kovulduğunu duyunca, öfkesinden kuduracaktı. Kendisi de yerleri silerken bulduğu üç beş kuruşu bir kenara koyup saklıyamıyacaktı. Bundan büyük haksızlık olmazdı.

Yerleri temizledikten sonra restorandan çıkıp, şaşkınlık içinde ne yapacağını düşündü. Büyükanne Ella işten kovulduğunu öğrenmeden belki başka iş ayarlardı.

Kış geliyordu. Hava iyice soğumuştu, paltosu da yoktu. Titriyerek beş kuruşa sandöviç satan dükkanların önünden geçerken, kızaran sosislerin kokusunu içine çekerek hızla yürüyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Sandöviçleri ancak uzaktan koklıyabilirdi hem, zencilere dükkanların içinde yemelerine izin vermiyorlardı.

Carrie ilk kez zencilerin beyazlardan ayrıldığını New York'ta öğrendi. Ve yine ilk kez zenci kelimesini burada duyup kendisine zenci diye bağrıldığı zaman bu kelimeye kulaklarını tıkamasını öğrendi. Philadelphia'da herkes beyazları küçümserdi. Zenci mahallelerinde oturup, zenci okullarına gitmişti. Beyazlar, nasıl herkesten üstün olduklarını düşünebilirlerdi?

Telaşla yürürken erkekler gözleriyle yiyecek gibi bakıyorlardı. Son zamanlarda erkekler gözlerini dikip kendisine bakıyorlardı. Hırkasını sıkıca çekip göğüslerini kapattı. Yürürken memelerinin sallanmasından nefret ediyordu. Sonny annesinin kendisine sütyen alacağından söz edince, büyükanne Ella kaşlarını çatıp bakmış «Tatlım malını ortaya ser. Memelerini göster. Sersemlerin akıllarını başlarından alırsan her zaman iş bulursun» diye yanıt vermişti.

Ama söyledikleri doğru değildi değil mi? Eğer o şişko aşçı gözlerini üstünden çekmiş olsaydı şimdi işinden kovulmıyacaktı.

Sıcak ve davetkâr görünümlü bir İtalyan lokantasının önünden geçti. Dışarda soğuktan titriyordu. Acı acı ısırarak esen rüzgâr içine işliyordu. Hırkasına sarılıp ne yapacağını düşündü. Eteklerine sürünerek geçen serserinin içki kokusu kendisine büyükanne Ella'yı anımsatınca, Carrie harekete geçmesi gerektiğini düşündü. Eğer ön kapıdan içeri girip, iş isteyecek olsa başına en kötü ne gelebilirdi? Nasıl olsa kendisini yemezlerdi ya sadece hakaret ederlerdi. Ve New York'ta kısa sürede hakaret duymaya alışmıştı.

Tüm cesaretini toplayıp içeri girdikten sonra pişman oldu. Sanki saatlerdir ortada durmuş herkesin kendisine baktığını zannedip utancından yerin dibine geçti. Ama aradan bir kaç saniye geçmeden iri yarı bir adam üstüne doğru yürüdü. Dışarı atılacağından hiç kuşkusu yoktu.

Adam «Eh boş masa mı istiyorsun?» diye sordu.

Kulaklarına inanamıyordu. Boş masa kendisi için mi? Beyazların restoranında zenci bir kız. Adam herhalde aklını yitirmişti?

«İş arıyorum» diye mırıldandı. «Yerleri silerim, bulaşıkları yıkarım, ne olursa yaparım.»

Adam «ah» diye bağırdı. «İş arıyorsun ha? Gel mutfağa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gidelim. Sana verecek işimiz yok ama konuşuruz. Sıcak mantı sever misin?»

Carrie mantı nedir bilmiyordu ama sıcak ne olsa yiyebilirdi. Şansına ve adamın gösterdiği yakınlığa inanamıyordu. Başını salladı. Adam kolunu omuzuna sarıp, restorandan mutfağa soktu. Mutfakta karısı Luisa ile tanıştırdı. Adamın ismi de Vincenzo'ydu. Rengine aldırış etmeden etrafında pervane gibi dönüyorlardı.

Luisa «Çok genç adeta bebek» diye şakıdı.

Carrie «On altı yaşımdayım» diye yalan söyledi ama karı kocanın bakışlarından inanmadıklarını anladı. Doğru söylemek istiyordu, fakat büyükanne Ella içine korku tohumlarını ekmişti. «Eğer gerçek yaşını söyliyecek olursan, seni okuldan kaçan kötü kızların kapatıldığı eve koyarlar» diye tehdit ediyordu. Halbuki haksızlıktı. Kendisini büyükanne Ella okuldan alıp, yaşamını berbat etmişti.

Luisa ve Vincenzo'nun restoranda ona yaptırabilecekleri işleri yoktu. Zaten mutfak gereğinden küçük ve üç yardımcıları vardı. Fakat Vincenzo dışarda yemek yiyenlere sormuş ve devamlı müşterilerinden Bay Bernard Dimes'ın evine temizlikçi aradığını isterse bu işe girebileceği haberini getirmişti. Eğer isterse!

Vincenzo kendisini Bay Dimes'la tanıştırınca, adam kahverengi dürüst bakışlarını üstüne dikip, «Pazartesi günü işe başlıyabilir misin?» diye sordu.

Konuşmaya korktuğundan başını sallıyarak yanıt verdi.

Restorandan, düş görürcesine ayrıldı. Şansının böylesine yüzüne gülmesine çok şaşırmıştı. Büyükanne Ella'ya ne diyecekti? Özel bir evde çalışıp daha çok para kazanacağını haber verip gerçeği mi söylemeliydi? Yoksa hâlâ eski işine devam ettiği yalanını mı sürdürmeliydi?

Yalan söylemek gücüne gittiği halde aklına daha yakın geldi. Böylece kendi adına biraz para biriktirip, geri kalanı büyükanneye verecekti.

Bir ay süreyle bu düzen içinde işe gidip geldi. Carrie her gün büyük annesiyle oturduğu harap evden çıkıp, Bay Dimes'ın Park Caddesindeki görkemli evine gidiyordu. Evin vekilharcı yaptığı işleri denetliyordu. Carrie yalnız bir iki kere Bay Dimes'la karşılaşmış ve her seferde ev sahibi gülümsiyerek hatırını sormuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçinden bir his sanki adamı çok yakından tanıdığını fısıldıyordu. Her sabah yatağını düzeltip, ipek çarşaflarını değiştiriyor, banyosunu silip süpürüyor, papuçlarını boyuyor, çamaşırlarını yıkayıp, ütülüyordu. Çalışma odasının tozlarını alırken, yıldızların resimleriyle dolu duvarların önünde oyalanırdı.

Bay Dimes, tiyatro yapımcısıydı. Bayan Dimes yoktu ama, sosyal yaşantısında çok şık ve bakımlı sarışınları kolundan hiç eksik etmiyordu. Kadınların evde kalmadıklarından Carrie'nin kuşkusu yoktu. Gördüğü en yakışıklı ve etkili erkekti. Carrie onun otuz üç yaşında ve çok zengin olduğunu da öğrendi.

Bir gün vekilharç, Carrie'ye Park Caddesindeki evde sürekli yaşamak isteyip istemediğini sordu. «Bodrumda küçük bir oda var. Böylece yollarda gidip gelmekten kurtulursun,» dedi.

Carrie bunun fevkalade bir fikir olduğunu düşündü. «Tabii isterim» diye yanıtladı.

Vekilharç «Öyleyse anlaştık» dedi. «Pazartesi eşyaları al buraya taşın.»

Carrie ne yapacağını düşünüyordu. Büyükanne Ella onu nasıl bulabilirdi ki? Yeni işinden haberi yoktu. Peşine düşüp, izini bulmaya çalışamıyacak kadar da yorgundu.

Park Caddesindeki evde yaşamaya başlıyacaktı! Düşleri gerçekleşiyordu? Kendi odası olacaktı! Haftada beş dolar kazanacaktı! Kısa sürede para biriktirip, Philadelphia'ya gerçek ailesinin yanına dönebilecekti.

Günlerden Cumaydı. Hafta sonunun geçmesini beklemesi gerekiyordu. Kaçışını planlıyarak eve döndü. Büyükanne Ella, Cuma akşamları torununun eve getireceği parayı beklerdi. Kızın avucundaki paraları kapıp dışarı çıktı.

Carrie yatağın üstüne yerleşti. Öylesine yorgundu ki köşe başındaki restorana gidip, kendisine bir parça kızarmış yağlı tavuk parçalarından almaya bile hali yoktu. Sokaklardan bir yerden caz müziği gürütüleri odaya doluyordu. Tüm istediği gözlerini sıkıca kapayıp, bir an önce uykuya dalmaktı. Ne kadar çabuk uyursa o denli çabuk Cumartesi ve sonra Pazar olacak ve sonra...

İki saat sonra bir elin dürtüklemesiyle uyandı. Kaba sert bir el omuzunu dürtüklüyordu.

Ağır ağır uyanıp, gözlerini ovaladı. «Ne var büyük anne? Ne oldu?»

Fakat karşısındaki büyük annesi değildi. Uzun boylu koca **ağızlı, kıvırcık saçlı zenci bir adam duruyordu.**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

«Sen kimsin?» diye kız çığlık attı.

Adam sırıtarak «Korkma, adım Leroy anamı arıyorum» diye yanıtladı.

«İçeriye nasıl girdin?» diye söze başlayıp sustu. Çünkü kapıyı omuzlayıp içeri girdiğini anlamıştı. İncecik kâğıt gibi kapıdan içeri girmek zor değildi.

«Sanırım sen Laureen'nin çocuğusun. Birisi annemin seni yanına aldığını söylemişti.»

Carrie yatağın içinde oturdu. Leroy'dan söz edildiğini duymuştu. Büyükanne Ella ondan sık sık söz ederdi. «O Tanrının belası sıçan kendi öz anasını bırakıp kaçtı. Eğer onu elime geçirecek olursam kafasını kıracağım» derdi.

«Büyükanne dışarda. İstersen yarın gel.»

Leroy yatağın ucuna iyice yerleşti. «Kız bir yere kımıldamam. Çok yorgunum. Evde yiyecek var mı?»

«Hiç bir şey yok.»

«Ayy bok canına! Sevgili anam hiç değişmemiş.» Deli gözlerle etrafına bakındı. «Sanırım şimdi de benim yerime seni çalıştırıyordur.» Gözlerini kızın ince gömleğinin altından gözüken memelerinden ayırmıyordu. «Sen ne güzel şeysin. Bahse girerim anam seni satıyordur.»

Carrie örtüleri üstüne çekti. «Hizmetçilik yapıyorum» derken herifin çekip gitmesini diliyordu.

«Hizmetçilik ha? Şişko bir beyazın evinde mi çalışıyorsun?»

«Restoranda çalışıyorum.»

«Restoran book!» Tırnağını koparıp gözlerini kısarak Carrie'yi dikkatle inceledi. «Eğer kıçını satmak istersen, bunu benden başkası ayarlıyamaz.»

Carrie birdenbire korktu. Sanki içindeki bir sistem tehlike, tehlike tehlike diye bağırıyordu.

Her ikisi de aynı anda harekete geçtiler. Fakat erkek kendisinden daha uzun boylu ve güçlüydü. Bir anda kızı itip yatağın üstüne deviriverdi. «Bana kıçını satmadığını sakın söyleme» diye alay ederek, elinin biriyle kızın bileklerinden tutup, diğeriyle vücudunu mıncıklamaya başladı.

Carrie boğulurcasına «Beni bırak» diye bağırdı.

«Neden bırakayım?» diye güldü. «Senden satın almıyorum. Kız ben senin dayınım, bana bedava vereceksin.»

Hızlı bir el hareketiyle, Carrie'nin üstündekileri çekip attı. Kız üstüne abanan vücuttan kurtulmak için debelenmeye baş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ladı. Ama adam kızı yatağın üstüne bastırıp, bacaklarını ayırıp, üstüne çıktı.

Carrie korkunç bir acı duydu. Fakat duyduğu acıdan çok öfke ve sinirden bağırıyordu, başına gelenlere karşı koyacak gücü yoktu.

Adam gülüp, zevki doruğuna erişirken, «Hey, hey, hey bana yalan söylememiş - gerçekten bakireymiş. Ulu Tanrım! Kız seninle servet kazanacağız. Bok canına şu küçük kutun bize servet kazandıracak» diye söyleniyordu. Sonra işini bitirip Carrie'yi bıraktı.

Yerinden kımıldamaya korkarak, put gibi yatıyordu. Bacaklarının arasında sıcak yakıcı pis bir yapışkanlık vardı. Demek sözünü ettikleri şey buydu. Erkeklerin peşinden koştukları seks dedikleri şey buydu.

Leroy pantolonu çekip üstünü başını düzelttikten sonra odanın içinde kendi kendine mırıldanıp, dolaşırken mutluluktan uçuyordu. «Evde hiç para var mı?» diye sordu.

Çorabın içinde, yatağın altında sakladığı üç beş kuruşu düşünüp, «Para yok» diye mırıldandı. Büyükanne Ella'nın bir an önce eve gelip, Leroy'un kendisine yaptığı kötülüğü görmesini diliyordu.

Adam «Ay book canına» diye bağırdı. «Para yok, yiyecek yok bok canına. Sanırım burada düzüşmekten başka yapacak iş yok» diyerek tekrar Carrie'nin üstüne atılıp, sıska bacaklarıyla, kızın bacaklarını ayırıp, aletini içine soktu.

Carrie'nin gözleri karardı bayılacak gibi oldu, acıyı duymamak için kendisini kaybetti...

Adamın «ay haydi kız zevkini çıkarsana» diye vızıldadığını duydu. «Sen zevk almazsan ben de almam.»

Kendisine geldiğinde, anlam veremediği sesler duydu. Ezilmiş, kullanılmıştı. En kötüsü de kendisini tümüyle çaresiz hissetmesiydi.

Konuşan büyükanne Ella'ydı. Tanrıya şükür dönmüştü.

Yatağın içinde doğrulup oturmak istedi ama tüm gücünü yitirmişti.

Büyükanne Ella çatlak sesiyle konuşuyordu. «Bize büyük iyilik yaptın. Şimdi kızı işe koşarsın. Böylece doğru dürüst para kazanırız. Biliyor musun oğlum on dördüne basana dek bekliyecektim ama şimdi - Leroy tatlım, meslekteki en genç ve en iyi orospu bizim elimizde sanırım.»

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

GİNO
1921 - 1923

Rahip Philippe'in üç hafta ölümle pençeleştiğinden, Gino' nun haberi yoktu. Adamı öldürdüğünü sanıyordu ve açıkça söylemek gerekirse, yaptığından hiç de pişman değildi. Makas olayı onu kahraman yapmıştı.

Gino, Bronx Bölge Hapishanesinde duruşmaya çıkmayı beklerken, gazeteler olayı parmaklarına doladılar. Baş sayfalarda ÇOCUK SKANDALI, ÇOCUKLAR, ÇOCUKLARI KORUYOR diye manşetler çıkıyordu. Rahip Philippe'in kurbanları teker teker konuşmaya başladılar.

Costa'nın korkudan gözleri yerinden uğramış, poz poz resimleri gazetelerde çıktı. Çocuğun öyküsü tüm ülkede büyük yankılar yarattı. San Fransisco'lu zengin bir avukat olan Franklin Zennocotti, çocuk mahkemede tanıklık ettikten sonra, onu evlat edinip yepyeni bir yaşama kavuşturacağını ilan etti.

Halk kendisini tuttuğu için Gino şanslıydı. Yargıç altı ay göz altında tutulması koşuluyla onu serbest bıraktı.

Duruşma salonunun kapısında Costa ile karşılaşınca —eskiden iki kelime bile konuşmamışlardı— küçük çocuk eline sarılıp, duygusal sesle «Teşekkür ederim Gino, hayatımı sana borçluyum. Bir gün bu borcumu ödemeyi ümit ediyorum» dedi.

Bu sözleri duyan Gino, utandı. Elini uzatıp, kendini beğenmiş edayla «Birşey değil, unut artık küçük bunları» dedi.

Costa'nın yeni babasıyla uzaklaştığını görünce, içini kıskançlık kapladı. Niçin kendisine de güzel yeni bir yaşam hakkı tanınmamıştı? Gino'nun ismi de gazetelerde çıkmıştı. Neden hiç kimse kendisini evlat edinmek istememişti?

E, öz babası vardı ya. Evet, şimdi hapiste yatan orospu çocuğu babası. Elinde, Paolo'nun son adresi yazılı kâğıda baktı. Hapiste olduğu halde tekrar evlenmişti ve Gino'nun da duruşma salonunda iki dakika gördüğü bu yeni analığı ile yaşaması

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerekiyordu. Anımsadığı kadarıyla koca memeli, çökmüş bir sarışındı.

Kadının memelerini düşünür düşünmez, erkekliği uyandı. Tam dokuz aydır kapalı kaldığından kadın yüzü görmemişti. Kendi kendini tatminden hiç hoşlanmıyordu, özellikle, yatakhanede on çocuğun da aynı şeyi yapması hiç hoş değildi. Birisiyle yatmak istiyordu. Hem de hiç vakit kaybetmeden yatmak istiyordu.

Tüm eşyasını koyduğu ucuz valizini yeni evine bıraktıktan sonra şöyle esaslı bir kadın aramaya karar verdi.

Yürürken cinsel organı pantolonuna sürtündükçe rahatsız oluyordu ama kendi kendine sırıtmaktan da geri kalmıyordu. Özgürdü. Tekrar sokaklara döndüğünü bilmek güzel bir histi.

Adam içini çekti, homurdandı, inledi ve doruğa ulaştı. Sonra ayağa kalkıp, yatakta yatan kadına bakmamaya özen göstererek giyindi.

Gino'nun babasıyla evlenen sarışın güzel memeli kadının adı Vera'ydı.

Kadın bacaklarını kapatıp, eteğini aşağıya çekti. Sessizce adamın giyinip, masanın üstüne para bırakıp, çıkıp gitmesini izledi. Çok yorgundu. Tanrıya şükür düzüşmek için enerjiye gerek yoktu. Sadece sırt üstü yatıp, bacaklarını açınca iş tamamlanıyordu.

Zorlu bir hafta geçirmişti. Paolo'yu Sing Sing'te ziyarete gitmişti. Sonra duruşma salonuna sürüklenip, Paolo'nun çocuğunun kendisiyle birlikte yaşayabileceğini söylemesi gerekmişti. Bok yaşardı! Duruşmaya Paolo'nun ısrarı üzerine gitmişti. «Bizimle birlikte oturmasına gerek yok» diye Paolo açıklamıştı. «Fakat sen oturabileceğini söyleki onu tekrar başka bir eve kapatmasınlar. Gelince yirmi dolar verip başından savarsın.»

Vera yüzünü buruşturdu. Yirmi dolarmış. Çocuğa beş dolardan bir kuruş fazla vermiyecekti.

Yataktan kalkıp, masanın üstündeki parayı alıp, isteksizce çalınan kapıya yanıt verdi.

Gelen devamlı müşterilerinden biri olduğundan sohbet etmeye gerek yoktu. Kendisini yatağın üstüne atıp, eteklerini kaldırdı ve bacaklarını açtı. Adam pantolonun düğmelerini açarken, Vera açıkca esniyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gino keyifle sıçrıyarak yürüyordu. Özgür kalışına öyle seviniyorduki havanın boğucu sıcaklığının bile farkında değildi. Evet hava çok sıcaktı. Sekseninci sokakların yukarılarına doğru en ufak esinti yoktu. Gino arkadaşlarını düşünüyordu. Acaba onları bulabilecek miydi? Peki ya Susie ve diğer yattığı kızlar neredeydi? Acaba şans bu akşam hangisine gülecekti?

Elinde adres yazılı kağıda bir kez daha baktı. Eh işte gelmişti. Çıplak çocuklar, açık yangın musluğundan fışkıran suyun çevresinde dans ediyorlardı. İki apartmanı birbirinden ayıran merdivenin basamağında oturan yaşlı adam burnunu karıştırıyordu. Altı numaralı daire ikinci kattaydı. Gino iki kez kapıyı çaldı. Yanıt alamayınca, kapıyı itti.

Üvey anası yatağın üstünde düzüşüyordu. Kadın tuttuğu işe ara vermeden «Şimdi meşgulüm» dedi.

Meşgul olduğunu Gino da görüyordu. Elindeki valizi içeri bırakıp, «Daha sonra gelirim» demeyi becerdi. Sonra telaşla kapıyı kapattı. Bu ne biçim tiyatroydu?

Sonra anladı. Tabii kadın orospuydu. Yoksa babasıyla başka kadın evlenir miydi?

Coney Island'a giden metro kalabalık ve sıcaktı, fakat plajdaki kalabalık daha beterdi. Çıplak vücutların arasından zorlukla ilerleyip, tanıdık bir yüz arıyordu. Hava kentte durulmıyacak kadar sıcak olunca, eski arkadaşları hep burada toplanırlardı. Tanıdığı kimseyi bulamayınca, pantolonunu çıkartıp, donuyla denize girdi ve kalabalık tahta rafta doğru yüzmeye başladı. İki kız kardeş ona bakıp kıkırdaştılar.

Bir saat içinde can ciğer dost olup, hep birlikte yüzmeye, suyun içinde oyunlar oynamaya başladılar. Erkekliğinin uyandığını göstermemek için tüm gücünü harcıyordu.

Hava kararıp, aileler bağırarak çocuklarını toplamaya, plaj tenhalaşmaya başlayınca Gino artık dayanamıyacağını anladı.

Kız kardeşler de eve gitmekten söz ediyorlardı.

«Bir kez daha yüzelim» diye israr etti. «Rafta kadar yarışalım.»

Küçük kardeş çekingendi, fakat bu teklif ablanın çok hoşuna gitti. On sekiz yaşında, kıvırcık havuç gibi kırmızı saçlı, dişlek bir kızdı.

İtişe kakışa rafta kadar yüzdüler.

Gino özellikle geride kaldı. Tam kız rafta çıkarken arkasından yakalayıverdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız hayretler içinde «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu: avuçlarıyla memelerini tutmuş, hızla ve beceriyle öylesine mıncıklıyorduki, az sonra kız durma diye yalvaracaktı.

Suyun içinde bacaklarını vurarak durmaya çabalarken, kız da raftın kenarına yapışmış, kedi gibi mırıldanıyordu.

Kıza iyice yapıştı, memelerini mıncıklamayı sürdürerek, tuzlu dudaklarından öptü.

Kızın mayosunu sıyırmaya çabalarken, «yapmamalıyız...» diye karşı koymak istedi.

«Oh, evet, yapmalıyız,» Gino suyun altına dalıp, kızın bacaklarına dolanan mayoyu çıkarttı.

Suyun içinde sevişmek çok heyecan vericiydi. Kadınsız geçen uzun dokuz aydan sonra ne yapsa heyecanlıydı.

Başını suyun içine sokup kızın memelerini öperken, eliyle bacaklarını ayırıp, sihirli düğmeyi araştırdı.

Kız soluğunu tutarak «Gino» diye bağırdı.

Başını suyun içinden çıkartıp, kıvrılıp bükülerek donunu bacaklarından aşağıya sıyırıp, hızla kızın bacaklarının arasına daldı. Suyun basıncı içine girmeyi zorlaştırıyordu. Ama öylesine azmıştı ki hiç birşey onu durduramazdı.

Kız bacaklarını Gino'nun beline sarınca suyun içine daldılar. Ya hemen zevkin doruğuna erişecek, veya boğulacaktı. Seçim hakkı kendisinindi. Doruğa ulaşmayı yeğledi. Her ikisi de boğulurcasına suyun yüzüne çıkıp, solumaya başladılar.

Kız «Nerdeyse beni boğuyordun» diye suçladı.

Gino güldü. «Ama ne güzel ölüm.»

Kız beceriksizce mayosunu giymeye çabalarken, «Asla böyle bir şey yapmamıştım» diye yakındı.

«Tabii yapmadın.» O anın heyecanıyla donunu kaybettiğini farketti. Suyun dibine dalıp aradı ama bulamadı.

Hava iyice kararıp soğumaya başlamıştı. Kıvırcık saçlı kız geri dönmek için vızıldanıyordu.

«Hey donumu bulamıyorum» dedi.

Kıvırcık saçlı kıkırdamaya başladı.

«Ayağa kalkıncaya dek yüzeriz, sonra sen benim pantolonumu getirirsin» dedi.

«Peki ya kardeşime ne diyeceğim?»

Köpek balığı kaptı de. Ne istersen söyle bana ne.»

Sahile dek yüzdüler, kıvırcık saçlı plaja doğru yürürken,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gino suyun içinde bekliyordu. Kızın kardeşinin yanına gidişini, havluya sarınışını, sonra her ikisinin de arkalarına bakmadan koşarak uzaklaşmalarını izledi. Gözlerine inanamıyordu. Kızlar gidiyordu. Kendisi de kıçı açık soğukta kalmıştı.

Telaşla gözlerini plajda dolaştırdı. Sonra derin nefes alıp deli gibi giysilerinin durduğu yere koştu.

Vera yayık yayık «Kim o?» diye sordu.

Emin olmak için bir kez daha kapıya vurdu. «Ben, Gino Santangelo. Şimdi içeri girebilir miyim?»

Vera yatağın içinde oturdu. Kafayı bulmuş uyukluyordu. Paolo'nun çocuğunu tamamen unutmuştu. «Evet sanırım... gel içeri.»

İçeri girince birbirlerine baktılar.

Gino karşısında, makyajı akmış koca memeli otuz yaşlarında yorgun bir sarışın gördü.

Kadın ise, karşısında, siyah kıvırcık saçlı, esmer tenli, genç bir kabadayı durduğunu anladı. Çocuğun derin kara gözleri kendisinden daha yaşlı görünüyordu. Babasına benzemediği kesindi.

Dümdüz sesle, «Islanmışsın» dedi.

«Yüzmeye gittim.»

«Giysilerinle mi yüzdün?»

«Hayır çıplak, ama kurulanacak havlum yoktu.»

Her ikisi de isteksizce birbirlerini sözdüler.

Sonunda kadın, «Burda kalamazsın» dedi. «Seni tekrar kapatmasınlar diye öyle söyledik.»

«Ama ben sanıyordum ki...

«Senin ne düşündüğün beni ilgilendirmez. Burası benim evim babanın değil.»

Gino acı acı «Evet ya, ekmeği sen kazanıyorsun,» dedi.

Vera «Öyleyse sana ne? İyi para kazanıyorum ve yaptıklarımdan utanmıyorum» diye terslendi.

Gino uzanıp valizini aldı ve gitmeye yeltendi.

Kadın beklenmedik şekilde «Nerede yatacaksın?» diye sordu.

«Bilmiyorum» diye mırıldandı.

Kadın tereddüt ediyordu. «Evet... Bu gece bir müşterim daha gelecek. Herif keyfine bakarken sen dışarı çık. Sonra kanapede yatarsın. Yalnız bu gece unutma.»

Gino başını salladı. Islanmıştı, yorgundu, gece sokakları ar-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

şınlayacak durumda değildi. Bir gecelik dahi olsa Vera'nın evinde seve seve kalacaktı.

Tam altı ay kaldı. Gündüzleri araba tamirhanesindeki eski işinde çalışıyordu. Geceleri ise eski arkadaşlarıyla kimseye zararı dokunmayan ufak tefek suçlara burnunu sokuyordu. Vera' ya da göz kulak oluyordu. Kadının başına bela olan herifleri defediyor, tek tatil yaptığı pazar günleri onu alıp gezmeye götürüyordu.

Kadın sık sık Sing Sing'de yatan Paolo'yu ziyarete gidiyordu. Bir seferinde Gino'yu da beraberinde götürdü.

Paolo onları «Üstünüzde içki var mı?» diye tersliyerek karşıladı.

Bir yıldan beri babasını ilk kez görüyordu ve adam içki soruyordu. «Hayır» diye mırıldanarak yanıt verdi. Hapishane üniforması içindeki bu zayıf ve sefil adamdan yediği dayakların acısını unutamıyordu.

Vera, «Ay, haydi Paolo, buraya içki getiremiyeceğimizi biliyorsun. Üstümüzü arıyorlar, yoksa yemin ederim getiririm,» dedi.

Paolo «Orospu» diye mırıldanıp, her ikisine de arkasını döndü.

Vera, «Ay, haydi Paolo yapma, ona aldırma, bir dahaki sefere iyileşir,» diye fısıldadı.

Fakat asla ikinci kez hapishaneye babasını ziyarete gitmedi. Bok canına! Artık dayak yemiyecek kadar büyümüştü. Eğer Paolo kendisine el kaldıracak olursa... Evet. Sing Sing'i bir kez ziyaret yeterliydi.

Her hafta gidip, kendisini göz altında tutan memura rapor veriyor ve adamdan beş dakika azar işitiyordu. İşin komik yanı her hafta karakolda California'dan adına gelmiş bir mektup buluyordu. Costa Zennocotti, yeni yaşamının hesabını bir bir kendisine vermeyi iş edinmişti. Gino yanıt yazmak zahmetine katlanmadığı halde mektuplar gelmeye devam etti.

Garip çocuk... Gino'nun onun yaşamını merak ettiğini de nerden düşünmüştü? Ne yaşamdı? Okul. Güzel bir ev. Baş belası bir üvey kız kardeş. Oğlan düş dünyasında yaşıyordu.

Göz altında tutulma süresi sona erince, Costa'ya iğri büğrü bir not karalayıp, posta kutusunun adresini verdi. Eğer çocuk mektup yazmaktan hoşlanıyorsa... niçin onun keyfini bozacaktı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paolo'nun serbest bırakılmasından bir gece önce Vera'yı sinemaya götürdü. Lapa lapa yağan karın altında eve doğru yürürlerken, Gino'nun koluna giren Vera sinirli ve gergin görünüyordu.

Vera «Beni dinle oğlum» dedi. «Paolo eve dönünce işler bozulacak. Ne demek istediğimi anlıyorsun?»

Gino başını salladı.

«Denemeye çalışırız,» diye sözlerini sürdürdü, «ama canı cehenneme, babanın nasıl olduğunu bilirsin.»

Evet. Biliyordu. Paolo'nun acımasız orospu çocuğu olduğunu biliyordu. Kadınları döverdi. Onlara pislik muamelesi yapardı. Vera da melek değildi ama Gino ondan hoşlanıyordu, kendisine iyi davranmıştı. Ve her ikisi de Paolo'nun kadını dövmeye başlayınca Gino'nun buna seyirci kalamayacağını biliyorlardı.

«Yarın sabah taşınırım.»

«Seni özliyeceğim» diye yanıtlıyan Vera'nın sulu gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Elini uzatıp kolunu okşadı. «Eğer sana yardım edebilirsem...»

Gino başını salladı. Tüm yaşamı boyunca babasından görmediği sevgi ve iyiliği Vera'dan görmüştü.

Ertesi sabah Vera uyanmadan eşyalarını topladı. Valizini yanına alıp işe gitti ve boş bir oda aramaya başladı.

Zeko adındaki yeni ustalardan biri oturduğu apartmanda boş bir oda bulunduğunu söyledi. On dokuz yaşında, esmer, pis bir oğlan olan Zeko'yu kimse pek sevmezdi ama oda odaydı. Böylece akşam üstü Gino onun peşine takılıp, 109. Sokakta karanlık görünümlü apartmana gitti.

Zeko, «Bina kenef gibidir. Ne kalorifer, ne sıcak su. ne banyo ne de koridorlarda halı vardır,» dedi.

«E peki ne var?»

Zeko, «Ben burada fazla kalmıyacağım,» dedi. «Esaslı bir iş çevirince buradan uzaklaşacağım,» diyerek göz kırptı. «Büyük bir işte şoförlük yapacağım. Kıvırırsam tamam demektir. Anladın ya?»

Gino «Hiç kodese girdin mi?» diye sordu.

Zeko «Ben mi?» diye güldü. «Yakayı ele vermiyecek kadar akıllıyım.» Burnunu ceketinin koluna sildi. «Dinle, valizini bıraktıktan sonra, gidip bir kaç şişe bira alır, iki orospu buluruz.»

Gino «Benim randevum var,» diye yanıtladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Zeko arsızca «Arkadaşı var mı?» diye sordu.

«Hiç sormadım.»

«Öyleyse sor.»

«Evet... tabii. Belki bir dahaki sefere.»

Oda tahmininden de beterdi. Ama ne olursa olsun kiraladı. Zaten saraylara alışık değildi ya. Randevusu da yoktu ama geceyi Zeko'yla birlikte geçirmek istemiyordu. İşde ona Sürüngen Zeko adını takmışlardı.

Yeni evine yerleşmesi beş dakika sürdü. Odanın tüm eşyası bir yatak, havı dökülmüş halı ve köşede boyaları dökülen şifonyerden ibaretti. Ama hiç olmazsa hepsi kendisine aitti.

Gino genellikle arkadaşlarıyla 110. Sokaktaki Şişko Larry' nin drugstore'unda buluşurdu.

Pinky Banana arkadaşını görür görmez «Sürüngen Zeko'la ne yaptın?» diye sordu.

Gino omuzlarını silkti. «Onun apartmanında bir oda tuttum. Bu birbirimize göbeğimizden bağlandığımız anlamına gelmez.»

Catto, «Gidip babanı görecek misin?» diye sordu.

«Hayır, bir kaç gün sonra görüşürüz.»

«Birkaç gün sonra yine kodese düşer,» diyen Pinky Banana kendi espirisine katılarak güldü ve peşpeşe osurdu.

Gino burnunu tıkayıp, «Vay canına, yanımda Catto'nun kokusu yetmiyormuş gibi bir de seni mi çekeceğim?» dedi.

Pinky Banana homurdanarak dondurma yiyen sarışın kıza bakmaya başladı. Vakit kaybetmeden kızı tavlamak istiyordu ama onun aklından geçenleri sezen Gino, telaşla «Ona asılma, kız benim,» dedi.

Catto ve Pinky Banana birbirlerine bakıp, gözlerini yuvarladılar. Gino bir kız daha tavlamıştı. Peki nasıl beceriyordu?

Dondurmasını bitiren kız bardaki yüksek tabureden indi. Güzel olduğunu biliyordu. Başını dik tutup, Gino ve arkadaşlarının önünden yürüyüp geçti.

Gino, «Senin gibi güzel kızın gece vakti sokaklarda başı belaya girer,» diye laf attı.

Kız duymamazlıktan geldi.

Sert sesle, «Hey bana sokaktaki bok muamelesi yapma,» diye bağırdı.

Kızın yüzü kıpkırmızı oldu ve adımlarını sıklaştırdı. Pinky Banana güldü.

Gino ellerini birbirine vurdu. «Kendini beğenmiş budalanın peşinden koşacak değilim.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki dakika sonra, sokaktan kızın korku dolu çığlığını duydular.

Gino telaşla dışarıya fırladı, Catto ve Pinky Banana da peşine takıldılar.

Sürüngen Zeko, Küçük Bayan Fıstığı duvara yapıştırmış sıkıştırıyordu. Oğlanın eli kızın vücudunu mıncıklarken, kız da ürkek bir tavşan gibi çığlıklar atıyordu. Önü yırtılan beyaz bluzundan memeleri dışarı fırlamıştı.

Gino yavaşça «Zeko ne yapıyorsun?» diye sordu.

Zeko'nun kaşları çatıldı. «Serseri sen işine bak.»

«Öyle mi? Pekala benim işim bu.»

Zeko korkudan titriyen kızı öne doğru itti. «Oğlum ben aç gözlü değilim. İşim bitince sıra sana gelecek.»

«Çek pis ellerini kızın üstünden iğrenç sürüngen.»

«Sittir git Gino.»

Kimse ne olduğunu anlamadan dövüşmeye başladılar. Yerlerde yuvarlanıp, birbirlerine tekme yumruk atıyorlardı.

Gino, Zeko'dan daha genç ve kısa boylu olduğu halde, bir yumrukta Zeko'nun dudağını patlatınca, kanlar akmaya başladı.

«Seni pis sıçan seni,» diyerek Zeko, çizmesinin içinden bir bıçak çıkardı.

Her ikisi de ayağa kalkmış, birbirlerini gözliyerek dönüyorlardı. Pinky Banana ile Catto'nun yanında toplanan kalabalığın yarısı Gino'nun yarısı da Zeko'nun tarafını tutarak bağrışıyorlardı.

Gino'nun bağrışmaları duyduğu yoktu. Bir gözüyle bıçağı diğer gözüyle de Zeko'nun hareketlerini izliyordu.

Zeko birdenbire saldırıya geçince, bıçak Gino'nun yanağını baştan başa yardı. Yaranın acısını duymuyordu, ama çok kan fışkırıyordu.

Gino «Seni orospu çocuğu seni» diye bağırdı. Tüm benliğini Rahip Philippe'e saldırdığı günkü gibi delice bir öfke sarmıştı. Artık karşısında Zeko Zeko değildi - birdenbire miskin Paolo'ya saldırdığını zannetti. Kuvvetinin sınırı yoktu. Zeko'nun bıçağı tutan elini yakalayıp, kemik çatırdıyarak kırılıp, Zeko'nun acıdan kıvranarak bağırdığını işitene dek büktü. Pinky Banana ve Catto kendisini, uluyarak bağıran Zeko'dan güçlükle ayırdılar.

Catto pek üzüntü duymadan «Sanırım onun kolunu kırdın» dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gino'nun gözlerinin önündeki öfke bulutları yavaşça dağıldı. Bir an nerede ve ne yaptığının farkına varmadan, olduğu yerde durup, başını iki yana salladı. Yerde inleyen Zeko'ya baktı. «Öbür sefer kafanı kıracağım» diye uyardı. Etrafına bakınıp, bu belayı başlatan sarışın küçük kızı araştırdı. Kancık karı kaçıp gitmişti.

Pinky Banana «Hastaneye gidip - yüzünü diktirelim» diye önerdi.

Gino elini uzatıp yanağından damlayan kanları sildi. Yüzünde boktan bir izin kalmasının da tam sırasıydı. Telaşla «Haydi gidelim» dedi.

Hastahanede yanağına tam on dikiş attılar. Bir çok da sorular sordular ama Gino ağzını sıkı tutmasını biliyordu.

Hastaneden çıkarlarken Zeko'yu getirdiler. Her ikisi de birbirlerine nefret dolu bakışlar fırlatıp, konuşmadılar. Sokakların yasası ağız sıkılığını her ikisinin de bozmaya niyetleri yoktu.

İki gün sonra Gino tamirhanede, hurda bir Packard'ın altında yatarken, tanımadığı biri ziyaretine geldi. Önce gözlerinin önünde yabancının bir çift şık rugan ayakkabısı belirdi.

Yüzünü göremediği ses yukardan «Sen Gino Santangelo musun?» diye sordu.

Arabanın altından dışarı kaydı. «Kim arıyor?»

«Bundan sana ne Gino sen misin?»

Gino'nun kalbi deli gibi atmaya başladı. Karşısında ünlü Salvatore Charlie Lucania'nın sağ kolu Hayvan Eddie duruyordu.

Yutkunup, heyecanını yatıştırmaya çabalayarak ayağa kalkıp, kirli yağlı ellerini pis pantolonuna sildi. «Evet ben Gino Santangelo'yum» demeyi başardı.

Hayvan Eddie hiç telaşlanmadan Gino'nun midesine bir yumruk atıp oğlanı iki büklüm etti.

Ve istifini bozmadan «Bu Zeko için» dedi. «Kırık kolla hastahanede yatıyor, kendisi gelemedi sana selamlarını yolladı.»

Gino doğrulurken, sokaklarda edindiği sezileri karşı koymamasını fısıldıyorlardı. Dimdik durup Eddie'nin gözlerinin içine baktı ve «Eh! şansı yaver gitmedi. Belayı kendisi aradı,» dedi.

Eddie güldü. «Senin zorlu bir delikanlı olduğunu duyduk. Söyledikleri doğruya benzer. Gel bakalım Bay Lucania seni görmek istiyor.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pinky Banana'nın gözleri yuvalarından fırladı.

Gino sesinin titrememesine çabalıyarak arkadaşına «Hemen dönerim sen patrona karşı durumu idare et. Ona hastalandığımı filan söyle,» dedi.

Eddie lafa karışıp, uğursuzca «Belki dönersin,» dedi.

Fakat Gino artık korkmuyordu. Başına kötü bir şey geleceğine inanmıyordu. Tam aksine kendisini büyük bir şansın eşiğinde sanıyordu.

Charlie Lucania onu yakında park ettiği siyah Cadillac arabasının içinde bekliyordu. Gino'yu dikkatle süzdükten sonra hızla konuşmaya başladı. «Senin hakkında iyi kötü çok şeyler duydum oğlum.»

Gino yanıt vermeden durdu.

«Çabuk öfkeleniyormuşsun - ziyanı yok. Ben de çabuk kızarım. Öfkeyi kullanacak zamanı bilmeli. Ne demek istediğimi anladın mı?»

Gino başını salladı.

«Etrafımda iyi insanlar olsun isterim. Küçük yaşta onların ellerinden tutup eğitmekle sadakatlerini kazanırsın. Anladın mı?»

Gino tekrar başını salladı.

«Kaç yaşındasın?»

«On yedi» diye yalan söyledi. Aslında bir ay sonra on yedisine basacaktı.

«Pekala. Çok iyi. Gözü kara olduktan sonra sorun yok.» Luciana öne doğru iğildi. «Zeko benim adıma iş çevirecekti. Onun işine engel oldun. Sana kötü davranmak istemiyorum. Zeko'nun görevini sana veriyorum. Gelecek çarşamba gecesi saat sekizde, diğer bilgileri Eddie sana verecek.»

Lucania arkasına dayandı. Söyliyecekleri sona ermişti.

Gino boğazını temizledi. «Hey» bakın. Bana tanıdığınız fırsata sevindim... fakat tekrar kodese tıkılmak istemem.»

Lucania tembel tembel onun yüzüne baktı. «İyi araba kullanır mısın?»

«Hem de fevkalade.»

«Öyleyse yakalanmazsın.»

Hayvan Eddie arabanın kapısını açtı. Sırıtarak «Haydi serseri çık dışarı» dedi.

İşte o zaman Gino başka seçeneğinin olmadığını anladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CARRIE
1927 - 1928

Adam Carrie'ye, kız da korkudan iri iri açılan gözlerle adama bakıyordu. Belki bir doksanın üstünde dev gibi bir zenciydi. Fakat Carrie'yi korkutan ne adamın uzun boyu ne de iri gövdesiydi. Erkeklik organının büyüklüğünden korkuyordu.

Adamı bundan önce iki kez daha «eğlendirmişti» ve her defasında adeta içindeki organlar parçalanmıştı. Her iki seferde de bacaklarından aşağı kanlar akarken, ağlıyarak Leroy'a yakınmıştı. Fakat adam onun bir bebek gibi davrandığını söyliyerek alay etmişti. Hayır bebek değil bir tutsaktı.

Göz yaşlarını akıtmamaya çabalıyarak, adama «Kendimi iyi hissetmiyorum» dedi.

Adam pantolonunu indirirken «Tatlım, kendini çok iyi hissediyorsun» dedi. «Tüm kadınlar bendeki malı görünce bayılırlar.»

Oh Güzel Tanrım! Bu yaşamı sürdürmesi için ne günah işlemişti? Leroy'un ırzına geçtiği o uğursuz geceden beri bu odada mahpustu. Bütün gün boyunca bir saniye olsun özgür kalamıyordu. Yalnızca bir sürü adam odasına girip çıkıyor, ve Leroy da paraları topluyordu. Büyükanne Ella da aklına estiği zamanlar, ki bu da pek seyrekti kendisine yiyecek, temiz havlular ve çarşaflar getiriyordu.

Leroy evin yanındaki odayı kiralamış Carrie'yi buraya kilitlemişti. Odaya giren, çıkan erkekleri eğlendiren insan makinası haline gelmişti.

Önceleri bu duruma karşı koymaya çabaladı. Fakat Leroy'dan eşek sudan gelinceye dek yediği dayaktan sonra boyun eğmekten başka çare kalmadı.

Odasındaki adam pantolonunu, uzun yün donunu çıkartmış, gömleğinin eteklerinin altından sallanan kocaman aletiyle sersem gibi karşısında duruyordu.

«Sen... o kocaman şeyin canımı yakıyor» diyebildi. «Bu işi yapmanın başka yolu yok mu?»

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Adam bir an düşündü sonra uzun yüzünde arsız bir gülüş belirdi. «Küçük memelerine sürüp, sonra ağzına verebilirim,» diye önerdi.

Adamın üstüne çıkıp, bacaklarının arasına girmesindense söylediklerini yapmak daha iyiydi. Uyuşmuşcasına başını sallayıp, sırtındaki kombinezonunu çıkardı. Acınacak kadar zayıftı. Vücudunda Leroy'dan yediği dayağın izlerini hâlâ taşıyordu. Kolları ve bacakları da sopa gibi sıskaydı. Yalnız koca memeleri vardı. Adam kızın memelerini avuçlayıp, erkeklik organını sürtmeye başladı.

Gözlerini kapattı, kulaklarını tıkamak istedi. Adamın iniltilerini dinlemek istemiyordu. Geçmişinde başına gelen güzel şeyleri düşünmeye çalıştı: Sonny Anneyi, Philadelphia'yı ve Park Caddesinde Bay Dimes'ın güzel evindeki işini düşündü.

Adam sidik ve ter kokan aletini ağzına sokmaya zorluyordu. Karşı koymak istedi ama geç kalmıştı, konuşamadı, kocaman nesneyi ağzına sokmuş ileri geri gidip geliyordu. Carrie adamı ısırmak istedi.

Daha önce böyle bir şey hiç yapmamıştı. Acaba o kocaman şeyi boğazından aşağıya sarkıtıp kendisini boğacak mıydı?

Boğulurcasına sesler çıkarınca adam biraz geri çekildi, karpuz gibi sert memelerini, avuçlamış mıncıklarken, yüksek sesle inleyip, dua edercesine bir şeyler mırıldanıyordu.

Sonra zevkin doruğuna ulaşmaya başlayınca, Carrie'nin boğazından aşağıya, kesik kesik fışkıran tuzlu, koyu bir sıvı akmaya başladı.

Bir an Carrie kusacağını sandı ama ağzına akanları yutunca, adam geri çekildi, işi bitmişti.

Adamın kendisini incitip canını yakmasını önlemişti. Eh küçük te olsa yine bir başarı sayılırdı değil mi? Bunu gerçekten kutlamalıydı. Bu gün on dört yaşına basıyordu.

Sekiz ay sonra Büyükanne Ella öldü. Ama Leroy bu haberi aradan üç gün geçtikten sonra Carrie'ye söyledi. Kızı görmeye geldiği zaman - Carrie kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölüyordu.

Pis bir giysiyi kızdan yana fırlatarak «Kalk giyin» dedi.

«Biraz yemek istiyorum» diye yalvardı. «Bana yemek getirmeden burda nasıl tutarsın? Ölebilirim...»

Leroy kabaca, «Sus kız,» dedi. «Anam cennete gitti sen burda oturmuş haline yakınıyorsun.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Carrie'nin gözleri fal taşı kadar açıldı. «Büyükanne Ella öldü mü?»

Leroy kızı taklid ederek «Büyükanne Ella öldü mü?» dedi. «Evet nalları dikti. Ben de burada sallanıp, vakit kaybedemem. California'ya yolculuğa çıkıyorum» diyerek gözlerini yuvalarında döndürdü. «Güneşli hava ve güzel dakikalar - İşte Leroy geliyor!»

Carrie şaşkınlıkla bakıyordu. «Yani beni özgür mü bırakıyorsun?»

Leroy keyifle kıkırdadı. «Kızım benim California biletim sensin. Seni satıyorum.»

Carrie korkarak geri çekildi. «Bunu yapamazsın.»

«Oh öyle mi? Hem de nasıl yaparım. Terbiyeni bozma yoksa senin boğazını kesiveririm.»

Leroy söylediklerini yapardı. Carrie'yi giydirdi, yağlı bir tabağın içinde kızarmış tavuk yedirdi ve sıkı sıkı kolundan tutup, mahalledeki evlerden birinde, şişko bir karının et satın alırmış gibi, orasını burasını mıncıkladığı bir eve götürdü.

Leroy «Lissy satın aldığın maldan pişman olmıyacaksın,» diyerek Carrie'nin giysisinin eteğini kaldırıp, bir çekişte yırttı. «Şu memelere, bacaklara, küçük tatlı kıl kutusuna bak.»

Leroy kendisine dokundukça Carrie iğrenerek geri çekiliyordu.

Lissy kuşkuyla «Terbiyeli davranacağını nasıl bilebilirim?» diye sordu.

Leroy umursuzca «Oh hiç üzülme» dedi. «Bundan başka bildiği iş yok. Düzüşmeye bayılır. Karnını doyurup, kilit altında tutman yeter. Başına bela açmaz.»

«Bilmiyorum...» Lissy karar veremiyordu.

«Tabii biliyorsun. Kız çok genç onun sayesinde küpünü doldduracaksın.»

«Kaç para istiyorsun?»

«Yüz dolara anlaştığımızı sanıyordum. Birkaç hafta içinde verdiğin parayı çıkarırsın - üstü de kâr kalacak.»

Lissy'nin gözleri kazık yememek için kısılıverdi. «Elli'den bir kuruş fazla veremem Leroy.»

«Boook canına!» Leroy kızmıştı. «Verdiğin sözden geri mi dönüyorsun?»

«İster sat ister satma.»

«Peki yetmiş beş olsun.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Elli.»

«Altmış» diye yakındı.

Lissy yumuşadı. Elli beşte anlaştık.»

Tokalaştılar, paralar el değiştirdi. Ve Leroy arkasına bakmadan toz olup gitti.

Lissy, Carrie'ye baktı. «Çok sıskasın» dedi. «Seni şişmanlatmamız gerek. Gel benimle. Sana odanı göstereyim. İyi bir banyo yapsan fena olmaz.»

Lissy'nin evindeki yaşam büyük bir aşamaydı. Yemek saatleri düzenli, gelen müşteriler daha iyi adamlardı. Kapısını kilitli tuttukları oda ise eski yaşadığının yanında saraydı.

Evde başka kızlar da vardı. Önceleri onları görmesine izin verilmiyordu, ama aradan birkaç ay geçtikten sonra kendisine ödenen parayı bir kaç misli çıkarınca, Lissy yumuşayıp, azıcık da olsa özgürlüğün tadını tattırmaya başladı.

Kaçabilirdi. Ama Leroy'un hakkı vardı. Kaçabileceği hiç bir yer yoktu. Artık orospuydu ve bu gerçeği asla değiştiremezdi. Philadelphia'ya veya Bay Dimes'in evindeki işine geri dönemezdi. Hayatı orospulukla geçecekti. Ve diğer kızlardan birinin söylediği gibi madem tüm ömrü boyunca orospuluk yapacaktı, öyleyse neden para kazanmayı düşünmüyordu?

Bu kararı verdikten kısa süre sonra Lissy'e yanaştı. «Kazandığım paradan pay istiyorum» diye israr etti.

Lissy güldü. «Nasıl oldu da bunu istemekte geciktin?»

On beş yaşına bastığında Carrie iyi para biriktirmişti. Kocaman memeleri, uzun siyah saçları ve çekik gözleriyle bir içim suydu.

Evden ayrılacağını Lissy'e söylediği zaman kadın anlayış gösterdi. Tabii kızın yanından ayrılmasına üzülmüştü ama onu zorla da tutamazdı.

Carrie Harlem'in en büyük madamlarından Florence Williams'ı görmeye gitti. Kadın yanında çalıştırdığı üç kızla birlikte 141. Sokakta güzel bir apartmanda oturuyordu. Florence, bir bakışta Carrie'yi evine aldı. Kız adam başına yirmi dolar alacak ve kazandığı her yirmi dolardan, beşini oda kirası olarak Florence'a ödemek üzere anlaşmaya vardılar.

Carrie'ye verilen odanın düşten farkı yoktu. Kocaman beyaz örtülü rahat bir yatak ve aynı renkte telefonu vardı. Kö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şede porselen bir lavabo, ve her müşterinin arkasından odayı derleyip toplayıp, temiz havlular koyan hizmetçi vardı.

Hizmetçi. Carrie yaptığı işten hiç hoşlanmıyordu ama yavaş yavaş alışmaya başlamıştı.

Florence'in evinde kalan diğer kızlar da cana yakın davranıyorlardı. Ve işin komiği bunlardan ikisi beyazdı. Carrie kısa zamanda eve gelen müşterilerin çoğunun beyaz olduğunu anlayınca şaşkına döndü. Beyaz adamların kadınla yatmak için para ödeyeceklerini hiç düşünmemişti. Hem de saygın, hepsinin iyi birer işi, karıları, olan ve hayatta her istediklerini elde edebilecek beyaz adamların orospulara para vereceklerini düşünemiyordu.

Duyduğu şaşkınlığı açıklayınca diğer kızlar katıla katıla güldüler.

Cecilia «Tatlım, beyaz adam, kızışmış bir zenciden daha pis işler çevirir» dedi. Cecilia'nın görünümü kibirli kendini beğenmiş bir tipti. Ona bakan parayla iş tuttuğuna inanmazdı. «Zenciler kadına keyif verip, ne kadar güzel düzüştüklerini kanıtlamaya çalışırlar. Beyazlar ise... garipliklerden hoşlanırlar. Bağlayıp, dayak atmak gibi filan gerçekten berbet işlerden hoşlanırlar. Ben kara maçaları yeğlerim.»

Cecilia'nın krem rengi teni, kızıl saçları ve uzun bacakları vardı. Tembel, yayık güneyli şivesiyle konuşurdu. Diğer beyaz kız da kocaman gözlü iri memeliydi.

Bir de zenci Billie vardı. Her ikisi de on sekiz yaşında olduklarını iddia ettikleri halde, Carrie onun da kendisiyle aynı yaşta olduğundan kuşkulanıyordu.

Carrie, Billie'yi çok güzel bulup, seviyordu. Billie Baltimore'dan annesini ziyarete gelmiş ve hizmetçiliğe girdiği evden nefret edip, Florence Williams'ın yanında vücudunu satmaya başlamıştı. Billie yayık yayık, «tembel beyaz orospuların peşinden evi temizlemek insanın canını çıkarır» derdi. Carrie kızın çok güzel sesi var diye düşünüyordu hele gramafonda bazı caz şarkıcılarına eşlik ettiği zamanlar sesine doyum olmazdı. Carrie ona «Sen şarkıcı olmalısın» derdi.

Billie de «Evet» diye yanıtlardı. «Yapmam gereken çok şeyler var. Günün birinde bomba gibi patlayıp herkesi şaşkına çevireceğim.»

«Tabii çevireceksin» diye Carrie onayladı. «Ben de bir bomba patlatacağım.» Ama nasıl patlatacağından emin değildi. Bil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lie'nin bir amacı düşü vardı. Kendisinin ise hiç bir ümidi yoktu. Yalnızca vücudunu satıyordu. Tekrar dünya yüzüne çıkıp, insanlarla karşılaşmaya yüzü yoktu. Çünkü yüzüne bakar bakmaz herkes kendisinin ne mal olduğunu anlıyacakdı.

Bazen gece yarısı uyanıp, büyükanne Ella'ya ve Leroy'a lanetler yağdırıyordu. Uyku tutturamadığı diğer zamanlarda ise onları düşünmemeye çalışırdı.

Gündüzler geceleri, geceler gündüzleri kovalıyarak zaman geçiyordu, fakat Carrie aradaki değişikliği fark etmiyordu. Sanki sürekli kendini bilmezlik içindeydi. Bir köşeye ayırdığı paraların bile onun için fazla anlamı yoktu. Müşterilerini birbirine karıştırıyordu. Zenci, beyaz, yaşlı, genç kim olursa olsun onun için farketmiyordu.

Bir gün Florence William, Carrie'yi karşısına alıp, konuştu. «Kızım görünümünü değiştir. Kızışmış kediler buraya iyi vakit geçirip eğlenmek için geliyorlar. Duyduğum kadarıyla onlara iyi vermiyor muşsun.»

Bir gece Carrie müşterilerinden birini eğlendirirken, odanın dışında büyük bir şamata koptuğunu duydu. Billie ile müşterisinin öfkeli sesleri avaz avaza çınlarken, Florence yavaş sesle ortalığı yatıştırmaya çabalıyordu.

Carrie daha sonra Billie'nin bir müşteriyi geri çevirdiğini öğrendi. Dev Mavi Ranier adında iri yarı zenciyi geri çevirmişlerdi. Adamın Harlem'i yöneten Bub Hewlett ile yakın ilişkileri vardı.

Florence öfkeden kuduruyordu. «Bu herifler aynasızlarla sıkı işbirliği içindeler» diye burnundan soluyordu. «Kime hayır kime evet demeyi öğrenin.»

Billie ise yaptığından hiç pişmanlık duymuyordu.

Ertesi sabah kızlar mutfakta kahvaltılarını ederlerken baskına uğradılar. Aynasızlar evden içeri dalıp herkesi tutukladılar. Arkası kapalı bir kamyonetin içinde karakola götürdüler.

Bir iki sat içinde Florence Williams ve iki beyaz kızı salıverdiler. Billie ve Carrie karakolda kaldılar. Orospuluk yaptıkları gerekçesiyle suçlanıp, fişlendiler ve hapishanede geçirdikleri korkunç geceden sonra Jefferson Market Mahkemesinde duruşmaya çıktılar.

Billie yargıçın kim olduğunu görünce, inledi. Başına gelenlerden donup kalan Carrie'ye «Şimdi işimiz bitik» dedi. «Şurda-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki *morık* orospuyu görüyor musun? Adı yargıç Jean Norris - bir tabak dolusu zehirden daha tehlikelidir.»

Carrie'nin anladığı kadarıyla Billie paçayı kolay kurtardı. Duruşmaya gelen annesi kızın on sekizinde olduğuna yemin edince, yargıç sağlık raporu dediği kağıt parçasına bir şeyler karalayıp, Billie'nin hasta olduğunu söyliyerek, Brooklyn Hastanesine tedaviye gönderdi.

Sıra Carrie'ye gelince, yargıç yüzüne kötü kötü bakıp, birçok sorular sordu. Fakat Carrie hiç birini yanıtlamadı. Yalnızca on sekiz yaşında olduğunu yineleyip durdu.

Duruşmanın şeklinden fena halde canı sıkılan *Yargıç Norris* «Mahkemenin sorduğu sorulara yanıt vermemekte inat ediyorsan bu senin bileceğin iş küçük hanım. Sana karşı daha yumuşak davranabilirdim ama tutumundan dolayı davranmıyacağım. Walfare Adasında üç ay tutuklu kalacaksın. Duruşma sona ermiştir,» dedi.

Yargıç Norris'in adı boşuna acımasıza çıkmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÇARŞAMBA, 13 TEMMUZ, 1977
NEW YORK

Lucky «Tanrım ne oldu?» diye bağırdı.

Kapkaranlık asansörün içinde kenara fırlayan Steven «Bilmiyorum, herhalde jeneratör devreden çıktı» diye yanıtladı.

Lucky birdenbire kuşkulanıp «Sen kimsin?» diye öfkeyle sordu. «Eğer benimle iş tutmak için düğmeye mahsustan bastınsa yanlış seçim yaptın ahbab! Karatede kara kuşak şampiyonuyum, yerinden kımıldayacak olursan hayalarına tekmeyi yersin. Ben...»

Steven «Özür dilerim bayan» diye terslendi. «Kontrol düğmelerinin yanında siz duruyorsunuz. Gereksiz yere konuşacağınıza acil yardım düğmesine neden basmıyorsunuz?»

«Küçük hanım.»

«Oh çok özür dilerim. Küçükhanım. Acaba imdat düğmesine basabilir misiniz?»

«Tanrının belası düğmeyi göremiyorum.»

«Çakmağınız veya kibritiniz yok mu?»

«Sizin yok mu?»

«Sigara kullanmıyorum.»

«Huh! tahmin etmeliydim.» Lucky omuzuna astığı çantasının fermuarını açıp, Dunhill çakmağını aradı. Sonra çakmağı Costa'nın masasının üstünde unuttuğunu anımsayınca «Bok canına çakmağım yok,» diye bağırdı.

«Ne?»

«Çakmağım yok. Kibritiniz olmadığına emin misiniz?»

«Tabii eminim.»

«Herkes kibrit taşır.»

«Sen taşımıyorsun.»

Lucky «Doğru» diyerek öfkeyle ayağını yere vurdu. «Allah kahretsin karanlıktan nefret ederim.»

Steven kollarını göğsünün üstünde kavuşturup, asansorun içinde bir adım öne attı. Kazayla Lucky'e dokununca, kızın savurduğu tekme ayak bileğine çarptı.

«Ayyy! Neden tekme atıyorsun?»

«Ahbap sana söylemiştim. Numara çevirmeye kalkarsan başın belaya girer.»

Erkek «Sen gerçekten delisin,» diye yakındı. «Acil yardım düğmesini bulmaya çabalıyorum.»

«Aferin sana.» Lucky geri çekilip, yere çömeldi. «Elini çabuk tut olur mu? Karanlıktan nefret ederim.»

Adam buz gibi sesle «Bir kez daha söylemiştin» diye yanıtladı. Ayak bileğine yediği tekme canını çok acıtıyordu. Herhalde morarıp çürümüştü. El yordamıyla düğmelerin durduğu paneli buldu, ama tüm çabaları boşa gitti. Bastığı hiç bir düğme asansörü harekete geçiremedi.

Kız «Buldun mu?» diye aksilenerek sordu.

«Buldum ama çalışmıyor.»

«Çok güzel! Allah kahretsin! acil düğmelerini neden yaparlar bilmem. Acil durum olduğunda ÇALIŞMASIN DİYE.»

«Bağırmana gerek yok.»

«Bana buyruk veremezsin.»

Her ikisi de içinde bulundukları durumu düşünürken ortalığa sessizlik çöktü.

Lucky işte benim şansım diye düşünüyordu. Sigara bile içmeyen miskin bir sanatkarla aynı asansöre tıkılıp kaldım. Tutucu bir sersem.

Steven ise, ne bozuk ağızlı kadın. Sanki kentin aşağı mahallelerinden gelmiş gibi konuşuyor diye düşünüyordu.

Lucky sesinin normal çıkmasına kendisini zorlıyarak «Pekala ne yapacağız?» diye sordu.

İyi sualdi doğrusu. Ne yapacağız? Steven «Sıkı dur» diye yanıt verdi.

«Sıkı dur» diye kız avaz avaza bağırdı. «Bok canına benimle dalga mı geçiyorsun?»

«Böyle konuşmaya son verir misin?»

Alay dolu sesle «Oh afedersiniz asla dalga kelimesini tekrar kullanmam,» dedi.

Costa Zennocotti lüks ofisindeki dolabın içinde mumları aradı. Masanın üstünde duran Lucky'nin çakmağıyla onları yaktı. Sonra pencerenin yanına gidip dışarı baktı. Gözlerinin önünde serilen kenti ay ışığından başka bir şey aydınlatmıyordu. 1965'deki gibi olmuştu - o zamandan beri herkes deli gibi elekt-

riklerin tekrar kesileceği günü bekler olmuşlardı. Ve işte yine ışıklar kesilmişti.

Kırk dokuz kat merdiveni aşağı ineceğini düşününce ağzının içinden yavaşça küfür etti. Ama belki bu kez karanlık kısa sürerse merdivenleri yayan inmesine gerek kalmıyacaktı.

İçini çekip, mumların durduğu dolabın yanına gitti. Karamsar bir kız olan sekreteri her türlü acil duruma yararlı eşyaların bulunduğu bir göz yapmıştı. Bir tutam mumdan başka bir battaniye, pille çalışan bir televizyon ve altı kutu portakal suyu vardı. Costa akıllı kız yarın maaşına zam yapayım diye düşündü.

Costa televizyonla, portakal suyu kutusunu raftan aldı. Sonra kravatını gevşetip divana rahatça yerleşti.

Düğmeye basar basmaz, küçük alet çalışmaya başladı. Ekranda Charlie'nin melekleri dizisi boy gösterdi. Costa televizyon kanalını değiştirmek için yerinden kalkınca, birdenbire Lucky'nin asansörde kalabileceğini düşündü. Fakat, hayır Lucky ofisten çıktıktan on dakika sonra elektrikler sönmüştü.

Haber kanalı düğmesine basıp, kötü haberleri dinlemek üzere tekrar koltuğa yerleşti.

Dario'nun yatak odasında kilitli kalan esmer oğlan «Bok herif ne yapıyorsun orada?» diye bağırdı. «Sigortaları gevşetmekle, Tanrının belası ışıkları söndürmenin senin için yararı yok. Bok herif beni duyuyor musun?» diye bağırarak tekrar tekrar kapıyı tekmeliyordu. Dario, ince kapıları masif meşe yapmakta israr eden iç mimara şimdi şükran duyuyordu.

Sesinin korkusuzca titremeden çıktığını ümit ederek «Senin derdin ne? İkimizin hoşça vakit geçirdiğini sanıyordum» diye bağırdı.

«Eşşoğlu eşşek» diye oğlan çığlık attı. «Pis şorolo.»

Dario gerçekten şaşırmıştı. «Ben pis şoroloysam ya sen nesin?»

«Benimle oynama arkadaş» oğlanın sesi isterikleşmişti. «Ben şorolo değilim. İri tatlı kızlara sokmaya bayılırım.»

Dario, karanlıkta kendi apartmanında bu deliyle kapalı kaldığı halde şimdi kendisini daha güvencede hissediyordu. Masif meşe kapı kolay kırılmazdı. İmdadına birisini çağırana dek oğlan yatak odasına kilitli kalacaktı.

Elinden geldiğince buz gibi sesle «Seni birisi mi yolladı?» diye sordu.

«Ayy, sittir ol» diye oğlan yanıt verdi. «Tanrının belası ışıkları yak. Karanlıkta oturmanın sana yararı dokunmaz.»

Dario yardım için kime başvurabileceğini düşündü. Pek fazla dostu yoktu. Listesi çok kısıtlıydı.

Oğlan içerden çığlıklar atıyordu «Işıkları yak bok herif! Yoksa kapıyı kırıp dışarı çıkınca, kafanı patlatacağım.»

Işıklar sönünce Carrie olduğu yerde donup kaldı. Başladığı cümleyi tamamlayamadı. Ağzı bir karış açık, Harlem'de bir süpermarketin kasasının başında aptal gibi duruyordu.

Kasanın arkasındaki kız panik içinde «Burada ne oluyor?» diye bağırdı. Fakat dükkanın içindeki müşteriler, ışıklar sönünce güvenlik önlemlerinin yararları kalmadığını anladılar ve deli gibi bağırıp çağırmaya mallara saldırmaya başladılar.

Heyecanlı bir kadın sesi «Saldırın arkadaşlar hepimize yetecek miktarda mal var,» diye bağırdı.

Carrie'nin gözleri karanlığa alışmadan önce, peşine takılıp, dükkandan içeri giren iki genç delikanlı da kendisini itip kakmaya başladılar.

«Hey bayan senin gibi kurnaz karının burada ne işi var?»

«Haydi bebeğim, bebeğim, bebeğim...» Korkma bebeğim? Bebeğim bacaklarının arasında sütlü kahve mi var?»

Laf atıp, kendisini itip kakarlarken bir yandan da mücevherlerini çalıyorlardı. Kulaklarındaki elmas küpeleri çekip alınca, kulak memeleri yırtılıp kanamaya başladılar. Tek taş yüzüğü parmağından çıkardılar. Saçındaki elmaslı tokaları kaptılar ve bunları yaparlarken hiç durmadan kısık sesle kendisine laf atıyorlardı.

Carrie korkudan dona kaldı. Ve geçmişindeki tüm çirkin anılar birdenbire kafasına doldu. Evet artık onlar çok çok gerilerde kalmışlardı... ama sanki daha dün olmuş gibiydiler. «Beni rahat bırakın» diye çığlık atmaya başladı. «Beni rahat bırakın.»

Oğlanlar onu son bir kez daha tartaklayıp, elinden çantasını kapıp kaçtılar.

Gino yanında oturan, uzun tırnakları avucunu delen kadına hiç bir şey söylemedi. Birdenbire gözlerinin önünde New York ışıklarının yok olduğunu görünce sadece öksürdü.

İnişe geçen uçağın da rotasını değiştirip tekrar yükselmeye başlamasına şaşırmadı.

Kabin uğultuyla çınlıyordu. Bir anda ışıkların söndüğünü tek Gino görmemişti.

Yanında oturan kadın koltuğunda dikilip «Ne oluyor?» diye sordu. «Oh Tanrım. Bu ses tekrar havalanıyoruz değil mi?»

Gino yavaşça «Peniğe kapılmayın. Sanırım New York'ta ufak bir sorun çıktı» dedi.

Kadının sesi bir oktav yükseldi. «Ne sorunu?» Ve Gino'nun elini bırakıp, içki şişesine sarıldı. Sonra sapsarı yüzle tekrar erkeğin koluna sarılıp, «Kendimi iyi hissetmiyorum» diye inledi.

«Öyleyse içkiyi bırak.»

Kadın kendisine kötü kötü bakınca, Gino tam kadınca bir davranış diye içinden geçirdi. Hiç biri eleştiriye dayanamazdı.

Lucky «Çok sıcak» diye yakındı. «Kaç saattir buradayız?»

Steven saatine baktı. «Aşağı yukarı iki saatten beri.»

«Tanrım iki saat. Bu gidişe göre sabaha dek burada kalacağız.»

«Belki.»

«Bütün söyliyeceğin bu kadar mı - belki? Yani demek istiyorum ki muhakkak buradan kurtulmanın bir yolu vardır değil mi?»

«Peki nasıl kurtulacağımızı anlat bakalım.»

«Bok! Çok can sıkıcı bir herifsin.»

Her ikisi de uzun süre konuşmadılar.

Lucky sessizliğe dayanamıyordu. Zaten yerden Tanrı bilir kaç kat yukarda asılı duran zifiri karanlık bir kutunun içinde tıkılıp kalmak yeterince can sıkıcıydı. Ama neden neden, böyle bir şapşalla birlikte kapalı kalmıştı?

«Senin adın ne?» diye sordu.

«Steven Berkely.»

«Benimki de Lucky.»

«Beni kandıramazsın.»

«Yani demek istediğim ismim Lucky. L-U-C-K-Y. Anladın mı?»

Steven kızın susmasını diliyordu. Belki sabaha dek uyuyabilirdi. Gün ağarınca kurtarma servisinin geleceğinden kuşkusu yoktu.

«Tanrım dayanamıyorum» diyerek Lucky oturduğu yerden kalkıp. yumruklarıyla asansörün ruvarlarına vurmaya başla-

dı. «İmdat» diye çığlık attı. «İmdat. Dışardakiler merhaba. Asansörün içinde kaldık. İmdat.»

Steven yavaşça vecize yumurtlar gibi «Dışarda senin sesini duyacak kimse yok boş yere bağırma,» dedi.

«Nerden biliyorsun?»

Vakit çok geç. Binada kimse kalmamıştır.»

«Saçma. Böyle bir varsayıma nasıl inanabilirsin? Sen burada değil miydin? Ben buradayım. Binada insan dolu olabilir.»

«Hiç sanmıyorum.»

«Oh sanmıyorsun.»

Asansörün içindeki sıcak hava bunaltıcıydı. Steven ceketini çıkarıp, kravatını gevşetti. Fakat vücudundan ter akıyordu. Acaba Aileen beni merak eder mi diye düşündü. Fakat neden merak edecekti? Bu gün buluşmıyacaklardı değil mi?

Steven «Seni bekleyen biri var mı?» diye sordu.

«Huh?»

«Bu gece birisine sözün var mıydı? Buluşma yerine gitmeyince seni merak edecek biri var mı?»

İyi bir sualdi. Hmmmm. Nasıl yanıt vermeli... Kimseye sözü yoktu. Bekarların devam ettiği bir kaç bara girip çıkıp kendisine av arayacaktı. Hayır merak edecek kimsesi yoktu. «Evli olmadığımı nerden biliyorsun?»

«Evli gibi konuşmuyorsun.»

«Oh? Peki evliler nasıl konuşur?»

«Senin gibi konuşmazlar.»

«Çok gizemli, ya sen? Evli misin?»

«Boşandım.»

«Ha, demek işi beceremedin ha?»

Steven bu kaba yanıtı duymamazlıktan geldi. Bu kadın sinirlerine dokunuyordu.

«Haydi yanıt versene?» diye Lucky alay etti.

Steven öfkeyle, «Ben uyumaya çalışacağım. Sizin de aynı şeyi yapmanızı öneririm,» dedi.

«Uyumak. Bu ter kutusunun içinde mi? Ciddi misin?»

«Evet çok ciddiyim.»

Lucky vakit geçirmek için erkeği tahrik etmeye karar verdi. «Benim daha iyi bir fikrim var.»

«Nedir?»

«Neden düzüşmüyoruz?»

Sorduğu soru havada asılı kaldı. Steven yanıt vermedi.

Arsızca «Ne dersin?» diye tekrar sordu.

Steven yavaşça «Sanırım bu asansör ilk durduğunda hayattaki tüm isteğin beni kendinden uzak tutmaktı,» dedi.

«Tabii. O zaman seni tanımıyordum. Ama artık eski dostuz.»

«Sana inanmıyorum.»

«Öyleyse inan. Yirmi yedi yaşındayım, yüzüme de bakılır, vücudum fena değildir.

«Haydi Steven her kimsen sana söz veriyorum, çok güzel vakit geçireceğiz.»

«Fahişe misin?»

Lucky gülmeye başladı. «Orospu mu? Oh Tanrım.»

«Orospu gibi konuşuyorsun.»

«Oh anladım. Düzüşmek isteyen her kadın orospudur. Sen de örümcek kafalardan mısın ha? Eski kafalı dürüst tutucu kadınlardan hoşlanan bir bay.»

«Sanırım senin yardıma gereksinmen var.»

«Ha bunalımları olan sensin.» Susup karanlıkta kendi kendisine sırıttı. «Demek düzüşmek istemiyorsun öyle mi?»

«Hayır kesinlikle istemiyorum.»

«O biçim misin?»

«Hayır değilim.»

«Öyleyse garipsin. Erkeklerin çoğu bedava bulunca ellerine geçen fırsatı kaçırmazlar.»

«Ben çoğu erkeklerden değilim. Hem benim zenci olduğumu da bilmen gerek.»

Lucky alayla güldü. «Ne fark eder ki?»

«Bakın bayan-» Steven'ın sesi gergindi - «Işıklar yanınca şok geçirmenizi istemem,» dedikten sonra telaşla «Tabii isteğinize boyun eğecek de değilim,» diye ekledi.

Lucky tekrar alayla saldırıya geçti. «Beni isteğimden vaz geçirmek için mi zenci olduğunu söyledin?»

«Hayır. Beni rahat bırakman için söyledim. Tanımadığım bir yabancıyla cinsel ilişkiye girmek benim eğlence düşünceme uymaz.»

«Yazık. Neler kaçırdığının farkında değilsin.»

«Oh, evet farkındayım. Hem beyaz kadınlarla yatmaktan hoşlanmam.»

Lucky homurdandı. «Tanrım ne kadar dürüstsün. Beyaz kadınlarla neden yatmadığını öğrenebilir miyim?»

«Çünkü onlar iki kategoriye ayrılır.»

«Nedir o kategoriler?»

«Hakikaten bilmek istiyor musun?»

«İstemeseydim sormazdım.»

«Pekâlâ. Ya efsanevi kara erkeklik organını arıyorlardır veya insanın midesini bulandıracak kadar özgür olduklarını iddia ederler. Anlarsın ya: Bana bakın zenci bir erkekle yatıyorum ne kadar cüretkârım değil mi?»

Lucky güldü. «Tarif ettiğin tipleri biliyorum. Fakat seni temin ederim ki ben her iki kategoriye de uymuyorum.»

«Uymadığına bahse girerim.»

Birkaç dakika her ikisi de sessizce durdular.

Steven düşüncelerini neden bu kadına açıkladığını merak etti. Hakkında yeterinden fazla bilgi veriyordu. Işıklar yanıp gerçeğe döndükleri zaman söylediklerine pişman olacaktı.

«Senin kategorilerin nelerdir?»

«Ya hemen düzüşeceğim bir erkektir, veya önce yakından tanımak istediğim biridir. İkinci kategoride olanları bulmak çok zordur.»

Steven neşesizce güldü. «Sorunlar varmış gibi konuşuyorsun. Az sonra bana çocukluğunda çok kötü muamele gördüğünü anlatacaksın.»

«Babam sokaktaki vasat erkeklerden biri değildi. Gerçekte onun kimliğini her zaman saklamam gerekti. Yoksa hiç bir eyleme katılamazdım.»

«Neden? Baban polis miydi?»

«Önemli değil,» Lucky yerden kalkıp, çizmelerini öfkeyle yere vurdu. «Bok canına buradan ne zaman çıkacağız.»

«Otur ve sakin ol. Heyecanlanmanın yararı yok.»

«Bak seni heyecanlandırmadım. Öyleyse ben neden heyecanlanmıyacak mışım?»

«Çünkü önümüzde uzun ve sıcak bir gece var. Enerjini sakla.»

«Haklısın.» Lucky yine köşeye büzülüp, çizmelerinin fermuarını açtı. Sonra blucinini bacaklarından aşağıya sıyırdı. «Oh şimdi daha iyi.»

«Ne oldu?»

«Giysilerini çıkar. Ben çıkardım.»

«O sohbeti kapatmıştık...»

«Salak yatmak için değil. İnsan biraz daha serinliyor.»

Steven kızın önerisini bir süre düşündü. Ama kendilerini asansörün içinde yarı çıplak buldukları zaman haklarında neler düşüneceklerdi?

Lucky erkeğe «Ne düşündüğünü bildiğime bahse girerim» diye takıldı.

«Ne düşünüyorum?»

«Giysilerimi çıkarınca bana saldırır mı diye düşünüyorsun. Karı benim bakir vücuduma saldırıp ve...»

Steven elinde olmadan güldü. «Sen delisin.»

«Oh tabii deliyim. Tüm yaşamım boyunca deliydim, günlerimi ancak böyle geçirebiliyorum. Giysilerini çıkar. Söz veriyorum sana parmağımın ucuyla bile dokunmam.»

Steven onun neye benzediğini düşündü. Karanlık öylesine kesiftiki kızın siluetini bile göremiyordu. Gözlerinin önüne sarışın, hafif tıknaz, güzel gülüşlü dişlek bir kadını getirdi.

Lucky de onun neye benzediğini düşünüyordu. Herhalde gözlüklü ciddi kesinlikle O.G. Simpson'a benzemeyen Alex Haley tipinde biriydi.

Lucky merakla «Düzüşelim dediğim zaman ciddi olmadığımı anladın değil mi?» diye sordu.

Steven yanıt vermeden önce tereddüt etti. Kızın teklifinin ciddi olduğuna yemin edebilirdi. «Tabi inanmadım,» dedi.

Lucky hınzırca güldü. «Ama ciddiydim. İyi bir düzüşten başka hiç birşey insanların düşüncelerini dertlerden uzaklaştırmaz..»

Telefon çaldığı zaman Costa ofisdeki divanın üstünde uyukluyordu. Alete saldırınca masanın üstündeki abajuru yere düşürdü. Sonra hâlâ ofisinde olduğunu anımsayınca sendeliyerek ayağa kalktı ve yarı uykulu halde masasına doğru yürüdü. Almacı kaldırıp, «Evet» dedi.

«Costa?»

«Evet. Kim arıyor?»

«Ben Dario. Seni hiç bulamıyacağım sandım. Klübüne sonra evine telefon ettim. Sonra hâlâ ofiste olabileceğin aklıma geldi... Tanrım seni bulduğuma çok sevindim.»

Dario. Costa kaşlarını çattı. Oğlan bir şeye gerek duyduğu zaman kendisini ararđı.

Sanki ip ucu yakalamışcasına Dario sözlerine devam etti. «Costa bana yardım etmen gerek. Başım belada. Birisinin... or-

tadan kalkmasını istiyorum.»

Costa «Telefonda böyle konuşma» diye terslendi.

Dario, «Dışarda değil. Sadece burada apartmanınıdan gitmesini istiyorum,» diye açıkladı.

Telefonun dinlendiğini düşünerek Costa bu sohbetin nasıl yorumlanacağını düşünerek tısladı. «Çeneni kapar mısın?». Her hafta uzmanlara ofisini aratıyordu... ama neyin ne olacağı hiç bilinmezdi.

Dario'nun sesi titremeye başladı. «Costa yardımına hemen ihtiyacım var. Evimde beni öldürmeye çalışan bir manyak var. Şimdilik yatak odasında kilitli ama...»

Costa «Hemen evi terk et» diye buyurdu. «Bir otele git ve yarın beni ara. Durumu gözden geçirip... düzeltirim.»

«Anlamıyorsun,» Dario'nun sesi korkuyla tizleşmişti. «Evden dışarı çıkamıyorum. Anahtarlarım o delinin elinde evde kilitli kaldım.»

Costa hemen bir çözüm bulmak için aklını çalıştırmaya başladı, telaşla «Polisler..» diye söze başladı.

Dario «Olmaz» diye sözünü kesti. «Babam reklamdan hoşlanmaz.»

Durum açıklanmıştı. Dario'nun yoldan topladığı oğlanlardan biri başına bela olmuştu. Costa usulca «Tanıdığım biri var. Sen sıkı dur,» dedi.

«Oh Tanrım,» Dario'nun sesi panikle çınlıyordu. «Oh Tanrım sanırım odadan dışarı çıkıyor Costa. Bana yardım etmelisin... o... o... Oh Tanrım.»

Hat kesildi Costa elindeki almaça baka kaldı.

Etrafındaki gürültü ve şamata artınca, gözleri korkudan büyüyen ve kulak memelerinden kanlar akan Carrie, geri geri yürüyüp bir köşeye sindi. Uzun saçları yüzüne dökülmüş, ağzına safra tadı geliyordu. Tanrım şimdi kusacağım, şimdi kusacağım diye düşünüyordu.

Kırılan camların şangırtısı kulaklarını tırmalıyordu.

İki heyecanlı kadın, «Haydi kendimize yeni birer Tii Vii alalım,» diye bağırarak yanından geçtiler.

Carrie de sendeliyerek onların arkasından süpermarketten dışarı çıktı. Sokaklar kollarında yiyecekler dolu çocuklar, kadınlar ve erkeklerle kaynıyordu. Aklında tek düşünce vardı, bir an önce arabasına ulaşıp, bu korkunç sokaklardan uzak-

laşmayı istiyordu.

Kıkır kıkır gülen şişman bir kadın elindeki kağıt mendil paketini Carrie'ye uzatıp, «Kardeş şunları da sen al, artık benim taşıyacak yerim yok ama burada bırakmak da işime gelmiyor.» dedi.

Carrie sersemce elini uzatıp paketi aldı. Arabası nerdeydi? Onu nerede bırakmıştı? Başını salladı. Tanrının belası kadın. Kendine gel. Burdan bir an önce kaçıp gitmen gerek.

Tabii arabasını park yerine bırakmıştı. Fakat arabaya binip buradan uzaklaştıktan sonra ne olacaktı? Harlem'e gelmesinin sebebi vardı. Steven'ı korumak buradan kaçıp kurtulmaktan daha önemliydi.

Fakat sonra yine tabancasını çantasının içine sakladığını anımsadı. Çantasını ise kapıp kaçırmışlardı.

Telaşla park yerine giderken, arabasının önünden kayıp gittiğini gördü. Güzel koyu yeşil Cadillac Seville'nin tüm pencereleri indirilmiş, stero radyosu sonuna dek açılmış, kendisine saldıran iki genç ön koltuğa kurulmuş, son hızla yanından geçip gittiler. Tabii arabanın anahtarları da çantasının içindeydi.

Ağlayıp, bağırıp çağırıp, tepinmek istiyordu. Fakat olduğu yerde kımıldamadan durup tüm nefretin vücudunu sarmasını bekledi. Kendisini buraya kadar çekip getiren kişi - ne şekilde olursa olsun ölecekti.

«Bay Santangelo.» Güzel hostes eğilmiş kulağına fısıldıyordu. «New York'ta büyük bir elektrik kesintisi var. Pilot bizi Philadelphia'ya götürüyor. Olayın işlerinizi aksatmadığını umarım.»

Gino yanıt vermeye fırsat bulmadan, kaptan pilotun sesi kabin mikrofonlarının içinden çınlıyarak aynı haberi iletti.

Hostes kız ciddiyetle «Bay Santangelo bir şey ister misiniz?» diye sordu.

«Hayır.» Başını salladı. «Bir şey istemem.»

Ama kendisini hiç de iyi hissetmiyordu. New York'a ayak basamadığına bozulmuştu. Yedi yıllık ayrılıktan sonra, şimdi bir de başına bu dert çıkmıştı.

Yanında oturan kadın sallanarak tuvaletten çıktı. «Philadelphia» diye inledi. «Düşünebiliyor musun?»

Evet düşünebiliyordu. Tam kaosun içine düşmüştü.

GINO
1923 - 1924

Gino'nun Charlie Lucania adına yaptığı iş —işçi kaçakçılığında kamyon şoförlüğü— tüm yaşamını değiştirecekti. Lucania'ya kazık atanlardan öç almak için planlanmıştı. Gino da, Zeko'nun yerini alması için seçilmişti, çünkü temiz birine gerek duyuluyordu. Eğer haydutlar ele geçecek olursa, işi Lucania'nın tezgahladığı anlaşılmasın istiyorlardı.

Ve böylece Gino kendisini yepyeni bir Packard'ın direksiyonunda yolda buluverdi. Yanında karanlık işlere yardım eden ayak takımından iki haydut vardı.

Yaptığı işten ödü kopuyordu, ama İçki Kralına hayır demek de olanaksızdı. Herneyse Zeko'nun görevini yerine getirmemesi de kendi suçuydu ama solucan herifin kolunu kıracağına kafasını kırsa yeriydi.

Gino bu göreve seçildiğinden de mutluydu. Çevirdiği işin yanında, şöhreti vızıltı sayılırdı - kimseyi yarı yolda bırakmak istemiyordu. Charlie Lucania'nın da genç taze yetenekler aradığı iyi bilinen bir gerçekti. «Sadakatten imparatorluk kurulur» - sözü meşhurdu. «Gençleri yakalayıp, haklarını yemezsen, kimse seni sırtından bıçaklamaz,» derdi.

Packard'ı iyi kullandı. İş tereyağdan kıl çekercesine kolay oldu. Ertesi sabah garaja gelen Hayvan Eddie, gıcır gıcır birer dolarlık elli papellik bir zarf verdi. Eddie «İyi iş çevirdin. Seni tekrar arayacağız,» dedi.

Gino bayılmıştı. Araba kullanmak için elli papel. Bok canına hayatında bu güne dek elli papeli bir arada hiç görmemişti.

Başarısını kutlamalıydı. Bunun en iyi yolu da kendisine yeni bir giysi almak değil miydi? Terzinin vitrinindeki siyah beyaz çizgili giysi, bugüne dek gördüğü en şık şeydi. Ve şimdi gidip onu alabilirdi.

Paydos saatini bekliyemedi. Garajdan çıkıp giderken Pinky

Banana arkasından «Hey Gino, patron sorarsa ne söyliyeyim?» diye bağırıyordu.

Kendine güvenle, «İşini poposuna sokmasını söyle,» diye yanıtladı. Eh, Hayvan Eddie «Seni yine arayacağız» dememiş miydi? Haftada bir kaç dolar uğruna neden başkalarının arabalarını tamir etmek için poposundan ter damlatacaktı? Bir kaç saat içinde elli papel kazanıyordu. Temiz işti doğrusu.

Yolda zıplayarak yürürken, sanki havalarda uçuyordu. Artık gözünün açıldığını hissediyordu. Birdenbire hayattan ne istediğini anlamıştı. Para istiyordu. Hem de avuçlar dolusu para. Ve düşündüklerini sabah saat dokuzdan akşam beşe kadar çalışmakla gerçekleştiremezdi. Hayır Efeeendim! Charlie Lucania da hayata ilk atıldığı günlerde servet içinde yüzmüyordu, fakat önüne çıkan fırsatları yakalayıp değerlendirmesini bilmişti. Ve şimdi Adam Kral gibi yaşıyordu. Güçlü bir kahramandı. Sert ve kendinden emindi. Sokaklarda yaşam kavgası verilirken, sert olmak gerekiyordu.

Gino cebindeki paraları gösterinceye dek, terzi vitrindeki giysiyi çıkarmaya yanaşmadı. Ceket çok büyük ve komikti, pantolon ise en azından üç beden boldu. Terzinin aynasında kendisini seyrederken öfkeden kuduruyordu. Bomboş sesle «Bana uymadı,» dedi.

Terzi «düzeltebilirim» diye yanıtladı. Parayı görmüş kaçırmak istemiyordu. «Bir hafta sonra gel sırtına hokka gibi oturur.»

«Bu gece.»

«Olanaksız.»

Gino gözlerini kıstı. En sert sesiyle, «Bu gece fazlası neyse veririm,» dedi.

Kısa sürede anlaştılar. Gino parayla her istediğini satın alabileceğini anladı.

Kendinden hoşnut yolda yürümeye başladı. Havaya savuracak parası ve zamanı vardı.

Şişko Larry'nin yerine gitti ama orada fazla hareket yoktu. Bir masaya kurulup kendisine çift porsiyon çukulatalı soda ısmarladı.

Önce dik memelerini mahsustan ileri çıkartarak masasının önünden kırıtarak geçen sarışını fark etmedi. Sonra onu anımsadı. Geçen geceki Bayan Fıstıktı. Yanağındaki yaranın üstün-

deki çirkin, dikişleri elledi. «Hey sen» diye kızın arkasından seslendi.

Kız masasının yanında durup, mavi gözlerini iri iri açıp, «Ben mi?» diye masumca sordu.

«Evet sen.» Sonra yanağındaki dikişleri gösterdi. «Senin yüzünden başıma gelenleri görüyor musun?»

Kız mavi gözlerini kırpmadan bakıyordu. Olağanüstü güzeldi. Birdenbire kızın sihirli düğmesine dokunmak isteğiyle yanıp tutuştu.

«Bana teşekkür etmiyecek misin?»

Kız kibirle sarı buklelerini geriye attı. «Arkadaşlarından birinin bana saldırmasını engellediğin için çok teşekkür ederim.» Kadife gibi yumuşacık bir sesi vardı. Ve alaylı konuşmak ona hiç yakışmıyordu.

«Arkadaşlarımdan biri mi?» Kulaklarına inanamıyordu. Yanağındaki yarayı gösterdi. «Bunu arkadaşlarımdan biri mi yaptı sanıyorsun?»

«Kimin yaptığı umrumda değil.» Kız gözlerini dikmiş yüzüne bakıyordu. «Ama çok, görünümünün çok korkunç olduğunu söyleyebilirim.»

Kız arkasını dönüp masanın yanından uzaklaşırken, Gino yerinden fırladı. Kızın kibirli haline bozulmuştu. Öfkeyle arkasından «Hey sen,» diye bağırdı. «Benim kim olduğumu bilmiyor musun?»

Kız tatlı tatlı gülümsedi. «Arkadaşların gibi serserinin birisisin.»

Sonra kapıda endişeyle bekleyen kız arkadaşlarının yanına yürüyüp, gitti.

«Bana Gino Santangelo derler,» diye bağırdı. «G-I-N-O» bu ismi hiç unutma, bundan böyle sık sık duyacaksın.»

Kız alayla «Oh hiç şüphem yok» diyip arkadaşlarıyla kapıdan çıktı.

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Uyanık karı. Ve onun uğruna yüzü darmadağın olmuştu. Keşke hiç burnunu sokmasaydı da Zeko karının canına okusaydı.

Kızın ismini merak etti. Nerede oturuyordu. Kimdi. Bunları düşünerek dondurmasını bitirdi.

Nasıl olsa bol vakti vardı. Arayıp bulacaktı.

Gino hiç geneleve gitmemişti. Arkadaşlarının aksine buna hiç gerek duymamıştı - çünkü sokaklarda kendisine seve seve

bedava verecek istediği kadar genç kız vardı. Aralarından gönlünün çektiğini seçip istediğini alıyordu. Ama Madam Lola'nın evindeki kızların da methini duymuştu. On iki dolar bayılınca, bacaklarını açan, ateş gibi orospular vardı. Bu paraya değer miydi? Karıların oraları kürkle mi kaplıydı?

Catto ve Pinky Banana, Drakulayı bile korkutacak kadar çirkin sokak orospularıyla iş tutarlardı. Üç papele hastalık kapma olanağı da vardı. Gino bu yolu asla denememişti. Ama şöyle klas bir genelev... oniki papele yatan orospular... Herşeyi bir an önce denemeye karar verdi. Hem bütün öğleden sonra nasıl vakit geçireceğini bilemiyordu - cebinde ise servet taşıyordu. Eh kızışması için yeterli sebepti.

Madam Lola, sırık gibi uzun sıska, gözleri kanlı alev saçan ejderha ağızlı bir kadındı. Gino'yu tepeden tırnağa süzdükten sonra sert sesle «Evet?» diye terslendi.

Buruşuk, yağ lekeli iş tulumu, kirli tırnaklarıyla birdenbire görünümünün korkunç olduğunu anımsadı. İçinden keşke yeni giysilerini terziden alana dek bekleseydim diye geçirdi. Aman bok canına orospular hakkında Vera'dan epey bilgi edinmişti. Eğer cebinde paran varsa, neye benzersen benze önemi yoktu. Elini cebine atıp, gıcır gıcır paraları çıkardı.

Madam Lola elindeki paraları kapmaya çalıştı ama üç kağıda gelmek istemiyordu. «On iki papelin karşılığı kaç saat?» diye sordu.

Kadın güldü. «Kaç saat mi? Oğlum iki dakika idare edebilirsen iyi. Geldi mi işin biter.»

Uzun tırnakları kırmızı cilalı parmağını sallayarak Gino'ya peşinden gelmesini işaret etti ve boncuklu perdenin arkasında, küf kokulu, kadife koltuklarla dolu, sehbaların üstünde gizli satılan içkilerin bulunduğu odaya soktu. Madam Lola, kime nasıl davranacağını çok iyi bilirdi.

Boş oda insanın düşlerini kırıyordu. Gino, nefes kesen güzel kızların divanlara uzanıp, müşteri beklediklerini düşlemişti.

Madam Lola «Otur» dedi. «Sana bir kız getireyim.»

«Önce içki isterim.»

«İçki için yaşın küçük.»

«Düzüşmek için de yaşım küçük ama izin veriyorsun. Bana bir duble İskoç ver.»

Kadın ejderha dudaklarını büzdü. «Sert bir gençsin.»

«Adım Gino Santangelo sakın unutma bundan böyle sık sık işiteceksin.»

Kadın alayla «Öyle mi?» diye sordu.

«Evet öyle. On iki papele istediğimi seçeceğim değil mi? Çıkar bakalım kızlarını ortaya.»

Orospuyla yatmak çok değişikti. Gino, ufak tefek, etrafına boş veren işini bilir bir sarışın seçti. Kız onu yatak odasına götürüp, sırtındaki kimonosunu çıkartıp, yatağın üstüne uzanıp, bacaklarını açıp beklemeye başladı. Damlarda, çıkmaz sokak aralarında iş tutmaya benzemiyordu. Gino bir an tereddüt etti, sonra pantolonunu ve donunu sıyırıp attı. Ama zannettiği kadar kızışmadığına hayret etti. Gerçekten erkekliği uyanmamıştı.

Orospu, anlayışla «İlk defa mı yapıyorsun tatlım?» diye sordu.

Gülerek. «Alay mı ediyorsun?» diye yanıtladı.

«Utanmana gerek yok.»

Gino mu - utanacaktı? Çok komikti doğrusu. Önüne geleni beceren Gino. Ömründe ilk kez kaldıramıyordu.

Orospu kalkıp oturdu. Birisi hafifçe morarmış küçücük memeleri vardı. Uzanıp erkeklik organını tuttu.

Gino geri kaçtı. Telaşla «Hayır ben başka bir şey yapmak istiyorum,» dedi.

Kadın kuşkuyla «Ne?» diye sordu.

«Seni yalamak istiyorum.»

«Huh?»

«Dilimle yalayıp emmek istiyorum.»

Kadın korkmuştu. Tam altı aydır orospuluk yapıyordu ve tüm müşterileri düzüşmekten başka bir şey istememişlerdi.

«Yat ve bacaklarını aç,» dedi.

Küçük sarışın ne yapacağını şaşırmıştı. «Belki ekstra para vermen gerek,» diye vızıldadı. «Lola'ya sormam gerek.»

Gino'nun her geçen dakika kendisine olan güveni artıyordu. «Oh hayır daha ucuz olduğunu sanıyordum. Ama on iki papel saydım, paramı da geri almak istemiyorum.»

Kadın sırt üstü yatıp, bacaklarını aralarken «Kaç yaşındasın?» diye mırıldandı.

«Seni becerecek kadar yaşlıyım,» dedikten sonra derin bir nefes alıp kadının bacakları arasına daldı.

Garip duygular içindeydi. Dilini kadının bacaklarında do-

laştırırken, onun tadını ve kokusunu içine sindiriyordu. Kadın ise bacaklarını açmış vücudunu germiş kımıldamadan yatıyordu. İçgüdüyle, dilini sihirli düğmeye değdirdi, kadın elinde olmadan inleyince, hedefi bulduğunu anladı. Gayretle dilini sürtmeye başladı. Eğer yeni bir şey öğrenecekse içine sindirmeyi istiyordu. Kadın kısa sürede gevşedi. Yapışkan nemli kasıklarını sıcak ıslaklık kapladı ve yüksek sesle inledi.

Kapının sertçe vurulmasıyla dikkatleri dağıldı. Dışardan Madam Lolo «Neler oluyor iyi misiniz?» diye şakıdı.

Gino «Herşey yolunda, iyiyiz,» diye yanıt verdi.

Orospu şimdi yatağın içinde kıvranmaya başlamıştı, Gino da başladığı işi bitirmeye yöneldi. Parmaklarıyla orasına dokununca, kadın zevkten çıldır. Sonra dilini iyice kadının içine daldırınca titremesini hissetti.

Artık kendisi de tam kıvamını bulmuştu, kadının üstüne çıkıp, erkeklik organını içine soktu.

Kadın kontrolü elden bırakmış, yüksek sesle inliyordu. Yatağın içinde birbirlerine sıkıca sarılıp hızla ileri geri gitmeye başladılar ve birlikte doyuma ulaştılar. Bir süre birbirlerine sarılı yattıktan sonra, orospu neler olduğunu fark edince, mahcubiyetle geri çekilip, Gino'nun yüzüne bakmadan kimonosunu giydi.

Gino yaptıklarından mutlu güldü «İyiydi değil mi?»

Kadın dayanamayıp, «Bunları nerede öğrendin?» diye sordu.

Yataktan kalkıp giyinirken «Seninle öğrendim,» diye yanıtladı. «Ve şimdi dışarı çıkıp, gerçek dünyada deneyeceğim.»

Giysi hokka gibi vücuduna oturunca, Gino terziye yaptığı iyi işten dolayı bir dolar daha bahşiş verdi.

Aynanın karşısına geçip beğeniyle kendisini seyretti. Gerçekten bir içim suydu. Ama siyah gömlekle daha şık olacaktı. Yeni bir çift papuç alsa fena olmazdı hani. Yanağındaki kesiğin üstündeki çirkin siyah dikişleri elledi. Parmaklarında hâlâ yattığı orospunun kokusunu duyunca, kendi kendine güldü.

Terzi coşkuyla «Ne zaman istersen gel,» dedi.

«Evet geleceğim.» Halinden hoşnut yola koyuldu. Kendisini kral gibi hissediyordu. Yeni giysiler ve Madam Lola'ya rağmen cebinde parası vardı.

Yürürken bir yandan da düşünüyordu. Babası gibi kadınları dövmekten zevk duyan, beş para etmez bir gangaster olmaya niyeti yoktu. İkide bir kodese girmek de istemiyordu. Islahanede boyunun ölçüsünü almıştı, hapislere düşmeye hiç niyeti yoktu.

Fakat başkalarının arabalarının altına yatıp onarımla kim ömrünü tüketmek isterdi? Benzine, pisliğe, yağa bulanmayı kim isterdi? Ve karşılığında bir avuç leblebi parası kazanmak için mi?

Hayır, Gino ömrünü böyle tüketmiyecekti. Para istiyordu. Ve tüm bu istediklerini yasal yoldan gerçekleştirmesine olanak yoktu.

Paolo aptaldı - ve aptallar yakayı ele verirlerdi. Gino'nun planları başkaydı. Charlie Lucania gibi büyük bir adam olacaktı. Ve artık işe başlamanın da sırası gelmişti.

Lucania için çevirdiği işten tereyağdan kıl çeker gibi sıyrılmıştı. İşin sermayesi birkaç eli demir çubuklu gözüpek serseri, iyi bir şoför ve araba oldu mu tamamdı. Para kolay kazanılıyordu. Kendisine elli papel vermişlerdi. Belki diğerleri de iki katını almışlardı. Demek ki avuç dolusu para kazanıyorlardı.

Şişko Larry'nin yerine gidince, Pinky Banana ile Catto onu şamatayla karşıladılar.

Catto «Vay vay vay nerden buldun o giysiyi?» diye şakıdı.

Pinky Banana gözlerini yuvalarında döndürerek kumaşı elledi, «Ben de isterim, anneciğim ben de isterim,» diye tutturdu.

Gino «Sahip olmaman için sebep yok,» dedi. Bir fikrim var. Tüm yapacağımız kendimize bir kaç demir çubuk bulup, bir de araba çaldık mı hey hey işi kurduk demektir.»

Catto gözlerini kırpıştırdı. «Demir çubuklar. Ben bu işte yokum.»

Gino telaşla «Kullanmak için değil,» dedi. «Sadece korkutmak amacıyla kullanacağız - ve işimiz iş.»

Catto burnunu ceketinin koluna sildi. «Gino sen neden söz ediyorsun?»

«Mangırdan» diye yanıtladı. «Hem de avuç dolusu. Ne bok yemeye kıçımızdan ter damlayana dek çalışıyoruz? Niçin biz de sokaklara dökülüp, diğerleri gibi elimize geçeni almıyoruz?»

Tabii - eğer yeterince paraları olsaydı istediklerini almak sorun değildi. Yeni giysisine ve orospuya harcadığı paradan sonra cebindeki elli papelden geriye fazla bir şey kalmamıştı.

Para kazanmak için paraya gerek vardı. Belki düşündüklerini Vera'ya açsa kadın istediği parayı kendisine verirdi... Gireceği işe onu da ortak edip, borcunu faiziyle öderdi.

O gece geç vakit Vera'ya ziyarete gitmeye karar verdi. Arada sırada ona uğrayıp nerelerde olduğunu söylemeye söz vermişti. Tabii eğer şansı varsa Paolo'nun evde olmadığı zamana denk gelirdi.

Vera çalışmıyordu. Kafayı da bulmuştu. Pencerenin dışındaki sokak lambasının aydınlattığı odada, yatağın üstünde kıvrılmış yatıyordu. Gino'nun kapıyı çalışına, «İçeri gel, parayı masanın üstüne bırak işini bitir ve git» diye yanıtladı.

Gino telaşla, «Hey benim,» dedi. «Nasılsın hatırını sormak için uğradım.»

«İyiyim» diye mırıldandı. «İyiyim.» Yatağın başucundaki komodinin üstünde duran içki şişesine uzanıp, bir yudum içti ve ilave etti. «Hey sen kimsin?»

«Gino!» Elektrik düğmesine uzanıp çevirdi ve ışığı yaktığına pişman oldu. Kadının durumu feciydi. Kirli saten geceliğinin tek omuzu yırtılmış, memesinin üstünde taze sigara yanıkları vardı. Yüzü hamur gibi yoğrulmuş, şiş gözleri çizgi halini almıştı.

Uyuşukça bakıp, gülümsemeye çabaladı. Ön dişlerinden bir kaçı kırıktı.

Yayıkça, «Halim berbat değil mi?» diye sordu. Gözlerine dolan yaşlar sessizce yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu.

Gino'nun bu işi kimin yaptığını sormasına gerek yoktu. Kadının derhal hastahaneye kaldırılması gerektiğini düşünüyordu.

Yatağın yanına gidip Vera'yı kollarının arasına aldı. Yakıcı sidik ve ter kokusu alkol kokusunu bastırıyordu.

Gino usulca, «Hey, seni biraz yalnız bırakıp, ambulans çağırmaya gideceğim» dedi.

Kadın «yapamam» diye geveledi. «Burada kalmak gerek. Pauly burada oturup para kazanmamı söyledi, hem de çok para...»

Kadının gözleri yukarıya doğru kaydı ve sonra kapandı. Bayılmıştı.

Hastahanede çok sual sordular ama Gino aptal rolü oynayıp, hiç birine yanıt vermedi. Kararını vermişti. Bu kez Pa-

olo'nun yaptığını yanına koymıyacaktı.

Vera'nın ilk tedavisinin yapılıp, yatağına yatırıldığını öğrenince, güven içinde hastahaneden çıktı.

Kadının odasına dönüp, tam üç saat gözlerini kapıdan ayırmadan iskemlede oturdu.

Sabah saat dörtte Paolo eve döndü. Adam ne olduğunu anlamadan Gino ayağa kalkıp babasının üstüne saldırdı. «Seni... pis... korkak...» diye tıslarken, bir yandan da adamı tekmeleyip, yumrukluyordu. «Çocuklar... ve kadınlar... seni... gaddar... orospu çocuğu...»

Paolo ancak bir kaç dakika sonra ne olduğunu anladı. Mahallenin gece kulübünde, bir şişe İskoç viskisini devirip hoşca vakit geçirmişti.

Eve dönünce de karısını becerip, iyi bir uyku çekmeyi planlamıştı. Ama gelgelelim sebepsiz yere saldırıya uğramıştı. Halbuki her zaman vuran kendisi olurdu. Şimdi ise kazın ayağı değişmişti.

Kafasına yediği yumrukla, içtiği bir şişe viski ve yediği mantı ağzına geldi.

Saldırgan nefretle «Leş herif, beni duyuyor musun? Leş herif,» diye homurdanıyordu.

Ses Paolo'ya yabancı gelmiyordu ama bir türlü kim olduğunu da çıkaramadı. Sonra çenesinin altına yediği yumrukla yere yuvarlandı.

Ses, «Sakın bir daha kadına ilişeyim deme. Bir dahaki sefere senin anandan emdiğin sütü burnundan getiririm,» dedi.

Saldırgan kapıdan çıkarken, Paolo akşam yediği mantıyı kustu. Şu Vera orospusu demek kendisine bir dost bulmuştu. Eh onu ele geçirince, bu kez elinden sahiden çekeceği vardı.

Gino koşarak odasına gidip, berbat olan giysisini çıkardı. Titriyordu ama neşesi yerindeydi. Unutulmıyacak bir gün geçirmişti.

Yatağının üstüne oturup, geçirdiği günün her dakikasını yeniden düşünmeye başladı. Küçük sarışın. Orospu. Vera. Paolo. Ve para kazanmak için yaptığı planlar.

Gözleri tavandaki çatlaklara, dökülen sıvalara ve etrafının genel sefilliğine takılınca, tüm gördüklerinden nefret etti. Bu yaşadığı yerlerden daha iyisini bilmiyordu ama sinemaya git-

tiği zaman filmlerde ve sokaklarda dolaşırken, Park ve Beşinci caddedeki önlerinde şoförlü büyük arabaların durduğu şahane evleri görüyordu. Oralarda bir yerlerde daha iyi bir yaşam olduğunu biliyordu. Ve bunları elde etmenin tek yolunun da para olduğunu biliyordu.

Hemen ertesi günü eyleme geçti. Taze kan arayan çeteler vardı. Aralarında en güçlü ve ünlüsü de isimleri çevirdikleri yasadışı işlerden hep son dakikada yakayı kurtardıklarından Minute Men'e çıkmıştı. Gino onlara başvurmayı düşündü ama Valachi adında hızlı bir şoföre sahip olduklarını biliyordu. Onlardan iş çıkaramıyacağını anladı.

İrlandalı ve Yahudilerden meydana gelen karışık çeteler de vardı. Bunların bazıları küçük, pek arkaları olmayan şebekeler, ve birkaç numara çeviren topluluklardı, ama hepsi kapkaççılıkla kolay para kazanan küçük insanlardı.

Gino zamanla ele geçirebileceği küçük bir örgütle işe başlamak istiyordu. Arada sırada temiz iş çeviren ve yanında iki kişi çalıştıran Aldo Dinunzio adında uzaktan tanıdığı biri vardı. Çok zeki ve pek fazla ortalıklarda görünmeyen, Chicago'da Capone kadar ünlü bir akrabası bulunduğu söylenen biriydi. Gino ona yanaşıp birlikte çalışmayı önerdi.

Aldo başını sallıyarak kabul etti. Gino'nun da şöhreti birkaç mahalleye yayılmıştı. Güçlüydü, sertti ve üstüne üstlük çok iyi araba kullanıyordu.

Şişko Larry'nin yerinde kahve içerlerken, el sıkışıp anlaştılar ve Aldo çevirecekleri işin planını anlatmaya başladı. Tıklım tıklım kürkle dolu bir depo içindekilerin çalınmasını bekliyordu. Aldo «Bu işten bir servet yaparız,» dedi. «Ama elimizi çabuk tutmamız gerek. Küçük bir kuş kulağıma alarm sisteminin bozulduğunu fısıldadı. Sen, ben ve diğer iki kişi, yalnız gece bekçisini ayarlamamız gerek. Kazanç beşe bölünecek ama yine de yüklü.»

Gino «Ne zaman?» diye sordu.

«Bu gece var mısın?»

«Tabii.»

Tüm noktalar üstünde anlaştıktan sonra, Aldo gitti. Bayan Fıstık ve iki arkadaşı dükkandan içeri girdikleri sırada Gino da hastahaneye gitmek üzereydi. Kız yüzüne bakmadan küçük

burnunu havaya dikip yanından geçip masaya oturdu, başını yemek listesinin içine gömdü.

Gino oturdukları masaya gidip yanlarında durdu. Uzanıp kızın elindeki listeyi alırken «Hey sana ne oluyor? Hiç terbiyen yok mu?» diye sordu.

Kız gözlerini iri iri açıp, saf saf baktı. «Siparişimi almaya mı geldiniz?» diye sordu.

Kızın arkadaşlarından birisi gülmemek için kendisini zor tutarak, «Cindy» dedi.

«Sen...»

Gino cümlesini bitirmeden kız «Ne» diye sözünü kesti.

«Bu gece sinemaya gitmek ister misin?» diye sorunca kendi kendisine söylediklerine inanamadı.

Kız tüm yanıtı bir kelimede verdi, «Seninle mi?»

«Hayır Kral Kanute ile.»

«Ben yabancılarla gezmeye gitmem.»

« Tabii gitmezsin. Ama ben artık yabancı değilim. Biz ikimiz çok eski dostuz doğru değil mi?»

«Hayır, yanlış.»

Gino yüzünü buruşturdu. «Zaten seninle gezmek isteyen kim?» Masanın yanından ayrıldı. Aptal kız. Aklı sıra kendisiyle aşık atmaya kalkıyordu. Halbuki neler kaçırdığının farkında değildi.

Arkasına dönüp bakınca, üç kızın da gülmekten katıldıklarını gördü. Bebeler! Çocuklar! On beş, on altıdan fazla yoktular. Doğruyu yanlışı ayırt edecek yaşta değillerdi.

Bir an bir gün önce birlikte olduğu orospuyu ve kadına yaptıklarını düşündü. Çok heyecanlıydı. Ama para vermeden yaparsa daha heyecanlı olacağını biliyordu.

Gino on yedinci yaşını Aldo ile beşinci işi çevirirken kutladı. Parayı kolay kazanıyordu. Daha ay dolmadan bir kenara on beş bin dolar biriktirmeyi başarmıştı. Bu da servet sayılırdı. Adına banka hesabı açtırıp, ellişer dolar yatırmaya başladı. Paranın geri kalan kısmını da, kasaya koydu. Biriktirdiği paraları kazançlı işlere yatırmak istiyordu. İlk kazandığı elli dolar gibi çarçur etmeyi düşünmüyordu. Öyle gösterişli giysiler alıp orospulara para yedirmek yoktu. Kimsenin şüphesini de çekmemesi gerekiyordu. Özellikle rastgele, Şişko Larry'nin ye-

rine baskın yapıp, müşterileri kontrol eden polisleri işkillendirmemek gerekti. Son günlerde çeşitli çeteler türemiş, soygunlar artmıştı. Ve etraf polis kaynıyordu.

Gino göze batmamak için gündüzleri vakit geçirecek bir işe girdi. Bir eczanenin dağıtım işlerine bakıyordu. Fakat dağıttığı ilaçlar aspirinden biraz değişikti. Seferi yirmibeş dolara uyuşturucu dağıtıyordu. Ne pek iyi ne de pek fenaydı. Çok tehlikeli bir işti. Ve eğer yakayı ele verecek olursa...

Her işin tehlikesi vardı. Pinky Banana, bir Cadillac arabanın altında çalışırken, kriko düşmüş, bacağını ve üç kaburgasını kırmıştı. Hayatta kalması mucizeydi. Ve böylesine tehlikeli bir işte haftada yirmibeş dolar bile kazanamıyordu.

Gino gidip onu hastanede ziyaret etti. Ve uzun uzun konuşup aklını çeldi. Pinky hastaneden çıktığı gün Bay Dürüstlük de ölmüştü.

Özel yaşamı fazla değişmemişti. Bayan Fıstık öğle yemeklerini hâlâ Şişko Larry'nin yerinde yiyordu, ama Gino'nun hakaret işitecek hali yoktu. Ve kızdan uzak duruyordu. İstediği kızı odasına alıp, cinsel bilgilerini geliştiriyordu. Ve sevişmek Gino için adeta sanattı. Eğer birlikte olduğu kızı mutlu ederse kendisi de mutlu oluyordu. Sözün kısası, önüne geleni beceren Gino, eyleme geçmiş dolu dizgin gidiyordu!

Hastaneye uğrayıp Vera'yı ziyaret etmedi. Gitmek istiyordu ama sonra fikrini değiştirdi. Ve aradan bir hafta daha geçti. Onun hastaneden çıktığını duymuştu. Gerçekten korkuyordu. Paolo'nun yediği dayağın acısını çıkarmak için Vera'yı döverse, elinden bir kaza çıkaracağından korkuyordu. Eğer düşündükleri gerçekleşirse, kendisini kontrol edemiyeceğini biliyordu. Geçen sefer kendisini hazırlamıştı. Gözünü kara öfkenin bürümesine olanak vermemişti. Ama bu sefer... eğer Paolo da ayık olur da dövüşmeye kalkarsa...

Ve böylece Vera'dan uzak kaldı. Bilmediği şeylere kızıp sinirlenemezdi.

Costa'nın mektupları da California'dan düzenli gelmeye devam ediyordu. Ve bunlardan birinin içine bir de fotoğraf eklemişti. Resimde köpeği ve üvey kızkardeşiyle birlikte poz veren yakışıklı gencin bir zamanlar eti kemiğine yapışan Costa olduğuna gören inanamazdı. Gino resmi görünce sırıttı. Çocuğun şansının yaver gitmesine çok seviniyordu. Gino'ya ayda yürümek kadar yabancı gelen tanımadığı bir dünyaya gitmişti.

On yedinci yaş gününden iki ay sonra Gino Bronx'da bir deponun kapısının önünde park ettiği Dodge arabanın içinde beklerken enselendi. Binanın içinde arabaya yükliyecekleri ipekli ve saten kumaşları el arabasına koymaya çalışan Aldo ve iki avenesini de yakaladılar.

Devriye arabasında karakola giderlerken Aldo «Birisi bizi ele verdi,» diye mırıldandı. «Hiç şüphem yok. Sen kimlere söyledin?»

Gino öfkeyle başını salladı. «Ne demek kime söyledin? Kimseye söylemedim salak herif. Sen kime söyledin?»

Fişlenip, hapse atıldılar. Gino'nun içi sızlıyordu. Tekrar kilit altına girmeye dayanamıyacaktı. Ve bu kez ıslahaneye de tıkılmıyacaktı. Bu kez gerçekten **yanmıştı**.

CARRIE
1927 - 1928

Walfare Adası kedi kadar farelerin cirit attığı, pislik ve sefalet yuvasıydı. Yemekler yutulamıyacak kadar berbat, koğuşlar ise tıklım tıklım doluydu. Hayatta kalmayı başarabilen kızlar ise, bitten, pireden ve çeşitli zührevi hastalıklardan kırılıyorlardı. Sevici sapık karılar da, kendilerini korumaktan yoksun, zavallıların üstlerine atlamak için aleste bekliyorlardı.

Carrie, adadaki yaşamın kurallarını hiç unutamıyacağı şekilde öğrendi. Adaya kapatıldıktan iki hafta sonra, kendine göre koğuşun patronu pozundaki, boncuk gözlü, kötü bakışlı, kırmızı saçlı çılgın karının saldırısına uğradı.

Carrie koğuşun dibindeki küçük yatağında uyurken, gece yarısı üstünde ağırlık ve memelerinde dolaşan bir elin dokunuşuyla uyandı.

Uyku sersemliğini üstünden atmaya çabalıyarak «Ne oluyor?» diye sordu.

Kırmızı saçlı çılgın karı, «Sesini kes ve kımıldamadan yat. Seni parmağımla erkeklerin beceremediği şekilde mutlu edeceğim,» dedi.

Carrie yüksek sesle «Kalk üstümden,» diye tısladı.

Kırmızı saçlı şaşırdı. «Şaka mı ediyorsun? Kızların çoğu onlara ilgi göstermem için canlarını verirler.» Carrie'nin memesinin başını parmaklarının arasında sıktı. «Küçük kız seni çok mutlu edeceğim.»

Carrie, yatağın içinde yuvarlanıp, kendisini yere atıp, köşeye büzülerek kadına kötü kötü baktı. «Beni rahat bırak, anlıyor musun? Rahat bırak.»

«Aptal zenci, kendi yararlarını bile anlamıyorsun. Aptal zenci bir orospunun beni reddedeceğini asla düşünmemiştim.»

Carrie yere tükürdü. «Benim kadınlarla işim yok.» Ama hele senin gibi nefesi kokan, yağlı ciltli, şişko, hastalıklı olduğu söylenen karıyla hiç işim yok diyemedi.

Kırmızı saçlı çılgın karı, «Her şeyin ilk seferi vardır,» diye cesaret verdi. «Eğer iyiliğini istiyorsan beni red etme. Anladın mı zenci?»

Carrie titredi. «Git başkasını bul. Seni istemiyorum.» Bu sözleri söylerken konunun burada kapanmadığını çok iyi biliyordu. Ertesi gün koğuşta hiç kimse kendisiyle konuşmadı. Önderlerine hakaret edildiği söylentisinin yayılması, diğer kızların onu görmezlikten gelmelerine yeterliydi. Hiç kimse başına bela açılmasını istemediği için, herkes Carrie'ye karşı sanki bir gecede yok olmuşçasına davranıyorlardı. Walfare adasının ilk günlerdeki çekilmezliği, şimdi dayanılmaz hale gelmişti.

Geceleri Carrie yatağına yatınca, yalnızlıktan korkudan uyuyamıyor ve cesaretini yitiriyordu. Artık yaşamın bir anlamı kalmamıştı. Niçin yaşıyacaktı? Neden Tanrı kendisini unutmuştu?

Defalarca ne olabileceğini düşündü. Ve sonra kendisinin ve yaşamın ne olduğunu düşündü. Kızıl saçlı haklıydı: aptal arap orospudan başka bir şey değildi. Ve böylece kısa süre sonra, gayesi olmadan yaşamın anlamsızlığını düşünüp, hayatına son vermeyi aklından geçirmeye başladı.

Yıkanma günlerinin birinde hamamın gereğinden fazla sessiz olduğunu fark etti. Diğer kızlar garip garip yüzüne bakıp, telaşla yıkanıp, yanından kaçıyorlardı.

Havada güçlü kötü titreşimler vardı. Ama kötü titreşimler Carrie'nin bir parçası olduklarından, duruma aldırış etmedi. İlaçlı sabunla vücudunu koltuklarının altını ve bacaklarının aralarını iyice sabunladı. Temizlik ve temiz kalmak artık onda tutku haline gelmişti.

Yanında dört kişiyle birlikte kırmızı saçlı çılgın karı birdenbire karşısında beliriverdi. «Merhaba zenci.»

Altı gün önceki olaydan sonra ilk kez Carrie'yle konuşuyorlardı.

Kızıl saçlı tutsak üniformasını sırtından sıyırırken, «Ne düşündüm biliyor musun? Öyle aptasın ki sana karşı kin tutmamaya karar verdim,» dedi. «Sutyenini çıkartıp, koca memelerini avuçladı. «Bunları emmeni istiyorum,» diye buyurdu.

Carrie elindeki sabunu bırakıp, yerleri fayans döşeli duşların bulunduğu yerden geri geri kaçmaya çalıştı.

Kızıl saçlının arkadaşları, Carrie'nin iki yanına geçip, «Tat-

lım böyle çabuk kaçamazsın,» dediler. Önderleri, «Yere yatırıp, bacaklarını açın,» diye buyurdu.

Karşı koymanın yararı yoktu. Dört kişi üstüne saldırıp, yere yıktılar ve bacaklarını açtılar. Kızıl saçlı keyfinden sırıtıyordu.

«Şimdi aptal zenci, iyi kalpli olduğum için sana bir iki şey öğreteceğim.»

Ve çaresiz kalan Carrie'yi tam bir saat yerde bacaklarını ayrık tutup, ellerine geçen her şeyi içine sokarak, eğlendiler. En son olarak da kızıl saçlı bir kenara oturup kendisini tatmin etti ve kahkahalarla gülerek yanından ayrıldılar. Eğlenceli bir sabah geçirmişlerdi.

Carrie yerinden kımıldamadı. Suları damlayan duşun altında yatıp, ağzının içinden mırıldanarak, ölmek için Tanrıya dua ediyordu. Artık canına yetmişti. Yaşamın tadı yoktu. Bir an önce ölüp kurtulmayı arzuluyordu.

İki saat sonra, koğuş nöbetçisi onu vücudu soğuktan mosmor kesmiş, ve bacaklarının arasından sızan kan pıhtıları arasında hiç kımıldamadan yatarken buldu. «Aman Tanrım. Kim seni bu hale koydu?»

Carrie yanıt vermedi. Gerçekten tam iki hafta konuşamadı. Revirde onbeş gün dünyadan elini eteğini çekip yattı. Ayağa kalkıp, insanların içinde dolaşmaktan çok daha iyiydi.

Revirden taburcu edilince, tekrar sessizce diğer kızların arasına döndü. Herkes onunla göz göze gelmekten çekiniyor ve hâlâ konuşmuyorlardı. Ama Carrie'nin buna aldırdığı yoktu. Benliğinde yeni duygular gelişiyordu. Nefret iyi ve güçlü bir duyguydu, etrafına yaydığı titreşimleri algılıyan kızlar da ondan uzak duruyorlardı.

Carrie özgürlüğüne kavuştuğu zaman kış gelmişti. Gerçek cezasının tam iki katını çekip, altı ay adada kalmıştı. Tutanakların düzen içinde işlenmesi Walfare adasının kurallarının dışında kalıyordu. Hapse atıldığından bu yana tam üç kilo zayıflayıp, bir deri bir kemik kalmıştı. Bitlenmeye karşı saçlarını kökünden kesmişlerdi. Carrie yazlık giysileri içinde titriyerek, araba vapuruyla, East River'daki doklara doğru yol alıyordu.

Cebinde tam tamına on doları vardı. Fakat Florence Willi-

am'ın eşyalarını ve küçük kutunun içinde biriktirdiği altı yüz dolarını sakladığını ümit ediyordu.

Rıhtım, vapurdan çıkan kızları dikkatle incelemeye gelen kadın tacirleriyle doluydu. Damızlık hayvan alır gibi kızları özenle gözden geçirip, gelecek vaadedenlerin yanına yaklaşıyorlardı. Bu durumu yetkililer de biliyor ama engelleyici çareler aramıyorlardı. Ne de olsa bir kez orospuluğa başlayan, her zaman orospuydu! Polis bile bu kadınlara karşı gözlerini yumuyordu.

Kızların da hayatta başka ne şansları vardı? Rahat bir yatak, birkaç yeni giysi, sıcak yemek ve kısa süre içinde para biriktirme fırsatını kim teperdi?

Carrie işlerin nasıl döndüğünü anlamıştı. Walfare adasında hangi kadın tacirine şansın güleceğini tahmin etmek gündelik eğlencelerden biriydi. Kızlar özgür kalanlarda dışarıya haber salarlardı. «Eğer Rag Bags hâlâ ortalardaysa, benim için ona hastalık bulaştır!» veya «sarı arabalı, fiyakalı herifi görürsen benim için ona bir bıçak daha sapla! O alçak hergele buna layık.»

Carrie vapurdan inince etrafına bakındı. Fazla ilgi çekmeyecek kadar berbat halde olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alıp, göğsünü ileri uzatmasının sonucu, esmer, beyaz bir herif yanına yaklaşıp. «İş ister misin zenci?» diye mırıldandı.

«Zenci» sözünden hoşlanmadığı için olumsuzca başını salladı.

Adam terslenerek «Haydi gel, sana benden başka iş öneren olmaz,» dedi.

Carrie de yalnızca dudaklarıyla sırıttı. «Ve çok da dakini görsen böyle konuşmazsın beyaz» deyip arkasını dönünce aradığı kadın tellalını gördü. Uzun boylu, zenci ve tamamen kel olan, beyaz kostümlü, kürk pelerinli adamın Carrie'nin adada sözünü işittiği kişi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Whitejack adındaki bu adam Harlem'in en ünlü zenci madamlarından Mae Lee'nin tellallığını yapıyordu.

Gıcır gıcır yepyeni parlak bir otomobile dayanan Whitejack ağzında püro çiğniyordu. Kızların hepsinin hali birbirinden feci olduğundan adam hiç birine ilgi göstermiyordu.

Carrie elinden geldiğince hızla adamın yanına yanaştı. Ve büyük bir cesaretle «Özür dilerim bayım beni arabasıyla kente götürecek birini arıyorum» dedi.

Adam ilgisizce, yayık yayık «Git şansını başka yerde dene tatlım,» dedi.

Carrie telaşla «Geçen hafta on altı yaşıma bastım. Yaşlı öküzler, tatlı, sıcak, siyah taze parçalardan hoşlanırlar. Bir süre Florence Williams'ın yanında çalıştım. Amatör değilim,» dedi.

«Söylediğin kadar da ateşli değilsin.»

Elleriyle giysisini sıvazlayıp, «Bana bir şans tanımaz mısın? Beni biraz kilo alıp, süslenip püslendikten sonra gör, haydi bana bir şans tanımıyacak mısın?»

«Küçük kız, Madam Mae ve benim aradığımız klas. Klas anladın mı? Haydi git kıçını başka yerde salla.»

Carrie'nin yüzündeki yalancı gülümseme hızla kaybolup yerini nefret aldı. Öfkeyle adama baktı. Adada içinde biriken nefret taşmak üzereydi. Ama kendisini kontrol etti. Omuzlarını sallayıp, adamın yanından uzaklaşmak üzere arkasını döndü.

Adam elini uzatıp, kolundan yakaladı. «Hizmetçi olarak iş ister misin?»

Carrie adamın elini itip yürümeye devam etti. Hizmetçi! Çok komikti doğrusu, Carrie artık geri dönemezdi.

Adam arkasından geliyordu. «Hey sen.»

Olduğu yerde durunca, adam yanına geldi. Kendisiyle ilgilendiğini sezinlemişti.

«Gerçekten Florence Williams'ın yerinde çalıştın mı?»

«Git kontrol et. Ben ve Billie adında biri ve iki beyaz yavru...»

«Hmmmm.» Pürosunun dumanını kızın yüzüne üfledi. «Madam Mae'nin senden hoşlanması için şans tanımasını istiyorsun öyle mi?»

Ne zaman cesaret gösterilmesi gerektiğini öğrenmişti. «Sen benden hoşlandığına göre o da sevecektir. İşlerin bu düzende yürüdüğünü bilmeyen yok.»

Adam sırıttı. «Çok akıllısın.»

Carrie de yalnızca dudaklarıyla sırıttı. «Ve çok da gencim.»

«Atla arabaya.»

«Peki Whitejack.»

«Adımı nerden biliyorsun?»

«Adada adını bilmeyen yok ki - çok ünlü bir adamsın.»

Whitejack'ın yüzündeki gülümseme genişledi. «İnsanın gönlünü almasını da biliyorsun.»

«Konuşmamam gerektiği zamanı da bilirim.»

Adam kahkahalarla gülmeye başladı. «Boook canına dili uzun bir karı buldum!»

Carrie de onunla birlikte gülmeye başladı. «Hiç şüphen olmasın.»

Carrie'yi yıkayıp, pakladılar, bitlerini ayıkladılar, bol bol beslediler, içini dışını doktora muayene ettirip, sırtına pembe saten bir giysi takıp, derhal işe koştular.

Madam Mae de, Whitejack kadar uzun boylu, balık etinde, simsiyah teniyle çelişki yaratan uzun bukleli sarı peruk takan bir kadındı. Yanındaki kızlarla birlikte çalışıp, müşterilerinden büyük ücretler alan bir madamdı. Otuz yaşlarını geçtiği halde, orospuluk mesleğini on iki yaşından beri sürdürüyordu.

Carrie'yi görür görmez nefret etti ama karşısına çıkan iyi fırsatları değerlendirmesini bilirdi. Whitejack'a «Eğer onu işe almak istiyorsan alırız,» dedi. Carrie bu noktada yanılmıştı. «Ama kızın donunun içinden uzak dur» diye Whitejack'ı uyardı.

«Malımı küçük bir çocukla paylaşmaktan hoşlanmam.»

Bu sözler üzerine Whitejack huzursuzca güldü.

«Anneciğim kıza ilişmek aklımdan bile geçmedi.»

«Bok geçmedi.»

«Ayy book canına! Elimde senin gibisi varken başkasıyla oynaşır mıyım sanıyorsun?

«Nefes alan herşeyle oynaştığını biliyorum. Dikkat et ikinizi birlikte yakalamıyayım.»

Carrie de başarıya ulaşmaya kararlıydı. Evdeki durumunu sağlamlaştırmadıkça her hangi bir anlaşmaya girmek istemiyordu. Başlangıçta kazancını yarı yarıya paylaşmak işine geliyordu. Florence Williams'ın evine gidip eşyalarını toplarken, biriktirdiği altı yüz doları da bulunca sevinçten havaya uçtu. Florence'ın kendisine yeni iş önerisini Carrie kabul etmedi. Madam Mae'nin işlettiği ev çok genişti. Carrie de eve yerleşince hiç durmadan çalışmaya kararlıydı. Oyunun adı paraydı. Ve Carie de yüklü para kazanmayı aklına koymuştu.

Madam Mae'nin müşterileri, Florence Williams'ınkinden çok daha çeşitliydi. Kadın gece gündüz demeden çalışan ikisi zenci, bir Porto Riko'lu, üç pembe beyaz sarışın, bir şişko Meksikalı, ve Çinli, bir de Lucille adında cüceyle, büyük bir ev işletiyordu.

Diğer kızlarla baş etmesi için Carrie'nin çok çalışması ge-

rekiyordu. Fakat zengin olma ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Ve diğerlerinin en iyisi olmak istiyordu.

İlk müşterisine hizmet ettikten sonra hepsi tekrar tekrar geri gelmeye başladılar. Carrie bir erkeğe nasıl davranılacağını biliyordu. Erkeklikleri uyanmadan gelen müşterilerinin sorunlarını ve üzüntülerini dinleyip, onlarla yatıyor ve adamları yepyeni canlı birer insan yapıp geri gönderiyordu.

Ve tüm müşterilerinden nefret ediyordu.

Müşterileri ise onu seviyorlardı.

Evde kendisiyle konuşan tek kız Lucille'di. Devamlı müşterilerine sarılıp kalan diğerleri ise kıskanç ve kuşkucuydular.

Lucille «Beş yıldır burada çalışıyorum» diye itiraf etti. «Whitejack beni tiyatro kampanyasında çalışırken buldu. Bana çok nazik ve şefkatli davrandı. Bu işi daha çok seveceğimi söyledi - ve tatlım inan bana haklıymış.»

Carrie de diğer kızlarla arkadaşlık etmeye can atmıyordu. Tüm dikkatini işine verecekti. Fakat bir bakıma Lucille kendisine benziyordu. Her ikisi de, tek bir işe yarayan, hilkat garibeleri ucubelerdi.

Carrie «Bir gün buradan ayrılacağım,» diye düşüncelerini açıkladı. «Madam Mae'den daha ünlü ve büyük bir yer açacağım. Bu kentin en iyi evi olacak.»

Lucille kıkırdıyarak «Bu lafları çok duydum,» dedi.

Carrie «Evet, ama ben dediğimi yapacağım,» dedi. Ve yapacaktı. Yoksa vücudunu her önüne gelene neden peşkeş çekiyordu? Eğer en iyisi olamıyacaksa ölmesi daha hayırlıydı.

Gün geçtikçe ünü büyüyordu. Tabii devamlı müşterilerinin de listesi uzuyordu.

Günün birinde Whitejack şakayla karışık, «Sende ne var anlıyamıyorum?» dedi.

Carrie buz gibi gözlerle adama bakıp, yapmacık bir gülümsemeyle «Sana söylemiştim değil mi? Beyaz adamlar, tatlı kara, sıcak ve gençlerden hoşlanırlar.»

Whitejack etrafına bakındı. Evin sahanlığında ikisinden başka kimse yoktu. Umursamadan elini uzatıp, kimonosunun içinden kızın memesini tuttu. «Evin yıldızı oldun.»

«Tabii sana işimin ehli olduğumu söylemiştim.»

Whitejack elini kızın memesinden çekmedi. «Seni kendime saklasaydım. Bir oda tutup seni oraya yerleştirseydim.»

Whitejack kızışıyordu. Carrie bilmiş bakışlarını adamın dar

beyaz pantolonunun önündeki şişkinliğe çevirdi. Kumaşın altından erkekliğinin uyandığını görüyordu. Whitejack'ı kızıştırmak büyük başarıydı.

Carrie dudaklarını yaladı. Çok hoş olduğunu biliyordu. «Peki neden yerleştirmedin?»

Erkeğin eli memesini okşamaya başladı. «Küçük kızlar ilgimi çekmez.»

«Whitejack ben küçük bir kız değilim. Epeyce gün görüp, geçirdim.»

«Evet öyle.» İyice kıza sokulup, pantolonunun içindeki sertliği kalçasına dayamıştı.

Tam o anda Madam Mae evde çalışan iki kızla birlikte odadan içeri girdi.

Whitejack şimşek gibi hızla geri çekildi, fakat olan biten Madam Mae'nin boncuk gözlerinden kaçmamıştı. Adama ölümcül bir bakış fırlattı. Sesi alayla titriyerek «Tatlım o iş için burada para ödeniyor. Kim çocukla hoşca vakit geçirmek isterse para ödemek zorunda,» dedi.

Whitejack toparlanmıştı. «Kadın ben o iş için para ödediğim gün ölürüm.»

Madam Mae lafın altında kalmadı. Tatlı sesle «Sen söyledin tatlım,» dedi.

Kızlar gülüşmeye başladılar, kapının çalınmasıyla tartışma sona erdi.

Üç kolej öğrencisi utana sıkıla kapıdan içeri girdiler. Madam Mae onlara çok iyi davrandı, içki ikram edip mahçup çocukları rahatlattı. Kızları göstererek «Aralarından hoşlandığınız birini seçin,» dedi.

Carrie içlerinden birine gülümseyip, elinden tuttu ve oğlanı odasına götürdü.

Mahçubiyetten yüzü kızaran yeni yetme yay gibi gerilmişti.

«Tatlım senin adın ne?» diye fısıldadı.

Oğlan r'leri çatlata çatlata «Hen...ry» dedi.

«Pekala Hen...ry ikimiz çok güüü...zeell... vakit geçireceğiz olur mu Henry?»

Oğlan gerginlik içinde başını salladı. On sekiz yaşındaydı ve ilk kez bir orospuyla yatacaktı.

Carrie oğlanın giysilerini teker teker çıkartırken sıska vücuduna bakıp, hayranlıkla dilini şaklatıyordu. Çocuğun donunu

çıkartınca üprermesini gizleyemedi. Oğlanın erkeklik organı, ince, beyaz kıvrılıp, bükülen solucana benziyordu.

Carrie içini çekti, «Henry, heyecan uyandıran Kooca...man kötü bir erkeksin. Hem de ne erkek. Hiç düşlemediğim kadar zevkli vakitler geçireceğiz. Öyle değil mi tatlım ha öyle değil mi?»

Gino, hapishanede başını beladan uzak tutarsa bu hayata katlanabileceğini öğrendi. Hücresini cinayete teşebbüs suçuyla yatan yaşlı bir adamla paylaşıyordu. Her ikisi de birbirlerini görmezlikten geliyorlardı. Ve birbirleriyle takışmamanın en iyi yolu da buydu.

Yaşlı adam kovaya gürültüyle işiyor ve hemen hemen her gece Gino uykuya dalmak üzereyken, kendi kendini tatmin ediyordu. Çok iğrençti ama Gino adamın bu alışkanlığına da aldırmamayı öğrendi. Kadınları, cinsel ilişkileri ve sıcak vücutları unutmaya çalışıyordu. Erkekliğinin sürekli uyandığını hissediyor fakat diğerleri gibi kendi kendisini tatmin etmekten hoşlanmıyordu. Arada sırada, gördüğü ıslak düşlerle titriyerek uyanıyor ve tamamen doyuma ulaşamadığı için de sinirleniyordu.

Herşeyden çok seksi özlüyordu. Dışarı çıkınca, sevişeceği kadınları düşünüp, düşler kuruyordu. Şişko Larry'nin Yerindeki sarışını da bir türlü aklından çıkaramıyordu. Son atışmalarından sonra kızla hiç konuşmamıştı, ama yine konuşacaklarını biliyordu. Ve bir kez kızın sihirli düğmesine dokundu mu .. vay babam vay. Dur bekle bakalım!

Costa da devamlı mektupla kendisini arıyordu. Günün birinde Vera da ziyaretine geldi. Kadının görünümü berbattı. Paolo'nun kırdığı ön dişlerini yaptırmamıştı. Yüzü de fazla alkoldan şişip, kızarmıştı.

«Seni küçük hergele» diye yakındı. «Beni unuttun değil mi ha? Aylardır senden haber aldığım yoktu. Sonunda izini bulup geldim.»

«Ayyy.» Utanmıştı. Gözleri istemeden kadının dişlerinin kırık yerine takılıyordu. «Buraya kadar kalkıp beni görmeye gelmen çok güzel.»

«Tabii geldim. Kötü bir ziyaret yapmadıktan sonra üvey anneliğin görevi nedir? Bak Gino sana söylüyorum, bu bok çukuruna bir daha gelmiyeceğim. Zaten buralarda Paolo'yu zi-

yaret etmekten bıkmıştım. Sen çıkınca beni görmeye gelirsin olur mu?»

«İhtiyar nerede?»

«Serseri paramı alıp kaçtı. Hem de hastahaneden çıktığım gün,» diyerek üzüntüyle ağzını gösterdi. «Herhalde manzara hoşuna gitmedi.»

Gino telaşla «Benim biraz param var eğer dişlerini yaptırmak istersen,» dedi.

Kadın tembelce güldü. «Teşekkür ederim oğlum fakat sana bir sır vereyim mi - bizim meslekte dişsizlik daha iyi. Öyle numaralar çeviriyorum ki erkeklerin çoğu yaptıklarıma inanamıyorlar.» Aralarındaki tel örgüye sokulup fısıldadı. «Çıkınca sana de yaparım.»

Gino güldü. «Haydi Vera sen de.»

Kadın da kıkırdadı. «Seni neşelendirmeye çalışıyordum. Burada seksten başka bir şey düşünmediğinizi biliyorum. Herhalde çok zordur.»

«Tabii.»

«Ayy bok canına. Her zamanki gibi çok şakacısın,» dedikten sonra ayağa kalktı. «Gitmem gerek. Fakat Gino teşekkür ederim... Yani ne demek istediğimi anladın. Daha önce kimse benimle ilgilenmemişti. Bu hissi tatmak çok güzel bir şey.»

«Benim olduğumu nereden biliyorsun?»

«Şaka mı ediyorsun?»

Sing Sing'de ceza süresini doldurmak çok zordu. Gino inşaat işçileri gurubuna verilmişti. Görevi çok yorucu olduğu halde, ilginç kişilerle beraberdi. İyi ilişkiler kurup, görmüş geçirmiş deneyimli yaşlılardan yararlı bilgiler elde ediyordu.

Aylar hızla birbirlerini kovaladı ve bir yıl içinde Gino iyi davranışından ötürü affa uğradı.

Gino af kurulunun karşısına çıkınca, başka bir sürprizle karşılaştı. Costa Zennocotti'nin babalığı kurula uzun bir mektup yazıp, Gino'yu tatilini geçirmek üzere yanlarına alacaklarını bildirmişti. Artık hiç bir seçim hakkı yoktu. Bir kadınla yatmaya fırsat kalmadan kodesten çıkar çıkmaz trene binip California'nın yolunu tutacaktı.

Aklı karmakarışıktı. Costa Zennocotti'yi doğru dürüst anımsamıyordu bile - oğlanı yalnızca mektuplarından tanıyordu. Bok

canına! Kendisi gibi birinin yanlarında tatil geçirmesini hangi sersem isterdi ki?

Costa San Fransisco garında yanında babalığı Franklin Zennocotti ile sabırsızlık içinde arkadaşını bekliyordu. On altı yaşına göre boyu biraz kısaysa da bayağı büyüyüp, toplamıştı. Üstelik yakışıklı çocuktu da.

Franklin belki haftalardır yirminci kez «Onu yanımıza çağırmakla iyi mi ettik bilmiyorum,» dedi.

Costa «Ayy haydi baba yapma,» diye yanıtladı. «Bana bir fırsat tanımıştın değil mi? Bak şimdi ne oldum.»

Franklin gülümsedi. Costa haklıydı. Evet bakın oğluna ne olmuştu. Okuldaki çocukların en zekisiydi. Derslerinden hep yüksek notlar alıyordu. Onunla aynı evin içinde yaşamak zevkti.

Ama yine de Costa'yı evlat edinmek başka şey, hapishane kuşu arkadaşını evlerinde ağırlamak başka şeydi. Fakat Gino sadece bir ay kalacaktı. Ve Costa gerçekten yalvarıp, yakarmıştı. «Baba o benim hayatımı kurtardı,» demişti. «Belki biz de elimizden geleni onun için yapabiliriz...»

Costa daha önce kendisinden hiç bir istekte bulunmamıştı. Oğlanın tek isteğini geri çevirmek çok zordu.

Öyleyse Gino Santangelo'yu tatile davet edecekti, fakat Franklin Zennocotti yanlış karar verdiği sezilerinin kendisini yanıltmalarını ümit ediyordu.

Gino çalımla trenden indi.

Gerçekte korkudan ödünün patladığını gizliyordu. Yüzündeki yara izini elleyip, güneşin parlaklığına şaşırıp kaldı.

Şekilsiz ceketini çıkartıp dertop edip koltuğunun altına sıkıştırdı. Fakat kendi ter kokusu burnuna çarpınca, telaşla ceketini tekrar giydi.

Costa'yı uzaktan görür görmez hemen tanıdı ama küçük bücür Gino'yu görmedi. Tabii kuşkusuz kendisi de değişmişti... Yaşından bir hayli büyük gösterdiğini de biliyordu. Her gören kendisini on dokuzundan fazla sanıyordu.

Ağırdan alıp, Costa ile yanında duran adamı iyice inceledi. Her ikisi de çok... çok temiz görünüyorlardı. Onlara ancak bu sıfatı yakıştırabildi.

Onlara doğru yürüdü, sonunda Costa kendisini tanıdı. «Gino» diye bağırıp, koşarak yanına geldi ve Gino'ya sarıldı. Oğla-

nın bu davranışından çok utandı. Bok canına belki çocuk başından geçen olaylar sonunda hötöröf olmuştu. Costa heyecanla «Seni gördüğüme çok sevindim» dedi. Elinden tutup sıkıntı içinde ukalaca gülen Franklin Zennocotti'nin yanına sürükleyip «babamla tanış» dedi.

Gino insanların yüzündeki bu ifadeyi çok iyi tanıyordu. Senin görünüşünden hiç hoşlanmadım. Seninle neden konuşuyorum ki? diye adam gözleriyle soruyordu.

Gino «Hey» diyerek elini uzattı ve «Sizinle tanıştığımıza memnun oldum,» dedi.

Arabayla istasyondan eve gidene dek kendisini ilgilendirmiyen çeşitli konulardan söz ettiler. Yüzme yarışları, tenis klüpleri ve daha birçok saçmalıklardan konuşuyorlardı. Gino sadece bindikleri pırıl pırıl yepyeni Cadillac'la ilgileniyordu: Ah keşke direksiyonun başında kendisi otursaydt!

Franklin Zennocotti'nin evi koskocaman sütunlu, kurşunlu panjurlarıyla sanki Hollywood filmlerinden çıkmış gibiydi. Arka bahçede büyük bir yüzme havuzu vardı. Costa'nın annesi etrafında fır dönüp, kurabiyeler ve limonata ikram edip, ceketini çıkarmasında ısrar ediyordu.

Vay canına ne düzen kurmuşlardı.

Ceketine sarılıp, birkaç kurabiye atıştırdıktan sonra, Costa odasını görmesini önerdi.

Gino topuklarının üstünde sallanarak manzarayı, yatağı ve odanın içindeki tuvaleti incelerken «Vay anasına» diye heyecanla bağırıyordu. «Oğlum burada iyi bir düzen kurmuşsun,» dedi.

Costa ümitsizlik içinde bir şeyler söyleyebilmek amacıyla «Yüzündeki yara izi nasıl oldu?» diye ağzından kaçırıverdi.

Kaşlarını çatıp telaşla elini yaranın üstüne kapandı. «Çok kötü mü duruyor?» diye sordu.

Costa belli belirsiz halıyı tekmeliyerek «Pek değil...» dedi. Yalnış yanıt vermekten korkuyordu.

Gino kaşlarını çatıp, tuvaletin aynasında yüzüne bakmaya gitti. Ve adeta kendi kendisine mırıldanırcasına «Evet, doktorlar çok kötü dikmişler,» dedi.

Costa telaşla «Ben pek farketmedim,» dedi.

«Bok yeme bu konuyu ilk kez sen açtın.»

«Hişşşt annem babam küfür ettiğini duyarlarsa seni bu evden kovarlar.»

Gino gözlerini kıstı. Nerden başına bu belayı sarmıştı?

Kısa süre sonra Gino, Costa hakkında düşüncelerinde yanıldığını anladı. Oğlan fevkaladeydi. Öylesine iyilik severdi ki insanın midesi bulanıyordu. Hötöröf mötöröf de değildi. Oğlan değil birisiyle yatmak daha kimseyle öpüşmemişti bile. Gino bu konuda çocuğa yardımcı olmasının gerektiğini düşünüyordu. Aşırı yüzme ve tenis insanın sağlığını bozabilirdi. Arada sırada düzüşmek yeknesaklığı giderirdi.

Costa'ya «Hey bana bak, buralarda kerhane var mı?» diye sordu. Bir kadınla yatması gerekti yoksa çatlayacaktı.

Costa'nın yüzü kıpkırmızı kesildi «Kerhane mi?»

Gino «Ay haydi oradan birlikte gideriz» diye cesaret vermeye çalıştı. «Bak oğlum eğer altına girecek bir eteklik bulamazsam orta yerimden çatlıyacağım.»

Costa hem heyecanlandı hem de korktu. Rıhtıma yakın bir yerde genelev olduğunu biliyordu. Arkadaşlarından ikisi oraya gittikten sonra zevkten ışıl ışıl parlıyarak geri dönmüşler ve akla hayale gelmez şeyler anlatmışlardı.

Gino «Yemekten sonra sinemaya gideceğimizi söyleriz,» diye karar verdi.

Costa duyduğu heyecanı gizliyemiyordu. Sofrada annesi ciddiyetle yüzüne bakıp «Costa canım yüzün kızarmış, iyi olduğuna emin misin?» diye sordu.

Costa telaşla Gino'dan yana göz atarak «İyiyim anne iyiyim,» diye yanıtladı.

Franklin oğlunun bakışını yakalamıştı. «Belki bu gece sinemaya gitmen doğru olmaz, evde oturman daha iyi.»

«Hayır, hayır» diyerek Costa karşı koydu. «Benim hiç bir şeyim yok.»

Franklin peçetesine ağzını sildi. «Öyleyse sakın geç kalmayın. Bu ay ders çalışmaya ara vermeni istedim ama her gece sokaklarda gezip tozmana göz yumamam.»

«Baba, Gino geldiğinden beri bu ikinci kez gezmeye gidişimiz.»

Franklin ciddiyetle oğlunun yüzüne baktı, «Gino San Francisco'ya gezmeye gelmedi,» diye terslendi. «Onu buraya düzenli

bir aile yaşamının ne olduğunu görüp anlaması için davet ettik. Yanımızda kaldığı sürece bizlerden bazı şeyler öğreneceğini ümit ederim.» Bakışlarını delercesine Gino'ya dikti. «Öyle değil mi? Diğer insanlara saygı ve sevgi göstermenin ne demek olduğunu anladın değil mi?»

Gino telaşla «Hey ben insanları her zaman severim,» dedi.

Franklin şimşek gibi hızla «Ya soyduğun insanları?» diye yanıtladı.

Gino'nun yüzü kızardı. «Eh, onları tanımıyordum bile... Büyük adamlar sigorta falan filan gibi güvenceleri var. Mallar da oracıkta... götürülmeyi bekliyorlardı...»

Franklin hızla Costa'ya baktı. «Gördün mü oğlum?» diye özenle açıklamaya çalıştı. «Bu davranış ve düşünce genellikle... toplumun mahrumiyet içinde yaşayan sınıfında egemendir. Gino'ya olayları değişik açıdan görmesini öğrettiğimizi ümit ederim. Onun anlattığı gibi kendisine ait olmayan hiç bir şeyi alıp götüremez. Ve çok çalışan iş adamlarının da başkalarından hiç farkı yoktur.»

Gino «Bok» diye mırıldandı.

Franklin buz gibi sesle «Özür dilerim ne dedin?» diye sordu.

Gino öksürdü. «Boğazıma bir şey takıldı da,» diye açıkladı.

Costa iskemlesini itip masadan kalktı. Telaşla «Haydi gidelim,» dedi.

Rıhtımdaki genelev feciydi. Oraya gider gitmez Gino neyle karşılaşacaklarını anladı.

Kapıyı açan kadını görünce en kötü kuşkuları da kanıtlanmış oldu. Sivilceli yüzlü çatlak dudaklı, başında çirkin peruklu bir karıydı. Hemen gözlerini kırpıp, onları içeri aldı. «İki azgın delikanlı iyi vakit geçirmek için geldiler ha?» Sırtında daha iyi günler gördüğünü belirten boncuklu giysinin içinden gözüken memeleri kat kat sarkıyordu. Telaşla «Adam başına on papel» dedi. «Sıra önce hanginizde?»

Gino «Hey dur bakalım kızlar nerde?» diye karşı koymaya çalıştı.

Kadın «Birkaç ay öncesine dek bir kız daha vardı. Fakat buradan ayrılıp evlendi. Benden başka kimse yok tatlım.» Elini Gino'nun omuzuna koyup, «Önce sen mi?» diye sordu.

Gino kadının elini itti. «Hayır, ben değil.»

Kadın Costa'ya döndü. «Önce parayı görelim bakalım.»

Costa telaşla arka cebindeki para cüzdanını çıkarmaya çalışıyordu.

Gino «Dur bir dakika» dedi. «Arkadaşımla konuşmam gerek.» Kadına arkasını dönüp, hızla Costa'yla konuşmaya başladı. «Haydi buradan hemen çıkıp gidelim kadın korkunç bir mahluk. Ona kim koymak ister ki?»

Costa heyecanla ışıldıyordu. Tek cümleyle yanıt verdi, «Ben.»

Gino kahkahalardan kırılıyordu. «Oh Tanrım eğer bu derece acelen varsa...»

Costa cebinden çıkardığı parasını sayıyordu. Kadın onu kolundan yakaladığı gibi odanın diğer tarafına çekti.

Gino odanın içinde aşağı yukarı dolaşarak onların işlerini bitirmelerini bekledi. Bir iki dakika sonra giysisinin eteklerini düzelten kadınla birlikte Costa geri döndü. Çatlak dudaklarını yalayarak «Sıra sende mi?» diye kadın sordu.

«Başka sefer.»

Hızla evden çıkıp, sokakta kahkahalarla gülmeye başladılar.

«Nasıl yaptın? Domuz gibi pis bir karıydı.»

Costa'nın başarıdan başı dönüyordu. «Fena değildi Gino, inanki fena değildi. Başka birisiyle işi başaracağımı sanmıyordum... yani... güzel ve genç biriyle yapamazdım. En iyisi bu şekildi. Onun ne düşündüğünü aklıma getirmeden işimi yaptım,» diye kıkırdıyarak güldü. «Ve sanırım çok da hoşuma gitti.»

Gino arkadaşının sırtına vurdu. «Benim arkadaşım değil misin? Tabii hoşuna gidecek.»

Gino'nun San Francisco'da geçirdiği ilk cumartesi günü, Costa ile birlikte rıhtıma yüzmeye gittiler. Eve döndüklerinde holde, Gino'nun bu güne dek gördüğü en güzel kız duruyordu. Orta boylu, beyaz sarı saçlı, mavi kristal gibi parlak gözlü bir kızdı.

Costa umursamadan «Bu kız kardeşim Leonora,» dedi.

Gino hayatında ilk kez belden aşağı düşünmeyi bırakıp, tüm ilgisini aklına yöneltti. Kız çok çok... yumuşaktı. Buna benzer başka bir kız tanımamıştı. Diğer kadınlar hakkında düşündüklerini de bu kız için düşünemiyordu.

Kız küçük elini uzatıp, «Gino tanıştığımıza memnun ol-

dum,» dedi. «Costa hiç durmadan senden söz eder - bana sorarsan biraz sıkıcı olmaya başlamıştı.»

«Evet.» Verecek başka yanıt bulamıyordu. Yeni yetmeler gibi kızın yüzüne baka kaldı. Gino'ya göre yaşamının en önemli dakikasıydı.

İki hafta içinde kızı iki kez görebildi. Hafta içinde genç kızların devam ettiği yatılı bir okula gidip, hafta sonları eve geliyordu. Birbirlerini o kadar az görüyorlardı ki. Bu şartlar altında durumun aşka dönüşmesine olanak yoktu. Halbuki Gino aşkı düşünüyordu.

Başbaşa bile kalamıyorlardı. Gerçekte karşılıklı geçip doğru dürüst konuşmamışlardı. Fakat öyle olduğu halde... Kız onun neler hissettiğini biliyordu. Gino bildiğinden emindi. Çünkü sofrada tatlı tatlı dudaklarını titreterek, küçük eliyle yüzüne düşen saçları arkaya iterek, berrak mavi gözleriyle tüm hareketlerini izlediğini görüyordu.

Kızın vücudunu arzulamıyordu, ona karşı duyduğu duygular tamamen başkaydı. Kızı koruyup, onun sorumluluğunu yüklenmek istiyordu. Belki onunla evlenirdi bile.

Vay canına. Bu düşünce aklına gelince kendi kendine gülümsedi. On dokuz yaşında geleceği olmayan bir hapishane kuşuydu. Kendisini savunması için tuttuğu avukata borcunu ödedikten sonra cebinde iki bin yetmiş beş doları kalmıştı. Büyük bir servet sayılmazdı. Ama fena da değildi. Hırslıydı. Yasal veya yasa dışı da olsa bir gün büyük servet yapacağını biliyordu... Ve o gün geldiğinde Leonara'nın da yanında olmasını istiyordu.

Sonunda yaptığı planları kıza açıklıyacak fırsatı eline geçirdi. İki hafta sonra poposuna baka baka New York'a giden trene binecekti. Bayan Zennocotti kendisinden hoşlanmıştı ama peder Zennocotti başka telden çalıyordu. Oh, adam kendisine karşı nazik ve bonkör davranıyordu. Ama bakışları neler hissettiğini açıkça ortaya koyuyordu. Gino'nun bir an önce yaşamlarından çekip gitmesini istiyordu. Adamın yüzüne bakınca düşüncelerini okumamak olanaksızdı.

Leonora Zennocotti, Gino'nun kendisine nasıl baktığının farkındaydı. Bu durumdan hem heyecanlanıyor hem de utanıyordu. En iyi arkadaşı Jennifer'e «Sanırım iyi bir çocuk» diye itiraf etti. «Ama benimle hiç konuşmuyor. Masada karşımda oturup sadece yüzüme bakıyor. Acaba ne yapmam gerek?»

Jennifer bu durumu çok romantik buldu. «Keşke benim de

karşımda birisi oturup yüzüme baksa» diye yakındı. «Costa benim varlığımın farkında değil.»

«Oh Costa o senden küçük. Ondan nasıl hoşlanabilirsin?»

«Sadece yedi ay küçük ve ondan hoşlanıyorum - hoşlandığımı da biliyorsun.»

«Öyleyse bu hafta sonu bizde kal. Çok eğlenceli olur.»

Hafta sonu Jennifer, Leonora ile birlikte geldi ve sofrada bakışmalar aldı yürüdü. Mary ve Franklin Zennocotti odanın içinde şimşek gibi çakan gençlik heyecan ve ihtirasının farkında değillerdi. Franklin'in başı ağrıyordu, kahvesini içmeden odasına çekildi. Kısa süre sonra Mary de kocasını izleyip yattı.

Gino ilk kez ebeveyni olmadan Leonora ile aynı odada bulunuyordu. «N'apıyorsun?» diye mırıldandı. «Okul nasıl?»

Kız soluk dudaklarını yaladı. «Çok iyi teşekkür ederim.» Kısa bir sessizlikten sonra, «Ya sen? San Francisco'yu beğendin mi?»

Costa «Çok iyi vakit geçiriyor» diye yanıtladı.

Leonora dudaklarını büzdü. Gino'nun gelişinden beri Costa çok değişmişti.

Kardeşinin çiçek gibi açıldığına seviniyordu ama arkadaşının yerine sorulara yanıt vermesi de sinir bozucuydu.

Kısa süren sessizliği Jennifer bozdu. «Yüzmeye gidemez miyiz? Hava çok sıcak, hem de çok eğlenirdik.»

Gino «Evet, çok güzel bir fikir» diye onayladı.

Leonora «Babam asla izin vermez...» diye söze başladı.

Costa «Babam asla farketmez» diye kardeşinin sözünü kesti. «Baş ağrısı ilaçlarını içti, eğer fazla gürültü yapmazsak...»

Gino «Neden havuzda yüzecek mişiz?» diye sordu. «Eğer rıhtıma gidersek gürültü için endişemiz olmaz.»

«Oh evet.» Jennifer biraz heyecandan hoşlanıyordu. «Lütfen.»

Leonora kibarca «Evden dışarı çıkmayız,» dedi.

Gino kızın gözlerinin içine bakarak «Hey, beni yakından tanımak istemez misin?» diye sordu.

Kızın tüm vücudunu saran heyecan dalgası bir anda fikrini değiştirmesine sebep oldu. «Mayomu giyeceğim. Haydi Jennifer, gel sana mayolarımdan birisini vereyim. Yukarda mayoları içimize giyip, üstümüze paltolarımızı alırız.»

Gino beğeniyle başını salladı. «Aferin kızlar.»

Yarım saat sonra, rıhtımın karanlık sularında yüzüyorlar-

dı. Jennifer «Çok heyecanlı» diye keyifle cıvıldadı. «Costa gel seninle yarışalım.»

Gino Leonora'ya sokuldu. Kız açık sarı saçlarını tepesine toplamış, balıkçı kayığının yanında çalkalanıp duruyorlardı. Gino telaşla «Pek konuşmasını bilmem ama sana duygularımı anlatacağım,» dedi..

Leonora'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Usulca «Evet» diye soludu.

«Evet... işte... biliyorsun... pekala... Vay canına. Akşam ne olduğunu bilmiyorum. Aman Tanrım kafama balyoz yemek gibi bir şeyse - ben de yedim biliyor musun?» Uzanıp kızın elini tuttu. «Gerçekten serseme döndüm.»

Leonora «Ne demek istediğini biliyorum» diye fısıldadı. «Sanırım ben de serseme döndüm.»

«Hey» Gino mutluluktan nerdeyse patlıyacaktı. Bu güne dek hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Ayakları yere basana dek yan yana yüzdüler. Sonra usulca kızın yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarından öptü. Vücutlarının birbirlerine değmemesine özen gösteriyordu ama kız öpücüklerine yanıt vererek kendisine doğru yaslanıyordu. Yumuşak memelerini, ılık baldırlarını hissediyor, soğuk suya rağmen, uyanan erkekliğinin sertliğini de kızın hissetmemesine olanak yoktu.

«Öpüşmeler arasında «Seni seviyorum, seviyorum» diye mırıldandı. «Seviyorum, seviyorum, seni seviyorum.»

«Ben de, Gino oh - ben de.»

Elleri otomatikman kızın memelerine indi fakat Leonora geriye çekilip uzaklaşmadı. Hapisten çıktığından beri, kadınla yatmamıştı - ama birlikte olduğu kadın Leonora'ydı, güdülerini kontrol altında tutmalıydı.

«Oh Tanrım» diye homurdandı. «Böyle olsun istemiyorum.»

«Niçin? Yapmak istediklerimizi yapalım.» İhtirasla Gino'yu öpmeye başladı. «Bu güne dek asla böyle şeyler hissetmemiştim.»

Tam o sırada Costa ve Jennifer suları sıçratarak yanlarına geldiler. «Haydi» diye Jennifer yakındı. «Eğlenmek nedir bilmiyorsun. Yarış yapacağımızı sanıyordum.»

Gino isteksizce Leonora'yı bıraktı. «Tabii» dedi.

Leonora kesik kesik soluyarak «Evet» diye onayladı.

Gino «Önce siz ikiniz başlayın, sonra arkanızdan biz geliriz,» dedi.

Jennifer yine yakındı. «Biz yarıştık. Haydi gelin.»

Costa «Belki geri dönsek daha iyi olur,» diye önerdi. Ortada bazı şeylerin döndüğünü hissedip huzursuzlaşmıştı. Jennifer'le onların yanlarına geldikleri zaman, Gino ile Leonora'nın birbirlerinden ayrıldıklarını görmüştü. Arkadaşının kız kardeşinden faydalanması doğru değildi. Doğrusu bozulmuştu.

Jennifer «Evet gidelim» diye kabul etti. «Üşümeye başladım, bu su da pek temiz değil.»

Hepsi sudan çıktılar. Leonora «Havlu getirmeyi unutmuşuz» diye inledi.

Kızlar ıslak mayolarının üstüne yalnızca paltolarını giydiler. Costa ile Gino'nun da pantolon ve süveterden başka giysileri yoktu. Titriye titriye eve yürüdüler.

Gino kolunu Leonora'nın omuzuna dolayıp, kıza sokuldu. «Dinle. Uzun süre birlikte olamıyacağımızı biliyorum. Ama neyin uygun olduğunu biliyorum - birbirimize uygunuz. Seni ilk kez görür görmez bunu anladım.»

«Sanırım ben de anladım,» diye Leonora mırıldandı. «Sana bakınca, hiç kimseye karşı hissetmediğim bir yakınlık duydum - anneme ve babama bile bu yakınlığı duyamıyorum.»

Gino «Ben bir melek değilim,» diye mırıldandı. «Yapmamam gereken birçok şey yaptım. Ama aslında fena bir insan değilim. Biliyor musun, yaptıklarımla ilgilenecek hiç kimsem yoktu.»

Kız yumuşacık sesle «Ben ilgileniyorum,» dedi.

Gino onun omuzunu sıktı. Kesinlikle «Evleneceğimizden kuşkum yok,» dedi.

Costa arkasını dönüp öfkeyle onlara baktı. Sert sesle, «Haydi çabuk yürüyün,» dedi.

Leonora «Nasıl?» diye fısıldadı. «Babam buna razı gelmez...»

«Sen tasalanma. Evleneceğiz. Sana söz veriyorum evleneceğiz.»

Kız yolun ortasında durup Gino'nun yüzüne baktı. «Keşke buna imkân olsaydı. Benim çok genç olduğumu senin de paran olmadığını öne sürecekler ve...»

Kızın yüzünü avuçlarının içine aldı. «Sus» diye sert sesle bağırdı. «Sus. Evleneceğiz, belki hemen değil ama birkaç kuruş

biriktirince evleneceğiz. Biraz bekleriz. Kolay olmıyacak ama dayanırız değil mi?»

Kızın mavi güzel berrak gözleri ışıl ışıl yanıyordu. «Evet.»

Büyük bir açlıkla kızı öpmeye başladı.

Costa arkasına dönünce onların ne yaptıklarını gördü. Koşarak yanlarına gelip, birbirlerinden ayırmak için çekiştirmeye başladı. Gino'dan öğrendiği sözlerden birini kullanarak «Vay canına siz ikiniz de yaptığınızın farkında mısınız?» dedi.

Leonora kıkırdadı. «Küçük kardeş birbirimizi seviyoruz, aşık olduk.»

«Oh, hayır,» diye Costa inledi. «Olmaz.»

«Evet aşık olduk,» - diyerek heyecanla güldü - «ve pek yakında evleneceğiz.»

Jennifer «Ayy ne kadar güzel» diye söze karıştı.

Gino sersem gibi sırıttığını fark etti. «Yakında evli bir erkek olacağım,» diye böbürlendi. «Düşünebiliyor musunuz?»

Costa terslendi. «Hayır, düşünemiyorum. Size ne oldu anlamıyorum. İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız.»

Gino «Bizi tebrik et» diye israr etti. «Ben senin en iyi arkadaşınım, bu da kız kardeşin - sevinçten havalara uçman gerek.»

Costa ciddi sesle «Gino aklını başına topla. Babam ne diyecek?»

Gino kibirle, «Şimdilik ona söylemeyiz. New York'a dönünce biraz para yaptıktan sonra Leonora'yı yanıma çağıracağım. Zengin olursam baban karşı koymaz,» dedi.

Costa şaşkınlıkla başını salladı. Olanlara bir türlü inanamıyordu. Korkuyordu, çünkü sonunda başları belaya girecekti. Eğer babası dönen dolapları haber alacak olursa, Gino'yu ilk trenle New York'a gönderip, yaşamlarından çıkaracağını bilecek kadar aklı başındaydı.

Leonora, Gino ve Jennifer üstlerinden sular sızarak kıkır kıkır gülerek sokağın ortasında dans ediyorlardı.

Costa sert sesle, «Haydi eve gidelim,» dedi.

Jennifer heyecanla «Oh, oyun bozanlık etme,» diye bağırdı. «Sen hiç heyecan ve maceradan hoşlanmaz mısın?»

Costa birdenbire kendisini on altı yaşından daha olgun hissetti. «Sadece mutlu sonla biten maceraları severim,» diye ciddiyetle yanıtladı.

Gino arkadaşına güvence verdi. «Bu macera mutlu sonla bi-

tecek. Biliyorum. Benim adım Gino Santengelo, bir şeyi biliyorum dediğim zaman haklı çıkacağımdan emin olabilirsin.»

Costa başını salladı. «Öyle olmasını ümit ederim.» Fakat yüreğinin derinliklerinde arkadaşının yanıldığını biliyordu.

Gino hırs ve arzuyla alev alev yanarak New York'a döndü. Hayatında ilk kez bir amaç - birisi - için çalışacaktı. Leonora kendisini bekliyecekti. Gelecekleri Gino'nun elindeydi.

San Francisco'ya yaptığı gezinin anısı uçup gidiyordu ama Leonora ile son bir kez başbaşa kalmayı başarmıştı. Gözleriyle, tüm insanların hayat boyu sözlerle anlaşmalarından daha fazla konuşuyorlardı.

Costa bile onların ne kadar ciddi olduklarını anlamaya başlamıştı.

Bir gece Gino yola çıkmadan önce, Leonora'nın yatak odasına süzülüp, birlikte geçirmeye karar verdikleri gelecekleri hakkında planlar yapıp uzun uzun konuştular. Önce telaşla öpüşürlerken, daha sonra işler iyice kızıştı. Leonora hafifçe soluyarak «İstersen senin olabilirim,» dedi. «Ben asla... biliyorsun. Fakat Gino seninle... evet senin başka kadınlara gitmeni istemiyorum... erkeklerin bazı gereksinmeleri olduğunu biliyorum.»

Gino büyük bir çaba harcıyarak kızdan ayrıldı. «Eğer sen bekliyebilirsen ben de beklerim,» dedi.

«Ama Gino beklememize gerek yok.» Leonora'nın yanakları ateş gibi yanıyordu. «Birbirimizi seviyoruz. İki insan birbirini severse bunun ne günahı var?»

Yumuşacık, güzel kırılacakmış gibi savunmasız kıza baktı. Onu öylesine istiyorduki sertleşen erkeklik organı nerdeyse oracıkta pantolonunu yırtıp dışarı çıkacaktı. «Tabii günah değil ama beklememiz daha iyi olur.»

Her önüne geleni beceren Gino'nun böyle duygularla yanıp tutuşacağı kimin aklına gelirdi? Kuşkusuz Gino'nun kendi aklına gelmezdi!

New York'ta ilk iş kendisine bir oda tuttu. Eski odasından iki blok ötede başka berbat bir yerdi ama eyleme geçene kadar geceden geceye kullanacaktı. Hem kazandığı her kuruşu biriktirmek için çok ciddi düşünmesi gerekiyordu. Banka hesabında hâlâ yetmiş beş dolar vardı ama kasasının içi gıcır gıcır iki bin

dolarla doluydu. Leonora'ya haber verip yanına çağırmadan önce daha fazla para biriktirmesi gerekti. Doğru dürüst yaşayabilmeleri için iyi bir ev, araba ve çok paraları olması gerekti. Gino, kızına iyi bir yaşam sağlıyamazsa Franklin Zennocotti evlenmelerine asla izin vermezdi.

İlk iş, Şişko Lary'nin Yeri'ne gidip etrafta neler döndüğünü kolaçan etti. Vakit pek geç olmamasına rağmen, içersi tıklım tıklım kalabalıktı, ama pek tanıdık kimse yoktu. Daha çok sütlü çikolata içen yeni yetmelerle doluydu.

«Eski arkadaşlar nerede?» diye sordu.

Tezgahtar sinsice etrafına bakındı. «Gino burada işler değişti. Arka tarafa geç, depo olarak kullanılan kapıyı iki kez tıklat.»

Gino şaşkınlıkla ıslık çaldı. Şişko Larry'nin Yeri pavyon olmuştu. Eski depodan geçip, merdivenlerden kilere indi ve işte orada - loş ışıklı yuvarlak masalı, kısacık fırfırlı kabarık giysiler içinde dolaşan uzun bacaklı garson kızları ve dört kişilik caz müziği çalan orkestrasıyla karşısında bir pavyon buldu. Bu değişikliği yapabilmek için avuç dolusu da para dökülmüştü.

Masalardan birine kurulan Pinky Banana, sırtındaki ince beyaz çizgili siyah kostümüyle pek şıktı. Etli dudaklarının arasına da bir püro sıkıştırmış, kucağındaki sarışına içki içirmeye çalışıyordu.

Pinky'nin kucağındaki sarışın da bizim Bayan Fıstık değil miydi? Boyalı dudakları permanatlı saçlarıyla yaşından büyük gösteriyordu ama yüzündeki şımarık kendini beğenmiş ifadesi değişmemişti. Leonora hayatına girene dek Gino'nun düşlerini bu kız doldurmuştu. Ama artık onun adi görünümlü diğer kadınlardan farkı olmadığını anlıyordu.

Onlardan yana ilerliyerek «Hey Pinky?» diye seslendi.

«Gino.» Pinky Banana bir anda ayağa fırladı. «Dostum seni ne zaman salıverdiler? Nasıldı?»

Gino yüzünü buruşturdu. «Arkadaş sana ne anlatayım? Yalnız tatilini geçirmen için tavsiye edemiyeceğim bir yer.»

Pinky Banana gülerek arkadaşını kucakladı. «Gel otur bir içki ısmarlayayım sen de başından geçenleri anlat.»

Bayan Fıstık, Pinky Banana'nın ceketinin kolunu çekip, sertçe «Özür dilerim» dedi.

«Huh?.. Oh evet... Gino, Cindy'i anımsıyorsun değil mi?»

«Tabii anımsıyorum,» diyerek Gino kıza sırıttı. «Nasıl unutabilirim, bana karşı hep dostça davranırdı?»

Cindy öfkeyle yüzüne baktı. Aksi sesle «Oh evet, Gino Santangelo, G-I-N-O. Sık sık senin adını duyacağım değil mi?»

«Duyarsın bebeğim duyarsın.» Sonra kıza arkasını dönüp Pinky Banana ile konuşmaya başladı. «Şuna bakın hele. Köşeyi dönmüş gibi bir halin var. Seni son gördüğümde birkaç kaburga kemiğin kırık hastahane yatağında kalıp gibi yatıyordun. Sonra neler oldu?»

Pinky Banana başına vurdu. «Akıllandım. Hastahanede bana söylediklerini anımsıyor musun? Sen haklıymışsın. Başkalarının pisliğini temizlemek benim üstüme ne vazifeydi? Akıllandım ve büyük bir adam oldum. Gino bana inan büyük bir adamım.»

Masaya oturdular. Pinky Banana parmaklarını şaklatıp, içki istedi.

«Pekala ne iş yapıyorsun?» diye Gino sordu.

Pinky Banana gözlerini yere indirdi. «Ben... uh... Bazı kişilerin işlerini takip ediyorum. Önemli kişilerin.»

Gino yanıt vermedi. Arkadaşını fazla sıkıştırmak istemiyordu. İş takip etmenin birden fazla anlamı vardı. Bu konuyu daha sonra başbaşa kaldıkları zaman tartışırlardı. Şimdi enselerinde Cindy varken meseleyi uzatmaya gerek yoktu.

Pinky, «Ben Cindy ile beraber yaşıyorum» diye sözüne devam etti. «Yüzonuncu Sokakta güzel bir evimiz var.»

«Burada işler gerçekten değişmiş. Senin yakanı birine kaptıracağın hiç aklıma gelmezdi.»

Cindy «Nedenmiş?» diye sordu.

Yüzünün hatları biraz sertleştiği halde hâlâ eskisi kadar güzeldi.

Gino omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Pinky'nin birisine...» sözleri havada kaldı. Pinky'nin bir tek kadına bağlanmıyacak bir tip olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Tanıdığı en hızlı erkeklerden biri de Pinky'di. Telaşla konuyu değiştirdi. «Heey sen artık okula gitmiyor musun?»

Cindy boyalı dudaklarını yaladı. «Evimden de okuldan da nefret ediyordum. İkisini de terk ettim. On yedi yaşındayım her istediğimi yapabilirim. Kendi hayatım değil mi?»

On yedi. Leonora da aynı yaştaydı. Fakat ikisinin arasında dağlar kadar fark vardı. Oyalı boyalı, bilmiş Cindy feleğin çem-

berinden geçmişti. Yumuşak, güzel el değmemiş Leonora ise saf ve masumdu.

«Catto'yu görüyor musun?» diye sordu.

Pinky Banana «Catto» diye tiksintiyle söylendi. «Öyle sersem ki hâlâ anasının memesini emiyor.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Yani sersemin biri. Kendisine neyin yararı dokunacağını bilmiyor. Hâlâ babasıyla beraber çöp topluyor. Namuslu para kazanıyormuş. Artık onunla uğraşmıyorum.»

Cindy «Ben dans etmek istiyorum,» diye huysuzlandı.

«Dur bir dakika.»

«Şimdi istiyorum.»

Pinky Banana mahcubiyetle sırıttı. «Pekala, haydi şimdi.»

Gino onların küçük dans pistine gidişlerine baktı. Sonra gözlerini hızla salonun içinde dolaştırdı. Bütün masalar doluydu. Gino köşedeki masada Şişko Larry'nin yanında oturan Hayvan Eddie'yi tanıdı. Diğer bazı ünlü sokak serserileri de salondaki masalara kurulmuş oturuyorlardı. Gerekli kişilerle ilişki kurması için pek de güçlük çekmiyecekti.

Viskisini yudumlarken pistte dans eden Pinky Banana ile Cindy'e bakıyordu. Kız memelerini öne çıkartıp, poposunu sallıyarak gösterişli havalara giriyordu. Hâlâ eski aşifte huyundan vaz geçmemişti ve hâlâ güzeldi. Ama artık onun güzelliğinden etkilenmiyordu. Buradaki kızların hiç biri Leonora'nın eline su dökemezlerdi.

Gino ertesi gün Catto'yu görmeye gitti. Arkadaşı annesi babası ve kendisinden küçük dört kız ve oğlan kardeşleriyle birlikte yıkık dökük harap bir binanın üç odasında oturuyordu. Gino'yu her zaman sevgiyle karşılarlardı. Çalışmaktan yıpranan kadını öperek «Bayan Bonnio Catto evde mi?» diye sordu.

«Gino. Ne zaman döndün?»

«Dün döndüm. San Francisco'daydım.»

«Yaramaz çocuk - senin hapiste olduğunu sanıyordum.» Sevgiyle sırtını okşayıp, yüksek sesle, «Catto, Catto gel bak kim geldi. Akşam yemeğe kalıyor musun?»

Çöp kokulu Catto salınarak odadan içeri girdi. «Gino deli serseri.» diyerek arkadaşını kucakladı. «Hepimiz seni çok özledik.»

Gino da arkadaşına sarıldı. Çöp kokusu onu hiç rahatsız etmezdi, çocukluğundan beri bu kokuya alışmıştı.

Akşam yemeğinde tüm aile sofraya oturunca, Gino kendi evindeymişcesine hiç yabancılık çekmedi. Eski günlerden uzun uzun söz ettiler. Sonra Gino «Pinky'e ne oldu? Büyük havalara girmiş. O köşeyi döndüğü halde neden sen hâlâ çöplükleri karıştırıyorsun?» diye sordu.

Catto'nun bakışları sertleşti. «Duymadın mı?»

«Neyi duymadın mı?»

«Pinky'nin neden büyük havalara girdiğini bilmiyor musun?»

«Bilsem sormazdım.» Fakat Catto yanıt vermeden önce Gino, arkadaşının ne yaptığını tahmin etti ve yanılmadığını anladı.

Catto tekdüze bir sesle «İnsanları öldürüyor,» dedi. «Ve bunun karşılığında para alıyor. Beş yüz papel verince karşısındakinin işi bitik - inan bana işin bitik demektir.»

Gino yanıt vermedi. Duyduklarına şaşırmamıştı. Şiddet tüm yaşamının bir parçasıydı. Fakat Pinky Banana... bir katil? İnanmak zordu. Catto «Bok» diye tükürdü. «Artık onu hiç görmüyorum - eğer senin de aklın varsa benim gibi yap.»

Evet Gino akıllıydı. Ama arkadaş arkadaştı. Ve gelecekte kimin kime lazım olacağı hiç bilinmezdi.

Yaşlı adam öksürüp, buruşuk mendile balgam tükürdü.

Gino yazısından başını kaldırıp bakmadı. Tüm dikkatiyle yaşlı adamın yazdığı cümleleri kopya ediyordu: Canım sevgilim Leonora, benim sevgili aşkım.

Haftalardır kıza yazdığı dördüncü mektuptu. Cehaletinden utanıyordu. Mektuplarında imla ve noktalama işaretlerinde hata yapmamak için yaşlı Bay Pulaski'den yardım istemişti. Bay Pulaski de Gino'nun üst katında oturduğu için aralarında bir anlaşmaya varmışlardı. Birkaç dolara mahcubiyetten kurtuluyordu. Hem bunun yanında aldığı derslerden birçok şey öğreniyordu.

Leonora da kendisine iki mektup yazmıştı. Pembe kokulu kağıtlara güzel el yazısıyla yazılmış mektupları Gino hiç yanından ayırmıyordu. Costa da bir mektup yazıp, San Francisco'dan ayrılacağı gün Franklin'in kendisiyle yaptığı konuşmayı

anlatmasını istemişti. Gino o konuşmayı çok iyi anımsıyordu. Franklin kendisini çalışma odasına sokup, yaşamını düzene sokması hakkında uzun bir konuşma yapmıştı. Suç işlemenin vesaire vesairenin yararı olmadığını anlatmıştı.

Suç işlemenin yararlı olduğu gerçeğini Gino biliyordu. New York'a döndüğünden beri bankadaki kasasına iki bin dolar daha yatırmıştı. Ve bu parayı kazanmak için de fazla gayret göstermemişti. Bir banka ve kürk deposu soygununda, direksiyon başında araba kullanması yeterliydi. Bu iki kolay işi kabul etmeden önce, her şeyi inceden inceye iyice kontrol etmişti. Çünkü tekrar kodese girmeye hiç niyeti yoktu.

Ünü yavaş yavaş yayılıyordu. Kentin en iyi ve en akıllı şoförüydü. Arabaları da, kadınları idare ettiği gibi - büyük bir başarıyla idare ediyordu. Fakat servetini direksiyon başında yapmaya niyeti yoktu. Bu çok tehlikeli ve göze batan bir işti. Hakiki paranın yattığı içki kaçakçılığı işine girmek istiyordu. Meyer Lansky, Bugsy Diegel ve Lucania gibi adamlara benzemek en büyük idealiydi. Onlar da kendisinden daha kötü şartlar altında hayata atıldıkları halde şimdi nerelere gelmişlerdi.

«Yaşlı adam «Bitirdin mi?» diye sordu.

«Evet.» Zarfı yalayıp yapıştırdı ve arka cebinden parayı çıkarıp adama verdi.

«Gelecek hafta yine aynı satte mi?»

«Tabii.»

«Senin genç bayan çok şanslı.»

«Öyle mi dersin?» Çok hoşlanmıştı.

«Gençlerin hiç biri senin gibi duygusal mektuplar yazamaz.»

«Öyle mi?» Gino sırıtıyordu. «Çok basit içimden geliyor, çünkü onu seviyorum.»

İhtiyar adam takma dişlerini şaklattı. «Aşık olmak çok güzeldir. Karımla tam altmış iki yıl evli kaldık sonra o öldü...» yaşlı adamın sesi titriyordu. «Çok yorulmuştu... ölüm tam zamanında geldi... her hafta gider mezarını ziyaret ederim.»

«Hey çok iyi.» Sokağa çıkıp her zamanki gibi zıplıyarak yürümeye başladı. Leonora'ya ne zaman mektup yazsa kendisini çok mutlu hissediyordu. Hem büyük Lucania kendisini huzura çağırmıştı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi, işler kızışıyordu.

Bu kez Cadillac'ın arka koltuğunda buluşmadılar. Şişko Larry'nin Yerinde ön salonda buluştular. Lucania masada otur-

muş İtalyan dondurmasını kaşıklarken, Hayvan Eddie ve diğer sokak serserileri de patronlarına gözcülük ediyorlardı.

Lucania fazla yüz vermeden «Otur benimle» dedi. Kendisine sadakat gösterecek gençler arıyordu. Ve acaba Gino da örgütün bir parçası olmak ister miydi?

Teklif Gino'nun hoşuna gitmişti ama büyük Lucania'nın örgütünde ilerlemek için önünde uzun yıllar bulunduğunu biliyordu. «Benim başka planlarım var,» diye yanıtladı.

Lucania kaşlarını kaldırdı. «Başkalarının çıkarlarına zarar vermediğin sürece hırslı olmak iyi bir şeydir,» dedi.

Gino «Hayır,» diyerek başını salladı. «Benim planlarım çok basit.»

Evet. Planları çok basitti. Kendi adına büyük bir içki kaçakçılığı imparatorluğu kurmak istiyordu.

Ve bunun en iyi yolu da istediğini koparmak için eyleme geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Aldo Dinunzio hapisten çıktığı zaman öfkeden çılgın gibi kuduruyordu.

Gino dışarda onu bekliyordu. «Senin ilişkilerin benim de büyük düşüncelerim var.»

«Şimdi bana işten söz etme. Beni kodese attıran orospuyla paylaşacak kozum var.»

«Evet tabii. Ama seni kodese attıranın o olduğuna emin misin?»

«Bok canına tabii eminim,» diye Aldo öfkeyle bağırdı. «Eğer benimle gelmek istiyorsan haydi yürü.»

Arkadaşının pişman olacağı bir olay yaratmasını önlemek gayesiyle Aldo'nun peşine takıldı. Aldo kendisi için çok önemliydi. Onun tekrar hapse atılmasını istemiyordu. Aldo'nun kuzeni Enzio Bonnatti, Chicago'nun önemli adamlarından biriydi. Gino da bu ilişkiden yararlanmayı aklına koymuştu.

Aldo, kendisini hapse attıran orospunun Barbara adında bankada çalışan bir kadın olduğunu öğrenmişti. Küçük İtalya mahallesinde annesi babası ve kardeşiyle birlikte güzel bir evde yaşıyordu. Ve bir polisle nişanlıydı. «Tanrının belası aynasız» diye Aldo bağırdı. «Onun da canına okuyacağım.»

Bankanın önüne gidip, paydos saatine dek beklediler, Aldo

her çıkan kadın memura «Sen Barbara Riccadi'misin? Sen? Sen?» diye sorup duruyordu.

Aradığını bulana dek altı kişiye aynı soruyu sordu. Barbara, uzun boylu, kahverengi saçlı çilli bir kızdı. Uzun bir eteklik giymiş ve gözlük takmıştı. Aldo'nun sorusuna sert sesle «Evet, benim, ve sanırım sen de Aldo Dinunzio'sun, bana neler yapmak istediğini duydum. Bak sana şu kadarını söyleyeyim...»

Aldo hayatında duymadığı hakaretle karşılaştı. Kız sözlerini bitirdikten sonra hiç korkusuzca burnunu havaya dikip, zaferle uzaklaştı.

Aldo «Aman Tanrım,» diye heyecanla söylendi. «İşte ben buna kadın derim.»

Tanrıya şükür, Aldo Dinunzio da Gino gibi servet kazanmayı kafaya koydu.

Sorun Whitejack'ı uzakta tutmaktı.

Fakat Carrie bunun ciddi bir sorun olmadığını anladı. Çünkü Whitejack'ı uzakta tutmayı gönlü istemiyordu. Niçin uzakta tutacaktı ki? Madam Mae'nin özel mülkiyetinde etiketini taşıdığından mı? Aman ne büyük işte yani? Uzun topuklu ayakkabılarının üstünde Carrie'yi korkudan titretecek en son insan Madam Mae'di. Yaşlı şişko orospu. Herhalde kırkına merdiven dayamıştı eh bu da oldukça yaşlı sayılırdı.

Hem artık Carrie kazandığının yarısını Madam'a kaptırmaktan sıkılmıştı. Kendisine bir şans tanıması gerekiyordu. Ve iyi şans tanıması için de Whitejack'a gereksinmesi vardı.

Tabii adam sadece Madam Mae evde yokken veya meşgulken kendisine asılıyordu. Bir gün holde Carrie adama meydan okudu. «Yavrum senin erkekliğin nerede? Büyükannenin canına okumasından mı korkuyorsun?»

Whitejack sırıttı. Çok güzel bembeyaz dişleri vardı yalnız bu güzelliği Madam Mae ile yaptığı kavgalardan birinde edindiği altın takma diş bozuyordu. Yirminci yaşını genelevde kutlayıp, Madam Mae'nin kendisini eğlendirdiği günden beri tam on yıldır birlikte yaşıyorlardı. Şimdi Carrie denilen bu ateşli küçük kadın aklını karıştırıyordu. Kız hâlâ tazı kadar sıska olmasına rağmen Harlem'in en güzel memelerine sahipti. Ve adamlara ne yapıyordu ki müşteriler kuyruğa dizilip sıra bekliyorlardı? O sıska kasıklarının arasında ne gizliyordu? İçindeki dayanılmaz dürtü bu sorunun yanıtını kendisinin araştırıp bulmasını söylüyordu.

Kadife gibi sesle «Benim erkekliğime burnunu sokma.» dedi. «Vay, vay, burada çalışmaya başladığından beri çenen de açıldı. Altı ay önce, sıska yavru merhaba demesini bile bilmiyordu.»

Carrie gerindi. «Sadece çenem açılmadı koca adam. Kısa süre sonra buradan taşınmayı düşünüyorum.»

«Madam Mae'ye söyledin mi?»

«Hayır, Madam Mae'ye söylemedim. Niçin söyliyecek mişim? Benim iplerimi o oynatmıyor ki.»

«Benimkileri de.» Orospu her zaman kendisini iğneliyerek Madam'a bağlı olduğunu ima ediyordu.

Carrie «Ha» diye güldü. «Koca adam. Büyük Bay Whitejack. Burada iplerin kimin elinde olduğunu herkes biliyor.»

Whitejack öfkeyle baktı. «Hiç birinizin bok bildiği yok.»

«Ha.»

Carrie'nin kolundan tutup sarstı. «Bana bak benimle dalga geçip durma anladın mı kız?»

«Hey senin kanına girdiğimi söyleme. Bay Çok görmüş çok bilmiş - Bay Buzdağı» diye alay etti.

Whitejack tehlikeli bölgeye girdiğini biliyordu ama canı cehenneme diye düşündü. Orospuyu susturması gerekti. Eğilip kızı dudaklarından hoyratça öpmeye başladı.

Carrie sıkıca sarılıp, bacaklarını erkeğe doladı. İnce kimonosunun altındaki vücudunu Whitejack'a yaslıyarak yanıt verdi.

Whitejack kontrolünü yitirmiş, Büyük Anne'ye yakalanmadan bu işi nasıl bitireceğini düşünüyordu. Kadın evde yoktu ama çalışan diğer kızlar içerdeydi ve birisi odaya girecek olursa... bok canına. Genelevde sır saklanmasına imkan var mıydı?

Carrie «Koca Adam bana verecek misin?» diye takılıyordu. «Biliyorum vermek istiyorsun. İstediğini hissediyorum,» dedikten sonra pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Whitejack da kıza karşı koymuyordu. Erkeklik organı dışarı çıkar çıkmaz kıza öyle bir verecekti ki şimdiye kadar hayatında böyle şey görmemişti. On yaşından beri kadınlarla yatıp kalkıyordu. Yirmi yıldır tecrübe sahibiydi, Carrie şanslı kızdı doğrusu.

Carrie de sevgi dolu sesle «Ooooh, bebeğim, bebeğim,» diye şakıyordu. «Sen... ço... güüü... zeel... sin.»

Omuzlarını sallıyarak sırtındaki kimonoyu atınca, genç diri vücudu meydana çıktı. Hâlâ sıkı sıkı erkeğe sarılmış ayakta durdukları halde Whitejack erkeklik organını onun içine soktu. Çok güzeldi, Oh, booook canına çok güzeldi.

Hiç bir şey umrunda değildi. Tanrının belası koca dünyayı bile umursamıyordu. Hiç bir şey... hiç bir şey... hiç bir şey...

Ve sonra şiddetle titriyerek zevkin doruğuna ulaştı. Yıllar-

dır böylesine zevk duymamıştı. Sanki kafası patlamış, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Book canına Carrie haklıydı. İkisinin de Madam Mae'ye veda etmek zamanı gelmişti.

Carrie uzun ince sigaradan derin bir nefes alıp ciğerlerini dumanla doldurunca göz kapakları kapandı. Mariyuana. Bazıları da esrar diyordu. Carrie ise ona rahatlama ve sukünet adını takmıştı. Dudaklarında gülümseme belirdi ve elindeki sigarayı Whitejack'a verdi. Adam bir nefes alıp, sigarayı diğer arkadaşına geçirdi.

Carrie, iki müzisyen ve Whitejack Madam Mae'nin evinden ayrılırlarken, kendileriyle birlikte gitmekte israr eden cüce orospu Lucille ile divanın üstündeki yastıklara yaslanmış oturuyorlardı.

Ayrılık sahnesi de görülmeye değerdi doğrusu.

Madam Mae Whitejack'ın evden ayrılmasına aldırmamazlık edememişti.

Öfkeyle, «Orospuların peşinden koşan pis zenci» diye bağırmıştı. Başındaki platin sarı peruğun bukleleri duyduğu öfkeden titriyordu. «Eğer beni bırakıp gidersen bu kentte işin bitti demektir. Beni duyuyor musun? Bitti demektir.»

Whitejack münakaşadan hoşlanmazdı. Niçin dostça ayrılmıyorlardı?

«Book canına kadın» diye söze başladı.

«Bana book canına kadın masalını okuma» diye bağırdı. «O incecik yalvaran sesinle ağzından bal dökülür gibi benimle konuşma. Senin ne mal olduğunu ben bilirim Whitejack senin ciğerini bilirim.» Gözleri çılgın gibi parlıyordu. «O sersem orospu çocukla bu evden dışarı adımını atacak olursan sakın geriye döneyim deme. Karının tadını aldıktan sonra, sakın gerçek şeyin tadını almak için buraya geleyim deme. Beni duyuyor musun zenci herif?»

«Duyuyorum. Bütün mahalle de duyuyor.»

Whitejack kibarlığı elden bırakmıştı. Valizler dolusu eşyalarını toplayıp, Carrie'ye on dakikaya kadar hazır olmasını buyurdu.

Madam Mae başında çarpık peruğu ile kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş holde duruyordu. Whitejack giysilerini ko-

luna asıp arabasına taşırken «Aptal» diye adamın yüzüne tükürdü. «Kel kafalı aptal herif. Eğer ben olmasaydım şimdi nerelerdeydin? Dizlerinin üstünde yalvararak geri döndüğün zaman, kıçına bir tekte atıp seni geri yollıyacağım.»

Carrie böyle ayrılmayı düşlememişti. Planlar yapmak için zamana gereksinmesi vardı. Whitejack'ın yemeden içmeden, hemen koşup aralarındaki ilişkiyi Madam Mae'ye haber vereceğini düşünmemişti.

Ama Whitejack kızın ağırlığı kadar altın edeceğini anlamıştı. Niçin bekliyecekti? Carrie'yi çalıştırıp on yıl daha sırt üstü yatardı. Kadın kendisine yıllardır duymadığı duyguları aşılamıştı. Ve bir orospu bunu kendisine hissettiriyorsa, book canınaa... kız ağırlığınca altın demekti. Hem de avuç dolusu para kazanacaktı. İkisi birlikte servet yapacaklardı.

Whitejack'ı Madam Mae'den koparmak büyük başarıydı. Meslekteki en akıllı kadın tellalıydı. Carrie'nin de böyle birisine gereksinmesi vardı. Başarısından hoşnuttu. Birlikte ne servet yapacaklardı.

Whitejack'in beyaz Oldsmobil arabasına kurulup yola koyulurlarken, cüce Lucille de peşlerinden koşup kendisini de beraberlerinde götürmelerine yalvarmıştı. Her ikisinin de birdenbire kavuştukları özgürlüklerinden başları dönmüştü. «Neden olmasın,» diye gülerek kızı da yanlarına almışlardı.

Bu olayın üstünden iki ay geçmişti. Ve iki aydır eğlenceden başka iş yapmıyorlardı. Çok eğleniyorlardı. İyi vakit geçirip, gece gündüz tatil yapıyorlardı.

Carrie'nin aklı karışmıştı. Whitejack'dan zevkin ne olduğunu öğreniyordu. Tüm yaşamı boyunca zevk nedir bilmemişti. Madam Mae'nin yanından ayrılır ayrılmaz işe koyulacaklarını düşünmüştü. Fakat Whitejack'in başka planları vardı. Üçü için bir ev tutup, «Birkaç hafta tatil yapıp dinleneceğiz» demişti.

Whitejack'ın tatil ve dinlenme fikri, genelev ve Walfare Adasından başka yer görmemiş Carrie için başka bir dünyanın kapılarını açmıştı. Whitejack kızın ufuklarını genişletmeyi amaçlıyordu.

Whitejack şık giyinmeyi seviyordu. Yirmi üç tane kostümü, otuz adet gömleği ve onbeş çift ayakkabısı vardı. Giyinmeden önce, suyun içine hoş kokulu kadın parfümleri damlatır, sonra başındaki saçları traş edip, saf zeytinyağı ile yağlardı. Ken-

disi giyinip süslendikten sonra Carrie ve Lucille'in giysilerini gözden geçirir, sonra gezmeye çıkarlardı. Kadınların baş döndürücek kadar göz alıcı giyinmelerini istiyordu. Kadınlar da, erkeğin kendilerine aldığı, giysiler, ipek çoraplar ve rengarenk yüksek ökçeli ayakkabılarla gerçekten baş döndürüyorlardı. Whitejack, bol makyaj yapmalarında da israr ediyordu. Hepsi giyinip süslendikten sonra beyaz Oldsmobile atlayıp, kente eğlenmeye çıkarlardı.

Whitejack, 133. sokaktaki eğlence yerlerinde dolaşırdı. Sokaktaki çeşitli restoranlar, barlar, pavyonlar ve cazmüziği lokallerinde yakından tanınırdı. Ve her gece yeni arkadaşlar ediniyorlardı. Çünkü Whitejack bonkör bir adamdı ve herkese bir şeyler ısmarlıyordu.

Carrie onun yanında sessizce oturup, bu yepyeni alemi içine sindirmeye çalışıyordu. Bu varlığından asla haberi olmadığı yepyeni bir evrendi. Ve Whitejack kendisini her şeyi olduğundan da mükemmel yapan uyuşturuculara alıştırmıştı. Herşeyin yanıtını uyuşturucularda buluyordu. İlaçlar gerçekleri sönükleştirip, gülme eğlenme ve hoş vakit geçirmeyi sağlıyordu.

Üçü her gece gezmeye çıkıp sabahın erken saatlerinde evlerine dönüyorlardı. Bazen Carrie ve Whitejack sevişirlerdi. Sevişmeleri her zaman bir evvelkinden daha ateşli ve heyecanlı oluyordu. Birlikte çalışma amacıyla bu işe atılan Carrie bile yavaş yavaş gayesini unutuyordu.

Birdenbire bu kel kafalı, uzun boylu, delici bakışlı tatlı dilli adam, erkeği oluvermişti.

Ve kendisi de birdenbire işi unutmuş bu yepyeni yaşama ayak uydurmaya çalışıyordu.

Birdenbire aşık olmuştu.

«Carrie», Lucille dumanlar arasından konuşuyordu.

«Ne var tatlım» diye tembelce yayık yayık sordu.

«Whitejack bu heriflere heyecanlı dakikalar yaşatmamızı istiyor.»

«Huh?»

Lucille yastıkların üstüne uzanmış iki müzisyeni işaret etti. «Sanırım yeniden iş başı yaptık.»

Carrie gözlerini yuvarladı. «Tatlım belki sen iş başı yapıyorsun ama ben - Whitejack'in izin vereceğini sanmıyorum. Oh, hayır artık ben bu yaşamı sürdüremem.»

Lucille huzursuzca kıpırdandı. Sesini alçaltıp, «Whitejack işe başladığımızı sana söylememi istedi,» dedi.

Carrie esneyip, gerinerek «Yanlışın var,» dedi. «Yanılmış olmalısın.» Gramofonda güzel bir Bessie Smith plağı çalıyordu, odanın içinde hoş tatlı bir titreşim vardı. Ne olursa olsun kalkıp işe başlamaya Carrie'nin hiç niyeti yoktu.

«Al» Müzisyenlerden biri elindeki sigarayı Carrie'ye uzatıyordu.

Minnetle sigarayı alıp, derin bir nefesle dumanı ciğerlerine doldurup, elindekini Whitejack'a vermek üzere yan tarafa döndü. Fakat Whitejack orada değildi.

Müzisyenlerden genci «Çok esaslı bir parçasın biliyor musun?» diye sordu. «Bütün gece gözümü senden ayırmadım ama bal kutusunun tadına bakacağımı sanmıyordum. Senin Whitejack'a bağlı olduğunu sanıyordum - ama seninle istediğimizi yapabileceğimizi söyledi.»

Uzandığı yerden kalkıp oturmaya çalıştı. Başı dönüyordu. Dili dolanarak, «Bak yanlışın var,» dedi.

«Ay, hadi sen de adama yirmi dolar uçlandım yanlışım manlışım yok.»

Yavaş yavaş, Lucille'in haklı olduğu kafasına dank ediyordu. Tekrar iş başı yapmışlardı.

Fakat sessizce kaçıp ortadan yok olacağına Whitejack kendisi söyleseydi daha iyi olacaktı. Adam gecenin karanlığında hırsız gibi yok olmuştu.

Aşk! Aşk boktu! Yaşam da boktu!

Müzisyen, Whitejack'ın daha o hafta aldığı kırmızı ipek giysinin üstünü sıyırmaya başladı.

«Vay canına,» dedi. «Ömrümde gördüğüm en güzel memeler.»

Bu sözlere kanmaması gerektiğini biliyordu. Şimdiye dek kaç erkeğin para ödiyerek vücudunu kullandığını unutmuştu. Fakat Whitejack hiç olmazsa kendisine sorabilirdi. Eğer gerçekten paraya gereksinmeleri varsa çalışmaya karşı koymazdı. Allah kahretsin, işe dönüp dönmemeye kendisi karar vermeliydi.

Müzisyenin dili, memesinin başına değiyordu. Sessizce ağlamaya başladığını adam fark etmedi.

Saat gecenin ikisini geçiyordu.

İki saat önce tam on beş yaşına basmıştı.

GINO
1926 - 1927

Gino Santangelo ve Aldo Dinunzio içki kaçakçılığı işinde sağlam ve emin adımlarla ilerlediler. Önce küçük çapta bir iş kurdular. Paralarını birleştirip, bir kaç kamyon satın aldıktan sonra Kanada'dan iyi kalite viski ithal etmeye başladılar. Aralarına yabancıları sokup başlarına bela açma tehlikesine karşı viski taşıyan kamyonları kendileri kullanıyorlardı. Kamyonların yolda diğer çeteler tarafından baskına uğrayıp kaçırılması tehlikesine karşı da kendi elleriyle seçtikleri birkaç kişiyi kullanıyorlardı.

Mal bulmakta zorluk çekmiyorlardı ama, Kanada sınırından, New York kentinin göbeğine dönmek kolay değildi. Birçok tehlikesi vardı: kamyonlar yolda bozuluyor, polisler ani baskınlar yapıyorlar ve diğer çetelerin hücumuna uğradıkları oluyordu.

Gino tüm bu tehlikeleri iyice hesapladı. Çok sayıda malların yolda kaybolduğu gerçekti ama kendisi tüm giriştiği işlerden yüzünün akıyla çıkmasını bildi.

Aldo ile birlikte iyi çalışıyorlardı. Birbirlerine güveniyorlardı. Ve yavaş yavaş para kazandıkça, kendilerine sadık adamlar bulmaya başladılar.

Bir yıl göz açıp kapayıncaya dek geçiverdi. Gino yirmi yaşına basmıştı, ama davranışları ve görünümüyle yaşından oldukça büyük gösteriyordu. Adının sert kabadayıya çıkmasıyla mahallede ün ve saygı kazanmıştı. Aldo ve Gino herkesce aranılan ve saygı duyulan kişiler olmuşlardı.

Pinky Banana çetenin zorbasıydı. Yolculuklarda yanında silah taşıyordu. Ve kendilerini durdurmaya kalkanların anasını belliyordu. Yaptığı işten sonsuz zevk duyması anormal olduğu halde çete için çok yararlıydı. Ve hâlâ sarı saçlı güzel Cindy'le birlikte yaşıyordu. Aşifte kelimesi özellikle Cindy için yaratılmıştı.

Kanada'ya yapılan uzun seferler gerilim yaratıyordu. Si-

nirler bozuluyordu. Santangelo Çetesi diye tanınan grup kendi aralarında kavga etmeye başladılar. Bu kötüye alametti. Gino sinirlerin uzun tehlikeli yolculuklardan gerildiğini anlayınca başka olanakları araştırmaya başladı. İçki yasağı yasalarının kaçamak noktaları olduğu herkesce bilinen bir gerçekti. Ve bu kaçamakların en büyüğü ise tıbbi amaçlar için kullanılan alkoldü. Eğer doktorlar alkollü ilaçları reçetelere yazıyorlarsa bunları sağlamak da birinin üstüne düşüyordu. Böylece yasal yollardan alkol imali için hükümet bazı firmalara özel lisanslar çıkartıyordu.

Aldo'nun kuzeni Enzio Bonnatti, Chicago'da böyle birkaç firmanın içine sızmıştı. Ve söylentilere göre, etkisi bu firmalardan daha yükseklere kadar uzanıyordu.

«Niçin onunla bir toplantı ayarlamıyorsun?» diye Gino Aldo'ya sordu. Her zaman Bonnatti ile tanışmak isterdi.

Diğer yanda Aldo ise akrabasından adeta kaçıyordu. «Geçimsiz bir adamdır» diye lafı geçiştirmeye çalıştı.

Gino tahkirle «Geçimsiz» diye homurdandı. «Tanrı aşkına o senin kuzenin. Tanrının belası Capone kadar büyük bir adam. Kan bağlarını kullansana.»

Aldo istemiyerek bu öneriye uydu. Birkaç telefon konuşmasından sonra iki arkadaş trene atlayıp, Chicago'nun yolunu tuttular.

Trene binince ikisi de gevşedi. Aldo uyuklamaya, Gino da pencereden dışarı bakarak yaşamını gözden geçirmeye başladı. İşler fena değildi. Bir köşeye toplu para ayırmayı başarmıştı. Artık Leonora'ya haber bile gönderebilirdi. Hâlâ her hafta Bay Pulaski'nin yardımıyla ona mektuplar yazıyordu. Kız mektuplarına çok geç yanıt verdiği halde, öylesine seviniyorduki onun sık sık yazmadığına kızamıyordu.

Gino'nun mektupları aşk ve planlarla doluydu.

Leonora'nınkiler ise biraz çocukca, birlikteki geleceklerinden çok, okul ve ev hayatındaki olaylardan söz ediyordu.

Gino onun duygularını anlıyordu. Yıllarca gerçekleşmeyecek bir düşe fazla bel bağlamak istemiyordu. Kısa süre sonra evleneceklerini ona söyleyince, kız ne kadar şaşıracaktı.

Güzel bir ev bulmuş, yüklü bir kaparo yatırmıştı. Yukarı Kırkıncı Sokak ile Park Caddesinin yakınında, iyi bir semtte küçük bir ev bulmuştu. Leonora görünce bayılacaktı. Evi istediği

gibi döşemekte özgürdü. Kızı yanına çağırmadan önce kocaman, büyük rahat bir yatak almayı düşünüyordu.

Yatağı düşününce nerdeyse yüksek sesle inliyecekti. Seks. Kadın vücudları.

Aradan çok uzun zaman geçmişti. Fakat Leonora'ya başka bir kadınla olmıyacağına dair söz vermişti. Ve Gino Santangelo'nun sözü şeref sözüydü.

Vera'yı yanına alıp tuttuğu evi göstermeye götürdü. Kadın eve bayıldı. «Gino senin küçük bayan burayı çok sevecek» diye dili dolaşarak konuştu. «Gördüğüm Tanrının belası en güzel ev.»

Vera'nın sürekli sarhoş dolaşması Gino'yu rahatsız etmiyordu. Eğer gününü geçirmeye böyle katlanabiliyorsa içmekte özgürdü. Daha iyi bir yere taşınması için Gino kadına para vermeyi teklif etmişti ama Vera «Devamlı müşterilerim var - onları bırakamam» diye mazeret ileri sürdü.

Gino müşterilerin mazeret olduğunu biliyordu. Paolo'nun yine kodese girdiğini duymuştu. Her ne sebeptense Vera da adam hapisten çıktığında kendisini bulabileceği yerde kalmak istiyordu.

«Eğer onu geri alacak olursan bir daha senin yüzüne bakmam» diye Gino kadını uyardı.

«Tabii canım ben kendimi korumasını bilirim.»

Evet, geçen seferki gibi. Gino, Paolo'nun uzun süre kodesde kalmasına dua etti.

Chicago'ya vardıklarında kar yağıyordu. Lapa lapa yağan kar saçlarının ve giysilerinin üstünde eriyip, sokaklarda küçük su birikintileri meydana getiriyordu.

Aldo «Bunca yolu bu berbat hava için mi teptik,» diye yakındı. Aslında Barbara Riccaddi ile kurduğu fırtınalı ilişkiden uzak kalmak istemiyordu. Bir yıl önceki ilk karşılaştıkları günden beri kızı amansızca izlemeye başlamıştı. Önceleri Barbara sert dille Aldo'yu yanından kovmuştu. Fakat zamanla kadını yumuşatıp, polisle olan nişanını bozdurmuş ve belirsiz sürelerde kendisiyle birlikte olmasını sağlamıştı. Barbara eline geçirdiği her fırsatta hâlâ Aldo'ya demediğini bırakmıyordu ama erkek onun bu davranışına bayılıyordu. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle «Tanıdığım ilk gerçek kadın,» derdi.

Bir taksiye atlayıp, Enzio ile buluşmaya karar verdikleri otele gittiler. Resepsiyonda, asansörle beşinci kata çıkınaları söylendi. Oda kapısının önünde bekleyen Enzio'nun iki adamı üstlerini aradı.

Aldo bu işe çok içerledi. «Bok herif benim kuzenim. Beni ne sanıyorsunuz? Al - tabancamı istiyorsanız sizin olsun,» diyerek 25 kalibrelik küçük silahı adamlara uzattığı halde onlar üstlerini aramakta direttiler.

Ve bacağında ayak bileğinin üstüne bağlı on iki santimlik bir avcı bıçağı buldular.

Aldo omuzlarını silkti. «Ne sanıyorsunuş? Öz kuzenimin boğazını mı keseceğim yani?»

Sonra Enzio odadan içeri girdi. Ciddi siyah kostüm giymiş güçlü bir adamdı. Aldo her zaman Gino'ya sincabı anımsatırdı. Yirmi yaşında olduğu halde ufak tefekti. Saçları da vaktinden önce ağarmıştı. Öne doğru çıkık dişleri ve yemeğe karşı aşırı bir düşkünlüğü vardı. Gino, Bonnatti'nin de ona benzediğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Enzio Bonnatti yakışıklı bir erkekti. Yirmi iki yaşında, bakımlı vücudu, düz siyah saçları güzel kocaman gözleri ve acımasızlığıyla ün yapmıştı. Capone'nun adının geçtiği her yerde Bonnatti'den de söz ediliyordu. İkisi aralarında Chicago'yu paylaşmışlardı.

Kuzeni ve Gino ile resmi şekilde el sıkıştıktan sonra, kabadayılarından birine başıyla içki koymasını işaret etti. Kimseye ne istediği sorulmadı. Kocaman bardaklarda sek viskiler ikram edildi.

«Evet» diyerek oturdu. «Siz iki sersem Chicago'ya ne bok yemeye geldiniz?»

Konuşmayı Gino yürüttü. Aldo söze karışmadan yanında oturuyordu.

Enzio dinledi. Onlara aslında gereksinmesi yoktu: Konuşturacak kaba kuvvetleri olmayan New York'lu iki sersemdi. Etrafında güvenebileceği adamlara gereksinme duyuyordu. Capone ile aralarındaki uyuşmazlık yaşamını berbat etmişti. İki adamı denetlemeden önce basit bir zar oyunu bile oynıyamıyordu.

Aldo kendi kanından dı. Gino'nun önerileri de pek fena sayılmazdı. Parmağını kaldırmadan büyük paralara konacaktı. Bir iki telefonla... kilit adamlara haber uçurunca onlarla anlaşabilirdi.

«Dinle - Gino sakın gücenme. Aldo ile yalnız konuşmak istiyorum.»

«Tabii.» Gino ayağa kalktı. İki saattir Enzio'nun yanındaydılar. Anlaşmaya vardıklarını biliyordu.

Enzio'nun gorillerinden Salvatore adında biri Gino'yu geceyi geçirecekleri otel odasına götürdü. Sevimli bir davranışla «Ne istersen aşağıya haber ver,» dedi. «Kadın veya başka bir şey - her şey bedava.» Adam da işlerin hangi yöne gittiğini anlamıştı.

Gino rahat yataklardan birine uzanıp ellerini başının altında kavuşturdu. Arkalarında Bonnatti olunca, büyük işler çevireceklerdi. Hedefleri daha ileri gitmek ve büyümekti. Kısa süre sonra, Lucania, Meyer Lansky çetesi, Siegel ve Costello'nun yanında yer alacaklardı. Yapılacak çok iş vardı - ama başarmak için cesret göstermek gerekti.

Gino, Lucania'nın sürekli genç taze kan aramasının nedenini anladı. Sadakate gereksinmesi vardı. Hepsinin sadakate gereksinmeleri vardı. Bonnatti'nin kendilerine yardım elini uzatmasının sebebi de sadakatli kuzeni Aldo'ydu. Onu arkasından bıçaklaması düşünülemezdi...

Veya tanımadığı yabancıdan daha uygundu.

Aldo otele sevinçten uçarak döndü. «Tamam işi kıvırdık» diye heyecanla bağırdı. «Uyanık kerata sen haklıymışsın. Bu gece birlikte yemek yememizi istiyor - küçük bir kutlama töreni. Keşke Barbara'yı da getirseydim.»

Gino sırıttı. «İşlerin böyle gideceğini biliyordum. Sana bir yıldır onunla ilişki kurmamızı söylüyordum.»

«Benim de emin olmam gerekti. Böylece ona dizlerimizin üstünde sürünerek yalvarmaya gelmedik. Kendi örgütümüz var, bu da çok hoşuna gitti.»

Gino arkadaşının omuzuna sevinçle vurdu. «Dostum büyük takımların arasına giriyoruz.» Bu sözleri söyleyince, artık Leonora'yı korkmadan çağırabileceğini fark etti. Para içinde yüzeceklerdi. Belirli sürelerde Chicago'dan getirecekleri yasal alkol büyük bir servet demekti.

Chicago'nun uzak mahallelerinden birinde yer alan Satin

Klüp kentteki en lüsk pavyonlardan biriydi. Politikacılar, sosyete mensupları, yüksek mevkilerdeki memurlar ve tabii güzel kadınların bulunduğu yüksek kaliteli müşterileri vardı.

Enzio bu eylemin büyük bir parçasına sahipti. Tabii bu arada baş yıldız Peaches La Moore'un da büyük bir parçasına sahipti.

Gino, Aldo, Enzio Peaches ve iki kız arkadaşıyla birlikte aynı masada oturuyorlardı. Yandaki masalarda da beş goril - daha ufak rollere çıkan kızlarla birlikte oturuyorlardı.

Enzio çocuklara iyilik yaptığını sanıyordu. Tatlı Chicago'lu kadınları peşkeş çekiyordu. Leonora ve Barbara hakkında hiç bilgisi yoktu. Tatlı veya tatsız ne Aldo ne de Gino Chicago'lu kadınların peşinde değillerdi.

Peaches «Çocuklar burayı beğendiniz mi?» diye cıvıldadı. Krema gibi tatlı yumuşacık sesli bir sarışındı.

Gino «Evet çok güzel bir yer,» diye yanıtladı. Sözlerinde samimiydi. Hayatında hiç Satin Klüp gibi bir yer görmemişti. Parlak görkemli döşemeleri çok etkileyiciydi. Pahalı püroların ve parfümlerin kokusunu duyunca Gino işte yaşam bu diye düşündü. Leonora'yı buraya getirip, buradaki insanlara göstermek ne hoş olurdu. Salondaki tüm kadınlar onun yanında sıfır kalırlardı. Bunlar gibi boyalı bebek değildi. Leonora gerçek güzellerdendi.

Peaches iskemlesinde kıpırdanıp, «Artık şarkı söylemem gerek çocuklar,» dedi. «Hepinize ikram ediyorum.»

Enzio «Aman ne ikram,» diye takıldı.

«Tatsızlaşma.» Kadın ayağa kalkıp dudaklarını sarkıttı. «Ne de olsa ilk kez şarkı söylediğimi duyduğun zaman benden tarafa baktığını unutma.»

Enzio gözünü kırpıp, kadının memelerine çapkınca bir bakış attı.

«Tabii hayatım, tabii.»

«Haydi gelin kızlar.» Peaches iki arkadaşına işaret etti. «Gösteri zamanı geldi. Bu delikanlılarla daha sonra tekrar birlikte olacağız - Soğuk bir şişe şampanya ısmarlayın, bilirsin küçük Peaches'in ne kadar susar.»

Enziio gülerek, kadının kalçalarını kıvırarak masaların arasından yürümesine baktı. Sevgi dolu sesle «Kafasız karı» dedi. «Hepsi kafasızdır. Sev ve bırak - düz ve kaç - benim sloganım budur.»

Leonora'yı tanımadan önce Gino da aynı sloganı kullandığını anımsadı.

Dans pistinin yanında duran yarım kuyruklu piyano tıngırdamaya başlayınca, takdimci mikrofonu kapıp ortaya çıktı. Bir kaç soğuk espiri yaptıktan sonra bir aşk şarkısı söylemeye başladı. Ve bacaklarını sallıyarak sahneye çıkan kızları takdim etti.

«Gümüş çoraplı çıplak bacakları, akılları baştan alan cilveyle salladıkları tüy atkıları ve on çift yarı çıplak poponun hep bir anda sallandığını gören Aldo bir anda Barbarayı unutup «Vay canına» diye bağırdı.

Gino da erkekliğinin uyandığını hissedince mahcubiyetten yerin dibine geçti. Sürdüğü yaşama göre yarı çıplak kadınları görünce kimin erkekliği uyanmazdı ki?

Sonra sırtında pullarla işli vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış görülmeye değer giysisiyle Peaches sahneye çıktı. Kızların önüne geçip, «Keşke Kardeşim Kate Gibi Ben de Parlasaydım» adlı şarkıyı cıvıldamaya başladı.

Gino hemen sesin neden önemli olmadığını anladı. Salondaki tüm erkekler kadının vücuduna büyülenmiş gibi bakıyorlardı.

Enzio hayatından memnun Havana pürosunu tüttürüyordu. Koltukları kabararak «Ne parça değil mi?» diye içini çekti.

Aldo parmaklarının ucunu öpüp «Kuzenim ağzının tadını biliyorsun. Sanırım-»

Başladığı cümlesini bitirmeye fırsat kalmadı. Bir grup adam ellerinde makinalı tüfeklerle salondan içeri girince cehhennem sanki başlarına yıkıldı. Adamlar sanki çiçek sular gibi bir an tereddüt etmeden salonu kurşun yağmuruna tutmaya başladılar.

Ortlık tümden karıştı - insanlar panik içinde çığlıklar atarak oraya buraya kaçışırlarken, adamlar acımasızca kurşun sıkıyorlardı.

Enzio fişek gibi hızla kendisini yere atıp masayı devirip siper yaptı. Aldo kolundan yaralandı. Fakat Gino şanslıydı. Salonda ilk kurşun sesini duyar duymaz içgüdüsü kendisini yere atmasını söylemişti.

Enzio «Orospu çocuklarının işini bitirin» diye bağırıyordu.

Adamları ateşe karşılık vermeye başlamışlardı. Fakat ikisi yere yatıp dışarı kaçmışlar, kalan üç kişi de ellerinde makinalı

tüfeklerle saldıran gurupla baş edemiyecek haldeydiler. Adamlar işlerini bitirmiş şimdi ellerinde tüfekleriyle yavaş yavaş geri çekiliyorlardı.

Gino, Aldo'yu arkasında emniyetli bir yere çekti.

Enzio silahını çıkarmış siper yaptığı masanın kenarından ateş ediyordu. Gino'ya da bir silah attı. «Hergelelere ateş et,» diye bağırdı.

Bir kadın herkesten çok avaz avaza «Kocam, kocam. Oh tanrım, kocamı yüzünden vurdular. Oh Tanrım,» diye bağırıyordu.

Gino silahı yakalayıp, geri kaçan adamlardan birine nişan aldı. Hayatında ilk kez silah kullanacaktı ama Pinky Banana daha önce nasıl ateş edileceğini göstermişti.

Enzio «Vur onu. Bitir hergelenin işini» diye bağırdı.

Adamlar kapıya yaklaşıp dışarı çıkarlarken makineli tüfek ateşi kesildi. Adamlardan ikisi salonda kalmışlardı. Birini Gino vurmuş diğeri de bacaklarından yaralanmıştı. Yerde sürünerek kaçmaya çabalıyordu.

Enzio hiç tereddüt etmeden silahını çekip, adama ateş etti. Korkunç bir çığlık salonun içinde çınladı ve sonra adam öldü.

«Haydi gelin» diye Enzio mırıldandı. «Polisler gelmeden önce buradan toz olalım.»

Gino ayağa kalkıp etrafına bakındı. Salon harabeye dönmüştü. Yerler cesetler ve cam kırıklarıyla doluydu.

Sanki düşünceleri okurcasına Enzio «Sen hiç bir şey yapamazsın,» dedi. «Aldo'yu al ve tüy. Sizi trene bindiririz - yarasını New York'ta tedavi ettirirsin.»

Gino fazla kan kaybettiği halde, ayakta durup küfürler savurarak yürüyebilecek halde olan Aldo'yu yakaladı ve dışarı sürükledi.

Enzio onları arka kapının önünde bekleyen arabaya götürdü. Şoföre «Haydi yürü» diye bağırınca adam hemen harekete geçti.

Şoför telaşla «Patron iyi misin?» diye sordu.

«Hayır ön kapıda bekleyen serserilerin sayesinde öbür dünyayı boyluyordum. Koca Max ve Shotty'i atlatıp nasıl içeri girdiler?»

«Arkadan saldırdılar. Epey ateş edildi. Ben sizin tembih ettiğiniz gibi olay başlayınca, arabaya atlayıp arka kapıya geldim. İyi mi patron-»

«Evet, iyi,» Enzio'nun sesi sertti. «Hemen istasyona çek. Bu ikisinin buradan gitmesini istiyorum.» Gino'dan yana döndü. «İyi iş gördün. Stilini beğendim. İyi de nişancısın.»

Gino başını salladı. Konuşmaya korkuyordu. Ağzını açınca korkudan titrediğinin anlaşılmasından çekiniyordu.

İstasyona vardıkları zaman Enzio nerdeyse onları arabadan itecekti. Bir an önce gözden kaybolmalarını istiyordu. Zaten işleri başından aşmıştı bir de onlarla oyalanmak istemiyordu. «Aldo'yu tuvalete götür - yarasını sar. Al - benim ceketimi.» Kostümün ceketini çıkartıp Gino'ya verdi. Sonra sevecenlikle Gino'nun elini sıktı. «Seni arıyacağım. Birlikte çalışacağız. Bu gece kendini kanıtladın. Hoşuma gitti - ne zaman eyleme geçilip ne zaman geçilmeyeceğini biliyorsun. Bu çok hoşuma gitti.»

Gino başını sallamayı becerdi. İstasyonun dışında tipinin altında hızla uzaklaşan arabanın arkasından baka kaldılr.

Aldo «Kendimi iyi hissetmiyorum» diye mırıldandı. «Niçin oteldeki odamıza dönmüyoruz?»

«Enzio haklı. Hemen bu kentten tüymemiz gerek. Burada ne kadar az tanınırsak o kadar iyi.»

«Hastahaneye gitmem gerek,» diye Aldo yakındı.

«Haydi yürü.» Gino arkadaşını istasyondan içeri soktu. «Şimdi senin çarene bakarız.»

«Sen nesin, birdenbire doktor mu kesildin?»

«Vızıldamayı kes. Kolundaki yara sıyrık. Eğer kurşun koluna saplansaydı şimdi yürüyemezdin.»

«Bok canına yanımda büyük bir uzman var.»

Erkekler tuvaletine girince, Gino, Aldo'nun ceketini ve gömleğini çıkartınca yanılmadığını anlayıp, rahatladı. Arkadaşının kolunda delik yoktu, sadece kurşunun sıyırdığı yerden kan sızıyordu. Duvardaki havluyu çekip yırttı ve yaralı kolun etrafını sıkıca sardı. «Geri dönene dek bu seni idiare eder.»

Aldo nankörlük ediyordu. «Hastahaneye gitmem gerek» diye yineledi. «Eğer Barbara burada olsaydı beni hastahaneye götürürdü.»

«Evet, Barbara sabah kahvaltısında senin ciğerini pişirip yerdi. Gömleğini giy trene yetişeceğiz.»

Aldo kan lekeli gömleğini giyip, üstüne Enzio'nun ceketini alınca çuval giymiş gibi oldu. Ellerini ceplerine sokunca bir tomar para buldu. «Bir deste para» diye heyecanla bağırdı. Eski

püskü yüzer dolarlıklardan meydana gelmiş iki bin dolarlık bir desteydi.

Gino, «Herhalde cebinde unuttu,» dedi.

«Ya unuttu ya da bize verdi.

Gino öfkeyle «Bize vermedi,» dedi. «Parayı sok cebine, ona geri vereceğiz.»

Fakat Enzio'nun parayı mahsustan bıraktığını biliyordu. Ne de olsa bir adam öldürmenin bedeli vardı, iki bin dolar da az para değildi hani?

Sağ salimi New York'a ayak bastıktan sonra Gino plan yapmaya başladı. Hayat kısaydı. Ne kadar kısa olduğunu da kendisinden başka bilen yoktu. Gazetelerdeki manşetler de bunu anımsatmakta gecikmemişlerdi.

CHICAGO PAVYONUNDAKİ KATLİAMDA ON BEŞ KİŞİ ÖLDÜ.

Chicago morgunda yatan cesetlerden biri kendisine ait olabilirdi. Bir yıla yakın zamandır hiç bir kadınla yatmıyordu. Evlenmeyi bekleyen bir sersemdi. Beklemek pis bir kelimeydi. Artık Gino Santangelo için beklemek diye bir sözcük yoktu.

Vakit kaybetmeden doğruca Bay Pulaski'ye gitti. İhtiyar adamın vaziyeti fenaydı. Gino'nun yokluğunda sokakta saldırıya uğrayıp soyulmuştu. Hırsızlar cebindeki üç kırıntı doları bırakıp, tek değerli eşyası altın saatini almışlardı. Ve bunun karşılığında iki kaburgası kırılmıştı. Yediği tekmelerden tepesinden tırnağına kadar tüm vücudu mosmor çürüklerle doluydu.

Gino «Kim yaptı?» diye sordu. «Kim olduklarını biliyor musun?» Bay Pulaski yüzünü buruşturdu. Başına bela açmıyacak kadar yorgun ve ihtiyardı.

Gino yatağının üstüne eğilmiş delice bakışlarla «Söyle kim?» diye soruyordu.

Yaşlı adam içini çekti. «Bizim insanlar iyilik bilmezler... Çocuklar anlamıyorlar... Saatimi geri almak istedim...»

«Kimdi onlar?»

«Morrison çocuk... arkadaşı... Jcob. Sanırım isimleri bunlar ....iki kişi daha vardı... onların kim olduklarını bilmiyorum.» Adamın sesi kısıldı ve gözlerini kapadı. Seksen üç yaşındaydı. Alıştığı ortamın değişmesine aklı ermiyordu. Saygı denilen şey kalmamıştı... Daha geçen gün parmak kadar çocuk yaşta bir

kız yolunu kesip kendisiyle yatmayı önermişti. On beş belki on dört yaşında çok genç bir kızdı... Gözlerini kırpıştırarak açtı. «Sana mektup yazmamı mı istiyorsun?»

Gino dışarı fırlamıştı bile. Kararlı adımlarla yürüyordu. Yaşlı adamın kimlerden söz ettiğini biliyordu. Terry Morrison ve Jacob Cohen adında mahallede her zaman olay yaratan on dört yaşlarında iki kişiydiler. Onları kendi eliyle bir güzel pataklayıp, hayat hakkında zorlu bir ders verdikten sonra, Bay Pulaski' nin saatini geri alıp, mektubunu yazdıracaktı.

Ne gündü! Bütün sabah Barbara Riccaddi'nin bağırması yetmiyor muydu? Aldo'nun yaralanmasından kendisini suçlu tutmuştu. Arkadaşına kötü etki yaptığı gerekçesiyle hakaretler yağdırmıştı. Eğer Gino ile arkadaşlık etmeseydi Aldo yasadışı eylemlere asla kalkışmazdı. Kadın böyle bağırıp çağırırken, Aldo da onun karşısında durmuş kaşını gözünü oynatarak gülüyordu. Kadının zehir gibi acı diliyle güzel bir papara yemişler, ama verdikleri kararlardan da vazgeçmemişlerdi.

Önce Cohen'lerin evine yöneldi. Catto'nun ailesinin oturduğu binanın yanındaki evde oturuyorlardı. Altı aydır arkadaşı Catto'yu görmüyordu. Gino'nun yaşamını beğenmediği için birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Eğer Catto bok küreklemekten hoşlanmışsa onun sorunuydu. Gino arkadaşına kendisiyle birlikte gelmesi için bir fırsat tanımıştı. Fakat sersem teklifi kabul etmemişti. İşin komik yanı da Catto'nun Gino'yu sersem sanmasıydı. Ne komikti!

Çaldığı kapıyı zayıf derbeder bir kadın açtı. «Ne istiyorsun» diye sesi usanç doluydu.

«Jacob» diye yanıtladı.

Kadının cam gibi gözleri asabiyetle yanıp söndü. «Okulda.»

Kadını itip kalabalık odaya daldı. «Bok okulda.»

Yerdeki pisliklerin içinde bir bebek emekliyordu. Yayları fırlamış divanın üstünde uyuklayan Jacob'tu. Gino sert bir vuruşla onu uyandırdı.

«Ne oldu...» Jacob yerinden fırlayıp baktı.

«Seninle konuşmak istiyorum. Haydi gel arka tarafa geçelim.»

Jacob telaşla annesine baktı. Kadın gözlerini oğlundan ka-

çırdı. Aptal değildi. Çocukta babası gibi başını beladan belaya sokmaya bayılıyordu.

Jacob kaşlarını çatıp Gino'ya baktı. «Seninle konuşmak istediğimi nereden çıkardın?»

Gino öfkeyle kara gözlerini kıstı. «Çünkü ben söyledim serseri. Haydi yürü.»

Bir saat sonra Gino Bay Pulaski'nin yatağının başına döndü.

«Al babalık.» Uzatıp yaşlı adamın altın saatini verdi.

Karaciğer bozukluğundan lekeli, damarlı eller uzanıp sevgiyle saati yakaladı. «Gino sen iyi çocuksun,» diye yaşlı adam zayıf sesle fısıldadı. «İnsanları anlıyan çocuksun.»

Evet anlıyordu. Yalnız Jacob Cohen'nin anlattığı öykü yaşlı adamınkinden çok farklıydı. Çocuk ihtiyar Pulaski'nin aylardır on iki yaşındaki kız kardeşinin peşinden koştuğunu iddia ediyordu. «Biraz aklından zoru olduğunu düşünerek kardeşim onun yaptıklarına aldırmıyordu. Ama geçen gün - gündüz gözüyle, yemin ederim ki gündüz gözüyle - usulca kızın arkasına yanaşıp, tek giysisini berbat etmiş. İhtiyar serseme bir ders vermek gerekmez miydi?»

Çok güzeldi değil mi? Gino Jacob'un anlattığı öyküyü soruşturunca çocuğun doğru söylediğine inandı. İhtiyar Pulaski'nin pis bir çapkın olduğunu mahallede yalnızca kendisinin bilmediğini anladı.

Bu şartlar altında Jacob ve arkadaşlarını dövmek haksızlıktı. Dayak yerine bağırıp çağırarak çocukları korkutup saati geri aldı.

Bay Pulaski titrek sesle «Mektubunu şimdi yazayım mı?» diye sordu.

Gino endişeyle «Yazabilecek misin?» dedi. «Bakalım bu kez tüm becerini kullan ve büyük yazılar döktür. Evleneceğiz. Bu mektubun gerçek bir şaheser olmasını istiyorum. Babalık bunu yapabilir misin?»

Bay Pulaski ciddiyetle «Tabii Gino,» diye yanıtladı. «Birlikte yazdığımız en romantik mektup olacak.»

Kuşkusuz oldu da. İhtiyar çapkının romantik aşk mektubu yazamıyacağını da kim söylemişti?

Whitejack kaçamak yanıtlar veren vurdum duymaz bir adamdı. Sorulara yanıt vermeme gibi kötü bir alışkanlığa sahipti. Sanki her şeyi açıklarmış gibi yakınırcasına «Boook.. canınaaa» demekten başka bir şey bilmezdi.

Carrie ona uzun süre kızamıyordu. Hayatında ondan başka kimsesi yoktu. Erkeği oydu. Tekrar iş bağı yapmalarını kendisine sormamıştı ama - onun huyu da böyleydi işte. Hiç kimse onun eli sıkı pinti bir adam olduğunu söyliyemezdi. Madam Mae'nin evini terk ettikleri günden beri hepsinin tüm gereksinmelerini —Lucille de dahil— hiç yakınmadan ödüyordu.

Herhalde artık paraya ihtiyaçları vardı. Bunu kazanmak için Lucille'le birlikte bildikleri tek işte çalışmaları gerekti. Başından beri planladıkları olmamakla birlikte çalışmalıydılar.

Whitejack'ın kendisine karşı tutumu da değişmemişti. Havasında olduğu zaman bol bol aşk yapıyorlardı. Fakat, Carrie başka bir erkekle iş tuttuktan sonra Whitejack'ın sevişme havasına girmesinden hoşlanmıyordu. Sırtı, beli ve iç organları ağrırken, erkeğin hoşlandığı şekilde, inleyip bağırarak sınırsız zevk duyduğu numarasına yatmak gerçekten ağır geliyordu.

Whitejack bir gün öfkeyle «Kadın senin neyin var?» diye sordu. «Eskiden tatlı ve çok ateşli bir parçaydın. Şimdi karşımda buz gibi bir kadın var.»

«Çok yorgunum» diye yanıtladı. «Madam Mae'nin evinde çalıştığımdan daha fazla çalışıyorum - ve daha az paraya, kendimize bir ev tutup işleri ona göre ayarlıyacağımızı sanıyordum.»

«Ev tutmak için çok paraya gereksinmemiz var. Bana düşen payı almadan önce o orospu Mae'nin banka hesabına el komasında benim suçum yok.»

Carrie «Bundan haberim yoktu,» diye heyecanla bağırdı.

Whitejack zaferle «Gördün mü kadın, ben sorunlarımla se-

nin canını sıkmıyorum. Neden sen benim canımı sıkıyorsun?» Yataktan kalkıp gerindi. «Niçin kente eğlenmeye gitmiyoruz?»

Carrie içini çekti. Bu küçük kiralık kattan dışarı çıkıp eğlenmek isterdi ama birisini bekliyordu. Bu meslekte devamlı müşteri edinmek çok önemliydi. «Ben gidemem ama sen çık.»

«Tabii çıkacağım. Lucille'le sana yardım edecek bir kız bulmalıyım.» Son gelen müşterinin masanın üstüne bıraktığı yirmi doları alıp cebine indirdi. İri yarı platin bir sarışın bulmama ne dersin? Seninle ve Lucille'le üçlü bir numara çevirmeye ne dersin? Eğer üçlü gösteri yapmaya razı olursan para içinde yüzeriz.»

«Gösteri mi? Carrie onun neden söz ettiğini bilmiyordu.

«Gösteri yavrum. Üç piliçin birbirleriyle oynaşması. Adada binlerce kez yaptığın işlerden.»

Carrie donup kaldı. «Ben öyle şeyler yapamam.»

Sesinde husumet olmadan, dostane edayla, «Kadın sen orospusun her şeyi yaparsın,» dedi.

Carrie onun giyinip kuşanıp evden gitmesini izledi. Sonra yüzükoyun yatıp gözünde yaş kalmayana dek ağladı.

Lucille'in odaya girdiğini bile duymamıştı. Ensesine rahatlatıcı masaj yapıldığını hissedince kızın varlığının farkına vardı.

Lucille şefkat dolu sesle «Tatlım onu Yakışıklı Prens mi sanıyordun?» diye sordu. «Bebeğim o kadın tellalı bizler de kadınlarıyız. Burada birbirimize destek oluruz ümitsizliğe kapılmana gerek yok. Eğer gerçekten ağlamak istiyorsan benim gibi olmayı düşün.»

Carrie yatağın içinde doğrulup oturdu ve Lucille'e baktı. «Anlamıyorsun» Sesi titriyordu. «Sen her zaman böyleymişsin. Benim iyi bir yaşamım olabilirdi ama öz dayım beni orospuluğa zorladı. Beni bir odaya kitleyip, birbiri ardına adamları içeri sokarken büyükannem de yandaki odada adamlardan para topluyordu. On üç yaşındaydım. Ve bu yaşamı kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.»

Lucille gözlerini kırpıştırdı. «Babam diğer çocuklar gibi boyumun uzamıyacağını anladığı zaman altı yaşındaydım. Böylece beni kentten geçen hilkat garibelerinin toplandığı bir sirke sattı. On bir yaşıma bastığım zaman sirkteki Tanrının belası her hilkat garibesiyle yatıp kalkıyordum. Whitejack beni on altı yaşımda buldu. Bir bakıma beni kurtardığını söyliyebilirim.

Beni o cehennemden kaçırıp, tekrar yaşama isteğine kavuşturdu. Yaşadığım yere göre Madam Mae'nin evi cennetti.»

Carrie dikkatle dinliyordu. Arkadaşının anlattıklarını duyunca kendi dertlerini unuttu.

Lucille «Bu son aylarda seninle ve Whitejack'la geçirdiğim günler yaşamımın en güzel anları. Bana herkese davrandığınız gibi davranıyorsunuz. Yoksa cüce olduğuma aldırmıyorsunuz. Whitejack benden ne isterse yaparım. O iyi bir adam. Tatlım sen de aynı duyguları hissetmelisin. İkimize de çok iyi davrandı.»

Carrie başını salladı. Gerçekten iyi davranmıştı.

«Öyleyse neden ağlıyorsun?» diye Lucille sordu. «Orospu olduğun için mi?» Kendisini savunurcasına başını salladı. «Ne olmuş yani? Ben de orospuyum - ama bu gerçek beni üzmüyor. Whitejack da kadın tellallığı yaptığına üzülmüyor. Haydi şekerim göz yaşlarını sil de işe başlıyalım.»

Carrie yataktan kalkıp aynanın karşısına gitti. Görünümü berbattı. Ağlamaktan gözleri şişmiş, makyajı yüzüne akmıştı. Ama kendisini daha iyi hissediyordu. Lucille haklıydı. Vücudunu satıyorsa kime neydi. Bildiği tek iş buydu.

Lucille «Aferin kızım» diye dilini şaklattı. «Kendini güzelleştirmeye başla. Yapacak çok işimiz var - Seni görmeye gelen adamın ayaklarının altında bir cücenin dolaşmasından hoşlanmadığını biliyorum. Bak cüce diyebiliyorum - bunun benim için hiç anlamı yok. Sen de orospu diyebilirsin - aynı şey.»

Carrie zorlukla güldü. Yavaş sesle «Teşekkür ederim,» dedi.

Lucille omuzlarını silkti. «Bir şey değil.»

Carrie yüzünü boyamaya başladı. Madam Mae'nin evini kendi yaşamını kontrol etmek için terk etmişti. Aslında ne bekliyordu? Whitejack'ın işe girip kendisiyle evlenmesini mi? Bu ne biçim düşünceydi? Birkaç ay aşk içinde yaşamıştı, hayatındaki ilk aşkını tadınca gayesini unutuvermişti. Whitejack haklıydı. Ev açmak için paraya gerek vardı. Ve eğer gerek duydukları paraysa Carrie de bunu fazlasıyla kazanacaktı.

Whitejack'in söylediklerine de boş veriyordu.

Düşüncelerini ona anlatmak için sabırsızlanıyordu. Son zamanlarda hep yakınıp dır dır etmesinden adamın usanmaya başladığının farkındaydı. Ama artık tekrar işe döndükleri gerçeğini kabul ettikten sonra tüm yaşamları bambaşka olacaktı.

Gelen müşterisiyle canla başla uğraşıp, yanağına öpücük kondurup, «Şimdi git yine gel» diye kapının önüne koyuverdi.

Adam coşkuyla «Tabii geleceğim» diyip, evine karısına ve üç çocuğuna neşeyle koştu.

Carrie yıkanıp, artık uzamaya başlayan saçlarını fırçaladı, Whitejack'ın yatağın altındaki kutuda sakladığı esrarlı sigaralardan birini alıp yaktı. Derin derin birkaç nefes çekti. Sigara içince gerilen sinirleri gevşeyip rahatlıyordu.

Gramofona bir Bessie Smith plağı koyup yatağın üstüne uzandı.

Kısa süre sonra uykuya daldı. Ertesi sabah saat onda uyanana kadar Whitejack'ın gece eve dönmediğini fark etmedi.

Gino en sonunda Leonora'ya mektubu yazıp postaladıktan sonra içinde ferahlık hissetti. Uzun zamandır bekliyordu. Artık işleri yoluna koyabilirdi.

Bay Pulaski en iyi eserini yarattı. Öylesine aşk vee sevgi dolu romantik bir mektuptu ki Gino altına imzasını koymaya utandı. Belki Leonora kendisinden böyle konuşmayı beklemiyordu. Onu düş kırıklığına uğratmak istemezdi.

Mektubu okuduğu zaman kızın yüzünün alacağı ifadeyi düşleyip durdu. O güzel nazik ve masum... yüzü düşündü.

Leonora'nın mektubunun yanında babaya da bir mektup yazıp kızıyla evlenmek istediğini bildirmişti. Herşeyi yolu yordamına göre hatasız yapıyordu. Eğer işler planladığı şekilde yürürse, kısa süre sonra San Francisco trenine atlayıp birkaç hafta sonra evlenmiş olacaktı.

Bu arada kendi işleriyle de meşgül olması gerekti. Bonnatti kısa sürede verdiği sözü tutup, gereken ilişkileri kurmuştu. New Jersey'de Trenton'nun dışında yük dolusu yasal alkolün taşınması gerekti. Teelefonda Bonnatti Gino ile kendisi konuşmuştu. «Eğer bu işi başarırsan sürekli mal bulursun. Kendi kamyonunla gidip firmanın formeni ile görüş. Adam işin ne olduğunu biliyor. Buradan kendisini uyardık. Para hiç el değiştirmiyecek. Sen kentte anlaşmaları yapınca benim payımı ayır. Bu ayın sonunda gelip payıma düşeni alırım.»

Gino «Bana çok güveniyorsun,» diye takıldı.

«Tabii güveniyorum.» Enzio şakadan hoşlanmamıştı. «Hayalarını sevdiğini ve onları kaybetmek istemediğini sanıyorum.»

Gino güldü. «Paranı almaya geldiğin zaman ceketinin cebinde unuttuğun iki bini de alacaksın. Ceketini temizletip ütülettim.»

«Para sana olan borcumdu.»

«Ne için?»

Saçmalamayı kes Gino. Ne için olduğunu pekala biliyorsun.»

«Hey Enzio minnettar kalmadığımı zannetme fakat yanlış düşüncelere kapılmanı istemem. Ben senin adına çalışmak istemiyorum. Seninle çalışmaya varım ama senin adına çalışmaya yokum. Ne demek istediğimi anladın değil mi?»

Chicago telefon hatlarında cızırtıyı uğursuz bir sessizlik izledi. Sonra Enzio'nun sesi duyuldu. «Peki Aldo ne düşünüyor? O da parayı almak istemiyor mu?»

«O ne bok isterse yapar. Benim seninle tanışmamı sağlayan o. Aramızda iş ortaklığı var. Fakat ben seninle aramdaki durumu düzeltmeye çalışıyorum - ben senin adına çalışamam anladın mı?»

Şimdi gülme sırası Enzio'ya gelmişti. «Sana deli herif dediklerini duydum. Evet, evet anladım. Eğer seni mutlu kılacaksa parayı geri ver.»

Gino ve Aldo 110. Sokak civarında kilitli bir depo ele geçirdiler. Dağıtılacak içki kasalarını da buraya sakladılar. İki kamyon ve külüstür eski bir Ford araba satın aldılar. Kamyonların üstüne DİNUNZİO NAKLİYAT VE DEPOLAMA yazısını yazdılar, arada bir kamyonları bu maksat için de kullanıyorlardı ama esas gaye kaçak içkileri taşımaktı.

Kentin bir ucundan diğer ucuna gideceği şüpheli görünen külüstür eski Ford'un motoru Rolls Royce'la aşık atabilirdi. Gino motoru kendi elleriyle yenilemişti. Eski arabaların onarımına gelince büyük bir usta kesiliyordu.

Yirmi bir yaşında durumu hiç fena değildi. Hiç bir şeyden yakınmıyordu. Tabii daha pek büyümemişti. Lucania ile aşık atamazdı ama emin adımlarla ilerlediğine kuşku yoktu, artık önüne kimse geçip onu durduramazdı.

Trenton işinde kamyonu kendisi kullanmaya karar verdi. Yol kesip araba ve kamyon kaçırma olayları günden güne artıyordu. Bu yükü kaybetmek demek - hayaları söz konusu olmasa bile Bonnatti'yi kaybetmek demekti.

Pinky Banana yanına tüfek aldı. Ford'un direksiyonuna Aldo geçti. Hepsi tehlikeye karşı silahlanmışlardı. Fakat umdukları gibi başları belaya girmedi. Tereyağdan kıl çeker gibi işi başardılar.

Mallar açılıp, müşterilere dağıtıldıktan sonra Gino Pinky Banana ve Aldo başarılarını kutlamak için Şişko Larry'nin Ye-

rine eğlenmeye gittiler. Pavyonun gün geçtikçe şöhreti artıyordu. Park Caddesinde kahverengi tuğla evlerde oturan sosyete bayanları ve erkek arkadaşları salonu tıklım tıklım dolduruyorlardı.

Pinky Banana «Oh! Burası havasını bulmuş,» diye heyecanla söylendi. Parmağındaki şeytan tırnağını ısırıp kopartırken diğer elinin parmaklarını şaklatıp, garsonu çağırdı.

Yorgun kızıl saçlı küçük kız onlara arka tarafta bir masa gösterdi.

Pinky Banana kızın süslü önlüğünün yakasından tuttu. Geri kaçmasını önledi. Yüksek, saldırgan bir sesle «Burası iyi değil Larry nerede?» diye bağırdı.

Kız «Özür dilerim efendim» diye terslendi. «Bay Larry bu gece gelmedi.

Pinky Banana «Bay Larry» diye kızın taklidini yaptı. «Bay Larry denilen herifi ben sadece Şişko denildiği zamanlardan tanırım.»

Gino usulca «Otur Pinky bir içki içip gideleim,» dedi.

Pinky Banana etli dudaklarını büzdü. «Gino endişe etme bu işi ben idare ederim. Bu bok çukurunda kimse beni arka masada oturtamaz.»

Garson kız korkmaya başlamıştı. İşe yeni girmiş, Pinky Banana'yı da daha önce hiç görmemişti. Ama bir bakışta belanın nereden geldiğini anladı. Sesi hafifçe titriyerek «Eğer yakamı bırakırsanız gidip müdürü bulurum,» dedi.

Pinky Banana öfkeyle tükürdü. «Bizim müdürle işimiz yok. Benim kim olduğumu iyice kafana sok. Bana Bay Kassari derler ve hep şuradaki masada otururum,» diyerek küçük dans pistinin önündeki orta masayı işaret etti. «Haydi tatlım yürü» diyerek kızın poposuna bir tokat attı.

Pinky'e öfkeli bir bakış fırlatan garson kız, görevinin müşteriyle yaptığı tartışmadan daha önemli olduğuna karar verdi. Üçünü kalabalığın içinden geçirip Pinky Banana'nın istediği masaya götürdü. Üstünde ayrılmıştır işareti vardı ama bu sorunu çözümlemek müdüre düşerdi.

Masaya oturup içkilerini ısmarladıktan sonra Gino, «Pinky biliyor musun sen ağzı kalabalık orospu çocuğunun birisisin?» dedi.

Pinky Banana homurdandı. «Evet biiyorum ne olmuş yani?»

Gino omuzlarını silkti. «Günün birinde bu yüzden başın belaya girecek.»

«Öyle mi? Hiç bir bela benim başa çıkamıyacağım kadar büyük olmaz.»

«Öyle mi sanıyorsun?»

«Biliyorum.»

Gino inanmadan başını salladı. Pinky Banana hakkında kötü duygulara kapılıyordu. Cinayet işleme gücü başına vurmaya başlamıştı.

Garson kız içkilerle yanlarına döndü. Şişko Larry de kızın hemen arkasında bitiverdii. Şişko Larry, ön tarafta yalnız dondurma sattığı günlerdeki sevimli sersemliğini gerilerde bırakmıştı. Yine eskisi gibi şişkoydu. Ama koca hantal vücudu, rahatsız resmi bir giysi içine tıkılmıştı. Saçları biryantinle taranıp düzleştirilmiş, yanaklarından aşağıya terler akıyordu. Şişman kollarını yapmacık bir ümitsizlikle havaya kaldırdı. «Pinky oğlum ocağıma incir dikmeğe mi çalışıyorsun?»

Şişko Larry sitemle «Bu gece geleceğini bilmiyordum» dedi. «Eğer bilseydim tabii bu masayı sana ayırırdım. Ama gördüğün gibi salon tıklım tıklım dolu. Ve bu masayı iki haftadır her gece gelen gerçek bir sosyete bayanına ayırdım. Burası onun masası.»

«Bok iş» diyerek Pinky Banana esnedi.

Şişko Larry «Ay çocuklar haydi yapmayın» diye yalvardı. «Kalkın buradan.»

Birdenbire Pinky Banana'nın bakışları soğuklaşıp sertleşti. «Buradan kalkalım mı Şişko? Yanlış duymadım değil mi?»

Şişko Larry'nin yüzü bembeyaz kesildi. Pavyonun korunması için serserilere ödediği para yetişmiyordu. Şimdi de yerel kabadayılarla becelleşmesi gerekiyordu.

Pinky Banana tehlikeli şekilde kaşınıyordu.

Gino söze karıştı. Her hangi bir olaya karışmak istemiyordu. «Senin yüksek sosyete bayanın şurada duran mı?» Eliyle tilki kürklerine sarılmış kapının önünde salonu gözden geçiren kadını işaret etti. Kadının yanında huzursuz bakışlı genç bir adam vardı.

Şişko Larry'nin yüzünden terler damlıyordu. «Evet o.»

«Öyleyse arkadaşıyla kadını bizim masaya davet et. Masayı onlarla paylaşmaya ne dersiniz çocuklar?» Pinky Banana'ya göz kırptı. «Bize de klas hakkında bir şeyler öğretebilir.»

Şişko Larry başını salladı. Pek ideal çözüm yolu olmamakla birlikte başka çaresi yoktu. Bayan Duke'a durumu nasıl açıklıyacaktı? Oh özür dilerim Bayan Duke hanımefendi. Bu üç serseri masadan kalkmamakta direniyorlar, bu gece onlarla birlikte oturmayı kabul eder misiniz? Durum Bayan Duke'un çok hoşuna gitti. İki haftadır her gece buraya geliyordu. Güzel giysiler giyen ve yalnızca şampanya içen gerçek bir hanımefendiydi. Ve her gece yanında başka bir gençle geliyordu. Rutini hiç değişmiyordu. Şovdan on dakika önce gelip, gösteriden on dakika sonra da kalkıyordu. Şişko Larry kadının, cırlak sesli altı bacak sallayan kızlarla, Doğu Nehrinin bu yakasında en kötü ve pis espirileri yapan kötü komedyene duyduğu ilgiyi anlıyamıyordu. Fakat kadın gösteriden çok hoşlanır gibi görünüyordu. Oh pekala... güle güle Bayan Duke. Karanlık bir gecede kıçına kurşun yemekten daha iyiydi.

Eğer Pinky Banana'nın istediğini yapmazsa elinden çekeceği vardı.

Şişko Larry yuvarlanırcasına kadına doğru yürüdü.

Kadın sorarcasına kaşlarını kaldırdı. «Larry bir sorun mu çıktı?»

«Larry» demesine bayılıyordu. Gerçekten klas bir kadındı.

Bu gece doluyuz Bayan Duke. Aptal garson kız işe yeni başladı, sizin masanız olduğunu fark etmemiş.»

Bayan Duke Şişko Larry'nin zor duruma düşmesinden adeta hoşlanmıştı. «Onları kaldıramaz mısın?»

Bayan Duke onları oturtacak başka yer yokki.» Şişko Larry cebinden mendilini çıkartıp, yüzünden akan terleri sildi. Gerçekten salonda hiç boş masa yoktu.

«Bana buradan çıkıp gitmemi mi söylüyorsun?» Bayan Duke'un neşeli ses tonu bir anda buz kesti.

«Hayır, hayır...» Şişko Larry kekeliyordu. «Eğer sakınca yoksa masayı paylaşırsınız...»

«Seçim hakkım yok sanırım.» Kadın hızla Şişko Larry'nin yanından geçip masaya doğru ilerlerken peşinden gelen erkek arkadaşı huzursuzca mırıldanıyordu. «Clementine e-e-emin misin? Niçin başka bir yere gitmiyoruz?»

Kadın masaya doğru ilerlerken, Gino, Pinky Banana ve Aldo hayretler içinde ona bakıyorlardı. Hepsi kadının masaya gelmiyeceğini tahmin etmişlerdi.

Aldo «Sen ve boş boğaz çenen» diye Gino'ya yakındı. «Şimdi onunla ne konuşacağız?»

Gino homurdandı. «Bizimle konuşmaya can attığını sanmıyorum. Yalnız konuşmana dikkat et.»

«Ay bok canına» diye Pinky Banan bağırdı. «Burnu havada bok bir karı için ben konuşmama dikkat edemem.»

«İyi akşamlar baylar.» Kadın masanın yanına gelmiş buz gibi soğuk yeşil gözleriyle onlara bakıyordu. «Bu gece aynı masayı paylaşacakmışız. Hafifçe yana kaysanız. Sanırım bir iskemleye daha gereksinmemiz var.»

Üçü birden aval aval kadına bakıyorlardı.

Kadın erkek arkadaşına döndü. «Baylar çok nazik davrandılar değil mi Henry?»

Henry'nin gömleğinin yakasından görülen boynunda sivilceler vardı. Kazık gibi dikilerek «Evet Clementine» diye yanıtladı.

Pinky Banana birdenbire ayağa fırlayıp, garson kıza parmaklarını şaklattı. «Buraya bir iskemle» diye bağırdı. Sonra Aldo'yu itekledi. «Kenra çekil.»

Aldo küfür etmemek için kendisini zor tuttu. Pinky yaralı koluna vurmuştu. Tam on altı dikiş atmışlardı. Şimdi yarasının tekrar açılıp masanın üstüne oluk gibi kan akmasını düşünemiyordu.

Bayan Clementine Duke, Pinky Banana'ya gülümseyip elini uzattı. Pinky'nin gözleri kadının parmağındaki şahane tek taş yüzüğe takıldı.. Soğuk New England aksanıyla «Adım Clementine Duke, Bay da Henry Moufflin Jr.» diyerek el sıktı.

Pinky Banana yanıt olarak «Bay Kassari» diye mırıldanmayı becerdi.

«Bay Kassari. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.» Sonra kadın elini Aldo'ya uzattı.

«Aldo Dinunzio» diye mırıldandı.

«Tanıştığımıza sevindim.» Sonra gözlerini Gino'ya dikti. O da bakışlarını kadından ayırmıyordu. Ses çıkmamıştı ama gözleri birleşince şimşek çaktığı belliydi.

Tok sesle «Gino Santangelo,» dedi.

«Ne güzel isim.» Birkaç saniye daha bakıştılar.

Bayan Duke gözlerini çevirip Henry'e döndü. «Şampanya ısmarla sevgilim. Buraya bayılacaksın. Anlatamıyacağım kadar... karanlık bir yer.»

Gino dikkatle kadını inceliyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama kadın tam bir dişiydi.

Otuz yaşlarında orta yaşlı bir kadındı ama yaşını hiç göstermiyordu. Kocaman yeşil gözleri, sık siyah kirpikleri vardı. Gözlerinin altındaki hafif gölgeler yeşil gözlerine çok şehvetli bir ifade veriyordu. Uzunca burnu yüzünde kibirli bir hava yaratmıştı. Fakat burnu çok düzgündü. Ve kibirli havası cinselliğini arttırıyordu. Dudakları ince ağzı hafifçe aşağıya doğru sarkıktı.

Kuzguni siyah saçları kısacık dümdüz kesilmişti. Hayli pahalı beyaz saten giysinin altında vücudu ince adeleliydi. Gino'nun bakışları, saten kumaşın altından iyice belli olan memelerinin uçlarına takıldı.

Kadın onun bakışlarını yakalayınca hafifçe gülümsedi. Kadın tüm benliğini saran yakıcı heyecanı düşünüyordu. Bu korkunç yerde bulunmak çok heyecan veriyordu. İki hafta önce ilk kez Şişko Larry'nin Yerine geldiğinden beri içindeki heyecan dalga dalga kabarıyordu. Zamanla burada bir şeyler bulacağını biliyordu. Cinsel zevklerine tekrar tomurcuklar açtıracak dişine uygun birini bulacağından kuşkusu yoktu.

Gino Santangelo. Ne garip isimdi. Ne ateşli bakışları vardı. Boyu biraz kısaydı ama yatakta bunun önemi yoktu. Erkeğin baş parmaklarını inceleyince, uzun ve kalın olduklarını görmüştü. Eh bu da bacaklarının arasında taşıdığı şeyin yeterli olduğunu kanıtlardı. Gözlerini de sevmişti. Teslimiyeti kabul etmeyen bakışlardı bunlar. Sert, kara ve yaşından daha büyük gösteren gözlerdi. Siyah ve sık saçlarını da sevmişti. Biryantinle aşağı doğru yapıştırmaktan vazgeçirdiği zaman daha güzel olacaktı. Güçlü burnu, sürekli şahane bir gülümsemeyle açılan kalın şehvetli dudaklarıyla yüzü de çok hoştu. Yanağındaki yara izinden bile hoşlanmıştı. Yüzüne daha çekici bir hava veriyordu.

«Clementine» Henry Moufflin Jr. şampanya kadehini kadının kadehi ile tokuşturmaya çabalıyordu.

Kadın hafifçe iskemlesinde dönerek bu görevi yerine getirdi. Oh Tanrım. Hazırdı. Hem de ne hazırdı.

Bu baş döndürücü klas kadınla nasıl konuşacağını üç dakika düşündükten sonra Pinky Banana birdenbire Şişko Larry her akşam buraya geldiğinizi söyledi» dedi.

Clementine başını salladı. «Evet.» Uzun boylu gangster kılıklı bu adamdan hoşlanmamıştı. Havası iğrençti.

Pinky hava atarak «Eğer kentin aşağısına gitmek istemezseniz fena yer değildir. Tabii biz sık sık aşağı kente gideriz. Spor arabaya atlayıp aşağı kente gideriz,» dedi.

İçkisini yudumlayan Aldo nerdeyse boğuluyordu. Hangi spor araba?

Clementine gözlerini Gino'ya dikerek «Ya siz? Siz de aşağı kente gider misiniz?» diye sordu.

Gino omuzlarını salladı. Aklı karışmıştı. Başka kadınları düşünmek istemiyordu ama bu kadına baktıkça sürekli erkekliği uyanıyordu. O Tanrının belası memelerinin uçları adeta kendisine bakıyordu. Leonora'ya asla böyle bir giysi giydirmiyecekti. «Hayır efendim asla! Ben de gezerim. New York benim kentim.»

Kadın gözleriyle usul usul kendisini tahrik ediyordu. «Hiç kuşkum yok.»

Pinky Banana telaşla söze karıştı. «Benim de kentimdir. En iyi bo - en iyi» diye tekliyerek cümlesini bitirdi ve öfkeyle gülmemek için kendisini zor tutan Aldo'ya baktı.

Clementine gözlerini Gino'dan ayırmadan «Ne iş yaparsınız?» diye sordu.

Pinky kibirle «İstediğini söyle yaparım,» dedi. Masadaki gelişmeden hoşlanmamıştı. «Benim üstesinden gelemiyeceğim iş yoktur.»

«Öyle mi?» Clementine'nin gözleri bir an çöplük içinde yuvarlanan köpeğe bakar gibi Pinky'e bakıp söndü. «Ya siz? Siz ne yaparsınız?». Gözlerini yine Gino'ya çevirmişti.

Gino kadının yüzüne bakmamasını istiyordu. Onun ne istediğini anlamıştı, ama kendisi de satılık mal değildi.

Kadını durdurmaya karar verdi. «Nakliyatçılık yaparım,» dedi. «Aslında birkaç hafta sonra San Francisco'ya gidip, nişanlımın babasına ait bazı malların yüklenmesini yöneteceğim. Bu arada orada evleneceğim.» Eğer bu sözler kadını durduramazsa hiç bir şey durduramazdı.

Pinky Banana kaşlarını çattı. «Ne yüklemesi? Ben...»

Gino masanın altından arkadaşının bacağına bir tekme patlattı.

«Hmmmmm...» Clementine düşünceli görünüyordu. «Benim kocam da taşımacılık işleriyle ilgilenir. Belki onunla tanışmanız iyi olur.»

Gino kadının söylediklerine inanamıyordu.

Henry Moufflin Jr. da inanamıyordu. Clementine Duke'u dünyanın en hoş en arzu edilen en tahrik edici kadını olduğu için gezmeye davet etmişti. Adi bir gece klübünde Clementine'nin neydiği belirsiz bir kabadayıya göz süzeceğini düşünmemişti. Kadının davranışı bağışlanamazdı. Telaşla «Clementine şekerim,» dedi. «Niçin buradan başka bir yere gitmiyoruz? Ç-ç-çok eğlenceli bir kafe biliyorum...»

«Aman Henry sus.»

Henry'nin öfkeden sivilceleri kıpkırmızı kesildi.

«Durun bakalım.» Clementine çantasının içinde bir şey arıyordu. «Ah, işte burada.» Küçük çok güzel yazılmış bir iş kartını Gino'ya uzattı. «Benim kartım. Eğer kocamla iş yapmaya ilgilenirseniz, lütfen beni arayın. Konuklarımı her sabah saat on birle on iki arası kabul ederim.» Gülümsedi. «San Francisco'dan dönünce veya yola çıkmadan önce görüşelim.»

Pinky Banana'nın ağzı bir karış açık kaldı. Şıllık orospu. Herkes bu bok herifte ne buluyordu? Hergele Gino. İstemese bile herkes ona veriyordu. Kadınların arasında işi işti doğrusu.

Gino kartı alıp cebine soktu. Leonora'dan önce bu kadını kaçırmazdı. Şimdi... ne bok yiyordu. Klas bir karı kendisine bir gecelik eğlence aramaya gelmişti.

Kadın ayağa kalktı. «Beni arayacaksınız değil mi?» Gözleri erkeğe takıldı kaldı. İnce dudaklarını yalayıp, Pinky ve Aldo'ya nazikçe güldü. «Bizi masanıza kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.»

Henry Moufflin Jr da masaya çarpıp, içkileri devirerek birdenbire ayağa kalktı.

Pinky Banana ağzının içinde kötü kötü homurdandı. «Hey kolejli dikkatli ol.»

Henry «Ö-ö-zür dilerim,» diye kekeledi. «Clementine, ben h-h-hesabı alayım.»

Gino telaşla «Unut onu» dedi. «Şampanya benden.»

Bayan Clementine Duke teşekkür etmeden çekip gitti.

Zaten Gino da teşekkür beklemiyordu.

Kapıda Şişko Larry kadının yolunu kesti. «Bayan Duke şov başlamadan gidiyorsunuz. Şovu hep izlerdiniz.» Şişman yanakları öfkeyle titriyordu. «Eğer serseriler sizin canınızı sıktılarsa...»

«Tam aksine Larry, çok eğlenceli vakit geçirdim. Arkadaşlarınız gereğinden fazla sevimliydiler.»

«Öyle mi?» Şişko Larry'nin ağzı açık kaldı.

«Tablı.»

«Kızgın kedi.» Pinky Banana yerinden fırlayıp, Bayan Duke'un arkasından baktı. «Esaslı bir parça hem de ne parça. Bok yiyen silah kadar da ateşli. O yatakodası bakışlarını gördün mü?»

Aldo gülerek «Ama senden yana işmar etmiyordu» dedi. «Şans yine önüne geleni beceren Gino'ya güldü.»

Pinky kaşlarını çattı. Gerçekten kadınların Gino'yu kendisine yeğlemelerine bir türlü aklı ermiyordu. Cindy'e defalarca aralarında rekabet olmadığını anlatmıştı. Tiksintiyle «Bok yiyen Gino» diye tükürdü. «Kadınların orasının rengini bile unuttu. Uzun süredir kimseyle yatmıyor. Aman ne de önüne geleni beceriyordu ya!»

Şimdi somurtmak sırası Gino'ya gelmişti. «Kapa çeneni bok herif,» diye arkadaşını uyardı.

Pinky Banana «Kim söylüyor?» diye alay etti.

Aldo araya girdi. «Ay susun be sersemler. Birbirinizi iğnelemeyi bırakın da şovun keyfini çıkartın. Her gece Barbara'dan izin alamam.»

Costa Zennocotti, babasının San Francisco'daki evinin çalışma odasında oturmuş, pencereden dışarıyı seyrederken, babalığı monoton sesle konuşuyordu. Costa'ya odadan dışarı çıkması söylenene dek adam on dakika kadar bu söyleve devam edecekti. Sohbetin ana fikri olan «Hürmet», «Sevgi», «Hırs», «Sadakat» kelimelerinden başka bir şey duymuyordu. Franklin bu kelimeleri kullanmaya bayılırdı. Fakat Costa onun konuşmasından sıkılmıyordu. Babasını anlıyor ve kendisine söylediği her kelimenin sevgi ve ilgiden doğduğunu biliyordu.

Franklin Zennocotti'nin Costa için endişelenmesi gereksizdi. Çocuk kendisini evlat edinen aileyi gerçekten seviyor, hürmet ediyordu. Başarı hırsıyla doluydu ve sadakat duygusu çok kuvvetliydi. Aslında babasının çalışma odasında oturup can sıkıcı söylevi dinlemesinin sebebi de sadakatti: Gino'ya duyduğu sadakat.

Costa New York'a gitmek istediğini söyleyip, izin almıştı. Amacına erişmesi pek kolay olmamıştı, ama istediğini elde etmişti. İki saat sonra trenle yola çıkıyordu. Büyük kentte kendisini nasıl idare edeceği hakkında son söylevi dinliyordu. Ta-

bii başı boş kalıp sokaklarda istediği gibi fink atamıyacaktı. İki hafta Franklin'in kız kardeşi ve kocasının evinde konuk kalacaktı. Sonra San Francisco'ya dönüp, koleje, ve hukuk fakültesine devam edip, bitirince babasının firmasında tam yetkili avukat olarak çalışmaya başlıyacaktı.

Geleceği gayet düzgün planlanmıştı. Costa'nın buna itirazı yoktu. Annesi ve babası gibi kendisi de aynı şeyleri istiyordu. Aileyi elinden geldiğince hoşnut etmeyi borç biliyordu. Özellikle Leonora'nın onlara yaptıklarından sonra. Annesi hâlâ elaleme rezil olmanın şokundan kurtulamamıştı.

Leonora. Avare bir kızdı. Arkadaşı Gino'yu parmağının ucunda oynatmıştı. Ondan gelen mektupları kız arkadaşlarıyla gülüşerek okurken, aynı zamanda önüne gelen oğlanla çıkardı. Geceleri gizlice evden, ve devam ettiği kızlar kolejinden kaçardı. Kocaman mavi gözleri ve çıt kırıldım havasıyla masum rolü oynadığı halde, deli fişek bir kızdı.

Costa bir gün ona «Neden Gino'ya mektuplarına son vermesini yazmıyorsun?» diye sormuştu.

Leonora da «Niçin yazacak mışım?» diye yanıtlamıştı.

Costa tereddüt etmişti. «Pekala... Doğru yapmadığını sanıyorum. Ne de olsa çocuk seni sevgilisi sanıyor.»

Leonora güzel mavi gözlerini iri iri açıp, «Sevgilisi olmadığımı nereden biliyorsun?» diye söylendi.

Costa herşeyi biliyordu. Kız kardeşinin kentte adının çıktığını ve bazı çocukların onunla yattıklarını iddia ettiklerini de biliyordu. Ve eğer bunları duyacak olursa Gino'nun çılgına döneceğini de biliyordu. Yaptığı şeyden gurur duymuyordu ama bir gün Leonora evde yokken, odasına girip Gino'nun yazdığı mektuplardan bazılarını okumuştu. Arkadaşının duyguları ve niyeti hakkında hiç kuşkusu kalmamıştı.

Costa durumu nasıl idare edeceğini bilemiyordu. Bu işe karışmaması gerektiğini hissediyordu. Fakat Gino'ya karşı güçlü bir sadakat besliyordu. Onun kırılıp incinmesini istemiyordu.

Zamanla durum kendiliğinden çözümlendi. Tatlı, masum Leonora gebe kaldı. Sevgili kızları vaziyeti açıklayınca, Mary ve Franklin Zennocotti, şok geçirdiler. Yedikleri darbenin sersemliğinden kurtulunca, en kısa zamanda nikah yapılmasında direttiler. Tanrıya şükür baba adayı San Francisco'nun gözde ailelerinden birinin oğluydu. Hemen planlar yapıldı ve iki hafta

içinde, Leonora, beyaz ipekler içinde ışıl ışıl yanarak, mihraba doğru ilerliyordu.

Balayına çıkarken Costa'dan yana bakıp, «Arkadaşın Gino'ya söyle bundan böyle o gerzek mektuplarına son versin,» dedi.

Balayına çıktığının ertesi günü, Leonora'nın ve Franklin'in adına eve iki mektup geldi. El yazısını tanıyan Costa her iki mektubu da cebine indirdi. Gizlice odasında mektupları okuyunca, sorunu ancak tek yoldan çözebileceğine karar verdi. Gidip durumu Gino'ya kendisi anlatacaktı. Kıskanılacak bir görev değildi ama kuşkusuz mektup yazmaktan daha iyiydi. Böylece New York'a gitmek şart oldu.

Tabii anne ve babasına yolculuğun gerçek sebebini söylemedi. Yolculuğa çıkışının ardındaki gerçek amacı bilseler izin vermiyeceklerinden şüphe duymuyordu. Böylece müzeleri, parkları, sanat galerilerini dilinden düşürmez oldu.

«Koleje gitmeden önce bir yolculuğa çıkmak istiyorum» diye açıklayınca, annesi ve babasının isteğini hemen kabul etmeleri de mucizeydi. Çok iyi bir ana babaydılar.

Franklin cebinden çıkardığı paraları sayıp karşısında oturan Costa'ya yüz dolar verdi. Homurtulu sesle «Oğlum iyi vakit geçireceksin» dedi. «Kızkardeşim ve kocası iyi insanlardır, sana da çok iyi bakacaklardır. Onlara elinden gelen hürmeti göstermeyi unutma.»

«Peki efendim.» Hürmet kelimesi Costa'yı gerçeğe döndürmüştü. «Elimden geleni yapacağımdan şüpheniz olmasın efendim.»

Gino haftada bir kez kararlaştırdıkları saatte Vera'yı ziyarete gidiyordu. Kadın tam iş tutarken üstüne gitmekten usanınca, çarşamba gecelerini serbest bırakmasını söylemişti. Vera da onun isteğini yerine getirmişti. Birlikte olacakları akşamları iple çekiyordu. Genellikle önce sinemaya, sonra da bir durgstore'a gidip hamburger yiyip, çikolatalı süt içiyorlardı. Ön dişleri dökük, adi yaşlı bir orospu ile içinde gizli enerji kaynayan güçlü genç erkek garip bir çift meydana getiriyorlardı.

Her hafta çarşamba günü Gino «Sana bakacak yeterince param var bu yaşamı bırak,» diye israr ediyordu.

Kadın «Paranı kendine sakla,» diye yanıtlıyordu. «Benim

gibi yaşlı çuval boş zamanlarda sonra ne yapar? Hem —hüzünlü bir gülüşle— işimi seviyorum.»

Gino, Leonora'nın Vera'ya nasıl davranacağından emin değildi. Fakat ikisini tanıştırmaya kararlıydı. İnşallah iyi geçinirlerdi. Vera'yı, Leonora'ya tanıştırınca herşeyi anlayacağını ümit ediyordu. Leonora, San Francisco'daki iyi ailelerin dışında başka bir yaşamın varlığı gerçeğini kabul etmeliydi.

Kızı her düşünüşünde içinde dayanılmaz heyecan dalgası kabarıyordu. Evleneceği günü iple çekiyordu. Evli bir erkek.

Gino Santangelo.

Bay ve Bayan Santangelo.

«Gino n'oldu» diye Vera dili dolanarak sordu. «Dondurmanı yemiyorsun.»

Gino ellerini çırparak sordu. «Hey ne dersin? Leonora Santangelo kulağına hoş geliyor mu?»

Vera başını salladı. «Fevkalade.»

Whitejack bir hafta eve dönmedi.

Carrie önce endişe etti sonra hırslanıp, öfkelendi.

Lucille «Üzülme şekerim o adam kendisine bakabilir Yakında geri dönecektir,» diye Carrie'ye güvence verdi.

Carrie sıkıntıyla «Nasıl emin olabiliyorsun?» diye sordu.

«Oh, tatlım tabii eminim. Whitejack yirmi üç kostümünü burada bırakıp, hiç bir yere gidemez.»

Ve Lucille haklı çıktı. Bir sabah, Whitejack tüm sevimliliğiyle hiç bir şey olmamışcasına eve dönüverdi.

Carrie «Hangi cehennemdeydin?» diye bağırdı.

Adam otoriter tavırla elini kaldırdı. «Sus kadın. Sana söylediğim platin sarışını arıyordum.»

«Ben Madam Mae'ye döndüğünü sanıyordum...»

Whitejack güldü. «O orospuya mı? Kadın alay mı ediyorsun?»

«Bana gideceğini söyleseydin. Çok merak ettim...»

Carrie'nin memesini avuçladı, giysisinin yakasını aşağıya sıyırıp, memesinin başıyla oynıyarak «Hesap vermek zorunda olduğumu bilmiyordum,» dedi.

«Oh Whitejack.» Kendisini yine güvencede hissediyordu. Erkeği mutlu etmek istiyordu. Kollarını erkeğin boynuna dolayıp, vücudunu ona yasladı. «Bu hafta Lucille ile ben üç yüz papel kazandık. Tatlım hepsi senin.»

Whitejack yavaşça kadını kendisinden uzaklaştırdı. «Git giyin ve eşyalarını topla. Bu gün taşınıyoruz.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Daha iyi bir mahallede daha büyük bir ev tuttum.»

Carrie'nin gözleri hayretle açıldı. «Nasıl yaptın? Paramız yok sanıyordum.»

«Sen işi Whitejack'a bırak. Kendimize yepyeni bir yer ayarladım.»

Pürolu şişman adam neşeyle yanındaki arkadaşlarına güldü. Otuz kişi oldukları söyleniyordu. Zengin orta yaşlı iş adamları içkili yemekli bir alem düzenlemişlerdi.

Erkek erkeğe toplanmış, arkadaşlarından birinin emekliye ayrılışını kutluyorlardı. Şeref konuğunun adı Arthur Stuyvesant'tı ve yatırım alanından emekliye ayrılıyordu.

Yemeği düzenliyen şişman arkadaşı elindeki püroyu sallıyarak gerçek eğlencenin başlıyacağını işaret etti. Duyduğu heyecanı zorla bastırmaya çalışarak «Baylar bu gece size küçük bir sürprizim var. Bu güzel yemeği anılardan silmiyeceğini sandığım çok değişik bir gösteri sunarak noktalıyacağız. Başını sallıyarak, konferans salonunun dibindeki perdenin arkasında gizlenen zenci adama işaret edip «Eğlence başlayabilir,» dedi.

Whitejack, Carrie'nin poposuna bir çimdik attı. «Haydi kıçını kaldır kadın,» diye söylendi.

«Ben çıkmak istemiyorum,» diye yakınmaya başladı.

Adam gözlerini devirdi. «Bunu daha önce konuştuk. Haydi kımılda. İstemezsen bir daha yapmayız.»

Carrie istemiyerek perdenin arkasından çıktı.

Erkekler beğeniyle mırıldandılar. Bazıları mahcubiyetle güldü. Gizli gramafondan ortaya ince New Orleans caz müziği yayıldı. Carrie dans etmeye başladı. Kısacık kırmızı bir giysi, ipek çoraplarını tutan dantelli bir jartiyer ve ince bantlı ayakkabılar giymişti. Giysisinin altında iç çamaşırı yoktu.

Whitejack, kadının masaların arasında kalçalarını kıvırışına bakıyordu. Pek fena sayılmazdı. Yanında duran iri platin saçlı sarışın kadının poposuna bir şaplak indirdi. «Dolly küçük hanıma bu işi nasıl yapılır göster.»

Ablak yüzlü kadın iri dişlerini göstererek sırıttı. «İyi bak Whitejack.»

Kocaman vücuduna dar gelen portakal rengi giysiyle, iri memelerini ve kalçalarını sallayarak perdenin arkasından fırladı.

Whitejack başını sallayıp sırıttı. Dolly'i iyi bulmuştu. Özel gösterilerden nasıl para kazanacaklarını Dolly anlatmıştı. Caz müziği yapan klüplerden birinde tanıştıkları zaman, «Senin gibi akıllı üç kağıtçı, kadın tellallığı ile filan uğraşıp ta ne bok yiyecek? Bana birkaç gerçek kız bul da esas para nasıl kazanılır göstereyim.» demişti.

Bir hafta kadınla birlikte kalıp, durumu enine boyuna ko-

nuşmuşlardı. Carrie ve Lucille'den söz edince, kadın sevinçten deliye dönmüştü. Kendinden geçercesine «Karamaça ve bir cüce» diye bağırmıştı. «Büyük bir servet yapacağız.»

Whitejack, hiç vakit kaybetmeden, Carrie ile Lucille'i ve yirmi üç kostümüyle diğer eşyalarını toplayıp, Dolly'nin hepsine yetecek büyüklükteki evine yerleşmişti.

Carrie durumdan hoşnut değildi. «Ev açacağımızı sanıyordum,» diye yakınmıştı.

Whitejack'ın yanıtı «Belki açarız. Belki açmayız» olmuştu. «Önce Dolly'nin dediğini yapacağız.»

«O şişko orospunun koynuna mı giriyorsun?»

«Hayır canım,» diyerek Carrie'nin saçlarını okşamıştı. «Senin gibi ateşli tatlı bir piliç varken, o aptal karıyı ne yapayım?» Orospu ister altmış yaşında, ister on altı yaşında olsun hiç birinin diğerinden farkı yoktu.

Whitejack, Lucille'i itince, kız perdenin arkasından fırlayıp, Carrie ile Dolly'nin gösterisine katıldı.

Bir oda dolusu erkek beğeniyle bağırdı. Hepsi gevşemişlerdi. Kendilerini beğenmiş orospu çocukları. Aralarında tek zenci yoktu. Zenciler eğlenmesini bilirlerdi. Keyiflenmek için asla böyle boktan sapıklıklara gerek duymazlardı.

Whitejack Dolly'e bakıyordu. Kadın odanın içinde gerçek bir profesyonel gibi dans ediyordu. Malını mülkünü ortaya dökmüş, herifleri adeta kamçılıyordu.

Carrie ile Lucille pek iyi değillerdi ama fark etmezdi. Sırtlarındaki giysileri çıkarınca hiç kimse yüzlerindeki zavallı ifadenin farkına varmıyacaklardı.

Whitejack esnedi. Dolly ile işleri düzene sokması gerekti. Kadın büyük rahat yatağını paylaşmaktan kaçınmasından hoşlanmıyordu. Niçin koynuma girmiyorsun?» diye öfkeyle soruyordu. «Neden birdenbire o arap karı sana sahip çıkıyor?»

«Birkaç gün daha dişini sık Büyük Anne,» diye açıkladı. «Boook canınaa, sen farkına varmadan istediğini vereceğim.»

«İyi edersin,» diye kadın homurdanmıştı.

Küçük Carrie'yi başından savması gerekti. İşin kötüsü, kadınlara bir kez tattırdı mı peşini bırakmıyorlardı.

Kızlar giysilerini çıkarmaya başladılar. Whitejack yine esnedi. Üç çift meme, popo ve kullanılmış bilmem ne görmek için beş yüz papel saymayı aklı almıyordu.

Booook canınaa! Bazı insanların eğlence anlayışına akıl sır ermiyordu.

New Jersey, Tdenton işi pürüzsüz gidince, Bonnatti, Gino ve Aldo'ya yeni bağlantılar ayarlamakta gecikmedi.

Gino, Aldo ve Pinky Banana'ya «Genişlememiz gerek. Yanımıza birkaç kişi daha almalıyız,» dedi.

Pinky Banana burnunu karıştırdı. «Benim çok tanıdığım var istediğini getiririm.»

Gino hırladı. «Heysi boktan herifler. Hiç birinde sadakat duygusu yok.»

Pinky «Ama onları tanımıyorsun,» diye yakındı.

Gino «Adamları ben toplarım,» dedi. «Belki San Francisco'dan doğuya gelmek isteyen birkaç iyi adam bulurum.»

Pinky Banana alay ederek «Frisco'ya ne zaman gidiyorsun?» diye sordu.

Gino yanağındaki yara izini kaşıdı ve kabaca «Pek yakında» dedi. Bu gün yarın Leonora veya babasından yanıt alacağını umuyordu. Sabırsızca beklemekten yorgun düşmüştü.

«Haftalardır aynı lafı söylüyorsun,» diye Pinky Banana arkadaşını iğneledi. «Seni atlatmadıklarına emin misin?»

Ayağa kalkıp öfkeyle Pinky Banana'ya baktı. «Beni dinle sersem kafa, kimse Gino Santangelo'yu atlatamaz.»

Aldo sulu gözlerini öfkeyle döndürüp bir ona bir de öbürüne bakıyordu. Bu ikisinin arasında bir şeyler kaynayıp duruyordu. Ve birinden birinin patlaması pek yakındı.

Pinky Banana parmağını burnundan çekip, içinden çıkana baktı. «Peki yolculuğunu ne bok yemeğe uzatıyorsun?»

«Uzatma muzatma yok göt herif.»

Pinky Banana manyakça kıkırdadı. «Göt herif sensin kız seni atlattı.»

Aldo söze karıştı. «Gino Frisco'da ne kadar kalacaksın?»

«Bilmiyorum. Bir veya iki hafta.»

«Peki Enzio ne olacak? Haberi var mı?»

Gino patladı. «Enzio'nun anasını. Her çiş edişimde sittirici Bonnatti'ye haber verecek değilim ya.»

Aldo endişeyle «Onun payına düşen sende. Ya sen gittikten sonra gelir de parasını isterse?» dedi.

Gino her ikisine de öfkeyle baktı. «Parasını size bırakırım.» İkisi de ahmaktı. Aldo'nun kuzeninden ödü patlıyordu. Pinky Banana da ahmak bir öküzdü. «Bakın benim gitmem gerek,» diye terslendi. «Yarın görüşürüz.» Toplantı yaptıkları garajdan ol sallıyarak çıktı. Leonora. Neden mektubuna yanıt vermekte oyalanıyordu? Ondan hemen yanıt alacağını ummuştu. Hem de pek çabuk. Gecikme kendisini öldürüyordu.

«Merhaba Gino.»

Başını kaldırıp baktı. Ve yavaşladı. «Hey Cindy.»

Kızın her zamanki neşesi yoktu. Eski sırnaşıklığının yerine suratını asmıştı.

Gino yoluna devam etmek istedi ama, kız onu durdurup, elini kolunun üstüne koydu. «Nasılsın?» diye sordu.

Topuklarının üstünde sallandı. «İyiyim. Ya sen?» Nasıl oldu da her zamanki küstahlığıyla kendisine takılmıyordu?

«Fena değil. Herşey iyi.» Ve «İyi derken, gözlerinde biriken iki koca yaş damlası allıklı yanaklarından aşağıya yavaşca akmaya başladılar. «Oh, Gino» diye vızıldadı. «Çok mutsuzuuum.»

Gino etrafına bakındı. Sokakta yanlarından geçenler kendilerine bakıyorlardı. «Ayyy Cindy, neyin var?»

Kız şimdi hıçkırıyordu. «Pinky» diye homurdandı. «Onu terk etmek istiyorum ama edemiyorum. Param yok. Evime dönemiyorum. Ondan nefret ediyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen bana yardım et Gino.»

Lütfen bana yardım et Gino. Bu sözler gördüğü andan beri başına belalar açıp, ukalaca yanıtlar veren kadının ağzından mı dökülüyordu? Küçük Cindy, düşlerinin kadını kendi kendini kaç kez onun hayaliyle tatmin etmişti. Yüzündeki yara izine dokunup, başına gelenleri anımsadı. Kızın yüzünden olmuştu - ve bir kez olsun yarım ağız teşekkür bile etmemişti. Telaşla «Hey sakin ol» dedi.

Kız karamsarca mırıldandı. «Ne kadar ümitsiz olduğumu bilmiyorsun.»

«Ay haydi Cindy.»

Kız Gino'nun kolunu sıktı. «Eğer bana biraz para verebilirsen, trene atlayıp, buralardan uzaklara giderim, biliyor mu-

sun» —dramatik bir edayla sözlerine ara verdi— «Onu terk edecek olursam beni öldüreceğini söyledi.»

Gino kahkahayla güldü. «Saçma.»

Kız yüksek sesle hıçkırmaya başladı. «Doğru söylüyorum. Bana silahını gösterdi. Eğer bana sahip olamazsa hiç kimseye yar etmiyeceğini söylüyor.»

Öğleden sonra saat üçte 110. Sokakta bir dram oynanıyordu. Gino omuzlarını silkti. Elinden hiç bir şey gelmezdi. Tabii yalnızca kıza para verip buradan uzaklaşmasını sağlardı.

Dudaklarını yalayıp, hıçkırıklarla ağlayan kıza baktı. Numara yapıyordu. Ama bu Pinky'nin oyunlarından biri de olabilirdi. Tabii önüne gelenle matrak geçmeye bayılan Cindy de, sevinçle bu rolü kabul edebilirdi. «Bak, Cindy. Teklifini bir süre düşünmem gerek.»

Kızın göz yaşları bir anda durdu. «Oh, Gino sahi mi?»

Başını salladı.

Kız gürültüyle burnunu çekip, çantasının içinde mendil aradı. «Onunla ilişki kurduğuma aptallık ettiğimi biliyorum. Fakat o zamanlar çok iyi görünüyordu... Bana karşı da çok iyi davrandı... Biliyorsun, armağanlar falan filan. Tabii-» gözlerini dikmiş arsızca Gino'ya bakıyordu - «Eskiden beri asıl seni severdim.»

Gino gülmekten nerdeyse katılıyordu. «Haydi Cindy bana yağ çekmen gerekmez.»

Kız gözlerini iri iri açtı. «Ama yemin ederim ki doğru söylüyorum.»

«Tabii. Bak benim gitmem gerek.»

Kız başını sallayıp, Gino'yu kendisine doğru çekti. «Sana bir şey göstermek istiyorum» diye fısıldadı.

«Ne?»

«Görsen inanmıyacaksın» diye fısıldamaya devam etti. «Sanırım hayatımda ilk kez bu kadar korktum.» Hafifçe bluzunun yakasını aralayıp, memelerinin üstünü gösterdi, Gino iğilip baktı. Görülmeye değer bir manzaraydı.

«Yanığı görüyor musun?»

«Ne yanığı? Başını iğip daha yakından dikkatle baktı, sol memesinin başına yakın çirkin kırmızı bir iz vardı.

«Sigarayla yaktı. Bana neler yaptığını bilmeni istedim.»

Pis namussuz alçak hergele. Pis Paolo'dan farkı yoktu. «Kaç para istiyorsun?»

«Bilmiyorum. Bir kaç yüz dolar yeter sanırım. Beni California'ya götürür mü dersin? Orada iş bulup çalışırım.»

Gino başını salladı.

«Yarın gece Şişko Larry'nin yerinde olacağız. Eğer parayı orada verebilirsen. Ertesi gün yola çıkarım.»

«Verdim gitti.»

«Söz mü?»

«Söz veriyorum.»

Öne doğru iğilip, Gino'nun yanağından hafifçe öptü. «Teşekkür ederim Gino. Sen gerçek bir dostsun.»

Costa'nın treni pazartesi sabahı erken saatlerde New York'a vardı. Dr. ve Bayan Sydney Lanza Büyük Merkez İstasyonuna onu karşılamaya gelmişlerdi. Önce çocuğu kuşkulu bakışlarla süzdüler. Sonra çok nazik ve yakışıklı olduğunu görünce şaşırıp, birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Franklin Zennocotti, kimliği karanlık çocuğu evlat edinmeye kalktığı zaman tüm aile buna karşı çıkmışlardı. Fakat iyi ve çok terbiyeli bir çocuktu. Onu hemen sevip benimsediler.

Beekman Place'deki orta halli ev Zennocotti malikanesi kadar lüsk değildi. Fakat etrafta paranın izlerine de rastlanıyordu: Masanın üstündeki gümüş resim çerçeveleri, duvarlardaki yağlı boya tablolar ve pırıl pırıl cilalı maun möbleler para kokuyordu.

Dr. Lanza evin ön odalarından birini muayenehane olarak kullanıyordu. Onun yanındaki oda da bekleme salonu görevini görüyordu.

Bayan Lanzo Costa'ya odasını gösterirken, «Dr. çok meşgul bir adamdır,» diye açıkladı. «Çok yorulur ama çalışmayı ve işini çok sever. İnsanları iyileştirmek Tanrı'nın görevidir ve Ulu Tanrı müminlerini seçerken çok özen gösterir.»

Franklin Zennocotti, Lanza'ların sofuluk derecesinde dindar kişiler olduklarını söylemeyi unutmuştu.

Costa başını salladı. «Kimsenin işine engel olmamaya çaba gösteririm.»

«Evin kurallarına uyacağını umarım. Lütfen her sabah yatağını kendin topla. Ve yemek zamanları evde ol. İyi doktor geç kalmaktan nefret eder.»

Costa Telaşla «Tabii gecikmem,» dedi. «Yani evde olduğum

zamanlar. Kenti dolaşmak istiyorum. Sanat galerileri ve müzelere... ve bunlara benzer yerlere gitmek istiyorum.»

Bayan Lanza dudaklarını büzdü. «Yaptığın planlardan bir gün önce haberim olmasını isterim. Bu evin düzeni senin içeri, dışarı girip çıkmanla bozulamaz.»

«Oh hayır, Bayan Lanza hiç bir şeyin düzenini bozmak istemem.»

Kadın kollarını tahta gibi göğsünün üstünde kavuşturdu. «Bundan ikimizin de şüphesi yok delikanlı.»

Costa isteksizce gülümsedi. Bayan Lanze ile on dört gün birlikte yaşamak hiç de iç açıcı görünmüyordu. «Sanırım bu gün öğleden sonra dışarıya çıkabilirim,» diye atıldı.

Bayan Lanza, «Eğer sakıncası yoksa bu gün dışarı çıkamazsın Costa.» diye kesinlikle yanıtladı. «Yemekler şimdiden planlandı. Zaten bu gün geleceksin diye evin düzeni yeterince bozuldu.»

«Tabii Bayan Lanza anlıyorum.»

Ama anlamamıştı. Beekman Place'den canını dışarı atıp, Gino'yu bulmak için sabırsızlanıyordu.

Bay Pulaski «Daha yanıt gelmedi mi?» diye sordu.

Gino başını salladı.

Yaşlı adam gözlerini kapatıp, parmaklarını şakaklarına bastırdı. «Posta çok yavaş, hem de çok yavaş. Senin yerinde olsam endişe etmem.»

Gino «Endişe ettiğimi kim söyledi?» diye terslendi. Oturduğu iskemleden fırlayıp, küçük odanın içinde dolaşmaya başladı. «Sadece mektubum postada kayboldu mu diye merak ediyorum. Babalık ne düşünüyorum biliyor musun. Trene atlayıp kendim gitsem.»

İhtiyar adam gözlerini açıp, pencereden sokaktaki kalabalığa baktı. Yataktan kalkalı iki gün oluyordu ama hâlâ evden dışarı çıkmaya korkuyordu. Sokakta bir sürü insan, parasını, altın saatini ve belki de canını almak için bekleşiyordu...

Gino ihtiyar adamın karşısında durup topuklarının üstünde öne arkaya sallandı. «Ha ne dersin babalık? Gideyim mi?»

Pulaski kaşlarını çattı. «Nereye?»

Gino usançla «Frisco» dedi. İhtiyar bunuyordu. Yediği dayak canına okumuştu.

Sohbetin bir ucunu yakalayan Pulaski «Bir iki hafta daha beklesen iyi olur. Ama yine sen...» Birdenbire ne söyliyeceğini unutup sustu.

Gino endişeyle yumruğunu avucunun içine vurup «Evet?» diye sordu.

«Bence...» - Bay Pulaski şiddetli bir sancı duydu, gözleri cam gibi oldu. «...Ben...» Sancı zayıf vücudunu harap ediyordu. Öksürmeye başlayınca, ağzından kan geldi ve çenesinden aşağı sızdı. Karşısında duran Gino'yu görmeden bakarken, merhum karısını düşünüyordu. Yüksek sesle karısının ismini söylemeye başladı. Fakat sancı göğsünü sıkıştırınca, cümlesini bitirmeden oturduğu yerde yıkıldı.

Gino dehşet içinde bakıyordu. «Bay Pulaski. Babalık. Ne oldu?» Adamı omuzlarından yakaladı. «Uyan, uyan.»

Yere eğilip Bay Pulaski'nin yüzüne baktı. Gözleri ve ağzı açıktı. Fakat bir ölüyle yüz yüze durduğunu anladı.

Gino «Oh hayır» diye mırıldandı. «Oh Tanrım - hayır.»

Yere diz çöküp, yaşlı adamın başını kucağına aldı. Yıllardır ilk kez ağlıyordu. Bay Pulaski. Tatlı iyi ihtiyar. Kimseye bir fenalığı dokunmamıştı. Birkaç kişiye orasını burasını göstermekten zevk almasının kime zararı vardı?»

Göz yaşlarını elinin tersiyle silip ayağa kalktı. Gözlerini ihtiyar adamın odasının içinde dolaştırdı.

Leonora bir yıldır aldığı aşk mektuplarının yazarını asla tanıyamıyacaktı. Daha önemlisi, Bay Pulaski Leonora ile tanışamıyacaktı.

«Allah kahretsin babalık» diye Gino mırıldandı. «Biraz daha bekliyemez miydin?»

Beekman Place'in ev düzeninde kahvaltı saat yedide, sıcak yulaf ezmesi, koyu kakao ve kalın dilim ekmeklerden meydana geliyordu.

Costa'nın idareli yemesi Bayan Lanza'yı etkilemedi. «İştahlı bir kahvaltı, insanları doğru yolda sağlıklı bir güne başlatır,» diye uyardı. «İyi doktor her zaman hastalarına bu öğüdü verir değil mi canım?»

Costa saat 8'de canını dışarı attı, sonunda özgürdü. Sokakta yürürken, derin derin nefes alıyordu. New York'un kokusu San Francisco'ya benzemiyordu. Hava daha sert ve dumanlıy-

dı. Bir zamanlar bu kentte yaşadığını biliyordu, ama tüm anılarını kafasından silmeyi uygun bulmuştu. Ona göre yaşamı, Franklin Zennocotti'nin kendisini evlat edinip San Francisco'ya götürdüğü gün başlıyordu. Ondan önceki olayları anımsamayı reddediyordu. Sadece hayatını Gino Santangelo'ya borçlu olduğunu biliyordu. Eğer Gino olmasaydı, Yetimleri Koruma Yurdunda hayatı kayıp gitmişti.

Yetimleri koruma. Aman ne korumaydı ya...

Gino yorganların altına büzülüp, tavşan uykusuna daldı. Genellikle iyi uyurdu, fakat bazı geceleri sabaha dek düş görürdü - işte bu da o gecelerden biriydi.

Kapının çalındığını neden sonra anlayınca, güç bela saatine göz attı. Ve hiç de hoşnut kalmadı. Sabahın sekiz buçuğunda kapısına dayanan da kimdi? «Evet?» diye homurtuyla bağırdı.

Gino'nun sesindeki hoşnutsuzluğu anlayan Costa daha sonra mı gelsem diye düşündü. Ama New York'a kadar Gino'ya haber vermeye gelmişti. Şimdi geri dönerse gerçeğin ortaya çıkmasını önleyecekti. Kapalı kapının ardından «Ben Costa Zennocotti» diye seslendi.

«Costa? Senin burada ne işin var?»

Gino kapıyı açıp, arkadaşının omuzuna vurdu, sonra kolundan tutup, küçük dağınık odaya sürükledi. «Hey» diye heyecanla bağırdı. «Başkası olsaydı sabahın bu saatinde beni uyandırdığı için yüzünü gözünü dağıtırdım. Seni gördüğüme sevindim. Geleceğini bana neden haber vermedin?»

Costa arkadaşına haberi en iyi şekilde nasıl söyleyeceğini belki yüz kez düşünmüştü. Şimdi tüm düşünceleri birbirine karışmıştı. En iyisi haberi Gino'ya doğrudan doğruya verecekti.

Telaşla «Leonora hakkında konuşmaya geldim» diye söylendi. «Haberi mektupta yazmayı uygun görmedim.»

«Ne haberi?» Gino'nun beti benzi attı.

Costa usulca «Evlendi,» dedi. «Başka biriyle evlendi.»

ÇARŞAMBA, 13 TEMMUZ 1977
NEW YORK ve PHILADELPHIA

Lucky «Ağzımın içi zehir gibi» diye homurdandı. «Kaç saattir buradayız?»

Steven saatini gözüne yaklaştırıp, fosforlu rakkamlara baktı. «Beş saat, on dakika, ve kırk dokuz saniye».

«Sanki beş ay gibi. Tanrının belası yaşamımda hiç bu kadar rahatsız olup uyumsuzluk hissetmemiştim.»

«Sana sakin ol diyorum. Başka çaren yok.»

Lucky buz gibi sesle «Filmlerde asansör içinde mahsur kalan insanların hiç bir şey yapmadan durduklarını anımsamıyorum,» dedi.

Steven de aynı soğuklukla «Oh, peki ne yapıyorlar?» diye sordu.

«Tanrım ben ne bileyim?»

«E söylediğine göre bilmen gerek.»

«Belki bir çare bulursun diye söyledim. Ama bilmem gerekirdi.»

«Filmi gören sensin ben değil.»

«Hep böyle yardım sever misindir?»

Steven öfkelendi. «Tanrı aşkına ne bok yememi istiyorsun?»

«Ayıp, ayıp, pis kelimeler kullanmaya başlama.»

Kızı oracıkta kılı kıpırdamadan boğabilirdi. İri güçlü ellerini, tavuk boynu gibi ince olduğunu tahmin ettiği boynuna dolayıp, son nefesini verene dek sıkmalıydı.

Lucky neşeyle «Anımsadım» dedi. «Birkaç ay önce TV de OTEL isimli eski bir film görmüştüm. Rod bilmem ne veya başka biri asansörün üstünü açıp, kablolardan dışarı tırmandı,» dedi.

Steven «Çıkar bu saçmalığı aklından,» diye homurdandı. «Asansörün tepesini açıp, kırk bilmem kaç katı kablolara tutunup tırmanacağımı sanıyorsan senin aklından zorun var.»

Kızın sesi adeta azarlarcasına «Sen erkek değil misin hayaların nerde?» diye sordu.

«Bayan buna gerek yok sende ikimize yetecek kadar erkeklik var.»

Costa telefonu öfkeyle kapadı. Dario. Hep başını belaya sokardı. Hep Sarışın ince, yakışıklı temiz yüzlü bir çocuktu, ama sapıktı.

Gino tek erkek evladının gerçek yüzünü öğrenecek olursa...

Costa yavaşça kendi kendisine küfür etti. Pek kolay küfür etmezdi ama ne zaman Dario ile konuşsa ağzı bozulurdu.

Bir an düşündükten sonra, telefonu açıp telaşla numarayı çevirdi. Hattın diğer ucundaki kadının sesini duyunca düzgün sesle «Ruth tatlım ben Costa Zennocotti nasılsın?» dedi.

Ruth ışıkların sönmesinden uzun uzun yakınmaya başladı, Costa kadının sözünü kesip «Sal evde mi?» diye sordu.

«Dur bir dakika.»

Telefonu Sal aldı. «Sizin için ne yapabilirim Bay Zennocotti?»

Costa Dario'nun adresini verdi. «Hemen oraya git» diye ısrar etti. «Kapıyı kırman gerek, anahtar sorunu var. Evin içindeki engeli ortadan kaldır, durumu uygun gördüğün şekilde idare et. Yarın bana telefon et borcumu ödeyeyim.» Telefonu kapattı. Dario'nun şansı vardı. Zor durumları idare etmekte kimse Sal'le boy ölçüşemezdi. Tabii belki çok geç kalmış olabilirlerdi. Ama Dario'nun ortadan kalktığını kimse fark eder miydi?

Yalnız Gino ederdi.

Belki.

Çocuk bulduğu demir art deko heykelcikle kapıyı kırıp «Ananı avradını» diye zaferle bağırarak dışarı çıktı. «Orospu çocuğu nereye gizlendin?» Karanlık odanın içinde bakışlarıyla Dario'yu araştırırken yüzü seyiriyordu. «Kancık neredesin?» diye avaz avaz bağırdı. «Saklamakla götünü kurtaramıyacaksın.»

Dario mutfakta elinde et bıçağı ile sessizce korkudan yere çöktü.

«Orospu çocuğu» diye oğlan yine bağırdı. «Senin canına okuyacağım.»

Carrie, Harlem sokaklarında uykuda gezercesine yürüyordu. Tüm apartmanlardaki insanlar yollara fırlayıp ellerine geçeni yağmalıyorlardı. Dükkanların vitrinlerini kırıp, gördükleri herşeyi çekiştirip alıyorlardı. İki adam eşya taşıyıcıları gibi tahta bir sandığı tutmuş götürüyorlardı. Arkalarından genç bir çocuk güç bela bir TV aleti taşıyordu. Transistörlü radyolardan ve teyplerden avaz avaza çalan rok müziği etrafa yayılıyordu.

Kimse Carrie'ye dikkat etmiyordu. Saçları dağılmış, makyajı akmış, yırtılan kulak memelerinden kanlar damlayan alelade bir zenciydi.

Neye benzediğini tahmin edebiliyordu ama aldırmıyordu. Şimdi öfke kıskaç gibi tüm vücudunu sarmıştı. Kızgın, zaptedilmez öfkenin etkisiyle çılgın gibi sokaklarda buluşma yerini arıyordu.

İki gün öncesine dek yaşam tatlı ve güzeldi. Sonra telefon çalmıştı. Boğuk bir ses, eğer iyiliğini istiyorsa çarşamba gecesi saat dokuz buçukta Batı 125. Sokaktaki et pazarının önüne gelmesini söylüyordu.

«Kiminle konuşuyorum?» diye korkudan fısıldıyarak sordu. Çünkü Elliott yandaki odadaydı.

Boğuk ses «Eğer geçmişinin ortaya çıkmasını istemiyorsan söylediğim yere gel,» diye israr etti. Sonra telefon kapanıverdi. Konuşanın kadın mı erkek mi olduğunu anlıyamamıştı.

Sokaklarda çılgın gibi koşuyordu. Birisi, bir köşede kendisini bekliyordu. Kendisini tehdit edeni bulması gerekti.

Gerekti...

Kocaman jet yere süzülüp piste indi. Uçak durur durmaz Gino'nun yanında oturan kadının tutumu değişiverdi. Sanki hastalık bulaşmasından korkarcasına elini hızla Gino'nun avucunun içinden çekip, parmaklarını küstahça şaklatıp, hostese «Minkimi ver,» diye buyurdu.

Kız başını salladı. «Şimdi getiriyorum efendim.» Öne doğru iğilip «Bay Santangelo New York'a gidecek vasıtanız var mı?» diye sordu.

Gino «Hayır Philly'e ineceğimizi aklıma getirmemiştim,» diye yanıtladı.

Kız kıkırdadı. «İnanır mısınız?» Ben biliyordum.»

Gino emniyet kemerini çözdü. «Bana bir araba ayarlıyabilir misiniz?»

«Tabii. Eğer New York'ta geceyi otelde geçirmeyi planladınızsa, Philadelphia'da kalmanız çok daha iyi - Tüm New York'un ışıkları sönmüş, kesintinin ne kadar süreceğini de bilmiyorlar.»

Gino bir an düşündü. Pierre'de daire ayırmıştı ama hostesin hakkı vardı. Eğer kentte elektrik kesilmişse oraya kadar gitmek aptallıktı. «Bana bir otel önerebilir misiniz?»

Kız gülümsedi. «Tabii Bay Santangelo. Belki ben de aynı otelde kalırım.»

Lucky tavşan uykusuna dalınca, Steven rahatladı. Kızın sürekli vızıltısı dinince, asılı kaldıkları zifiri karanlık kutunun içinde kafasını dinlemeye başladı. Gerçekten dinlendiriciydi. Bazı kimseler bu tür terapi için avuç dolusu para bile ödüyorlardı.

Lucky uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Kızın kaba ve tatsız davranışlarını suçlamamalıydı. Herhalde çok korkmuştu.

Ha! Onun gibi bozuk ağızlı bir kadının korkacağını düşünemezdi.

«N'oldu?» diye homurdanarak uyandı ve gözlerini oğuşturdu. «Tanrım hâlâ burada mıyız?»

«Tabii.»

Kız asansörde tıkılıp kalmaları sanki erkeğin suçuymuş gibi bozuluyordu.

Tatsızca «Şimdi de çişim geldi» dedi.

Steven gırgır geçti. «Özür dilerim bu asansöre tuvalet takmayı unutmuşlar.»

«Anasını sattığımın pek de hazır cevapsın.»

Steven yanıt vermedi. Kızı kendi kendisine homurdanmaya bıraktı. Sıcak dayanılmaz hale gelmişti. Elektrikler kesilince, havalandırma aygıtı devreden çıkmış ve şimdi —saatlerdir— asansörün içi fırına dönmüştü. Giysilerini çıkarmış, üstünde tek donu kaldığı halde saunaya girmişcesine tüm vücudunu kalın bir ter tabakası kaplamıştı.

Balaylarında Zizi ile birlikte gittikleri saunayı anımsadı.

Küçük kurnaz Zizi. Ufak tefek dinamit gibi tehlikeli bir kadındı. Annesinin ondan hoşlanmamakta hakkı vardı.

Lucky «Ayyyyy» diye heyecanla bağırdı. «İki yaşımdan beri donuma işememiştim.»

«Tanrım.»

«Kasılma biraz sonra sıra sana gelecek.»

Dario, oğlanın sövüp sayarak, kırıp dökerek evin içinde kendisini aradığını duyuyordu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ne kötülük etmişti ki? Evet o biçimdi ama kime neydi? O biçim olmak suç muydu? Sokakta bulup eve getirdiği oğlanlara paraya gereksinmeleri olduğu zaman para vermişti.

Tanrım. Sittirici Gino Santangelo'nun oğlu olduğu için tüm yaşamı koca bir yalan üstüne kurulmuştu. Ürpertiyle gözlerini sımsıkı kapadı. Çocuğun kendisini bulduğu an işi bitmiş demekti.

Carrie Batı 125. Sokaktaki et pazarını bulamadı. Kalabalığın içinde itile kakıla aşağı yukarı sersem gibi dolaştı. Kimi aradığını bile bilemiyordu.

İki büklüm ihtiyar bir kadın hızla yanından geçerken «Noel Bayramı, Noel Bayramı» diye tiz sesle bağırıyordu.

Mücevherci dükkanının önündeki demir parmaklıkları kıran iki oğlana çarpmamak için Carrie kaldırımdan yola indi. Diğer çocuklar hırdavatçı dükkanının vitrinlerini kırınca halk içeri dalıp eline geçeni yağmalamaya başladı. Genç bir kız erkek arkadaşına «Haydi burayı yakalım» diye bağırınca, kalabalık «Yakalım yakalım yakalım,» diye tempo tutmaya başladı.

Carrie hızla oradan uzaklaştı. Elli yıldır Harlem hiç değişmemişti. Hâlâ farelerle kaynıyordu.

Sonra et pazarını gördü. Kuşkusuz daha önce de buradan geçmişti. Dükkanın içine dolan insanlar ellerine tavuk, biftek, ne geçerse torbalarına doldurup yağmalıyorlardı.

Carrie etrafına bakındı. Dükkanın önünde durup bekleyen kimseyi göremedi. Kimi arıyorum? diye düşündü.

Bu sorunun yanıtını ancak bir yolla öğrenebilirdi. Bekleyecekti. Ve bakalım karşısına kim çıkacaktı.

Gino «Jill kaç yaşındasın?» diye sordu.

Yatağın yanında çıplak duran güzel hostes «Yirmi iki» diye yanıtladı.

«Yirmi iki mi?»

Kız kıkırdadı. «Yirmi iki ve çooook tecrübeli.»

«Hiç kuşkum yok.» Otel odasına gireli daha beş dakika olduğu halde, kız soyunup dünyadaki en doğal şeyi yaparmışcasına eyleme geçmeye hazır bekliyordu. Belki onun için en doğal şeydi. Ama eski romantik günler neredeydi?

Gino yorgundu. Midesi dolmuş ülseri azmıştı. Tüm istediği rahat bir uyku çekmekti.

Buraya gelmek de kızın fikriydi. Yemekten sonra «Yukarı gelip odana bakayım,» diye israr etmişti.

Daireden içeri girince, yatak odasına koşup, çırılçıplak dışarı fırlamıştı. Vücudu fena değildi. Daha iyisini de daha kötüsünü de görmüştü. Ama kendi zevki için biraz sıskaydı. «Senin gibi iyi genç bir kız benim gibi bir ihtiyarla neden yatmak ister?» diye sorup oyalandı.

«Bay Santangelo, bu ne biçim soru. Tabii ünlü olduğunuz için.»

Kızı istemediğini söylese ne kadar gücenip hakarete uğrıyacağını düşündü.

Kız en tatlı hostes sesiyle, «Ay haydi pantolonunu çıkaralım,» dedi.

Kızı oyalamaya çabalayıp ve aynı zamanda gerçek yaşını saklıyarak «Altmış dokuz yaşımdayım,» dedi. Gerçekte yetmişi çoktan geçtiğini açıklamak istemiyordu.

Kız pantolonun fermuarını bulup açtı ve pantolonu bacaklarından aşağıya indirirken «Ay en sevdiğim sayı» dedi.

Erkekliği gönülsüzce sertleşti. Haftalardır kimseyle yatmamıştı. Yetmiş bir yaşında insanın fazla isteği kalmıyordu. Ama istediği zaman erkekliği de uyanıyordu. Bu günlerde seksi gerçekten arzu ettirecek özel bir kimseye gereksinme duyuyordu.

Kız «Ayy» diye bağırdı. «Ne kadar kocaman.»

Gino gözlerini aşağıya indirip baktı. Kız kimi kandırmaya çalışıyordu. Erkekliği daha uyanmamıştı.

Umursamadan «Seni ağzıma alayım mı?» diye sordu.

Bu serseme ne ikram ediyordu? Pantolonunu tutup yukarı çekti.

Kız telaşla «Niçin öyle yaptın?» diye sordu.

«Çünkü canım öyle istedi.»

«Ay haydi oyun bozanlık etme. Canım öyle istemiyor. Beş dakikaya kalmaz seni havaya uçururum.»

«Senden beş yaş büyük kızım var.»

«Varsa ne olur yani?»

«Canım yapmak istemiyor. Anladın mı?»

Kızmak mı yoksa incinmek mi gerektiğini kestiremeden bir süre ayakta durdu. Sonra banyoya dalıp yarım dakika içinde üniformasını giyip dışarı çıktı. Buz gibi bir sesle «Bay Santangelo, siz kadınları tahrik eden işe yaramaz bir herifsiniz.» diyerek odadan dışarı çıktı.

Gino uzanıp bir püro yaktı. Herkesin gönlünü hoş etmek kolay değildi.

GINO
1928

Leonora'nın evlenme haberi Gino'yu yıktı. Kulaklarına inanamıyordu. İnanmak istemiyordu. Costa gerçeği defalarca tekrarladıktan sonra aldığı haber kafasına dank etti.

Duyduklarının gerçek olduğuna inanınca, çılgınlar gibi bağırmaya başladı. Costa hayatında hiç böyle öfkeye tanık olmamıştı. Arkadaşı vahşi bir hayvana dönmüş, deli gibi odayı arşınlayıp, küfürler yağdırıyor, duvarları yumrukluyordu. Sonunda hıçkırıklarla ağlamaya başlayınca, Costa gözlerinin önünde meydana gelen olaydan çok utandı.

Bir an arkadaşını yalnız bırakıp gitmeyi düşündü. Gino onun varlığının farkında bile değildi, Costa kalmaya karar verdi. Gino sanki Leonora'nın ölüm haberini almış kadar kederliydi.

Gino gerçekten ölüm haberi almış gibi hissediyordu. Leonora ona ihanet etmişti - kendi Leonora'sı. Araba çarpıp ölmesini, denizde boğulmasını veya çaresiz bir hastalığa yakalanmasını anlıyabilirdi. Ama bu? İnanılacak gibi değildi.

Kendisini ancak bir saat sonra toplayabildi. Yavaş yavaş sakinleşti. Bomboş ve kullanılmış gibi hissediyordu; sanki midesine ölümcül bir yumruk yemişti.

Costa bir köşeye çekilmiş konuşmadan sıkıntıyla bakıyordu.

Gino utanmıştı. Zorlukla «Hey oğlum bana bu haberi verebilmek için mi uzun yolu tepip geldin?» diyebildi.

Costa başını sallayıp, cebinde sakladığı iki mektubu çıkardı. «Bunları sakladım. Leonora evlendikten sonra elime geçti. Bu durumda mektupları geri yollamaya gönlüm razı gelmedi. Hata yapmadığımı umuyorum.»

«Oh tabii. En iyi şeyi yaptın.» Zarfları çekmecenin içine tıkıştırdı. Arkası Costa'ya dönük mırıldandı. «Herhalde okumuşsundur.»

«Hayır.»

İçini çekti. «Bak umurumda değil. Okusan iyi olur...»

Sesi sertleşti. «Vay canına kendimi aptal yerine konmuş hissediyorum.» Yüzünü Costa'ya döndü. Kara gözlerinin içinde çılgın alevler yanıyordu. «Evlendiği herif kim? Babanın bulduğu zengin bir sersem mi?»

«İyi tahmin ettin» diye Costa yalan söyledi. «Oğlanın ailesi çok zengin. Annem babam bu birleşmeden çok mutlular.»

«Ya Leonora?»

«O kendisine söyleneni yaptı.»

«Hergelenin ismi ne? Onu bu yarıştan saf dışı edeyim - ne demek istediğimi anladın mı?»

Costa hem de çok iyi anlamıştı. Telaşla «Sanırım Leonora çocuğu seviyor,» dedi.

«Oh.» Sanki Gino'nun tüm canı çekilmişti. «Emin misin?»

Costa asabiyetle başını salladı.

«Eh pekala... eğer onu seviyorsa...» Sesi yine sertleşti. «Niçin bana mektup yazıp haber vermedi? Niçin sen yazmadın?»

Costa omuzlarını silkti. «Benim olup bitenlerden haberim yoktu.»

Gino kederle Leonora'nın yazdığı son mektubu düşündü. Ondan en son ne zaman haber almıştı? Yedi sekiz hafta önce - onun gibi bir şey. Her zamanki mektuplarından biriydi - özel hiç bir şey yoktu - ama kızın bu tür mektup yazmasına alışıktı. Yazdıkları her zaman çocukça ve boş şeylerdi - evet boş. Fakat buna hiç aldırmamıştı. Çünkü kendi mektuplarını eğer Bay Pulaski yazmamış olsa onlar da bomboş olacaktı. Yavaşça «Sanırım yapacak başka şey yok,» dedi.

Costa çaresizce ellerini salladı. «Özür dilerim...»

«Buraya gelip beni göreceğini biliyor muydu? Bana haber yolladı mı?»

Costa başını salladı. Leonora'nın yolladığı haberi söylemenin hiç gereği yoktu.

Biliyor musun, yaşamımı Leonora için düzenliyordum. Her şeyi onun uğruna yaptığımı anlamanı isterim. Tanrının belası her şeyi.»

Costa anlayışla başını salladı.

Gino öfkeyle odanın içinde aşağı yukarı dolaşıyordu. «Övünülecek bir yaşamım olmadı, ama iyi bir başlangıç için de bana hiç kimse şans tanımadı.» Gömleğini açıp, göğsünün üstündeki çeşitli yara izlerini gösterdi. «Bunların her birinin ayrı öyküsü vardır biliyor musun?» Büzülüp, rengi bozulmuş deri par-

çasını gösterip, «Altı yaşında babam tekmeyle kaburgalarımı kırdı. Şuradaki yara izi de başka bir dayağın anısı - ve burası, burası. Eğer güçlü bir piç kurusu olmasaydım çoktan öbür dünyayı boylamıştım. Babamın en büyük keyfi bana dayak atmaktı. Ben büyüyünce, kadınları dövmeye başladı.» Buruk buruk güldü. «Ben seyirci rolündeyken, o karıları düzüp, sonra eşşek sudan gelene dek döverdi. Sana bir şey söyleyeyim mi Costa, işte o zaman kendi yaşamımın babamınkinden değişik olmasına karar verdim.» İçini çekti. «Bilmiyorum anlıyabiliyor musun - işte Leonora benim yaşamım olacaktı. Onu ilk gördüğüm anda bunu hissettim.» Sustu, sonra birdenbire mahcup oldu. «Vay canına benim gibi sersem için bu ne demek anladın mı? Ben de oturmuş ne bok yemeğe sana bunları anlatıyorum.»

Costa elini uzatıp Gino'nun koluna dokundu. Usulca, «Çünkü ben senin arkadaşınım,» dedi. «Hem konuştukça açılırsın.»

Gino «Haydi dışarı çıkalım,» dedi. «Odanın içinde dolaşmaktan gözlerim kararır.»

«Nereye gideceğiz?»

«Bilmiyorum. Bilardo oynarız - sinemaya gideriz. Çıkalım da ne olursa olsun.» Gömleğini düzeltti. «Öğlenden sonra cenaze törenine gitmem gerek. Belki sen de benimle gelirsin?»

«Kim öldü?»

«Bir dostum. Bana çok iyilik yapan ihtiyar bir dostum.»

«Çok üzüldüm.»

«Evet. Ama dünyanın düzeni böyle değil mi?» Bir an boş boş bakıp, Bay Pulaski ile Leonora'yı düşündü. Kendisi için her ikisi de ölmüştü. «Bakarsın bir buradasın, bir de gitmişsin.» Omuzlarını silkti. «Ve hiç kimsenin de umurunda olmaz. Haydi evlat gidelim.»

Her nasılsa, Gino akşamı etti. Leonora'yı aklından çıkartıp, başka işlerle oyalandı.

Bilardo tüm dikkat isteyen zevkli bir oyundu. Ve yine kazanmıştı.

Yemek pek yiyemedi. Biraz tatlı çörekle kahve içti. Ama kahve boğazından acı su gibi geçti. Çörekse deve hamuru gibi midesine oturdu.

Costa'nın neler yaptığını öğrenmek için bol bol sohbet etti. Fakat çok sıkıldı. Oğlan çalışmaktan başka söz etmiyordu.

Bay Pulaski'nin cenaze töreni. Ruh karartıcı ve üzücüydü. Sokak satıcısından aldığı berbat çiçekler, ve Costa ile kendisinden başka kimse yoktu.

Sonunda sinemaya gittiler. Bağdat Hırsızı oynuyordu. Eski bir filmdi. Dört kez görmüştü ama Douglas Fairbanks'ı çok severdi.

Filmin yarısında Costa gitmek zorunda kaldı. «Gino gitmem gerek yoksa Bayan Lanza beni öldürür.»

Böylece tek başına kaldı. Midesine deve hamuru gibi çöken çöreği, erkekler tuvaletinde çıkartmadan önce oturup filmi sonuna dek izledi.

Leonora. Onu düşünmeden edemiyecekti.

Ve düşündü. Alaca karanlıkta parka gitti. Bir banka oturup gözlerini boşluğa dikti. Orada öylece kaç saat oturduğunu bilmiyordu. Bunu nasıl yapabilmişti? Kendisine nasıl böyle ızdırap çektirtebilirdi? Onda hiç mi his yoktu?

Açık sarı saçlı. Yumuşak mavi gözlü. Dolgun güzel vücutlu Leonora.

Kalpsiz orospu. Kancık köpek. Leonora.

Belki tekrar ağladı, belki ağlamadı. Bilemiyordu. Fakat bildiği tek şey vardı. Bundan böyle bir kadına karşı asla uzun çok uzun süre aynı hisleri duyamıyacaktı. Kadınlara güven olmazdı. Hatta Leonora gibilere bile. Gelecekte onlara ne söz ne de sevgi verecekti.

Birisi ayağını dürtükleyip sert sesle, «Burada ne yapıyorsun? Ya kalkıp gidersin veya seni serserilikten tutuklarım.»

Gino yerinden fırlayıp, karşısındaki polise baktı. «Serserilik mi? Dalga mı geçiyorsun?»

Polis elindeki copu tehdit edercesine salladı. «Hayır, dalga geçmiyorum.»

Gino ayağa kalktı. Bok yiyen aynasızlar. Hepsi namussuz üç kağıtçıydı. Santangelo Çetesinin rüşvet dağıttığı uzun bir listesi vardı.

Karşı koymadan parktan çıkıp gitti. Kim başını belaya sokmak isterdi.

Pinky Banana sarhoştu. Pistte Cindy'e sarılmış dans ederken kızın kulağına şarkı söylüyordu.

Kız «Pinky» diye yakınıp, onu itekledi.

Cindy'i kendisine doğru çekip, avuçlarıyla poposunu mıncıkladı ve «Orospu» diye homurdandı.

Kız huzursuzca, kımıldanıp, Gino'yu görebilmek umuduyla kapıya baktı.

Pinky dili dolanarak «Haydi eve gidelim de bana yalvardığın şeyleri yapalım,» dedi.

Cindy sert sesle yanıtladı. «Ben hiç bir şey için yalvarmam.»

«Oh öyle mi? Yalnızca mücevher ve kürk için yalvarırsın,» diye iğneledi.

Kız hırçın sesle «Pekala, ama daha ne mücevherim, ne de kürküm var değil mi?» dedi.

Pinky sendeledi nerdeyse düşüyordu. «Bebek beni mutlu et herşeye sahip olacaksın.»

Cindy tiksintiyle homurdandı. «Ben oturuyorum.» Küçük dans pistinde itişe kakışa, masaya dönüp, Pinky'nin arkadaşlarım dediği gürühun yanına oturdu. Hepsinden nefret ediyordu.

Pinky terli elini dizinin üstüne koydu, bacaklarını mıncıklıyordu. Rimelli gözlerine yaşlar doldu. Başına bu belayı kendisi sarmıştı. Ve ancak Gino kendisini kurtarabilirdi ama o da bu gece görünürlerde yoktu.

Pinky terli elini dizinin üstüne koydu, terli elin bacaklarından yukarı çıkmasını engellemek için Cindy hemen bacak bacak üstüne attı. Onun sevimli numaralarını bilirdi. Arkadaşlarının karşısında elini bacaklarının arasına sokup gösteriş yapamıyacaktı. Sanki onun malıydı.

Pinky Banana gürültüyle bağırdı. «Bakın kim geldi. Bok yiyen Gino'nun ta kendisi.»

Gino masadakileri başıyla selamladı. Pinky'nin arkadaşlık ettiği serseriler kötü kişilerdi.

«N'aber?» Pinky yüksek sesle geyirdi. «Yolculuğa ne zaman çıkıyoruz?»

Gino öfkeyle baktı. Pinky gün geçtikçe boş boğaz oluyordu. Cindy minnet dolu bir bakış fırlattı. Adeta gözleriyle geldiğine sessizce teşekkür ediyordu.

Gino «Pinky senin nereye yolculuk yapacağını bilmiyorum ama bu çeneyle kodese gideceğinden hiç şüphem yok,» dedi.

Pinky gülerek arkadaşlarına baktı. «Biliyor musunuz benim patronum. Büyük adam. Kenef deliğinde yaşayıp, etrafa hava atar. Fakat tabancayı burnunun dibine dayayınca ne bok yiyeceğini bilemez.»

Gino hafifçe gülümsedi. Pinky Banana'nın çeteden atılmasına karar verdi. Ayağa kalktı.

Pinky alayla «Nereye gidiyorsun? Evde mektup yazmaya mı?»

Gino'nun bakışları sert ve soğuktu ama sesi yumuşaktı. «Biliyor musun? Günün birinde düşük çenenin belasını çekeceksin.»

Cindy endişeyle ikisine bakıp duruyordu. İskemlesinden kalktı. «Tatlım tuvalete gidiyorum.»

Pinky kızın uzaklaşmasına aldırmadı. «Öyle mi?» Öfkeyle bakıyordu.

Gino «Öyle» diye yanıtladı.

Bir an bakışları birbirine kilitlendi her ikisinin de gözlerinin içinde nefret okunuyordu. Pinky huzursuzca güldü. «Şaka yapıyordum dostum.» Gino'nun bakışlarındaki bir şey onu her zaman korkuturdu.

Gino güldü. «Şaka yaptığına şüphem yok.»

Pinky «Otur da bir içki iç» diye israr etti.

«Hayır. Aldo'ya bakmaya gelmiştim.»

«Görmedim.»

Gino kara gözlerini masanın etrafında dolaştırdı. Çöplüktü. Ve Pinky Banana da onlardan biriydi. «Hoşçakalın.»

Pinky memnun etmek hevesiyle «Yarın görüşürüz» dedi.

Gino başını salladı. «Evet yarın.» Salondan dışarı çıktı. Cindy kapının önünde endişeyle bekliyordu. Gino «Paranı getirdim,» dedi.

«Çok korkuyorum.» Ümitsizce erkeğin koluna yapıştı.

«Yarın trene binip, buradan uzaklaşacaksın.»

«Yarın çok geç olabilir.» Kızın sesi titriyordu. «Beni öldürmekle tehdit etti. Gerçekten de yapar.»

«Seni neden öldürmek istesin?»

«Çünkü başkalarıyla yatıp kalktığımı sanıyor?»

«Öyle mi? Peki yatıyor musun?»

«Hayır yatmıyorum. Oh Gino.» Kollarını erkeğin boynuna doladı. «Lütfen yalvarırım sana beni buradan hemen götür.» İyice sokulup erkeğe dayadığı vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Kızın kasıklarından ve memelerinden yükselen sıcaklığı hissedince, erkekliği uyanmaya başladı. Kadın istiyordu. Kadına gereksinmesi vardı. Ve artık kendisini durduracak Leonora yoktu.

Kasıklarındaki sancı dayanılacak gibi değildi.

Kız erkekliğinin sertleştiğini hissedince, iyice sokulup vücu-

dunu dayadı. «Beni evine götür» diye fısıldadı. «Beni sev okşa. Ben de seni sevip okşarım. Yarın trene atlar California'ya giderim. Bu gece sana ihtiyacım var.»

Gino kararını verdi. «Gel Pinky seni aramaya çıkmadan buradan toz olalım.»

Kız «Pişman olmıyacaksın,» diye soludu.

Cindy sıcak, yumuşak ve şeker gibi tatlıydı. Bir kadında düşlediği her şeyi onda buldu.

Olgun şeftali gibi sulu, kasıklarının üstü üçgen şeklinde sarı tüylerle kaplıydı. Ve kedi gibi mırıldanıyordu.

Süt gibi beyaz tatlı memeleri vardı. Dili ve dişleriyle ne oyunlar oynuyordu.

Erkeğin yaptığı hiç bir şeye karşı koymuyordu - ve Gino her şeyi yapmak istiyordu.

Çok kadınla yatmıştı ama içlerinde en tatlısı Cindy'di. Zevkin doruğuna ulaştığı zaman en az iki dakika da boşaldığını hissetti - veya öyle sandı. Uzun aralıklarla fışkırarak boşalıp, kadının içini doldurmuştu.

Cindy kesik kesik soluk alıp zevkle inliyordu. Başını kadının bacakları arasına sokunca, kız zevkten yüksek sesle bağırmaya başladı.

Yatağın içinde ters dönmüş, sıcak diliyle erkeği yalıyordu. Sonra Gino ikinci kez doyuma ulaşırken Cindy'nin ağzına boşaldı.

Yatağın içinde bir süre hareketsiz yatıp, ne zamandan beri kadınsız yaşadığını düşündü. Sonra kızın memelerini ağzına alıp, parmağını bacaklarının arasına soktu. Cindy her anın zevkini içine sindirerek uzun uzun titriyerek doyuma ulaştı.

Gino tamamen tatmin olmamıştı. Daha istiyordu. Cindy de ona karşı koymadı. Kızı ters çevirip arkadan üstüne çıktı ve kızışmış köpekler gibi sevişmeye başladılar. Çılgın gibi üçüncü kez doyuma ulaştılar. Kısa fakat korkunç zevkliydi. Gino ancak rahatlıyabildi. Kızın üstünden yuvarlanıp, sırt üstü yattı. İçindeki tüm gerilim vücudundan boşalıp gitmişti.

Leonora'yı düşününce içine derin bir sızı düştü. Sonra uzanıp Cindy'nin saçlarını okşadı. «Sen müthiş bir şeysin,» dedi.

Kız hınzırca güldü. «Sana söylemiştim değil mi?»

«Neyi söylemiştin?»

«Pişman olmıyacağını.»

CARRIE
1928

Afyon, mariyuanadan daha etkiliydi. Çok yükseklere, yükseklere uçurup, herşeyin ve herkesin üstünde bir bulutun üstüne yerleştirip huzur veriyordu.

Carrie hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Whitejack Mariyuanaya alıştırdığı gibi şimdi de afyona alıştırmıştı. Bir gece Chinatown'nın göbeğinde gittikleri partiden sonra mırıldanarak «Tatlı bebek işte ödülün» demişti.

Carrie etrafında bir kaç kişinin toplandığı ateşin üstünde fokurdayan garip çubuğu ve tası görünce önce korktu. «Ben denemek istemiyorum» diye fısıldadı.

«Haydi kadın yapma. Zorlu bir gece geçirdin. Bu sana sadece zevkli anları anımsamana yardımcı olacak. Güven bana...»

Carrie ona güvenip, çubuğu eline alıp, bir... iki... nefes derin derin içine çekti. Herşey yumuşacık ve güzel görünmeye başladı. Vücudunda ve düşüncelerinde sadece güzel zevkli anılar dolaşıyordu.

Tüm kontrolu elinde tutmak düşleri nereye gitmişlerdi?

Aşk.

Bir kadın tellalıyla.

Şimdi bu adam nesiydi? Hâlâ kendi erkeği miydi? İşi yönetiyordu. Ve artık onlarsız yaşayamıyacağını anladığı uyuşturucuları buluyordu. Şimdi tek aşkı uyuşturuculardı. Havada uçarken hiç bir şeyi umursamıyordu.

Yalnız bazı sabahlar aklı başında uyandığı zamanlar, yıllardır kafasından atmadığı intihar fikrini düşünüyordu. Whitejack bu sabahları algılıyor ve ona daha fazla uyuşturucu veriyordu.

İlaçların sayesinde kötü anıları unutup, havalara uçmak çok kolaydı. Birçok gülen yüz... Ve kendisini düşünen bir çok kişiler...

Tabii erkeği Whitejack de vardı. Uzun boylu, bıçkın ve güçlü. O adam için her şeyi yapardı. Ve yapıyordu.

Bir gün Lucille kendisini kabaca dürtükliyerek uyandırdı.

«Carrie. Seni ve Whitejack'ı sevdiğimi bilirsin. Fakat bu adam seni kötü yola sürüklüyor. Hastahaneye gidip tedavi olsan iyi olur.»

Carrie yarı uykudaydı. «Tedavi mi? Sen neden söz ediyorsun?»

«Senin yaşamından.»

Carrie kıkırdıyarak gülmeye başladı. Kıkırdaması göz yaşlarına dönüştü.

Carrie hıçkırıklarla ağlarken, Lucille onu kollarının arasına alıp, sıkıca tuttu. «Seni buradan alıp götüreceğim» diye kararını bildirdi. «Çabuk kalk giyin. Whitejack ve Dolly uyuyorlar. İnan bana tatlım buradan uzaklaşman gerek.»

«Öyle mi?» Whitejack kapının önüne dikilmiş duruyordu. «Bir yere gidemez. Eğer beni terk edecek olursa aynasızları peşine takarım.Bildiklerimi anlatınca onu tekrar adaya gönderirler.

Carrie inledi. «Bir şey istiyorum. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum...»

Whitejack öfkeyle Lucille'e baktı. «Defol» diye hışımla söylendi.

Kız ürkek fare gibi sıvışıp dışarı kaçtı.

Tatlı sesle, «Söyle bana ne oldu? Benim tatlı kızımı üzen ne?» diye sordu.

Carrie kaşlarını çattı. Bir şeyler olmuştu ama anımsamıyordu. Hastahane... Lucille hastahaneye gitmek istiyordu. Evet herhalde Lucille hastalanmıştı...

Yine aynı tatlı sesle «Bak senin için yeni bir şey aldım. Hem de gerçekten güzel bir şey. Şimdi şu güzel kolunu bana uzat, seni cennete götüreceğim.»

Carrie içini çekti. Cennet. Güzel bir fikirdi. Kolunu Whitejack'a doğru uzattı. İpek eşarpla sıkıca bağlanan kolunda damarları dışarı fırladı. Whitejack, sabahlığının cebinden bir iğne çıkardı. Eroin. Artık canı afyon çektiği zamanlar Chinatown'a koşmıyacaktı. Zenginlerin harcı beyaz sihirli toz kokaine de avuç dolusu paralar ödemiyecekti. Eroin kendisi için mükemmel bir ilaçtı. Böylece dizginler Whitejack'ın elinde olunca, Carrie'yi kontrol da kolaylaşıyordu.

Hem kıza iyilik de yapıyordu değil mi? Hiç kimsenin ulaşamadığı düş dünyalarına yolluyordu.

Carrie Whitejack'a gülümseyip kollarını açtı. Anadan doğma çıplaktı. Doğal olarak bu görünüm ona çok cazip gelirdi. Fakat az önce döndükleri partide, Carrie'nin dans edişini, soyunmasını, Lucille ile sevişmesini - sonra seyircilerden bir adamla ve Dolly ile aşk yapmasını - sonra dördü birden üçgen yapıp sevişip oynaşmalarını izlemişti. Eğer kıza yaklaşıp, onun istediği gibi şeyle dört başı mamur sevişseler de kızın aradaki farkı anlıyamıyacağını biliyordu.

Kapıdan içeri giren Dolly gözlerinin önündeki sahneye bakıp, «Arap herif yatağa geliyor musun?» diye sordu.

Whitejack'ın bakışları iki kadın arasında dolaştı. Seçim hakkı yoktu. Güçlü kadınlardan hoşlanıyordu. Dolly'nin gücü de ikisine de yeterdi.

Carrie dumanlı kafasıyla onların arkasından baktı. Yorgundu ama yanında birisine gereksinme duyuyordu. Yavaşça yataktan kalkıp, pencerenin önüne gitti. Cam açıktı, yangın merdiveninden aşağıya kolayca inebilirdi. Çıplak vücudunu yalayıp geçen rüzgâr tüylerini diken diken ürpertti. Düşer gibi hafifçe sendeliyerek merdivenlerden inmeye başladı. Yüksek sesle kıkır kıkır gülerek üç kat merdiveni inip arka taraftaki çıkmaz sokağa daldı. Yerdeki cam kırıkları çıplak ayaklarını kesmiş kanlar akıyordu. Bunu görünce daha hızlı gülmeye başladı.

Kucağında sıkı sıkı tuttuğu içki şişesiyle, iki çöp tenekesinin arasında büzülüp oturan sarhoş, önünden sendeliyerek geçen çıplak kızı görünce, sonunda iyice kafayı bulduğuna karar verdi.

Karanlık çıkmaz sokaktan yola doğru yürürken, Carrie poposunu ve göbeğini sallıyarak dans etmeye başladı.

Kapı aralığına sinen iki oğlan hiç kımıldamadan dikkat kesildiler. Birisi «Aman Tanrım» diye heyecanla söylendi. «Sen de benim gördüklerimi görüyor musun?»

«Tabii.»

Hızla birbirine bakıp, yolu gözden geçirdiler. Hiç kimseler yoktu. «Bedava verecek gibi. Haydi gidelim.»

Kapı aralığından çıkıp, Carrie'nin iki yanına geçtiler.

Kadın «Merhaba arkadaşlar» diye kıkırdadı.

Onu çıkmaz sokağa itikleyip yere yatırdılar, oğlanlardan

büyüğü pantolonun düğmelerini açıp, işe koyuldu.

Carrie içini çekti. «Çook, güzeeel...siin» diye şakıdı. «Çok güze...ll...sin.»

İstediğini kızlarla boğuşarak elde etmeye alışmış, küçük oğlan gözlerinin önünde meydana gelen olaydan korktu.

Homurdanarak işini bitiren büyük oğlan «Terry sıra sende,» dedi.

«Canım çekmiyor Jake.»

«Ay haydi be. Karı bedava vermeye istekli.»

Terry istemiyerek pantolonunu çözdü. Erkekliğinin uyanmadığını arkadaşının görmesini istemiyordu. Carrie'nin üstüne çömelip, işini yapar gibi ileri geri sallanmaya başladı.

Bir dakika sonra Jacob «Tamam mı?» diye sordu.

«Dur biraz.» Terry inliyerek ayağa sıçradı.

İki oğlan yanyana durup Carrie'ye baktılar. Kadın karanlıkta gülümsüyordu.

Jacob, «Karı deli haydi toz olalım,» dedi.

Karanlık sokakta koşuşan ayak seslerini işiten sarhoş ayağa kalkıp, neler olduğuna baktı. Carrie'nin yanında yattığı çöp kutusuna takıldı.

Kollarını adamı kucaklar gibi açan Carrie «Merhaba, küçük Carrie'nin sana zevkli dakikalar geçirtmesini ister misin?» diye mırıldandı.

Sarhoş yüzüne gülen şansına inanamıyordu. Şişesini özenle yere bırakıp, pis pantolonunu çıkarmaya çabaladı.

Kızın üstüne iğilirken Carrie kollarını açıp onu sevinçle karşıladı. «Merhaba koca oğlan - Ne kadar gü... zeeel... olduğunu söylemeyi akıl ettin mi?»

Gürültüler önce Carrie'yi uyandırdı. Sabahın erken saati gürültüleri, çocukların bağırmaları, süt şişelerinin tıngırtıları, köpeklerin havlamaları kulağına çalındı.

Sonra ayaklarının sancıdığını, vücudunun soğuktan kazık kesdiğini hissetti.

Gözlerini açınca, uzun süre düş gördüğünü zannetti. Sabahın erken saatlerinde —hem de çırılçıplak— çıkmaz sokakta yatıyordu. Panik içinde yerden kalkıp oturdu. Whitejack neredeydi? Dolly? Lucille? Buraya nasıl gelmişti? Neler oluyordu?

Çıplaklığını örtmek için büzülüp, bacaklarını göğsüne çe-

kip sırtını duvara dayadı. Başı ağrıyordu. Boğazı kurumuştu. Gözleri yaşla doldu.

Burada ne arıyordu? Gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. Düşün. Carrie. Düşün.

Hayal meyal gittikleri partiyi anımsadı. Ama herşey gerçekten bir sis perdesi arkasında beliriyordu. Whitejack, sihirli dozundan verince, çıkıp numarasını yapmıştı.

Deli gibi ayağa kalkıp, sırtını duvara dayadı. Kendi penceresinin altındaki çıkmaz sokakta olduğunu anladı.

Yanından bir yerden gelen gürültüyü duydu. İnsan sesiydi. Yanındaki çöp tenekesinin önünde bir sarhoş sırt üstü serilip yatmıştı. Adamın acınacak bir görünümü vardı. Korkuyla ürperdi.

«Aaaarrgh...» Uykusunda dönen sarhoşun sıkı sıkı sarıldığı şişe kollarının arasından kayıp şangırtıyla kırıldı.

Carrie olduğu yerde sıçradı. Ağırlığını ayağının üstüne verince, canı yandı, fakat nerede bulunduğunu anlamıştı. Topallıyarak hızla yangın merdivenine tırmanmağa başladı. Allahtan penceresi açıktı.

Camdan içeri girip kendisini yatağın üstüne attıktan sonra, hıçkırıklarla titriyerek ağlamaya başladı. Gerçekten çok korkmuştu. Artık ne yaptığını bilmez duruma düşmüştü. Uyuşturucular beynini harap ediyorlardı. Kendisini ölüme sürüklüyorlardı.

Üstüne bir şey giymeye gerek duymadan, fırtına gibi Dolly'nin odasından içeri daldı.

«Uyanın» diye avaz avaza bağırdı. «Beni duyuyor musunuz? Uyanın.»

Whitejack ağır ağır gözlerini açıp mırıldandı. «Boook canınaaa karı. Boook canınaaa.»

Dolly karaya vurmuş beyaz balina gibi yatağın içinde dönüp «Ne oluyor be?» diye homurdandı.

Carrie çığlık çığlığa «Sokakta çırıl çıplak uyuya kalmışım» diye bağırdı. «Allahın belası sokakta.»

Whitejack homurdandı. «Kadın sen ne diyorsun? Aklını mı kaçırdın?»

Dolly «Onu dışarı çıkar» diye yakındı.

Lucille koşarak odaya geldi. «Ne oluyor» diye sordu.

Whitejack terslendi. «Kim bilir. İyice aklını kaçırdı.»

Carrie «Hiç de aklımı kaçırmadım» diye edepsizce bağırdı.

«Gece gündüz verdiğin uyuşturuculardan artık ne yaptığımı bilmiyorum. Dışarda, sokakta çırılçıplaktım diyorum. Beni duyuyor musun? Çırılçıplak - çırıl çıplak - çırıl çıplak.» Sesi tiz bir çığlığa dönüşene dek avaz avaz bağırdı.

Whitejack yataktan kalkıp, kadını kolları arasına alıp, sıkı sıkı sarıldı. Sükunetle «Düş görüyordun» dedi. «Düş görmek suç değildir. Sadece düş görüyordun,» dedi.

Birdenbire Carrie'nin aklı karıştı. «Düş mü görüyordum?»

«Tabii» diye yatıştırdı. «Şimdi benimle gel sana öyle bir şey hazırlıyacağım ki tüm kötü düşler uçup gidecek» diyerek elinden tutup Carrie'yi odasına götürdü.

Dolly yatağın içinde dönüp tekrar uykuya daldı.

Lucille başını salladı. İyi ve kötü günler görmüştü. Carrie'nin sonu hiç de parlak değildi.

Ve kimse onun yazgısını durduramıyacaktı.

GINO
1928

Önce Cindy uyandı. Dirseğinin üstüne dayanıp, derin uykuya dalmış Gino'yu seyre koyuldu. Yüzü koyun yatan erkeğin profiline baktı. Uyurken olduğundan çok daha genç görünüyordu. Gerçekten daha çok gençti - ama bir şeyi kaçırmayan sert kara gözleriyle bakınca pek de genç gözükmüyordu. Cindy uzun zaman önce onunla aynı yatağı paylaşmaya karar vermişti ve işte hokus pokus - buradaydı.

Kız heyecanla titredi. Ne güçlü bir aşıktı. Tabii Pinky Banana'dan sonra kimle yatsa büyüleyici bulurdu. Cinsel yaşamında yalnız Pinky yoktu. Ondan önce üç kişiyle daha yatmıştı - ama hepsinin birbirlerinden hiç farkları yoktu. Gino bu güne dek bilmediği yerlerine dokunup zevke ulaştırmıştı. Sanki kendisini avucunun içi gibi tanıyordu. Dilini ve şeyini nerelere dokunduracağını biliyordu...

Tekrar ürperip, erkeği uyandırmayı düşündü. Ama çok derin rahat bir uykuya dalmıştı... Şimdi onu uyandırmak yazıktı.

Onun yatağına böylesine kolayca gireceğini hiç ümit etmiyordu. San Francisco'lu bir kızla evleneceğini cümle alem biliyordu. Ve yine herkes onun sofu bir sadakatle kızı beklediğini biliyorlardı. Ama artık beklemiyordu...

Uyuyan erkeğin yüzüne bakıp, uyanınca kendisine nasıl davranacağını merak etti. Eline birkaç kuruş tutuşturup, California'ya giden trene mi bindirecekti? İnşallah göndermezdi. Çünkü gitmeye hiç niyeti yoktu. Ama kendisini yanında tutmasını nasıl ümit edebilirdi?

Yavaşça parmağını ağzına sokup ıslattı ve küçük şahane memesinin başı sertleşene dek oynadı. Sonra aynı eylemi diğer memesine yaptı.

Yanında yatan Gino'yu düşünmekten heyecanlanıp, keyiflenmişti. Usulca eğilip memesinin başını erkeğin çıplak sırtına sürmeye başladı. Gino uykusunda kımıldadı fakat uyanmadı.

Cindy memelerini onun sırtına sürmeye devam etti. Gözleri kapalı sırt üstü döndü. Erkekliği sertleşmiş ve uyanmıştı.

Cindy onun üstüne çıkıp, yerleşti ve yanakları kızarıp, alev gibi yanıncaya ve soluğu kesilinceye dek hızla aşağı yukarı gidip geldi. Sonra bir anda hiç unutamıyacağı mükemmellikte zevkin doruğuna erişti.

Gino gözlerini açmadı ve erkekliği de hâlâ sertti.

Cindy onun üstünden aşağıya kayıp, gülmeye başladı. «Gino, uyuduğuna inanmıyorum.»

Hâlâ kımıldamadan yatıyordu.

Cindy aşağıya kayıp, o müthiş aleti ağzına alıp, erkeği zevkin doruğuna eriştirince, Gino gözlerini açıp, kızın saçlarını karıştırarak «Günaydın,» dedi.

Kız pırıl pırıl gülüşle, «Hiç uyanmıyacaksın sandım,» dedi. «Zaten uyanıktım.»

Cindy sırıttı. «Yani bir parçan uyanıktı, diyelim.»

«O parçadan hoşlandın mı?»

«Oh, evet.»

Gino yataktan fırlayıp, kapıya doğru gitti.

«Nereye gidiyorsun?»

«Memişhaneye - holün üstünde. Sakın bir yere gitme.»

Sanki gitmeye niyeti vardı da. Cindy yataktan kalkıp, eski şifonyerin üstündeki çatlak aynada görünümünü inceledi.

Gino tuvalette durumu gözden geçirdi. Kendisini çok iyi hissettiğini itiraf etmeliydi. Aradan haftalar, aylar yıllar geçse kendisini bu denli iyi hissedeceğini tahmin etmiyordu. Leonora'yı yitirmenin içine çöken acısından hâlâ kurtulmamıştı ama, —artık sersemce sadakat gösteren bir aşık değildi— bu duygular salaklara yakışırdı.

Bugünden başlıyarak yaşamını yeni bir düzene sokacaktı. Bir köşeye sakladığı yüklü parası ve doğru dürüst evi vardı. Artık para biriktirmeye paydos. Ne için biriktirecekti?

Odaya geri döndüğünde Cindy yatağın içinde oturuyordu. «Karnım acıktı» diye dudaklarını sallandırıp, somurttu. «Küçük kızın yiyebileceği bir şeyler var mı?»

Gelecek hakkında hiç söz etmeden, odanın bir köşesinde Gino, diğer köşesinde de Cindy giyindiler..

Cindy asabiyetle dudaklarını ısırıyordu. Der dest edilip California'ya gönderilmek istemiyordu. Burada kalmak istiyordu. Tekrar sevişmişlerdi. Onu durdurmanın yolu yoktu. Azgın bir

boğa gibiydi. Ona neden azgın ismini taktıklarını şimdi anlıyordu. Fakat seviştikten sonra, aralarında ciddi konuya değinmeden havadan sudan konuşmuşlardı. Sonra Gino saatine bakıp, «Ayy benim gitmem gerek» diye bağırınca ikisi de telaşla giyinmeye başlamışlardı.

İpek çoraplarını bacağına geçiren Cindy onları ucuz pembe jartiyerle tutturdu. Pantolonunu çeken Gino'ya kaçamak bakış attı.

Onun baktığını gören erkek göz kırptı. O sırtındaki giysiyle sabahın bu saatinde nasıl sokağa çıkacaktı? Kız dün geceki pembe saten açık yakalı daracık giysiyi sırtına geçirmeye çalışıyordu. Gino, «Hey o giysiyle mi yolculuğa çıkacaksın?» diye sordu.

Kız çaresizce ellerini salladı. «Giysilerimin hepsini yanıma alamazdım. Pinky gideceğimden kuşkulansaydı...» Sesi yine titremeye başlamıştı. «Oh Gino. Ben napıcam?» Kızın sözleri giyinirken her ikisinin de düşündüğü sorunu açığa vurdu.

«Trene atlayıp, elinden geldiğince buradan çabuk kaçmak istediğini sanıyordum.»

Kız gözlerini yere indirdi. «O dün geceden önceydi.»

Gino omuzlarını kaldırdı. «Öyle mi?»

«Evet» diye kız usulca mırıldandı. «Artık hiç bir yere gitmek istemiyorum. Burada seninle kalmak istiyorum.»

«Hey beni dinle-» diye söze başladı.

Kız «Hayır sen beni dinle» diye onun sözünü kesti. «Senin planlarını biliyorum - yakında evleneceksin. Ben sadece birkaç hafta yanında kalmak istiyorum. Ciddi bir şey olamaz. Yalnızca eğlence. Sonra ben giderim - arkama bakmadan trene binerim. Ha ne dersin Gino?»

Ne diyeceğini bilmiyordu. Fikir fena değildi. İki hafta Cindy'nin olgun şeftali vücudunun tadını çıkarmak yabana atılmazdı. Kızın Pinky Banana'yla olan ilişkisi onu düşündürüyordu.

«Ayyy» Topuklarının üstünde öne arkaya sallandı. «Bilmiyorum...»

Cindy telaşla «Sevgilinin asla beraberliğimizden haberi olmaz. Bu büyük gizli sırrı saklarız. Kentin aşağı kısmında başka bir evin yok mu?»

«Sen nerden biliyorsun?»

«Dedikodular çabuk yayılır.»

Evet. Kendisi de çenesini pek sıkı tutmamıştı.

Cindy heyecanla konuşuyordu. «Eğer oraya gidecek olursak hiç kimse bizi tanımaz. Yepyeni bir mahalle. Pinky'nin bile haberi olmaz.»

Evet kız haklıydı. Gino başını salladı. Birkaç haftadan... ne çıkardı... Ne kaybederdi ki? «Bak yavrum ben işleri ayarlayana dek sen burada kal. Geri dönünce buradan çıkıp bir taksiye atlar yeni eve gideriz.»

«Oh Gino.» Kız kollarını onun boynuna doladı. «Çok güzel.»

«Hey» kızın kollarını boynundan çözdü. «Bana bak yalnızca birkaç hafta oldu mu?»

Kız kocaman mavi gözlerini iri iri açtı. «Tabii ne zaman gitmemi istersen söylersin.»

«Birbirimizle anlaştığımız süre.»

«Anlaşıyoruz değil mi?» Cindy erkeğe sokulup, kulağının memesini dişledi. «Birbirimizi çok iyi anlıyoruz.» Elini uzatıp, Gino'nun pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

«Hey.» Gülerek kızın eline vurdu. «Yapmam gereken işlerim var.» Aynaya bakıp, avuç dolusu biryantin sürmeden önce, kıvırcık siyah saçlarını şiddetle salladı. Sonra sekerek kapıdan çıktı. «Görüşürüz yavrum.»

Cindy pencereye koşup, onun yolda yürümesine baktı.

Gino Santangelo seni tavlamak zor değilmiş. İki hafta. Ha güleyim bari. Yani Küçük Cindy istediği kadar kalabilir demek istiyorsun.

Aldo'nun en sevimsiz alışkanlıklarından biri de sürekli sarmısak yemesiydi. İsrarla «Onu aramızdan atacağımızı birdenbire söyliyemeyiz» diyordu. «Pinky'i bilirsin aklını oynatır.»

Eski Ford'un kaportasına tüneyen Gino «Sittir et onu» diye tükürdü. «Ne yapacağı umrumda bile değil.»

Endişeyle alnı kırışan Aldo kapısı kilitli garajı arşınlayıp duruyordu. «Başından beri bizimle...»

«Saçma. Kanada yolculuklarına silahsız çıkmamak için onu yanımıza biz aldık. Başından beri yalnızca sen ve ben birlikteyiz.»

«Evet, biliyorum. Fakat kendisini bizimle ortak sanıyor.»

«Vay canına.» Gino tiksintiyle homurdandı. «Onu bırakmak istemiyor musun? Bana bunu mu anlatmaya çalışıyorsun?»

«Hayır, ben sadece-»

«Başımı belaya sokmak istemiyorum» diye Gino onun cümlesini tamamladı.

Aldo omuzlarını silkti. «Pinky'e onu aramızdan attığımızı söylediğin an başın belaya girer.»

«Bak o ne benim, ne de senin ortağın. Ona para veriyoruz. Onu işe aldık. Ve şimdi işten kovuyoruz. Anladın mı?»

«Sanırım haklısın.»

«Tabii haklıyım. Pinky gerzekleşti. Çöp yığınıyla arkadaşlık ediyor. Çok da boş boğaz. Onun yüzünden tekrar kodese girmek istemem.»

Aldo onayladı. «Sen mi söyliyeceksin?»

«Evet ben söyliyeceğim.»

Bir saat sonra Pinky Banana geldi. Sanki bir orospunun koynundan yeni çıkmışa benziyordu. Ve gerçekten de yeni çıkmıştı. Sırtında bir gece önceki giysileri vardı ve ucuz bir parfüm kokuyordu. Garajdaki toplantıya afi keserek bir saat geç geldi. Merhaba bile demeden «İş nedir?» diye homurdandı. «Bana sadece yerini ve saatini söyleyin ve eve gidip biraz uyumama izin verin. Bütün gece gerçekten ateşli bir karının üstünden inmedim. Turşuya döndüm.»

Sinirden Aldo'nun gözü seyiriyordu.

Gino çok sakindi. Hiç telaşa kapılmadan «Pinky sakın alınma fakat aramızda konuşuyorduk, artık bizim işimize gelmiyor,» dedi.

Pinky Banana kan çanağına dönen gözlerini kıstı. «İşinize gelmeyen nedir?»

Gino eliyle garajı gösterdi. «Burası.»

«Sen ne bok demek istiyorsun?»

«Seninle çalışmak istemediğimizi.»

Pinky kulaklarına inanamıyordu. «Sen bok yemişsin» diye sertçe bağırdı.

«Evet. Bok yemişim.» Birdenbire yüz yüze gelip birbirlerine meydan okudular. Gino parmağıyla Pinky'nin midesini dürterek, «Seni dikkatle izliyorum, çok değiştin. Boşboğazlığın yüzünden özgürlüğümü yitirmek istemem,» dedi.

«Oh şimdi anladım» diye Pinky bağırarak Gino'nun eline vurup itti. «Bonnatti ile rahat anlaşmaya varınca beni başından savmak istiyorsun.»

Gino'nun bakışları sert ve soğuktu. «Nasıl anlamak istersen.»

«Ulan orospu çocuğu. Hele beni başından at da sen görürsün. Feleğini nasıl şaşırtacağım. Santangelo Çetesi. Hah ne komik. Eğer ben olmasam hiçsiniz. İnekten süt sağar gibi mallarınızı elinizden alırlar.»

Gino arkasını döndü, «Defol git.»

«Bana defol git diyemezsin.»

Pinky on iki santim daha uzun ve beş kilo daha ağır olduğu halde salladığı yumruk boşa gitti. Gino çevik bir hareketle yana çekilip yumruktan kurtuldu. Güçlü bir sağ çıkartarak Pinky'nin burnunun tam ortasına yuvruğunu patlattı. Kırılan kemiğin çatırtısı duyuldu ve Pinky'nin burnundan oluk gibi kan boşandı.

Pinky hızla elini yüzüne kapattı. «Orospu çocuğu» diye çığlık çığlığa bağırdı. «Bok yiyen burnumu kırdın.» Parmaklarının arasından sızan kanlar yere akıyordu.

Gino «Bu Cindy için» diye homurdandı. «Sana selamlarını yolladı.»

Pinky onu dinlemiyordu. Kapıya doğru yürüdü. Akan kanı mendiliyle silmeye çabalıyarak «Kendin kaşındın» diye mırıldandı. «Senin defterini düreceğim.»

«Korkudan donuma dolduruyorum.»

Pinky «Doldursan iyi edersin orospu çocuğu - iyi edersin?» diye bağırarak kapıdan çıkıp gitti.

Gino sevinçle «Gördün mü sana hiç bir şey olmıyacağını söyledim,» dedi.

Aldo'nun korktuğu belliydi. «Niçin ona vurdun?»

Gino uzun uzun buz gibi sert gözlerle baktı. «Sen de ayrılmak istiyor musun?» diye sordu.

Aldo omuzlarını silkti. «Pek sinirli değilim sanırım.» Ayaklarının üstünde huzursuzca kımıldandı. «Cindy hakkında söylediklerin neydi?»

«Kız Pinky'i bıraktı ama onun haberi var mı bilmiyorum.»

«Nereye gitti?»

Gino boş boş baktı. «Sanırım California'ya. Hey hemen Enzio'ya telefon edelim.»

«Evet,» diyerek Aldo onayladı ve ilave etti. «Leonora'dan daha haber almadın mı?»

«Hayır.» Gino kolunu arkadaşının omuzuna doladı. «Biliyor musun? Yanıt vermesi uzadıkça, ben de düşünür oldum.

Evlilik... ne bok. Yani demek istediğim kızı doğru dürüst tanımıyorum bile.»

Aldo şaşkınlıkla baktı. «Duyduklarıma inanamıyorum.»

Gino saf görünmeye çalıştı. «Evet. Biliyorum. Garip değil mi? Bir yıldır ona mektup yazıyorum ama eğer şimdi onu görecek olsam... anlatması çok zor. Olayı kafamda düşleyip büyüttüğümü sanıyorum. Yani onu buraya getirince, diğer kadınlardan farkı kalmıyacak falan filan.»

«Yani evlenmekten vaz geçtiğini mi anlatmak istiyorsun?»

«Hayır. Onu söylemiyorum. Ama karar vermeden ikinci kez düşünmek istiyorum.»

Aldo sarmısağını çiğnemeye başladı. «Ne demek istediğini anlıyorum. Bazen Barbara ile evlenmeyi düşünüyorum - bazen de ödüm kopuyor.»

Gino, «Evet aynı his» diye onayladı. Yan gözle Aldo'ya baktı. Arkadaşının aklına kuşku tohumlarını ekmişti. Geliştirmesi zor olmıyacaktı. Bir iki hafta sonra, «Sittir et - kararımı kesinlikle değiştirdim» deyince hiç kimsenin aklına bu olayı düşünmek gelmezdi.

Bayan Lanza ısrarla Costa'yı kent turuna çıkarmak istiyordu.

Central Park'daki Hayvanat Bahçesine gitmeden önce yarı yolda kadın yoruldu. Bir banka oturup «Oh, aman Allahım, aman Allahım» diye bacaklarını ovdu. «Costa ben dayanamıyacağım.»

Kadın, gezdirmek istediğini fakat hasta kalbinin buna dayanamıyacağını eve dönmesi gerektiğini anlatırken, Costa da anlayışla gereken şefkat gösterisinde bulunuyordu.

Kadına yardım edip parktan çıkardı bir taksi çağırıp bindirdi ve sonunda özgür kaldığı için şansına şükür etti.

Koşarak yer altı trenine atladı ve elinden geldiğince çabuk Gino'nun yerine ulaştı. Üç kat merdiveni uçarak çıktı ve kapıyı yumrukladı.

Kapıyı açan ufak tefek sarışın «Sen kimsin?» diye sordu.

Costa kıza baka kaldı. Akıllara durgunluk verecek kadar güzeldi. Binbir güçlükle «Adım Costa, Gino'nun bir arkadaşıyım. Sen kimsin?» diyebildi.

Kız boyalı dudaklarını yaladı. «Benim adım da Cindy, Gi-

no'nun çok iyi arkadaşıyım,» küstahca göz kırpıp, - gözleri Leonora'nınkilerden biraz daha koyuydu - baştan aşağı Costa'yı süzdü. «Sen Gino'nun arkadaşlarına benzemiyorsun. Küçücük bir çocuksun.»

Costa kıpkırmızı kesildi. «Hayır değilim.»

«Beni kandıramazsın.»

Costa yüzünün yanmasının geçmesine dua ediyordu. Sert sesle «Gino burada mı? Onu ziyarete geldim,» dedi.

Cindy kahkahalarla gülmeye başladı. «Onu ziyarete gelmiş. Aptal ziyaret kadınlara yapılır - erkeklere değil.»

Costa verecek yanıt bulamıyordu. Düşünceler hızla birbirlerini kovalıyorlardı. Kızın Gino'nun odasında ne işi vardı? Leonora'nın evlendiğini duyunca ne denli üzüldüğüne tanık olmuştu. Yoksa numara mı yapmıştı? Kazık gibi dikilip «Gino ne zaman dönecek?» diye sordu.

Kız umursamadan omuzlarını silkti. «Bilmiyorum.»

Costa huzursuzca kımıldandı. «İçeri girip bekliyebilir miyim?»

Kız ukalaca «Oh hayır,» dedi. «Seni tanımıyorum bile.»

«Ben Gino'nun arkadaşıyım. İsmim Costa Zennocotti. Beni daha erken bekliyordu ama geç kaldım.»

«Biliyor musun» —kız göz kırptı— «çok güzel konuşuyorsun. Sen neredensin?»

«San Franci?» diye başladı. Sonra merdivenleri ikişer ikişer atlıyarak çıkan ayak seslerini duyunca sustu.

Sahanlıkta beliren Gino inanılmıyacak kadar neşeli görünüyordu.

«Costa. Nerede kaldın? On ikide geleceğini sanıyordum.»

«Gelecektim ama ben-»

Gino sözünü kesti. «Cindy'le tanışmışsın.» Sonra durumun biçimsizliğini anlayınca, adeta özür dilercesine ilave etti. «Yardım ettiğim bir arkadaşım,» dedi.

Üçü küçük odadan içeri girdiler. Costa çarşaflarının çoğu yere düşen dağınık yatağa baktı. Sonra gözleri Cindy'nin elbisesine takıldı.

Gino, Cindy'e «Dinle yavrum. Benim eşyalarımı valize doldur. Costa ile ben yürüyüşe çıkacağım - sonra gelir seni alır buradan gideriz,» dedi.

Kız elbisesini sıvazladı. «Tabii. Fakat başka bir giysiye gereksinmem var. Bununla sokağa çıkamam ki?»

«Üzülme. Daha sonra sana bir şeyler alırız.» Kolunu Costa'nın omuzuna dayayıp odadan dışarı çıkarttı.

Sokağa çıkar çıkmaz konuşmaya başladı. «Evlat sana yalan söylemek istemem. Evet onu düzüyorum. Ama ilk kez dün gece yattım. Ve bak sana bir şey söyliyeyim - Leonora'dan sonra ilk kez bir kadınla birlikte oldum.» Buruk buruk güldü. «Hoşuna gitti mi evlat? Önüne geleni beceren Gino aptal yerine kondu. Şimdi boşa geçirdiğim zamanı telafi edeceğim, aptal yerine konmaktan hiç hoşlanmam.»

Costa «Anladım-» diye söze başladı.

Gino öfkeyle «Bok anladın,» diye bağırdı. «Ben kendim bile anlıyamıyorum. Senden çeneni tutmanı istiyorum. Hâlâ benim nişanlı olduğumu bilmesi daha iyi.»

«Tabii kimseye söylemem.»

«Çeneni tutsan iyi olur evlat. Tabii eğer beynine bir kurşun yemek istemiyorsan.»

Costa kırılmıştı. «Bana güvenebilirsin. Şimdiye kadar bunu bilmen gerekti.»

Gino gözlerini kısıp baktı. «Evet... sanırım.» Sonra şakadan Costa'nın karnına vurdu. «Haydi yürü evlat bu gün taşınıyoruz - sen de bize yardım edeceksin.»

Costa'nın New York'taki sayılı günleri kuş gibi uçup gitti. Her gününü Cindy ve Gino'yla yeni evlerinin döşenmesine yardım ederek geçirdi. Birlikte sinemalara, Beşinci Caddedeki dükkanlardan alış verişe gittiler. Genellikle dışarda eğlence yerlerinde vakit geçiriyorlardı. Gino arada sırada eski mahalleye toplantıya gidiyordu ama birkaç saat içinde geri dönüyordu. Onun yokluğunda Cindy film yıldızlarının taklitlerini yaparak Costa'yı eğlendiriyordu. Doleres Costello'nun ve Lilian Gish taklitleri görülmeye değerdi.

Costa her akşamüstü saat 6'da Lanza'ların evine dönmek zorundaydı. Gino «Çok saçma,» diye bağırdı. «O moruklara bu gece geç kalacağını söyle,» dedi ama Costa'nın cesareti yoktu.

Arkadaşının son gecesinde Gino erkenden eve gitmesine şiddetle karşı koydu. «Onları sittir et. Hiç bir bok yiyemezler. Hiç dinlemem - kente eğlenmeye gideceğiz.»

Costa karşı koymadı ve yolculuğunun en zevkli dakikalarını geçirdi. San Francisco'daki genelevdeki orospuyla yaptığı şey-

leri, gittikleri pavyonda kendilerine katılan bir kızla Gino'nun evinde oturma odasının halısının üstünde yaptı. Tanrım çok heyecanlıydı. Beekman Place'e döndüğünde sabah olmuştu.

Asık yüzlü Bayan Lanza, Costa'yı holde karşıladı. Valizini toplamış kapının arkasına koymuştu. «Babana yaptıklarını yazacağım» diyerek valizi eline tutuşturup kapıyı yüzüne kapadı.

Costa bavulunu kaptığı gibi tekrar Gino'nun evine gidip tren saatine kadar orada oturdu. Cindy ona sarılıp öptü, Gino'yu taklit ederek «evlat seni özliyeceğiz,» dedi.

Tren hareket edince, arkasına yaslanıp, yolculuğunu baştan sona tekrar düşündü. Franklin'nin vereceği cezayı umursamıyordu. Ne olursa olsun her şeye değerdi.

Onu endişelendiren yalnız bir şey vardı. Gino'ya Leonora'nın hamile olduğundan söz etmemişti. Ama pek mühim değildi. Kızın doğurduğunu arkadaşına bir kaç ay geç haber verirdi. Böylece Gino gerçeği asla öğrenmezdi. Costa, Gino'nun üzülüp, kırılmasını dünyada istemiyordu.

Cindy gerinip, kıkırdadı. «Sonunda yalnız kalabildik. «Şimdi onsuz ne yapacağız?» Geniş yatağın üstüne uzanıp, şampanya rengi saten geceliğinin yırtmacından bacağını uzattı.

Gino kızın bacağını okşadı. «Yapacak bir şeyler buluruz.»

Cindy tekrar kıkırdıyarak yatağın üstünde kayınca, geceliğin etekleri beline doğru sıyrıldı.

Gino'nun elleri kızın kasıklarına doğru çıktı. Sonra parmaklarını altın sarısı sık tüylerinin arasına soktu. Cindy nefesini tutup, heyecanla soluğunu salıverdi. Gino başını karnına doğru iğince «Oh» diye fısıldadı. «Öyle yapmana bayılıyorum. Oh o kadar hoşuma gidiyorki.»

Gino soluk almak için durakladı. «Öyle mi? Hepsini anlat bana bebeğim.»

Kız zevk içinde titriyordu. «Dilini, ağzını ellerini seviyorum. Ohhhh... Gino... OOOOhhh...» Titriyerek kalçalarının üstünde yükseldi ve doruğa erişti.

Gino, «Bu kadar çabuk mu?» diye yakındı.

Cindy yüzü koyun döndü. «Ne yapayım elimde değil. Öööyyylee güzelki, daha önce bana kimse böyle şeyler yapmadı.»

«Öyle mi?» Gino'nun hoşuna gitti.

«Biliyor musun Pinky oramı hiç yalamazdı. Pinky bütün kızların pis olduğunu söyleyip, ağzını orama sürmezdi.»

Gino'nun sertleşen erkekliği bir anda söndü. «Bok» diye sert bir sesle bağırdı.

«N'oldu?»

Gino yataktan kalktı. «Ne bok yemeye şimdi Pinky'den söz ediyorsun?»

«Özür dilerim.»

«Pinky'nin ne yapıp yapamadığı beni ilgilendirmez.»

«Özür dilerim.»

«Pinky. Vay canına onunla nasıl yaşadığını hiç aklım almıyor.»

«Özür dilerim.»

«Özür dilemeyi bırakır mısın?«

«Özür dilerim.»

Gino öfkeyle banyoya daldı. Bok yiyen Pinky Banana. Ve Gino Santangelo onun artıklarıyla ne yapıyordu?

Oymalı duvar aynasında öfkeyle aksine bakıp, bardağı suyla doldurup ağzını çalkaladı.

Cindy usulca banyoya girdiği zaman Gino Traş olmakla meşguldü. Kız arkasında durup erkeğe sarıldı. Elini kasıklarına doğru uzatıp, «Şimdi sıra bebekte,» dedi.

Gino kızı itekleyip, sert sesle «Kes,» dedi. «Toplantıya gideceğim.»

Cindy akıllı davranıp tartışmaya girişmeden geri çekildi.

Gino traş olmayı bitirince, yatak odasına dönüp giyinmeye başladı. Kendisine dolaplar dolusu yeni giysiler almıştı. Kalın beyaz çizgili siyah bir kostüm, koyu kahverengi gömlek, puanlı kravat ve kahverengi rugan ayakkabılar seçti.

Cindy soluğunu tutarak «Tatlım çok şıksın,» dedi. «Kiminle buluşacaksın?»

Kiminle buluşacağı kimseyi ilgilendirmezdi. Belki artık Cindy'e California yolculuğunu anımsatmanın zamanıydı. Kızın sorusunu duymamazlığa gelerek, «Gece belki geç gelirim,» diye homurdandı. «Hoşçakal» diyerek kapıdan çıktı.

Cindy onun uzaklaşmasını bekledikten sonra avazı çıktığı kadar bağırdı. Hergele, Kendisini başından atmaya hazırlanıyordu. Hergele.

Ama Küçük Cindy baştan savılmaya daha hazır değildi. Küçük Cindy evin içindeki yerini sağlamlaştıracak bir yol düşünmeliydi.

Pek zor olmıyacaktı. Tüm kurumuna rağmen Gino gerçekte yumuşak kalpliydi. Pinky her zaman öyle söylemez miydi?

Gino Park Caddesine doğru yürüdü. Cebinden çıkardığı kabartma yazılı karta baktı. Bayan Clementine Duke, sizi ziyarete geliyorum.

Adrese bir kez daha baktı. Park ve Madison Caddeleri arasında Altmışların yukarısında çok esaslı bir adresti.

Hava serin ve güneşliydi. Yürümeye karar verdi.

Ellerini yeni deve tüyü paltosunun ceblerine sokup, geçen haftaları düşünerek yürüdü. Evet. İyi vakit geçirmişti. Kadınsız geçirdiği uzun zamanı Cindy ile kapatmıştı - hem de nasıl. Kız herşeyi denemeye hazır azgın küçük bir kediydi. Önceleri çok heyecanlıydı - ama kız her zaman bacaklarını açmaya hazır elinin altındaydı. Arada sırada isteksiz davransa fena olmazdı.

Öyle olduğu halde... kısa süre sonra başından atacaktı. Farkında olmadan - en kötü zamanlarını geçirmesine yardım etmişti.

Evi döşerlerken çok eğlenmişlerdi. Apartman küçüktü ama yine de yuvasıydı. Bundan önce kaldığı banyosu dışarda tabii eğer banyolu oda bulma şansın varsa hamamböceklerinin cirit attığı, eski püskü döşemeli, pis sıçan deliklerinden çok farklıydı.

Vera birkaç kez ziyarete geldi. Fakat Cindy ile pek anlaşamadılar. Gino buna pek fazla aldırmadı, çünkü Vera'nın Paolo'dan bir kahramandan söz ediyormuş gibi konuşmasına bozuldu. «Kodesten çıkınca yine seni eşek sudan gelinceye dek döverse ne yapacaksın?» diye sordu.

Vera «Ay haydi Gino insanlar değişir,» diye vızıldadı.

Evet. Karılar da ağaçlar da yetişiyorlardı.

İşini bilen Bonnatti, sözünde durup, bağlantılarını açık tuttu. Söylentilere göre Chicago'da zorlu günler yaşayan Bonnatti'nin Doğu'da yeni sağlam bağlar kurması gerekiyordu. Kilit bağlantısı ise Gino ve Aldo'ydu. Ayın sonunda New York'a büyük planlarla geleceğini önceden haber verdi.

Bu arada Gino, New Jersey'deki içki nakliyatının dizginlerini sıkıca elinde tutuyordu. Başlarına bela açılmasından korkuyordu - yol kesme ve soygunlar hiç bu kadar fena olmamıştı -

şansları yaver gidiyordu. Detroit'ten yeni ayrılan Red adında yeni bir kabadayıyı yanına aldı. Adam oldukça sadık görünüyordu. Şimdilik sesi sedası çıkmayan Pinky Banana gibi manyak da değildi. Pinky'nin yaptığı tehditlerin arkası çıkmadı. Şişko Larry'nin yerinde Aldo ile karşılaştıkları zaman pek yakınca öcünü alacağını homurdanıyordu. Aldo huzursuzdu ama Gino sadece gülüyordu. «Herifin diline vurmuş. Bitiremiyeceği işe başlıyamaz.»

Aldo korkuyla, «Evet elinde silahla diline vurmuş. Ha bu arada Şişko Larry zengin hanımın - Bayan Duke - seni aradığını söyledi. Bir iş mi ne varmış. Onu görecek misin?» dedi.

Evet. Gidip görecekti. Artık kimse kendisini durduramazdı.

Farkında olmadan köpek pisliğine basınca, yeni rugan ayakkabılarını kaldırımın kenarına sürterek temizlerken bir yandan da küfürler savuruyordu.

«Bayan Clementine Duke, sana geliyorum.»

Bir gün Whitejack «Film çevireceğiz» dedi.

Carrie hayretler içinde gözlerini açıp, «Film mi? Gerçek film mi?» diye sordu.

Whitejack sırıttı. «Tabii. Daha önce söylemiştim sanırım.» Yalnız arka odalarda, insanın derisini yakan ışıklar altında, elde tutulan kamerayla, müstehcen bir film çevrileceğinden söz etmedi. Yirmi dakikalık yapımda baş roldeki Carrie'nin dört ayrı erkekle sevişeceğini de söylemedi.

Söylemesi de gerekmezdi. Zaten Carrie'nin de umrunda değildi. Whitejack, kızı pis sefil odaya götürünceye dek, öyle uyuşturucu çekmişti ki havalarda uçuyordu. Her söyleneni farkına varmadan yapıyordu.

Rejisör neşeyle «bu kız doğuştan artist» diye bağırdı. «Keşke onunla çalışacak bir de köpek getirseydim.»

Whitejack sırıtarak geride duruyordu. Fakat sonunda beyaz şişko rejisör arkadaşı ödeyeceği parada kazık atmaya çalışınca çok bozuldu. «Seni orospu çocuğu seni» diye bağırdı. «Ya bana söz verdiğin parayı ödersin veya sana öyle bir dayak atarım ki o beyaz şişko kıçının üstüne oturamazsın.»

Rejisör parayı ödedi. Tiksintiyle «Arap herif orospunu da al sittir git,» diye söylendi.

Whitejack, adamı duvara dayayıp, dövmeye yeltendi. Sonra başını belaya sokmaya değmeyeceğini düşününce, Carrie'yi kolundan tutup dışarı çıktı.

Böylece Carrie'nin film yıldızlığı sona erdi.

Birkaç gün sonra Dolly «Bize çok pahalıya mal oluyor» diye yakındı.

«Tabii kazanıyoruz. Fakat daha ne kadar kazanacağımızı sanıyorsun? Son zamanlarda ona dikkatle baktın mı? Sap gi-

bi sıska, gözleri fincan tabağına döndü. Kolları iğneden delik deşik. Onu başımızdan atmalıyız.»

«Atmalıyız ne demek?»

«Kıza çevirttiğin o biçim filmi bir gören olsa ayvayı yeriz. Kaç yaşında on altı mı - on yedi mi? Eğer onu kullandığımızı öğrenecek olurlarsa başımız ne biçim belaya girer. Hapse bile gireriz.»

«Kim bilecek? Kimsesi yokki.» Somurtarak kahvesini yudumladı. Dolly her zaman Carrie hakkında başının etini yiyordu. Artık sinirlerine dokunmaya başlamıştı. Carrie ise kendisine hayrandı. Whitejack'a tapıyordu. Sağlam sevgiye gereksinmesi vardı.

«Beni dinle arap herif.» Dolly mutfak masasından ayağa kalkıp, ellerini beline dayadı. «Eğer onu başından savmak istemiyorsan hiç durma. Yalnız anlaşmamız burada sona erer. Kendimi tehlikeye atamam.»

Whitejack tırnaklarını inceledi. «Kadın beni tehdit mi ediyorsun?»

«Hayır, tehdit etmiyorum. Söylüyorum.» Dolly saçmalıklara papuç bırakacak kadın değildi. Whitejack'dan ve yaptıkları anlaşmadan hoşlanıyordu ama salak bir zenci karı için kendisini tehlikeye atacak kadar budala değildi. «Kendimize yeni bir kız bulurum. Elimde yirmisinde fakat on dördünde gösteren bir tane var ki Carrie onun eline su dökemez. Senden daha kara ateşten daha kızgın. Görmek ister misin?»

Whitejack tahrik oldu. «Kim?»

Dolly kendi kendine sırıttı Whitejack'ın kafasına erkeklik organından gidildiğini biliyordu. Kadın tellalına yakışmaz bir huydu. «Benim bulduğum biri. Ne dersin arap herif?»

Kahvesinden bir yudum alıp kararını verdi. Dolly haklıydı. Gün geçtikçe Carrie değerinden yitirip tehlikeli oluyordu. «Onu ne yapacağız?»

Dolly gözünü kırpmadı. «Buradan uzaklarda bir yerde başına kaza gelebilir.»

«Haydi» diye karşı koydu. «Hastahanelerden birinin kapısına bırakamaz mıyız?»

Dolly «Kafan da iyi çalışıyor» diye azarladı. «Çocuk yaştaki esrarkeş orospuyu tedavi edince, polisleri dosdoğru üstümüze salar.»

«Yapamaz.»

«Oh öyle mi? Bahse girmek ister misin?»

Whitejack başını salladı.

«İyi temiz bir kaza» diye Dolly sözüne devam etti. «Troleybüsün altına düşebilir. Brooklyn köprüsünden aşağıya atlayabilir. Yer altı treninin altında kalabilir... Hangisini seçersen.»

Whitejack masadan fırladı. «Ben mi seçeceğim? Kadın ben yapamam.»

«Dolly'nin gözleri buzdan birer bilyeye benziyordu. «Oh yapamazsın öyle mi?»

«Hayır yapamam.»

«Öyleyse ben yaparım.»

Birbirlerine baktılar. Whitejack güçlü kadınları severdi. Fakat bu hepsine tuz biber ekmişti. Öldürmeye gerçekten hazırdı. Sırtından aşağı buz gibi suların indiğini hissetti. «Ne zaman?» diye sordu.

Dolly iri omuzlarını salladı. «Bugüne ne dersin?»

«Hayır bugün olmaz,» diye telaşla yanıtladı. «Haftasonunda büyük parti var. Yeni kızla oraya gitmek istemem.»

«Öyleyse gelecek pazartesi. Haftaya temiz başlarız.»

«Evet pazartesi.» Dolly irkilecek mi diye yüzüne baktı.

İrkilmedi. Buz gibi gözlerle sert sert baktı. Sonra sakin bir sesle «Biraz daha kahve ister misin?» diye sordu.

Whitejack'in midesi bulanıyordu. Sesini titretmemeye çalışarak «Evet, kayısı gibi iki yumurta da olsun.»

Kadının yüzünden buz gibi bir gülümseme geçti. Adamın korkudan donuna doldurduğunu biliyordu. Korkak arap. Ama onu seviyordu. Küçük Carrie ne kadar çabuk ortadan kalkarsa o kadar iyiydi.

GINO
1928

Gino gerçekten New York'ta bu kadar görkemli bir ev görmemişti. Hayır görmüştü - yalnızca filmlerde. Yüksek demir parmaklıkların arkasında görkemli kırmızı tuğla bir yapıydı. Her yanından zenginlik fışkırıyordu.

Gino etkilendi. Bu Bayan Clementine Duke de kimdi acaba? Zengin bir karı olduğu kuşkusuzdu. Para nerden geliyordu? Kocası kimdi?

Çekinerek kapının zilini çaldı ve cebinden tarağını çıkarıp, bronz kapı tokmağını ayna gibi kullanarak saçlarını taradı. Bayan Duke'un karşısına en iyi halinde çıkmak istiyordu.

Orta yaşlı bir uşağın masif kapıyı açması, Gino'ya yine Hollywood filmlerinden birini anımsattı.

Uşak kurumla «Evet, efendim?» diye sordu.

Gino omuzlarını dikleştirip, uşağın gözlerinin içine dik dik bakarak «Hey Bayan Duke buralarda mı?» dedi.

Uşağın dudakları seyirdi. Genç erkeklerin ziyaretine alışıktı ama böylesiyle hiç karşılaşmamıştı. «Bayan Duke sizi bekliyor muydu efendim?»

«Evet bekliyordu ya.» Gino parmaklarını sık siyah saçlarının arasına sokar sokmaz pişman oldu. Parmakları biryantinden vıcık vıcık yağlandı. Çaktırmadan elini pantolonunun paçasına sildi.

Hareketi uşağın gözünden kaçmadı. Dudaklarının kenarında hakir gören bir gülümseme belirdi. «Ziyarete kimin geldiğini haber vereyim efendim?»

«Gino dersin. Gino Santangelo. S-A-N-T-A-N-G-E-L-O.»

«Peki efendim. Lütfen burada bekler misiniz?»

Bir an Gino adamın kapıyı yüzüne kapatacağını sandı. Ama kapatmadı.

Uşak gözden kaybolana dek ıslık çalarak kapıda bekledi. Sonra ön kapıdan içeri girip holde durdu. «Vay canına ne ev»

diye mırıldandı. Döşemeler ve merdivenler mermerden yapılmıştı. Tavandan aşağıya kristal avizeler sarkıyordu. Duvarlarda pahalı tablolar vardı. Ve burası holdü. Vay canına. Eğer sadece holü soyacak olsa ömrünün sonuna dek refah içinde yaşardı.

Sulu gözlü uşak geri döndü. «Bayan Duke sizi şimdi kabul edecek efendim. Paltonuzu alabilir miyim?»

«Evet al bakalım.» Gino deve tüyü paltosunu çıkardı.

«Beni izleyin lütfen.»

Uşağın peşine takıldı. Mermer holden geçip mermer merdivenlerden çıkıp, kır bahçelerini andıran bir odaya girdiler. Uşak Gino'nun geldiğini haber verip usulca çekildi.

Bayan Duke, etrafı palmiye ve eğrelti otlarıyla çevrili, yüksek arkalıklı beyaz hasır koltukta oturuyordu. Gino'ya uzun soğuk bir bakış fırlattı. «Geç kaldın. Saat on birle on iki arası ziyaretçi kabul ettiğimi söylemiştim. Ve şimdi —sözlerine ara verip, dik dik şöminenin üstündeki saate baktı— «şimdi tam on iki kırk dört» dedi.

«Öyle mi?» Pısırık görünmeye hiç niyeti yoktu. «Gitmemi mi yoksa kalmamı mı istiyorsun?»

«Buraya kadar geldiğine göre kalman iyi olur sanırım.»

«Ayyy sevgiyle karşılanmak buna denir.»

Kadın baş döndürücü bir gülüşle güldü. Gino iskemleye doğru yürüyüp oturdu.

«Lütfen oturun Bay Santangelo» diye mırıldandı.

«Bana Gino diyebilirsin.»

«Çok teşekkür ederim.»

Dikkatle birbirlerine baktılar.

Şişko Larry'nin loş ışıkları altında göründüğünden daha yaşlıydı. Fakat beyaz anvelop eteğinin altından gözüken uzun bacaklarıyla bir içim suydu. Gino kadının o güzel bacaklarını beline doladığını düşledi. Bluzunun ince kumaşının altından memelerinin başları belli oluyordu. Kadın tüm malını mülkünü ortaya sermişti...

Telaşla «Hey beni iş için mi görmek istedin?» dedi.

Kadın erkeğin sırtındaki aşırı rüküş giysiyi kimin seçtiğini merak ederek başını salladı. Yanılmamıştı - çok yakışıklı ve çekici bir delikanlıydı. «Evet Bay Santangelo-»

«Gino» diye kadının sözünü kesti.

«Gino. Belki birlikte iş yapabiliriz diye düşündüm.» Bacak bacak üstüne attı.

Gino bakışlarıyla kadının hareketlerini izliyordu.

Clementine onun kendisine bakışını yakaladı. Gino gözlerini kaçırmaya gerek duymadan bakmaya devam etti.

Kadın bacağını indirdi. «Çay ister misiniz Bay San - Gino?»

Evet.»

Clementine elini uzatıp, koltuğun yanındaki masanın üstündeki zili çaldı. Gerçekten çok komikti doğrusu. Otuz yedi yaşında, zengin, feleğin çemberinden geçmiş, milyonerle evli, sosyetenin dişi aslanı Clementine Duke, bir sokak çocuğu karşısında eli ayağı dolanıyordu. Aman Tanrım, on dokuz yirmi yaşından fazla büyük olamazdı.

Haftalardır onu aklından çıkartamamıştı. Her fırsatta onu görmek niyetiyle Şişko Larry'nin Yerine gitmişti. Allah kahretsin onunla hiç karşılaşamamıştı. Sonunda gururunu çiğneyip Şişko Lary'ye Gino Santangelo'nun kendisini aramasını söylemişti. Kayıtsızca «Ne iş yapıyor?» diye sordu.

Şişko Larry «İçki kaçakçılığı» diye yanıtladı.

Çok iyi. Gerçekten birlikte iş yapabileceklerdi.

Gino'ya nazikçe «Nişanlınız nasıl?» diye sordu.

«İyi neden sordunuz?»

«San Francisco'ya ne zaman gideceğinizi merak ettim.»

Gino huzursuzca kıpırdandı. «Bir süre gidemiyeceğim. Burada yapmam gereken işlerim var. Ben... uh düğünü erteledim.»

Clementine başını salladı. «Evlenmek için daha çok gençsiniz.»

«Evet. Herhalde-»

«Yirmi iki. Sen kaç yaşındasın?»

«Oh,» yanaklarının kızardığını hissetti. Çok komikti doğrusu. «Bir centilmen asla kadınların yaşını sormaz.»

«Öyle mi? Ben centilmen olduğumu söylemedim ki.»

Bozuntuya vermemeye çabaladı. «Belki bir centilmen gibi davranmaya başlamanın zamanı gelmiştir.»

«Öyle mi?» Alaycı bakışlarla kadının gözlerinin içine baktı. «Niçin?»

Tam o sırada uşak elinde gümüş tepsiyle çıka geldi. Bayan Duke'un yanındaki masanın üstüne tepsiyi özenle yerleştirdi.

«Davis saat birde öğle yemeği randevunuz olduğunu anımsatmamı istedi,» diye saygıyla mırıldandı.

«Teşekkür ederim Scott.»

Uşak tekrar dışarı çıkınca, Clementine iskemlesinde dönüp,

fincanlara çay koydu. «Size daha sert bir şey ikram etmek isterdim. Ama sizin işiniz bu değil mi?» dedi.

«Size kim söyledi.»

«Oh, korkma ben polis veya FBI veya ona benzer bir şey değilim.»

«Çok komik. Eteklerinin altında J. Edgar Hoover'ı saklıyorsun sandım.»

«Hmmmmm... komedyensin demek?»

«İnsanları güldürmeyi severim.»

«Üstündeki giysiyle hiç zorluk çekmezsin.»

Öfkeyle kadına baktı. «Bu giysinin nesi var?»

Gino'nun hislerini incittiğini anlayan kadın, şefkatle «Biraz fazla gösterişli değil mi?» diye sordu.

Kuş beyinli karı ne bilirdi ki? Eleştirisinin kendisini etkilemediğini göstermek için telaşla güldü. «Gösterişliyse ne olacak? Böylesi hoşuma gidiyor. İnsanlar benim varlığımı farketmeli.»

Çay doldurduğu fincanı uzatarak «İstesen de istemesen de fark ediliyorsun. Evet Gino şimdi işimize dönelim,» dedi.

Kadını tepeden tırnağa süzdü. «Hanımefendi buraya iş görüşmeye geldim.» Zengin kaltak, kendisinden istediği gibi faydalanamıyacaktı.

Kayıtsızca eliyle odayı gösterip, «Kocamla burada birçok eğlenceler düzenleriz, ama partilerimizi daha çok Westchester'deki malikanemizde veririz.»

Gino başını salladı. Kadının para yüklü olduğuna kuşkusu kalmamıştı.

«Pek tabii ki konuklarımız da eğlencelerin keyfini çıkartmak isterler.»

Pek tabii. Kabaca gülmemek için kendisini zor tuttu.

«Lezzetli yemekler, müzik ve dans» - —anlamlı şekilde sözünü kesti— «ve tabii ki iyi cins içkiler.»

Bay ve Bayan Duke için en iyi cinsten başka ne düşünülebilirdi ki?

«Geçmişte başımıza bazı tatsız olayların geldiğini söylemeye çekinmiyorum... Banyo küvetlerinde imal edilen cinler, su katılmış viskiler, yani sizin içki kaçakçılığının üç kağıdı diyebileceğiniz şeyler. Nasıl oldu da zehirlenip ölmedik Tanrı bilir.»

«Ama paçayı kurtardınız.»

«Gördüğünüz gibi.» Ayağa kalktı, etekliğini düzeltti. «Bay Santangelo. Gino bize sürekli içki sağlayabilir misiniz?»

Gino «Hey-» diye söze başladı.

Kadın sözünü kesti. «Küçük miktarlarda değil. Ayda en az yirmi dört kasa. Malın cinsi iyiyse yüksek fiat ödeyeceğimizi de söylemeye gerek yok.» Kadın odanın içinde dolaşırken, Gino onun bacaklarına bakıyordu. «Tabii belki sizin ölçülerinize göre verdiğim siparişin küçük olduğunu biliyorum ama bana bu iyiliği yapmanızı rica ediyorum. Bunun karşılığında kocamın da size yararı dokunacağından şüphem yok-»

«Bay Duke ne iş yapar?»

«Duke senatördür. Size söylemedim mi?«

Gino zorlukla yutkundu. Senatör Duke. Vay canına. Tam yerine düşmüştü. Telaşla «Hey» dedi. «Benim bulduğum içkiler iyi cinstir - bulabileceğiniz en iyi kalitedir. Benim için er - size ve senatöre içki bulmak - er büyük zevktir.»

Davranışlarına uymayan çocukça bir sevinçle ellerini çırptı. «Oh iyi çok sevindim.»

Gino ayağa kalktı. Kadın kendisine doğru yürüdü, ayağındaki sivri topuklu papuçlarla aynı boydaydılar. Kadın Gino'dan birkaç adım uzakta durdu. Yeşil gözlerini erkeğe dikip, usulca «İkimizin de birbirine çok yardımı dokunacağını sanıyorum,» dedi.

«Evet» diye yanıtladı. Kadının kendisine kuyruk salladığına emin değildi. Ama asılmasına aldırmazdı. Çünkü gerçekten hanımefendi ve ateşli bir parçaydı.

Kadın birdenbire arkasını dönüp, yürüdü ve koltuğuna oturdu. «Bu hafta sonu evimizde bir parti veriyoruz. İkişer kasa, viski, şampanya, cin ve konyak gerektiğini sanıyorum.»

Gino «Yavaş ol» diye kadının sözünü kesti. «İstediklerini bir kağıda yaz ve bana ver.»

«Tabii yazarım.» Masanın üstünden kağıt kalem alıp, istediklerini yazıp, kağıdı kopardı ayağa kalktı, Gino'ya doğru yürüdü. «İşte adres bu. Siparişleri cumartesi günü istediğin zaman getirirsin.»

Gino elindeki kağıda baktı. «Bana tuzak kurmuyorsun değil mi?»

Kadın güldü. «Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?»

«Düş gücüm kuvvetlidir. Sakın aklından çıkarma. Gino

Santangelo'ya oyun oynamaya kalkanların kelleleri uçar. Ne demek istediğimi anladın mı?»

«Oh tabii anladım.»

Kadının kendisiyle dalga geçtiğinden kuşkulanıyordu. Kabaca «Şimdi gitmem gerek,» dedi.

Kadın saate baktı. «Evet benim de gitmem gerek.»

«Evet» —kollarını aşağıya salladı— «Sanırım anlaştık.»

«Evet sanırım.»

«Ödemeler nasıl olacak?»

Kadın ince parlak dudaklarını yaladı. «Cumartesi gecesi verdiğimiz partiye gelir misiniz? Çok eğlenceli olacağından kuşkum yok. İyi vakit geçirirsiniz.»

Karı deli miydi? Senatör kocasının filan yanında kendisini partiye davet mi ediyordu?

«Evet tabii gelirim.»

«Saat sekizde Westchester konağında. Eğer gece geri dönmek istemezseniz, konuklarımızı yatıracak yeterince odamız var.»

Gino başını salladı. Vay canına! Gino Santangelo. Tüm kodamanların bulunduğu bir partiye davet edilmişti.

Kadın, «Ah aklımdayken söyliyeyim, tabii uzun etek ve siyah kravat olacak. Siyah kravatın var değil mi?» diye sordu.

Başını salladı. Var mıydı? Ne olduğunu bile bilmiyordu.

Kadın güldü «Öyleyse cumartesi akşamı görüşmek üzere.» Uzun burnunu tiksintiyle kıvırarak «Pis bir koku... duyuyor musun?» diye sordu.

Gino sırıttı. «Evet köpek boku. Dışarda köpek bokuna bastım da. Ne var yoksa? Benim koktuğumu mu sandın?»

Kadın utanmıştı. «Tabii değil. Scott'un saksılardaki bitkilere yeni... gübre koyduğunu sandım.»

Gino ağzı kulaklarında sırıttı. «Hayır. Köpek boku. Ama bir laf vardır,» diyerek gözünü kırptı. «Boka basınca şansın yaver gider derler. Sanırım bu ikimiz için de iyi bir işaret Bayan D.»

«Bana Clementine de.»

«Peki neden olmasın?»

Gino etekleri zil çalarak Aldo ile buluşmaya gitti.

Aldo «Yangını duydun mu?» diye sordu.

«Nerede?»

«Catto'ların bloğunda. Tüm ailesi yanmış.»

Kulaklarına inanamıyordu. «Ne?»

«Evet. Hepsi evdeymişler. Kaçamamışlar. Yalnız Catto ve babasına bir şey olmadı. Erkenden çöp kamyonlarını karıştırmaya çıkmışlar. Çok feci değil mi?»

«Catto'yu gördün mü?»

«Ben oraya gidiyorum.» Gino, Catto'yu düşünerek yola koyuldu. Arkadaşını bir yıla yakın zamandır görmemişti ama böyle bir olayda ne fark ederdi?

İtfaiye arabaları hâlâ duman tüten evlerin önünde duruyorlardı. Sudan sırılsıklam ıslanan kaldırımlar cam kırıklarıyla doluydu. İnsanlar gecelikleriyle kapılarının önlerindeki merdivenlere oturmuşlardı. Kadınlar sessizce hıçkırırlarken, erkekler de boş yere onları teselli etmeye çabalıyorlardı.

Gino, ellerini devetüyü paltosunun ceplerine sokup, şaşkınlıkla etrafına bakınarak Catto'yu aradı.

«Bay Santangelo. Özür dilerim Bay Santangelo,» diye birisi kolundan çekiştiriyordu. Başını çevirip bakınca, Bay Pulaski'nin saatini çalan Jacob Cohen'le burun buruna geldi.

Kolunu çekip oğlanın elinden kurtardı. «Evet? Ne istiyorsun?»

Jacob heyecanla, isden kararmış yüzünü kırıştırıp, «Alevleri görmeliydiniz. Gökyüzüne doğru öylesine uzanıyorlardı ki, tüm kentin yandığını sandım,» dedi.

«Sen nasıl dışarı çıktın?»

«Atladım.»

«Ya ailen?»

«Hepsi gitti.»

«Oğlan hiç üzülmüşe benzemiyordu. Burnunu kaşıdı. «Gelecek hafta onbeş yaşıma basıyorum. Başımın çaresine bakabilirim. Beni bir yere evlatlık vermelerini istemiyorum.»

Gino içini çekti. Oğlan o yaşlarda kendisini anımsatıyordu. Fare kadar uyanıktı. «Jacob ne istiyorsun?»

«Elli kağıt. Buradan tüyüp kendime bir oda tutmaya yeter. Başımın çaresine bakabilirim. Kimseye gereksinme duymam.»

«Seni bir eve koyarlarsa iyi bakılırsın. On altı yaşına gelince bırakırlar.»

«Ay haydi Bay Santangelo. Erkek çocukların yerleştirildiği okula gitmeyi istemiyorum. Parayı bana borç verin. Birkaç ay sonra - faiziyle öderim.»

Gino kaşlarını çattı. «Bilmiyorum...»

Jacob afiyle başını yana eğdi. «Bay Santangelo benim gibi iyi bir Yahudi çocuğunun sizi küçük düşüreceğini sanıyor musunuz?»

Gino ellerini cebine sokup parasını çıkardı. Tomarın içinden beş tane yirmilik ayırdı. «Al sana yüz papel. Altı ay sonra faiziyle geri isterim sakın unutma.»

Jacob talihin yüzüne güldüğüne inanamıyordu. Parayı kapıp kaçmak üzereyken Gino yolunu kesti. «Bonnio ailesini biliyor musun?»

«Tabii.»

«Catto'yu gördün mü?»

«Evet. Haberi alınca babası kalp krizi geçirdi. Hastahaneye kaldırdılar. Catto da onunla birlikte gitti.»

Gino elindeki para destesinin arasından bir yirmilik daha çekip çocuğun eline tutuşturdu. «Evlat bu da benden. Faiz istemez.»

«Ayyy çok teşekkür ederim.»

Gino koşarak giden çocuğun arkasından bakıp, başına neler geleceğini merak etti. Jacob'u düşünmek kendi sorunu değildi. Topuklarının üstünde dönüp, hastahaneye doğru yürümeye başladı.

Cindy sıkılıyordu. Her gün küçük evi kıyı bucak temizleyip, topladığı doğruydu. Ama o bir hizmetçi miydi? Daha sonra vakit geçirmek için aynanın karşısına geçip, giysilerini giyip çıkararak kendisini hayranlıkla seyrediyordu.

Sahte çekingenlik göstermiyordu. Çok güzel olduğunu ve erkeklerin her zaman peşinden koşacaklarını biliyordu. Tüm yapacağı şey kocaman mavi gözlerini iri iri açıp, gül koncası pembe dudaklarını sarkıtıp, küçük memelerini sallıyarak yürümesi herkesin peşine takılmasına yeterliydi.

Erkekler salak, kızlar akıllıydı.

Cindy'nin de yaşam hakkında bildiği birkaç numara vardı.

Parmaklarının ucuna basarak aynanın karşısında döndü ve film yıldızı olmaya karar verdi. Film yıldızlarının çoğundan çok daha güzel olduğunu biliyordu.

Aynadaki aksini seyretmekten sıkılınca kendisini yatağın üstüne attı. Şöyle güzel baş döndürücü bir erkeğin koynundan

diğerine atlayan casus da olabilirdi. Aslında sevişme ve yatakla ilgili her şey olabilirdi.

Yüksek sesle kıkır kıkır güldü. Oh sevişmekten ne kadar çoook hoşlanıyordu.

Arzuları kabarıyordu. Sıcacık bir duygu ayak parmaklarının ucundan, saçlarının tellerine dek tüm benliğini sarmaya başlamıştı. Ellerini bacaklarının arasına sokunca duyduğu hisler yoğunlaştı.

Ne yapmak istediğini biliyordu. Engel olacak kimse de yoktu. Pinky ile yaşadığı günler kendi kendisini tatmin günlük olaylardan biriydi. Pinky kadınların duygularına aldırış etmezdi. Yalnızca şeyini dışarı çıkarıp, içeri sokmasını bilirdi.

Giysilerini kahkahalardan sarsılan vücudundan sıyırıp attı. Bir an Gino'nun yanında bulunmasını arzuladı. Tanıdığı erkeklerin en iyisiydi. Aletini nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Sersem. Ona gereksinme duyduğu zamanlar neredeydi? Gino ile yaşamaya başladığından beri ilk kez bu küçük oyuna başvuruyordu.

İki elini de bacaklarının arasına sokunca, Pinky'i ve Gino'yu ve Tanrının belası tüm dünyayı unuttu. Erkeklere kimin gereksinmesi vardı ki? O sersemlere kim gereksinme duyardı?..

Gino hastahanenin kapısında Catto ile karşılaşınca arkadaşına doğru koşup, onu kucaklamak istedi. Ama Catto silkinerek ondan uzaklaştı.

«E ne oldu? Baban yaşayacak mı?» diye sordu.

Catto'nun yüzünde hiç hareket yoktu. Boş sesle «Öldü,» dedi.

Gino kulaklarına inanamıyarak «Öldü mü?» diye yankıladı. «Fakat senin ihtiyar öküz kadar güçlüydü.»

Catto yürümeye başladı. Gino da adımlarını arkadaşınınkine uydurdu. Ne söyliyeceğini bilemiyordu.

Uzun boylu sıska Catto ve yırtık pırtık giysileri ile pahalı paltosunun içinde şık Gino garip bir çift yaratıyorlardı.

Endişeyle «Ne yapacaksın?» diye sordu.

Catto yanıt vermedi.

«Paran var mı?» Ne budalaca bir soruydu. Çöp kamyonla-

rında çalışan Catto'nun nasıl parası olabilirdi? Tanrım nasıl da pis kokuyordu. «Bak niçin benim evime gelmiyorsun? Kırklarda güzel küçük bir evim var.»

Catto başını salladı.

«Peki niçin? Gidecek başka yerin yok.»

Catto sert sesle, «Sen nereden biliyorsun?» diye sordu. «Aylardır görüşmüyoruz. Benim hakkımda ne bilebilirsin?»

Gino «Çünkü biz arkadaşız...» diye söze başladı.

«Bok arkadaşız. Pinky ile dolaşan kimse benim arkadaşım olamaz.»

«Pinky ile işim bitti. Senin hakkın varmış.»

«Tabii. Şimdi senin adına çalışacak başka kiralık katiller bulmuşsundur.»

Gino güldü. «Kirallık katiller. Kıçından uyduruyorsun.»

«Kız kardeşimin evleneceği adam, kente içki getiren çeteyle silahlı çatışmada öldü. Senin veya başkasının çetesi olması ne fark eder ki? Hepiniz silah taşıyorsunuz. Sizinle ilişki kurmak istemiyorum.»

Gino gücendi. «Hey» diye söze başladı.

«Senin de üstünde silahın var mı? O güzel şık paltonun altında silah taşıyor musun?»

«Evet silahım var ama hiç kullanmadım...» Sonra birdenbire Chicago'daki olayı anımsadı. Ne bok yemeye Catto'ya kendisini haklı göstermeye uğraşıyordu? Kabaca, «Vay canına,» diye bağırdı. «Başına gelenleri duyunca koşup sana geldim. Sittirici hakaretlerinle beni yargılayamazsın. Arkadaşlığımızın çocukluk günlerimize dayandığını sanıyorum. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.» Birdenbire durdu, paltosunun yakalarını kaldırdı, saçlarını düzeltip, arkasını dönüp aksi yöne yürümeye başladı.

Catto peşinden koştu. «Hey Gino... Özür dilerim. Gelip beni aradığına çok memnun oldum.»

Yolun ortasında durup birbirlerinin yüzlerine baktılar.

Gino kaldırımı tekmeliyerek «Evet, pekala... şimdi ne yapacağız?» dedi.

«Trene binip çekip gideceğim. Trenin durduğu ilk istasyonda inerim.»

«Para ister misin?»

«Hayır.» Catto elini cebine vurdu. «Yeterince param var.» Cebinde tam tamına on beş dolar yirmi iki senti vardı.

«Senin için yapabileceğim bir şey yok mu?»

«Evet var...»

«Söyle.»

«Onların doğru dürüst gömülmelerini ayarlıyabilirsen...»

«Tamam.»

«Teşekkürler Gino.»

«Ay bir şey değil.» Papucunu kaldırımın kenarına sürtüp, sabahleyin ayağına yapışan köpek pisliklerini temizledi. «Pekala, görüşmek üzere...»

«Tabii» diyerek Catto arkasını dönüp hızla yürümeye başladı.

Gino durup onun uzaklaşmasını izledi. Arkadaşı gözden kaybolunca, Şişko Larry'nin Yerine gidip ön tarafta bir masaya oturup, çift porsiyon ballı çikolatalı dondurma ısmarladı.

Yanında bir karaltı belirince, yavaşça başını kaldırıp baktı. Pinky Banana iki yanında yağlı pis kabadayısıyla birlikte karşısına dikilmiş duruyorlardı.

Gino istifini bozmadan «Pinky nasılsın?» diye sordu.

Pinky homurdandı. «Sanki senin pek umurunda. .Benim kadını evine kapattığını duydum.»

Gino sırıttı. «Senin kadının olduğunu bilmiyordum. Ama öyle söylüyorsan...»

Pinky öfkeden kıpkırmızı kesildi. «Orospu çocuğu. Kendini çok uyanık sanıyorsun. Ama bir gün bunun hesabını vereceksin.»

Gino ayağa kalktı. Buz gibi sesle «Benden kim hesap soracak» dedi.

Pinky gözlerini kıstı. «Bir gece karanlıkta...»

«Evet. Korkudan donuma dolduruyorum.» Pinky ve kabadayılarını itekleyip yürüdü. Eski kokmuş mahallesinde ne bok yemeğe vakit öldürüyordu.

Cindy aynanın karşısında saçlarını kabartarak «Tatlım?» dedi.

Papyonunu bağlamaya çabalayan Gino «Evet» diye yanıtladı.

«Ne yapmak istediğimi biliyor musun?»

«Ne?» Kravat elinden yere düştü.

«Araba kullanmayı öğreneceğim.»

Gino, «Bu Tanrının belası kravat beni deli edecek.» diye bağırdı.

Cindy koşup kravatı yerden aldı ve becerikli parmaklarıyla bağladı. «Öğrenebilir miyim?»

«Araba kullanmak mı? Niçin?»

Hevesle, «Sadece öğrenmek istiyorum,» dedi. «Hem çok eğlenceli hem de ne kadar yararlı olacağını düşünsene. Yani demek istediğim, örneğin bu gece gibi. Aldo ile bilmediğiniz bir yere gideceksiniz. İki erkek ve kamyon dolusu içki. Eğer polis sizi durduracak olursa işiniz bitik demektir. Ama eğer arabayı bir kadın kullanıyorsa...»

Cindy haklıydı. Ama bilmediği bir şey vardı. İçkiler bu sabah Westchester'e yollanmıştı. Ve şu anda Aldo ile Barbara Riccadi'nin nişanlarını kutladıklarından haberi yoktu. Üçüncüsü, Gino'nun Westchester'e Bayan Duke'un konuğu olarak davet edildiğini de bilmiyordu.

«Evet fena fikir değil» diye düşüncesini açıkladı. «Sana birkaç ders veririm.» Yeni diktirdiği smokin ceketini giyip aynadaki aksine beğeniyle baktı. Giysiyi Beşinci Caddedeki çok pahalı bir mağazada diktirmişti. Pahalıya mal olmuştu ama değerdi doğrusu.

Cindy «Ne zaman?» diye sordu.

Aynanın önünden birkaç adım geri çekilip, dalgınlıkla «Pek yakında» diye yanıtladı. «Hey yavrum ne dersin? Nasıl yakıştı mı?»

«Çok Gino. Çook yürek yakıyorsun.»

PARTİ
1928

Carrie «Bir iğne daha yapın,» diye vızıldadı.

Whitejack «Kadın sen endişe etme,» diye onu yatıştırdı. «Babacığın iğneyi güzeeelce dolduracak. Kısa süre sonra dalgalar üstünde uçacaksın.»

Carrie yatağın üstünde uzanmış sabırsızca bekliyordu. Kendisini hiç iyi hissetmiyordu. Whitejack elini çabuk tutmayan hain bir piçti. Eğer kendisine malı bulup getirmeseydi, orospu çocuğunun gözlerini oyardı.

Kimonosunun kollarını sıvamış sol kolu hazır yatağın üstünde huzursuzca yuvarlanıyordu. Sabırsızca «Elini çabuk tut,» diye terslendi.

Whitejack enjektörün içindeki sıvıyı gözden geçirdi. Küçük Carrie gerçekten salaktı. Uyuşturucuya köpek gibi tutulmuştu. Dolly haklıydı. Kısa süre içinde kızdan kurtulmazlarsa başları belaya girecekti. «İşte kadın uçuyoruz,» diye söylendi.

Carrie kolunu uzatıp, damarlarının iyice meydana çıkmasını sağlamak için sıkıca bağı çekti. Kolu iğne delikleriyle doluydu ama iğnenin gireceği bir kaç boş yer kalmıştı.

İğnenin ucu damarına batınca keyifle inledi.

Whitejack «Az sonra kendini çok iyi hissedeceksin kadın. Çok iyi hissedeceksin,» diye mırıldanıyordu. «Tembel kara kızını yataktan kaldırıp, güzel saçlarını tara, yüzüne boya sür hep birlikte çok güzel bir partiye gidiyoruz.»

Carrie, dizlerini göğsüne çekip yatağın içinde yuvarlandı. Whitejack ayakta ona bakıyordu. Yavaş yavaş bacaklarını uzatıp, yatağın içinde keyifle gerindi. Değişim başlamıştı. Yüzündeki gerginlik maske gibi yok oluyordu. Gülümsiyerek uzun kollarını uzattı. «Tatlım buraya gel» diye içini çekti. «Kendisini çok iyi hissediyordu. Ve Whitejack de esaslı herifti.

Adam «Ayağa kalk,» diye terslendi. «Yarım saat içinde hazır olman gerek,» diyerek odadan dışarı çıktı.

Yataktan kalkıp, titrek sesle, «Sen benim kahvemin kaymağısın,» diye şarkı söyleyip dans etmeye başladı.

Lucille heyecanla odaya dalıp kapıyı arkasından kapattı. «Bu halin ne?» diye sordu. «Sana ne yaptıklarının farkında değil misin?»

Carrie dans etmeye devam ederek «Ne?» diye alayla sordu.

Lucille asabiyetle kapıdan yana bakarak telaşla «Bir an önce buradan gitmelisin,» diye mırıldandı. «Seni başlarından atmayı planlıyorlar.»

Carrie kahkahalarla gülüyordu. «Lucille dur sen hele söylediklerini Whitejack'a anlatınca bak neler olacak.»

Lucille at dudağını kanatarak ısırıp, telaşla «Sadece şaka yapıyordum,» dedi.

Küçük kadının ilgisinden hoşlanan Carrie üstüne vararak «Oh, öyle mi?» diye sordu.

Lucille garip bir gülüşle «Tabii» diye yanıtladı. Çok korkmuştu. Ne yapacağını bilemiyordu. Whitejack ile Dolly'nin Carrie'yi ortadan kaldırmayı planladıklarına kulak misafiri olmuştu. Mutfak kapısının dışında dururken onların konuşmalarını dinlemişti. Ama ne yapabilirdi? Bu haberi arkadaşına vermesi bile kendi yaşamını tehlikeye atmıştı.

Carrie «Partiye gidiyoruz,» diye şarkı söylüyordu. «Şekerim ne eğlenceli değil mi?» diyerek kahkahalarla yatağın üstüne devrildi.

Gözlerine yaşlar dolan Lucille «Saçlarını taramamı ister misin?» diye sordu.

«Ooh çooook tatlı olur.»

Lucille fırçayı eline alıp arkadaşının saçlarını taramaya başladı.

Gino eski Ford arabasıyla yola koyuldu. Kendisine yeni bir araba almayı düşündüğü halde bir türlü eli değip alamamıştı. Ve böylece Westchester'e kadar eski Ford'la gidecekti. Eğer Bayan Duke arabayı beğenmiyecek olursa derdine yanabilirdi.

Güzel bir eve davet edildiğini sanıyordu. Fakat karşısına çıkan konak düşlerinin çok üstündeydi. Altmış arklık yemyeşil sahanın ortasına kurulan bina peri köşkleri gibi ışıklandırılmıştı.

Önünde parlayan ışıkları izliyerek demir kapılardan geçip bahçeye girdi. Araba yolunda Gino'nun bu güne dek gördüğü

en güzel arabalar sıralanmıştı. Pırıl pırıl Rolls - Royce'ların yanında küçük spor ecnebi arabalar park etmişti. Parlak bronz beyaz lastikli Duesenberglerin yanında Pierce - Arrowslar, Cordslar ve Gino'nun kolayca ölebileceği siyah beyaz Mercedes - Benz SS duruyordu.

Parti kimin umurundaydı. Arabaların arasında dolaşıp, onlara bakarak da pekala hoşca vakit geçirebilirdi.

Ford'u park edip dışarı çıktı ve eğlencenin başladığı eve doğru yürüdü.

Clementine Duke fevkalade bir ev sahibesiydi. Konuklarını nasıl ağırlayıp rahatlatacağını biliyordu. Evini şahane çiçekler, lezzetli yiyecekler, rahat möbleler ve işini bilir dikkatli hizmetçilerle donatmıştı.

İkram ettiği içkiler de (Gino'ya söylediklerinin tam tersine) mükemmeldi. Erkeklere ithal pürolar, bayanlara da elde yapılmış çukulatalar ve turtalar ikram ediyordu.

Konuklarının arasında, film yıldızları, politikacılar, yazarlar ve caz müzisyenleri de vardı. Herkes serbestçe dolaşıp birbirleriyle konuşuyorlardı. Bu arada yeni yeni aşklar da doğuyordu.

Fakat Clementine'nin partilerinin çok başarılı olmasının asıl sebebi, ev sahibesinin konuklarını eğlendirmek için hazırladığı sürprizlerdi. Kocaman mermer yüzme havuzunda çıplak partiler. Carleston dans müsabakaları. Yeni bir filmin özel gösterisi, gerçek caz topluluklarının konserleri. Tüm bu eğlenceleri ilk kez sosyeteye Clementine takdim ederdi.

Kadın arkadaşların biri kıkırdıyarak «Clementine sevgilim bu gece bize ne sürprizler hazırladın?» diye sordu.

Clementine gizemli hava içinde «Esther bekle de gör bekle de gör,» diye yanıtladı.

Esther yüzüklü şişman ellerini birbirine çırpıp, ince şifon giysinin içinden açıkca görünen memelerini sallıyarak heyecanla beklemeye başladı. «Yaramaz bir şey mi? Oh, inşallah öyledir.» İstekle sırıtarak tavşan dişlerini gösterdi. «Sürpriz ne zaman başlıyacak?»

«Pek yakında,» diye mırıldanan Clementine, Gino'nun yolunu gözlediği için kendisine kızdı.

Dolly «Niçin kent dışında bu işi kabul ettik bilmiyorum,» diye yakındı. «Bu kıçımızı kentte sallamaya benzemez.» White-

jack'ın kullandığı beyaz Oldsmobile'in önünde oturuyordu.

«Erkek «Boook canına,» diye tükürdü. «Kadın vızıldanmayı keser misin? Sana belki on kez bunun özel bir gösteri olduğunu anlattım. Partide çok önemli kişiler var. Oraya gidince fiyatımızı arttırırız.»

«Öyle mi? Peki ya senin o önemli büyük adamların bize ilgi duyacak olurlarsa?»

Whitejack'ın sesi yükseldi. «Kadın sen ne demek istiyorsun? Sana söyledim. Bu gece tüm numarayı yapmıyacağız. Sadece soyunacaksınız.»

«Evet, peki ya birisi onun kaç yaşında olduğunu araştırırsa,» diyerek parmağıyla arkada Lucille'in yanında sessizce oturan Carrie'yi işaret etti. «Ve kollarındaki delikleri görüp de merak edecek olursa?»

Whitejack birdenbire öfkeyle arabayı yolun kenarına çekip sarsıntıyla durdu. Ellerini göğsünün üstüne kavuşturup öne doğru baktı. «Kadın seni mutlu etmek için elimden geleni yapıyorum. Sense vızıltılarınla benim kafamın etini yiyorsun. Şimdi arabayı geri çevirip dosdoğru kente dönüyoruz.»

Gino giriş holünde duraksayıp, duvarda asılı şahane Venedik aynasındaki görünümünü izledi. Hmmmm... Hiç de fena değildi yani. Pahalı smokini ve beyaz kolalı yakasıyla güzel bir uyum sağlamıştı.

Bulunduğu yerin dekorunu inceledi. Holün bir duvarını bar kaplıyordu. Tavandan aşağıya dek içki şişeleriyle dolu barın arkasında beyaz kolalı ceketli, çizgili pantolonlu iki barmen hizmet ediyorlardı. Holün arkasında, tavandan aşağıya pencereleri tarasa açılan geniş bir oturma odası vardı. Her taraf buram buram para kokuyordu. Gino derin bir nefes alıp gülümsedi. Para kokusundan çok hoşlanmıştı.

«Söyle bakalım sen içmiyor musun?» İri yarı, kırmızı kıvırcık saçlı bir kız yanında beliriverdi.»

«Daha yeni geldim.»

Kız yüzüne merakla baktı. «Şampanya çok hoş. Biraz iç.»

«Peki.» Kenara kaçtı. Kapıdan içeri girer girmez karşısına çıkacak ilk kadının ağına düşmeye hiç niyeti yoktu. Önce her şeyi gözüyle görüp, inanması gerekti. Aldo buradaki kadınları görse zevkten ölürdü. Hepsi yüksek sınıfın üyeleriydiler.

Önünden geçen garsonun tepsisinden bir bardak şampanya aldı. Leonora buraya çok iyi uyardı.

Sittir et Leonora'yı.

Keşke onu düzseydim.

Artık onu düşünmemeliydi. Kendi kendine düşünmemeye söz verdi. Onu düşünerek sersemce boşuna vakit geçirmişti.

Clementine onu tarasa adımını atar atmaz fark etti. Ünlü tiyatro empresaryosuna «Özür dilerim Bernard, yeni gelen konuğu karşılamam gerek,» dedi.

Bernard Dimes anlayışla başını sallayıp, yanındaki şık zarif arkadaşına döndü.

Clementine konuklarının yüzüne bakmadan sert adımlarla terasta ilerledi. Gördüklerini içine sindirmeye çabalayan Gino'nun karşısına çıkıverdi.

Usulca «Evimi beğendin mi?» diye sordu.

Birdenbire ürken Gino yerinden sıçrayınca kadehindeki şampanyanın bir kısmını döktü. Fakat hemen kendisini toparladı. «Güzel bir yer,» dedi.

«Yer denmez.»

«Öyle mi, pekala... ve benim için bir yer.» İçgüdüsü bakışlarını kadının memelerinin uçlarına yöneltti. Evet, göze batar şekilde meydandaydılar. Hiç inmiyorlardı. Bu güne dek yaşamında memelerinin uçları sürekli dik duran başka bir kadına rastlamamıştı.

Kadın Gino'nun kolundan tuttu. «Seni diğer konuklarla tanıştıracağım.

Hiç hoşuna gitmedi. Köpek yavrusu gibi oradan oraya sürüklenmek istemiyordu. «Tabii daha sonra.» Kadının elini kolunun üstünden çekti ve kadehinden bir yudum şampanya alıp, yüzünü buruşturdu.

Gino'nun içkisini beğenmediğini anlayan kadın garsona el etti. Usulca şampanya kadehini elinden alıp, «Bay Santangelo'ya viski getirin,» dedi. Koyu yeşil gözleriyle erkeğin gözlerinin içine bakarak «Gino giysini çok beğendim,» dedi.

«Öyle mi?» Kendisini sersem gibi hissediyordu. Kadına söyliyecek laf bulamıyordu. Tüm yaşamı boyunca hiç kimseyle havadan sudan sohbet etmemişti. Şimdi de etmeye niyeti yoktu.

Esther Becker genç kız gibi kıkırdıyarak güldü ve Senatör

Oswald Duke'un göbeğine vurdu. Heyecanla «Bu gece çok yaramaz bir sürpriz hazırlanmış,» dedi.

Oswald boş gözlerle karşısındaki kadına baktı. Esther Becker'den hiç hoşlanmazdı. Onu içtenlikten yoksun ve çok ahmak bulurdu.

Kasıntıyla «Hiç haberim yok,» dedi. «Sürprizi hazırlayan Clementine.»

«Ah evet sen her zaman onun istediklerini yapmasına izin verirsin değil mi?» Esther açık mavi gözlerini Oswald'a dikdi. Çok modern düşüncelisin Oswald, ama zaten evliliğiniz de çok modern.» Korkunç dişlerini göstererek sırıttı. Keşke Gordon da bana biraz özgürlük tanısa. Yapacağım şeyleri bir düşün - belki seninle bile kırıştırırım Ozzie» diyerek cilveyle kıkırdadı.

Esther Becker'ı çıplak düşünen Oswald'ın rengi açıkca kaçtı.

Kadının yüzündeki gülümseme yayıldı. Clementine şimdi kimi avucunun içine düşürdü?»

Kadının bakışlarını izleyen Oswald, tarasın karşı köşesinde karısının siyah saçlı delikanlıyla konuştuğunu gördü.

Kolunu Esther'e uzatıp, «Şekerim biz de gidip onunla tanışalım mı?» dedi.

Clementine «Kocam yanımıza geliyor. Ona karşı nazik ol. Sana çok iyiliği dokunabilir,» diye mırıldandığı zaman, garson eline koca bir bardak viskiyi yeni vermişti.

Gino'nun aklı iyice karıştı. Kadın yanında durmuş bir aptalın bile kolayca anlıyabileceği sessiz şehvet sinyalleri gönderirken bir yandan da kocası ile tanıştırıyordu. Bu ne biçim oyundu?

Konuyu fazla düşünmesine fırsat kalmadan, koca yanlarına geliverdi. Kılı bile kıpırdamıyan Clementine, dünyada hiç bir şeyi umursamadan iki erkeği birbirleriyle tanıştırdı.

Gino kadının davranışlarını yanlış anladığına karar verdi.

Senatör Duke elini avucunun içine almış «Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Clementine sizden çok sık söz eder,» diyordu.

Çok sık mı? Gino elini çekip, Senatörle birlikte gelen kadını inceledi. Bakışları hemen ince şifonun içinden gözüken kocaman memelere takıldı. Bu zengin karıların numaraları da neydi? Sanki hepsi bedava vermeye razı gibiydiler.

Clementine hafifçe Gino'yu dürttü. «Oswald'la içeri girip,

iş konusunu hemen çözümledikten sonra eğlenmeye başlamanızı istiyorum.»

Oswald «Pekala çalışma odama gidelim,» dedi.

Clementine ve Esther yanlarından uzaklaşan iki erkeğin arkasından baktılar.

Esther «Hmmmmm onu nereden buldun?» diye düşüncesini açıkladı.

Clementine gülümsedi. «Benim sırrım.»

Whitejack heyecanla «Boook canına,» diye bağırdı. «Şu evin görkemini görüyor musunuz?»

Dolly karşısında duran peri konağından hiç etkilenmedi. Daha önce de büyük konaklarda bulunmuştu. Hiç kımıldamadan önüne bakıp bir şey söylemedi.

Kendi kendisine yavaş sesle şarkı söyleyen Carrie'nin dünyadan haberi yoktu.

Lucille bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. Coşkuyla «Vay canına» dedi. «Harika bir yer.»

«Tabii kadın. Size bu gecenin çok özel bir gece olacağını söylememiş miydim?»

Lucille Carrie'yi dürtükliyerek «Tabii, söyledin» diye yanıtladı. «Bak tatlım çok güzel değil mi?»

Carrie boş bakışlarla camdan dışarı baktı. Tabii güzeldi. Aksini düşünemezdi bile. Lucille her şeyin güzel olduğunu bilmiyor muydu?

Dolly sabırsızca parmaklarını arabanın önüne vuruyordu. «Nereye gideceğiz?» diye sordu. Gösteriyi yapıp bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Bu zengin partileri en kötüsüydü. İçerde bir yığın sarhoş ve kadın vardı. Whitejack'ın dünyadan haberi yoktu. Ebleh arap. Zenginliği yaşamın bir sahnesi sanıyordu.

Gino Senatör Oswald Duke'un sersem olduğunu hemen anladı. Adamın hesap ve kitapla hiç ilgisi yoktu. Sadece «Size borcum ne kadar?» diye sormuştu. Ve Gino yüzüne gülen şansı için iki yüz dolar daha ilave ederek adamın borcunu söyledi. Ve senatör parayı nakit ödedi. Gino parayı cebine koyarken yüzüne ateş bastı. Tüm zenginler Senatör kadar aptalca davranıyorlarsa nasıl zengin kalabildiklerine hayret etti.

Senatör «Gino biliyor musun bazı kez benim için küçük iyilikler yapmanı rica edeceğim,» dedi.

«Öyle mi?»

«Şahsen kendimin ilgilenemiyeceği bazı konularda.»

«Örneğin ne gibi?»

«Oh,» Senatör elini havada belli belirsiz salladı - «Değişik konular. Belki birinin bana para borcu vardır... ve ödemesi için biraz ikna edilmeye gerek duyulur. Veya yanımda çalışan eski memurlarımdan biri düşünde yaşattığı bazı şeylerden dolayı bana şantaj yapmaya kalkar. Devlet dairelerinde çalışanları etkileyen çeşitli konular vardır.» Sözlerine ara verip, masasının üstündeki kutuyu alıp Gino'ya püro ikram etti. «Eğer benim için arada sırada iyilik yaparsan çok mutlu olurum... ben de bunun karşılığında senin mali işlerinde danışmanlık yaparım.»

«Huh?»

«Sözü uzatmamıza gerek yok. Sen içki kaçakçılığı yapıyorsun. Para nakit. Doğru mu?»

Tanrım belki bu ihtiyar bunak federal ajanların adamıydı. Hiç yanıt vermedi.

Senatör sözlerine devam etti. «Para çok değerli bir maldır. Fakat vergi yetkililerinin kapıya dayanıp senden hesap sormaya başlamalarına karşı koyamazsın.»

Evet. Adamın söyledikleri doğruydu.

Senatör pürosunu yakıp, anlamlı şekilde Gino'ya baktı. «Ben senin paranı aklarım. Zamanla - bunu yaparken - seni de aklarım. Bilmem ilgilenir misin?»

Başını salladı, ilgilenirdi kuşkusuz.

Uşak Scott, birdenbire Clementine'nin yanında beliriverdi. «Onlar - yani göstericiler geldi Madam. Sizin isteğiniz üzerine onları mavi konuk odasına aldım.»

Clementine başını salladı. Koyu yeşil gözleri heyecandan parlıyordu. «Scott onlara yiyecek içecek götür.»

«Peki madam.» Yaşlı uşak hafifçe eğilip geri çekildi. Yaşamında çok garip olaylara tanık olmuştu ama bu grup gibisini görmemişti... Adam bu acaip grubun kimlerden meydana geldiğini bilip bilmediğini merak edip derin derin içini çekti.

Herhalde biliyordu çünkü Bayan Duke'un kendisi de garip bir kadındı.

«Haydi söyle» diye Esther Becker israr etti. «Haydi Clemmie, hainlik yapma sürprizin ne olduğunu bana söyle.»

Clementine gizemle güldü. «Ne olduğunu açıklamıyacağım ama çok iğrenç ve bayağı bir şey.»

Esther kendinden geçercesine ürperdi. «Ne güzel. Bayağılığa taparım.»

Clementine'nin bakışları Esther'ın sallanan memelerine takıldı. «Evet canım biliyorum.»

Carrie, Whitejack'ın uzattığı esrarlı sigaradan derin bir nefes çekti. Dumanın ciğerlerine doluşuna bayılıyordu. Kendisine büyük bir enerji veriyordu.

Dolly tuvalet aynasının karşısına oturmuş düşünceyle kendisine bakıyordu. Platin sarı buklelerinin bir teli bile yerinden oynamamıştı. Whitejack'a «gösteri saat kaçta başlıyor?» diye sordu.

Zenci adam bulutların üstünde uçuyordu. Beyaz kostüm ve beyaz rugan ayakkabılarıyla iki kişilik kocaman yatağın üstüne uzanmış iyi cins viskiyi şişesinden yudumluyordu. «Kadın saat kaçta başlıyacağı kimin umurunda?»

Dolly terslendi. «Benim umurumda. Dönüş yolumuz uzun. Ve gösteri başlamadan parayı al sonraya bırakma.»

Füme saumon balıklı kanepelerden birini ağzına attı. «Sen işi bana bırak.»

İşi ona bırakmakmış. Sanki işten anlarmış gibi.

Her zamanki gibi parti büyük başarı kazandı. Clementine geride durup sahnedeki oyunu izlercesine konuklarına bakıyordu. Şimdi tüm konukların ağzını sulandıracak kızarmış ballı domuzlar, tavuklar, soğuk hindiler, sığır etleri ve taze saumon balıklarıyla donatılmış büfe açılacaktı.

İkram edilecek yemeklerin hazırlanması, iki aşçısı ve yamaklarının düzenlenen menüyü pişirmelerinde kendisi de yardımcı olmuştu. Hazırlanan yemeklerin böylesine büyük zevkle mideye indirilmesini izlemek çok hoştu. Ve yemekten sonra... eğlence başlıyacaktı.

Kendi kendisine gizemli şekilde güldü. İri bir sarışın. Zenci genç bir kız. Ve bir cüce. Aman Tanrım ne ilginç bir üçlüydü.

Oswald, Arthur Stuyvesant'ın emekli partisinden döner dönmez onları anlatınca Clementine gelecek partisine eğlence grubu olarak bunları çağırması gerektiğini anlamıştı. Dudaklarını yalayarak beklemeye başladı.

Bu yılın en çok sözü edilen partisi olacaktı.

Senatörden ayrılan Gino terasa çıktı. Nefes almaya fırsat bulmadan iri yarı kıvırcık kızıl saçlı kız peşine takıldı. «Sen kimsin, Clemmie'nin gangster arkadaşlarından biri misin?» diye sordu.

Clemmie'nin gangster arkadaşlarından biri Gino «Hey düzüşmek ister misin?» dedi.

Kız kıpkırmızı kesildi. «Ne cüret.»

Gino eğlenmeye başlamıştı. «Hayır.»

«Çok iğrenç bir adamsınız.»

Gino kızın yanından ayrılmaya niyeti olmadığını anladı. «Ne var? Düzüşmekten hoşlanmıyor musun?»

Kadının gözleri iri açılıp, burnunu kibirle kıvırdı. Fakat hâlâ erkeğin yanında duruyordu. «Sen hastasın. Böyle iğrenç şeyleri bir hanıma nasıl söylüyorsun.»

«Sizin hanımefendi olduğunuzu fark etmedim.» Uzaktan Clementine'i görünce hemen kızdan sıkılıverdi. Elini neşeyle sallayıp, «Görüşürüz evlat» diyerek Clementine ile arkadaşlarının yanına yürüdü. Birdenbire kadının Charlie Lucania ile konuştuğunu gördü. Vay canına. Bir anda kafasından yıldırım gibi çeşitli düşünceler geçti. Lucania ile tanışıyorlarsa neden içkileri kendisinden istemişti? Lucania ile aynı partiye davet edilmek büyük bir şey değil miydi?

Clementine «Ah Gino,» dedi. «Seni arkadaşlarımın bazılarıyla tanıştırmak istiyorum.»

Gino, Lucania'nın şaşkın bakışlarının farkına varınca, vücudunu dikleştirip uzun boylu adamın kolunu çok eski dostmuş gibi okşıyarak «Hey, Charlie işler nasıl?» dedi.

Scott, Whitejack'ın eline ağzı kapalı bir zarf tutuşturup arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Whitejack sert bir sesle terslendi. «Babalık acele etme. Paraları saymam gerek.»

Scott kibirle burnunu kıvırdı. «Sizi temin ederim bayım... alacağınız tamamdır.»

Whitejack gözlerini kıstı. «Öyleyse saymamda senin için sakınca yok.»

«Tabii efendim.» Whitejack zarfı yırtıp, gıcır gıcır yeni yüzlükleri sayıncaya dek uşak kapının önünde bekledi.

Bakışları camlaşan Carrie, kalçalarını sallıyarak uşağın yanına yaklaştı. Lucille onun yanına gidip, kolundan tuttu ve teskin edercesine «Daha gösteriye başlamadık güzelim» diyerek adamın yanından uzaklaştırdı. İri yarı sarışın aynanın önünde oturmuş sıkıntıdan patlıyordu.

Scott gözlerini tavana kaldırıp, temizlikçi kadına bu odayı iyice havalandırmasını söylemeyi unutmaması gerektiğini düşündü. Dört kişinin çıkardığı pis koku dayanılacak gibi değildi.

Esther Becker, Bernard Dimes ve kadın arkadaşının yanına takıldı. «Bu kez Clemmie'nin nasıl sürpriz hazırladığını Tanrı bilir,» diyerek evin arka tarafındaki balo salonuna doğru yürüyen Bernard'ın koluna girdi. «Çok iğrenç ve adi olduğunu söyledi, ama ne olduğunu düşünemiyorum.»

Bernard Dimes başını sallayıp, kendi evinde yatağında olmayı diledi. Üşütmüştü, tüm vücudu kırılıyordu. Clementine Duke'ın partisinde vakit geçirmeyi istemiyordu. Kadının partileri gerçekten büyük olaydı. Fakat onlara katılacak durumda olmanız gerekti, bu gece ise Bernard Dimes kendisini berbat hissediyordu. Otuz küsur yaşlarında uzun boylu, hafifçe saçları dökülmüş, ince yüzlü, kaytan bıyıklı bir erkekti. Çok ünlü bir tiyatro yapımcısıydı. Esther Becker ve kocası da oyunlarına büyük para yatıranlardandı. İşte bundan dolayı Esther'in elini kolundan itmedi. Gülümseyip başını salladı ve çok eğleniyormuş gibi davrandı. Bernard Dimes zengin bir adamdı, fakat gençliğinin ilk günlerinde kendi oyunlarına para yatırmamayı öğrenmişti.

«Eğlenceden sonra seninle konuşmak istiyorum sakın gitme olur mu?» diye Clementine Gino'nun kulağına fısıldadı.

Zaten Gino'nun da bir yere gitmeye niyeti yoktu.

Erkeğin kolunu sıkıp, balo salonu konuklarıyla dolarken keyifle etrafına bakındı. Her şey çok heyecanlıydı.

Gino da halinden memnundu. Lucania ile böyle bir yerde

yüz yüze gelmek. Eşit anlamına gelirdi. Ve Lucania'nın da kendisine iltifat etmesi de fazlaydı doğrusu.

Ya Lucania'nın bir seksen boyundaki kızıl saçlı kabere yıldızı dostuyla tanışmasına ne denirdi. Hele dur bakalım Aldo partide olanları duyunca kulaklarına inanamıyacaktı.

Ve Senatörle yaptığı konuşma. Paralarını sağlam bir yere yatırıp aklanma önerisi. Tabii soruşturma yapmadan parayı adama teslim etmiyecekti. Fakat Gino kendisinin üç kağıda getirilmiyecek kadar açıkgöz olduğuna inanıyordu. Hem göründüğü kadarıyla ihtiyarın Gino'nun parasına gereksinmesi yoktu - adam para içinde yüzüyordu.

Balo salonuna yerleştirilen masalar dolmaya başladı. Clementine Gino'nun kulağına «Özür dilerim hemen döneceğim,» diye fısıldadı.

Perdenin arkasında duran Whitejack salondan gelen uğultuları duyuyordu. Kendi kendisine sırıtıp, Dolly'nin poposunu çimdikledi. «Anacığım dışardaki telaşı duyuyor musun?»

Dolly iri vücudunu ikinci bir deri gibi saran kırmızı saten giysisini düzeltti. «Duyuyorum arap herif. Bir numara yaparız o kadar. Sadece soyunuruz başka şey yok. Bunu onlara söyledin değil mi?»

Whitejack'ın gözleri çılgın gibi parlamaya başladı. «Kadın kime söyliyecektim? Şu serseme mi?» diyerek Scott'u işaret etti. «Paramızı aldık istediğimizi yaparız.»

Dolly odanın köşesine yerleştirilen gramafonu işaret ederek «Sakın söylediklerimi aklından çıkarma» dedi. «Sadace bir plak çalacaksın.» Arkasına dönüp Carrie ile Lucille'e baktı. Carrie'nin kelimenin tam anlamıyla ayakta sallandığını görünce şaşkına döndü. «Şuna bak» diye tısladı. «Şuna bak adeta ayakta uyuyor.»

«Kadın merak etme. Yanımda biraz toz var sahneye çıkmadan çekerse bir şeyciği kalmaz.»

Dolly kaşlarını çattı. Sonra Lucille'i kaba şekilde böğründen dürttü. «Ona göz kulak ol» diye sert bir sesle mırıldandı. «Ve birden fazla numara yok sakın unutma.»

Lucille sevecenlikle «Tabii Dolly» diye yanıtladı. Bu iri kadından çok korkuyordu. Carrie'ye dönüp fısıldadı. «Sahneye çıkınca, beni izle. Her şey yolunda gidecek.»

Carrie bomboş gözlerle başını salladı. Bakışları cam gibiydi. Gözlerini kapatırsa hiç kimsenin kendisini rahatsız edemiyeceği bir yere uçup gideceğini hissediyordu.

Balo salonunun perdeyle ayrılan kısmından içeri bakan Clementine Whitejack'la göz göze geldi.

Erkek çekici olduğuna inandığı şekilde gülümsedi.

Kadın şaşırdı. Hiç kimse kendisine kafası kel, kocaman dişli dev gibi bir zenciden söz etmemişti.

Başıyla sertçe selam verip, gözleriyle yaşamında gördüğü en garip üç kadını süzdü. «Hazır olduğunuz zaman başlıyabilirsiniz,» dedi.

Ağzı kulaklarında sırıtan Whitejack «Bayan biz her zaman hazırız,» diye yanıtladı.

Clementine tekrar başını sallayıp çekildi. Ne tiplerdi. Umduğundan da daha iyiydiler.

Whitejack şapırtıyla dudaklarını yaladı. «Anacığım, anacığım, anacığım kadının üstündeki mücevherleri gördün mü?»

Dolly sarı buklelerini geri atıp, erkeğin söylediklerine aldırmadı. «Haydi karının eteklerini öpmeye başlamadan buradan çekip gidelim.»

Whitejack öfkeyle kadına baktı, sonra cebinden beyaz toz paketiyle birlikte yüz dolarlık çıkarttı. Beceriyle külak şekline soktuğu banknotun içine beyaz tozu doldurup, parmağıyla Carrie'yi çağırdı. «Küçük kız gel bakalım babana. Gel de burnuna şekerini vereyim.»

Carrie anlamsız gözlerle boş boş bakınca, Dolly kızı arkadan itti.

Whitejack'ın burnuna tuttuğu banknotu otomatikman içine çekti. Erkek «Haydi kızım» diye mırıldandı. «Bu mutluluk tozu şimdi seni bulutların üstüne uçuracak.»

Gramafonun yanına gidip, plağı çalmaya başladı. Sonra Carrie'yi perdenin arkasından dışarıya itti.

Kız bir an sivri topuklarının üstünde düşecekmiş gibi sallandı. Sonra dengesini buldu. Ve dans etmeden giysilerini çıkarmaya başladı.

Perdenin arkasından dışarıyı gözleyen Whitejack «Book canınaa» diye homurdandı. «Gösteriye başlamadan bitirecek» Lucille'i kolundan yakaladı. «Haydi kıçını kaldır da dışarı çık birlikte dans edin.»

Ve Lucille'i adeta perdenin arkasından dışarıya fırlattı. Cüceyi gören kadınlar çığlıklarla gülmeye başladı. Kız Dolly'nin neden yakındığını hemen anladı. Karışık seyirciler başkaydı. Kadınlar —mücevherleri ve kürkleri içinde güvencede— gaddar, kötü ve düşmanca davranıyorlardı.

Giysisini çıkartan Carrie ellerini arkasına götürüp sütyeninin kopçalarını çözmeye çabalarken, Lucille arkasından «Dans et, Tanrı aşkına dans et» diye fısıldıyordu.

Mesajı alan Carrie isteksizce, tembel tembel sallanmaya başladı. Lucille canla başla vücudunun hareketlerini hızlı müziğe uydurmaya çalışıyordu. İkisi birlikte dünyanın en garip çiftini meydana getiriyorlardı.

Seyirciler gördüklerine inanamıyorlar, mahcubiyetle gülüyorlardı.

Clementine yanaklarına ateş bastığını hissetti. Bu eğlence değildi. Korkunç bir şeydi. Zenci kızın nesi vardı? Her an yere düşüp bayılacakmış gibi duruyordu. Ve cüce ne denli coşkuyla dans etse durumu kurtaramıyordu.

Esther «Yani Clemmie» diye fısıldadı. «Bu ne demek oluyor?»

Kadın zoraki gülümsedi. «Daha iyileşecek.»

«Ümit ederim. Bu acınacak zavallı bir durum.»

Clementine öfkeden kudurmaya başladı. Beş yüz doları bunun için mi vermişti? Kandırılmıştı. Oswald'ın canına okuyacaktı. Adam deli miydi? Çok eğlenceli bir gösteri olduğunu anlatmıştı.

Sonra ortaya iri sarışın Dolly çıktı. Dolly seyircilerin gözlerini boyayacak bir iki numara biliyordu. Coşkuyla dolu kaba dansıyla biraz olsun vaziyeti kurtardı. Hiç olmazsa hareketlerini müziğe uydurabiliyordu.

Bernard Dimes yanındaki kadın arkadaşına «Çok iğrenç» diye fısıldadı. «Clementine aklını yitirmiş olmalı. Erkek erkeğe verilen partiler için iyi bir gösteri.» Sonra kaşlarını çattı. Acınacak halde olan zenci kız kendisine hiç yabancı gelmiyordu. Sanki onu daha önce başka bir yerde gördüğünü hissediyordu...

Şimdi üç kadın soyunmaya başlamışlardı. Önce sutyenler, sonra jartiyerler ve çoraplar, daha sonra da donlar.

Gino etrafına bakındı. Tüm bu zengin sersemler, kendisinin taksi parası bile vermiyeceği üç orospuya aç kurtlar gibi ba-

kıyorlardı. Bayan Duke bunları hangi cehennemden bulup çıkartmıştı?

Karşısında duran çıplak ete bakınca sıkıntıdan başka bir şey hissetmedi. Daha önce Senatörün kendisine ikram ettiği püroyu yakıp yan gözle Clementine'e baktı. Kadın çok gergin görünüyordu.

Şimdi zenci kız masalarına yaklaşmıştı. Sırtındaki giysilerin hepsini çıkartmıştı. Koca memeleri ile sıska vücudunun hiç ilgisi yoktu. Tam ikinci çorabı çıkartırken yere yığıldı. Bacakları ayrık taş gibi yere düştü.

Clementine «Aman Tanrım» diye bağırdı.

Salon utangaç kahkahalarla titredi.

Müzik devam ediyordu. İri yarı sarışın dansa devam ediyordu. Cüce tam duracağı sırada, sarışının fırlattığı buz gibi bakışla dans etmeyi sürdürdü.

Yerinden fırlayan Gino, zenci kızın koltuklarının altından tutarak kapıya doğru sürükledi. Kızı orada öylesine bırakamazdı. Kapıda kendisini karşılayan Scott'la birlikte kızı hole taşıdılar. Kızcağız kendinden geçip, bayılmıştı.

«Buralarda doktor var mı?» diye Gino sordu. «Bana pek iyi görünmüyor.»

Ayaklarının dibinde yatan çıplak kıza bakmamaya çalışan Scott kasıntıyla «Konukların arasında bir doktor olduğunu sanıyorum,» dedi.

«Haydi onu yatak odasına götürelim.» Gino yeni ceketini çıkartıp, kızın üstüne örtmeye karar verdi.

Scott «Madama sormam gerek-» diye söze başladı.

«Onu yatak odasına götürelim dedim.» Gino'nun bakışları sert ve acımasızdı. Kendisiyle tartışmaya girilmemesini buyuruyordu.

İkisi birlikte baygın kızı yerden kaldırıp, mavi konuk yatak odasına taşıdılar. Scott'un alnında ter damlacıkları belirmişti.

Gino «Şimdi hemen gidip doktoru bul,» diye buyurdu.

Scott tatsızca «Bayan Duke'un ne yapmak istediğini öğrenmem gerek efendim,» dedi. Bu... bu... adamdan emirler almaya başlıyamazdı.

«Öyle mi? O zaman elini çabuk tut. Çünkü doktor hemen gelmezse bu kız ölecek. Git Bayan Duke'a söyle bakalım ne diyecek?»

Scott hızla dışarı çıktı.

Gino baygın kıza baktı. Kolunu kaldırıp nabzını yoklayınca, iğne deliklerini gördü. Derisinin üstünde küçük kırmızı kabarcık, delikler ve çürükler vardı. Kızın nabzı endişe verecek kadar yavaş atıyordu. Göz kapaklarından birini açıp bakınca, göz bebeğinin büyüdüğünü gördü. Zavallının durumu çok kötüydü. Ve daha on altı veya on yedi yaşında küçük bir çocuktu.

Birisi ona uyuşturucu verip soyunup dans ederek para kazanmasını sağlıyordu. Gino öfkenin içini yaktığını hissetti. Genç bir kızın bu şekilde kullanıldığını görmekten nefret ediyordu.

Doktor da hangi cehennemde kalmıştı?

Carrie yere düşünce Whitejack acıyla inledi ama müziği kesmedi. Birisinin kızı dışarı taşıdığını görünce rahatladı. Gösteri yarıda kesilmemişti.

Şiddetli alkışlar finali müjdeledi. Çıplak Dolly öfkeyle perdenin arkasına geçip tükürdü. «Sersem arap şimdi ne yapacağız?»

Whitejack herkesin kendisine arap demesinden hoşlanmazdı. «Kapa çeneni beyaz kaltak.» diye hırladı. «Kalk giyin. Carrie'yi alıp buradan tüyüyoruz.»

Donunu giyen Dolly «Benim itirazım yok,» dedi.

Gri saçlı bir adamla telaşla odadan içeri giren Clementine «Bu Dr. Reynolds,» dedi.

Gino yatağın yanından geri çekildi. «Doktor bana pek iyi görünmüyor.»

Dr. Reynolds yavaşça «Siz de doktor musunuz?» diye sordu.

«Civarda doktor olmadığı zamanlar.»

Clementine elini Gino'nun koluna koydu, ve yavaş sesle mırıldandı. «Gel dışarda bekliyelim.»

Gino doktora sert bir bakış fırlattı. Kabaca «Kız uyuşturucu kullanıyor. Koluna iyi bakın,» dedi.

Clementine onu dışarı çıkarttı. Ve içini çekti. «Bu verdiğim en kötü parti oldu.»

«Ay haydi. Parti çok iyiydi. Karşına kimlerin çıkacağını bilemezsinki. Onların dansöz mü olduklarını sanıyordun?»

«Soyunan kadınlar olduklarını biliyordum ama iyi soyunduklarını sanıyordum. Çok iyi eğlendirdiklerini söylemişlerdi.

Çok... çok... utandım. Herkesin alay konusu olacağım.»

«Saçma.»

Kadının eli Gino'nun kolunu sıkıca yakaladı. «İşte senin bu huyunu çok seviyorum. Çok açık sözlü ve samimisin.»

Kadının yeşil gözleri yine sinyaller göndermeye başlamışlardı. Gino da ona yanıt vermek istiyordu. «Clementine...» diye söze başladı.

Merdivenlerden çıkan biri yüksek sesle «Benim küçük kız kardeşim nerede?» diye bağırıyordu. Birdenbire Whitejack karşılarına çıktı. Peşinden Dolly, Lucille ve Scott geliyorlardı.

Gino yatak odasının kapısının önüne geçti. Whitejack'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra onun ne mal olduğunu hemen anladı. Kabaca «Kız senin kardeşin mi?» diye sordu.

Whitejack «Tabii» diye kekeledi. «Onu görmek istiyorum.»

Clementine «Yanında şimdi doktor var Bay...» diyerek sözünü kesti.

Whitejack kadına adını vermek zahmetine katlanmadı. Sert sesle «Doktor gerekmez. Arada sırada öyle bayılır. Endişe edilecek bir şeyi yok,» diyerek Gino'yu itip odaya girmek istedi.

Gino buz gibi bir sesle «Bayan Duke kızın yanında doktorun olduğunu söyledi. Beklesene,» dedi.

Gözgöze gelince, Whitejack omuzlarını salladı. «Tabii, tabii. Yalnız sizin vaktinizi boşa harcamanızı istemiyorum. Arabaya atıp eve götürünce annemiz ona bakar ve yarına dek bir şeyciği kalmaz.»

Gino «Öyle mi?» dedi. «Başka bir uçuşa hazırlanır.»

Whitejack «Huh?» diye homurdandı.

Dolly söze karıştı. «Kıza bir göz atıp, eşyalarımızı toplayıp gidelim, yarın gelir onu alırız.»

Gino başını salladı. İri yarı sarışının kafası çalışıyordu. Başlarının belaya gireceğini sezince, ortadan kaybolmaya bakıyordu.

Clementine «Onu burada bırakamazsınız,» diye bağırdı.

Gino hayretle kadının yüzüne baktı. «Neden?» diye sordu. «Eğer çocuk yola çıkamıyacak kadar hasta ise onu sokağa mı atacaksın?»

«Ağabeysi onu evine götürmek istiyor.»

«Ağabeysiymiş. Bok ağabeysi.»

Whitejack kötü bakışlarla «Kim olduğunuzu bilmiyorum ama-» diye söze başladı.

Dolly adamın kolundan yakalıyarak yine sözünü kesti. «Aşağıda arabada bekleriz. Hiç uğruna kavga çıksın istemeyiz.»

Adamı kolundan tutup merdivenlerden aşağıya sürükledi. Lucille ve Scott da peşlerinden gidiyorlardı.

Clementine şaşkına dönmüştü. «Gino neler oluyor?»

«Kaçıyorlar.»

«Neden?»

«Çünkü doktor arkadaşın her an dışarı çıkıp, reşit olmamış bir çocuğa uyuşturucu yükleyip, türlü rezillikler yaptırdıklarını anlatmaya başlayınca, kodesin yolunu tutarlar.»

«Yani kıza uyuşturucu mu vermişler demek istiyorsun?»

«Evet sanırım.»

«Kendi kız kardeşine mi?»

«Haydi Clementine saflığı bırak. Ben senin ne kadar ağabeyinsem, o da onun o kadar kız kardeşi.»

Kadın bir an yanıt vermedi. «Oh, anladım.»

Doktor dışarı çıkana dek konuşmadan beklediler.

Doktor dümdüz bir sesle «Kız uyuşturucu tutkunu» dedi. «Fazla doz almış. Onu hemen hastahaneye götürmemiz gerek.»

Clementine «Aman Tanrım» diye bağırdı. «Birisi gidip Oswald'ı çağırsın o ne yapılacağını bilir.»

Gino «İş o denli karışık değil. Sadece bir ambulans çağırın yeter,» dedi.

«Yapamayız. Ortaya çıkacak dedikoduyu düşünebiliyor musun? Senatörün hafta sonu partisinde uyuşturucu kullanan kız. Olanaksız.»

Gino başını salladı. Kadın haklıydı.

Doktor Reynolds «Buraya bakın kız çok hasta hemen hastahaneye götürülmeli,» dedi.

Gino «Onu ben götürürüm,» diye kararını bildirdi.

Clementine «Ama onu hastahaneye götürürsen seninle bir ilişkisi olduğunu düşünmezler mi?» diye sordu.

«Bırakın bunu ben düşüneyim,» diye yanıtladı. «Haydi onu benim arabaya taşıyalım.»

Clementine minnet dolu sesle fısıldadı. «Teşekkür ederim. Asla pişmanlık duymıyacağın bir karar verdin.»

ÇARŞAMBA, 13 TEMMUZ 1977
NEW YORK ve PHILADELPHIA

Lucky homurdandı. «Sanırım düş görüyorum, veya aklımı kaçırdım. Karşımda büyük rahat bir yatak ve buz gibi soğuk bir bardak portakal suyu duruyor.» Asansörün içinde yürüdü, «Ve popom çok acıyor seninki nasıl-»

Steven yanıt vermedi.

Lucky erkeğin sesini taklit ederek «İyi teşekkür ederim» dedi. «Tabii iyidir. Çünkü belki senin popon ham deriden yapılmıştır. Tanrı seni yakınmaktan men etmiş.» Erkeğin yanıt vermesini beklədi.

Ama Steven yanıt vermedi.

Kız sözlerine devam etti. «Acaba yatak tutulması boyun tutulması gibi asansör tutulması da olur mu?»

Yine yanıt yoktu.

«Orospu çocuğu neden benimle konuşmuyorsun?»

Yine sessizlik.

«Bok herifin birisisin biliyor musun?» Lucky ayağa kalkıp gerindi. Hareket etmeliydi. Tanrım hapishanelerde hücre cezası dedikleri şey bu muydu? Tevekkeli değil durmadan isyanlar çıkıyordu.

Elleriyle ayak parmaklarının ucuna dokunup tekrar yere oturdu. Yorulmuştu. Sırtındaki tüm giysileri çıkartıp bir tomar yapıp üstüne oturdu. Ha, yarın sabah kurtarıldıkları zaman manzarayı görmek isterdi. Polis veya itfaiye kurtarmaya kim gelmişse ne güzel bir göz ziyafeti olacaktı. ASANSÖRDE ÇIPLAK BİR KADIN ZENCİ BİR ERKEKLE BULUNDU. Veya daha iyisi ÜNLÜ GINO SANTANGELO'NUN KIZI LUCKY SANTANGELO ASANSÖRDE ÇIPLAK BİR ZENCİ İLE BULUNDU!

Bok canına Gino. Neden hep onu düşünüyordu?

Çünkü geri dönüyordu. Ve boktan asansörün içinde kapalı kaldığı sürece babasının dönüşünü nasıl engelliyebilirdi?

Oğlan hâlâ çığlıklar küfürler savuruyordu. Mutfaktan içeri

girdi. «Orospu çocuğu şimdi seni bulacağım. Hayalarını kesip tenis topu yapacağım.»

Dario karanlıkta saklandığı yerde hiç kımıldamadan elindeki ölümcül ekmek bıçağını uzatmış duruyordu.

«Haydi dışarı çık ibne. Orada saklandığını biliyorum.» Sonra manyak bir gülüş. «Seni sığır gibi ikiye bölüp, kıçını ızgara yapıp yiyeceğim.»

125. Sokaktaki et pazarının önünde duran Carrie etrafına ikinci kez bakındı. Kir pas içinde tam bir saat ayakta dükkanın önünde durdu.

Bir süre sonra kimsenin yanına gelemiyeceğini anladı. Burada yapayalnız duruyor ve duracaktı. Elektrik arızası şantajcının planlarını değiştirmişti.

Sokaklarda yangınlar başlamıştı. İtfaiye arabaları sirenlerini çalarak ilerliyorlardı. Başı bozuk insanlar alevlerle boğuşan itfaiyecilere ellerindeki tenekelerle tempo tutuyorlardı.

Carrie'nin midesi bulanıyordu. Bir grup oğlanın genç bir kızı karanlık çıkmaz sokağa sürüklediklerini gördü. Başından kanlar akan yaşlı bir adam sendeliyerek kucağında ağır bir stero set taşımaya çabalıyordu. İki adamın ihtiyarın elinden seti kapıp döverek yere düşürdüklerine tanık oldu.

Ve koşmaya başladı.

Kızı başından atınca Gino telefonu eline aldı.

Santral «Hangi numarayı arıyorsunuz?» diye sordu.

Costa'nın New York'taki numarasını verirken düşüncesini değiştirip telefon etmemeye karar verdi. Federal ajanları neden harekete geçirecekti? Herhalde Costa'nın telefonu dinleniyordu.

Santrale «Boş ver,» dedi.

Ayağa kalkıp, pantolonun fermuarını açıp bu gece ikinci kez çıkardı. Kendi kendisine güldü.

Eline geçeni düzen Gino'nun çıplak bir kadını geri çevirdiğine kim inanırdı? Eski lakabıydı. Yıllarca kendisini bu isimle çağırmışlardı.

Pijamalarını giydi. Silahını yastığının altına yerleştirdi ve TV'yi açtı.

Johnny Carson.

Arkasına yaslanıp izlemeye başladı.

Johnny Carson.

Evet şimdi gerçekten Amerika'ya geri dönmüştü.

Lucky «Hey» diye mırıldandı. «Ne dersin? Bu ter kutusunun içinde boğulur muyuz? Çünkü ben kendimi boğulacak gibi hissediyorum.»

«Yeterince hava var ama burası çok sıcak.»

«Ah ha yine konuşmaya başladın. Tanrıya şükür konuştun.»

Steven içini çekip asansörün içindeki duruşunu değiştirdi.

Evet Lucky benim de popom acıyor, sırtım ve bacaklarım ağrıyor, çişimi yapmak istiyorum. Ve öylesine susadım ki birisini öldürebilirim.

«Konuşmanın yararı dokunacağını nereden biliyorsun?» diye sordu. «Müşterek konuşacak konumuz olmadığı açıkca belli. Yeterince rahatsızım. Budalaca sohbetlere dalmak istemiyorum.»

«Çok teşekkür ederim. Tartışmak için iki kişi gereklidir biliyorsun.»

«İşte bu yüzden sana hiç yanıt vermiyorum.»

Kız «Beni sevmiyor musun?» diye sordu.

«Hanım seni tanımıyorum bile ve tanımak ta istemiyorum.»

«Neden?»

«İşte yine başladık.»

Lucky esnedi. «Sen beni tanıyorsun.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ben seni tanıyorum.»

«Nasıl?»

Karanlıkta gülümsiyerek zenci sokaklarındaki konuşmaları taklit etti. «Herif senin erkekliğinin kokusunu duyuyorum.»

Erkeği utandırmayı başarmıştı. Buz gibi bir sessizlik oldu.

Burun deliklerini oynattı. Asansörün içinde her ikisinin de ter kokuları duyuluyordu. Gerçekten asansörün içi leş gibi kokuyordu. Lucky usulca «Özür dilerim» dedi. «Aklımı kaçırmak üzereyim, kaç saattir buradayız?»

Steven yanıt vermedi.

Dario soluğunu tuttu. Oğlan kendisine değecek kadar yakına gelmişti. Et bıcağını tutan avuçları terden sırılsıklamdı.

Avına yaklaştığını hisseden oğlan şimdi yavaş yavaş ilerli-

yordu. Çığlıklarla küfür etmeyi kesmiş adeta şarkı söylercesine homurdanıyordu. «Hey orospu çocuğu... bok herif...

Dario hazırdı.

Carrie dosdoğru kendisini kabaca tutan polislerin kolları arasına koştu. «Arap karı nereye koşuyorsun?»

Yıllardır kendisine arap diye hitap ettiklerini anımsamıyordu. Başını kaldırıp karşısında duran ablak yüze baktı. Kolunu kaldırıp gücünün yettiği kadar şiddetle polisin suratına tokat attı.

Adam şaşırmıştı. «Eh ben de orospu çocuğu değilsem.»

Adamın elinden kurtulup yine koşmaya başladı. Fakat artık genç bir kız değildi, polis kendisini kolayca yakalayıverdi.

«Kaltak seni polise saldırmaktan tutukluyorum,» diyerek bileklerine kelepçelerini geçirdi.

Soluk soluğa «Yanılıyorsunuz' Ben Bayan Ellioot Berkely'im,» dedi.

«Ne olmuş yani? Ben de Dolly Patron'um. Benim için bir bok ifade etmez tatlım.»

Carrie'yi iterek köşede duran polis arabasına götürüp içeri tıktı. Arabanın içi hallerinden yakınan zencilerle doluydu, oturacak yer yoktu. Tutuklu arkadaşlarıyla omuz omuza ayakta durdu.

Uzun boylu bir adam «Bok yemenin arapçası, bir çift lastik papuç aldım. Bazı açıkgözler altmış dolarlık rugan ayakkabıları yürüttüler,» diye bağırıyordu.

Güzel genç Puerto Rico'lu bir kız sallanarak «Neden? Neden?» diye mırıldanıp duruyordu.

Carrie de kendi kendisine aynı soruyu sormayı istedi.

Saat tam 2.30'da Gino'nun Philadelphia'daki otel odasının kapısı yumruklanmaya başladı.

Yavaş yavaş uyanıp, nerede olduğunu anımsamaya çalıştı. Saatine baktı. İpek sabahlığını giydi. Silahını cebine koyup kapıyı açmaya gitti. Kuşkuyla «Kim o?» diye sorarken kendi kendisine Philadelphia'daki bu kötü otel odasında ne işim var diye soruyordu?

Artık Amerika'ya dönmüştü. İnsan kendi vatanında böyle boklar yemezdi. Hele Gino Santangelo hiç yemezdi.

GINO
1932

Clementine Duke haklıydı. Gino, 1927'de meşum Ekim gecesi Senatör ve Bayan Duke'un partisinde verdiği karara pişman olmadı. Yaşamında büyük bir dönüm noktasıydı.

Şimdi, altı yıl sonra Westchester konağının mavi misafir yatak odasındaki yatağın üstünde yatarken o geceki anılar sel gibi akmaya başladı.

Küçük zenci kızı hastahaneye götürmüş, kimsenin kendisine sual sormasına fırsat vermeden geri dönmüştü. Ondan sonra olacaklar kızın kendi problemiydi. Gino'nun yaşamında yeterince sorunu vardı.

Clementine Duke da minnettarlığını gerçekten göstermişti. Konuyu tartışmak için ertesi hafta Gino'yu kentteki evine davet etmişti. Akşam yemeğine çağrılmıştı. Fakat oraya gidince, kadının aklında akşam yemeğinden başka düşünceler olduğunu anlamıştı.

O geceyi asla unutmıyacaktı. Evde ikisinden başka ne Senatör ne de hizmetçiler vardı. Kapalı çiçek bahçesi mum ışıklarıyla aydınlatılmış, buhurdanlardan mis gibi kokular yayılıyordu.

Clementine Duke beyaz incecik kumaştan bir giysi giymişti. Ve o Tanrının belası meme uçları adeta Gino'nun gözüne batıyorlardı. Kadın elini sıkıca tutup kısık sesle «Sanırım kocamın eşcinsel olduğunu biliyorsun» demişti.

«Ne?»

«Eşcinsel, Süt beyazı uyluklarımın şişman göbeğine sarılması düşüncesinden heyecanlanmıyan bir erkek. Bunun tersine erkeklerden hoşlanıyor. Dümdüz sert küçük popoları seviyor. Hele genç ve özellikle zenci olurlarsa.»

«Yani o biçim mi demek istiyorsun?»

«Ah, argo dili daha açıklayıcı.»

Gino dişlerinin arasından ıslık çaldı. «Vay canına. Şaka ediyorsun. O biçimler evlenmez.»

«Oh hayır? Bunu kocama söylemelisin. Seninle bu konuda saatlerce tartışabilir.»

«Neden bana bunları anlatıyorsun?

«Neden anlattığımı sanıyorsun?» Gino'nun elini alıp göğüslerine götürürken, kadın yeşil gözlerini kedi gibi kısmıştı.

Gino'nun daha uzun davete gereksinmesi yoktu. Her ne kadar Clementine Duke yüksek tabakaya mensup birisiyse de o da bir kadındı. Mum ışıklarıyla aydınlatılmış odada kadını güzelce becermişti.

Kadın içini çekmiş, inlemiş ve doruğa ulaşırken defalarca bağırarak erkeğin ismini yinelemişti. Daha sonra gülümsiyerek «Senin fevkalade bir erkek olduğunu biliyordum» demişti. Biraz kabasın ama ziyan yok daha çok gençsin.»

Gino hakarete uğramıştı. Daha önce hiç kimse kendisine böyle kompliman yapmamıştı. «Hey kabası ne anlama geliyor?»

«Sana göstereceğim.» Ve göstermişti. Daha önce yaptıklarını adım adım yinelemişlerdi. Yalnız bu kez kadın Gino'dan çok çok ağır ve çok çok yavaş olmasını istemişti.

«Memelerimin uçlarını emeceğine yala» diye önermişti. «Öyle yapınca bak daha güzel olacak.» Ve haklıydı. «İçime girdiğin zaman yavaşla ve gevşe. Gaz pompalamıyorsun, kendi şehvetine teslim oluyorsun.»

«Benim neyim?»

«Arzuların. Şehvani arzuların.»

«Hey İngilizce konuş.»

Kadın usulca güldü. «Kadınlara zevk vermeye öylesine alışmışsın ki, kendin zevk almayı unutmuşsun.»

«Ben de zevk alıyorum» diye karşı koydu.

Kadın onu susturdu. «Tabii zevk alıyorsun. Bir kez çılgınca doruğa ulaşıyorsun. Benim gıcıklanmam sona erene dek doruğa ulaşmamanı istiyorum.»

Kadının beyaz poposunu çimdikledi. «Konuştuklarından bir kelime bile anlamıyorum.»

«Anlayacaksın. Anlayacaksın.»

Ve gerçekten zamanla anladı.

Aylar sonra sevişmeleri öylesine zevk verici hale gelmiştiki, haftada bir buluşmalarını iple çekiyordu. O zaman kadının sözlerinin anlamını kavramıştı. Hatta onun kullandığı kelimelerin bazılarını da öğrenmişti. Şehvet. Hedonizm. Şehvani arzular.

Sevişmeleri tüm bu duyguları kapsıyordu. Daha önceleri kendisini iyi sanıyordu meğerse o zamanlar oyun oynuyormuş.

Karısı ile yattıktan sonra Senatör Duke ile yüz yüze gelmek Gino'ya suçluluk krizleri geçirtiyordu.

Clementine «Saçmalama» diye azarladı. «Aldırmıyor - o başka zevklerle oyalanıyor. Sana söyledim. Hem senden çok hoşlanıyor. Çok açıkgöz olduğunu düşünüyor. Kimseye duyurmadığımız sürece...» İşte bu yüzden Cindy'le yaşamasında israr ediyordu. Kızla tanıştıktan sonra «Onu asla kıskanmam» demişti. «Onu yanından ayırma, hiç olmazsa sabahları kahvaltını hazırlıyan birisinin yanında olduğunu düşünüp endişe etmem.»

Kahvaltıdan fazla şeyler alıyordu. Cindy'nin çok yararı dokunuyordu. Yemeklerini pişiriyor, evi temizliyor, gerektiği zaman şoförlüğünü yapıyor, giysileri yıkayıp ütülüyor —ve en önemlisi— birçok iş ilişkilerine ait notları düzgün el yazısıyla tutuyordu. Ve hâlâ güzeldi.

Şamata ile geçen altı yıl içinde Gino Santangelo, arkadaşlarından çok az yardım görerek, zirveye tırmandı.

Charlie Lucania ölümden geri döndüğünden şimdi lakabı Lucky Luciano olmuştu. Böylece soyadı daha kolay telaffuz ediliyordu.

Enzio Bonnatti 14 Şuabt 1929'da Chicago'da ünlü Saint Valentine Günü katliamından sonra New York'a yerleşmişti. Yedi silahlı haydut Chicago'nun Kuzey Clark Sokağında bir garajın önüne sıralanıp, rakip çeteden yedi kişiyi makinalı tüfekle delik deşik etmişlerdi. Bazılarına göre katliamdan Enzio sorumluydu ve hasımları karşı saldırıya geçmeden Chicago'dan kaçmıştı. Ama bu söylentiler asla kanıtlanmadı.

Damarlarında biraz hırsızlık kanı akan Aldo Dinunzio insaflı ve çok çalışkan biriydi. Her an kafasının etini yiyen Barbara Riccaddi ile evlenip iki çocuk babası olmuş, üçüncüsü ise yoldaydı.

Ve dostlarının en önemlisi Senatör Oswald Duke idi.

Eğer Senatör olmasaydı Gino Santangelo'nun başına kimbilir neler gelirdi? Hayatını içki kaçakçılığı ile kazanan küçük bir üç kağıtçıdan başka yere yükselemezdi. Kazandığı paraları giysilere, arabalara partilere ve kadınlara harcardı.

Senatör Duke söz verdiği gibi Gino'nun parasını akladı. Buradan birkaç bin, şuradan birkaç bin dolar alıp, sağlam hisse senetlerine yatırdı.

Gino huzursuzdu. Parasının nakit —banka kasalarında— elinin altında bulunmasını istiyordu.

Clementine «Oswald'a itimat et» diye israr ediyordu. «Seni zengin yapacak.»

Ve yavaş yavaş, parasının Wall Street Journal'ın sayfalarında büyüdüğünü görmeye başlayınca, Clementine'in sözlerine inandı. 1929 ilkbaharında Oswald hisseleri satıp, dış ülkelerde yatırımlar yapmak isteyince, adamla tartıştı bile.

Öfkeden kuduran Gino hisselerinin yüksek fiatlara satıldığına tanık oldu. Senatöre «Bok canına niçin satıyorsun?» diye yakındı.

Oswald «Bekle ve gör,» diye yanıtladı.

Ve 29 Ekim 1929'da borsa iflas edince, birçok insan ve servetleri de sıfıra indi. Ve böylece Amerika'da büyük kriz başladı.

Yalnız Gino krizden etkilenmedi. Aslında Gino'nun durumu çok sağlamdı.

Ve o günden sonra Senatörün mali açıdan verdiği her öğüdü yerine getirdi. Tabii bu arada Senatör de kendisinden bazı ufak tefek yardımlar istemiyor değildi, ama hiç biri önemli sayılmazdı. Senatör elini usulca, Gino'nun koluna koyar ve «Meseleyi kendin çözümle sevgili çocuk» derdi. Ve Gino da çözümlerdi.

Örneğin, Senatöre bir daha yaklaşırsa hayaları burulmakla tehdit edilen caz müzisyeni veya Oswald'ın yayınlanmasını istemediği bir yazıyı yayınlamayı planlıyan ayak takımı gazeteciye haddinin bildirilmesi gibi ufak tefek iyiliklerdi.

Ve bu istekler o kadar az ve seyrektiki Gino üstünde durup düşünmezdi bile. Yaşlı adamın isteklerini yerine getirirdi. Ne de olsa Gino adamın karısıyla yatıp, üstelik para da kazanıyordu. Tanrıdan başka ne isteyebilirdi ki?

Enzio Bonnatti New York'a tam zamanında yerleşti. Borsanın iflası panik ve korku, Şâşâlı Yirmiler'in sonu olmuştu. Bir zamanlar su gibi akan para, piyasadan çekilmişti. Kentin her yanındaki barlar ve gece klüpleri birer birer kepenklerini indiriyorlardı. Ve sonunda bu güne dek görülmemiş çete düşmanlıkları ve çatışmaları başladı. Piyasada fazla para yoktu ve herkes olanı eline geçirmeye çabalıyordu.

Esas savaş «Moruklar Çetesi» adıyla anılan eski okula mensup iki gangster arasında sürüp gidiyordu. Guiseppe Joe the

Bos Maerie ve Salvatore Maranzano birbirlerini bir kaşık suda boğmaya çabalıyorlardı.

Lucky Luciano, Enzio Bonnatti, Vito Genovese ve Frank Costello'dan meydana gelen genç takım iki ihtiyarın birbirlerini temizlemelerini ümit ederek olayları uzaktan izliyorlardı.

Gino da çevrede dolanıp duruyordu. Enzio'nun sağ koluydu daha sonra ortağı oldu.

İki çete arasındaki savaş yıllarca sürdü ve 1931 yılında Masseria'nın öldürülmesiyle doruk noktasına ulaştı. Birkaç ay sonra Maranzano da öldürüldü.

«Moruklar Çetesi» ortadan kalkınca, meydan Lucky Luciano ile avenesine ve arkadaşlarına kaldı.

Luciano örgütlenmiş yasa dışı işlerin yüzünü değiştirip, ülke çapında sulh ve işbirliği içinde çalışacak sendikalar kurmak istiyordu. Kabadayılardan meydana gelen bir komisyon kurup kendisini başkanlığa atadı. Fakat tüm üyelerin eşit oy hakkına sahip olduğunu anlatana dek canı çıktı.

Gino da komisyon üyesiydi ve adamın çalışması beğeniliyordu. Luciano'nun gücüne, kurnaz iş kafasına hayrandı. Ama ahlakî tarafını düşünmüyordu.

Clementine bir gün Gino'ya «Herif katil» dedi. «Masseria denilen adamın öldürülmesini o tezgahladı. Oturup onunla yemek yedikten sonra masadan kalkıp tuvalete gitti ve kiralık katillerinin adamı kalbura çevirmesini bekledi. Şu anda hapista olması gerek. Bundan böyle onu partilerime asla davet etmiyeceğim.»

Gino elinde olmadan güldü. Clementine'e göre partilerine davet edilen kişiler gözde, edilmiyen ise selam verilmiyecek insanlardı. Mamafi kadınla sohbet etmekten zevk duyuyordu. Kadın olmasına rağmen çok bilgiliydi. Clementine gibi bir kadından ve kocasından çok şeyler öğrenebilirdi.

Oswald aylar önce Gino'ya içki yasağının 1933 yılının Aralık ayında kaldırılacağını haber vermişti. O zamana dek Gino kumar, tefecilik, ve diğer bazı karanlık işlere el atmıştı. Enzio'nun baskısına rağmen, kadın ticareti ve uyuşturucu işine girmemişti. Bu anlaşmazlık yüzünden 1934 yılının Ocak ayında ortaklığı bozup yollarını ayırdılar. Her ikisi de dost olarak ayrıldılar. Aldo, Gino'nun yanında kalmayı yeğledi. Her zaman birlikte uyum içinde çalışıyorlardı.

Gino'nun eski düşmanı Pinky Banana pis bir işe karıştığın-

dan kenti terk etmek zorunda kaldı. Pinky'nin bir gece sinsice üstlerine saldırıp intikamını alacağından korkan Aldo, adamın kentten ayrılışına çok sevindi.

Ekonomik krize rağmen Gino kârlı işler çeviriyordu. Müşterek bahis, taksi şoförlerinden tutun da banka müdürlerine dek herkesin büyük ilgi gösterdiği büyük heyecan veren bir oyundu. Bir numara üstüne yatırılan çeyrek veya yirmibeşlik sonunda iki üç yüz dolar veya daha fazlasını kazandırıyordu.

Gino'nun çanak parası adını verdiği kazancın içinde adeta yüzüyorlardı.

Müşterilerin bahislere yatırdıkları paraları üç ayrı mahallede elli kişi topluyordu. Genellikle arka taraflarında büyük odaları bulunan dükkanların beş tanesi para toplama merkezi olarak seçilmişti. Müşteriler bahse girdikleri numara ile parayı buraya bırakırlar, Gino'nun adamı da gelip torbaları toplardı. Gerçekten çok kıyak bir işti.

Gino'nun Senatör Duke'a yatırımları için verdiği paranın dışında, kentin çeşitli bankalarında nakit dolu kasaları vardı.

1933'ün ilk aylarında bu paraları kazanç kaynağı göstermeden harcıyamıyacağını anlayınca, at yarışlarından kazandığını iddia ettiği parayla bir gece klübü satın aldı. O zamana dek meclis içki yasağını kaldırmıştı. Klüp baştan aşağı onarıldı. Pırıl pırıl bir içki satma izni alındıktan sonra Gino Clemmie adını verdiği yeri büyük yankılar uyandıracak şekilde açmaya hazırdı. Ve klüp bir anda en çok tutulan yer oldu.

Sonunda Vera'yı da vücudunu satmaktan vazgeçirtip klübün vestiyerinde çalışmaya ikna etmişti. Paolo'nun dönüşünü bekleyen kadın güvenli geçim kaynağı bulduğu için işi kabul etmişti. Karısına ziyareti bile çok gören Paolo hapisten çıktıktan bir hafta sonra, öldürücü silahla saldırıya teşebbüsten beş yıl hüküm giyip tekrar kodese girmişti. Kocasının adi küçük bir cani değil de, hayatının tek aşkı olduğuna kuvvetle inanan Vera «Çok meşgul olduğu için beni görmeye gelemedi» diye ısrar ediyordu.

Gino «Onu bekliyorsan sen delisin,» diyordu.

Vera ciddiyetle «Sen kendi hayatını yaşa. Ben de kendiminkini yaşayayım,» diye yanıtladı.

Clementine, Clemmie adlı gece klübünün büyük başarı kazanmasına çok sevinmişti. Kadının sık sık gece klübünde gözükmesi New York sosyetesinin büyük ilgisini çekiyordu. Ön plan-

daki Gino da küçük bir yıldız olmuştu. Kadınlar ona bayılıyorlardı. Tabii Clementine bu yeni gelişmeden hiç hoşlanmıyordu. Devamlı Gino'nun Cindy ile evlenmesini öneriyordu. «Kız senin tüm sırlarını biliyor. Federal vergi ajanları etrafı koklıyarak dolaştıklarına göre kendini güvenceye alman gerek. Kızla evlen. Eğer hakkında dava açılacak olursa, karın tanıklık yapamaz.»

İyi bir fikirdi. Gino «Evet bunu düşüneceğim,» dedi.

Ve işte böylece, Duke'ların Westchester konağında mavi konuk yatak odasındaki yatağın üstüne uzanmış, pürosunu tüttürürken nikâh saatini bekliyordu.

Zaman küçük tatlı Cindy'i yıpratmamıştı. Tersine gözlerine yeni bir canlılık ve takabileceği her uygun yere yeni bir mücevher ilave etmişti. Cindy'nin mücevherleri kimsede yoktu. Doğrusunu isterseniz Gino bonkör bir hergeleydi. Ama neden olmasındı. Kaç metres erkeğin ikili oyununa göz yumardı? Kuşkusuzki hiç kimse.

Pekala, onun yanına kendi isteği ile yerleşmişti. Fakat bu kendisine yalan söylemesi için yeterli bir sebep değildi. Başka bir erkekle evlenen San Francisco'lu bir çiçekle nişanlı olduğu numarasına yatmıştı. Cindy bu bilgiyi kadının çocuğu olduktan sonra öğrenmişti. Gino'nun yanına taşındıktan on ay sonra Costa haberi telefonla bildirmişti. «Leonora'nın bir kız çocuk doğurduğunu Gino'ya söyle.»

Haberi yetiştirmek için yerinde duramamıştı. «Oh Gino, tatlım, nişanlın bu gün bir kız çocuğu doğurmuş. Sanırım artık yüzüğü atarsın ha?»

Erkeğin yüzü kül gibi beyazlaşmış ve tek kelime söylemeden evden çekip gitmişti. Bu konunun asla sözünü etmemişlerdi. Fakat Gino'nun tekrar evlenmeye niyeti olmadığı açıkca belliydi.

Cindy erkeğin yaşamında önemli rol oynamaya devam etmişti. Gino'nun çok yükseklere çıkacağını biliyordu. Ve o yükselirken yanında olmayı planlıyordu. Ve amacına büyük bir başarı ile ulaşmıştı.

Ve son adımı atıp evleniyorlardı. Kuşlar gibi mutlu olması gerekti ama mutsuzdu. Gönlünü simsiyah bir perde kaplamıştı.

Gino Santangelo'ya sahip olmıyacaktı. Etiyle kemiğiyle o Tanrının belası Duke orospusuna aitti.

Costa Zennecotti usulca, mavi konuk yatak odasının kapısını tıklattı.

Gino içerden «Evet girin,» diye bağırdı.

Bir elinde, bir şişe beyaz şarap iki kadeh ve bir tas kraker yerleştirdiği tepsiyi dengede tutmaya çabalayan Costa kapıdan içeri girdi.

Gino yatağın üstüne oturdu. «Hey şarap boku da ne? Bana içki getir demiştim.»

«Bayan Duke şarap içmeni söyledi.»

«Bayan Duke'u sittir et.»

Costa tepsiyi masanın üstüne yerleştirdi. «Kadının isteğine karşı gelip, onunla tartışacak değildim.»

Gino güldü. Clementine'de şeytan tüyü mü vardıki tüm gençleri böylesine büyülüyordu?

Yeni manikür yapılan tırnaklarını inceliyerek «Ne bekliyorsun? Öyleyse bana bir kadeh şarap doldur,» dedi.

Costa arkadaşının isteğini yerine getirdi. Bir gün önce New York'a gelmişti. Gino'nun sağdıçlığını yapacağından çok keyifliydi. Mektuplaşmaya devam ettikleri halde 1928'de doğuya yaptığı geziden beri hiç görüşmemişlerdi, arkadaşındaki değişiklik hayret vericiydi. Costa değişikliğin ne olduğunu belirliyemiyordu ama bir başkalık olduğu kesindi. Gino'da kırk elli yaşlarında başarılı erkeklerin güven dolu havası vardı. Şimdi kimse onun yirmi sekizinde olduğuna inanmazdı. Artık kaba bir kaldırım çocuğu değildi. Tepeden tırnağa kendisini yenileyip cilalamıştı.

Yalnızca en iyi kumaşlardan terzi elinden çıkma üç parça kostümler, ithal malı İtalyan ipekli gömlekleri, kaşmir spor giysiler, deve tüyü paltolar giyiyordu. Eski günlerdeki parlak renkli gömlekler ve çizgili kostümlerin yerlerinde yeller esiyordu.

Taktığı mücevherler bile çok zevkliydi. Kravatlarını elmas iğne ile tutturuyor. Cartier saatine uygun masif altın kol düğmeleri kullanıyordu. Serçe parmağında ise —çok sade— şahane bir tek taş yüzük vardı.

Yalnız eski günlerden kor gibi yanan kara gözlerinin içinden taşan ateş ve yanağındaki yara izi kalmıştı.

Costa satine baktı. Gerginlikle «Tam yarım saat kaldı» dedi. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Çok iyiyim evlat.»

«Sinirli değil misin?»

«Niçin sinirli olacağım? Onunla tam altı yıldır birlikte yaşıyorum.»

Costa başını salladı. Tabii Leonora başkasıyla evlendiğinden beri...

Sanki arkadaşının aklından geçenleri okumuşcasına Gino oralı olmadan «Leonora nasıl?» diye sordu.

Costa'nın sol gözü seyirmeye başladı. «İyi» Gerçeği açıklamak istemiyordu. Leonora içki içip, erkeklerle oynaşıyor ve çocuğuna hiç bakmıyordu.

«Ya çocuk? Şimdi kaç yaşında?»

«Altısına yakın bebek kadar da güzel.»

Gino'nun boğazına bir yumru takıldı. Ama sesi titremeden, «Evet hiç şaşmam. Adı ne?» diye sordu.

«Maria.»

Gino pürosunu söndürdü. «Güzel isim.» Cindy'i hemen hamile bırakmalıyım diye düşündü.

«Artık giyinsen iyi olmaz mı?»

Gino ayağa kalktı. «Haklısın.» Costa'yı tepeden tırnağa süzdü. Çocuk tertemizdi. Dürüst tipik bir kolej öğrencisiydi. Üç yıl hukuk fakültesinde okuyup, iftiharla mezun olmuştu. Şimdi babasının ofisinde çalışıyordu. «Devamlı bir kız arkadaşın var mı?»

Costa yüzünü buruşturdu. «Mektuplarımı okumuyor musun?» diye yakındı.

«Tabii okuyorum. Hiç birini kaçırmam.»

«Öyleyse neden devamlı kız arkadaşın var mı diye soruyorsun? Altı ay önce sana Jennifer Brierly ile nişanlandığımı yazdım.»

«O mektup postada kaybolmuş olmalı. Kız güzel mi?»

«Jennifer? Onu tanıyorsun, Leonora'nın arkadaşı bize geldiğin zaman görmüştün anımsıyor musun?»

«Oh, evet... tabii... çok güzeldi.» Jennifer'in kim olduğunu tamamen unutmuştu. Hiç anımsayamıyordu. «Büyük adımı ne zaman atıyorsunuz?»

Costa çok ciddi duruyordu. «Bilmiyorum. Yerimi sağlamlaştırıncaya dek bir veya iki yıl beklememiz gerek.»

«Hey» —Gino arkadaşını sinsice dürttü— «birlikte gittiğimiz o genelevi anımsıyor musun - senin ilk seferindi değil mi?» Gülmeye başladı. «Dışarı çıktığın zaman yüzündeki ifadeyi asla

unutmıyacağım. Sanki ilk kez dondurmayı keşfetmiş gibiydin. Oraya bir daha ayak absmadığına bahse girerim.»

Costa sırıttı. «Gittim.»

«Aman Tanrım.»

Kapının tıklaması konuşmalarını yarıda kesti. Costa kapıyı açtı.

Açık pembe ve siyah karışımı Chanel tayyörünün içinde Clementine çok şıktı. Tatlı bir sesle «İçeri girebilir miyim?» diye sordu.

Costa yerinden fırladı. «Tabii Bayan Duke.»

«Bana Clementine de.» Costa'nın yanından geçip Gino'ya doğru yürüdü. Erkeğin elini avuçlarının içine alarak usulca «Merhaba, damat hazır mı?» diye sordu.

«Neye hazır mı?»

Kadın ince dudaklarını yaladı. «Evlenmeye tabii.»

«Kaç dakika kaldı?»

«Tam yirmibeş dakika.»

Gino umursamadan «Hey Costa bana bir iyilik yap, yirmi dakika sonra buraya gel. Clementine ile özel konuşmak istiyorum,» dedi.

«Tabii nasıl istersen.» Costa Clementine'e hayranlıkla bakıp, odadan dışarı çıktı.

Gino yavaşca «Çocuk sana aşık,» dedi.

Tuvalet aynasının önüne yürüyen kadın, kusursuz makyajını inceledi. İlgisizce «Öyle mi?» diye mırıldandı.

Kadının arkasına geçen Gino kollarıyla beline sarıldı. «Hiç şüphen olmasın. Kendi tarzıma göre - ben de seviyorum.» Yavaşca kadının vücuduna sürünmeye başladı.

«Seviyor musun?»

Sürtünmeye devam ediyordu.

Kadın giysilerinin üstünden uyanan erkekliğinin sertliğini hissetti. «Gino.»

Gino pantolonunun düğmelerini açıyordu. «Evlenmeden önce seni son kez becermek istiyorum.»

«Saçmalama. Vakit yok. Ben de giyimliyim. Hem burada olmaz. Olanaksız.»

Kadının etekliğinin kopçasını açmaya çalışarak «Hiç bir şey olanaksız değildir. Bunu bana sen öğrettin.»

Erkeğin şaka yapmadığını anlayan Clementine «Çok komik» diye usulca karşı koydu.

«Evet öyle değil mi?» Kadının etekliğini sıyırıp yatağın üstüne attı. Sonra pembe dantel donu çıkarttı.

«Makyajıma dikkat et... saçlarım...»

«Masanın üstüne eğil. Hiç bir şeyini bozmam.»

Kadın söylenenleri yerine getirdi. Tüm vücudu heyecandan titriyordu. Sanki dünyanın tüm zamanı kendilerine aitmiş gibi,usul usul tadını çıkara çıkara kadının arkasından girdi.

Clementine «Ooooo...» —diye soluğunu tuttu— «Gerçekten dersini iyi öğrenmişsin...»

«İyi bir öğretmenim vardı.»

Kadının üstünde gidip gelirken Cindy'i evliliğini ve çocuk sahibi olmayı düşündü.

Ve aylardır ilk kez Leonora'yı da düşündü.

Zevkin doruğuna ulaşıp, titrerken geçmişteki tüm anıları silindi.

Bu gün evleniyordu. Her şeye yeniden başlamak istiyordu.

CARRIE
1928 - 1934

Her şey bomboştu: doktorlar, hemşireler. Yüzler. Sesler.

Onlara kim aldırırdı. Hepsi cehennemde yansalar umrunda değildi.

«Şekerim senin ismin ne?»

«Sen kimsin?»

«Kaç yaşındasın?»

«Bunu sana kim yaptı?»

«İsmin ne?»

«Nerede oturuyorsun?»

«Annen nerde?»

«Baban kim?»

«Kaç yaşındasın?»

Sorular. Sorular. Sorular. Avaz avaz bağırıncaya dek bu sorular devam ediyordu.

Sonra ertesi gün yine aynı öykü başlıyordu.

Ve sorular sorulurken, tüm vücudu ağrılardan kıvranıyor, kasılıp, inliyor ve öğürüyordu.

Çığlıklar. Acısına dayanılmıyan kramplar. Bir gün öylesine bağırmış, çığlıklar atmıştı ki kendisini beyaz bir şeye sarıp, hastaheneden başka bir yere götürmüşlerdi.

Başka bir dünya. Bir odaya kapatmışlardı. Yüzünü tırmalamasına, bağırmasına, saçını yolmasına hiç kimse aldırmıyordu.

Sorular soran da yoktu.

Ama bitmez tükenmez bir ızdırap içinde aynı kramplarının acısını çekiyordu.

Üniformalı bir nöbetçinin getirdiği yiyecekleri avuçlarıyla ağzına atıyor, yere çakılı tastan köpek gibi su içerek bir hayvan gibi yaşıyordu.

Tam iki yıl kendisini bilmeden yaşadı. Aklını yitirmiş, herşeyi unutmuştu.

Bir gece saat 3'de uyanınca, adının Carrie olduğunu anım-

sadı. Niçin evinde ailesinin yanında değildi? Kilitli kapıya koşup yumruklayarak yardım istedi ama imdadına gelen olmadı. Aklı karışmış ve korkmuştu. Başına neler gelmişti?

Sabahleyin kendisine yiyecek getiren nöbetçiyi telaşla karşıladı. «Benim burada ne işim var?» diye sordu. «Burası neresi?»

Nöbetçi yanıt vermeden geri çekildi. Bu tehlikeli psikopatların hepsi baş belasıydılar. Nasıl davranacaklarını kimse kestiremezdi. Yiyecek tasını yere bırakıp sert sesle «Ye» diye buyurdu.

«Yemek istemiyorum, evime gitmek istiyorum,» diye bağırdı.

Birkaç saat sonra doktor geldi. «Konuştuğunu söylediler.»

Carrie'nin gözleri hayretten iri iri açıldı. «Tabii konuşuyorum.»

«Sen kimsin? İsmin ne?»

«Adım Carrie. Philadelphia'da ailemle yaşıyorum. On üç yaşındayım.»

«On üç mü?» Doktorun kaşları hayretten havaya kalktı.

«Evet on üç.» Ağlamaya başladı. «Evime gitmek istiyorum. Sonny annemi istiyorum... annemi istiyorum...»

Carrieyi salıvermediler. Vahşi bir hayvan gibi davrandığı için ona iş verdiler. Odaları temizliyor. Yerleri siliyor. Yemekleri pişiriyordu. Akşam olunca yorgun argın kalabalık koğuşa dönüp, ölü gibi yatağına yatıyordu. Ve böylece yıllar yılları kovaladı.

Ayda bir doktorun karşısına çıkıyordu.

«Kaç yaşındasın?»

«On üç.»

«Nerede oturuyorsun?»

«Ailemle birlikte Philadelphia'da.»

Ağzından başka yanıt almanın olanağı yoktu.

Carrie neler olduğunu anlıyamıyordu. Geceleri yatağına yatınca uyuyana dek ağlıyordu. Okulunu, kardeşlerini ve arkadaşlarını özlemişti. Niçin kendisini bu korkunç yere kapatmışlardı?

Burası akıllarını yitirmiş delilerle kaynıyordu. Hem de korkunç çılgın delilerle. Carrie onlardan uzak durmasını öğrendi.

On üç yaşındaydı ve dostluk kuracağı insanları özenle seçmesi gerekiyordu.

Gino «Hey fıstık gibisin biliyor musun?» diye bağırdı.

Kızıl saçlı Bee bu iltifatları yutmazdı. «Bay Santangelo bütün kızlara aynı sözleri söylüyorsunuz.»

Gino korkmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. «Kim? Ben mi? Şaka ediyorsun.»

Bee gülümsiyerek, güzel kırmızı saçlarını arkaya attı. «Sizin... garip bir şöhretiniz var.»

«Ümit ederim iyidir.»

«Oh, evet.»

«Duyduğuma sevindim. Duyduğuma sevindim.» Masif ceviz ağacı masasının arkasından kalkıp gerindi. Bu kızı arzuluyordu ama hemen üstüne atlamaya niyeti yoktu. «Bee ne zamandır benim yanımda çalışıyorsun?»

Kız ürperdi. Hava soğumuş muydu? Yoksa birdenbire işten kovulacağından mı korkuyordu? «Üç aydır Bay Santangelo.»

«Burayı seviyor musun?»

«Güzel bir klüp.»

«Aylığına zam yapıldı mı?»

«Hayır.» Demek böyleydi. Ya aylığına zam veya kovulacaktı.

«Bu gece seni evine götürmemi ister misin? Yolda bu konuyu konuşuruz.»

«Evet.»

Gino sırıttı. «Evet ha?» Bakışlarıyla tembel tembel kızı baştan ayağa süzdü. «Evet lütfen desen.»

«Evet lütfen Bay Santangelo.»

Erkeğin yüzündeki gülümseme yayıldı. Bu kızdan zevk alacaktı. O saçlar. Bembeyaz ten. Ve koca memeler.

«Gece saat on ikide ofisime gel.»

Kız arkasını dönüp yürüdü.

«Oh Bee? Saçını topla. Başının üstüne topla. Haydi şimdi git. Bazı yerlere telefon etmem gerek.»

Kız iri kalçalarını sallıyarak uzaklaşırken Gino arkasından baktı. İri kalçalı kadınlardan hoşlanıyordu. Clementine'nin poposu yok gibiydi. Cindy'nin de erkek gibi küçük yuvarlak kalçaları vardı.

Cindy. Karıyla evleneli üç yıl olduğu halde hâlâ çocukları yoktu. Buna çok bozuluyordu. Gebe kalmak için hiç bir önlem almadığına yeminler ettiği halde neden hclâ karınını dolduramamıştı?

Aldo ofisten içeri girdi. Otuz bir yaşında olduğu halde, top gibi şişmanlıyordu.

Gino kabaca «O göbeğini ne zaman eriteceksin?» diye sordu.

«Bir kurşun yiyecek olursan yağların arasında eriyip gidecek.»

«Ne yapayım? Barbara'mın iyi aşçı olması benim suçum mu?»

Gino sertçe «Ne oluyor?» diye sordu.

Aldo olayları özetledi.

Gino esnedi. Masanın arkasında oturup para kazanmaya alışık değildi. Azıcık hareket ve heyecandan hoşlanıyordu. Son zamanlarda yaptığı hareket yalnızca kadınların yataklarına girmekti. Sırtını Senatör Duke gibi birine dayadığı için çok şanslı sayılırdı. Yüksek yerlerde ekabir dostları vardı, onların arasında kolayca dolaşabiliyordu. Fakat önemli mevkilerde etkili dostların bulunması da kendisini tam güvence altına almıyordu. Geçen yıl komisyon başkanı Lucky Luciano kadın ticareti yapıyor diye uydurma bir suçla hapse atılmıştı. Gerekçe uydurmaydı çünkü Luciano gerçekten sokaklarda kızları satmıyordu. Yasadışı büyük bir suç şebekesini yönetiyordu ve örgütün bir kısmı da kadın ticaretiyle uğraşıyordu. Sözün kısası zavallı hergele otuz ile elli yıl arasında hüküm giyip kodese tıkılmıştı. Bu olay kabadayılar arasında ürküntü yarattı. Eğer Lucky Luciano hüküm giyerse sonra sıra kime gelecekti?

Gino kimsenin kendisine dokunamıyacağını düşünmekten hoşlanıyordu. Bonnatti ortaklığından ayrıldığından beri işlerinin çoğu yasallaşmıştı. Uyuşturucu ve kadın ticareti ile ilişkisi yoktu. Şiddete de başvurmuyordu. İşlerin aksamaması için yanında çalışanlar ara sıra etraflarına göz dağı vermekle yetiniyorlardı.

Aldo «Yolculuğa hazır mısın?» diye sordu.

«Hazırım. Yarın sabah gidiyoruz. Cindy dün alamadıklarını bugün satın almaya gitti.»

«Karılar nasıl da alış veriş yaparlar.»

«Bana mı söylüyorsun?» Cindy'nin giysileri, berber, mücevher ve kürkleri Gino'ya çok pahalıya mal oluyordu. Ucuz bir karı değildi. Eh öyleyse ne olmuştu yani? Bu masrafları karşılayacak kadar para kazanıyordu. Yalnızca yaptığı yatırımlardan bir milyon doların üstünde kazancı vardı. Senatör Duke'e ve Clementine'e borçluydu.

Bayan Duke hâlâ nefes kesecek kadar güzeldi. Fakat Gino artık bu ilişkiye son vermek istiyordu. Yeterince uzamıştı.

Kadını baştan savmak pek kolay değildi. Gino mazeretler uyduruyordu. Karşılığında Clementine buluşabilecekleri başka bir gün öneriyordu. Gino yine mazeret uydurunca kadın ne zaman buluşabileceklerini soruyordu?

Gino kendisini kafese kapatılmış gibi hissediyordu. Otuz bir yaşındaydı. Karısı ve metresinin yanında çeşitli gelip geçici maceraları oluyordu. Ama on altı yaşında sokaklarda tek başına sürttüğü günlerden daha kötü durumdaydı.

Yenilikler arıyordu. Ne aradığını bilmiyordu ama yenilik istiyordu.

Deri koltuğa gömülen Aldo «Frisco'ya yapacağın gezi sana iyi geecek,» dedi. «Çok fazla çalışıyorsun. Artık bize akşam yemeğine bile gelecek zamanın yok. Barbara bayağı alınıyor.»

«Seyahatten dönünce geleceğim.»

«Verdiğin sözü unutma. Spagetti ve köfte - Barbara'm en lezzetlisini pişirir.» İçini çekip parmaklarının ucunu öptü. «Ah... benim karım çok iyi bir aşçıdır.»

Gino arkadaşının göbeğine bakıp, «Belli oluyor,» dedi.

Aldo güldü. «Karnı dolu adam mutludur.»

«Şişkosun sersem.»

«Lütfen.»

«Şişko.»

Kapının tıklaması başladıkları şakayı yarıda kesti.

Gino «Evet?» diye terslendi. «Kimsin?»

«Patron benim.» Kapıdaki ses kuşkusuz Jacob Cohen'e atti. Yirmi dört yaşını geçtiği halde herkes ona artık Jake Çocuk veya Çocuk diyordu. Bu ismi yasa dışı dünyasında çocuk yaşta işe başladığı için almıştı. On dört yaşında Gino'dan aldığı

yüz dolarla hemen işe girişmiş ve ilk adımını araba çalmakla atmıştı. Daha sonra vur kaç soygunları. Üç kağıtçılıkla geçinmişti. Öfkeden çılgına dönen kurbanları «Kim yaptı?» sorusuna hep «Çocuk» diye yanıt veriyorlardı.

Gino'nun yanında işe başladığında on altı yaşındaydı. Yirmi yaşında tüm müşterek bahis paralarının toplanmasını idare ediyor ve ayrıca kendisine yan gelir de sağlıyordu.

Gino «İçeri gir,» diye bağırdı. «Kibarlık numarası da ne bok?»

Jake sırıtarak odadan içeri girdi. «Sizi rahatsız etmek istemedim patron. «Yeni kural kapı vurulmadan içeri girmek yok.»

«Ne yeni kuralı?»

Aldo bocalıyordu. «Düşündüm ki,» diye söze başladı. «Bana göre fena fikir değildi...»

Gino kahkahalarla gülmeye başladı. Bir hafta önce masanın üstünde sigara satan kızı becerirken Aldo üstlerine gelmişti. «Sanırım haklısın.»

«Eğer Cindy... veya Bayan Duke beklenmedik bir anda gelecek olurlarsa...»

Gino gülerek «Haklısın,» dedi. Ama belki de birinden birinin kendisini yakalamalarını istiyordu. Böylece yakalandığı zokanın ucundan kurtulup özgürlüğüne kavuşabilirdi.

Jake para dolu koca keseyi masanın üstüne koydu. «Sanırım Gambino - Yüz onbeşteki şekerci dükkanını biliyorsun bizden para tırtıklıyor.»

Gino kaşlarını kaldırdı. «Emin misin?»

Jake dalgalı saçlarını kaşıdı. «Tabii eminim. Eğer parayı tırtıklıyan karısı değilse - torbayı gidip teslim almadan önce paranın yanına kadından başka kimse yaklaşamıyor.»

«Bir kez onu uyar.»

«Anladım patron.»

Gino masanın arkasından ayağa kalktı. «Jake yarın bir haftalığına seyahate çıkıyorum. Bir sorun meydana gelirse Aldo ile konuş.»

Jake şişko adamdan yana bakıp başını salladı. Bu serseme baş vurmasını söyliyerek Gino neden kendisini küçültüyordu. Herkes Dinunzio'nun korkak olduğunu biliyordu. Kendi gölgesinden bile korkardı. Gino'nun neden hâlâ onu yanında tuttuğu da sırdı. Bütün gün koca kıçının üstüne yan gelip ofisinde otu-

ruyordu. Oh evet koca kıçını toplanan paraları kasaya kitlemek için kaldırıyordu. Kendisi gibi, Santangelo örgütünün arkasında gerçekten gözü pek cesur çocukların topladığı paraları kasaya kilitliyordu.

Gino «Başka bir şey var mı?» diye sordu.

Jake yine saçlarını kaşıyıp, son kız arkadaşından yeni bir şey duyup duymadığını düşündü. «Herşey yolunda patron.»

«İyi. Birkaç gün sonra görüşürüz.»

Clementine Duke buz gibi gözlerle kocasına bakıyordu. «Anlattıklarına inanamıyorum.» Sesi buz gibiydi. «Böyle bir aptallığı nasıl yapabilirsin?»

Tiz sesle güldü. «Her zaman aklını kullanamıyorsun Oswald. Senin hakkında gerçeği öğrenene dek iki yıl beklediğimi anımsıyorum.» Kocasının çalışma masasının üstündeki Camel paketinden bir sigara alıp yaktı. «Evet, bu sorun için... çözüm yolu buldun mu?»

«Gino Santangelo. Bana iyilik borcu var.»

Düşünceyle sigaranın dumanını tavana savurdu. «Bu iyilikten de fazla bir şey.»

«Biliyorum. Ama sahip olduğu herşeyi bana borçlu. Yapacaktır.»

«Çok emin görünüyorsun...»

«Yapması gerek. Yoksa onu perişan ederim.»

Kadın dudaklarını yaladı. Kendine göre Oswald da bir sokak gangsteri kadar acımasızdı. Fakat herkesi yozlaştırabilecek güce sahipti. «Ne zaman onunla konuşacaksın?» diye soludu.

«San Francisco'dan döndüğü gün. Zamanlamam mükemmel.»

Kadın yanıt vermeden başını salladı. Ne zamandan beri birisinden adam öldürmesini istemek için mükemmel bir zamanlamaya gerek vardı?

Bee, Cadillac sedan'ın arka koltuğunda Gino'dan belirli bir uzaklıkta oturuyordu. Arabayı Red sürüyor, Sideways Sam de ön koltukta yanında oturuyordu.

Gino'nun pürosundan tüten dumanlardan kimse yakınamıyordu.

Saçlarını başının üstünde toplayan Bee kedi yavrusu ka-

dar ürkekti. Masum bir kız değildi —aslında yeterince erkek tanıyıp tecrübe sahibi olmuştu— Ama... Gino Santangelo... patronuydu ve evliydi... Kadınları kullanıp ellerine birkaç armağan tutuşturup başından atıyordu...

Bee'nin kullanılıp baştan atılmaya hiç niyeti yoktu. Fakat diğer kızlardan nasıl farklı görünebilirdi?

«Vay canına,» diye bağıran Gino kadının düşüncelerini yarıda kesti. «Dünyanın bir ucunda oturduğunu neden daha önce söylemedin?»

«Dört blok sonra evimdeyiz.»

«İyi olur.» Esniyerek bu kadar uzun yolu tepmeye değer miydi diye düşündü. Başka bir gün. Başka bir kan. Hepsinin de birbirinden farkı yoktu.

Ama yarın başka bir gündü. Yarın Costa'nın düğününde sağdıçlık yapmaya San Francisco'ya gidecekti. Yarın Leonora'yı görecekti.

Bu düşünce kendisini alt üst ediyordu. Neler hissedecekti? Leonora neler hissedecekti? Önceleri iç güdüsü Costa'ya hayır demesini istemişti.

«Bunu yapamazsın,» diye Cindy israr etmişti. «Bizim nikahımızda sağdıçımız olduğu zaman ona söz vermiştin.»

Doğruydu. Kaçmasına olanak yoktu. Hem artık Leonora'yla karşılaşmanın zamanı da gelmişti. Güvence olarak yanında Cindy'i de götürüyordu.

Bee «İşte geldik,» dedi.

Red arabayı, kahverengi tuğla bir apartmanın önüne çekti.

Yanda oturan Sam «Patron giriyor musun?» diye sordu.

Gino yanıtladı. «Evet.» Şapşal herif bunca yolu arabada oturmak için mi geldiğini sanıyordu?

Sam arabadan inip yolun sağını solunu gözledi. Sonra Cadillac'ın arka kapısını açıp Bee'nin dışarı çıkmasına yardım etti. Arkadan da Gino indi.

Kadın Gino'yu apartmanın ilk katında bir daireye soktu. Sade fakat güzel bir evdi. Gino «Burada tek başına mı yaşıyorsun?» diye sordu.

Kadın bir süre tereddüt etti. «Evet.»

Gino odanın içinde dolaştı. «Bana viski hazırla,» diye buyurdu. «Buzun var mı?»

«Özür dilerim ikisi de yok.»

«Neyin var?»

«Hiç bir şey. Ben... içmem.»

«İçmez misin? Tanrı aşkına klüpte ne yapıyorsun?»

«Garsonlar bana boyalı su getirirler.»

Gino güldü. «Ve avanaklar da şampanya parası öderler.»

Kadın da onunla birlikte güldü. «Evet doğru.»

Gino gerindi. «Tanrım ne yaşam.»

Bee karşısında durmuş erkeğe bakıyordu. «Ben... soyunayım mı?»

Gino kendisini koltuğa bıraktı. «İçki ikram etmektense soyunuyor musun?»

«Eğer istersen?»

Kız fena değildi. Ellerini başının arkasında kavuşturup, geriye yaslandı. «Haydi başla.»

Bee'nin kalbi çılgın gibi atıyordu. Ona unutamayacağı bir ders vermeliydi... Ya başaracak veya klüpteki işinden olacaktı. Fakat her iki halde de diğer kızlar gibi bir köşeye atılmıyacaktı.

Yavaş yavaş soyunmaya başladı. Gino kara gözlerini kadından ayırmıyordu.

Uzun sivri topuklu papuçları, siyah çorapları ve kırmızı jartiyeri hariç tüm giysilerini çıkarttı.

Kadına beğeniyle baktı. Gerçekten vücudu çok güzeldi. İri beyaz ve düzgün bir vücuda sahipti. İri dolgun memelerinin kocaman başları vardı. Bacakları uzun diriydi. Karnı dümdüzdü. Kadının stilinden de hoşlanmıştı. Belki ikinci kez ziyaretine gelmeye değerdi.

Pantolonun içinde hissettiği sertlik dayanılmaz hale geldi. Ayağa kalkıp kadına doğru yürüdü.

Bee derin nefes alıp hızla konuşmaya başladı. «Bay Santangelo. Size söylemem gereken bir şey var. Hastalıktan... yeni kurtuluyorum.»

Gino olduğu yerde taş kesti.

«Doktor artık geçtiğini... sevişmemde sakınca kalmadığını bildirdi. Bunu bilmenizin doğru olacağını düşündüm.»

Tekrar koltuğa çökerek bomboş sesle «Belsoğukluğu mu kaptın,» dedi. «Ulu Tanrım belsoğukluğu kapan bir kadını nerdeyse düzecektim.» Sanki hastalık kapacağından korkarcasına oturduğu yerden ayağa fırladı. «Daha önce neden söylemedin?»

«İyileştim.»

«Vay canına. Bunca yolu tep gel ve belsoğukluğu ile karşılaş.»

«İyileştim,» diye düzeltti.

«Vay canına. »Öfkeyle kadına bakıyordu. «Sırtına bir şey giy.»

Kadın tekrar giyinirken Gino geri geri kapıya doğru yürüyordu.

«Bay Santangelo sizi kızdırmadığımı ümit ederim.»

«Kızdırmak mı? Hayır yavrum. İyi bir sevişmeyi berbat ettin. Görüşürüz.» Ve kapıdan çıkıp gitti.

Bee rahatlıyarak koltuğa çöktü. Hiç olmazsa kendisini asla unutmıyacaktı ve tekrar geleceğini ümit ediyordu. Hastalık masalını uydurmuştu. On yaşındayken geçirdiği su çiçeğinden başka hayatında hasta olduğu günü anımsamıyordu. Adamın yüzündeki düş kırıklığını anımsayınca gülmekten kendisini alakoyamadı.

Parmaklarının ucuna basarak yatak odasına gitti. Yedi yaşındaki oğlu Marco iki kişilik geniş yatağın içinde uyuyordu. Çocuğun üstüne yorganları örtüp, hafifçe alnından öptü. Bee, Gino Santangelo ile ya doğru dürüst ilişki kuracak veya hiç kurmuyacaktı Şimdi diğer kızlardan daha ayrıcalıklı bir yer edinmişti.

Kadının kimliğini pek çabuk unutamıyacaktı.

Büyük yatağın içinde uyku tutturamıyan Cindy sevgili kocasının bu gece kimi mutlu ettiğini düşünüyordu. Belki sevgili Clementine ile birlikteydi? Ne de olsa bir hafta ayrı kalacaklardı. Ve moruk karı onsuz nasıl idare edecekti?

Veya klüpteki kızlardan biriyleydi? Cindy'nin hiç bir şeyden haberi olmadığını sanan o aptal kafasız kızlardan biriyle yatıyordu. Önüne geleni beceren Gino. Tabii evdeki karısı hariç herkesi beceriyordu. Yanına yaklaşmadan kendisini nasıl hamile bırakacaktı?

Clemmie'nin ilk açılacağı günlerde her ikisine de büyük görevler düşmüştü. Ustalar, dekoratörlerle birlikte Cindy de her gün oraya gidip çalışmış ve klübün açılışına yardım etmişti. Başlangıçta klüpte çalışacak kızların hepsini Cindy seçmişti. Konsomatrisler. Vestiyerdeki kızlar. Sigara satanlar. Ve özellikle hiç birinin sürtük olmamasına özen göstermişti. Yaşamla-

rını zor yoldan kazanmaya gerek duyan güzel kızları seçmişti. Kendisi oralarda dolaşırken, Gino hiç bir kıza yan gözle bakmazdı. O günlerde sıska Clementine ve kocasının tüm zamanını dolduruyordu.

Cindy ilk günden beri bu ilişkiyi kabul etmişti. Gino ile kadının arasındaki ilişkiyi yıkamıyacağını bilecek kadar akıllıydı. Hem Senatör ve Bayan Duke ile kurulan dostluğun avantajları dezavantajlarının yanında daha ağır basıyordu. Zamanla Gino'nun kadından bıkıp usanacağını biliyordu. Fakat Gino'nun zamanla sistemli şekilde Clemmie'den çalışan kadınlar ordusunu teker teker düzeceğini hesap edememişti. İşler çığrından çıktığı zaman Cindy klüp idaresinden çoktan uzaklaşmıştı. Birinci yılın sonunda kızları işe almaktan veya kovmaktan vaz geçip evine çekilmiş ve canı istediği zamanlar klübe uğrar olmuştu. Bayan Santangelo her zaman aynı masada etrafını saran dalkavuklar arasında otururdu. Kuyruk sallayan dişi köpeğin peşinden koşar gibi etrafında pervane oldukları halde hiç kimse fazla yaklaşmaya cesaret edemezdi. Hiç kimse Bayan Santangelo'yla flört etmekten ileri gidip fazla tehlikeyi göze alamazlardı. Tabii geleceğini düşünen hiç kimse yanına yaklaşamazdı.

Kocaman yatağın içinde huzursuzca döndü. Bayan Gino Santangelo. Giysilere. Mücevherlere. Park Caddesinde teras katına sahipti, ama gece kollarının arasında yatacağı bir erkeği yoktu. Allah kahretsin kendisini sevecek kimsesi yoktu. Ve durumu düzeltmek için elinde hiç bir çaresi yoktu. Tabii eğer Gino ile evli kalmayı istiyorsa parmağını bile kıpırdatamazdı. Çünkü Gino kendisine tek şart koşmuştu. Sadık kalacaktı. Yoksa pılısını pırtısını toplayıp istediği yere gidebilirdi.

Yatağın baş ucundaki komodinin üstünde duran su bardağına uzanıp, ertesi günkü yolculuğu düşündü. Haftalardır heyecanla bu anı bekliyordu. İkisi başbaşa New York'tan ve klüpten uzaklaşacaklardı. Belki gündelik yaşamından uzak aklınca, peşinden koştuğu kadınlardan daha iyi ve güzelinin kendi evinde ve yatağında olduğunu anlayacaktı.

Ön kapı gürültüyle kapanınca saate baktı. Gece yarısı biri geçiyordu. Gino erken dönmüştü.

Şimdi buzdolabından kendisine dondurma alacak ve dosdoğru genellikle gecelerini geçirdiği çalışma odasına gidecekti.

Bu gece onun yaptıklarına aldırmıyacaktı. Bazı geceler al-

dığı yeni geceliklerinden birini giyip, onu heyecanlandırmaya çalışırdı. Tabii genellikle de başaramazdı. Yumruğunu ağzına sokup, karnının üstüne yattı. Kendisine uyu uyu diye buyurdu.

Tam uykuya dalarken, Gino yatağa girip yanına sokuldu. Erkeğin elleri geceliğinin altına kaymış bacaklarını okşarken, bel çukuruna değen sert erkekliğini hissediyordu.

Tüm vücudunu kaplayan mutlulukla «Gino» diye mırıldandı.

Daha erkeğin ismini söyleyip bitirmesine fırsat kalmadan adam üstüne atlayıp şeyini içine soktu. Bir zamanlar nazik, düşünceli Gino'nun şimdi kendi zevkinden başka bir şey düşünmediği anlaşılıyordu.

Sevişmeleri bir tek kelime konuşmadan kısa ve sert oldu.

Cindy öfke ve doyumsuzluk içinde yatıyordu. Kız arkadaşlarına böyle davranmadığına bahse girerdi. Ve tabii ki Bayan Duke'a asla.

Hergele. Eğer kısa süre içinde karısına karşı olan tutumunu değiştirmezse ona iyi bir ders verecekti. Oh evet. Eşşoğlu eşşek Gino'yu ayaklarının dibinde süründürecek bir plan hazırlamıştı.

CARRIE
1937

Carrie 1937 senesinin ilk aylarında, dokuz uzun yıl geçirdiği hastahaneden taburcu edildi.

Artık kendisini on üç yaşında küçük bir kız zannetmiyordu. Ne ve kim olduğunu biliyordu. Anıları küçük darbecikler halinde parça parça aklına gelmişti. Sonny anneden Büyükanne Ella ve Leroy'dan Whitejack'a kadar herşeyi anımsamıştı.

Anıları Whitejack'la geçirdiği kısa süreden sonra birdenbire sona eriyordu. Madam Mae'nin evinden Lucille ve Whitejack'le birlikte ayrıldıktan sonra caz klüplerinde geçirdikleri zevkli dakikalar, eğlencelerden sonra hiç bir şeyi anımsamıyordu...

Tabii uyuşturucular belleğini tahrip etmişlerdi. Ne olduğunu biliyordu. Doktorlar —özellikle son iki yıldır kendisini tedavi eden Dr. Holland— uyuşturuculara alıştığını söylemişlerdi. Hastahaneden çıktıktan sonra en büyük yaşam kavgası ile yüz yüze gelecekti.

Doktor bir yıldır kızın taburcu edilmesi konusunda tartışıyordu. «Kız deli değil. Burada yalnızca ucuz işçi olduğu için tutuluyor.» Ve zamanla hastahanenin yönetim kurulunu ikna ederek kızın taburcu edilmesini sağladı.

Şimdi yirmi üçünde olan Carrie iri memeli, uzun siyah saçlı ve garip bir kederle bakan çekik gözleriyle zayıf bir kadındı.

Taburcu edileceği gün sırtında bağış kurumunun verdiği gri palto, kahverengi etek ve sarı bluz vardı. Saçlarını sıkıca encesinde toplamış yüzüne makyaj yapmamıştı. Çantasında yirmibeş dolar parası ve ev hizmetçisi olarak çalışacağı kadının adı ve adresi yazılı kağıt vardı.

Dr. Holland, hastahanenin kapısının önünde kendisiyle vedalaştı. «Carrie senin için zor bir yaşam başlıyor. Zaten tüm yaşamın zorluklar içinde geçmiş. Fakat bir kez daha denemeni istiyorum. Eğer işler senin için güçleşirse lütfen - seninle her

konuyu tartışmaya hazırız. Oldu mu?»

Boş boş başını salladı. Doktor, kendisini dış dünyaya bırakmakla büyük bir iyilik yaptığını sanan temiz kalpli bir adamdı. Fakat Allah kahretsin, gerçekte bir köşeye sinip asla hiç bir şeyle tekrar yüz yüze gelmek istemiyordu.

Otobüsün içinde kentin merkezine giderken, kendisini çok garip bomboş ve çok beceriksiz hissediyordu. Herşey bambaşka görünüyordu. Belki hatahaneden asla dışarıya adımını atmaması hakkında daha hayırlıydı. Orada sadece çalışıp, düşünmeye vakit bulamıyordu.

Otobüste kendisine pis pis bakan adamı görünce, paltosunun içine büzülüp gözlerini başka tarafa çevirdi. Erkeklerin hepsine düşman gözüyle bakıyordu.

Park Caddesindeki evin kapısını uşak açtı.

«Adım Carrie» diye mırıldandı. Bu evin bir zamanlar çalıştığı Dimes'lardan üç ev aşağıda olmasına şaşırmıştı. «Yeni hizmetçiyim» diye açıkladı.

Uşak kaşlarını çattı. «Niçin arka kapıya gelmedin?»

«Özür dilerim... farkında...»

Adam çık çıklıyarak içeri aldı. «Beni izle.»

Uşağın peşine takılıp, merdivenlerden, ocağın üstündeki tencereyi karıştıran zenci aşçının bulunduğu geniş mutfağa indiler.

Uşak «Bayan Smith yeni hizmetçimiz Carrie'yi size bırakıyorum. Buraya yerleşmeden önce sanırım Bayan Becker kendisiyle görüşmek isteyecektir,» dedi.

«Peki Bay Beal.» Sonra Carrie'ye dönüp, «Şekerim daha önce çalıştın mı?» diye sordu.

Carrie başını salladı.

«O zaman gül bahçesinde çalışmıyacağını bilmen gerek.»

Tekrar hizmetçiliğe dönmüştü. Herşey aynıydı. Yatakları yapıyor. Toz alıyor. Yerleri siliyor. Tuvaletleri temizliyor. Banyoları ovuyordu. Dizlerinin üstünde mermer döşemeleri parlatıyor, çamaşır yıkayıp, ütü yapıyordu.

Sabahın altısında işe başlayan Carrie bazı günler gece saat ona onbire dek çalışıyordu. Ve yaptığı işlerin karşılığında gece yatılı hizmetçi için en yüksek aylık sayılan yüz dolardan az para kazanıyordu.

Yaptığı işe pek aldırmıyordu. Sürekli çalışması başka şeyleri düşünmesini önlüyordu. Ayda bir kez izin günü vardı. Boş zamanında ne yapacağını bilmediğinden genellikle evden dışarı çıkmıyordu.

Patronlarıyla çok az karşılaşıyordu. Bayan Smith'in söylediğine göre Bayan Becker çok zengindi ve sık sık resimleri sosyete dergilerinde çıkıyordu. «Bir gün o dışardayken sana giyinme odasını göstereceğim - Belki otuz çiftten fazla ayakkabısı var.»

Whitejack. Bu isim şimşek gibi Carrie'nin aklından geçti. Onun da sayısız ayakkabıları vardı.

Uzun boylu, zeki ve pırıl pırıl siyah Whitejack. Dayanılmaz çekiciliğe sahipti. Carrie adamın yirmi üç kostümünü, süslenmesini ve gülüşünü anımsadı.

Whitejack nerdeyse kendisini öldürüyordu.

Dalgınlıkla adamın şimdi nerelerde olduğunu düşündü. Ne yapıyordu acaba başka bir kadını var mıydı?

Tekrar Whitejack'la karşılaşacak olursa ne yapardı?

Orospu çocuğunu öldürürdü.

GINO
1937

Costa'nın bekârlığa veda partisine katılan Gino kendisini bulunduğu yere yakıştıramadı. Masada oturup yarı kapalı siyah gözlerinin altından eğlenceleri izledi. İtişip kakışıp, gülüşerek birbirlerine ekmekler fırlatan bir grup okul çocuklarını andırıyorlardı.

Dev beyaz pastanın içinden geleneksel çıplak kız çıkınca, Gino otuz dört eski kolej öğrencisinin aynı anda doyuma ulaşacaklarını sandı. Tanrım sanki hiç çıplak kadın görmemiş gibi davranıyorlardı.

Eğlencenin başında Leonora'nın kocasının hangisi olduğunu öğrenmiş, adamı yakından izliyordu. Hayatının aşkı bir sersemle evlenmişti. Edward Philip Grazione. Sarı saçlı, patlak gözlü babasının bankasında çalışan tam bir şapşaldı. Adamın vücudu yıldız futbol oyuncuları gibiydi - ve Leonora evlendiği zaman adam kolej takımında futbol oynuyordu.

Gino kadını tekrar görebilmek için yanıp tutuşuyordu. Leonora'yı düşündükce sinirden ter basıyordu. Kendi kendisine içerliyordu. Bu zamana dek onu çoktan unutmuş olması gerekti.

Unutmuştu. Vücudunun da unutmasını diliyordu.

Leonora «Jennifer doğru dur,» diye buyurdu. «Odanın içinde koşuştururken bunu nasıl takmamı bekliyorsun?»

«Özür dilerim. Uslu duracağıma söz veriyorum.» Costa'nın nişanlısı Jennifer Brierly yatak odasının ortasında durmuş, Leonora'nın beli ince gösteren korseyi iliklemesini bekliyordu. İş bitince «Çok sıkı nefes alamıyorum,» diye yakındı.

Leonora kuru bir sesle «Nefes almana gerek yok,» dedi. «Bir kadeh şampanya içmeyi hak ettik ne dersin?»

«Saat sabahın onbiri.»

«Bu gün senin düğün günün. Neden aşağıya koşup bir şişe alıp gelmiyecekmişim?»

Jennifer başını salladı. Zavallı Leonora. Arkadaşının çok içtiğini biliyordu ama sabahın on birinde bu iş olur muydu?

Beş dakika sonra Leonora zaferle geri döndü. «İşte.» Bir şişe şampanya ve iki kadehi gösterdi. «Buyrun.» Beceriyle şişeyi açtı, bir damla dökmeden kadehleri doldurdu. Birini Jennifer'e uzatarak buruk bir sesle «Evliliğin şerefine, sonuna dek mutlu olmanı dilerim,» dedi.

Içkisinden bir yudum alan Jennifer kadehini masanın üstüne bıraktı.

Kadehindeki içkiyi birkaç yudumda bitiren Leonora tekrar doldurdu. Hâlâ buruk bir sesle «Umit ederim ne yaptığını biliyorsundur?» dedi.

Jennifer usulca «Bir şey yapmıyorum. Sevdiğim erkekle evleniyorum,» diye yanıtladı.

Leonora homurdandı. «Bir kez erkeğin malı oldun mu aşk kısa süre sonra ölüyor.»

«Ne ben Costa'nın malıyım, ne de o benim malım. İkimiz de istediğimiz için birlikte olacağız.»

«Huh». Leonora şampanyasından birkaç yudum daha içti. «Aşk pencereden uçunca bu konuyu iki yıl sonra tekrar tartışırız. Eğer kadın kendisini bırakırsa - erkeğin malı olur.»

«Oh Leonora lütfen. Şimdi bu konuyu seninle tartışmak istemiyorum. Edward'la aranın iyi olmadığını biliyorum. Ama tüm evliliklerin yazgısı seninkine benzemezki.»

«Doğru. Doğru.» Leonora şişeyi alıp kadehini yeniden doldurdu. «Az sonra görüşürüz.» Telaşla odadan dışarı çıktı. Arkadaşının kendisini ağlarken görmesini istemiyordu. Jennifer bu gün evleniyordu. Arkadaşının mutluluğunu berbat etmeye hakkı yoktu.

Bütün gün Gino Santangelo'yu düşünmek sinirlerini alt üst etmişti. Acaba şimdi nasıldı? Aynı mıydı? Düşünceli, karanlık ve tehlikeli şekilde çekici miydi? Veya yoksa o da kendisi gibi değişmiş miydi?

Erkeğin kendisine aşık olduğu eski kızın yerinde yeller estiğini biliyordu. Aynaya baktığı zaman, kıvrıklıklarla viraneye dönmüş bir yüz ve ağzının kenarlarında aşağıya doğru sarkan buruk iki çizgi görünüyordu. Niçin, oh niçin onu beklememişti? Kendisine hiç benzemeyen mide bulandırıcı mektupları yüzünden mi? Yoksa gerçekte tadına bakılacak birçok erkeğin

peşinden koşması mıydı? Ve bir kez tadına bakınca - diğerlerinin de tadına bakmayı istemişti.

Sonra Edward. Sonra Maria. Ve daha sonra içki. Daha sonra da sevgililer.

Leonora kaşlarını çattı. Gino Santangelo. Genç kızlık aşkı. Diğerlerinden onun ne farkı vardı?

Gino güldü. «Seni orospu çocuğu seni bu kez gerçekten becereceksin değil mi?»

Costa sırıttı. «Evet gerçekten.» Kendilerini kiliseye götüren arabanın içindeydiler. «Artık geri dönmek benim için çok zor,» diye sözlerine devam etti. «Hem Jennifer de mükemmel bir kız.»

«Evlat onunla evlendiğine göre sözlerine hiç şaşmam.»

Costa coşkuyla sözlerini sürdürdü. «Cindy gibi nefes kesen bir güzelliği yok.»

Gino kahkahalarla gülmeye başladı. «Cindy nefes kesen güzel. Evlat eğer bunları duyarsa senin ayaklarını öper.»

Costa ciddiyetle «Jennifer bana çok uygun» dedi. «Tanıdığım en tatlı kız. Leonora'nın en yakın arkadaşı olduğu halde onu fark etmekte neden geciktim bilmiyorum.»

Leonora'nın ismi havada asılı kaldı.

Kiliseye yaklaşıyorlardı.

Kısa süre sonra Gino onu tekrar görecekti.

Güçlükle yutkunup pencereden dışarı baktı.

Cindy kiliseye taksiyle gitti. Vücudunu ikinci bir deri gibi sarıp, şahane kıvrımlarını ortaya seren terzi elinden çıkmış, beyaz ipekli giysisinin üstüne beyaz tilki bir etol almıştı. Sarı saçları modaya uygun hafif kıvrımlarla omuzlarına iniyordu. Başının üstüne minik beyaz bir şapka oturtmuştu. Kendi kendisine düşündüğü gibi —gerçekte yadsınamazdı— bir film yıldızına benziyordu. Eğer Clark Gable görse bayılırdı.

Taksi şoförü «Tatlım evleniyor musun?» diye sordu.

Adamın parasını verip kiliseden içeri girerken kibirle «Ben davetliyim,» dedi.

Düşünün düğüne taksiyle gidiyordu. Hiç olmazsa Gino bu kadarını ayarlıyabilirdi. Ona yakındığı zaman «Unuttum» diye yanıt vermişti.

Davetlileri karşılayan yakışıklı erkeklerden biri Cindy'i beğeniyle süzdü. «Gelin mi, damat mı?» diye sordu.

«Huh?» Elinden geldiğince mavi gözlerini iri iri açtı.

Erkek «Gelin mi, damat mı?» diye tekrarladı.

Yunan ilahlarına taş çıkartan başka bir karşılayıcı koşarak yanlarına geldi. «Gelinin veya damadın arkadaşı, veya akrabası mısınız?»

«Niçin?» diye soran Cindy bu Yunan ilahının çıplak neye benzediğini düşünüyordu.

Erkek güldü. «Sizi kilisenin hangi tarafına oturtacağımızı bilmek için öğrenmemiz gerek.»

«Oh» Cindy'nin yüzü kızardı. Aptal gibi rol yapmak çok yararlıydı. «Costa eski bir dost.»

Karşılayıcı güldü, Cindy'nin koluna girdi «Costa çok şanslıymış,» dedi.

Günün kraliçesi Jennifer Brierly babasının koluna sıkıca sarılmış azametle mihraba doğru yürüyordu.

Onun önünde gelinin baş nedimesi Leonora ve arkasından dokuz yaşındaki kızı Maria ile diğer üç nedime ilerliyorlardı.

Öylesine görkemli manzaraydı ki hiç kimse Leonora'nın hafifçe yalpaladığını fark etmedi.

Mihrabın önünde duran Costa'nın vücuduna ter bastı. Çişi gelmişti. Sigara içmek istiyordu. Bir kadeh içkiye gerek duyuyordu.

Yanında duran Gino ise olağanüstü sakindi. Arkasına dönüp bakmamak için tüm iradesini kullanıyordu. Görmek istediği gelin değil onun önünden yürüyen Leonora'ydı.

Costa, ağzının içinden «Kendimi hiç iyi hissetmiyorum» diye mırıldandı.

«Evlat iyisin, biraz daha dayan.»

Ve sonra Jennifer ile babası göründüler. Costa gelinin yanına yürüdü. Yine birkaç adım geriye çekildi. Gino etrafına bakındı. Midesine yumruk yemiş gibiydi. Hiç değişmemişti. Kilisenin buğulu loş ışığında bile onu görebiliyordu.

Başını hafifçe kaldırmış, kristal gibi berrak mavi gözler ve tutam tutam beyaz sarı saçlarıyla Gino'nun yanında duruyordu. Göğüslerinin kıvrımını belirleyen fırfırlı pembe giysisi beline oturmuş, ve kat kat yumuşak kıvrımlarla yere dek iniyordu.

Gino'nun ağzı kurudu. Gözlerini zorlukla çekip ileriye önüne doğru baktı.

Nikah merasimi başlamak üzereydi. Hiç bir şeyi kaçırmak istemiyordu.

Düğün yemeği ve resepsiyonu. Şampanya. Yiyecekler. Konuşmalar. Şerefe kadeh kaldırmalarla günün diğer kısmı Gino'ya göre düş gibi geçiverdi.

Franklin Zennocotti yine kendisinden yana güvensiz bakışlar fırlatıyor, Mary Zennocotti ise bir anne sıcaklığı gösteriyordu.

Pahalı bir orospuya benzeyen Cindy önüne gelenle flört ediyor, Leonora'nın şapşal kocası dahil tüm genç erkekler kızışmış köpekler gibi peşinden ayrılmıyorlardı.

Sıkı sıkı el ele tutuşan Costa ve Jennifer gözlerini birbirlerinden ayırmadan gizemle gülüşüyorlardı.

Sonra hanımefendinin kendisi.

Leonora.

Artık genç bir kız değildi. Yirmi sekizinde bir kadındı.

Gino - aldırmadan: «Nasılsın?»

Leonora'dan daha umursuz «İyiyim. Ya sen?»

Gino: «Fena değil.»

Leonora: «İyi.»

Sessizlik. Çok uzun bir sessizlik.

Gino - ilgiyle: «Bir kızın varmış?»

Leonora - ilgisizce: «Evet Maria.»

Yine uzun bir sessizlik.

Gino: «Benim çocuğum yok.»

Leonora: «Yok mu?»

Önlerinde çiftler dans ederlerken pistin kenarında durmuş konuşuyorlardı.

Gino «Dans etmemiz gerek. Biliyorsun sağdıç ve gelinin nedimesi?» dedi.

Leonora «Öyleyse bir an önce görevimizi yerine getirelim» diye yanıtladı.

Kadın kollarının arasında tüy gibi hafifti. Pennies from Heaven şarkısı çalarken, pistte dönmeye başladılar.

Gino kendisini, göklere uçarcasına mutlu, hasta, aptal ve çok sert hissediyordu. Eğer bir şey söyliyecek olursa kadına yanıt verecek miydi? Gerçekten kendisini aptal yerine koyma tehlikesini göze alıyor muydu? Tanrı aşkına o bir Gino San-

tangelo'ydu. Büyük bir adamdı. İstediği her kadını elde edebilirdi. New York'ta kendisinden çekiniyorlar, güveniyorlar ve saygı gösteriyorlardı. Arkadaşları arasında senatörler, yargıçlar ve politikacılar vardı. Ve hepsinin karısını düzüyordu.

Kadın birdenbire «Artık yeter içki istiyorum,» dedi.

«Tabii.»

Pistten dışarı çıktılar. «Leonora» diye söze başladı.

«Evet?» kristal gibi berrak mavi gözlerindeki buz gibi bakış Gino'yu dondurdu.

Allah kahretsin. Bir şeyi açıklayıp özür bile dilemiyordu. «İçmek için ne istiyorsun? Sana ne getireyim?»

Erkeğin kolları arasından kurtuldu. «Önemi yok. Kocam içkimi getirir.» Ve başka bir şey söylemeden yürüyüp gitti.

Sanki midesini at tepmişti. Nesi vardı? Kadın yüzüne nefretle pisliğe bakar gibi bakmıştı. Aptal gibi oturup onu beklemekten başka ne yapmıştı?

«Merhaba.» Önünde annesinin modeli küçük bir kız duruyordu.

«Maria?»

«Evet.»

Ne şahane bir çocuktu. Aynı gözler. Aynı saçlar.

Küçük başını yana yatırmış «İsmimi nerden biliyorsun?» diye soruyordu.

Gino güldü. «Hey sen çok ünlüsün.»

«Ben mi?»

«Evet sen.»

«İyi. Çünkü seninle dans etmek istiyorum. Sağdıçın gelinin tüm nedimeleriyle dans etmesi gerek.» Utanarak Gino'nun elini yakaladı. «Şimdi sıra bende.»

«Küçük kız bu benim için büyük bir zevk.»

Ciddiyetle kollarını öne uzattı. Ve kız ona doğru atıldı.

Ve dans etmeye başladılar.

Bayan Smith endişeyle Carrie'nin yüzüne bakıyordu. «Birkaç ev aşağıdaki Bay Bernard Dimes gelecek pazartesi evinde parti veriyor. Genellikle Bayan Becker hepimizin gidip mutfakta yardım etmesine izin verir. Sen de gelmek ister misin? İyi para verir. Ne dersin? Evin vekilharcına yanıt vermem gerek.»

Carrie ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Sanki geçmişine bir adım atmış gibiydi. Ama... para kazanacaktı. Hangi maksat için yaptığını bilmediği halde arttırabildiği her kuruşu biriktiriyordu. «Peki giderim,» diye kabul etti. Hiç olmazsa kendisi için bir değişiklikti.

Altı aydır Becker'lerin evinde çalışıyordu. Dr. Holland'ı görmesi hariç yalnızca alış veriş için sokağa çıkıyordu. Doktor gösterdiği ilerlemeden çok hoşnuttu. «Gerçek deney tüm tahrik unsurlarının bulunduğu New York'a dönmekti. Ve sen sınavı başarıyla atlattın.»

Geçmiş miydi? İzinli olduğu günlerde vaktini odasında saklanarak geçirmek sınavda geçmek miydi? Yoksa natriklerden mi saklanıyordu?

Zamanla - öğrenecekti. Kendisinin hazır olduğunu hissedince ortaya çıkacaktı.

Pazartesi günü öğlenden sonra saat beşte Bayan Smith ve Carrie Dimes'ın evine gitmek üzere yola çıktılar. Bu günün şerefine Bayan Smith çiçekli en güzel giysisini giymişti. Fakat Carrie'nin sırtında günlük üniforması vardı. Uzun saçlarını da arkada tek bir örgüyle toplamıştı.

Bayan Smith «Başka giyecek bir şeyin yok mu?» diye yakındı.

Carrie tatsızca «Bunlar benim iş giysilerim,» diye yanıtladı.

Bay Dimes'ın kahyası, Bayan Church onları kapıda karşıladı. Eski çalıştığı günlerdeki kahya kadının değiştiğini gören Carrie rahatladı.

Mutfak yeniden dekore edilip modernleşmişti. Fakat kapıdan içeri girip, etrafına bakınca sarsıldı. Çok eski günlerdeki masum küçük kızı anımsadı...

Mutfak kalabalıktı. Sırtında garson üniformasıyla bir köşede oturan İsveçli kız görevinin başlamasını bekliyordu. Ortalıkta koşuşturan iki barmen şarapları ve buzları ayarlıyorlardı. Ortalık hizmetçisi uşağa yardım ediyordu. Beyazlar içindeki aşçı minyatür vola vanlar pişiriyordu.

Carrie sessizce daha önemsiz küçük işleri yerine getiriyordu.

Saat yedide konuklar gelmeye başladı. Yukardan kahkaha ve müzik sesleri duyuluyordu. Barmen ve İsveçli garson yukarı kata fırladılar. Arada sırada aşağıya inip partiye şeref veren ünlü konuklardan haberler getiriyorlardı. Parti ilerledikçe kirli tabaklar dağ gibi yığılıyordu. Devamlı sıcak suyun içinde kalmaktan Carrie'nin elleri kızarmış ve şişmişti.

Saat on buçukta uşak mutfakta belirdi. Etrafına bakınıp kendisine bir yardımcı aradı. Gözleri Carrie'ye takılınca «Sen paltoları vermeyi bilir misin?» diye sordu.

«Ne?»

«Oh boş ver. Gönderdikleri kızdan daha fena olamazsın. Gel benimle.»

Ellerini havluya kurulayan Carrie uşağın peşine takılıp aşina merdivenlerden yukarı çıktı.

Kürk mantolarla dolu küçük vestiyere Carrie'yi iten uşak, «Burada dur. Ve istediğimi sana söyleyince fazla oyalanmadan bulmaya çalış.»

Bulaşık yıkamaktan daha iyiydi.

Esther ve Gordon Becker partiyi terk eden son konuklar arasındaydılar. Esther coşkuyla «Bernard sevgilim çok güzel bir partiydi,» dedi.

Bernard gülümsedi. «Teşekkür ederim. Eğlendiğine sevindim.»

Gordon birdenbire kendisini toparladı. Hayranlıkla uşağa paltoları veren zenci kıza bakıyordu. Tek örgü halinde topladığı saçlarıyla çok sade ve güzeldi. Sanki onu bir yerden tanıyor gibiydi...

Esther birdenbire «Carrie» diye bağırdı. «Hâlâ burada mısın? Yarın sabah nasıl ayağa kalkacaksın?»

Gordon «Kim o?» diye sordu.

Çığlıklarla gülen Esther «Bizim hizmetçimiz sevgilim. Kendi hizmetkârlarını bile tanımıyor. Bernard inanır mısın?» Kadının çift çenesi dev memeleriyle birlikte hopluyordu.

Karısının kahkahasına katılan Gordon kendisini aptal yerine düşürmemek için «Hizmetkârları kim tanır? Tavşan gibi biri gelip biri gidiyor.»

Bernard Dimes'ın titiz belleği çalışmaya başladı. Carrie? İsim uzaktan çok uzaktan bir şeyler anımsatıyordu. Kızın yüzü de yabancı değildi. Carrie? Bir şeyi anımsamamaktan nefret ederdi. Esther'e «Burada biraz daha kalmasında sakınca yok ya?» diye sordu.

«Tabii yok. Şaka yapıyordum. Carrie saat kaçta yatarsa yatsın ertesi sabah pırıl pırıl kalkar.» Buyruk verircesine gülümsedi. «Öyle değil mi şekerim?» Sonra dinleyenlerin duyabileceği kadar bir sesle «Kız tam bir mücevher. Arap ırgatlar gibi çalışıyor.» Kıkır kıkır güldü. «Ayy söylediklerime dikkat etmeliyim.»

Carrie o anda hemen başka bir iş aramaya karar verdi. Bayan Esther Becker kendi pisliğini kendi temizleyebilirdi.

Çok sonra, son konuğu da uğurlayan Bernard Dimes, kadehine en sevdiği konyağı doldurup tek başına çalışına odasına geçti. Zili çalıp uşağını çağırdı. «Roger vestiyerde sana yardım eden kız hâlâ aşağıdaysa buraya getir.»

«Peki efendim, bana çok yardımı dokundu. Tam bize göre bir hizmetçi.»

Bernard düşündü. «Bayan Becker'e kızı bize vermesini söyliyeyim mi?»

«Çok iyi bir fikir efendim.»

Bernard yüksek sesle güldü. «Çok şaşırdım Roger. Başkalarının hizmetkarlarını çalmak senin stilin değil.»

Roger kımıldamadı. «Biliyorum efendim. Fakat bazen en iyi çaredir.»

Aşağıda mutfakta arta kalan yiyecekleri eve götürmek üzere kesekağıdına dolduran Bayan Smith kafayı bulmuş, hafifçe sallanıyordu. Artık kalan yiyecek ve içecekler gecenin küçük yararlarından biriydi.

İki barmen boş içki şişelerini topluyorlardı. Üniformasını değiştirip hayli açık sarı bir giysi giyen İsveçli garson arka kapının yanında oturmuş dergi okuyor, aşçı kocası da aletlerini topluyordu.

Carrie temiz tabakaları dolaba yerleştirdi.

Barmenlerden biri yanına yaklaşıp «Senin gibi güzel bir kız bu gece biraz eğlenmek ister mi?» diye sordu.

Carrie adamın yüzüne boş gözlerle baktı.

«Haydi söylesene?» diye adam ısrar etti.

Carrie hayır anlamında başını salladı.

Barmen tekrar ısrar etmeye yeltendiği anda uşak mutfaktan içeri girdi.

«Carrie hemen şimdi Bay Dimes seni yukarda bekliyor.»

GINO
1937

Gino çıktığı yolculuktan memnun değildi. Düğünde de çok sıkıldı. Cindy ile otel odasına tıkılıp kalmaktan nefret etti. Ve aralarında büyük bir kavga patlak verince, birbirlerinin yüzüne bakmadan kararlaştırdıkları tarihten önce New York'a döndüler.

Cindy öfkeden kuduruyordu. Gino arabası, ve giysileri gibi karısının da eşyadan farksız olduğunu kanıtlamıştı. Oh tabii bunu açıkca yüzüne vurmamıştı ama davranışlarından Cindy anlamıştı. Karısının düğünde komik düştüğünü söyliyerek yüzüne karşı alay etmişti. Gerçekten komikti. O ne bilirdi ki? Düğünde bulunan her erkek herhalde hâlâ kendisini düşünerek ıslak düşler görüyorlardı.

Gino «Beyaz giymemeliydin» diye düşüncesini açıkladı.

«Niçin?»

«Çünkü düğünlerde yalnızca gelin beyaz giyer.»

«Oh öyle mi? Kim söylüyor?»

«Ben söylüyorum. Etiket diye bir şey vardır.»

«Etiket. Etiket. Bu kelimeyi öğrendiğini bilmiyordum.»

Şırrak. İlk kez karısına tokat atıyordu. Cindy de çılgın bir kaplan gibi üstüne saldırıp, tırnaklamaya ısırmaya başladı.

Kadını üstünden atıp, odada tek başına bırakarak, dışarı çıktı. Canını en yakın bara atıp ayakta duramıyacak kadar sarhoş olana dek içti. Alışkanlıklarının aksine davranıyordu. Sinirlerini kontrol altında tutup sarhoş olmamaya inanırdı. Cindy'nin kendisine numara yapması, ucuz bir sokak kadını gibi davranıp, önüne gelen erkeğe kuyruk sallaması. Franklin Zennocotti'nin kendisine hâlâ sokak serserisiymiş gibi davranması aklını karıştırmıştı.

Ve sonra Leonora. Yıllar önce onu aklından çıkarması gerekti - aslında unuttuğunu sanıyordu. Fakat mavi gözleri, ipek

gibi sarı saçları ve şahane vücuduyla karşısında görünce içindeki eski sızı yeniden başlamıştı.

Sanki ona kötülük yapmış gibi kendisine karşı buz gibi ve sert davranmıştı. Kadının gösterdiği tepkiyi anlıyamıyordu.

New York'a dönmeyi iple çekiyordu.

Elindeki sarmısağı dişleyen Aldo «Tanrıya şükür döndün,» dedi.

Gino odanın içinde dolaştıkça öfkesi artıyordu. «Ulu Tanrım birkaç gün buradan uzaklaştım, dönüşümde tüm işler boka sarmış.» Bağırarak. «Sen bir işi tek başına beceremez misin?»

Aldo kıpkırmızı kesildi. «Herşey yolunda giderken birdenbire başımıza geldi.»

«Tabii. Beladan kendimizi korumak için ben yeterince kıç yalıyorum,» diyerek yumruğunu hızla masanın üstüne indirdi. «Çocuk hangi cehennemde?»

«Gino onu fena hırpalamışlar. İyi bir dayak yemiş.»

Gino'nun gözleri öfkeden cam gibi oldu. «Sersem budala. Niçin tek başına dolaşıyormuş?»

«Genellikle tek başına dolaşır.»

Evet. Jacob Cohen. Jake. Çocuk. Tek başına iş görmekten hoşlanırdı. Bağımsız. Sirke gibi keskin. Belki çok keskindi.

«Olanları tekrar anlat,» diye hırladı.

«Ama sana anlattım-»

«Tekrarla.»

Aldo tartışmadı. Gino etrafına öfke dalgaları saçıyordu. «Biliyorsun genellikle paraları cumartesi toplar. Yüz on beşinci Sokaktaki şekerci dükkanına yakın park ettiği arabasına binerken...»

Gino sözünü kesti «Gambino mu?»

«Evet. Tam arabasına binerken üç herif arkadan saldırmışlar-»

«Yüzlerini görmemiş mi?»

«Hayır. Arkadan saldırıp iyice pataklamışlar. Sonra elindeki para torbasını kapıp kaçmışlar.»

«Nereye?»

«Huh?»

«Hangi yöne doğru kaçmışlar?»

Aldo omuzlarını silkti. «Bilmiyorum.»

«Benim altmış bin papelim havaya uçuyor ve sen bilmiyorsun.»

«Ben Çocuğun anlattıklarından başka bir şey bilmiyorum.»

«Öyleyse dosdoğru buraya mı geldi?»

«Evet. Yüzü gözü kan içinde eli ayağı titriyerek buraya geldi. Red arabaya bindirip evine götürdü.»

«Ve yatağına yatırıp eline bir bardak sıcak süt mü verdi?»

Aldo şaşırdı. «Çocuk yedi yıldır bizimle çalışıyor. Herhalde ona güveniyorsundur?»

«Güveniyorum. En az haftada bir kez bu saçmalığı duyuyorum - güveniyorum.»

Aldo yavaş yavaş Gino'nun sözlerini anlamaya başladı. Birdenbire yüzü kıpkırmızı olup sesi sertleşti. «Vay canına o küçük piç-»

Gino «Uzun etme» diye terslendi. Bizden para çaldığı için hemen küçük piç diye suçlama. Senin kafanı sopayla kırsam nasıl beni pis saldırgan diye suçluyamazsan. Bak bu fena fikir değil - bir aklın başına gelir. Tanrım - Çocuk sana kazık atıyor. Olay dün mü oldu? Benim kente dönmemi beklemeden toz olduğuna kaça bahse girersin?» Konuşmasına ara verip baktı. «Hayır. Bahse girerim ki Çocuk benim altmış bin papelimle tüyüp saklandı. Ve sen sersem - Onu evine dek yolladın.»

Ado yanıt vermedi. Gerçekleri sindirmeye çabalıyordu.

Çalışma odasından dışarı çıkarken «Gidip kendi gözlerimle inceleyeyim,» diye terslendi. «Sam, Red haydi gidelim. Çocuğu ziyaret edeceğim. Belki birkaç çike filan da götürürüz.»

Red ile Sam birbirlerine baktılar. Jake belki Aldo'yu kandırmıştı ama, herkes Aldo'yu kandırabilirdi. Herkes bunun düzenlenmiş bir oyun olduğunu biliyordu. Yüz metre geriden Jake'e kötü niyetle yaklaşan biri kıçına kurşunu yerdi. Jake sokaklarda en hızlı silah çeken adamdı. Ve bu gerçeği herkes biliyordu. Gino da biliyordu. Artık Aldo'nun da aklını başına toplaması gerekmez miydi?

Tabii Gino'nun yanılmadığı meydana çıktı.

Jacob Cohen'in evsahibesi oğlanın taşındığını söyledi. Birdenbire ve adres bırakmadan, gitmişti. Kadın «İyi bir çocuktu. Sessiz ve terbiyeliydi, kirasını her zaman vaktinde öderdi,» diye hayıflandı.

Gino «Nereye gittiğini biliyor musunuz?» diye sordu.

Kadın başını salladı.

«Peki kız arkadaşları var mıydı?»

Kadın dudaklarını büzdü. «Kiracılarımın özel yaşamlarına karışmam.»

Gino kadına bir yirmilik uzattı.

«Sürüyle kız arkadaşı vardı. Her hafta bir yenisi gelirdi.

«Özel biri var mıydı?»

«Hayır. Hepsi gelip geçiciydi.» Bununu kıvırdı. «Onun gibi genç boğa yakasını birine kaptırmazdı.»

Gino başını salladı. Jacob Cohen'i eline geçirince, hayalarını kömür ateşinde kızartıp güvercinlere yem edecekti.

Cindy «Gitmemiz gerek mi?» diye yakındı.

Gino kısaca «Evet» diye yanıtladı. San Francisco'dan döndüğünden beri davranışları biraz olsun yumuşamıştı. Kadın homurdandı. «Ve hafta sonunu orada geçireceğiz demektir.»

«Evet.» Gino da Senatör ve Bayan Duke'un partisine karısı kadar isteksizce gidiyordu. Fakat yirmi yedinci evlenme yılını kutluyacaklardı. Gino'nun bu partiyi atlatmasına olanak yoktu. Clementine telefonda kadife gibi sesiyle israr etmişti. «Gino eğer gelmezsen beni anlattığını düşüneceğim. Geçen partimize de gelmedin. Seni üç haftadır da görmüyorum.» Duraksayıp «Benden bıktığını düşünemiyorum... Oswald'ın da böyle düşünmesini istemem...»

Bu üstü kapalı bir tehdit miydi? Gino güldü. Hayır tehdit değildi. Düş gücü fazla çalışıyordu. Eğer onlarla ilişkiyi kesmek istese, arzusuna asla karşı çıkamazlardı.

Yalnız Senatör Duke hakkında çok şey biliyordu. Müşterek bahisleri. Düşük gösterilen klüp kârını. Kumar oyunlarını. Nakit paraları. Eğer istese Senatör Duke bir telefonla kendisini hapse tıktırabilirdi - Sürekli etrafta av köpekleri gibi havayı koklıyarak dolaşan mali müfettişlere bir telefon yeterliydi.

Fakat iyi kalpli Senatör asla bu kötülüğü yapmazdı. Çünkü iyi kalpli Senatörün de gizli çevirdiği işler vardı. Gino'nun adına düzenlediği rüşvetler. Her zaman piyasada olmayan tahviller. Gino'ya ait firmalar ve mali danışman olarak Senatörün aldığı yüksek aylıklar.

Oh evet bir bakıma her ikisi ortak sayılırdı.

Gino onlara karşı borçluydu. Son kez verdikleri partiye gidecekti. Ve orada Clementine'e aralarındaki ilişkinin sona erdiğini söyliyecekti. Çok eğlenceliydi... ama bu da gelip geçici maceralardan biriydi.

Bu arada aklını kurcalayan başka sorunlar vardı. Orospu çocuğu Jake parasını alıp kaçmıştı. Aradan iki gün geçtiği halde izini bulamamışlardı. Ortaya koyduğu bin dolar ödül karşılığında anasını bile ele verecekler bulunurdu.

Jake ortadan yok olup, izini kaybettirmişti. Piçkurusu. Ortaya çıktığı gün ona iyi bir ders verecekti.

Cindy «Partiye hangi giysimi giyeyim?» diye sordu.

Gino ilgisizce yanıtladı. «Ne istersen giy.»

«Belki kırmızı ipekliyi-»

«Kırmızıyla orospuya benzersin.»

«Teşekkür ederim. Bir kadına nasıl davranılacağını gerçekten biliyorsun.»

«Öyleyse bana sorma.»

Sormam diye düşündü. İstediğimi giyerim. Kırmızı ipekli bile olsa istediğimi giyerim. Orospuya benzesem bile giyeceğim.

Yüksek sesle «Çocuktan bir haber var mı?» diye sordu. Olmadığını biliyordu ama kocasının yarasına tuz serpmek hoşuna gidiyordu.

Gino kısaca «Hayır,» dedi. «Ben klübe gidiyorum.»

«Belki ben de gelirim-»

«Bu gece olmaz. Toplantım var.»

«Kiminle?»

Kadına öyle bir bakış fırlattı ki.

Cindy omuzlarını silkti. Sesini keseceği zamanı biliyordu. Her neyse planlarını harekete geçirmişti. Pek yakında dizginler kendi eline geçecekti.

Clemmie hınca hınç doluydu. Klüp iyi iş yapıyordu.

Gino vestiyerin önünde durup Vera ile konuşmaya başladı. Kadını uzun zamandır bu kadar iyi görmemişti. İçki içmediği anlaşılıyordu. Işıl ışıl yanan gözlerle «Bil bakalım ne oldu?» dedi.

«Ne?»

«Yakında çıkıyor.»

«Öyle mi?» Kim diye sormak gereğini duymadı. Herifin hapisten çıkacağını duyunca midesi bulandı.

«Ne güzel haber değil mi?»

Dalgınlıkla başını salladı. Ne söyleyebilirdi? Orospu çocuğu solucanı ömrünün sonuna dek hapise atmalarını mı?

«Gino.» Vera kolunu çekiştiriyordu. «Hiç bir zaman aranızın asla iyi olmadığını biliyorum...»

Ha abartmak ne kelimeydi.

«...fakat şimdi iyi geçinmeniz benim için çok önemli. Paolo değişti - bunca zaman hapiste yatan herkes değişir.» Vera sustu, derin bir nefes alıp yine konuşmaya başladı. «Gerçekten sana hayran. Seni dilinden düşürmüyor. Seninle iftihar ediyor, gerçekten iftihar ediyor.»

Tabii. Şüphesiz iftihar ediyordu. Paolo kaz gelecek yerden tavuğu esirgemezdi.

Vera çekinerek «İkinizin biraraya gelip - bazı şeyleri açıkça konuşmanızı düşündüm,» dedi. Ve telaşla ekledi. «İşe girmesi gerek. Doğru dürüst bir iş. Jake gittiğine göre-»

Gino kadının sözü nereye getirmek istediğini anladı. Kulaklarına inanamıyordu. «Aklından çıkar. Unutuver.»

«Ay, haydi böyle söyleme. O senin baban. Bunun senin için hiç anlamı yok mu?»

Açıkça yoktu. Buz gibi sesle «Ne zaman çıkıyor,» diye sordu.

«Birkaç hafta sonra.»

«Ve sanırım sen de onu evine alacaksın?»

«Tabii.»

Gino başını salladı. «Vera biliyor musun sen sersemsin? Sana ne olacak? Eşşek sudan gelene dek dayak yiyene kadar onun elini mi tutacaksın?»

«Sana değişti diyorum.»

«Göreceğiz. Onu benden uzak tut. Onun hakkında ne bir kelime duymak istiyorum, ne de görmek.»

Kadın öfkeyle baktı. «Bazen çok katı kalpli bir hergelesin. Biliyor musun?»

«Biliyorum. Bugün bulunduğum yere nasıl geldim sanıyorsun?» Kara gözleriyle sert sert etrafına bakarak klüpten içeri girdi. Tanıdıklarına ve arkadaşlarına başıyla selam verdi. Bee'nin diğer bir kadınla birlikte iki erkeğin masasında oturduğunu gördü. Göz göze gelince kadın bakışlarını kaçırdı.

Gino'nun gözlerinin önünde, kadının çırılçıplak uzun topuklu ayakkabıları ve çoraplarıyla karşısında duruşu canlandı. İri beyaz düzgün vücudunu anımsadı. Keşke hastalık kaptığını soyunmadan önce söyleseydi. Güzel, çok güzel memeleri vardı.

America adlı konsmatris kızın yanından geçti. Kuzguni siyah saçlı uzun bacaklı bu kızla bir kez yatmıştı. Pek öyle unutulmıyacak bir tecrübe değildi ama yine de fena sayılmazdı. Kızın masasının yanında durup eğildi. «Bu gece seni evine götürürüm. On ikide ofisime gel.»

Kız ışıldadı. «Peki efendim.» Kızın tadı damağında kaldığı belliydi.

Karılar. Elini sallasan ellisi geliyordu. Givenchy ipeklileri veya basma giysililer hepsi aynı bokun soyuydular.

Cindy, Duke'ların partisine giderken inatla eteği önden yırtmaçlı, memelerini gözler önüne seren, sırtı beline dek açık kırmızı ipekliyi giydi. Güzel yüzünü saran hafif kıvırcık sarı saçlarını bir yanda toplayıp kırmızı yapma bir çiçekle tutturdu.

Gino görünümü hakkında yorum yapmadı ama bakışları yeterliydi.

Cindy aldırmıyordu. Sarı buklelerini geriye atıp, salonun içindeki tüm erkeklerle utanmadan flört etmeye başladı.

Clementine —sade siyahlar içinde çok şık— Gino'yu bir kenara çekti. «Karınla konuşsan iyi edersin,» diye mırıldandı. «Küçük Cindy'miz çizmeyi aşmaya başladı.»

«Öyle mi?» Gözlerini ilgisizce Clementine'nin baktığı yöne çevirip karısının eylemlerini izledi. «Eğer iyi vakit geçirmek istiyorsa beni ırgalamaz,» dedi.

Clementine öfkesini yuttu. «Irgalanman gerek. Karının davranışları sana yansıyor. Seni aptal yerine koyuyor.»

«Oh? Eğer sorun buysa sen Oswald'ı ne duruma düşürüyorsun?»

Kadın sesinin titrememesine özen gösteriyordu. Hergele Gino, kontrol her zaman elinde olduğu halde kendisini iğneliyordu. «O başka.»

«Niçin?»

«Sebebini biliyorsun.»

«Tabii biliyorum. Fakat o biçim olduğu gerçeğini çok gizli tutman gerek, sanıyordum.»

«O kelimeyi kullanma.»

«Hoşuna giderdi.»

«Evet. Sen de benimle birlikte olmaktan hoşlanırdın. Gino ne oldu?»

Omuzlarını silkti. «Biliyorsun burada yoktum.»

Evet. Biliyordu. Fakat daha yolculuğa çıkmadan önce kendisini atlatıyordu. Ve Clementine Duke kendisi istemedikçe hiç bir erkek asla onu atlatamazdı.

Konuyu uzatmak istemedi. Soğuk sesle «Sigara» diye sordu.

«Yanımda yok. Puro ikram edebilir miyim?»

Öfkeyle erkeğin yüzüne baktı. Kendini beğenmiş hergele. Eğer Oswald ve kendisi onun elinden tutmamış olsalardı hâlâ sokaklarda dolaşan beş paralık serserilerden biriydi.

Klasını, toplumdaki yerini hep kendileri vermişlerdi.

Onu sevdiğini anlayınca, gerçek midesine yumruk gibi indi. Aşk şeftali ve kaymak değildi. Aşk, kıskançlık, sahip olma tutkusu ve insanın içini kemiren sefillikti.

Erkeğin artık kendisini istemediğini anlıyordu. Oswald'ın o biçim olduğu ne denli gerçekse, Gino'nun da kendisini istemediği o denli gerçekti.

Kasılarak «Gino,» dedi. «Oswald seninle bir konuyu görüşmek istiyor. Yarın sabah saat onda çalışma odasında buluşur musunuz? Çok... çok özel bir konu. Ben Cindy ile birlikte alış verişe çıkarım.»

Gino şaşırdı. Kentte konuşulmıyacak kadar özel ne olabilirdi? Tekdüze bir sesle «Tabii,» dedi.

«Evet... konuklarımın arasında dolaşmalıyım... beni bağışlıyacağını biliyorum.»

Kadının arkasından baktı. Hâlâ nefes kesiyordu.

Uzakta duran Cindy'e baktı. Partinin en güzel kadınıydı.

Her ikisine karşı da neden cinsel arzu duymadığını merak etti. Belki bu işe çok erken başlamıştı. Elinden çok kadın geçmişti. Ve artık doymuştu. Bir gecelik eğlenceler bile heyecanını yitirmeye başlamıştı. Bir zamanlar sevişmek heyecanlı bir oyundu. Şimdi ise çok sıkıcıydı. Evet çok sıkıcıydı.

Belki suç kendisindeydi.

Homurdandı. Jake'i ve ona yapacaklarını düşünmeye başladı. Ve gülümsedi. Çünkü Çocuğun cesareti vardı. Hoşuna gidiyordu. İyi bir nitelikti bu.

Evet. Çocuğa dersini verdikten sonra onu tekrar ailenin içine alacaktı.

Henry Moufflin Jr. Üçüncü kez «Niçin birlikte öğlen yemeği yemiyoruz?» diye sordu.

Cindy başını bir yana eğip, koketçe erkeğin gözlerinin içine baktı. «Çünkü Gino'nun seni yiyip sonra tükürmesini istemiyorum.»

Henry «Ne komik,» diye bağırdı. Artık yıllarca önce Clementine Duke'un peşinden koşan yeni yetme değildi. Şimdi otuz bir yaşındaydı. Yüzündeki sivilceler geçmiş ve merhum babasının büyük servetine konmuştu.

Erkeğin gözlerinin memelerine kaymasından büyük keyif alan Cindy «Cesur sözler Henry» diye mırıldandı.

Erkek ısrarla «s-s-söylediğimde ciddiyim.» Konuşma tedavisine rağmen hâlâ kekeliyordu. «Ben seni yemeğe götürmek i-i-istiyorum. Sadece öğle yemeği. Uslu duracağıma söz verirsem bundan ne kötülük çıkar?»

Evde yatağın altında sakladığı özel dedektif raporunu düşündü. «Bay Santangelo gece saat tam onikiyi on geçe Clemmi'den ayrıldı. Yanında iki adam vardı. Birisi arabayı kullanıyordu. Yanında uzun boylu siyah saçlı bir genç hanım da vardı...»

Cindy kıkırdadı. «Ümit ederim.»

Gino Senatörün çalışma odasında aşağı yukarı dolaşıyordu. Aynı odada ilk karşılaşmalarını anımsadı. Oswald'ın sersem ve aptal olduğunu düşündüğünü anımsıyordu. Evet tilki kadar sersemdi.

Huzursuzca gümüş kağıt açacağını eline alıp avucunda tarttı. Senatör odadan içeri girdi.

Gino neşeyle «Dün geceki güzel bir partiydi,» dedi.

Oswald başını salladı. Gözlerinin altındaki torbalar sanki tüm yüzünü aşağıya doğru çekiyordu. Kibarca konuşacak durumda değildi. Hemen konuya girip «Gino,» diye söze başladı. «Geçmişte senden istediğim ufak tefek yardımlar kolayca çözümlenen sorunlardı.»

Gino gümüş kağıt açacağını usulca masanın üstüne bıraktı. Oswald'ın yüzüne bakmamaya çalışarak telaşla konuşmasından hiç hoşlanmamıştı. İhtiyatla «Doğru» diye onayladı.

«Her zaman benim için büyük bir iyilik yapacağın günün gelip çatmasından söz ederdim... büyük bir iyilik.»

Hemen uyandı. «Ne kadar büyük?»

«Çok büyük.»

İki adamın arasına uzun bir sessizlik çöktü.

Sonunda Gino «Devam et,» dedi.

Senatör boğazını temizledi. Yavaşça «Bir adamın öldürülmesini istiyorum,» dedi. «Ve bunu şahsen senin yapmanı rica ediyorum.»

Bernard Dimes çalışma odasında bir zamanlar Carrie'nin tozunu aldığı deri koltukta oturuyordu. Carrie gözlerini hızla odanın içinde dolaştırıp, değişiklikleri inceledi. Yıldızların resimleriyle dolu gümüş çerçeveler hâlâ yerlerinde duruyorlardı.

Camlatılmış posterler de duvarlarda asılıydı. Kimsenin elini sürmesine izin verilmeyen çalışma masasının üstündeki kağıtlar yine darmadağınıktı.

Uşak Carrie'yi odadan içeri sokunca, Bernard döner koltuğunu çevirip kızın yüzüne baktı.

Roger usulca «Kalmam gerek mi efendim?» diye sordu.

«Hayır. Hayır. Gidebilirsin. Gerekirse ben seni çağırırım,» diye Bernard yanıtladı. Uşak odadan çıkınca «Otur Carrie» diye iskemleyi gösterdi.

Carrie oturup kucağında kavuşturduğu ellerine baktı.

Bernard yumuşak sesle «Seni tanıyorum değil mi?» diye sordu.

Kız gözlerini yerden kaldırıp hayretle baktı. «Evet.»

«Evet?» diye erkek israr etti.

«Gördüğüm yüzleri hemen anımsarım. Bir kez gördüm mü bir daha unutmam. Ve eğer birisini nerede gördüğümü anımsıyamazsam deliye dönerim. Söyle bakalım sana nerede rastlamıştım?»

Kız tereddütle kekeledi. «Ö-özür dilerim efendim anlıyamadım?»

«Nerede?»

Kız şaşkınlıkla «Burada,» diye yanıt verdi.

«Burada mı?»

«Evet. Efendim. Burada çalışıyordum.»

«Çalıştın mı?» Bernard şaşırdı. «Ne zaman?»

Kız ağzının içinden «Oh. Uzun yıllar önce,» diye mırıldandı. «O zaman çok gençtim.»

Alnını kırıştırmış düşünürken kıza bakıyordu. «Hayır burada değil... başka bir yerde gördüm seni.»

«Burada çalıştım.»

İnanmıyordu.

«Bay Dimes 1926'larda burada sizin evinizde hizmetçilik yaptım. Bazı aile sorunları yüzünden... birdenbire ayrılmak zorunda kaldım.»

Bernard'ın kaşları iyice çatıldı.

Kız heyecanla «Evet» diye sözlerine devam etti. «Anımsamıyor musunuz? Sizinle İtalyan lokantasında tanışmıştık. Lokantanın sahibi bizi tanıştırdı. Siz de beni işe aldınız. Anımsamanız gerek?»

Anımsadığı sıska kız karşısında oturan bu kadın olamazdı. Oh evet saçları örgülü, giysileri sakil, yüzü makyajsız olduğu halde Bernard Dimes yirmi üç yıldır boşuna yönetmenlik yapmıyordu, kadının güzelinden anlardı. «Demek bunca yıldır hizmetçilik yapmaktan hoşnutsun öyle mi?» diye sordu.

Carrie halının desenlerini inceliyordu. «Evet sanırım.»

«Carrie senin neyin var? Hırslı değil misin?»

Kız başını kaldırıp hayretle erkeğin yüzüne baktı. Kendisiyle bir insan gibi konuşuyordu. «Evet hırslıyım,» diye yanıtlayınca söylediklerine kendisi de şaşırdı. «Fakat başka bir iş bulmak çok zor.»

Bernard kıza bakıyordu. Sonra «Evet sanırım haklısın. Fakat sen çok hoş bir kızsın. Yaşamına başka türlü bir yön vermelisin,» dedi.

Kız omuzlarını silkti. «Biliyorum...»

Düşünceyle kızı süzdü sonra içinden gelen bir dürtüyle yerinden kalkıp yürüdü ve kızın eline kartını tutuşturdu. «Yarın saat onda Shubert Tiyatrosuna gel. Belki koroda sana bir iş buluruz.» Ciddiyetle kızın yüzüne baktı. «Hayatın boyunca hizmetçi olarak kalmak istemiyorsun değil mi?»

Carrie başını salladı.

«Endişe etme Becker'leri ben ayarlarım.» Zile basıp uşağı çağırınca Roger hemen kapıda belirdi. «Roger Carrie'yi aşağıya indir.»

Şaşkınlık içinde odadan dışarı çıktı.

Bernard kızın arkasından baktı. Olayların bu şekle dönüşmesine şaşırmıştı. Kızın kim olduğunu anımsayamamaktan huzursuz olduğu için yanına çağırmıştı. Çalışma odasında karşı-

sında otururken benliğini çok garip duygular sarmıştı. Kızdan fışkıran gizli cinsellik erkeği büyülemişti. Niçin hayatta ona bir şans tanımıyacaktı

Bir sigara yakıp halka halka dumanlarını tavana savurdu. Hâlâ kendisini huzursuz eden bir şey vardı... Kızı daha önce başka bir yerde görmüştü. Ama o zaman burada çalışmıyordu.

Deli gibi düşündü ama bulamadı. Zamanla anımsıyacaktı. Eğer bir şeyi yeterince düşünürse belleğinde yerini buluyordu.

Yönetmen kibritle dişlerini karıştırarak «Bu kızı nerden buldun?» diye sordu.

Bernard belirsizce «Bir arkadaşımın yanında çalışıyor,» dedi. «Çok güzel bir kız.»

Her ikisi de karanlık salondaki koltuklarına oturmuşlar Carrie'yi izliyorlardı. Sırtındaki ödünç aldığı leotarla sahnenin önünde durmuş ışıklardan gözleri kamaşıyor, heyecandan terliyordu.

Genç piyanist «Tatlım ne çalmamı istersin?» diye sordu.

Kız mırıldandı. «Bilmiyorum.»

«Önce şarkı mı söyliyeceksin yoksa dans mı edeceksin?»

«Eee, sanırım dans.»

«Peenies from Heaven'a ne dersin?»

«Caz müziğine ne dersin?»

«Şimdi aynı dili konuşuyoruz.» Adam coşkuyla gerçek bir New Orleans havası çalmaya başlayınca Carrie de dansa başladı.

Yönetmen «Aman Tanrım» diye bağırdı. «Striptizci gibi hareket ediyor.»

Birdenbire Bernard koltuğunda dikilip dikkat kesildi.

Gerçekten striptizci gibiydi.

Clementine Duke'un partisi.

Westchester 1928.

Zamanla anımsıyacağını biliyordu.

Gino Cadillac sedanı çılgın gibi sürüyordu.

Ön koltukta ayaklarını altına alıp oturan Cindy «Sen sarhoş musun nesin?» dedi.

«Ne biçim laf öyle?»

«Böyle araba kullanırsan.»

«Tanrının belası Senatör. Herkesi parmağının ucunda oynatacağını sanıyor. Ben onun kuklası değilim.»

«Kuklası olduğunu kim söyledi?»

Karısına bakıp olayları anlatıp anlatmamakta tereddüt etti. Hayır. Senatörün kendisiyle sokak serserisiyle konuşur gibi konuşup küçük düşürdüğünü anlatması gerekmezdi. Herif evet nerede ve ne zaman istiyorsan senin için öldürürüm demesini beklemişti. Orospu çocuğu. Onu dostu sanıyordu. Ne komik.

«Bir şey yok,» diye mırıldandı.

«Tabii yok. Onun için iki kaçak gibi yola koyulduk. Sevgilin hiç hoşlanmadı.»

«Sana yüz kere sevgilim olmadığını söyledim.»

Cindy esnedi. «Tabii Jean Harlow da saçlarını boyamıyor.»

Yolun geri kalan kısmını sessizlik içinde geçirdiler. Gino başkalarına olduğu kadar kendisine de kızıyordu. Herifin söylediklerini dinleyip «Senin için bu işi ayarlarım» demişti.

Bok canına. Herif karşısında kiralık katille konuşuyormuş gibi davranmıştı. Elinde silahıyla yaşayan bir cani değil iş adamıydı. Fakat Oswald ince noktalarına dek olayı anlatırken karşısında oturup dinlemişti. Olay tabii ki şantajdı. Tabii cinseldi. Sözün kısası uzun öyküydü.

Ve Gino bu işi çözümliyebilir miydi? Herhalde. Elinde çözümliyecek kadar gücü vardı. Tabii —tekrar düşününce— Senatör Duke'a işleri hakkında bu kadar çok bilgi vermiş olması kendi hatasıydı. Ama ne yapabilirdi ki? Senatör sahibi olduğu şirketlerinin çoğunda danışmanlık görevini yürütüyordu. Ada-

mın avukatı yasal belgeleri hazırlıyordu. Borsa simsarı, Gino'nun yatırımlarını ayarlıyordu. Senatör yalnızca bankalardaki gizli kiralık kasalarını bilmiyordu.

Evet şimdi ne yapacaktı? O biçim şantajcı bir solucanı mı öldürecekti? Böylece Oswald kendisini istediği gibi kullanabilirdi.

Veya - işi şansa bırakıp tüm olayı unutmalı mıydı?

Gino'nun eli kolu bağlanmıştı.

Sözün kısası kötü bir hafta geçirmişti.

Ve daha da kötüleşti.

Hemen ertesi günü üç para toplayıcısı saldırıya uğradılar. İkisi dayak yedi, biri vuruldu. Bir on beş bin daha havaya uçtu. Jake Çocuk sahneye çıkmıştı.

Gino ilk kez düşünmedi. Çocuğun ölüm fermanını verdi. Cesur olmak başka şeydi. Gino Santangelo'yu aptal yerine koymak başkaydı.

Öğle üzeri Senatör Oswald telefon etti. «Karar verdin mi?» diye fısıldadı.

Gino «Evet» diye yanıt verdi. «Endişe etme, her şey yoluna girecek.» Olayı kendi bildiği yoldan çözümliyecekti.

Daha sonra Red ile Sam'a bir gece izin verip başından savdı. Klübün altındaki bodrumdaki garajdan eski Ford'u çıkarttı ve Oswald'ın verdiği adrese gitti. Araba düş gibi işliyordu. İşlemesi gerekti. Hâlâ ayda bir arabasına aşkla bakıyordu.

Elindeki adres Village'di. Pis bir yerdi. Arabayı bir blok öteye park edip binaya doğru yürüdü. Zillerin üstündeki isimleri okuyup Kincaid Z adını ikinci katta buldu.

Gece saatin ikisi olduğu halde bina caz müziği sesinden inliyordu.

Kincaid Z'nin kapısını çalınca, zenci bir oğlan birisini bekler gibi hemen kapıyı açtı.

Kapının aralığına ayağını sokan Gino içeriye süzüldü.

Oğlan sesini çıkartmadan korkuyla geri geri köşeye çekildi. Dudaklarını kıpkırmızı rujla boyamış olan çocuk, çiçekli bir sabahlık giymişti. Saçları dağınık, bakışlarından uyuşturucu kullandığı belliydi.

«Zefra Kincaid sen misin?»

Oğlan garip ince bir sesle sordu. «Kim arıyor?»

Gino kara gözleriyle delercesine sert sert baktı. «Sen misin?»

Oğlan fısıldadı. «Evet.»

«Mektupları istiyorum.»

«Hangi mektupları?»

Şimşek gibi bir hareketle Gino avucunu oğlanın çenesinin altına dayayıp başını geriye itti ve diziyle karnına vurdu.

«Şimdi... Senatörün... mektupları... istiyorum.....»

«Peki.» Oğlanın gözleri korku ve acıdan donup kalmıştı. «Şimdi getiririm.»

Gino onu bırakıp içini çekti. Sezileri kendisini asla yanıltmazdı. Korkudan taş kesen bu küçük aptalı öldürmeye gerek yoktu. Bir iki yerinde tehditle içine Tanrı korkusu düşürdükten sonra trene binip kenti terk ederdi.

Oğlan köşedeki dolaba doğru yürürken titriyordu. Gino dalgınlıkla Oswald'ın bunu nerde bulduğunu düşündü. Senatörle bu yeni yetme esrarkeşin yolları nerede birleşmişti?

Oğlan dolabı açtı. Ve deli gibi çığlık atan avenesi dışarıya fırladı. Peruklu dev gibi bir manyak elinde kasap bıçağı ile Gino'nun üstüne doğru yürüyordu.

Bir an korkudan taş kesti. Ve o dakika manyak elindeki bıçağı Gino'nun omuzuna sapladı.

14 TEMMUZ PERŞEMBE, 1977
NEW YORK ve PHİLADELPHIA

Lucky uykuya dalıp dalıp uyanıyordu. Artık Steven'a karşı da saldırgan davranmıyordu. Yalnızca dışarı çıkmak istiyordu. Tam dokuz saattir asansörün içinde kapalı kalmışlardı. Kavga coşkusunu yitirmişti. Kendisini çok pis ve kirli hissediyordu. Dudakları, ağzı ve boğazı kurumuş yanıyordu. Başı ağrıyordu. Midesine kramplar giriyordu. Hem kusmak istiyor hem de açlıktan midesi gurulduyordu.

«Uyanık mısın?» diye mırıldandı.

Steven «Uyuyamıyorum,» diye yanıtladı.

«Ben de.»

Steven hem kendisine hem de kıza acıyordu. 1977 yılında New York'ta asansörün içinde kalmalarına kimsenin çare bulamamasına da bozuk çalıyordu.

Lucky «Dışarı çıkınca ne yapacaksın?» diye sordu.

Steven karanlıkta güldü. Dört gözle hapishaneden dışarı çıkmayı bekleyen kimsesiz bir çocuk gibi konuşuyordu.

«Banyo yapacağım.»

Kız usulca güldü. «Ben de, banyoyu sıcak suyla doldurup içine gireceğim ve buz gibi beyaz şarap içeceğim. Müzik de çalacak - Donna Summer ve Steve Wonder.

Millie Jackson veya Isaac Hayes'e ne dersin?»

«Evet. İyi olur.»

«Sahi mi?»

«Şaşırmış gibisin?»

«Soul müzikten hoşlanacağını sanmıyordum.»

«Ya ne sanıyordun?»

«Oh bilmiyorum. Middle of the Road. Herb Albert, Barry Manilow.»

«Çok teşekkür ederim.»

«Burda müzik olsaydı ne iyiydi değil mi?»

«Marvin Gaye.»

«Al Green.»

«Willie Hutch.»

«Otis Reading.»

Birlikte gülmeye başladılar. Lucky «Hey ortak bir zevkimiz var,» diye bağırdı.

«Eski müziklerden dinler misin? Billie Holiday, Nina Simone gibi?»

«Tabii, çok severim.»

«Sever misin?» Birdenbire iki eski dost gibi müzik hakkında konuşmaya başladılar. Sohbete öylesine dalmışlardıki az kaldı asansör boşluğundan «Orada kimse var mı?» diye bağıran adamı duymıyacaklardı.

Lucky ayağa fırladı. «Hey bizi buldular sanırım.»

Steven de ayağa fırladı. «Buradayız» diye bağırdı. «İki kişiyiz. Bizi dışarı çıkartabilir misiniz?»

Evinin mutfağında yere çömelen Dario'nun tüm vücudu gerildi. Oğlan küfürler savurarak Dario'nun terli avuçlarında tuttuğu bıçağın üstüne doğru yürüyordu.

«O biçim... orospu çocuğu... ananı...» Ses adeta üstündeydi. «Eşşolu... orospu çocuğu... arrgh...»

Oğlan dosdoğru bıçağın üstüne yürüdü. Dario kımıldamadı.

Dario usulca ellerini bıçağın sapından çekti. Midesi bulanıyordu. Onu öldürmüş müydü?

Carrie tam hakarete uğradı. Pis bir kamyonun içinde öfkeden kuduran insanlarla birlikte polis karakoluna götürüldü. Elliott bu tip insanlara «Ayak takımı» sıfatını yakıştırırdı. Kendisini de bunların arasında görünce ne diyecekti?

Carrie gözlerini kapatıp düşünmemeye çalıştı.

Sahneyi gözlerinin önüne getirebiliyordu. Asılzade yüzü şaşkınlıktan kırışıp «Fakat Harlem'de ne işin vardı Carrie? Anlamıyorum,» diyecekti.

Steven'ı görmeye gideceğini söylemişti. «Geç kalmam.» Oğlu kendi evlerinden üç blok uzakta oturuyordu. Televizyonda film izleyen Elliott belli belirsiz el sallamıştı.

Sokağa çıkalı ne kadar olmuştu? Saatler. Elliott deliye dönmüştü. Steven'a telefon edip oraya gitmediğini öğrenmişti... Şimdi her ikisi de deli gibi kendisini arıyorlardı.

Umitsizce uyduruk bir öykü düşündü. Ve öyle mükemmel bir öykü hazırladıki. Duyan herkes inanırdı.

Gino homurdandı. «Kim o?»

«Bay Santangelo... ben Jill.. Belki fikrinizi değiştirdiğinizi düşündüm..»

Tanrım. Kadınlar. Sabahın saat iki buçuğunda gelmiş kapısını çalıyordu. «Unut artık» diye homurdandı.

«Lütfen kapıyı bir dakika açın,» diye yalvardı. «Size bir şey soracağım. Lütfen.»

İyilikle bir şey istendi mi hemen şapşallaşırdı. Silahını sabahlığının cebine sokup kapının kilidini açtı. Belki biraz kızışmıştı. Niçin kızın istediğini vermiyecekti?

Kapıyı açıp konuşmaya hazırlandı. «Hey beni dinle yavrum-»

Yüzüne patlayan kamera flaşı sözlerini yarıda kesti.

Asansörün üstündeki levhayı söktüler. İşçi tulumu giymiş bir ada melindeki feneri Lucky'nin yüzüne tuttu.

Kız elini gözlerinin üstüne kapatarak «Tanrı aşkına yapma,» diye bağırdı.

Işık dönüp dolaşıp giysileri giymeye çabalayan Steven'ın üstünde durdu. «Söndür şunu» diye bağırdı. «Dokuz saattir zifiri karanlıktayız ışık gözlerimi rahatsız ediyor.»

İşçi tulumlu adam kabaca gülerek fenerin ışığını söndürdü. «İkinizin hali feci. Sherman Binasındaki asansörden tam on kişiyi çıkardım.» Biraz daha güldü. «Hepsi davar gibi terlemişlerdi... ya koku-»

Steven kısaca «Bizi buradan çıkartabilecek misin?» diye sordu.

Adam parmaklarını şaklattı. «Sizi çıkartmak için buradayım.»

Steven sert sesle «Öyleyse konuşmayı bırak işine bak,» dedi. «Etfaiyeci misin?»

«Hayır,» diye adam homurdandı. «Etfaiyenin işi iş. Tüm kentin durumu feci. Ben asansör tamircisiyim.»

«Bütün kentte elektrikler mi kesildi?»

«İyi bildin.»

Lucky sırtına giysilerini geçirmeye çabalıyordu. «Haydi hemen buradan çıkalım,» diye tısladı.

Steven «Peki» diye yanıt verdi. Sonra yukardaki adama, «Ne yapacaksın kapıları mı zorlıyacaksın?» diye sordu.

«Hayır yapamam. İki kat arasındasınız. Zaten herkes asansörde iki kat arasında kalır.

«Öyleyse nasıl-»

«Belinize ip bağlayıp yukarıya çekeceğim.»

Lucky «Aman Tanrım,» diye bağırdı. «Bu benim hoşuma gitmedi.»

Steven «Şu işi bir anlıyalım,» dedi. «Belimize ip bağlayıp bizi yukarı mı çekeceksin?»

«Tabii diş çekmek kadar basit.»

Kurtulmanın sevinciyle eski havasını bulan Lucky «Diş çekmenin nesi basit,» diye seslendi.

«Bayan eğer dışarı çıkmak istemiyorsan elektrikler gelene dek orada kalabilirsin. Benim için hava hoş.»

Steven kararını verdi. «Haydi dediğini yapalım. Eğer basit diyorsa basittir.»

Lucky tatsızca «Oh - eğer söylüyorsa,» dedi. «O kim oluyor ki?»

Steven sabırla «Bak,» dedi. «Ben gidiyorum. Eğer sen kalmak istiyorsan o başka.»

«Harika. Gerçekten harika. Yani beni burada yalnız mı bırakacaksın?»

Asansör tamircisi yukardan aşağıya bağırdı. «Özür dilerim ahbablar. İsterseniz daha sonra geleyim? Bu binada kontrol etmem gereken altı asansör daha var. Belki dışarı çıkmak isteyen birini bulurum.»

Steven sert sesle «Çıkıyoruz,» dedi. «İpleri aşağıya sarkıt.»

Dario ayağa kalkmadan önce oğlan stüne yığılıverdi.

Korkudan çığlıkla bağırdı ve oğlanı üstünden atmak için iteklemeye başladı. Tüm vücudu titriyordu.

Toparlanıp ayağa kalktı ve koşarak mutfaktan dışarı kaçtı. Birisini öldürmüştü. Telefona koştu. Hemen Costa'yı buldu.

Evin içine vuran ayın loş ışıkları altında telefonu görebildi. Çılgın gibi alete saldırıp, numaraları çevirmeye başladı.

İşte o zaman dışardaki gürültüyü duydu. Sokak kapısının kilidi kurcalanıyordu.

Birisi evden içeri girmeye uğraşıyordu.

Kalabalık polis karakolunda dikkati çekmek çok zordu. Ne de olsa kendisi de diğerleriyle nezarete tıkılan bir zenciydi. Fakat Carrie hemen kendisini toparlayıp, telaşla ve hızla peşpeşe hazırladığı yalanları anlatmaya başladı. Öyküsünün sonunda «Lütfen kocama telefon edin,» diye yalvardı. «Bir an önce gelip beni buradan alsın.» Konuştuğu polis başını salladı. İnanılacak bir öyküydü ve doğruluğunu kontrol etmek çok basitti. Carrie'nin şansına polis telefon etti. Ve bir saat içinde Elliott Berkely avukatıyla birlikte karakoldan içeri girdi. Carrie'nin düşündüğü gibi kocası deliye dönmüştü. On beş dakika içinde özürler dilenerek serbest bırakıldı ve Elliott'la birlikte arabaya bindi.

Adam «Ulu Tanrım. Bu kent,» diye patladı. «Suçlular yollarda ellerini kollarını sallıyarak dolaşırlarken şimdi kurbanlar karakola düşüyorlar.» Arabayı çalıştırıp, teselli edercesine karısının dizini okşadı. «Kimbilir neler çektin. İyi olduğuna emin misin?»

«Sadece kulaklarım...»

«Üzülme hemen Dr. Mitchell'in evine gidiyoruz. Seni tedavi eder. Tanrım. Seni nasıl merak ettim...»

Kocası konuşmaya devam ederken Carrie başını çevirip dışarı baktı ve şantajcının gelecek sefer neler yapacağını düşündü. Elliott anlattığı öyküyü yutmuştu. Ne de olsa yarısı doğruydu. Arabası çalınmıştı. Saldırıya uğrayıp soyulmuştu. Altmış dördüncü sokakta trafik lambasının değişmesini beklerken iki gencin arabasına atladıklarını anlatarak yalan söylemişti. Silah zoruyla kendisini Harlem'e getirip arabadan dışarı atmışlardı. Ayaklananlarla birlikte yakalanıp, karakola düşmüştü. Bu öyküye herkes inanırdı.

Elliott Lincoln Continental arabasını hâlâ yağmacıların saldırısına uğrayan ve yangınların devam ettiği karanlık sokaklarda ağır ağır sürüyordu. «Cehennem gibi» diye homurdandı. «Şunlara bak - hepsi hayvanlar gibi. Tanrıya şükür ki tutuklandın. Herhalde karakol sokaklardan daha emniyetli. İğrenç

mahluklar,» diye kelimelerin üstüne basa basa söylendi «Her türlü cezayı hak ediyorlar.»

Elliott asla liberal düşünemezdi.

Geçmişini öğreneceği düşüncesi Carrie'nin sırtından aşağıya buz gibi yayıldı.

Kapıyı kapamaya çabalayan Gino «Ne bok?..» diye patladı.

«Söyleşi Bay Santangelo,» diye kalın bir erkek sesi israr etti. Adam ayağını kapının arasına sokmuştu. «Lütfen. Sadece birkaç soru.»

Gino, hostes Jill ve yanında boynuna kamera asılı bir sersemin durduğunu görüyordu. Her ikisinin de sarhoş oldukları açıkca belliydi.

Gino öfkeyle parladı. «İkiniz de buradan defolup gidin. Ve ben paralamadan şu Allahın belası ayağını da kapının arasından çek.»

Kameralı sersem geri çekildi. «Bizimle işbirliği yapacağını söylemiştin,» diye yanında duran Jill'e öfkeyle tısladı.

Kadın yalpalayarak omuzlarını silkti. «Sana onu getireceğimi söyledim - yoksa sarılıp kucaklıyacağından söz etmedim.»

Fotoğrafçı bir kez daha denedi. «Bay Santangelo şimdi benimle konuşursanız, yarın sabah diğer gazetecilerin saldırısına uğramazsınız.»

Gino odasının kapısını öfkeyle kapadı. Bu bokla uğraşamıyacak kadar yaşlanmıştı.

İlk düşüncesi öldürmekti.

Dalga dalga karanlıklar içine gömülüyordu. Kendisini kontrol edemez durumdaydı.

Tabii acı duyuyordu. Fakat acıya aldırmıyabilirdi.

Peruklu manyağın hayalarına tekme attı.

Adamın peruğunun başından düşüp devin yere yıkılışını ağır çekim gibi izledi.

Bir süre dinlen.

Çiçekli sabahlıklı arkadan üstüne saldırdı.

Simsiyah bir öfke benliğini kapladı.

Yarasından akan kanları hissediyordu.

Boğazdan sesler çıkıyordu. Hayvan sesleri.

Çiçekli sabahlıklıyı duvara çal. Boyalı dudaklarının altında sivri uzun dişleri vardı.

Tekmele.

Vur.

Şimdi ikisi birden.

Silahına davran.

İkisinin altında eziliyordu.

Tetiği çek. Bir kez. İkinci kez.

Ölümcül ağırlık üstüne yığıldı.

Birisi yüzünü tırmalıyordu.

Yanaklarından aşağıya kanlar sızıyordu. Sivri tırnaklar gözlerini oyuyordu.

Tetiği bir kez daha çek.

Sadece bir kez.

Büyük rahat yatağının bir kenarında derin bir uykuya dalan Bee'nin yanında yedi yaşındaki oğlu Marco yatıyordu.

Düşünde sokak kapısının çalındığını duyuyordu. Parlak

güneşin altında bir kayığın içindeydi. Sonra bir köpek balığı üstüne doğru yüzüyordu kayığa çarpıp... çarpıp... çarpıp...

Ok gibi yerinden fırlayıp yatağın içinde oturdu. Kapı gerçekten çalınıyordu. Telaşla çalar saate baktı. Sabahın iki buçuğuydu. Başını çevirip Marco'ya baktı. Çocuk parmağını ağzına almış uyuyordu. Hızla yataktan kalkıp sabahlığını giydi ve yalın ayak kapıya gitti. «Kim o?» diye öfkeyle fısıldadı.

Dışardan «Beni içeri al,» diye yanıt geldi.

Tanıdık bir erkek sesiydi ama kim olduğunu çıkartamadı. «Kim o?» diye israrla sordu.

«Gino Santangelo.»

Yüreği hop etti. Birinci seferde adamı gereğince korkutamamış mıydı?

Dışardan telaşla «Tanrının belası kapıyı aç» diye homurdandı.

İki çelişki arasında bocalıyordu. İçeri alıp mücadele mi etmeliydi? Yoksa kapıyı açmayıp işinden mi olmalıydı?»

İşe gereksinmesi vardı. İstemiyerek kilidi açtı fakat daha kapıyı açmasına fırsat kalmadan erkek evin içine düştü.

«Oh. Aman Tanrım.» Çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. «Ne oldu sana?»

Gino kanlar içindeydi. Her tarafı kandı. Yüzü kıpkırmızı bir maskeydi. Ceketi kandan sırılsıklamdı.

Bir an nerdeyse paniğe kapılıyordu. Fakat sonra aklını başına topladı. Adamı çekiştirerek içeriye alıp kapıyı kapattı.

Gino «Bana... içki ver,» diye inledi.

«Ben - bende içki yok,» diye kekeledi.

«Oh evet... şimdi anımsadım.» Takatsizce güldü. «Evinde... içki olmayan kadınsın.»

Bee kesinlikle «Sana doktor gerek. Kimi çağırayım?» diye sordu.

Erkek inledi. «Hayır... doktor... istemez... Bana... sen... yardım... edebilirsin...»

«Edemem.»

«Evet... edersin... göründüğü... kadar kötü... değil...»

Kadın sıkıca sabahlığına sarıldı. Ya burada ölürse? Buracıkta yerde? Ürkekçe «Vuruldun mu?» diye sordu.

«Bıçakladılar,» diyebildi. «Önemli... değil. Giysilerimi çıkarmama... yardım... et.»

Kadın yatak odasında uyuyan Marco'yu düşündü. «Bay San-

tangelo,» diye yalvardı. «Birisini çağırayım. Bay Dinunzio veya karınızı. Onlar ne yapılacağını bilirler ben-»

Kimseye telefon etme,» diye sözünü kesti. «Beş bin papel... bana bakabilirsen... ve ağzını hiç açmıyacaksın.»

Beş bin dolar. Daha şimdiden harcamaya başladı. Marco'nun eğitimi. Her ikisine de yeni giysiler. Küçük bir araba. Ve kısa bir tatil.

Telaşla «Ne yapmamı istiyorsunuz?» diye sordu.

Sabah erken uyanan Cindy, Gino'nun gece eve gelme zahmetine katlanmadığını görünce sinirlendi. «Gelmemişse ne olmuş?» diye kendi kendisine pis pis homurdandı. Uzun zamandır her cuma günü kocasının davranışlarını belirten raporu okumaktan zevk alıyordu.

Eğer günün birinde kocasından boşanmak isterse tüm kozlar kendi elinde bulunacaktı. Çünkü her yattığı sürtüğün hesabını verecekti. Kendisini tutamayıp yüksek sesle kıkırdadı. Gino kendisini çok akıllı sanıyordu. Fakat Cindy'nin ondan daha akıllı olduğu da bir gerçekti.

Henry Moufflin Jr. ile birlikte yiyeceği öğlen yemeğini düşünerek özenle giyindi. Şimdiye dek Gino'nun kuramına uyup sadık kalmıştı. Benimle evli olduğun sürece kimseyle oynaşmak yok.

Ne kuraldı. Ama kocası bu kurala hiç uymamıştı.

Artık canına tak demişti. Kendisini koruyacak adımları atmıştı. Bundan böyle keyfine bakacaktı.

Gino'nun hoşuna gidip gitmemesi umrunda değildi.

Gino omuzunda sızıyla ağır ağır uyandı. Yüzü zımpara kağıdı gibiydi. Sol elini kaldırıp yanağına dokundu. Orospu çocukları eski yarasını açmışlardı. Omuzuna sarılan çarşaf kan içindeydi. Gündüz gözüyle bakınca bir doktora görünüp yaralarının dikilmesi gerektiğini anladı.

Zorlukla yatağın içinde doğrulmaya çabaladı ama gözleri kararınca tekrar sırt üstü yattı. Zefra Kincaid'in karanlık odasından canlı çıkması mucizeydi. Çıkabilmek için cinayet işlemişti. Eğer kendisi öldürmeseydi onlar işini bitireceklerdi.

Allah kahretsin. Oswald Duke'un korkunç isteğini yerine getirmişti. Adamın şansına bir değil iki ceset vardı.

Ve on oniki tane aşk mektubunu da yastığın altında saklı

bulmuştu. Her birinin üstünde Senatör Duke'un okunaklı el yazısı vardı. Gino mektupları cebine tıkıp apartmandan çıkmıştı. Kapalı kapıların ardında caz konseri tüm gürültüsüyle devam ediyordu. Hiç kimse bir şey duymamıştı. Güçlükle arabasına binip, direksiyonun üstüne yığılmış ve kente dönmesinin olanaksızlığını anlamıştı. Tanrıya şükür, belsoğukluğu olan konsumatris Bee'yi anımsamıştı. Kadın yakınlarda birkaç sokak ötede oturuyordu. Oraya dek arabayı kullanabilmişti.

Yatakodasından içeri girip, yatağın kenarında duran Bee ciddiyetle «Günaydın. Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

Kadının iyiliğini anımsıyordu. Beş bin papelin sözünü duyunca imdadına yetişen iyilik. «Sanki tren çarpmış gibi.»

«Hmmmm.» Erkeğin yüzüne ciddiyetle baktı. Eğer aynada aksini görebilse söylediklerinin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu anlıyacaktı. Her iki gözü de morarıp şişmişti. Yüzünde tırnak izleri vardı. Yanağında açılan eski yaranın üstündeki kanlar pıhtılaşmıştı. Dudakları patlayıp şişmişti.

Bee erkeğin omuzundaki yarayı düşünmek istemiyordu. Dün gece sırtındaki ceketi ve gömleğini kesip çıkarınca omuzundaki yaradan oluk gibi kan akmaya başlamıştı. Gördüğü manzaradan ürken Bee korkuyla çığlık atmıştı.

Gürültüyü duyan Marco koşarak gelmiş, «Anne, anne, anne ne var? Kim bu adam?» diye sormuştu.

Gino başını çevirip çocuğa bakmış sonra gözlerini Bee'nin yüzüne çevirip hiç konuşmamıştı.

«Annenin bir arkadaşı yavrum,» diye çocuğu sakinleştirmişti. «Haydi git yat.»

Küçük çocuk huzursuzca yatakodasına dönmüştü. Daha sonra çocuğu divanın üstüne taşıyıp Gino'yu yatağa yatırmıştı. Kendisi de koltukta tavşan uykusuna dalmıştı.

Sabahleyin fazla soru sormasın diye Marco'yu erkenden okula yollamıştı. Çocuğun eve dönüş saati gelene dek Gino'nun buradan gideceğini ümit ediyordu.

«Benim için birkaç yere telefon etmeni istiyorum,» diye mırıldandı.

«Tabii hemen.»

«Telefonda sakın bir şey söyleme.»

«Anladım.»

«Aldo'yu ara. Hemen onu görmek istediğimi söyle ve adresini ver.»

«Peki.»

«Doktor Harrison'u da getirmesini söyle.»

Kadının verdiği kağıda telefon numarasını yazıp uzattı. Bee «Bana güvenebilirsin,» dedi.

Ve tam on gün Bee'nin evinde kaldı. Kadın onu yıkadı, yedirdi iyileşene dek gece gündüz başından ayrılmadı.

At gibi güçlüydü. On gün sonra evine dönebilecek durumdaydı. Doktor başkası olsa ayağa kalkması haftalar sürerdi dedi. «Çok kan kaybetmişsin. Açıkcası hayatta kalman büyük bir şans.»

Evet. Şanslıydı. Hiç kimse o gece olanları bilmiyordu. Aldo dahi bilmiyordu. Gino ona «Bee'yi ziyarete gelmiştim yolda bir kaç serseri üstüme çullandı. Kim olduklarını bile bilmiyorum. Paramı alıp kaçtılar,» demişti.

Bee'ye hiç bir açıklama yapmamıştı. Kadın da zaten sormamıştı. Bu çok hoşuna gitti.

Kadının evinde kaldığı on gün içinde iyi dost oldular. Çok güzel yemekler pişiriyordu ve çok iyi kağıt oynuyordu. Kadının çocuğu da çok terbiyeliydi. Yaşı küçük olmasına rağmen erkek bir çocuktu. Çocukça şakalarıyla kendisini eğlendiriyordu.

Gino bir gün «Babası nerede?» diye sordu.

Kadının yüzü kızardı. «Babası yoktu.»

«Ay haydi sen de. Evli değilsen ne var? Ama bir erkek olmalı.»

«Evet. Vardı. Elli iki yaşında. Ben de onbeşimdeydim. Hep aynı eski öykü. Irzıma geçti. Babamın arkadaşıydı. Kimse bana inanmadı. Evden kovdular. New York'a geldim ve o günden beri buradayım.»

«Ve başının çaresine baktın.»

«Baktım, diyelim. Oğlumu da kimseye vermedim. Acıklı değil mi?»

«Tabii gerçek hep acıklıdır.»

Kadına cinsel yönden elini sürmedi. Hatta gücünü kazandıktan sonra canı çok istediği halde.

Yine bir gün «Gerçekten belsoğukluğu geçirdin mi?» diye sordu.

Kadın güldü. «Hayır. Fakat seni kendimden uzak tutmak istedim.»

«Oh öyle mi? Neden?»

«Çünkü diğer kızlar gibi olmak istemiyorum.»

Kadını yakalayıp yatağa atmayı düşündü. Sonra tekrar düşündü. Dost olmuşlardı neden herşeyi bir anda bozacaktı?

Kadının evinden gittikten bir gün sonra bir zarf yolladı. İçinde on beş bin dolar ve kısa bir not vardı. Notta: Zavallı bir serseme çok iyi hastabakıcılık yaparsın. Söz verdiğim gibi beş - on da Marco için bankaya yatacak.

Bee çok duygulandı. Artık onun kitabında Gino Santangelo asla kötülük yapacak bir adam değildi. Adamın tökezliyerek kanlar içinde evine geldiği günün sabahında mahallede işlenen çifte cinayeti unutuverdi.

Henry Moufflin Jr ile ilk yemek çok eğlenceliydi.

İkinci. Heyecanlı.

Üçüncüsü. Müthiş.

Dördüncüsü. Bir orana kadar cinsel birleşmeydi.

Vay canına! Mutluluk! Henry Moufflin Jr aşık olmuştu. Ve Cindy bu ilişkinin her anının keyfini çıkartıyordu.

Cindy'nin parmağının ucunda oynayan zengin sosyete kuklasıydı.

Cindy'i kürkler, mücevherler ve armağanlar yağmuruna tutmak istiyordu.

Havyar ve şampanya ile boğmak istiyordu.

Gino'dan boşanıp kendisiyle evlenmesini istiyordu

Cindy iyi ve kötü ihtimalleri tarttı.

Gino kendisine boş veriyordu.

Henry tapıyordu.

Gino başkalarıyla düzüşüyordu.

Henry ebediyen sadık kalacaktı.

Gino kendisini küçük görüyordu.

Henry'nin başının tacıydı.

Gino görgüsüzdü.

Henry görgünün içinde gözünü açmıştı.

Tabii -

Gino kaba saba ve yakışıklıydı.

Henry biraz çıt kırıldımdı.

Gino güçlü ve zengindi.

Henry sadece zengindi.

Gino —istediği zaman— şahane bir aşıktı.

Henry'nin daha öğrenmesi gereken şeyler vardı.

Ama ona Cindy öğretebilirdi. Neden öğretmiyecekti?

Dili ve parmaklarıyla neler yapabileceğini öğretmek kimbilir ne eğlenceli olacaktı.

Karar vermesine - Aldo'ya göre Gino'nun beklenmedik yolculuğa çıkması yardımcı olmuştu. Halbuki dedektif raporuna göre de Gino Village'de bir orospunun evine kapanmıştı.

Raporu bir kez daha gözden geçirdi. O gece Gino Village'de iki ayrı orospuyu ziyaret etmişti. Artık bir kadınla doymadığı açıkca meydandaydı. İlk girdiği binadan sarhoş yalpalıyarak çıkmış, sonra diğer eve gitmişti. Herhalde oradaki çok tatlı gelmişti ki bir türlü dışarı çıkmıyordu. Hergele.

Eh artık Cindy'i aptal yerine koyamıyacaktı. Gino'dan boşanıp Henry ile evlenecekti.

Verdiği kararı ne kadar çabuk gerçekleştirirse o denli iyiydi.

Gino evine döndüğü zaman Senatör Duke'u aramasını bildiren sayısız notlar buldu.

Onu Aldo arabasıyla eve getirdi. Akşam üstü saat beş olduğu halde evde hizmetçiden başka kimse yoktu.

«Cindy nerde?»

Aldo omuzlarını silkip gözlerini kaçırdı. Karısının kentte başka bir erkekle fingirdediğini söyliyemezdi. Nasıl olsa Gino kısa süre sonra kendisi öğrenecekti.

Gino hizmetçiye «Hey Bayan Santangelo nerede?» diye sordu.

Kadın korkuyla sıçradı. Efendisinin yüzüne bakınca midesi bulanıyordu. «Ben... Bilmiyorum efendim. Bana söylemedi.»

Gino kaşlarını çattı. Aldo'ya dönüp «Bugün eve geleceğimi ona söyledin mi?» diye sordu.

«Evet söyledim. Belki senin telefon etmen daha iyi olurdu... habersiz gitmene çok bozulmuş...»

«Neye sevinip, neye bozulduğu beni ilgilendirmez. O benim karım. Tanrı aşkına burada olması gerekir.»

Aldo huzursuzca ayaklarının üstünde sallandı. Belki dönen dolapları Gino'ya haber vermesi daha iyi olacaktı. «Dinle.» diye söze başladı.

«Kendimi pek iyi hissetmiyorum» diye Gino arkadaşının sözünü kesti. «Sanırım yatacağım. Sen tüm hesapları bana getirdin mi?»

Aldo başını salladı. Elini cebine sokup kağıtları çıkardı.

«Çocuktan bir haber var mı?»

«Yok. Yeraltına indi. Bir süre sonra ortaya çıkar. Endişe etme canına okuyacağız.»

«Endişe eden kim?»

Ogle yemeği harikaydı. Oda servisi soğutulmuş şampanyanın yanında soğuk istakoz ve kremalı çilek ikram etti.

Gramafonda çalan romantik müziğin yanı sıra Henry Moufflin Jr. dairenin içini kırmızı güllerle donatmıştı. Cindy'nin ancak öğle yemeğinden sonra açabileceği küçük siyah kadife bir kutu da çiçeklerin yanında duruyordu.

Kadın keyifle kıkırdıyarak «Oh Henry bana karşı çok zalim davranıyorsun,» dedi.

Erkek mutluluktan boğulurcasına «Ve sen bana ç-ç-çok iyi davranıyorsun sevgilim,» dedi.

Cindy aç kurt gibi istakozlara saldırdı. Bardak bardak şampanya içti ve çilekleri teker teker küçük ağzına tıktı. Sonra heyecanla «Tatlım şimdi, şeker kız paketini açabilir mi?» diye sordu.

«E-e-e-evet. Şimdi.»

İlk defa kemik gören küçük köpek yavrusu gibi gözleri parlıyarak küçük pakete saldırdı. Çok mücevheri vardı ama bir kadın asla yeterince ziynete sahip olamazdı.

Kutuyu açınca nefesi kesildi. Siyah kadife yuvasının içinde gururla duran muhteşem yüzüğü görünce gözleri yerinden uğradı. Antik bir montörün üstüne yerleştirilen kocaman yakutun etrafını elmas ve zümrütler süslüyordu. İnanılmıyacak kadar güzeldi. Bu güne dek sahip olduğu şeylerin en değerlisiydi.

«Oh, Tanrım Henry, diye usulca söylendi. «Oh, aman Tanrım.»

Erkek endişeyle «S, S, S, sen, beğendin mi?» diye sordu.

«Beğenmek mi? Beğenmek mi? Aklımı oynatacağım.» Yerinden fırlayıp kollarını erkeğin boynuna dolayıp çılgın gibi öpmeye başladı.

Henry zevkten kıpkırmızı kesildi. Asilzade annesinin elinden aile mücevherini almakta çok zorluk çekmisti.

Yüzüğü parmağına geçiren Cindy elini havada sallıyarak hayranlıkla baktı.

Bu hareket Henry'i çok heyecanlandırdı ve hemen kılsız vücudunu örten giysilerini telaşla çıkarmaya başladı. Kısa süre sonra erkekliği hafifçe uyanmış, çırılçıplak Cindy'nin karşısına dikildi.

Kız hâlâ hayranlıkla yüzüğe bakarken, diğer yandan da değerini hesaplıyordu.

Henry ağlarcasına «Cindy» diye yalvardı.

Erkeğin varlığını dahi unutmuştu. «Ayyy» diye bağırdı. «Henry bebeğim eğlence ve oyuna hazır mı?»

Erkek hevesle «Evet,» dedi.

«Pekala benim cici bici Henry'ciğim otur arkana yaslan ve keyfine bak.» Erkeği koltuğa itip oturttu. Gramofonda çalan plağı başa aldı ve «Beni aşkım ısıtacak» adlı şarkının eşliğinde erkeği baştan çıkarırcasına dans ederek soyunmaya başladı.

Henry mutlulukla içini çekti.

Lüks apartmanında yalnız kalan Gino, Senatör Duke'un aşk mektuplarını tekrar okudu. Adam mali bir deha olabilirdi ama aynı zamanda bir numaralı aptaldı.

On iki haftalık bir süre içinde tam on iki mektup yazılmıştı.

Senatör Oswald güney Fransa'da yat gezisinde ayağını kırıp tatilini uzatması gerekince, Zefra Kincaid'e adını tehlikeye sokacak on iki uğursuz mektup yazmıştı.

Gino mektuplardan parça parça tüm öyküyü tamamladı. Senatör zenci eşcinsellerin dünyasına yaptığı gece gezilerinin birinde Zefra Kincaid'i küçük bir çocukken tanımıştı. Oğlan - çok genç. Senatör de - çok zengindi.

Batı yakasında soru sorulmayan değişik otellerde haftalık buluşmalar başlamış. Ve bu ilişki tam üç uzun yıl devam etmiş. O günlerde oğlan onbeş yaşlarındaymış.

Senatörün oğlanı kapattığı açıkca belliydi. Fakat Zefra çocukluktan erkekliğe geçmeye başlayınca, Senatör ondan usanmıştı.

Gino öykünün geri kalan kısmını tahmin edebiliyordu. Şantaj. Senatör, Gino'dan yardım istiyor. Ve Gino da adamın istediğini yerine getirmişti.

Çifte cinayet basında pek fazla yer almadı. Ne de olsa kurbanlar zenciydi. Baş sayfaya manşet olacak kadar önemli değillerdi. Kısa öykünün başlığı UYUŞTURUCU DÜNYASINDA ÇİFTE CİNAYET yazıyordu. Gino içini çekti. Toplum büyük bir şey kaybetmemişti.

Saatine bakınca öfkeden için için kaynamaya başladı. Gece dokuz olduğu halde Cindy hâlâ meydanlarda yoktu. Clemmie'ye telefon etti ama oraya da gitmemişti. Telefona yanıt veren Vera babası hapisten çıkınca Paolo'ya iş vermesi için başının etini yedi. «Desteğe gereksinimi var,» diye yalvardı.

Evet. Onu destekliyecekti. Pekala. Çocukken kendisine yapılan aynı desteği yapacaktı.

Yataktan kalkıp, banyoya aynada yüzünü incelemeye gitti. Görünümü pek iç açıcı değildi. Doktor Harrison yanağındaki eski yarayı açıp tekrar dikmişti. Siyah iplikler düşünce pek de kötü görünmiyecekti. Doktor zamanla yara izinin solup eski haline döneceğini söylemişti.

Yüzünü korkunç hale getiren tırnak izleri de yavaş yavaş soluyordu. Ellerini siyah kıvırcık saçlarının arasında dolaştırıp gözlerini kıstı. Tanrım. Gangster filminde baş rolü alabilirdi. Cagney kenara çekil geliyorum...

Yüksek sesle güldü. Pişman değildi. Doğuştan dokuz canlıydı.

Senatörün mektupları düzgün bir yığın halinde yatağın üstünde duruyordu. Onları alıp kasasına kilitledi. Eski dost Oswald asla mektuplarını geri alamıyacaktı. Hiç yolu yoktu. Gelecekteki iyiliklere karşı mektuplar Gino'nun sigortasıydı.

Clementine, Becker'lere gülümseyip, Bernard Dimes'a el salladı ve telaşla belki onuncu kez Oswald'a «Niçin bizi atlatıyor dersin?» diye fısıldadı.

Oswald garsona işaret edip kadehine brendi doldurdu. «Bilmiyorum» diye fısıltıyla yanıt verdi.

Rodgers ve Hartda Babes in Arms adlı müzikal komedinin açılış gecesine gelmişler perde arasında barda içki içip diğer davetlilerle sohbet ediyorlardı.

Zor bir on gün geçirmişlerdi. Gino istenilen iyiliği yerine getirmiş fakat kendilerini aramamıştı.

Aldo senatöre «Beklenmedik bir yolculuğa çıkması gerekti,» diye açıklamıştı.

Evindeki hizmetçi «Bay Santangelo seyahatte,» diye yanıt vermişti.

Cindy kibirle burnunu kaldırıp «Nerde olduğunu ben ne bilirim? Ben yalnızca karısıyım,» diye söylenmişti.

Clementine «Bir süre sonra geri dönecek,» diye düşüncesini açıkladı.

Oswald onayladı. «Tabii dönecek.»

«Bize bu eziyeti nasıl çektirebilir?»

«Bilmiyorum canım. Çok şaşırtıcı.»

«Kesinlikle.»

Clementine erkeğin vücudunu özlüyordu. Güçlü ellerini. Kara gözlerini. Doyuma ulaştırmasını çok bambaşka çok ustalığını.

«Merhaba.» Pembe krepdöşinler ve pembe boyalı tilkiler içinde Cindy pembe bir düş gibi karşılarında duruyordu. Ve Cindy parmağında ünlü Moufflin yakutunu taşıyordu.

«İ-i-iyi akşamlar Clementine, Senatör» diye Henry yanakları kıpkırmızı kekeledi.

Clementine bir Cindy'e bir de Henry'e baktı. Kız aklını mı kaçırmıştı? Gino herkesin içinde küçük düşürülmenin acısını çıkarmadan duramazdı değil mi?

Soğuk bir baş selamıyla «Cindy, Henry,» dedi.

Cindy yüzüğünün iyice görünmesi için elini yanağına dayadı. «Harika bir piyes değil mi?»

Clementine kupkuru sesle «Harika,» diye yanıtladı. «Gino'nun ne zaman döneceğini haber aldın mı?»

Cindy sırıttı. Kasıntı Bayan Duke çok sıkışmıştı ki soruyordu. Umursamadan omuzlarını silkti. «Gino'yu biliyorsunuz. İstediği zaman gelir istediği zaman gider. Herhalde sevgililerinden birinin evine kapanmıştır.» Hanımefendinin solucan gibi kıvranmasını görmekten büyük bir zevk duyuyordu.

Clementine öfkeden kuduruyordu. Küçük sürtük. Cindy, Clementine'nin ısrarı üzerine Gino'nun onunla evlendiğini bilse neler hissederdi. Mahsustan onlara arkasını döndü.

Cindy kıkırdıyarak yüksek sesle Henry'e fısıldadı. «Sevgilim moruk karı seni elinden kaçırdığı için kıskandı.»

Henry keyiften havalarda uçuyordu. «Gerçekten öyle mi d-d-d-düşünüyorsun?» diye kekeledi.

«Tabii.»

Gece yarısı geldi geçti. Cindy ortalarda yoktu.

Gino küfürler savurarak evin içinde dolaşıyordu. Saat bir. İki. Üç ve Cindy hâlâ gelmemişti.

Gino karısı eve dönünce koparacağı kızılca kıyameti düşünerek uykuya daldı. Karısı olan hiç bir kadın Gino'yu boynuzlayamazdı. Yatağın içinde sağa sola dönerek huzursuz bir uykuya daldı. Arasıra uyanıp saate bakıyordu. Leonora, Bee, Jake Çocuk ve Zefra Kincaid'le dolu karışık bir düş gördü. Sabah yedide barsaklarında sancı, omuzunda acı ve yanağındaki dikişlerin gerilmesiyle uyandı.

Hizmetçi kahve, taze sıkılmış portakal suyu ve sabah gazetelerini getirdi. Lüksün kucağında yatıyordu ama Bee'nin küçük evinde taze pişmiş çörekli, kahvaltıları özlüyordu. Kadının evinde F. Scott Fitzgerald okunuyordu. Evet roman okuma işini ilk kez Bee'nin evinde yapmıştı. Kitap okumuştu. THE GREAT GATSBY'i baştan sona okumuştu. Sonra tekrar okumuştu. Okumak fena değildi. Daha önce okumayı neden denemediğini merak etti. Gatsby gibi yalnız, esrarlı kişi kendisine hiç yabancı gelmemişti.

Telefon çaldı. Clementine'nin sesi sıkıntılı ve endişeliydi. «Tanrıya şükür geri döndün.»

Cindy ve Henry tartışıyorlardı.

«Fakat ben de s-s-seninle birlikte g-g-g-gelmek istiyorum,» diye israr ediyordu.

Kadın kesinlikle «Hayır,» dedi.

«K-kocandan korkmuyorum.»

«Bunu duyduğuma sevindim. Fakat o herkesi korkutur. Kötü ve kabadır. Çirkin oyunlara başvurur.»

«Fakat C-C-Cindy...»

Kadın yataktan fırlayıp atlet gibi gerindi. «Tatlım onunla ben başa çıkabilirim. İsteyince onun kadar kötü olabilirim.» Çı-

rılçıplak otel odasının içinde dans ederken hayranlıkla parmağındaki yüzüğe bakıyordu.

Henry yatağın içinde oturdu. «Annem seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Belki gelecek hafta senin için uygundur, diye düşündüm.»

Elinden geldiğince hızla erkeğe şimdiye dek tanımadığı gizli zevkleri tattırmış ve doruğa ulaşmıştı. «Çok uygun. Bu sabah Gino'ya söylerim. Öğlenden sonra evden ayrılırım. Ve çok çabuk boşanacağıma sana söz veriyorum.»

«İ-i-iyi,» diye kekeledi. «Sevgilim gitmeden önce bir kez daha yatağa gel.»

Cindy kıkırdadı. Gören de sanki hiç bir kızın başını bacaklarının arasına sokmadığını sanacaktı. Yatağa atlayıp yorganları çekti. Yarı uyanmış erkekliği ile kendisini bekliyordu. Aslında çok garip bir organdı. Çok uzun ve ince gerçek sertlikten yoksun güçsüz bir şeydi. Tabii Cindy'nin bunda hiç suçu yoktu. Sevgiyle adamı ağzına aldı.

«Oh C-C-Cindy... Oh...« diye keyifle inliyordu.

Gino düşünceli telefonu kapattı. Yerden gazeteyi alıp Walter Winchell'in dedikodu sütununu araştırırken siyah gözleri alev alev yanıyordu.

Haber aynen Clementine'nin söylediği gibi büyük puntolarla karşısında duruyordu.

Klüp sahibi ünlü Gino Santangelo'nun karısı Cindy Santangelo dün gece Henry Moufflin Jr.'le birlikte Babes in Arms' ın açılışına katıldıktan sonra kentin ünlü lokallerinden birinde başbaşa eğlendiler.

İşte herşey açıkca yazılmıştı.

Bu kadarı yeterliydi.

Öfkeyle gazeteyi yere fırlattı.

Öğle vakti saat on ikide Cindy eve geldi.

Kendisine fazla yüksek gelen topuklarının üstünde hafifçe sallanarak kapıdan içeri girdi. Baştan aşağı pembe ipeklilere ve kürklere bürünmüştü.

Hizmetçi ürkek bir baş selamı ile onu karşıladı. «Bay Santangelo evdeler efendim. Yatak odasındalar.»

Cindy kurumla «Teşekkür ederim,» dedi. «Bugün izinlisin.» Kopacak kıyamete hazırlanıp yatak odasından içeri girdi. Gi-

no'nun yüzünü görünce olduğu yerde kaldı. «Sana böyle ne oldu?»

«Araba kazası geçirdim.»

«Saçma.» Yatağın kenarına yaklaşıp yakından baktı. «Görünümün korkunç.»

«Sen de pek iç açıcı görünmüyorsun. Neredeydin?»

Sırtındaki tilki kürkünü çıkarttı. «Ha! On gün ortadan kayboluyor. Sonra bana nerdeydin diye soruyor. Doğrusu çok yüzsüzsün.» Tuvalet masasının önüne gidip iskemleye oturdu ve özenle başındaki tilki kürkü şapkasını çıkarmaya başladı.

Gino adeta fısıldarcasına usulca «Cindy» diye seslendi. «Günlük gazeteleri okur musun?» Gazeteyi ona doğru fırlatınca kadının ayakları dibine düştü. Gazete katlanmış ve Winchell sütunu gözüküyordu.

Cindy bir an yüzünü buruşturup ayağının dibinde duran gazeteyi almamayı düşündü. Fakat merakı daha üstün gelince dayanamayıp eğildi ve yerden aldı.

Yavaş yavaş ve sıkıntıyla okuyordu. Okumasını asla fazla ilerletmemişti. Winchell'in sütununda kendi isminin geçtiğini görünce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Artık ünlüydü. Oh, Tanrım, Oh Tanrım.

Okumayı bitirince gazeteyi özenle tuvalet masasının üstüne koydu. Belki artık kendisine anılarını toplıyacağı bir albüm hazırlaması gerekti.

Gino karısının davranışlarından çılgına dönüyordu. «Peki la?» diye sordu. «Bunu nasıl açıklıyacaksın bakalım? Ve bütün gece nerede olduğunu nasıl açıklıyacaksın?»

Kadın sukünetle «Henry ile beraberdim,» dedi. «Ve bu akşam da onunla birlikte olacağım.»

Gino duyduklarına inanamıyordu. «Bok olacaksın.»

«Bok olacağım ve sen beni durduramazsın.»

«Oh öyle mi?» Gino yataktan kalkıyordu.

«Oh öyle.» Ellerini beline dayamış utanmazca erkeğin karşısına geçip dudaklarında küçümsemeyle «Tabii eğer kendi iyiliğini istiyorsan,» dedi.

«Huh?» Erkek gülmeye başladı. Karı aklını kaçırmıştı. Tanrı aşkına kiminle oyun oynadığını sanıyordu? Açık göz Cindy kendinden büyük oğlanlarla oynaşma.

«Gino Santangelo elimde seni perişan edecek bir çok kanıtım var. P-E-K Ç-O-K.»

«Sen neler saçmalıyorsun?»

Kadının yüzünde zafer kazanmışcasına bir gölge belirdi. «Senin peşine özel dedektif takıp izlettim. Her şeyi biliyorum. Ha! Village'de, sersem bir karının koynunda geçirilen on günlük bir yolculuk. Hepsi yazılı elimde. Boşanırken bana karşı nazik ol yoksa elinden herşeyi alırım. Beni duyuyor musun?»

Gino'nun sesinde ölüm soğukluğu vardı. «Sen... beni... izlettin mi?»

Kadın kibirle «Tabii» diye yanıtladı. «Şimdi sanırım direksiyonda ben oturuyorum.» Soluk almak için sözlerine ara verip sonra yine devam etti. «Bir şey daha var. Sen gittiğinden beri federal vergi memurları etrafı koklıyarak dolaşıyorlar. Tatlım benimle işbirliği yapmazsan, onları kentteki her bankaya götürüp kasalarını gösteririm. Tabii muhasebe defterlerinin kopyalarını da.» Eliyle platin sarı saçlarını kabarttı. «Gino senden boşanmak istiyorum. İpler benim elimde, bana zorluk çıkaracağını sanmıyorum.»

CARRIE
1938

Carrie yüzüne gülen şansına inanamıyordu. Bernard Dimes'ın yeni müzikalinde koroda çalışıyordu. Yaşamında ikinci kez ona gereksinmesi olduğu sırada karşısına çıkmıştı.

Becker'lere kızın işten ayrılacağını haber verip, Village'de bir apartmanda başka bir kızla paylaşacağı eve kendisi eliyle götürüp yerleştirmişti.

«Niçin bana bu kadar ilgi gösteriyorsunuz?» diye Carrie sordu.

«Çünkü herkese bir kez şans verilmelidir - sanıyorum sana bu şansı hiç tanımamışlar.»

Erkeğe sarılıp kucaklamak istedi. Ama sarılmak yerine «Yüzünüzü kara çıkartmamağa çalışacağım,» dedi.

Bunlar aralık ayında olmuştu. Şimdi ise Ağustos ayındaydılar. Müzikal başarıyla devam ediyordu. Carrie mutluydu. İşini çok seviyor canla başla çalışıyordu. Evini paylaştığı Goldie iyi bir kızdı. Yalnızca erkek arkadaşlar konusunda tartışıyorlardı. Goldie'nin erkek arkadaşı çoktu. Carrie ise hiç birini istemiyordu.

Goldie «Sen anormalsin,» diye takılıyordu. «Nasıl oldu da rahibe olmayı düşünmedin?»

Carrie «Benim de bir erkek arkadaşım vardı. Ama öldü,» diye yalan söyledi.

Hemen anlayış gösteren Goldie bir süre Carrie'yi rahat bıraktı. Fakat sadece bir süre. Goldie'nin birlikte çıktığı erkeklerin hepsi de kız arkadaş arıyorlardı. Ve o da ısrarla Carrie'nin kendileriyle birlikte gelmesini istiyordu. Carrie de her zaman hayır diye yanıtlıyordu. Gece klüplerinden, caz lokallerinden ve partilerden uzak durmak istediği olaylardı. Tahriklere karşı koyabileceğinden emindi ama sadece emin olmak yeterli değildi...

Her cumartesi akşamı Bernard Dimes kulise kısa bir ziyaret yapardı. Ve genellikle kolunda çok şık bir kadın arka-

daşı bulunurdu. Ama müzikalde çalışan kızların çoğu çılgın gibi ona aşıktılar.

Goldie ona tapıyordu. «Gördüğüm en çekici adam.» İçini çekti. «Görmüş geçirmiş. Keşke bir kez beni dışarıya davet etse.»

Carrie, Goldie'nin güçlü kuvvetli yirmi yaşındaki erkek arkadaşlarını gözünün önüne getirince «Senin tipin değil,» dedi.

Goldie coşkuyla «Evet» dedi. «O bambaşka bir insan. Bahse girerim ki sevişmesi bile farklıdır.»

Bernard tiyatroya yaptığı haftalık ziyaretlerde Carrie'ye bir iki nazik söz söylerdi. Nasıl alışmış mıydı? Herşey yolunda gidiyor muydu? Tiyatroda çalışan herkesin hatırını sorup sorunlarıyla ilgilenirdi. Goldie'nin de oda arkadaşı aradığını böylece öğrenmişti.

Carrie bir bakıma ondan çekiniyordu. Fazla otoriterdi. Durum ne olursa olsun hemen hakim oluyordu. Bay Bernard Dimes yaşamını tamamen kontrol altına aldığı belliydi.

Carrie erkeği aklından çıkarmadığını fark etti. Acaba kendisi de —oyundaki diğer kızlar gibi— azıcık Bernard Dimes'a aşık mı oluyordu?

Bernard Dimes, parası, stili ve uzun boylu güzel kadın arkadaşlarının yanında milyon yıl yaşasa dönüp Carrie'nin yüzüne bakmazdı.

Bernard Dimes kırkbeş yaşında, bekar, inanılmıyacak kadar başarılı ve gerçekten çok yalnız bir adamdı. Oh, sayısız tanıdıkları vardı ama arkadaş diyebileceği çok az kişi tanıyordu. Arada sırada cinsel ilişkiler kurardı. Fakat yüksek zevkleri olduğundan çok az kadın ilgisini çekerdi.

Güzel kadınlar Bernard için önemliydi. Eğer akıllı ve hazır cevapsalar daha da hoşuna giderdi. Çünkü Bernard yeni oyunlar için gereken parayı bulmasında güzel kadınların büyük rolü olduğunu anlamıştı. Çeşitli olaylarda birlikte olabileceği güzel kadınlar harasına sahipti. Ve her biri ona tapıyorlardı. Tabii hepsi evlenmeyi düşünüyorlardı. Bernard bu olanağı aklına dahi getirmemişti. Çünkü evlenme kendisine ne avantaj sağlıyacaktı? Bekar kaldığı sürece kadınlar kendisine en iyi servisi yapacaklardı.

Sonra yaşamına Carrie girdi: Alışılmamış ekzotik yüzlü, derin anlamlı gözleri ve insanın başını içine gömmek arzusu duyduğu siyah ipek saçlı ceylan...

Önceleri kızı nerde gördüğünü anımsamaya çalıştı. Bu alelade bir ilgiydi. Sonra onunla konuşurken garip hisler altında kaldı. Ona yardım etmek istiyordu...

Sonra anılar sel gibi akmaya başladılar. Clementine Duke'un partisinde onur kırıcı dansı yaparken, aldığı uyuşturucuların etkisiyle yere düşüp bayılan zavallı kızı anımsadı.

Kızı utandırmak korkusuyla olayı anımsadığından söz etmedi. Fakat Esther Becker'ın kahyasına kızı nereden bulduklarını sorunca, Carrie'nin hastahanede tedavi gördüğünü öğrendi.

O güzel gözler öylesine derin keder içinde bakıyorlardı ki ümitsizce kızın yaşam öyküsünü sormak istiyordu. Adeta ümitsizce bakıyordu. Kızı çok yakından tanımak istiyordu.

Her cumartesi gecesi tiyatroya yaptığı ziyarette evet bu akşam onu gezmeye davet edeceğim diye düşünüyordu. Ama asla etmedi. Kibarca gülümseyip hatırını sorarken, ümitsizlik içinde onun gibi bir kadının yatakta nasıl davranacağını düşünürdü.

Hayatında ilk kez Bernard Dimes aşık oluyordu.

Ve yine hayatında ilk kez karşılaştığı bu durumu nasıl idare edeceğini bilemiyordu.

Bir cumartesi Goldie'nin yirmi birinci yaş günüydü. En sevdiği erkek arkadaşı Mel ile randevusu vardı. Mel de yanında arkadaşı Freddy Lester'ı getirecekti. Oyun bitmişti. Freddy ile çıkacak kız ayağını burkmuş acı içinde sekerek dolaşıyordu.

Goldie yalvarırcasına Carrie'nin yüzüne baktı. «Lütfen» diye inledi.

Carrie akla uygun bir mazeret uydurup nasıl hayır diyeceğini bilemiyordu. Ne de olsa Goldie'nin doğum günüydü. Hem artık kendisine güvenmesini de öğrenmeliydi. Tüm yaşamı boyunca dünyadan elini eteğini çekemezdi. İstemiyerek «Peki,» dedi.

Goldie coşkuyla «Harika vakit geçirip eğleneceğiz,» dedi.

«Mel tanıdığım en komik erkek. Eğer Freddy için bizim kafada diyorsa çok eğleneceğimize bahse girerim,» dedi.

Carrie başını salladı. Bizim kafada. Yakışıklı her erkek için Goldie bizim kafada deyimini kullanmaya bayılıyordu. Bizim kafaların karanlıkta birbirlerinden hiç farkı yoktu.

Goldie heyecanla çırpınıyordu. «Sana giyecek bir şeyler bulmalıyız.» Giyinme odasında üstüste yığılan giysileri teker teker incelemeye başladı. «Susie, Carrie'ye etekliğini ödünç verebilir misin? O Mabel senin bilekten bağlı papuçların - hani o yüksek topukluları? Lütfeeeen.»

Goldie istediği zaman diliyle yılanı bile yerinden çıkarırdı. Carrie, Susie'nin siyah yırtmaçlı dar eteğini, Mabel'in sivri topuklu ayakkabılarını Goldie'nin de tek omuzu açık beyaz bluzunu giydi.

Goldie geriye çekilip kızı baştan aşağı gözden geçirdi. «Hmmmm.» Çok güzel. Klas şekilde seksi. Saçlarını arkada toplaman şart mı? Açık bırakamaz mısın?»

Carrie saçlarını açmak zorunda kaldı. Niçin açmıyacaktı? Dışarıya gezmeye gitme fikri yavaş yavaş kendisini heyecanlandırıyordu. Beline dek uzun saçlarını fırçaladı ve bir tarafına taktığı beyaz çiçekle topladı.

Goldie «Şahane oldun,» diye heyecanla bağırdı. «Sakın Mel'i elimden almaya kalkma.»

Giyinme odasının kapısının usulca tıklaması, Bernard Dimes'ın cumartesi gecesi ziyaretini müjdeliyordu. Gülerek içeri girdi ve odanın içindeki kalabalığı başıyla selamladı. Sonra Goldie'nin eline gösterişle sarılmış bir paket tuttuşturdu.

Goldie paketin içinde çukulata olduğunu bildiği halde ahlar vahlar içinde paketi açtı. Hiç bir kızın doğum gününü unutmaz, hep çukulata getirirdi. Goldie «Umm çok lezzetli. Teşekkür ederim,» dedi. Ok gibi sivri takma kirpiklerini kırpıştırıp «Kilo alıp şişmanlıyacağım.»

Bernard, Carrie'ye baktı. Bu gece değişmişti. Sonra kızın süslendiğini fark etti. Besbelli bu gece gezmeye gidiyordu. Düş kırıklığına uğradı. Daha önce bu gece kızı yemeğe davet etmeyi düşünmüştü. Oh neyse... Aylardır bekliyordu. Gelecek hafta veya daha sonraki hafta hiç bir şey fark ettirmezdi.

Dışarda sahne çıkış kapısının önünde Mel endişeyle bekliyordu.

Arkadaşının endişesini sezen yakışıklı Freddy Lester dua et de uzun boylu olsun. Uzun boylu kızları beğenirim,» dedi.

Mel umursamadan «Kızın vermesinden başka bir şey um-

runda mı? Eğer Goldie'ye benziyorsa iki kadehten sonra senin demektir.»

«Dayanamıyacağım. İki gündür kimseyle yatmadım.»

Goldie ve Carrie tiyatronun kapısından çıktılar. «Şampanya ısmarlamayı unutma,» diye Goldie fısıldadı. «Böylece senin özel biri olduğunu anlarlar.»

Mel ve Freddy hızla öne doğru çıktılar.

Goldie en güzel Mae West sesini taklid ederek «Merhaba çocuklar,» dedi.

«Doğum günün kutlu olsun bebek,» Mel, Goldie'yi kolları arasına alıp dudaklarından öptü.

Carrie ve Freddy birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı.

Goldie Mel'i itikliyerek «Oops koca ayı rujumu bozuyorsun,» dedi. Dönüp Freddy'e sırıttı. «Merhaba Ben Goldie. Sanki bilmiyormuşsun gibi. Ve bu da Carrie - bu gecelik düş kızın. Ne şanslısın değil mi?»

Freddy'nin yüzündeki ifade şanslı olduğunu göstermiyordu. Carrie'ye kabaca başını salladı ve dördü Mel'in arabasına binmek üzere yola koyuldular.

Mel kapıları açınca Goldie öne, Carrie de arkaya bindiler. Mel ve Freddy dışarda duruyorlardı.

Carrie, Mel'in arkadaşına «Senin neyin var?» diye sorduğunu duydu.

Freddy fısıltı sayılmıyacak sesle «Tanrının sittirici bir zenci,» diye yanıt verdi.

Mel aldırmadan «Ne var yani?» dedi. «Sen hiç çukulatalı pasta yemedin mi?»

Freddy yanıt verdi. «Tabii yedim ama koluma takıp gezmeye götürmedim.»

Mel güldü. «Ay hadi sen de artık yola koyulalım.» İki erkek arabaya bindiler.

Carrie arkada üzüntü içinde pencereden dışarı bakıyordu. Erkeklerin nefret dolu sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Sittirici zenci. Çukulatalı pasta.

Gözlerine dolan yaşlar sessizce yanaklarından aşağıya yuvarlanıyordu. Üzüntüsünü diğerlerinden saklamak için başını devamlı pencereden yana tutuyordu.

Ön koltukta Mel ve Goldie neşe içinde konuşuyorlardı. Freddy de kazık gibi arka koltukta oturuyordu. Birkaç defa boğazını

temizledikten sonra sonunda «Demek Goldie ile aynı evde oturuyorsunuz?» dedi.

Carrie sesinin titrememesine dua ederek «Evet,» dedi. Bozulduğunu anlamasını istemiyordu. Eğer söylediklerini duyduğunu anlarsa işler daha berbat olurdu. Onu rahat bırakmaya karar verdi. «Biliyor musun başım çok ağrıyor. Eve gitsem daha iyi,» dedi.

Goldie hemen yanıtladı. «Olamaz. Tam altı aydır seni çıkarmaya uğraşıyorum. Burada bizimle kalacaksın. İşte bu kadar. Öyle değil mi Mel?»

Coşku dolu bir evet.»

Carrie sıkıntı içinde arkasına yaslanıp oturdu. Artık kaçmasına olanak yoktu.

Elli ikinci Sokakta şampanyanın sular gibi aktığı, bongoların çaldığı caz müziği lokalinde eğlenmeye başladılar.

Neşesini bulan Goldie keyiften havalara uçuyordu. Carrie meyva suyuna yapışıp kalınca kıyametleri kopardı. «Hey beni dinle yavrum. Bu gün benim doğum günüm ve eğlenmek istiyorum. Eğer sen suratını asıp otururşan tüm geceyi rezil edersin. Haydi bakalım biraz şampanya iç. Ve Tanrı aşkına biraz gülümse.»

Carrie yine mecbur kaldı. Şampanyanın tadını unutmuştu. Halbuki Whitejack cebinde parası olduğu zaman şampanya su gibi akardı. Bir kadehin kendisini tekrar felaket yoluna saptırmıyacağını anladı. Ve ne yapıp yapıp bu geceyi geçirmesi gerekti.

Bir kadeh iki, sonra üç, oldu. Ve kalkıp başka bir klübe gittiler. Beyaz dayauriler öylesine lezzetliydi ki Carrie dört kadeh yuvarladı. Ne de olsa küçücük kadehlerde ikram ediyorlardı ne zararı dokunurduki?

Dördü Clemmie'nin kapısından içeri girdiklerinde hepsi kafayı bulmuşlardı. Carrie ve Freddy içli dışlı dost olmuşlardı. Gülüşüp, kıkırdaşıp, dans ediyorlardı. Ve erkeğin eli kazayla veya bilerek memesine değdikçe Carrie sesini çıkartmıyordu. Kendisini çok rahat, özgür ve canlı hissediyordu. Ve yıllardır ilk kez gerçekten yaşadığını söyliyebilirdi.

Freddy «Sen çok güzelsin biliyor musun?» diye dili dolanarak konuştu.

Carrie kollarını erkeğin boynuna dolayıp gözlerinin içine bakarak yanıt verdi. Sittirici zenci lafı artık beyninde çınlamıyordu. İçtenlikle «Teşekkür ederim» diye mırıldandı. Uzun zamandır hiç kimse kendisine böyle güzel iltifat etmemişti.

«Gerçekten güzelsin,» diye sanki kızın karşı koymasını beklermişcesine israr ediyordu. «Gerçekten güzelsin.»

«Hey» Goldie, Carrie'yi dürtüklüyordu. «Orada oturan adamı görüyor musun? İşte klübün sahibi Gino Santangelo onunla bir kez tanışmıştım. Gerçekten çok kötü bir adam.»

Carrie başını çevirip erkeğe baktı. «Ben zamanında çok kötü adamlar gördüm,» diye övündü.

Goldie heyecanla kıkırdıyarak «Carrie seni hiç böyle görmemiştim,» dedi.

«Evet. Sen hiç bir şey bilmiyorsun.»

Goldie, Mel'i dürtükledi. «Gerçekten kafayı buldu.»

Mel sırıttı. «Carrie elli papel kazanmak ister misin?»

«Aklından neler geçiyor koca oğlan?»

«Elli papele bahse girerim ki Bay Santangelo ile işi pişiremezsin.»

«Öyle mi?» Carrie'nin gözleri parladı. «Bahsi kaybettin oğlum.»

Kimsenin kendisini durdurmasına fırsat vermeden masadan ayağa kalktı ve kalabalığın arasından sallanarak ilerledi.

Goldie hayretle elini ağzına kapattı. «Oh Tanrım Mel ne yaptın? Carrie hiç böyle davranmazdı.»

Erkek çirkin çirkin güldü. «Haydi oradan bebek belki yüz kez yaptığı bir şeyi tekrarlıyacak.»

«Hayır. Hayır.» Goldie dumanlı kafayla tartışmaya çabalıyordu. «O biçim kız değildir...»

Mel kızı uzun uzun öpüp susturdu ve daha sonra birlikte neler yapacaklarını fısıldamaya başladı.

Goldie, Carrie'yi aklından çıkartıp kendisini düşünmeye başladı.

İyice sarhoş olan Freddy yüzünü buruşturdu. «Teşekkür ederim ahbab,» diye yakındı. Fakat gözleri iki masa uzakta tek başına oturan esmere takıldı.

Carrie tek başına salonun içinde ilerliyordu.

GINO
1938

Gino salonun başındaki her zamanki masasında oturuyordu. Kapıdan içeri giren müşteriler yanına gelip saygılarını sunuyorlardı.

Üç parçalı koyu renk kostümü, ipek gömleği ve zevkli kravatıyla çok şıktı. Siyah saçları düzgün taranmış, serçe parmağındaki elmas ışıkların altında pırıl pırıl parlıyordu. Yalnızca yüzündeki yara izi hafifçe ona meşum bir ifade veriyordu. Geçenlerde kadının biri sert kara gözlerini Rudolp Valentino'ya benzetmişti. Rudolp Valentino'ya. Bu kompliman çok hoşuna gitmişti.

Bir yıla yakın hep siyahlar giyiyordu. Ama giymekte haklıydı değil mi? Merhum karısı Cindy'nin anısına saygı gösteriyordu. Apartmanın yirmi beşinci katındaki teras dairesinin penceresinden aşağıya düşmüştü. Feci ve korkunç bir kazaydı. Ve olay anında Gino kentte bile değildi. Yakın arkadaşı Senatör ve Bayan Duke'larla birlikte Westchester'deki konaklarında kalıyordu.

Evet. Korkunç bir felaketti. Otuz iki yaşında dul kalması feci bir darbeydi.

Karısı adına muhteşem bir cenaze töreni düzenlemişti.

Cindy her zaman saygıyla anılacaktı.

Maalesef cenaze törenine Henry Moufflin Jr. da katılamamıştı. Kötü bir araba kazası geçiren genç, Avrupa'da iyileşiyordu. Ve söylentilere göre Avrupa'yı çok sevdiği için Amerika'ya dönmeyi hiç düşünmüyordu.

Aynı hafta özel dedektif Sam Lawson'un yazıhanesinde çıkan yangında dedektif ve tüm evrakları yanıp kül olmuştu. Rastlantıya bakın ki Sam Lawson. Cindy'nin tuttuğu özel dedektifti. Gino saygı gösterisinde bulunmak için cenaze törenine büyük bir çelenk yollamıştı. Böyle bir davranış Cindy'nin çok hoşuna giderdi.

Buzlu viskisini içerken masasına doğru gelen kadını inceledi. Zenci. Ekzotik ve tüm trafiği alt üst edip karıştıracak memeleri vardı.

Masanın önüne gelince durup, gülümsedi. «Bay Santangelo?»

«Evet.»

«Klübün sahibi olduğunuzu söylediler. Böyle klas bir yere sahip olduğunuz için gelip sizi kutlamak istedim.»

Gino gülümsedi. Bazı kez atak kadınlardan hoşlanırdı. «Oturun bir içki içelim.»

Carrie oturdu. Kendisini fevkalade hissediyordu. Öylesine kafayı bulmuştu ki eğer isterse tüm dünyaya sahip olabilirdi.

Gino «Şampanya mı?» diye sordu.

«Tabii.»

Erkek parmaklarını şaklatınca hemen bir garson belirdi.

«En iyi cins bir şişe şampanya.»

«Peki. Hemen. Bay Santangelo.»

Gino kadını inceledi. Alışılmamış nadir bir güzelliğe sahipti. Bir kadeh içtikten sonra onu eve götürecekti.

Bir kadeh daha kadın koşarak gelirdi.

Carrie inliyerek «Onu yine yap. Um... lütfen,» dedi.

Gino onu yalıyordu. Sabırla dilini büyük bir ustalıkla içeri dışarı sokup çıkarıyordu. Bir kadını diliyle uzun zamandır sevmemişti. Fakat bu krem gibi yumuşak ve istekliydi... Sanki yıllardır erkek yüzü görmemiş gibiydi. Gino'nun hoşuna gitmişti. Tüm cinsel istekleri tam gaz harekete geçmişlerdi.

Cinsel yaşamı fazlasıyla doluydu. Elinin altında her zaman hazır, sıcak ve sağlam Bee vardı. Klüpteki seksi şarkıcı kız - ama onun sık sık yıkanmadığından kuşkulanıyordu. Copacabana'da gösteri yapan kızlardan tutun da sosyete bayanlarına dek bir gecelik gelip geçici maceraları vardı.

Kadın bu kez daha yüksek sesle inledi.

Gino dilini çekip Carrie'nin üstüne çıktı. Kadın uzun düzgün kahverengi bacaklarını sıkıca beline dolayıp adeta içine girmesi için zorladı.

Gino bir an kendisini kaybedip boşalacaktı. Fakat hemen toparlandı. Aklı her zaman yaptıklarına seyirci kalırdı. Dik-

katli ve keskindi. Eylemi özellikle dikkatli bir seyirci gibi izlerdi. Hatta doruğa ulaşırken bile.

Kız doruğa ulaşıyordu. Carrie boşalırken, tüm enerjisini dikkatine verdi. Kadının içinin titrediğini hissediyordu ve sahneye çıkma sırası kendisine gelmişçesine doruğa ulaşmaya başladı.

Her şey bittikten sonra kızın evine gitmesini istiyordu.

Yataktan kalktı. «Hey. Hey. Hey,» dedi. «Bunları okulda öğrenmediğine bahse girerim,» dedi.

Carrie'nin beyni hâlâ şampanyanın sisleri altındaydı. Kendisini çok güçlü ve kontrollü hissediyordu. Oh çok güzeldi. Gino Santangelo kendisini kullanmamıştı. Carrie de erkeği kullanmamıştı. Birlikte keyfe ulaşılan güzel bir deneydi.

Tembelce yatağın içinde gerindi. Vücudunu tekrar doğmuş gibi tap taze hissediyordu. Sanki birisi gelip vücudundaki tüm gerginliği çekip almıştı.

Gino rahatça: «Arabam aşağıda. Hazır olunca şoför sizi evinize götürebilir,» dedi. «Oh - al sana küçük bir armağan. Kendine güzel bir şey al.»

Elindeki yüz doları Carrie'ye uzattı. Koynuna aldığı kadınların hepsine armağan parası yüz dolar verirdi. Gino'nun alışkanlığıydı ve hiç kimse karşı gelmiyordu. Sosyete kızları bile parayı çantalarına tıkıştırıp Gino Santangelo'dan ufak bir anı taşımak amacıyla ertesi günü Tiffany'e veya Cartier'e gidip ufak bir şey alıyorlardı.

Yataktan fırlayan Carrie «Seni orospu çocuğu» diye avaz avaza bağırdı. «Beni orospu mu sandın?»

«Hey tabii değil...»

«Nasıl cesaret edersin. Nasıl cesaret edersin.»

Karı herhalde aklını kaçırmıştı. Vahşi bir kedi gibi giysilerine saldırıp, çılgın gibi giyinirken bir yandan kötü kötü yüzüne bakıp avaz avaz bağırıyordu.

«Hey beni dinle. Eğer seni orospu yerine koysaydım piyasa fiyatını verirdim. Bu para armağan için.»

«Sittir ol,» diye bağırdı. «Eğer orospu olsaydım sana çok daha pahalıya mal olurdum.» Ve parayı Gino'nun yüzüne fırlatıp, şimşek gibi evden çıkıp gitti.

Gino hayretler içinde başını salladı.

Kadınlar.

Onları asla anlıyamıyordu.

Aşağıda Gino'nun arabasıyla şoförünün beklediğine aldırmıyan Carrie, Park Caddesinde yürümeye başladı. Dumanlı kafasındaki sisler hızla dağılıyordu. Sittirici zenci kelimesi kendisini yine rahatsız etmeye başladı. Kıpkırmızı koyu bir öfke de içinde dalga dalga kabarmaktaydı.

Gino Santangelo'ya yanaşırken ne düşünüyordu? Orospudan başka kim bir erkeğin masasına gidip oturur ve yarım saat sonra koynuna girerdi?

Sittirici zenci. Orospu. Bu kelimeleri aklından çıkaramıyordu. Doğru yolu seçmek için kendisini çok zorlamıştı. Ve şimdi —bir geceden sonra— yine başladığı yere dönmüştü. Niçin Goldie kendisine engel olmamıştı? Niçin Goldie ve pis arkadaşlarıyla çıkmaya razı olmuştu?

Bir taksi bulana dek yedi blok yürüdü. Şoför kuşkuyla kendisini süzüp, «Tatlım Harlem'e gitmem,» dedi.

Adama buz gibi gözlerle bakan Carie de «Ben de gitmem tatlım,» dedi.

Şoför bu işten hoşlanmadı. Village'a gidene dek buz gibi sessizliği sürdürdü.

Carrie evin önüne gelince adamın parasını verip, üç kat merdiveni çıktı. Evden içeri girince, Freddy'i kendi yatağında bulması tepesini iyice attırdı. Hem de kendi yatağında. Gözlerine inanamıyordu.

Öfkeyle erkeği tartakladı. «Git burdan,» diye homurtulu bir fısıltıyla ısrar etti.

«Ay haydi canım,» diye uyku sersemi sarhoş adam mırıldandı. Yataktan kalkıp evine gitmeye hiç niyeti yoktu.

Carrie «Yatağımdan kalkar mısın?» diye tısladı.

Freddy dili dolanarak «Niçin yanıma yatmıyorsun? Bütün gece seni bekledim,» dedi.

«Sen de niçin düşüp ölmüyorsun?»

Erkek bileklerinden tuttu. «Haydi şekerim. Oyun bozanlık etme.»

«Bırak beni.»

Freddy inanılmıyacak kadar güçlüydü. Kolaylıkla Carrie'yi yatağa çekti.

Kız öfkeden boğularak «Eğer beni bırakmazsan bağırırım,» dedi.

«Tatlım sakın öyle bir şey yapma,» diyerek kocaman avucunu kızın ağzına kapatıp bağırmasını önledi. Aynı zamanda kızı sıkı sıkı yatağa bastırıyordu. Diğer eliyle etekliğini kaldırıp, bir çekişte donunu yırttı.

Carrie uyuşmuştu. Vücudundaki tüm kuvveti çekildi.

Kızın sessizliğini teslimiyet işareti sanan Freddy her nasılsa erkeklik organını çıkartıp Carrie'nin içine tıktı.

Kız boğulurcasına garip sesler çıkarttı. Ağzının üstünde kapalı duran el acı acı bağırmasını önlüyordu.

«İçin çok kaygan,» diye Freddy mırıldandı. «Bahse girerim çok zevk alıyorsundur. Huh öyle mi tatlım huh?»

Carrie hiç bir şey düşünmemeye zorlandı. Erkek ağzının üstündeki elini çekince bağırmadı. Freddy işini bitirene dek sessizce bekledi. Sonra sukünetle «Bayım borcunuz otuz dolar. Üç tane gıcır gıcır onluk,» dedi.

Freddy «Ne?» diye mırıldandı.

Buz gibi sakin, «Orospuyla yatınca para ödenir, özellikle sittirici zenciyle yatınca,» dedi.

«Fakat-»

«Parayı öde yoksa ırzıma geçti diye bağırırım.»

Freddy parayı ödedi.

Carrie hiç vakit kaybetmeden Goldie'nin yanından ayrıldı. Hemen ertesi günü evden taşındı. Tiyatroya telefon edip sahne müdürüne çalışamıyacağını bildirdi.

Elinde bavuluyla kiralık bir oda bulana dek sokakları arşınladı. Ama talihi yine kendisine küsmüştü. Ve yeterince kapılar teker teker yüzüne kapanınca mesajı aldı. Bir otobüse atlayıp, kentin aşağı kısmına bildiği sokaklara gitti.

Harlem eskisinden daha pis görünüyordu ama Carrie buraya aitti. Kendisine bir oda bulup, inzivaya çekildi. Geleceğe ait planlar yapıp kararlar vermeden önce birkaç ay geçirebilecek kadar parası vardı.

Altı hafta sonra hamile olduğunu anlayınca şok geçirdi.

Beyninden aşağı kaynar sular indi, çünkü kendisini kısır sanıyordu. Whitejack da defalarca «Sen doğurgan değilsin,» diye güvence vermişti.

Şimdi hamileydi ve çocuğunun babasının kim olduğunu bilmiyordu.

Gino Santangelo. Freddy Lester. İkisinden biri olabilirdi.

Ne yapacağını, nereye başvuracağını bilemiyordu.

Bee uykusunda mırıldanıp, Gino'ya sokuldu. Donsuz yatıyordu - kadınlarının yatakta donsuz yatmalarını isterdi.

Hâlâ Greenwich Village'deki evinde oturuyordu ama bazı değişiklikler yapılmıştı. Birincisi Gino tüm binayı satın almıştı. Kadının oturduğu daireyi genişlettirip Marco için bir yatak odası ve sevdiği yemekleri pişirebilmesi için kocaman bir mutfak ilave ettirmişti. Ama evin dekoru aşağı yukarı aynıydı. Gino böyle seviyordu - güzel ve sıcak bir yuva. Ve ömründe yuva diyebileceği güzel bir evi olmamıştı...

Cindy ile paylaştığı teras katının bir benzeri daireyi de devamlı tutuyordu. Dekoratörlerin süslediği lüks dairede çok az vakit geçiriyordu.

Oswald Duke'la ortaklaşa Wall Street'in köşesinde bir bina daha almıştı. Yasal işlere büyük yoldan giriyordu. Fakat burada fazla yasal olmayan işlerini de sıkı sıkı idare ediyordu.

Bir içki firması. İki çamaşır yıkama şirketi. Nakliye işleri ve bir dizi araba satım galerisi vardı. Hepsi gözönünde tutulacak olursa elinden kimse tutmadan sokaklarda tek başına işe atılan bir çocuk için fena sayılmazdı.

Her gün ofisine gidip, Wall Street Journal ile boğuşup sekreterine birkaç mektup dikte ettiriyor ve sonra kendisini daha rahat hissettiği Clemmie'nin üstündeki küçük yazıhanesine kaçıyordu.

Kendi zevki için üç araba, altmış takım kostüm ve adeta çift sürercesine karıştırdığı kitaplarla dolu bir kütüphanesi vardı. Ama ilk okuduğu Gatsby hâlâ en sevdiği romandı.

Kasasında sakladığı Oswald Duke'un aşk mektupları, kendisini her an yıkabileceklerini ve asla kimseye iyilik yapmamasını sürekli anımsatıyorlardı.

Oswald yapılan iyiliğe çok minnettar kalmıştı. Clementine ise başka öyküydü. Aralarındaki ilişkini nsona erdiği gerçeğini

asla kabul etmiyordu. Kendini beğenmiş soğuk, gururlu halini yitirmiş, sürekli Gino'ya baskı yapıyordu. Masalar ters çevrilmişti. Clementine ile ilk tanıştığı günlerde kadın yaşamının zirvesindeydi. Gino ise kadının kendisine vereceği herşeyi almaya hazır bekleyen ümitsiz acemi bir çocuktu. Şimdi Gino zirvedeydi. Ve on yıllık cinsel servis kadına olan borcunu yeterince ödemişti? Niçin zerafetle boynunu iğip, Gino ile dostluklarını sürdürmüyordu?

Ellerini Bee'nin çıplak beyaz kalçalarının üstüne koyup sıktı. «Uykucu, uykucu.» Kadın Gino'dan yana dönünce, kocaman başlı memeleri erkeği heyecanlandırdı. «Git saçlarını tepene topla,» diye buyurdu.

Kadın istenilene karşı koymadan yataktan kalktı. Bee'nin kendisiyle hiç tartışmaması çok hoşuna gidiyordu.

Bee çırılçıplak tuvalet masasına doğru yürüyüp aynanın önüne oturdu ve şahane kızıl saçlarını tepesine toplamaya başladı.

Yatağın üstünde sırt üstü yatan Gino üstündeki yorganları atıp, kadının saçlarını toplamasını izlerken bir yandan da uyanan erkekliğine bakıyordu.

Bee hazır olduğu zaman kendisi de hazırdı.

Kadın ayağa kalktı. Yatak odasının kapısını kilitledi ve şehvetli adımlarla yatağa doğru yürüdü. Yere diz çöküp, erkeğin cinsel organını ağzına aldı. Sessizce yatağın kenarında oturan Gino sert bakışlı kara gözleriyle bakıyordu.

On beş dakika sonra doyuma ulaşmaya hazırdı. Parmaklarıyla ümitsizce kadının saçları arasındaki tokaları arayıp, teker teker çıkarttı. Tam doruğa ulaştığı anda kadının sık kızıl saçları titreyen sertliğin üstüne saçıldı.

Aldo «Vera telefon etti,» dedi.

Gino «Vera mı?» diye sordu. «Ne zaman dönmüş?»

Aldo omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Söylemedi. Kendisini aramanı istedi.»

Gino yavaşça ağzının içinden sövdü. İki yıldır sesleri sedaları çıkmıyordu. Vera'nın cebine yirmi bin dolar koyup, Paolo'yu da yanına katarak Arizona'ya yollamıştı.

Tekdüze bir sesle «Onu asla görmek istemiyorum,» demişti. «Parayı onu asla tekrar görmemek için veriyorum. Anladın mı?»

«Evet. Gino.»

«Şimdi onu al Arizona'ya götür ve hayata yeniden başlayın. Küçük bir dükkan filan alıp yerleşin.»

«Peki. Gino.»

«Eğer mektup yazmak istersen yazabilirsin. Fakat senden hiç haber almazsam işlerin yolunda gittiğini anlarım.»

Kadın parayı alıp koşarak gitmişti. Ve hiç haber çıkmamıştı. Bir kart bile atmamıştı. Ve şimdi geri dönmüştü. Ve bunun anlamı neydi?

«Çocuk son taksidi ödedi. Hem de faiziyle. Bu sabah getirdiler,» diye Aldo haber verdi.

Gino gülümsedi. «Gördün mü?» Çocuğun öldürülmesini buyrunca Gino'ya telefon etmişlerdi. Jake'i Los Angeles'de La Cienega Bulvarındaki bir restoranda görmüşlerdi. Çocuk görüldükten sonra izlenmiş ve uğradığı silahlı saldırıdan paçayı kurtarmıştı. Daha sonra Jake, Gino'ya telefon edip yalvarmıştı. «Lütfen bana güven. Biliyorum. Yaptığım iş çok çirkindi. Lütfen bana güven ve ölüm fermanını kaldır. Senden çaldığım parayı faiziyle birlikte son kuruşuna dek ödeyeceğim.»

Erkek çocuktu. Gino cesur insanlara hep hayranlık duyardı. Çocuğa bir şans daha tanıdı.

O zaman Aldo «Sen delisin,» demişti.

Gino da «Görürüz» diye yanıt vermişti.

Şimdi gülümsedi. Paranın tamamı faiziyle ödenmişti. Ve Çocuk yaşamının sonuna dek kendisine borçlu kalacaktı. İşte bu iyiydi. Hem de çok iyiydi.

«Vera nerde kalıyor?» diye sordu.

Aldo Doğu yakasının aşağı mahallelerinde ucuz bir otelin numarasını verdi.

Gino telefonu kaldırıp numarayı çevirdi.

Vera telefonda yalan söylemişti. Şimdi yine söylüyordu. Bu gibi şeylerde sezileri kendisini hiç yanıltmazlardı. Usulca «Vera yirmi bin doların kurutemizleme işinde battığına inanmamı gerçekten istiyor musun?» dedi.

Waldorf Astoria'nın yemek salonunda karşılıklı oturuyorlardı. Saçları donuk ve yağlı yüzü alkolden şişip kızaran Vera sırtındaki ucuz mavi giysisiyle bir sinir küpünü andırıyordu.

Gözlerini masa örtüsünden kaldırmadan «İnan Gino,» dedi. «Gerçekten şansımız çok kötü gitti. Durmadan işe para yatırıyorduk ve her şey sürekli bozuk gidiyordu.

«Neler?»

Gözlerini yine masanın örtüsünden kaldırmadan «Oh, işte yeni makinalar filan sürekli bozuluyordu.»

Gino içini çekti. Niçin zavallı karıyı sorularıyla sıkıştırıyordu? Asla kurutemizleme işine girişmediklerine bahse girerdi. Paolo ömründe bir gün namusuyla çalışmamıştı.

Sonunda gözlerini masanın örtüsünden kaldırıp yalvaran bakışlarla özür dilercesine «Baban gerçekten işi yürütmeye çabaladı,» dedi. «Bak elimizde biraz daha paramız olsaydı sonunda işi kıvıracaktı.»

«Bunun için mi geri geldin?» Para istemek için mi?»

Kadın suçluluk duygusuyla oturduğu yerden sıçradı. «Eh, eğer sana açıklarsam biliyordum ki..»

«Paolo nerde?»

«Eee» - kan çanağına dönen gözlerini korkuyla sağa sola çevirdi - «o... ee en iyisi düşündüm ki... yani ben de düşündüm ki... aranızın iyi olmadığını bildiğim...»

«Seninle kente döndü mü?»

Kadın peçetesini avucuna alıp der top etti. «İnan bana çok değişti. Sana yalan söylemem. Ve şunu unutma ki o senin baban.»

Tanrı aşkına ne bok yemeğe unutmıyacaktı? Tekdüze bir sesle «O burada değil mi?» diye sordu.

Vera, garsonun getirdiği viski bardağına sarılıp, telaşla bir yudum içti. «Evet. Seni görmek istiyor. Gino onun tek evladısın.»

Tabii. Peki ya fakir ve güçsüz tek evlat olsaydı ne olacaktı? Orospu çocuğu hâlâ kendisini görmek isteyecek miydi?

Bok isterdi.

Usançla «Sana söyledim,» dedi. «Yirmi bin doları onu benden uzak tutasın diye vermiştim.»

Sanki kadın Gino'nun söylediklerini duymamış gibi «İki yıldır hapse girmedi. Başını belaya sokmuyor. Bana karşı da çok iyi davranıyor.»

Evet. Elinde oynıyacak yirmi bin doları olduktan sonra neden iyi davranmıyacaktı? «Vera benden istediğin nedir?»

«Babana bir şans daha tanı.»

Öfkeyle «O kelimeyi kullanma,» dedi.

«Hangi kelimeyi?»

«Babam saçmalığını filan. Kes bunları.»

«Fakat gerçekten kaçamazsın. O senin baban.» Gözleri yaşararak sert sert Gino'nun yüzüne baktı. «Ben ona bir şans tanıdım. Neden sen de tanımıyorsun?»

Gino içki bardağını eline alıp bir yudumda içti.

Kadın onun bir anlık yumuşadığını sezdi. «Hayatımda senden hiç bir şey istemedim,» diye sızlandı. «Adama bir şans daha tanı. Benim için. Hiç olmazsa onu bir kez gör.»

Neden yaptığını bilmeden başını salladı. «Peki görürüm.»

Kadının kırmızı yüzü aydınlandı. «Beni reddetmiyeceğini biliyordum.»

«Onu göreceğim,» dedi. «Hepsi bu kadar. Onu görür görmez sarılıp, öpüp geçenleri unutacağım demek değildir.»

Kadın ayağa kalktı. «Gidip onu getireyim,» dedi.

«Ne yapacaksın?»

«Lobide bekliyor. Beni düş kırıklığına uğratmıyacağını biliyordum.»

Gino kadını durdurmaya fırsat bulamadı. Vera yerinden fırladı gitti. Sessizce içinden sövüyordu. Yanağındaki yara izini elleyip, terlemeye başladı.

Garsona işaret edip bir içki daha istedi. Ve Paolo'yu en son ne zaman gördüğünü düşündü. Kaç yıl önceydi? On altı on yedi mi? Çok uzun yıllar önce. Hayır yeterince uzun değildi. Yeni yetme bir çocuktu. Fakat o zamanlarda bile babasından daha erkekti. Babasına attığı dayağı anımsayıp keyiflendi.

Gözlerini yemek salonunun kapısına dikti. Ve Vera içeri girdi. Yalnız Paolo yanında yoktu. Kadın yanında hafifçe topallıyan, yağlı saçlarını tepesine yapıştırarak taramış, yaşlı sıska bir adamla birlikte yürüyordu. Yaklaştıkça Gino adamı tanıdı - evet, Paolo'ydu. Seneler adamı böylesine mi yıpratmıştı? Çünkü Gino babasını her zaman zayıf ve ince sık kahverengi saçlı bir adam olarak anımsıyordu. Masaya yaklaşan bu adamın yüzü ise içkiden şişip kabalaşmıştı. Gino'nun üstüne eğilmiş, alkolün bozduğu yüzünde gülümsemeyle omuzunu okşuyordu. «Merhaba oğlum. Görüşmiyeli çok zaman oldu.»

Merhaba oğlum mu? Gino kulaklarına inanamıyordu. Merhaba oğlum ha? Solucan herif kendisini acıklı bir film mi çeviriyorum sanıyordu?

Solucanın elini omuzundan atması için omuzunu salladı ve kısaca «Paolo otur,» dedi.

Paolo oturdu. Vera da oturdu.

Paolo «Evet oğlum,» diye söze başladı.

Gino buz gibi «Oğlum bokunu kes,» dedi.

Paolo'nun yüzündeki gülümseme titredi ama bozulmadı.

Vera inledi. «Gino. Sinirlenme ha? Artık kavga etmiyelim.»

Paolo hoş görüyle «Ziyan yok anlıyorum,» dedi.

Gino kara gözlerini dikip sert sert Paolo'ya baktı. «Benden ne istiyorsun? Havaya savuracak para mı?»

Paolo «Parayı yatırdığımız işte kaybettik,» dedi.

Gino bıkkınlıkla içini çekti. «Öyle mi? İş istiyorsan veririm. Fakat benden bir kuruş daha para sızdıramazsın. Yapacağın bir iş biliyorum. Ama yanlış adım atarsan kendini kapının önünde bulursun. Anladın mı?»

Paolo, oğlunun yüzüne sevimsizce baktı.

Telaşla söze karışan Vera «Çok değişti. Gino sen de göreceksin ya çok değişti. İşe aldığına pişman olmıyacaksın,» diyerek Paolo'yu sertçe dürtükledi, «Öyle değil mi tatlım?»

Adamın yüzünde tekrar arsız sarhoş sırıtması belirdi. «Doğru.»

Gino ayağa kalktı. «Anlaştık. Yarın akşam saat altıda onu Clemmie'ye getir.» Otoriteyle parmaklarını şaklatıp garsonu çağırdı. Kabaca «Bunlara yemek ver ve hesabı bana gönder,» dedi.

«Tabii Bay Santangelo efendim.»

Gino tek kelime söylemeden lokantadan çıktı.

Dışarda durup yağmur oluğuna tükürdü.

Paolo'yu ne zaman görse tükürmek isterdi.

CARRIE
1939

Kürtaj. Pahalı ve tehlikeliydi. Ve gerçekten kürtaj yaptırmak istiyor muydu? Evet.

Kirli bir apartman. Tüm biriktirdiği paralar. Elinde bir çift paslı makas bulunan yaşlı zenci bir cadı.

Dayanılmaz bir acı ve utanç.

Bağırmaması için boğazından aşağıya dökülen kötü cins bir içki.

Odasına dönünce, tek başına bir köşeye büzüldü. Bütün bir gün kanamadan sonra karamsarlık ve acı. Hâlâ gebeydi.

Karışık düşünceler. Gino Santangelo ile Freddy Lester'e haber vermeli miydi? Asla.

İntihar etmeli miydi? Belki. Bu düşünceyle oyalandı. Gerekirse istediği an intihar edebilme fikrini çok rahatlatıcı buldu.

Dünyadaki tüm varlığı cebinde kalan yirmi üç doları ve karnında, içinde büyüyen insandı. Kiralık odasında sırt üstü yatıp bekliyemezdi. Hayatında, atın üstünde koşarak Harlem'e gelip kendisini kurtaracak Yakışıklı Prensler de yoktu. Uyuşturuculara boyun eğmeyip, kendisini kurtarmıştı. Şimdi mi kurtaramıyacaktı?

Daha yirmi yaşındaydı.

Yaşamını sürdürmeye karar verdi.

Aylar yavaş yavaş geçiyordu. İş bulmak kolay değildi. Çeşitli işlere girip çıktı. Pis bir gece klübünde şarkıcılık. Sonra garsonluk. Sonra yine ucuz bir klüpte konsomatrislik. Ve hepsinde aradan bir süre geçtikten sonra patronlarıyla cinsel ilişki de görevlerinin arasında olduğunu öğrenince işten ayrılıyordu.

Parası kıttı. Karnı gün geçtikçe büyüyordu. Gariptir ama içindeki bebek büyüdükçe geleceğe daha ümitle bakmaya baş-

ladı. Onların geleceği. İkisinin geleceği. Çok komik olmakla birlikte bunu düşündükçe heyecanlanıyordu.

Sonunda bir restoranda kasiyer olarak iş buldu. Bu kez artık karnı iyice büyüdüğü ve kendisini Bayan Brown olarak tanıttığı için sarkıntılık eden olmadığından uzun süre işte kaldı.

17 Mayıs 1939'da Carrie'yi New York'taki All Saints hastahanesine kaldırdılar. Ve 18 Mayıs saat gecenin üçünde dört kiloluk bir oğlan çocuk doğurdu. Doğum sırasında az kaldı ölüyordu.

Bebeğe Steven adını verdi.

GINO
1939

Avrupa'daki savaş gürültüleri Amerika'yı sarsmaya başladı. Alman diktatörü Hitler Polonya'yı işgal etti. İngiltere ve Fransa, Almanya ile harbe girmişlerdi. Başkan Roosvelt Amerika'nın tarafsız kalacağını açıklamıştı, ama kimse gelecekte neler olacağını bilmiyordu.

Senatör Oswald Duke ve Gino Santangelo bir gün oturup bu durumda para kazanma yollarını araştırdılar.

Oswald, birkaç tane alet edavat imal eden fabrika almalarını önerdi. İlerde gerektiğinde bu fabrikaları, makina ve silah imalinde kullanabileceklerdi. Gino kabul etti. Oswald endüstriyel lastik fabrikaları, bir dizi benzin istasyonu ve ülke çapında içleri kahve, şeker, ve çeşitli konserveler dolu depolar satın almalarını da önerdi. Oswald «Hiç bilinmez. Eğer Avrupa' daki savaş yayılırsa herkes bu malları alabilmek için canlarını feda ederler,» dedi.

Gino ihtiyar adamın önerdiği herşeyi yaptı. Bugüne dek hiç yanılmamıştı. Ve geleceği düşünerek yaşamak da iyi bir fikirdi.

1939'un yılbaşı akşamı Gino Clemmie'yi kapattı ve özel bir parti verdi. Davet edilen herkes geldi. Yılın en iyi ve sözü edilen partisiydi.

Gino'ya göre de en kötü partisiydi.

Hoşuna gitmeyen iki olay meydana geldi.

Birincisi Clementine Duke sarhoş olup Gino'nun yüzüne içki bardağını fırlatıp herkesin duyabileceği bir sesle dudaklarını alayla kıvırıp «Katil» diye bağırdı.

Kadının porselen tenli yüzünü tokatlayıp, sıska kıçına tekme atmamak için kendisini zor tuttu. Ve aldırmadığını göstermek için yüzündeki içkiyi silip sırıttı. Sonra «Bayan Duke yine sarhoş arkadaşlar haydi eğlenmemize devam edelim,» dedi.

Clementine'in öfkeden bembeyaz olan yüzü, etrafını saran arkadaşlarının arasında kaybolup gitti. Karısının kolundan yakalayan Oswald onu eve götürdü.

İkinci tatsız olay da Paolo ile ilgiliydi. Gino ona ayak işlerini vermiş —oraya buraya gidiyordu— ve uzun süre olaysız devam etmişti. Fakat, kuliste dolaşmaya çıkan Gino, Paolo'yu pantolonunu ayaklarına indirmiş, Clemmie'de koroda çalışan korkudan taş kesmiş dansöz kızı becerirken yakaladı.

Babasının pörsük kıçına bakmamaya çabalıyarak, yavaş fakat kötülük dolu bir sesle «Burada ne bok yiyorsunuz?» diye sordu.

Kız yüksek sesle çığlık attı. «Oh Bay Santangelo. Özür dilerim. Yapmam gerektiğini söyledi - çünkü eh işte yapmazsam işten atılacağımı söyledi.»

Hızla pantolonunu toplayan Paolo tüyüp gitti.

Gino kıza baktı. Çok gençti. Tecrübeli kızlardan hiç biri bu palavrayı yutmazdı.

Ağır ağır «İstemediğin bir şeyi asla yapma, asla. Anladın mı?» dedi.

Geri dönüp Paolo'yu aradı ama bulamadı. Öfkesinin acısını çıkaramadığı için içi yanıyordu. Sonunda kabak Bee'nin başına patladı. «O orospu çocuğu anasını bellediğimin herifi,» diye homurdandı.

Parti sona erince, Bee'nin evine gittiler. Kadın şahane saçlarını başının üstünde toplayıp, erkeğin çok hoşlandığı şeyi yaptı.

Ama bu kez Gino'yu kadının yaptıkları bile yatıştıramadı.

Uyku tutturamadı. Bee'nin sıcak vücuduna yaslanıp, kadının derin rahat soluk alışını dinledi. Allah kahretsin kadının derin derin nefes almasından uyuyamıyordu. Bu horultu sürdükçe kim uyuyabilirdi ki?

Yataktan kalkıp, mutfağa gitti. Buz dolabını açıp tabağına dondurma doldurdu.

Clementine'in gergin çizgilerle dolu buruk bakışlı yüzünü ve sarhoşca «Katil» diye bağırışını düşündü.

Orospu. Bu davranışının karşılıksız kalacağını mı sanıyordu? Oswald'la karısı hakkında konuşması gerekti.

Katil. Hiç kimse bir şey kanıtlıyamazdı. Gazetelerde Cindy'nin vakitsiz ölümü hakkında birçok yazılar çıktı. Gino hepsini avukatların verdiği raporlarla çökertti. Tanrı aşkına ne olursa olsun, karısının ölümünden acı çeken bir kocaydı. Ve dahası, çok kuvvetli tanıkları vardı.

Leş kargaları. Ellerine geçen ilk fırsatta şunun veya bunun

için kendisine saldırıyorlardı. Zaten vergi otoritelerinin ensesinde solumaları yetmezmiş gibi şimdi bir de gazetecilerle boğuşması gerekiyordu. Skandal yaratmaya bayılıyorlardı. Herhalde yarın tüm New York paçavralarında tüm partinin haberi çıkacaktı. «GİNO SANTANGELO ve SENATÖRÜN KARISI.»

Daha önce Bee'nin kendisini tatmin etmediği gibi dondurmadan da zevk almadı. Buzdolabına gidip bir tabak daha doldurdu. Dondurmasını kaşıklarken bir yandan da Paolo'yu düşündü. Vera'nın sözüne kanıp da neden babasına iş verdiğini anlıyamıyordu. Ve altı ay sonra «Ben Gino Santangelo'nun babasıyım» numarasını koşup çalışan kızları düzüyordu. Çok güzel. Şahane.

Ha! ya Vera nerelerdeydi? Partiye Vera'yı davet etmişti. Vera nerdeydi? Bu soru kafasını kurcalamaya başladı. Haftalardır onu görmüyordu.

Gözlerinden uyku akan dokuz yaşındaki Marco mutfağa girdi. «Merhaba. Ben de dondurma yiyebilir miyim?»

«Yatağına git çocuk. Anandan sopa yersin.»

«Ay, lütfen,» diye Marco yalvardı. «Annem kağıt şapkalar ve balonlar getireceğine söz vermişti. Getirdi mi?»

Gino oğlanın saçlarını karıştırdı. «Evet. Getirdi.»

«Nerede? Alabilir miyim?»

Gino kesinlikle, «Hayır alamazsın,» dedi. «Çok bağırma anneni uyandıracaksın.»

«Ay, lütfen...»

«Hayır. Otur dondurmanı ye ve sesini kes.»

Oğlan sırıtarak mutfak masasına oturdu.

Gino buzdolabına gidip bir tabak dondurma da Marco'ya koydu. Bee görse öfkesinden deli olurdu. Çocuğu çok şımarttığından yakınıyordu. Fakat kim şımartmazdı ki? Vaktinin çoğunu burada geçirmesinin başlıca sebeplerinden biri de Marco'ydu.

Gino birdenbire «Hey yarın seninle sinemaya gidelim mi? Stagecoach filmini herkes çok beğeniyor. John Wayne. Kovboylar ve Kızılderililer. Ha ne dersin?» diye sordu.

«Sahi mi?»

«Tabii sahi. İkimiz birlikte seyrederiz. Yalnızca sen ve ben.»

Marco sırıtarak dondurmayı ağzına tıkıştırdı.

Gino «Beni dinle,» dedi. «Şimdi giyinip gideceğim. Annen uyanınca rahatsız edilmeden çalışmak için ofise gittiğimi söy-

le. Öğle vakti gelip seni alırım. Şimdi hemen buraları topla ve git yat. Daha saat sabahın dördü,» dedi.

Giyinme odasına dönüp telaşla giyindi. Belki saat sabahın dördüydü ama Vera'ya küçük bir ziyaret yapıp hatırını sormasında sakınca yoktu. Tanrım, bunu daha önce akıl etmeliydi.

Paolo'yu nasıl kızla yakaladığını anlatıp, Vera'ya gözünü açmasını söyliyecekti...

Vera'nın Paolo'ya arabasını çekip gitmesini söylediğini gördüğü gün zevkten dört köşe olacaktı. Ve kadın eğer Paolo'yu başından atacak olursa, onun adına istediği küçük bir iş kuracaktı. Vera —tek başına olduğu sürece— istediği kadar Gino' nun iyi kalpliliğinden yararlanabilirdi.

Gündelik giysilerini sırtına geçirip, Greenwich Willage'deki evden melodisiz bir ıslık çalarak dışarı çıktı. Barsaklarında bir sızı vardı. Genellikle başına bir bela gelmeden bu sızıyı duyardı ama aldırmadı. Koca iki tabak dondurmadan sonra kimin midesi ağrımazdıki?

Vera ve Paolo'nun kaldığı otel pislik yuvasıydı. Doğu Yakasındaki pireli otellerdendi. Kapının üstündeki kırık neon ışıklarla «Kiralık odalar» yazılmıştı. Sanki bu fare deliğini dolduran müşteriler kiralığın anlamını bilirlermiş gibi.

Yılbaşı gecesi eğlencelerini kutlıyanlardan bazıları hâlâ sokaklarda dolaşıyorlardı. Kadınlar ellerindeki kağıt düdükleri çalıp şişko kıçlarını sallıyorlardı. Eskilikten parlayan giysili, kan çanağına dönmüş gözlüklü ve takma dişli sarhoşlar hâlâ sokaklardaydılar.

Gino eski Ford'u park edip dışarı çıktı. Otelin duvarına dayanmış bir orospu Gino'ya «Şahane vakit geçirmek ister misin koca oğlan?» diye sordu.

Gino kadına aldırmadan otelden içeri girdi. Resepsiyon masasının arkasında sivri burunlu bir adam sarhoş bir çiftle tartışıyordu. «Ya on papel verirsiniz veya çekip gidersiniz.»

Kadın vızıldadı. «Ay haydi Pete beş olsun, en fazla bir saat kalacağız.»

Sivri burunlu adam inat ediyordu. «Bu gece yılbaşı. Çift tarife uyguluyoruz. İşinize gelmezse çıkıp gidersiniz.»

Kadının yanındaki erkek cebinden cüzdanını çıkartıp, iki

eski beşliği masanın üstüne attı. Sivri burunlu adam bir eliyle paraları cebe indirirken diğeri ile arkada asılı duran anahtarlardan birini adama uzattı. Hiç konuşmadılar. Anahtarı alan çift halısız merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Gino'yu süzen Sivri burun «Ne istiyorsun?» diye sordu.

«Bay ve Bayan Santangelo burada mı kalıyorlar?»

«Kim arıyor?»

Gino yanıt vermeye gerek görmedi. Cüzdanından bir yirmilik çekip masanın üstüne sürdü. «Anahtarı istiyorum.»

Sivri burun hiç tereddüt etmedi. Paraları toplamaya gelince elinin hızına diyecek yoktu. Bir hareketle parayı cebine indirirken, anahtarı Gino'ya uzattı. «İkinci kat» diye mırıldandı. «Merdivenlerden çık asansör bozuk. Anahtarı benden almadın.»

Gino başını salladı. Otelin içi dışından da kötüydü. Merdivenlerden yukarı çıktı. İçerdeki koku insanı hasta etmeye yeterliydi. Kapıyı vurmaya gerek görmedi. Anahtarı kilide sokup açtı ve odadan içeri girdi.

Karşısında gördüğü sahneye hazırlıklı değildi.

Vera yatağın üstünde çırılçıplak büzülmüş duruyordu. Hırpalanıp, kullanılmış vücudundaki çürükler tavandaki keskin ışığın altında mosmor parlıyorlardı. Kollarının ve memelerinin üstünde kırmızı taze bereler vardı. Ezilen burnundan kan akıyordu. Paolo'ya doğrulttuğu 38'liği elinde sıkı sıkı tutuyordu. Hıçkırarak isterik soluklar alıyor ve çılgın gibi bağırıyordu. «Bu... kez... seni... öldüreceğim... öldüreceğim... seni...»

Paolo sırtında pis bir atlet ve donla yatağın ayak ucunda durmuş boş boş bakıyordu. Sağ elinde kocaman ölümcül demir tokalı kalın deri bir kemer sallanıyordu. Yağlı ak saçları karışmıştı. Kan çanağına dönen gözlerinde inanmazlıkla karışık gerçek korku ifadesi vardı.

Her ikisi de Gino'nun kapıdan içeri girdiğini fark etmediler.

Vera «Hergele» diye bağırıp tetiği çekti.

Kurşun Paolo'nun alnına saplandı. Gözlerinden ebediyen silinmiyecek şaşkınlıkla arkaya doğru sendeledi.

Vera tekrar «Hergele,» diye bağırdı, ama ikinci kez tetiği çekmeden önce Gino üstüne atlayıp ümitsizce elinden silahı almaya çabaladı. «Vera. Vera ne yapıyorsun?» diye bağırarak kadını yatağın üstüne bastırıp sıkı sıkı yumruklarının arasındaki silahı almaya çalıştı.

Kadın hıçkırmaya başladı. «Oh, Gino. Oh Tanrım... Oh Tanrım...»

Gino kısa süre sonra uyanınca unutacağı korkunç bir karabasanın içinde olduğunu hissediyordu. Uyandığında Bee, iri sıcak memeleri ve huzur verici kocaman kalçalarıyla yanında olacaktı.

Peki niçin uyanmıyordu? Niçin bu pis otel odasında, çırçıplak altında yatan, isteri krizleri geçiren Vera'nın üstünden kalkmıyordu? Ve şimdi yere yığılıp kalan babasının bir zamanlar yüzü olan harabeden dışarıya oluk gibi kanlar akıyordu.

Eğer daha bir dakika önce girseydi.

Eğer kadını zamanında durdurabilseydi.

Niçin? Paolo ölmüştü. Yaşamı boyunca bunu istememiş miydi?

Hâlâ elinden bırakmadığı silahla birlikte yataktan kalktı. Hıçkırıklarla sarsılan Vera şimdi öne arkaya doğru sallanıyordu.

Gino bir zamanlar babası olan yerdeki yığına baktı. Birlikte geçirdikleri güzel zamanları anımsamaya çalıştı. Fakat bir tane bile anımsayamadı. Zavallı vücudun yanına eğilip kalp atışlarını dinledi ama duyamadı. Zaten duyacağını da ümit etmiyordu.

Vera birdenbire oturup bağırdı. «Niçin yaptın? Gino niçin yaptın?»

Bu pislikten kurtulma olanaklarını düşünerek yavaşça «Sakin ol ben bir şey yapmadım,» dedi.

Kadın fısıldadı. «Evet sen yaptın. Onun cesaretini yitirdin. Herşey senin yüzünden oldu.» Ve tekrar bağırmaya başladı. «Sen yaptın Gino sen yaptın.»

Korkunç hıçkırıklarla boğularak yatağın üstüne düşüp bayıldı.

Gino tavana bakıp ne yapması gerektiğini düşündü.

Margaret O'Shaunessy ve Michael Flannery yılbaşı gecesi nişanlandılar. Erkek nişanlısına ucuz zümrüt taklidi bir yüzük ve otel odası anahtarı verdi.

«Söz verdiğim gibi kendimize bir oda tuttum,» diye heyecanla söylendi. Nişanı kutlamak için biraları çekip koşarak otele geldiler.

Margaret bulunduğu yerden hiç hoşlanmamıştı, fakat Michael sevgiyle giysilerini çıkarmaya başlayınca rahatladı. Nişanlısı «Bütün gece burada başbaşayız,» dedi. «Birincisinden hoşlanmazsan. Tekrar tekrar tekrar yaparız.»

Kız birinciden hoşlandı. Fakat tekrar tekrar ve tekrar yaptılar. Sonra yorgun düşüp, gelecekteki planlarını gözden geçirip konuştular.

Sabaha karşı üç buçukta uykuya daldılar.

Dörde çeyrek kala sularında yandaki odadan gürültüler gelmeye başladı. Margaret hemen uyandı. Öfkeyle bağıran kadın erkek sesleri geliyordu. Söylenenleri tam olarak duyamıyordu, ama sık sık «Orospu... pis sürtük... duramıyor musun...» gibi sözleri rahatça duyuyordu. Sonra uzun sessizlik oldu.

Margaret yandaki odadaki çiftin gürültüye tekrar başlamamalarına dua etti. Fakat duası kabul olmadı. Erkek yüksek sesle bağırdı. «Karı seni eşek sudan gelene dek döveceğim.» Ve bu açıklamadan sonra bir süre korkunç kayış sesleri duyuldu.

Margaret kalkıp yatağın içinde oturdu. Michael yanında huzur içinde horluyordu.

Nişanlısını uyandırıp uyandırmamayı düşündü. Yandaki odadan gelen gürültüler gerçekten korkunçtu. Dayak yiyen kadının ağlayıp inlediğini duyuyordu.

Çekine çekine Michael'ın böğrünü dürttü. Erkek kımıldamadı. Çok derin uyuyordu. Tekrar yorganların altına giren Margaret sesleri duymamak için yastığı başının üstüne çekip kulaklarını tıkadı.

Ama yararı dokunmadı. Kadının sesi gittikçe yükseliyor gürültü de şiddetleniyordu.

Margaret nişanlısını ciddi olarak uyandırmaya karar verdi. Adamı uyandırıp aklını başına toplatıncaya dek Margaret öfkeden kudurmuştu. «Michael Flannery bu odanın içinde ırzıma geçip beni öldürseler farkına varmıyacaktın,» diye nişanlısını azarladı.

Erkek mahcubiyetle sırıttı. «Ne oldu benim küçük güzelim?»

«Shhh... ve dinle.»

Michael yatağın içinde oturdu. «Neyi dinliyeceğim?»

Gürültü sona erdi.

«Oh Michael yan odadakiler kavga edip bağırışıyorlar. Ada-

mın söylediklerini bir duysan. Sanırım birisi fena dayak yedi. Sanırım-»

«Ben... seni... öldüreceğim...»

Çılgın gibi bağırarak söylenen bu sözler ince duvarları delip geçti.

Michael yataktan fırladı.

Aynı isterik kadın sesi «Hergele» diye bağırdı ve silah sesi duyuldu. Sonra yine «Hergele» diye bir çığlık.

Michael Flannery pantolonunu giymeye çabalıyordu. «Margaret sen burada kal. Ben gidip polis çağıracağım.»

«Michael beni burada bırakamazsın.»

Fakat gömleğinin etekleri uçuşarak kapıdan dışarı çıktı.

«Oh Ulu Tanrım bana yardım et lütfen,» diye söylenen Margaret O'Shasness bu kelimeleri gelecek aylarda anımsıyamıyacağı kadar çok yineliyecekti. O geceki olayda tek bu kelimeleri hatırlıyordu.

CARRIE
1941

Hardal rengi kostümle şişko adam erkeklik organını kaşıyıp, karşısında duran kıza düzercesine baktı. «Kızım senin adın ne?»

«Carrie» diye nazik olmaya çabalıyarak yanıt verdi. İçinden öfkeden kuduruyordu. Kızıymış. Hah. Yirmi sekiz yaşında ve bir çocuk annesiydi ama hâlâ kızım diyorlardı.

Sanki Carrie odada yokmuşcasına adam şiddetle erkeklik organını kaşımaya devam ediyordu. «Peki seni işe aldım,» diye kararını bildirdi. «Parası pek fazla değil - ama senin gibi güzel bir kız bahşiş toplamakta gecikmez.» Gözünü kırptı. «Ve daha çok anlarsın ya.»

Sittir ol şişko, bahşişini de kıçına sok dememek için kendisini zorlukla tuttu. Buna karşılık çok nazik «Teşekkür ederim Bay Wardle. Bu gece işe başlıyabilir miyim?» diye sordu.

Adam bir an elini erkeklik organından çekip, Carrie'nin omuzunu okşadı.

«Evet tatlım. Bu gece başlasan iyi olur. Müşterilere güzel memelerini gösterecek birşeyler giy.»

Carrie pis ofisten dışarı çıktı. Ve daha pis dans salonundan geçip eve gitmek üzere otobüse bindi.

Ev.

Harlem'in ortasında yıkık dökük bir binada Bebek Steven'le birlikte tek göz odada yaşıyorlardı.

Ev.

Banyosu yoktu. Gece fareler cirit atıyorlardı. Duvarlar yazın terleyip kışın akıyordu.

Öyle olduğu halde Steven ve kendisi için burası yuvaydı. Ve iki yıl ancak karınlarını doyuracak kadar para kazanmıştı.

Hiç kolay olmamıştı. Zor doğumdan sonra bitkin düşmüştü. Fakat hastahanede uzun süre kalmasına izin vermemişlerdi. İki hafta sonra cebinde işsizlik sigortasından aldığı üç beş

kuruş ve kucağında çocuğu ile tekrar yollara düşmüştü. Gündüzleri Steven'a bakacak bir kadın bulup eski işi restorandaki kasiyerliğe dönmüştü. Fakat bu iş uzun sürmedi. Karnı boşalınca, patron da başka fikirler edinmeye başlamıştı. Yaşlı sarı ince elleri olan bir adamdı. Carrie onun ellerine baktıkça tiksintiyle ürperirdi. Adamın karısı da şahin gibi kocasını bir an gözünden ayırmazdı. Bir öğlenden sonra arkadaki depoda Carrie'yi yakalayınca, sarı elleri ile vücudunun ellenmedik yerini bırakmamıştı. Ve Carrie aynı gün işten ayrılmıştı.

İki yıl hep aynı tür işlere girip çıkmıştı. Her zaman patron ve hep aynı öykü. Kendisinde ne vardıki erkekler onu rahat bırakmıyorlardı? Zencilerin herşeye kolayca göz yumacaklarını mı sanıyorlardı?

Anlıyamıyordu. Her zaman saçlarını arkada topluyordu. Yüzüne makyaj yapmıyordu. Düz basit giysiler giydiği halde erkekleri kendisinden uzak tutamıyordu.

Bir işten diğerine geçip iki yakasını bir araya getirmeye çabalarken aptalca hareket ettiğini anladı. Eğer erkekler kendisini bu kadar fazla istiyorlarsa neden istediklerini elde etmek için para ödemiyeceklerdi? Bir gecelik orospuluk bir aylık kazancına bedeldi.

Fakat tekrar vücudunu satabilir miydi? İnsanlığından çıkıp sadece bir et parçası olma duygusu çok korkunçtu.

Tabii uyuşturucularla bu işi yapabilirdi...

Bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Artık düşünmesi gereken bebeği Steven vardı. Çocuğuna esrarkeş orospu bir anneden daha çok şeyler olmak istiyordu.

Fun Palaca Dima Dans salonunda bulduğu yeni işi Times Meydanına yakın evinden çok uzaktı. Carrie gündüzlerini Steven'la geçirebilmek için gece işlerini yeğliyordu. İkincisi de gündüzleri yalnızca, tembel beyaz bir karının evinde hizmetçilikten başka iş bulamıyordu.

Saldırılara açık kapı bıraktığını biliyordu ama ne ziyanı vardı? Hangi işe girse erkeklerle mücadele edecekti - kalabalık dans pistinde daha kolay mücadele ediliyordu.

Suzita isminde balık etli Meksikalı bir kız erkeklerle nasıl başa çıkacağını öğretmişti. «Sana çok sokulurlarsa, kasıklarına

diz kapağınla vur. Bir ikisinin hoşuna gider ama. Çoğu hemen geri çekilirler.»

Carrie kızın doğru söylediğini hemen anladı. Hızlı bir diz vuruşu binlerce hayırdan daha etkiliydi.

Suzita kendisine küçük bir yan gelir bulmuş başka işler de çeviriyordu. Hoşuna giden müşterilerine ekstra servis yapıyordu. Carrie'ye «Bu güzel iş,» dedi. «Böylece istediğimi seçme şansım var. Sen neden yapmıyorsun? Fazla paraya gereksinmen var. Kolay para, sadece hoşlandığın erkekleri kabul et.»

Carrie başını salladı.

Suzita güldü. «Biliyorum, yakında düşünceni değiştirirsin.»

Bu konuşmadan üç hafta sonra Steven bilinmiyen bir virüsün etkisiyle hasta düştü. Ve bir gece içinde sağlıklı iki yaşındaki çocuk gerçekten hastalıklı bir bebek haline geliverdi. Carrie çocuğu doktorlara ve uzmanlara taşıdı. Fakat hiç biri çocuğun hastalığını bulamadılar.

Birkaç hafta sonra çocuğu hastahaneye yatırıp sürekli gözetim altında bulunmasını önerdiler. Tabii bu zamana dek Carrie aklını oynatacak hale gelmişti. Daha önce iyi kötü idare edebiliyordu. Şimdi birdenbire karşısında ödenecek faturalardan başka bir şey göremiyordu. Ve dans salonundan kazandığı parayla bu faturaları ödemesi olanaksızdı.

Suzita çok anlayış gösterdi ve yardımcı oldu. Carrie'yi yanına alıp, iş tuttuğu otele götürdü ve katiple tanıştırdı. O garip şivesiyle «Seveceksin Carrie. Bu fena iş değil. Çok para var,» dedi.

Carrie boş bakışlarla başını salladı.

O gece özenle giyindi. Bay Warldle bile etkilendi. Yanından yuvarlanarak geçerken «kız seninle dans etmek için ben bile para veririm,» dedi.

Carrie tiksintiyle ürperdi. Belki yine eski işine dönüyordu ama bu kez kuralları kendi koyacaktı. Suzita gibi istediğini seçip alacaktı.

O gece pek seçilecek kimse yoktu. Sonunda burnunun ucunda komik gözlükleri olan göze batmayan bir adamı seçti. Kalabalık pistte yorgun bir tangonun nağmelerine uyup dönerlerken «Köşebaşındaki tanıdığım otele gitmeye ne dersin?» diye sordu.

Adam Carrie'nin söylediklerini duymamış gibi davrandı, ama yüzündeki seyirme duyduğunu belirtiyordu. İki dans son-

ra adam tüm cesaretini toplayıp işitilmiyecek kadar hafif bir sesle «Kaç para?» dedi.

Carrie biriken doktor faturalarını düşünerek «Yirmi beş» diye yanıtladı.

Adam yutkundu. «Evet.»

Carrie dans salonundan çıktığında adam kapıda bekliyordu. Oradan koşarak uzaklaşıp, adamı ve sersem gözlüklerini ortada bırakmak istedi. Aklını uyuşturacak bir şeyin özlemini çekti. Sessizce birlikte otele doğru yürüdüler.

Otel katibi göz kırpıp on dolar istedi. Adam tartışmadan parayı ödedi. Otel katibi anahtarı Carrie'ye verip tekrar göz kırptı. Dışarı çıkarken adama bir beşlik vermeyi unutmamalıydı.

Girdikleri odanın içine dışardaki neon lambalarının ışığı vuruyordu. Dar yatağın üstünde gri battaniye vardı. Yerdeki halı da delik deşikti.

Odanın içinde birbirlerinden utanarak duruyorlardı. Carrie kendisini toplayıp parasını istedi.

Adam on beş dolar verdi.

Carrie telaşla «Yirmi beş,» dedi.

Erkek usulca «Ama oda on dolar,» diye karşı koymak istedi.

«Ya yirmi beşi verirsen veya olmaz...» diye Carrie sözlerini yarıda kesti.

Adam on dolar daha çıkarttı. Carrie giysisini çıkartıp. sütyenini çözdü ve donunu sıyırdı.

Adam arkasını dönüp soyunmaya başladı.

Adam dikkatle üstüne çıktı. Penisi öylesine küçüktü ki Carrie içine girdiğini bile farketmedi. Beş dakika sonra adamın işi bitti. Telaşla giyinip korkak bir fare gibi odadan çıkıp gitti.

Carrie yattığı yerden gözlerini tavana dikti. Yine mesleğe dönmüştü. 7 Aralık unutulmıyacak bir gündü. Aynı gün Japonlar Pearl Harbor'u bombaladılar. Ertesi gün Amerika Japonya'ya savaş açtı.

Amerika savaş açtı. Carrie de tekrar orospuluğa döndü.

Orospuluk Carrie'nin girdisini çıktısını bildiği bir işti. Her ne kadar nefret etse de bir profesyonel olarak çalışmıştı. Pek yakında birlikte olduğu herifler tekrar gelmeye başlıyacaklardı.

Suzita çok etkilenmişti. «Sen çabuk iş tutuyorsun. Bunu sevdim,» dedi.

Fun Palace'ın sahibi Bay Warldle de bu işten hiç hoşlan-

mamıştı. Bir gece Carrie'yi dökülen ofisine çağırdı. «Benim salonumu iş çevirmek için kullanıyorsun. Eğer bunu yapmak istiyorsan iyi. Ben de payımı isterim.»

Carrie «Al işini kıçına sok» diye yanıtladı.

«Kızım işten kovuldun.»

«İşten ayrılan birini kovamazsın.»

Bebek Steven iyileşmeye başlamıştı. Artık evde kalması onun için iyi değildi. Kuru temiz ve hava alabileceği teraslı küçük bir yere gerek duyuyordu. Suzita'ya birlikte ufak bir ev işletmeyi önerdi. Suzita kabul etti. Birkaç hafta içinde Carrie kendilerine otuzların ortalarında bir ev buldu. Daire Steven'ın ayrı bir bölümde yaşayabileceği kadar büyüktü. Carrie on altı yaşında çocuğa bakacak zenci bir de kız tuttu.

Kent iyi vakit geçirmek isteyen askerler, bahriyeliler ve denizcilerle kaynıyordu. Avrupa'ya savaşa giden askerler son bir kez kaçamak yapmak istiyorlardı. Savaş bu işe yaramıştı. Kısa süre içinde para akmaya başladı. Ve Silver adında uzun kızıl saçlı bir kadın daha kendilerine katıldı.

Ve kısa süre sonra kentin en iyi randevu evlerinden birinin sahibi oldular.

GINO
1947

Hapishane gardiyanı «Santangelo herşeyini aldın mı?» diye sordu.

Evet. herşeyi almıştı.

«Öyleyse vedalaşalım.»

Evet, vedalaşalım. İşlemediği bir suçtan dolayı yedi yıl hapiste yatmak kolay değildi. Sıkıntı, tekdüzelik, kötü yemekler, kadınsızlık ve sadist gardiyanlar, hapishane isyanları ve hiç bir bok yapamamak özgürlüğünden yoksun yedi uzun yıl.

Gino yüzündeki yara izine dokunup hapishane kapısına doğru yürüdü.

Hapishane müdürü kötü kalpli orospu çocuğuydu. Gazetecilerin hapishane kapısında çekirgeler gibi beklediklerini bildiği halde, Gino'nun gece yarısı gizlice salıverilmesine izin vermemişti. Hergele.

Fakat Gino güçlüydü. Durumu idare edebilirdi. Hapishane kendisini dize getirememişti. Formda olanın yaşam şansı vardı. Gino da bu bok yiyen yığının en tepesindeydi.

Canlı adımlarla kapıya doğru yürüyordu. Fakat barsakları acıyordu. Birkaç kişinin kafasını kırmak için yanıp tutuşuyordu. Birincisi o aptal patlak gözlü, yumuşak çocuk sesli İrlandalı karı: Margaret O'Shaunessy. Ünlü Santangelo cinayet davasının yıldız tanığı. Gazetelerin baş sayfalarında büyük manşetlerle «ÇOCUK BABASINI ÖLDÜRDÜ» diye çığlıklar attılar. Paolo'nun cesedi daha soğumadan basın kendisini bulup suçlu ilan etti. Ve Margaret O'Shaunessy'nin uğursuz sesi: «Bir kadının Gino neden yaptın?» diye bağırdığını duydum.»

Zavallı aptal Vera. Polisler onunla işlerini bitirene kadar kadın tetiği gerçekten Gino'nun çektiğine inanmıştı. İnanılır gibi değildi.

Evet Michael Flannery'nin sayesinde polislerin kendisini elinde silahla cesedin yanında buldukları doğruydu. Ve ilk baş-

ta olayları gerçek şekilde anlatmadığı da doğruydu. Aptalca bir sebepten dolayı Vera'yı korumaya çabalamıştı. Fakat daha sonra gerçeği anlattı. Tabii hiç bir bok yiyen kendisine inanmadı. Hiç kimse. Dava başlamadan çok daha önce katil damgasını yemişti. Ne biçim insan babasını öldürürdü?

Yüksek ücret alan avukatları da bir avuç sersemden ibaretti. Hepsi yüksek fiatlara kendisini savunmaya hazırdılar, ama inanmaya gelince yan çiziyorlardı. Nedense inanma en önemli maddeydi.

Dostlar hemen kenara çekildiler. Duke'ler avukatlarına Gino Santangelo ile olan tüm ortaklıklarının bozulması talimatını verip Güney Amerika'ya kaçtılar. Bu Gino'nun çok işine geldi. Bunun karşılığında kendisi avukatlarına Oswald Duke'un tüm hisselerinin satın alınmasını buyurdu. Bu alım işi tüm nakit parasının yanında bazı satılabilecek malların da elden çıkartılmasını gerektirmişti ama yine de adamın tüm hisselerini aldı.

Hapisde birbiri ardına sigara içip davanın başlamasını beklerken, yargıçlar ve sosyetedeki dostlarının hepsi teker teker yok oldular.

Yalnız eski arkadaşları Aldo... Enzio Bonnatti kendisine sadık kaldılar. İçeriye haberler salınıp, istediği şeyleri sağladılar. Bunlar sadık dostlardı.

Ve Bee. basın peşini bırakmadığı halde her hafta ziyaretine geldi.

En sadık dost ise Costa Zennocotti idi. San Francisco'daki geleceği çok parlak avukatlık mesleğini bırakıp, karısı Jennifer ile birlikte New York'a gelip yerleşti. Gino'ya sert bir sesle «Senin davanı ben üstleniyorum,» dedi.

Gino «Hey beni dinle» diye karşı koymaya çalıştı. Arkadaşının davranışından çok mutlu olmuştu ama Costa cinayet davasını savunmayı nerden bilecekti?

Costa «iyi bir avukatım,» dedi. «Hem ben sana inanıyorum.»

İşte sihirli kelimeler.

Eğer Costa kendisini belagatle savunmasaydı kimbilir neler olacaktı? Cinayet suçundan yargılanırken kasitsiz ölüme çevrilen davanın sonunda on yıl hüküm giydi.

Vera alkol zehirlenmesinden ölmeden önce, Costa tanıkların önünde kadından aldığı yazılı belgeyle Gino'nun suçsuzluğunu meydana çıkarttı, ama yedi yıl geç kalmışlardı. Gino affa uğrayıp, hapisten çıktı, boşuna tutuklu geçen yıllar için kendi-

sine büyük bir tazminat ödendi. Bir insanın yaşamında hapiste geçen yedi yılını kaç para ile ödeyebilirlerdi?

1947 yılının ilk bahar sabahında hapisten çıkarken buruk ve katı bir insandı. Savaşı kaçırmıştı. Franklin D. Roosvelt'in ölümünü kaçırmıştı. Yeni şarkıları, oyunları ve modayı kaçırmıştı. Çiçekleri, otları ve Beşinci Caddeden aşağıya doğru yürümeyi özlemişti.

Yaşamından tam yedi yıl yitirmişti.

Gino «O giydiğin ne?» diye sordu.

Bee güldü. «Son moda,» diye yanıtladı. «Yeni moda. Beğenmedin mi?»

«Eski modanın nesi vardı?»

Bee omuzlarını salladı. «Eski moda giysilerle dolaşmamı istemezsin değil mi?»

Hücresinden çıkalı on beş dakika olduğu halde hâlâ kendisini yabancı gibi hissediyordu. Costa ve iki gorili hapishane kapısında kendisini bekliyorlardı. Gazetecilerin ve fotoğrafçıların arasından itişe kakışa zorla geçip yanına gelebildiler. Gino ağzını açıp gazetecilere tek kelime etmedi. Çenesinin altına uzatılan mikrofonları ve patlayan flaşları görmemezliğe geldi. Konuşmayı Costa yürütüyordu. «Çocuklar hiç bir şey söylemek istemiyor. İstemiyor. Haydi açılın adama yol verin.»

Park Caddesindeki teras katının bulunduğu binanın önünde de gazeteciler bekliyorlardı. Aynı laflar. Bok yiyenlere söyliyecek hiç bir sözü yoktu. Ne isterlerse onu yazsınlardı - nasıl olsa istediklerini yazacaklardı.

Costa kendisiyle birlikte yukarıya kadar çıktı. Bee koşarak gelip Gino'yu karşıladı.

Costa «İkinizi yalnız bırakayım,» dedi. «Gino yarın sabah erkenden buluşabilir miyiz? Tabii eğer sen istersen.»

«Evet. Evet sabah erken bana uygun.» Eğer isterseymiş. Kendisini yatalak mı sanıyorlardı? Kırk bir yaşında bir erkekti.

Bee çekinerek «Sana içki hazırlayayım mı?» diye sordu.

«İşkoç. Bol buzlu. Ve o kristal bardaklardan birine koy.» Yeni modaymış. Kadının bacaklarını bile göremiyordu. Aman ne modaydı.

Bee içkisini getirip yanağını okşadı. Bu hareket adeta Gino'yu deliye çevirdi. «Tanrının belası giysileri sırtından çıkar,»

diye buyurdu. «Üstünde yalnız çorapların, jartiyerin ve uzun topuklu ayakkabıların kalsın.»

Kadın yavaşça güldü. «Hiç istemiyeceksin sanmıştım.»

Gino gözlerini kapadı. Kadının çıplaklığını düşünmek bile erkekliğini uyandırıyordu. Bazı erkekler dışarı çıkmayı beklemiyorlardı. Bazıları gözlerine kestirdikleri zavallılara daha diş fırçalarını dışarıya çıkarmalarına fırsat vermeden, şeylerini sokuveriyorlardı.

Gino Santangelo demek saygı hürmet demekti. Sık sık ben ben olmasaydım aynı muameleyi görecek miydim diye düşünürdü.

Bee odaya geri döndü. Gino'nun istediklerini harfi harfine yerine getirmiş hatta şahane saçlarını bile tepesinde toplamıştı.

Usulca «Hey» dedi. «Odanın içinde dolaş sana bakmak istiyorum.»

Pürüzsüz, dümdüz süt gibi beyaz şahane bir teni vardı. Başları portakal rengi olan iri memeleri de daha sarkmamıştı.

Siyah jartiyer sıkıca beline oturmuştu. Sonra küçük parçalar yuvarlak kalçalarının üstünden aşağıya doğru sarkıp siyah çorapların konçlarını tutuyordu. Ayaklarında çok tatlı uzun topuklu bantlı sandallar vardı. Gino jartiyerin pubik alanını vurgulamasından çok hoşlandı. Yumuşak beyaz bir karın ve tutam tutam kırmızı kıllar. Sesi arzudan boğuklaşmış «Arkanı dön,» dedi.

Kadın söyleneni yerine getirdi. İri beyaz kalçalarına hayranlıkla baktı. Hiç bir şeyi aceleye getirmek istemiyordu. Öyle uzun beklemişti ki beş dakikalık düzüşmeyle işi bitirmek istemiyordu.

«Hey» dedi. «Benim için ilk kez soyunduğun geceyi anımsıyor musun?»

Kadın dönüp gülümsedi «Unutabilir miyim? Öyle kızmıştınki.»

Gino güldü. «Ne umuyordun? Bel soğukluğu hastalığına yakalandığını söylemiştin. Çok komik olduğunu hiç sanmıyorum.»

Kadın ellerini havaya kaldırıp gerindi. Kadının memelerinin yukarıya kalktığını görünce artık daha fazla kendisini kontrol edemiyeceğini anladı.

Sanki erkeğin düşüncelerini okumuşcasına Bee «Seni soymamı ister misin?» diye sordu.

«Tabii.»

Kadın Gino'ya doğru yürüdü. «Ayağa kalk.»

Kalktı. Uzun topuklu papuçlarla erkekten daha uzundu. Yakından bakınca Gino kadının gözlerinin etrafında daha önce olmayan ince çizgileri gördü. Yedi yıl onun için de kolay geçmemişti. Para sıkıntısı yoktu. Gino ona bakmıştı ama ya yalnız geçen gecelere ne demeliydi?

Kadın erkeğin giysilerini çıkartırken «Ben yokken başka erkeklerle ilişki kurdun mu?» diye sordu.

Bee usulca «Gino başka erkekler yok. Yalnız sen varsın,» dedi.

Sorduğu sorunun yanıtı değildi ama yine de mutlu oldu.

Kadın ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarttı ve sonra ayak parmaklarını öpmeye başlayınca tüm sistemine küçük şok dalgaları yayılmaya başladı.

«Bunları nerden öğrendin?» diye sordu.

Gino elini uzatıp kadının memesinin başını tuttu ve sertleşinceye dek parmaklarının arasında yuvarladı. Sonra Bee'yi hafifçe itip kadın inlemeye başlayıncaya dek memelerini yaladı. «Gino...» diye mırıldandı. «Artık daha fazla dayanamıyacağım. Haydi... yatak odasına... gidelim.»

Kadının isteğine uymak istiyordu. Dayanacak hali kalmamıştı. Ama aklı beklemekte ısrar ediyordu. Ellerini kadının memelerinin üstünden çekmeden ağzından öpmeye başladı. Bee'nin geniş, şehvetli ve nefesi hafifçe nane kokan şahane bir ağzı vardı. Kadın dilini uzatıp erkeğin ağzının içine soktu.

Avuçlarının içinde memeleri, ağzının içinde dili, Gino kendisini cennette gibi hissediyordu. Kadının memelerinin başları sanki ham ipekten yapılmıştı. Kadına dokunmayı unutmuştu. Eskisi gibi yabancılık çekmiyene dek bu işi sürdürecekti.

Birdenbire Bee'nin vücudu kasıldı ve ağzından mutlu bir çığlık çıktı. Doyuma ulaşıyordu ve Gino daha sihirli düğmeye dokunmamıştı bile.

Yavaşça «Hey acelen ne?» diye sordu. «Daha yirmi dört saat vaktimiz var.»

Jennifer Zennocotti sordu. «Evet? Herşey yolunda gitti mi?» On yıllık evlilik yüzü çilli genç kızı çekici olgun bir kadın yapmıştı. Otuz dokuz yaşındaydı. Kocasından birkaç ay büyüktü.

Tüm davranışları da olgun bir insanı yansıtıyordu. Etrafına sıcaklık ve sevgi saçıyordu.

Çocukları olmamasına ikisi de çok üzüldükleri halde, Costa onunla evlendiğine pişman değildi. «Eve götürdük. Her taraf gazetecilerle kaynıyordu. Fakat hiç birine kızmadı.»

Costa çalışmayı çok seviyordu. New York'a Gino'yu savunmaya geldiği günden beri bir hafta izin alıp San Francisco'ya babasına artık Doğu'da kalıp kendi firmasını kuracağını söylemeye gitmişti. Tabii Franklin Zennocotti bunu duyunca öfkeden köpürmüştü.

«Sen buraya aitsin,» diye bağırmıştı. «Bir süre sonra benim tüm firmam senin olacak daha ne istiyorsun?»

Costa nankör gibi davranmak istemiyordu ama kendi kişiliğini de kanıtlaması gerekti. Hem Gino'yu sonuna dek savunması gerektiğine inanıyordu. Gazetelerin davayı halka yansıtmaları rezillikti. Gino Santangelo. Kabadayı, Katil, Vera sonunda itiraf ettiği zaman bile gazeteler Gino'yu kadına para yedirmekle suçladılar. Costa kadına bir kuruş dahi vermemişti. Fakat yıllarca peşini bırakmayıp gerçeği söyemesi için yalvarmıştı.

Gino'nun diğer işleriyle de uğraşabilmek için onun umumi vekilliğini de üstüne almıştı. Ve Costa'nın becerikli ellerinde yasal işlerin hepsi gelişip büyüdü. Fakat Clemmie kumar ve müşterek bahis gibi daha karanlık işlere el sürmeyi red edip bunları Aldo'ya bıraktı. Aldo orduya çağrılıp deniz aşırı ülkelere atanınca, Gino'nun onayıyla bu işlerin sorumluluğunu Enzio Bonnatti yüklendi.

Gino hapishane hücresinde «Benim için iyi. Hiç olmazsa dışarı çıkıp tekrar iş başına geçene dek her şeyin yolunda gittiğini bilip üzülmiyeceğim,» dedi.

Bir yıl sonra Clemmie narkotik polisin baskınına uğrayıp kapandı. Bonnatti hapishaneye haber yollayıp Gino'dan özür diledi. Gino çok bozulmuştu ama dört duvar arasında eli kolu bağlıydı.

Tam o sırada Aldo topallıyarak Avrupa'daki savaştan geri döndü. Fazla aktif görevlerden uzak kalabilmek için kendi kendisini ayağından vurmuştu. Gino'yu hapisheneye ziyarete gittiği zaman «Biliyor musun atıldığım tehlikeye değdi doğrusu, şimdi bir de savaş kahramanı ünvanını kazandım,» dedi.

İleri astımlı Costa askere bile çağrılmadı. Enzio ise bu teh-

likeyi gereken yerlere büyük rüşvetler yedirerek geçiştirdi. Soran olduğu zaman «Ben düztabanım,» diye yanıtlıyordu.

Jennifer «Bee evde onu bekliyor muydu?» diye sordu.

«Evet süslenip püslenmiş kuş kadar mutluydu.»

«Hiç şaşmam. O kadın bir melek. Bunca zaman kocası olmayan bir erkeği beklemek.»

Costa gülmekten kendisini alamadı. «Bee de ne melektir ya.»

«Popon büyümüş.»

«Oyle şeyler söyleme.»

«Büyümüş ve daha güzelleşmiş.»

«Uzun zamandır kadınlardan uzak kaldığın için böyle konuşuyorsun.»

«Evet. Sen öyle zannet.»

Yatağın içinde yuvarlanırken kadını kalçalarından yakaladı.

«Gino. Yine başlama.»

Gino homurdanarak kadının arkasından içine girdi.

Bee iri beyaz kalçalarını havaya kaldırdı. Gino kolayca ileri geri gidip geliyordu. Üçüncü kez doyuma ulaşıyorlardı ama hâlâ aynı zevkle yanıp tutuşuyorlardı.

Bütün öğleden sonrayı yatağın içinde geçirdiler. Apartmanın sessizliğini devamlı çalan telefon bozuyordu. Sonra Gino telefonu fişten çekti.

Sevişmeleri sona erince «Biliyor musun?» diye sordu. «Belki artık evlenmeyi düşünmenin sırası geldi,» dedi.

Bee yanıt vermedi.

Gino «Hey niye şaşırıp soluğun kesilmiyor? Oh Gino hep bunu isterdim demiyorsun?»

Kadın yavaş yavaş konuşmaya başladı. «Hep bunu düşlüyordum. Biliyorsun.»

«Öyleyse - sorun ne?»

«Aşk.»

«Aşk.»

«Evet. Beni seni seviyorum. Ve sevdiğimi söylüyorum. Sen asla beni sevdiğini söylemedin.»

«Ay haydi yavrum. Seni az önce üç kez düzdüm. Eğer o sevgi değilse nedir?»

Bee içini çekti. «Anlamıyorsun. Düzüşmek sevgi değildir.»

«Dinle. Birkaç yıldır birlikteyiz. İstediğin her şeyi sana vermedim mi?»

«Evet. Tabii verdin ama-»

«Marco'nun iyi bir okula gitmesini sağladım. Eğitim masraflarını üstlendim. Şimdi herhalde çok büyümüştür. Kız ve erkek kardeşlere gereksinmesi vardır. Lafı nereye getirdiğimi anladın mı?»

«Yani evlenip çocuklarımızın olmasını mı istiyorsun?»

Gino yataktan fırlayıp heyecanla odanın içinde dolaşmaya başladı. «Evet anladım. Niçin olmasın? İkimiz de her gün biraz daha yaşlanıyoruz. Kodeste bunu çok düşündüm. Bee çocuklarım olsun istiyorum. Birlikte çok güzel çocuklar yapacağız.»

Kadın yatağın içinde dirseğine dayanıp gülmeye başladı. «Evet...»

«Tabii evet. Onları gözümün önünde canlandırabiliyorum. Kırmızı saçlı, beyaz kıçlı küçük yaramazlar.»

Bee yüksek sesle gülmeye başladı.

Gino «Her şeyi yolu yordamıyla yaparız,» dedi. «Yarın seni Tiffany'e götürüp gördüğün en büyük ve parlak elmas yüzüğü alacağım. Nişanlanırız. Hoşuna gitti mi? Sonra ben seni gebe bırakırım, ve sonra evleniriz.»

«Yani önce gebe kalacağım sonra mı evleneceğiz?» diye yakındı.

«Evet. Ama sana söz veriyorum - seni gebe bırakırken çok eğleneceğiz.»

Gino ertesi sabah tüm enerjisini toplayıp ofisine gitti. Öylesine neşeliydiki evinin önünde toplanan gazetecilere el bile salladı.

Costa bir gece önce geç vakit kendisine telefon edip San Francisco'dan aradıklarını ve «Franklin Zennocotti'nin kalp krizi geçirdiğini haber aldım sahile uçuyorum,» diye haber vermişti.

Gino «Endişe etme ben yolumu bulurum,» diye ona güvence vermişti.

Costa'nın fevkalade yetenekli özel sekreteri Bayan Barchmont el pençe divan kendisini bekliyordu. İstediği defterleri ve kâğıtları hemen göstermeye hazırdı. Gino bazı şeyleri gözden geçirdi. Oswald Duke'un hisselerini almakla çok kârlı bir iş yapmıştı. Birlikte yaptıkları tüm atılımların hepsi fevkalade gidiyordu.

On yedi sekreterin kendisini görmek için çırpındıkları bir ofiste oturmaktan sıkıldı. Costa sistemini iyi kurmuştu. Tüm çeşitli işlerin hepsinin başında ayrı bir kilit adam vardı. O sadece hepsini tepeden denetliyordu.

Gino yedi yıl hapiste geçtiği halde eskisinden daha zengin im diye düşündü, gerçekten hapis yatması çalışmasına taş çıkarmıştı.

Bayan Barchmont'a baktıkça huzursuz oluyordu. Kadının yüzünde, burnunun dibinde pis bir koku duyuyormuş gibi bir ifade vardı.

Birkaç saat sonra «Uh istediğim herşeyi gördüm. Eğer beni ararsanız Riccaddiiye gidiyorum,» dedi.

Ve kaçtı. Ofislerde oturmaktan hoşlanmıyordu. Hem Aldo'yla birlikte olmaya dan can atıyordu.

Eski şoförü ve koruma polisi Red, Gino'yu restorana götürdü. Red, Enzio Bonnatti'nin yanında çalışıyordu. Fakat Gino'nun hapisten çıktığını duyar duymaz eski işinin başına dönmüştü. İyi bir şofördü. Altı blok sonra peşlerindeki tüm gazetecileri ekmişti.

Gino güldü. «Aferin iyi yaptın.»

Red mırıldandı. «Bu pirelere dayanamıyorum. Yalanlar yazıp, namuslu insanları mahkum ediyorlar.»

Gino «Evet,» diye onayladı. Aklının bir köşesine Red'e kaç para ödediklerini öğrenip ikramiye vermeyi yazdı.»

Riccaddi fazla ünlü olmayan bir kuru temizleyici ile cenaze levazımatçısı arasında sıkışıp kalmış, küçük bir İtalyan restoranıydı. Aldo 1945 yılında burayı Barbara için satın almıştı. Karanlık işlerini takip etmek için mükemmel bir paravandı. Yemekleri Barbara pişirip kotarıyor, erkek kardeşi de barı ve lokantayı idare ediyordu. Gino buraya ilk kez geliyordu.

Aldo kapıya çıkıp arkadaşını karşıladı. İki erkek birbirlerine sarıldılar. Duygusal bir buluşmaydı. Sonra güçlü yüzü göz yaşlarıyla ıslanmış Barbara koşarak öne fırladı. «Gino. Geri döndüğüne çok sevindim. Çok çok sevindim.»

Gino'yu restorandan içeri soktular. Tüm arkadaşlar, dostlar ve tanıdıklar oradaydılar. Enzio Bonnatti... Jennifer... Bee... ve şimdi on yedi yaşında yakışıklı bir delikanlı olan Marco.

«Tanrım ne oluyor?»

Barbara «Hiç bir şey, hiç bir şey,» diye ısrar etti.

Duvardaki koca levhanın üstünde HOŞ GELDİN GİNO yazıyordu.

Bunu görünce, çok sevindi, utandı ve kendisini sersem gibi hissetti. Lokantanın içinde herkesin elini sıkıp yanaklarından öptü. Ve gramafonda İtalyan operalarından aryalar çalarken şarap içti. Bee'yi bir kenara sıkıştırıp «Neden bana daha önce söylemedin?» dedi.

Kadın gülüp onun elini sıktı.

Aldo ve Barbara ve dört çocukları masadan masaya şarkı söyleyerek koşuşup servis yapıyorlardı. Aldo iki kız, iki oğlanla hesabı kapatmıştı. Ve Gino hepsinin isim babasıydı. Barbara'nın sıkı disiplini altında yetişen terbiyeli ve iyi çocuklardı. Annelerinin evde yaptığı lasanya ve köfteli spagettiyi tabaklara koydular. —Gino'nun en sevdiği yemekti— sonra çok lezzetli kremalı tatlı geldi.

Gino, Enzio, Aldo ve diğer erkek arkadaşlarıyla bir masada oturuyordu. Ağzını şaplatıp, dudaklarını yalıyarak «Barbara sen dünyanın en iyi aşçısısın,» diye bağırınca herkes onu onayladı.

Öğleden sonra geç saatlerde, pürolar yakıldı ve küçük kadehlerde Sambucalar içilirken erkekler iş konuşmalarına daldılar. Hepsini ilgilendiren konuları tartışıyorlardı. Tabii Gino yokluğunda olup bitenlerin hepsinin haberini almıştı. Hapishanenin fısıltı gazetesi Sunday New York Times'dan daha fazla haber veriyordu. Ama herşeye rağmen fikirlerine saygı gösterilen ve kendisinden akıl danışılan bir pozisyona geri dönmek çok güzeldi.

Enzio ve Aldo, hapisten çıkınca Havana'ya sığınan Lucky Luciano'nun Amerika'da yeraltı örgütlerinin şefleriyle yaptığı toplantıya gitmişlerdi. Tüm konuşmalar aradaki rekabet ve düşmanlığın kaldırılıp birbirleriyle iş birliği yapılması ve toplumda çok kötü etkiler bırakan gangster cinayetlerinin son bulması üzerindeki tartışmalardı.

Aldo «Pinky Bananayı görmeni isterdim. Üstünde mücevherci dükkanından çok ziynet vardı,» dedi.

Pinky Banana şimdi Philadelphia'da narkotik, kadın ticareti ve kiralık katil örgütünün en güçlü adamıydı.

«Öyle mi?» Gino, Pinky Banana ile hiç ilgilenmiyordu.

Konuşma diğer konulara geçti ve akşam üstü geç vakit dostlar birbirlerine veda edip ayrıldılar.

Gino sonunda saat dokuzda Riccaddi'den ayrıldı. Boğazına dek tıka basa hamur işi yemişti. Ve kendisini çok rahat hissediyordu. Konuşmalar da iyi geçmişti. Yokluğunda Aldo ve Enzio Ginonun yararına iyi işler çevirmişlerdi. Beraberinde birkaç para dolu torba almıştı —üç yüz bin dolardan fazla— ve daha da gelecekti.

Bee sevgiyle koluna girdi ve sıcacık bir sesle «Gino eve dönmen beni çok mutlu etti,» dedi.

Evet. Kendisi de eve dönmenin keyfini çıkarıyordu.

PERŞEMBE 14 TEMMUZ, 1977
NEW YORK ve PHILADELPHIA

Steven ipleri Lucky'nın koltuklarının altından bağladı. Kızın asansörün tepesindeki boşluktan çıkabilmesi için avucunu basamak yaptı.

Lucky tepeye ulaşana dek «Tanrım, imdat ben bok yiyen bir akrobat değilim,» diyerek yakındı.

Asansör tamircisi kızı koltuklarının altından yakalayınca, Steven iki eliyle Lucky'i poposundan yukarı itti.

Lucky «Dikkatli ol» diye çığlık attı. Asansörün tepesinde emeklerken, «Ben... çok... korkağımdır...» dedi.

Asansör tamircisi kızın kollarının altındaki ipleri kontrol ettikten sonra «Korkacak bir şey yok,» dedi. «Sonra sesini yükselterek «George kızı yukarı çek,» diye bağırdı.

Meydanlarda görünmeyen George arkadaşının söylediklerini yerine getirdi. Ve ipin ucunda sallanan kukla gibi kırk yedinci kata çıktı. George ve iki yardımcısı merakla Lucky'e baktılar.

Kız «Vay canına,» diye içini çekti. «Bana bir iyilik yapıp şu ipleri çıkarın.»

Sessizce Lucky'nin isteğini yerine getirdiler.

«İçecek bir şeyiniz var mı?» diye sordu.

Adamlardan biri yakındaki su dolabını işaret etti. Lucky hızla dolabın yanına gidip üç bardak dolusu ılık suyu içti. Sonra mumlarla aydınlanmış koridora bakıp «Hâlâ ışıklar yok ha?» dedi.

Adamlar şimdi ipleri Steven'e sarkıtıyorlardı. Lucky eline mum alıp kadınlar tuvaletine doğru yürüdü. Mumu lavabonun kenarına koyup, aynadaki aksine baktı.

«Tanrım,» diye bağırdı. «Neye dönmüşüm.» Lavabonun içine su doldurup yüzünü yıkayınca biraz rahatladı.

Hemen evine gidip sıcak bir banyo yaptıktan sonra bir hafta uyumaktan başka isteği yoktu.

Dario korkudan donup kaldı. Birisi evine girmeye çabalıyordu. Telefon numarasını çevirmeyi bırakıp. etrafına bakınıp bir silah aradı. Eline masif bronz heykeli alıp sokak kapısının yanında durdu. Elinden geldiğince kalın bir sesle «Kim o?» diye sordu.

Dario elindeki heykeli havaya kaldırıp vurmaya hazırlandı.

Kapının kilidi birdenbire açıldı. Elindeki ağır heykeli vurmak için indirirken bir şey oldu. Birisi kendisini yakalayıp, itti ve yere düşürüp üstüne çıktı. Dario heykeli elinden düşürdü. Birkaç hızlı hareketle etkisiz duruma geldi.

«Ne oluyor?..» diye söze başladı ama iki kaşının arasında buz gibi çeliği hissedince çenesini kapadı.

Birisi kendisine silah çekmişti.

Kendi evinde bir kez daha esir düşmüştü.

Dr. Mitchell, Carrie'nin kulaklarına ilk tedaviyi yaptı. Sakinleştirici iğneler de yapıldıktan sonra Elliott karısını eve götürdü.

Apartmandan içeri girenlere bir dolara elinde fener tutan çocuğun eşliğinde on yedinci kattaki lüks dairelerine çıktılar. Elliott fener tutan çocuğa giriştiği zahmetin karşılığı beş dolar verdi.

Sakinleştiriciler etkilerini göstermeye başladılar. Carrie'nin uykusu geldiğini hissediyordu... «Steven'e telefon etmem gerek» diye mırıldandı.

Elliott sert sert «Bir kez olsun Steven'ı düşünme hemen yatıyorsun işte bu kadar,» dedi.

Carrie karşı koyacak gücü bulamadı.

Gino bin bir güçlükle tekrar uykuya dalabildi. Sersem hostes ve fotoğrafçı olayından rahatsız olmuştu. Gece yarısı odasının kapısına dayanıp resim çekmeye çalışmaları. Özel yaşantısına nasıl karışıyorlardı? İnsan hakları yok muydu?

Uyku tutturmaya çabalıyordu ama aklı Dario, Lucky ve eski dostu Costa'ya kayıyordu. Hepsini görmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Özellikle güzel, vahşi kızı Lucky'i özlemişti. Özellikle Lucky... Yedi yıl uzun bir süreydi... Belki gereğinden de uzun...

Bir süre sonra uykuya daldı.

Steven'ı kırk yedinci kata çektikleri sırada Lucky kadınlar tuvaletinden çıktı.

Erkek koltuklarının altındaki ipleri çözerlerken, minnetle kurtarıcılarının sırtlarını okşayıp, teşekkür etti.

Lucky ona baktı. Adamın O.J. Simpson takımından olduğuna şüphe yoktu - titreşen mum ışığında bile bunu fark edebiliyordu. «Merhaba» dedi. «Seni gördüğüme sevindim.»

Steven da kıza bakınca şaşırdı. Düşlerindeki tavşan dişli tıknaz sarışın neredeydi? Bu zayıf siyah kıvırcık saçlı, insanın gözlerinin içine bakan hanım gerçekten kurnaz birine benziyordu.

Erkek sırıttı. «Sana kurtulacağımızı söylemiştim.»

Lucky de ona sırıttı. «Ve sağ salim tek parça halinde kurtulduk.»

«Sen düşlediğim gibi-»

«Sen de değilsin,» diye kız sözünü kesti. «Hey bu binadan dışarı nasıl çıkacağız?»

Sanırım, acil yangın merdivenlerinden aşağıya ineceğiz.»

Steven asansör tamircisini yukarıya çeken George'a döndü. «Buradan ancak yürüyerek çıkabiliriz değil mi?»

«Pencereden uçmak istemezseniz.»

«Teşekkürler çocuklar. Yaptıklarınıza çok teşekkürler.»

Alt dudağını çiğneyen George «Arkadaş ne kadar teşekkür ediyorsun?»

«Çok gerçekten çok.»

Lucky tısladı. «Ona biraz para ver de buradan gidelim.»

Steven pantolonunun arka cebini karıştırıp on dolar çıkardı. «Oh», alın benden bir içki için.»

George parayı alıp baktı. Sonra tiksintiyle asansör tamircisinin eline tutuşturup alayla «Çektiğimiz zahmetin karşılığında on dolar. Herhalde birkaç kutu bira alıp dördümüz aramızda paylaşırız.»

Lucky çantasını açıp iki elli dolar çıkarttı. «Alın çocuklar.» Sonra Steven'ı kolundan yakaladı. «Haydi Tanrı aşkına kımılda.»

Acil çıkış kapısına kadar gittiler, kapı arkalarından kapanınca Steven öfkeyle «Beni küçük düşürdün,» dedi.

«Huh?»

«O kadar çok para verdin. Görevlerinin karşılığında para alıyorlar. Verdiğim onluğu bile hak etmediler.»

«Hak etmek boku da nesi? Bizi kurtardılar. Tanrının belası Calcutta'nın karanlık çukurundan dışarı çıkardılar. Bana göre vereceğim herşeyi hak ettiler.»

Steven inatla «On kağıt yeterliydi.»

Lucky «On kağıt onlara hakaretti,» dedi.

Steven öfkeyle baktı. Kurnaz murnaz karı tam bir baş belasıydı.

«Evet?» diye sordu. «Merdivenlerden aşağıya inecek miyiz? yoksa burada durup kavga mı edeceğiz?»

«Sen istediğini yap. Göbeklerimiz birbirine bağlı değil.»

Lucky öfkeyle baktı. Gördüğü en yakışıklı erkeklerden biri olduğu halde kasıntı bir sersemdi. «Güzel. Öyleyse elveda.» Çantasını omuzuna asıp, merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Steven beton sahanlıkta durdu. Sabahın ilk ışıkları aralık camlardan içeri sızıyordu.

Lucky merdivenlerden yukarı bağırdı. «Oh unutmadan söyliyeyim pantolonunun önü açık kalmış.»

Steven başını eğip baktı. Gerçekten açıktı.

Uyanık karı.

Dario hareket etmeye korkuyordu. Alnına dayalı silahın her an patlayacağını sanıyordu.

Ses «Sen kimsin?» diye homurdandı.

O kimdi? Burada neler oluyordu. Zorlukla «Dario Santangelo...» diyebildi.

Ses Dario'yu bıraktı. «Kimliğini kanıtlaman gerek.» Ayağa kalkarken parlak fener ışığı yüzüne vurdu. «Öyleyse kanıtla,» diye ses buyurdu.

Kanıtla. Kanıtla. Nasıl kanıtlıyacaktı?

«Ben... ben bu evde oturuyorum,» diye kekeledi. Sonra düşündü. Belki bu kişi kendisini öldürmeye gelmişti, kimliğini kanıtladıktan sonra-»

Birdenbire uyandı. Artık sabrı tükenmişti. Eğer öldüreceklerse öldürsünlerdi. Acı bir çığlıkla öne doğru fırladı.

Carrie sakinleştiricilerin etkisiyle derin bir uykuya daldı.

Düşünde korkunç karabasanlarla uğraşıp sabahın erken saatlerinde ter içinde uyandı.

Elliott koridorun karşı tarafında kendi odasında uyuyordu.

Yatağının baş ucundaki komodinin üstündeki gece lambasını yakmaya çalıştı ama elektrikler hâlâ kesikti. Kulak memeleri sızlıyor, vücudu kazık gibiydi.

Sırtına sabahlığını geçirip usul usul koridordan geçip mutfağa gitti. Ocağın yanındaki pilli küçük çalar saat altı kırkbeşi gösteriyordu. Buzdolabını açıp bir bardak ılık greyfurt suyu doldurdu. Modern yaşam. Kendisine bir dilim ekmek bile kızartamıyordu.

Steven'ı aramak için vakit çok mu erkendi? Genellikle her sabah oğluna saat sekiz buçuğa doğru telefon ederdi. Fakat bu gün her günkünden farklı değil miydi?

Ona ne söyliyecekti? Bir gece önceki harika macerasını mı anlatacaktı? Steven duyunca öfkeden deliye dönecekti. Carrie'ye göre oğlu da Elliott kadar tutucuydu.

Sol elindeki ağrı canını yakıyordu. Aylar önce ağrıdan yakınınca Dr. Mitchell kireçlenme demişti. «Ne de olsa Bayan Berkely artık pek genç sayılmazsınız.»

Teşekkür ederim Dr. Mitchell. Altmış dört yaşındaydı ama kırk sekizinde gösteriyordu ve kendisini yaşlı hissetmiyordu.

Kireçlenme. Kemikleri ve eklemleri yorgunluktan kaskatı kesilip yatalak biri mi olacaktı?

Vogue dergisi kendisine yaşlı gözüyle bakmıyordu. Kısa süre önce dergide tam bir sayfa resmini basıp, ALTMIŞ KÜSÛR... VE HALA DİNÇ» diye başlık atmıştı. Makale, zamanımızın ekzotik güzellerinden ve evsahibelerinden Bayan Elliott Berkeley... diye başlıyordu.

Greyfurt suyunu içerken elinin titrediğini fark etti. Bardağı yerine koyup zevkle döşenmiş on odalı evinde dolaşmaya başladı. Zevkle döşenmiş... tamamen orijinal... Vogue dergisinde çıkan yazıdan parçalardı.

Gözlerini uğuşturup tekrar yatmayı düşündü ama uyku tutturamıyacağını biliyordu.

Şantajcı ikinci darbeyi ne zaman indirecekti? Bunu öğrenene dek korku içinde yaşıyacağını biliyordu.

Sabah saat dokuzda Gino duşunu yapmış, giyinmiş, Philadelphia'dan gitmeye hazırdı. Costa'ya telefon edip aksi aksi Pierre'de buluşmalarını önerdi. Sonra aşağıya inince otel müdürü özür diledi.

«Bay Santangelo dün gece için özür dilerim. Emrettiğiniz araba hazır. Sizin için başka bir şey yapabilir miyim...» Gino'nun yanında döner kapılara doğru yürüyordu. Dışarda bir grup gazeteci ve fotoğrafçı bekliyorlardı.

Gino ters ters «Bok bu ne?» dedi.

Otel müdürü ünlü konuğunu kapının önünde bekleyen arabaya doğru geçirirken özür dileyen sesle «Bay Santangelo günün en büyük haberi sizsiniz,» dedi.

Gino elinden geldiğince yüzünü kapamaya çabaladı. «Elektrik kısıntısı haberdi. Jackie Onassis haberdi. «Ben ülkesinde —sessizce— rahatsız edilmeden yaşamak isteyen yorgun yaşlı bir adamım.»

Sözleri havada asılı kaldı. Yalan söylüyordu. Ve herkes de bunu biliyordu.

CARRIE
1943

Carrie'nin doğum günüydü. Otuz yaşına basıyordu.

Suzita, Silver ve eve yeni yerleşen diğer iki kız, ona kocaman çukulatalı bir pasta pişirip üstüne otuz tane yanan mum diktiler. Carrie ağlamak istiyordu. Çünkü hayatında ilk kez pastayla doğum gününü kutluyordu.

Sırtındaki beyaz ipek giysisiyle heyecanla koşuşan küçük Steven'ı kızlar sevip okşayıp «Dünyanın en şirin bebeği değil mi? diyerek şımartıyorlardı. Sütlü çukulata teni, siyah kıvırcık saçları, küçük burnu ve iri yeşil gözleriyle gerçekten çok şirin bir çocuktu. Carrie sevgiyle oğluna baktı. Steven'a sahip olmakla çektiği acıları unutmuştu. Oğluna her şeyin en iyisini sağlamaya kararlıydı.

Haftalık kazançlarının büyük kısmını haraç verdikleri günden beri evleri korunuyordu. İki yıl önce kapıya gelen nazik delikanlının yaptığı teklifi kabul etmişlerdi. Suzita «Bu kabadayılarla mücadele etmiyelim» demişti.

Dürtüleri her ne kadar oğlana def olup gitmesini söylemişse de Carrie arkadaşının önerisini kabul etmişti.

Suzita küçük Steven'ı sevgiyle kucağına alıp masanın yanına götürdü ve «Haydi annen için Doğum Günün Kutlu Olsun şarkısını söyle bakalım,» dedi.

Steven ağzındaki eksik dişleri göstererek sırıttı ve şarkıyı söylemeye başlayınca, kızlardan biri resmini çekti.

Carrie'nin gözleri yaşlarla doldu. Çocuğunun babasının kim olduğunu bilmediğine sevindi. Böylelikle o tümüyle kendisine ait oluyordu.

Bernard Dimes, loş ışıklandırılmış tiyatroda oturmuş, aktörlerin ve aktrislerin provalarını izliyordu.

Yönetmen on dakikalık bir dinlenme molası verip, Bernard'ın yanına geldi. İki arkadaş uyum içinde kostümlerden, aktör-

lerin kaprislerinden pek yakında Philadelphia ve diğer kentlere yapılacak turnede kalacakları yerler hakkında sohbete koyuldular. Yönetmen adeta bir süre düşündükten sonra «Geçen gece başımdan garip bir olay geçti,» dedi.

Bernard nezaketle «Ne oldu?» diye sordu.

«Allah kahretsin. Sana anlatsam mı bilmiyorum.»

Bernard ince kağıt bardaktaki kahvesini yudumluyordu.

«Fakat sanırım anlatacağım - herhalde benim sapıklıklarımı duymuşsundur.»

Bernard gülümsedi. Tüm tiyatro yönetmenin sapıklıklarını biliyordu.

«Otuzaltıncı Sokaktaki kerhaneye gittim. Birisi bana orada çalışan ateşli Meksikalı orospunun hoşlandığım şeyleri yapmakta usta olduğundan söz etmişti. Bil bakalım orayı kim yönetiyor?»

«Kim?»

«Birkaç yıl önce korodaki zenci kız. Hani bizi bırakıp kaçan... Goldie ile aynı evde oturan. Anımsadın mı?»

«Carrie» Bernard sanki midesine yumruk yemişti.

«Evet ta kendisi. Carrie. Senin gibi iyi bir kızın burada ne işi var? diye sorunca ne yaptı biliyor musun? Beni tanımamazlıktan geldi. Buna ne buyrulur?»

Bernard sesinin titrememesine çabalıyarak «Meksikalı nasıldı?» diye sordu.

«Ateşli. Niçin sordun? Sen böyle şeylerden hoşlanmazsın değil mi?»

«Oyuna biraz daha para koyarsa kendisine daha tatlı eğlenceler bulacağımızı söyliyebileceğim bir yatırımcı var.»

«Sahi mi? Kim?»

«İşin para yönünü bana bırak. Sen adresi yaz ver. Gerektiğinde kullanırım.»

Yönetmen Bernard'a hayretle bakıp adresi karta yazıp verdi.

Kartı cebine tıkan Bernard akşam eve gidene dek ona elini sürmedi. Sonra evine gelince kartı cebinden çıkartıp adresi ezberledi ama oraya asla gidemezdi. Yıllarca önce ortadan yok olduğu günden beri Carrie'yi düşünüyordu.

Araştırmalarına Goldie'nin hiç yardımı dokunmamıştı. «Niçin kaçtığını bilmiyorum. Ben erkek arkadaşım ve onun çok tatlı bir arkadaşıyla birlikte çok güzel ve eğlenceli bir gece geçirdi. Ama biraz garip bir kızdı.»

Evet öyleydi. Değişik ve görülmemiş bir kızdı.

Bernard kararını verdi. Arabasına binip. Otuz altıncı Sokağa gitti ve binayı gözlemeye başladı. Dakikalar saatleri kovalamaya başladı. Sürekli kapıdan içeri giren değişik erkeklere bakıyordu.

Gün ağarana dek gözetleme işini sürdürdü, boynu ve vücudu kazık kesene dek baktı. Sonra ağır ağır evine döndü.

Florence Williams ve Madam Mae'den aldığı dersleri unutmamıştı. Evi işleten Madam'ın sıcak dostluğunun yanında bir parça sert olması gerekiyordu. Erkek konuklarına eğlenceli bir partiye geldikleri hissettirilmeliydi. Hangi marka püro ve sigarayı, içkiyi, en sevdikleri cinsel oyunu öğrenmesi gerekti. Hangi kızı seçeceklerini önermeliydi. Ve her ziyaretlerinde onları uzun zamandır görmediği dost gibi karşılamalıydı. Madam yatak oyunlarına asla katılmazdı. Yalnız çok özel müşterileriyle kendisi ilgilenirdi. Madamı düzmek restoranın en iyi masasında oturmak gibi bir şeydi.

Yönetimi Carrie'nin ele almasına Suzita karşı koymadı. Güzel omuzlarını sallıyarak «Bana göre hava hoş» dedi. «Bütün işi sen yüklen. Ben de keyfime bakayım.»

Carrie evi profesyonel gibi yönetiyordu. Pırıl pırıl temiz, yaptıkları işe gönül vermiş ve asla on altı yaşından küçük kızları çalıştırmıyordu - ve evin kısa sürede ün yapmasının sebeplerinden biriydi.

Polisle aralarında geçen kısa sürtüşmeden sonra, rüşvet vermeyi öğrenince bir daha hiç kimse kendisini rahatsız etmedi. Polis ve kabadayılara ödenen paralarla sanki yaşam kocaman bir rüşvetti. Fakat çok para kazanıyorlardı. Binanın içinde küçük başka bir daire tutup. Steven ile bakıcısını oraya taşıdı. Çocuk annesinin eylemlerinden ne denli uzak olursa o kadar iyiydi.

Her gün saat on ikide oğlunu alıp yürüyüşe çıkıyordu. Arabasının içinde neşeyle oturan tertemiz bakımlı çocuğuyla Beşinci Caddeye kadar gidip vitrin bakarlardı. Steven annesiyle yaptığı bu gezmelere bayılırdı. Daha bir gün olsun küçük çocuğu düş kırıklığına uğratmamıştı. Ama yaşamının da tek gayesi Steven'dı.

Bernard Dimes zamanının çoğunu arabasının içinde Otuzaltıncı Sokaktaki binanın önünde geçirmeye başladı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama içinden bir his kendisini zorluyordu. Eline geçen her fırsatta evin önünden geçiyordu. Sabahları provalara giderken, akşam evine dönerken ve sonunda akşam yemeğinden sonra arabasını binanın önüne çekip saatlerce orada oturuyordu.

Ne oluyordu? Aklını mı oynatıyordu? Elli yaşında olmasına rağmen kendisini on beşinde gibi hissediyordu. Evden içeri girip kızı görmeye korkuyordu ama orada uzakta kalacak gücü de kendisinde bulamıyordu.

Cilalı sarışın kadın arkadaşlarından biri «Bernard canım son zamanlarda çok sinirlisin» diye yakındı. «Bir derdin mi var?»

Evet bir derdi vardı. Hemen hemen hiç tanımadığı bir kıza aşıktı. Ekzotik gözlü, kederli bakışlı, zarif zenci bir kıza aşıktı. Ona adeta tutulmuştu.

Carrie, Enzio Bonnatti'ye güldü. Bu erkeğin ikinci ziyaretiydi. İlk gelişinden hoşnut kaldığı besbelliydi. Carrie, iki buz parçası ve biraz suyla erkeğin sevdiği gibi hazırladığı içkiyi verdi.

Enzio, Carrie'nin odasında yatağın üstüne yatmış, karısı Francesca'yı anlatıyordu. Karısını aklından çıkarmadığı belliydi. Ona göre kadın, genç, güzel, anlayışlı ve akıllıydı.

Eğer kadın tüm bu vasıflara sahipse neden onun yanında değildi? Fakat Carrie soru sormamayı öğrenmişti. Sadece başını sallayıp, yüreklendirmek için «Anladım» diye mırıldanıyordu.

Üstündeki giysileri çıkarmadan yatan Enzio karısının nasıl seviştiğini en ince noktalarına değinerek anlatırken erkekliği de uyanıyordu.

Frencesca mükemmel bir eşti. Mükemmel bir anneydi. Mükemmel bir vücuda sahipti. Ve orası da mükemmeldi. Yalnız Francesca kocasının cinsel organını ağzına almaya yanaşmıyordu.

Carrie adamın pantolonunun fermuarını ne zaman açıp, onu ağzına alacağını biliyordu. Bonnatti'nin kendisinden bundan başka istediği yoktu. Bundan ne fazla ne de eksik bir şey istiyordu. Karşılığında para da ödemiyordu. Ödemesine gerek yok-

tu. Çünkü bu semtteki tüm genel evler Enzio Bonnatti'nin kontrolundaydı.

Carrie odanın köşesindeki lavabodan dönünce Bonnatti «Sen akıllı bir kızsın,» dedi. «Ama iyi bir orospu ağzındakini yutar.»

Carrie telaşla «Gelecek sefere yutarım,» dedi.

«Gelecek sefer olacağını nereden biliyorsun?»

«Yani... ümit ediyorum.»

Adam güldü. «Benim adıma biraz uyuşturucu satmanı istiyorum. Öyle fazla bir şey değil. Zenciler ve o aptal kolej öğrencileri iyi müşterilerdir.»

Carrie tüm yüzünü bir ümitsizliğin kapladığını hissetti. «Ee, Bay Bonnatti... sanmıyorum...»

Adam onu yakından inceledi. «Sanmıyor musun? Ben istiyorum.» Ben istiyorum derken çok yavaş konuşuyordu.

Kontrolünü yitiren Carrie kekeledi. «Ben... yapmasam daha iyi.»

«Yapsan daha iyi. Çocuklardan birini malla birlikte yollarım. Kimlere vereceğine dikkat et. Ve emniyetli bir yere sakla.»

Carrie sinirlendi. «Ya ev baskına uğrıyacak olursa. Bu yüzden hapse girebilirim.»

Enzio ayağa kalktı. «Seni akıllı sanıyordum. Eğer baskın yapılacak olursa bunu önceden haber alacaksın. Malları saklaman için yeterli zamanın var.»

Carrie boş bakışlarla başını salladı. İşten çekilmenin zamanı gelmişti.

Sanki düşüncelerini okurcasına Enzio «Güzel bir çocuğun var» dedi. «Benim de oğullarım var. Onu iyi yetiştirmek istersin. Kent yaşamı bazı kez çok zorludur.»

Steven'ı ne zaman görmüştü. İçini ümitsizce bir öfke sardı.

Enzio şimdi yatak odasının kapısının önündeydi. «Yavrum beni atlatıp kaçacağını düşünme. Burayı iyi yönetiyorsun. İşi böyle iyi devam ettirirsen oğlun da sağlıkla büyür. Tabii sen de.»

Hergele. Hergele. Başka bir tuzağa düşmüştü.

Donuk sesle, «Böyle bir şey düşünemem Bay Bonnatti,» dedi.

«Tabi düşünmezsin. Başında sana akıllı olduğunu söylememiş miydim?»

Ta kendisiydi. Uzun siyah saçlar ve kararlı adımlarından

belliydi. Bir bebek arabası sürüyordu. Heyecana kapılan Bernard nerdeyse önündeki arabaya çarpacaktı.

Arabasını bir park yerine sokup, Carrie'yi yürüyerek izlemeye karar verdi.

Bebek arabasını iterek sert adımlarla yürürken arada sırada durup dükkanların vitrinlerine bakıyordu. Bernard aralarındaki mesafeyi iyice kapattı. İçinden bir ses onunla konuş diye bağırıyordu. Ne olursa olsun - bir şeyler söyle. Kadının omuzuna vurunca Carrie ürkek bir tay gibi yerinden sıçradı. Bernard «Carrie» diye bağırdı. «Seni görünce yanılmadığımı anladım.»

Kadın hasta gibi gülüyordu. «Bay Dimes...»

«Seninle böyle karışlaşacağım hiç aklıma gelmezdi,» derken acaba yaptığım numara anlaşılıyor mu diye düşünüyordu.

Carrie'nin gözleri ürkek bir tavşan gibi aşağı yukarı bakıp kaçacak bir delik arıyordu.

«Nasılsın? Bu küçük adam da kim?» Bebek arabasının üstüne eğilmişti.

Carrie şaşkınlıktan taş kesildi. Bunca yıl sonra Bernard Dimes karşısındaydı. Telaşla «Oğlum» dedi. «Ee... yanınızdan bunun için ayrıldım Evlendim.»

Erkek hemen kadının yüzük parmağına baktı. Boştu. «Tebrikler.»

«Teşekkür ederim.»

Her ikisini de garip bir sessizlik sardı. Seninle birlikte olmak istiyorum diyemezdi. Kadın yüzüne sanki dünyada en son görmek istediği insanmış gibi bakıyordu. «Belki bir gece birlikte yemek yeriz,» diye sonunda zorlukla konuşabildi. «Birlikte yemek yemeği çok isterim.»

Carrie başını salladı. «Size evlendiğimi söyledim. Ama davetinize yine de teşekkür ederim.»

«Öyleyse belki kocanla yeni oyunuma gelirsiniz. Gelecek altı hafta kent dışında turnedeyiz ama sonra döneceğiz ve-»

Carrie erkeği dinlemiyordu. Öylesine utanmıştı ki. Oh Tanrım. Eğer yaptığı işi öğrenecek olsa... Bernard'ın sözünü keserek «Gitmem gerek,» dedi.

Erkek derin derin gözlerinin içine baktı. «Tabii, eğer bana gereksinme duyarsan... hâlâ aynı adreste oturuyorum.»

«Hoşca kalın.» Arabayı öfkeyle sürerek hızla uzaklaştı.

Steven «Anne anne anne daha hızlı,» diye şarkı söylüyordu.

Carrie yavaşlayarak raslantıyı düşündü. Bernard Dimes kendisini istiyordu. Bakışlarındaki anlamda yanılmıyordu. Bernard Dimes de diğer erkeklerden farklı değildi. Fakat farklıydı. Çok zengin bir erkekti.

Steven «Şeker istiyorum,» dedi. «Lütfen, anne, lütfen.»

Carrie içini çekti. Bernard Dimes de diğerleri gibi vücudunun peşindeydi. Kendisine yardımcı olamazdı. Bonnatti satılacak uyuşturucuları yollamıştı. Şimdi onları düşünüp endişelenmeliydi. Artık yalnızca orospu ve ev işleten bir madam değil bir de uyuşturucu satmaya başlamıştı.

Çenesinden aşağıya çukulata damlayan Steven'a bakınca soğuk bir el sanki kalbini sıktı. Bir şeyler yapması gerekti. Ama ne?

GINO
1948 - 1949

Gino verdiği sözü tuttu. Bee'ye bulabildiği en büyük elmas taşlı nişan yüzüğünü aldı ve kadının gebe kalmasını beklemeye başladı. Ve bekledi... bekledi... ve bekledi...

Kadın «Doktor bir kaç ay sonra gebe kalacağımı söyledi» diye açıkladı. «Her istediğin an gebe kalamazsın. Belirli zamanlarda yapıp denemeye devam etmeliyiz.»

Belirli zamanlarda kadınla sevişmek Gino'nun heyecanını öldürüyordu. Aslında Bee'nin neşeyle «Bu gün tam zamanı» diyerek yatağa yaklaşmasına deli oluyordu. «Ben tecrübe maymunu değilim,» diye homurdandı. «İstediğim zaman yaparım.»

Bee somurttu. «Doktor diyor ki-»

Gino sittirici doktoru öldürmek istiyordu.

Bir sabah Bee mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Karışık saçları ve parlak yüzüyle sabahları hiç de güzel değildi.

Masanın başında oturan Marco, Mickey Spillain'nin «KANUN BENİM» isimli eserini okuyordu.

Gino oğlanın elindeki kitaba vurup düşürdü. «Eğitimine avuç dolusu parayı bu saçmalıkları okuyasın diye dökmüyorum.»

Marco'nun yüzü kıpkırmızı oldu. «Gino bu da fena eser değil.»

«Fitzgerald, Hemingway ve onlara benzer iyi şeyler oku.»

Bee kocasına sorarcasına alelade sesle «Kaç yumurta istersin?» dedi.

Geniş, rahat mutfağın içinde bakışlarını dolaştıran Gino Village'deki bu evden nefret ettiğine karar verdi. Bu mezbelelikte ne işi vardı.

Bee tekrar kaç yumurta istediğini sormak için başını çevirince güneş ışınları yüzüne vurdu. Kadın yaşlı ve yorgun görünüyordu. Tanrım daha şimdi böyle olursa...

«Yumurta istemem. Hiç bir şey istemiyorum. Yapacak çok işim var.»

Ve o gün evden ve kadının yaşamından çıkıp gitti. Ve onu asla bir daha görmedi. Fakat elmas yüzüğü ona bıraktı. Ve faturalarını ödemeye devam etti. Birkaç yıl sonra Bee'nin bir muhasebeciyle evlenip New Mexico'ya gittiğini öğrendi. Marco kendisini arayıp sormaya devam ediyordu.

Hapisten çıkalı bir yıl oluyordu. Bee ile ilişkisi de kesilmişti. Tüm iş yatırımları büyük kârlar getiriyorlardı. Başını hangi tarafa çevirse genç ateşli kadınlarla karşılaşıyordu.

Gino zamanını eğlence içinde geçirmeye karar verdi.

Las Vegas'daki durum çok çekiciydi. Bugsy Siegel'in yarattığı —bir zamanlar çorak bir çöl olan— Las Vegas'da 1946 Aralık ayında ünlü Flamingo Oteli açmıştı. Ve adam yaptığı zahmetlerin karşılığında 1947 yılında vurularak öldürülmüştü. Fakat örgütün parasından çaldığı anlaşılınca bu cezayı hak etmişti.

Siegel'in ortadan kalkmasından bir yıl sonra Meyer Lansky'nin parasıyla inşa edilen kumarhaneli lüks otel Thunderbird açılmıştı. Ve daha sonra birçok otelin yapılması planlandı.

Gino bu işe sarılmayı aklına koydu. Kendisiyle birlikte sendika yatırımcıları da bu işe girmeye can atıyorlardı Las Vegas'ın gün geçtikçe daha önem kazanacağını hissediyordu. Güneşi, kumu ve yasal kumarı buradan başka nerede bulacaklardı? Ve Los Angeles'den de birkaç saat uzaktaydı.

Jake Çocuk sahilde işini sağlam tutmuştu. Bugsy Siegel'in bıraktığı görevi üstlenmişti. Yakışıklı, ağzı laf yapan Çocuk kısa sürede film yıldızları ile yakın arkadaşlık kurmuştu.

Hollywood. Çoğu insanlar için görkemli bir isimdi. Burası Çocuğun evi, yuvası olmuştu. Beverly Hills tepelerinde bahçesi palmiye ağaçlarıyla kaplı bir köşkü ve yatağında Pippa Sanchez adlı bir figuran kız vardı.

Gino puslu bir sabah Los Angeles'e geldi.

Üstü açık spor Lagonda arabasıyla onu karşılayan Çocuk, hemen alıp köşküne götürdü. Gino'nu kalabilmesi için Hollywood stili yerleri mermer, beyaz möbleli, banyosunda altın musluklar bulunan özel bir konuk kısmı vardı.

Gino, sendikanın para yatıracağı Jake'ın Vegas'da inşa et-

mek istediği otel konusunda görüşmeye gelmişti. Jake para içinde yüzüyordu ama mülti milyon dolara mal olacak oteli tek başına inşa etmesine olanak yoktu. Gino'ya gereksinmesi vardı - hem de fena halde gereksiniyordu. Jake coşkuyla «Bu sittirici dünyada en güzel ve en iyi otel olacak,» dedi. «Ona Mirage adını vermek istiyorum. Hollywood'un tüm yıldızları açılış gecesine gelecekler. Dünyanın en iyi oteli olacak.»

Duydukları Gino'nun hoşuna gitti. Çocuğun coşkusunu ve stilini seviyordu. Aradan geçen yıllar dostluklarını pekiştirmişti. Çocuk doğuya yaptığı kısa yolculuklar arasında birkaç kez hapishaneye Gino'yu ziyarete bile gitmişti. «Elde ettiğim her şeyi sana borçluyum Gino,» demekten Jake çok hoşlanırdı. «Bana ilk yüz dolarımı sen vermiştin.»

Pippa Sanchez birkaç kız arkadaşını çağırıp yüzme havuzunun etrafına yerleştirmişti.

Jake havadan konuşurcasına «İstediğini seçebilirsin,» dedi. «Sarışın, esmer, kızıl saçlı. Hangisinden hoşlanacağını bilmiyorum.»

Çeşitli mayoların içinde özenle yağladıkları vücutlarını sergiliyen genç kadınları Gino alıcı gözüyle inceledi. «Hepsi birbirinden güzel,» dedi.

Jake gülerek dudaklarını yaladı. «Beni dinle California'lı sarışınların üstüne yoktur. Doruğa ulaştıkları zaman sana yemin ederim içlerinden güneş yağı akıyor.»

«Karanlık sokaklardan buraya dek uzun bir yol aldın değil mi?»

Jake onayladı. «Tabii.»

Gino üç parçalı kostümünün içinde terlemeye başladı. «Duş yapıp dinlenmek istiyorum.»

Jake hemen ev sahibi pozuna girdi. «Tabii, tabii. Kızlardan biri içkini odana getirir. Daha sonra belki havuzun başına otururuz. Buraya gelmişken güneşten yararlanmak istersin, değil mi?»

Gino kısaca, «Hemen işi bitirmek istiyorum,» dedi. «Vegas için neler ayarladın? Orayı en kısa zamanda görmek istiyorum.»

«Her şey hazır. Tiny Martino özel uçağını verdi. Sabah Vegas'a gideceğiz. Geceyi Flamingo otelinde geçirip ertesi gün döneceğiz.»

«Tiny Martino ha?» Gino etkilendi. Tiny Martino'yu çok kez televizyonda izlemişti. Bee onun Chaplin'den daha komik olduğuna israr ederdi. «Tiny de bizimle geliyor mu?»

«Belki. Belki. Benim en iyi arkadaşım. Aslında bizim için Mirage'ın açılışında çalışmaya söz verdi.»

Jake sanki otelin inşaası bitmiş gibi konuşuyordu. Gino daha planları bile görmemişti.

Pippo Sanchez terasta salınarak yanlarına doğru geliyordu. Kısa boylu kara kıvırcık saçlı dinamik canlı vücutlu bir kadındı. Beyaz bir mayo ve uzun topuklu beyaz sandallar giymişti. Vücudu doğuştan güneş yanığıydı. Ülkesi Mexico'da büyük bir yıldızdı. Ama Hollywood'da küçük bir figürandı. Jake Çocuk kadına deli oluyordu.

Dramatik şekilde elini uzatıp «Demek ünlü Gino Santangelo sizsiniz. Adınızı çok duydum,» dedi.

Gino kendisine uzanan eli alıp sıktı. «Evet benim.»

Kadın uzun sık kirpiklerinin arasından erkeği inceledi. Boğuk ve şehvetli sesle «Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum,» dedi.

«Ben de.» Gino ikram edilen kadınlar arasından istersem bunu da seçebilir miyim diye düşündü.

Jake onun aklından geçenleri anlamış olacaktı ki telaşla «Pippe benim sevgilim. Tatlım - kaç yıldır birlikteyiz?»

Kadın umursamadan «Bir iki yıl,» diye yanıtladı.

Jake güldü. «Bu günlerde beraberliğimizi yasallaştıracağız.»

«Tabii. Bu günlerde hayvanlar da dans etmeye başlıyacak,» diye karşılık verdi.

Jake «Aktrisler,» diye bağırdı. «Gino onlardan uzak dur.»

Pippa alçak genizden gelen kısık sesiyle «Evet,» diye onayladı. «Onlardan uzak dur. Biliyorsun ısırırız.»

Gino güldü. İki lafı bir araya getiren bu karıdan hoşlanmıştı.

Cenaze töreninden beri bu Costa'nın evine yaptığı dokuzuncu yolculuktu. Franklin'nin ölümünden sonra müşkül duruma düşmüştü. Ne yapmalıydı? New York'ta kalıp Gino'nun işlerini mi yürütmeliydi? Yoksa San Francisco'ya dönüp annesiyle Leonora'ya bakıp ailenin avukatlık firmasını mı yönetmeliydi?

Karar vermeye gelince Jennifer kendisine yardımcı olmaktan çekiniyordu. «Doğru hissettiğine kendin karar vermen gerek,» diye israr etti. «Eğer San Francisco'ya dönersen hep Franklin Zennocotti'nin küçük oğlu diye anılacaksın. Ve eğer annenle birlikte yaşıyacaksak hep sana bağımlı kalacak. Leonora ise kuşkusuz yaşamına karışılmasını istemiyecek. Otuz sekiz yaşında.. Eğer içki içip... erkeklerle düşüp kalkmayı yeğliyorsa onu nasıl durduracaksın? Özellikle kocasının yapmadığı bir şeyi sen nasıl yapacaksın?»

Costa, Jennifer'in haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Ama yine de evine yaptığı aylık ziyaretler sırasında kendisini suçlu hissetmekten alakoyamıyordu. İşte bu yüzden Gino'nun Las Vegas işine girmesini destekledi. Orada işleri olduğu sürece Sahilde fazla vakit geçirebilirdi.

Son yolculuğunda Jennifer kocasıyla birlikte yola çıkmadı. Bu da Costa'nın işine geldi. Çünkü iki gün sonra Los Angeles'e uçup Gino ile buluşmayı planlıyordu. Annesini aile yemeğine götürürken yol boyunca bunları aklından geçirdi.

Leonora ve Edward çiftlik tipi büyük bir evde yaşıyorlardı. Siyahi üniformalı bir hizmetçi kapıyı açıp, meşe kaplama oturma odasına buyur etti. Bar taburesine tüneyen Leonora'nın bir zamanlar muhteşem vücudu şimdi et yığınına dönmüştü. Sırtında pantolon ve bluz vardı. Elinde martini kadehini tutuyordu. Costa artık kadehin kardeşinin elinden hiç düşmediğine dikkat etti.

Edward da barın arkasında somurtuk bir yüzle buz kırıyordu. O da çok şişmanlamıştı. Yakışıklı yüzü, şişip kızarmıştı.

Bir zamanların muhteşem çifti artık harabeye dönmüşlerdi.

Leonora iğneliyerek «Ah New York'lu konuğumuz geldi,» dedi. «Cani arkadaşlarından kopup buraya nasıl geldiğini anlıyamıyorum. Sana izin veriyor mu?»

Costa kadının sözlerine aldırmadı. Gino hakkında iğneliyici sözler etmekten başka bir şey yapmıyordu. Sanki acı sitemlerinden garip bir zevk alıyordu.

Barın arkasından çıkan Edward'la el sıkıştılar.

Costa «İşler nasıl?» diye sordu.

«Bankacılık sıkıntı kaynağı. İşi bırakıp günlerimi golf sahalarında geçirmek istiyorum.»

Leonora alayla «Oh zaten golften başka yaptığın iş yok ki,» diye saldırdı.

Tam o sırada kırılacakmış gibi nazik yirmi yaşındaki Maria odadan içeri girdi. Kız Costa'ya Leonora'nın o yaşlardaki halini anımsattı. Yalnız Maria'nın karakter yapısı annesinden tamamiyle farklıydı. Utangaç, içine kapalı, adeta eski terbiye ile yetişmiş iyi bir kızdı.

«İyi akşamlar dayıcığım, anneanneciğim,» diyerek içtenlikle her ikisinin de yanaklarından öptü.

Leonora «Oh Tanrım bu gece yine yemekte evde değilsin inşallah?» diye bağırdı. «Sen hiç erkek arkadaşlarınla gezmeye gitmez misin? Ben senin yaşındayken, erkek arkadaşlarım kapıda kuyruk olurlardı.»

Costa usulca «Sen onun yaşındayken evliydin,» diye anımsattı.

Leonora parmağını kızından yana salladı. «Evli olmam bana engel olmadı. Erkeklerle gezmeye gitmemek anormallik. Senin neyin var?»

Maria kıpkırmızı kesildi. «Anne bir şeyim yok.»

«Küçük hanım yine başlama,» diye Leonora bağırdı. «Eddie kızını duyuyor musun? Duydun mu?»

Edward terslendi. «Oh susun.»

Leonora kocasının sesini taklit etti. «Oh susun. Bütün gün odasında oturup sadece bana hakaret etmek için dışarı çıkması senin umurunda mı?»

«Leonora lütfen...»

Maria telaşla büyükannesi ve Costa'ya baktı. Ana babasının davranışlarından çok üzülüp utandığı belliydi.

Costa derin bir nefes alıp birbirleriyle dalaşan çiftin sözlerini kesti. «Jennifer'in bir önerisi var,» dedi. «Maria'nın yirmi birinci yaş dönümü armağını olarak bir ay New York'ta bizde kalmasına ne dersiniz?»

Maria'nın yüzü ışıl ışıl parladı.

Leonora «New York» diye homurdandı. «Senin tüm gangster arkadaşlarının arasına girecek. Hayır gidemez.»

Maria «Oh anne lütfen,» diye yalvardı.

Costa sabırla «Hiç bir gangsterle karşılaşmıyacak,» diye açıkladı. «Jennifer'in çok tatlı dostları var. Mükemmel damat adayı olabilecek çocuklu saygı değer aileler.»

«Leonora dudaklarını büzdü. «Ben hiç New York'a gitmedim.»

Edward yine terslendi. «Asla gitmek istemedin.»

«Belki biz de gidersek-»

«Ben bir ay izin alamam. Babam kriz geçirir.»

Leonora istemiyerek «Bakalım düşünürüz,» dedi.

Costa, Maria'ya göz kırpıp, sessizce herşeyin yolunda gideceğini işaret etti.

Kız dayısına minnetle güldü.

Leonora «Allah kahretsin ne zaman yemek yiyeceğiz,» diye hırladı. «Evin içinde hizmetçiyim diye sürünerek dolaşan bu salak kızı kovacağıma yemin ediyorum.».

Costa içini çekti. Leonora'da tatsız gecelerden birini geçirecekti.

Kızgın çöl güneşi altında Jake'ın Mirage için seçtiği araziyi dolaştılar.

«Parayı alır almaz inşaata başlarız. Arazi için opsiyon aldım. Mimarlar planları hazırladılar. İşçiler bekleşiyorlar. Tüm istediğim senin evet demen. Bu iş elden kaçırılmaz. Adeta bir banka dikeceğiz,» diye Jake coşkuyla anlatıyordu.

Gino kararını vermişti. Bu işe girecekti. Fakat Çocuğun biraz terlemesini istiyordu. «Planlar yanında mı?»

«Tabii. Tabii.» Jake arkasında bekleşen kalabalığa parmaklarını şaklattı. «Arabadan evrak çantamı getirin.»

Gino'yu kolundan tutup, tozlu çorak arazide yürüdüler. «Şuraya olimpiyat ölçülerinde büyük bir yüzme havuzu - belki çocuklar için birkaç tane daha yaparız. Ana ve çocuklar güneşlenirlerken, evin ekmek ağacı da içerde aile servetini tüketmekle meşgül olacak.»

«Hoşuma gitti.»

Jake'ın adamı elinde çantayla koşarak geldi. Çocuk çantayı alıp açtı ve planları çıkardı. Yere eğilip kağıtları yaymaya başladı.

Gino, «Boş ver daha sonra bakarım,» dedi.

Dizlerinin üstüne çöken Jake «Onları görmek istediğini sanıyordum-» sonra düşüncesini değiştirip ayağa kalktı. Koruma polisi planları toplayıp çantasına yerleştirebilirdi.

Gino yürümeye başladı. Jake endişeyle peşinden koştu. «Buraya birkaç tane tenis kortu yaparız.»

«Tenis kortları mı? Bu fikir hoşuma gitmedi.»

«Neden?»

«Çok eğlence olursa kimse masanın başına yaklaşmaz. Sadece kumar ve güneşlenme - işte o kadar.»

«Haklısın. Başka şey yok.»

«Bir de akşam yemeğinde şov. Yıldız bir isim. Onları buraya çekmek için yıldız bir isim gerek.»

«Ve güzel kızlar.»

«Orospular mı?»

«Hayır. Paralarını yitirirlerken içki ikram eden güzel kızlar. Artistler. Otel müdürünün kontrolünde pahalı bir kaç orospu.»

«Evet. Elle seçilmiş.»

«Ben kendim seçerim.»

«Vay canına çok sıcak.»

«Arabaya dönmek ister misin?»

«Neden olmasın? Görmek istediğim her şeyi gördüm.»

Jake sıcaktan çok Gino'nun ilgisizliğinden terliyordu. Arabanın arkasına kurulup kapılar kapanınca, dayanamadı «Evet? Anlaştık mı?» diye sordu.

Gino güldü. «Dün geceki sarışın fena değildi. Fakat daha iyilerini gördüm.»

«Bu gece sana daha iyisini bulurum. Pippa'nın daha görmediğin çok arkadaşı var.»

«Pippa.»

«Huh?»

«Senin özel malın mı?»

Jake'in yüzündeki gülümseme titredi. «Eh öyle gibi. Bir süredir birlikteyiz...» diye kekeledi. Alnında boncuk boncuk ter taneleri birikti. «Tabii - eğer onu istiyorsan çekinme alabilirsin.»

Gino sırıttı. «Bir gecelik ödünç diyelim olmaz mı?»

Jake hasta gibi güldü. «Peki.»

«Benim altmış bin papelimi alıp kaçtığın zaman sadece ödünç almıştın değil mi?»

Jake karamsarlıkla başını salladı. Hayatında Pippa Sanchez'den başka kadına karşı hiç bir his duymamıştı. Diğerlerinin hepsi sürtüklerdi.

«Öyleyse bu gece Pippa'yı ödünç alıyorum. Böylece ödeşmiş oluyoruz - ne dersin? Bir çeşit hesaplaşma.»

«Tabii Gino.» Jake zorlukla konuşabiliyordu. Hergele kendisini avucunun içine aldığının her ikisi de farkındaydılar. «Kadın senin.»

CARRIE
1943

Üstesinden geldiğini sandığı bir istekle odasının içinde dolaşıyordu. Uyuşturucular dolabın arka tarafına saklanmıştı. Onları her düşünüşünde vücudu titriyordu.

Bonnatti'nin eski alışkanlığından haberi olup olmadığını merak ediyordu. Eğer bilse aracı olarak neden kendisini kullanacaktı? Bu kadar gaddar olabilir miydi? Veya aptal?

Tabii ki bilemezdi. Geçmişi kendi sırrıydı. Yoksa öyle mi olduğunu sanıyordu?

Akşam üstü vakit erkendi. Salonda birkaç müşteri vardı. Dairenin içine yayılan müzikten Frank Sinatra'nın sesi duyuluyordu. Kızlar toplu halde Paramount Tiyatrosunda sıska Sinatra'nın konserine gittikleri günden beri ve gelen giden her müşteriye devamlı adamın plaklarını çalıyorlardı.

Carrie blues tipi müziği yeğlerdi. Örneğin Bessie Smith veya Billie Holiday gibi şarkıcılardan hoşlanıyordu. Sık sık Florence Williams'da birlikte çalıştıkları Bilie mi diye merak eder dururdu. Ve derginin birinde gördüğü resimde aynı kız olduğunu anlayınca çok sevinmişti. Bu gizi kendisine saklıyordu. Eğer, «Ben Billie Holiday'ı tanıyorum - birlikte aynı genelevde çalıştık,» deseydi kendisine kim inanırdı?

Suzita odanın kapısını çaldı. «Kapıda garip bir herif seni soruyor. İçeri sokmadım. Senin arkadaşın olduğunu söyledi ama bana kadın tellalı gibi geldi.»

Carrie dar sarı giysisini sıvazlayıp düzeltti. «Ben onunla başa çıkarım,» diye yanıtlayıp odadan dışarı çıktı.

Gözetleme deliğinden Suzita'nın «Kadın tellalına» baktı. Uzun boylu, sıska garip çizgili giysili, kocaman şapkalı bir zenciydi. Çok fazla zenci müşterileri yoktu. Genellikle müzisyenlerden başka zenci müşteri kabul etmiyorlardı. Beyaz erkekler zencilerden hoşlanmıyorlardı.

Emniyet zincirini çıkartmadan kapıyı birkaç santim arala-

dı. Yayık sesle «Tatlım sana yardımcı olabilir miyim?» diye sordu. Bazı kez tatlı dille konuşmak bağırmaktan çok daha yararlıydı. Eğer bu kara kedi biraz eğlenmek istiyorsa, onu Doksan dördüncü sokakta bacaklarını açıp sevinçle kabul edecekleri Madam Zoe'nin evine yollayacaktı.

Adam vızıltılı gibi bir sesle «Carrie'yi görmek istiyorum,» dedi.

«Tatlım Carrie benim ama aylarca önce tüm haftalarım doldu. Fakat çok tatlı kızların bulunduğu bir yer.»

Adam loş ışıkta aralık kapının arasından dikkatle kendisini süzüyordu. Sesi şaşkınlıkla dolu «Vay canına, sen Carrie misin?» diye bağırdı.

«Tabii benim. Bak dinle dostum-»

«Ben Leroy'um,» diye adam söylendi. «Kız beni anımsadın mı? Ben senin dayınım.»

Carrie düşüp bayılacağını sandı. Oracığa düşüp bayılacaktı. Leroy. Hayır olamaz. Leroy. Olanaksız. Leroy. Hergele şimdiye dek çoktan ölmeliydi.

Adamın ismi hiç aklına getirmek istemediği anıları tazeliyordu. Leroy. Orospu çocuğu. Piç.

Kalbi öylsesine çarpıyordu ki Carrie uzaktan duyulduğunu zannetti. Sükûnetle «Neden söz ettiğinizi anlamadım,» dedi.

Adam heyecanla «Le-roy» diye bağırdı. «Kız senin dayın.»

«Yanılıyorsunuz, bayım. Polis çağırmadan burdan çekip gidin.»

«Bir yere adım atmam. İstersen polis çağır. Burada kalıyorum.»

Carrie hızla düşündü. Gerçekten Leroy muydu? Eğer oysa kendisini nasıl tanımıştı? Birbirlerini en azından on altı on yedi yıldır görmüyorlardı. Carrie o zamanlar çocuktu. Adeta bebekti. «Bayım kıçını kaldır ve git.»

Adam terslendi. «Niçin? Bir kız istiyorum. Param var bedelini ödeyebilirim.»

«Sizi içtenlikle karşılıyacakları bir yer biliyorum. Benim tüm kızlarım dolu-»

«Beklerim.»

«Hayır yapamazsınız.»

«Beklerim.»

İnatçı gaddar piç. Tabii Leroy'du. Adamın sesindeki bencil vızıltıyı asla unutamazdı.

Suzita da yanına geldi. «Koruyucumuza haber vereyim mi?» diye fısıldadı.

«Evet. Kendisine kötülük yapabilecek ne söyliyebilirdi? Kapıyı adamın yüzüne çarparak kapattı ve Suzita ile birlikte Bonnatti'nin kabadayılarından birini çağırmaya gitti.

Suzita merakla sordu. «Seni tanıdığını mı sanıyor?»

«Evet zannederim.»

«Onu daha önce hiç görmedin mi?»

Carrie umursamadan omuzlarını silkti. «Onu asla tanımıyorum.»

Suzita kıkırdadı. «Acımasız bir kadın tellalına benziyor.»

Carrie «Evet» diye onayladı. Herhalde hâlâ gaddar bir kadın tellalıydı. Acımasız pezevenk. Dayısı. Hayattaki tek yakın akrabası. Ne komikti. Oturma odasına geçip kendisine bir içki hazırladı.

Suzita tekrar kapıya koşup, gözünü gözetleme deliğine yapıştırdı ve Bonnatti'nin adamları gelip Leroy'u zorla kapıdan götürene dek orada durdu. «Artık geri dönemez» diye kakırdadı. «Eşşek sudan gelene dek dayak yedi.»

Haftalar geçtikçe Carrie, Leroy'u aklından çıkardı. Onun dışarlarda bir yerlerde yaşadığını düşünemiyecek kadar meşgüldü. Herhalde yediği dayaktan korkup aklı başına gelmişti. Zaten her zaman korkak orospu çocuğunun biriydi. Bonnatti'nin kabadayılarının onun derisini yüzüp nehre atmalarını diliyordu. Kendi adına on üç yaşındaki bir kızı orospuluk yapmaya sürükliyen bir adam yaşamaya layık değildi. Eğer geri dönecek olursa Carrie onu kendi elleriyle öldürecekti.

Bu düşünce kendisini çok heyecanlandırdı. Eve gelen müşterilerinin birinden küçük bir tabanca satın aldı ve yanından hiç ayırmamaya başladı. Silahla kendisini güçlü hissediyordu. Herifler vücudunu kullanırken şimdi ipler kendi elindeydi. Üstünde yatıp kendisini pompalayan adam belki Amerika'nın en önemli kişisi olabilirdi ama, kendisini düzdüğü sürece ölümle arasında kıl payı fark vardı. Küçük dolu silahı yatağının altında saklıyordu. Ve silahın orada bulunduğunu kendisinden başka hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse. Hatta Bonnatti'yi eğlendirirken bile —New York'un en güçlü canilerinden— silahı elinin altındaydı.

Eğer adam bunu bir bilecek olsa. Her zaman peşinde üç gorille birlikte dolaşan Enzio Bonnatti. Ağzına bir lokma atmadan önce yemeğini başkalarına tattıran Enzio Bonnatti. Domuzlar. Hepsi domuzdu. Hiç birinin birbirinden farkı yoktu. Küçük sapıklıklarını eyleme geçirmek için bekliyemiyorlardı.

Hiç olmazsa kadınların orospuluk yapmaları için yeterli sebepleri vardı. Ya erkekler. Hepsi orospuydular.

Kara kaltak. Yanılmıyordu. Ta kendisiydi. Kıçını ve ama onu tanımıştı - tanımıyacak kadar salak değildi.

Önceleri kuşku içindeydi. Kapının aralığından yüzünü doğru dürüst görememişti. Şıllık. Kapıyı açıp kerhanesinden içeri bile sokmamıştı. Ne o Carrie yavrum? Artık kara aletleri beğenmiyor musun? Kara aletlerden başkasını yemediği zamanları da çok iyi anımsıyordu.

Eh herkesin bildiği gerçekti - Kara aletler beyazlardan daha büyüktü. Hem daha iyi kokar hem de uzun dayanırdı.

Leroy, Carrie'yi gözden kaybetmemeğe çalışarak arkasından yürürken kendi kendine güldü. Karıyı izlediğini belli etmemeliydi. Beline dek uzanan saçları ve sütun gibi bacaklarıyla gerçekten nefes kesiciydi. Bok canına. Bunca yıldan sonra onu tekrar bulması büyük şanstı.

Çiğnediği jikleti fırlatıp ağzına yenisini attı. Bir kaç hafta önce, caz müziği yapan o gece klübüne gidip, müzisyenlerle esrar çekmesi ne büyük şanstı. Şanstı çünkü konuşma dönüp dolaşıp, karılara gelmişti. Leroy da elinde birlikte yaşadığı parçayı onlara satmaya çabalıyordu - on altı yaşındaki İsveçli hızlı çalışan karıyı. Laf dönüp dolaşıp, Otuz altıncı Sokakta Carrie'nin yerindeki kızlara gelmişti. Aman ne kızlardı - parayı bastırınca yapmıyacakları yoktu. Ve hepsi kentteki en iyi mallara sahiptiler.

Carrie adını aklından çıkarmamıştı. Acaba olabilir miydi? Pek öyle duyulan isim değildi. Evi işleten yavrunun zenci olduğunu öğrenmişti. Carrie... vay canına ne şanstı.

İşin peşini bırakmayıp kurcalamıştı... Evet yanılmıyordu. Canına yandığım. İyi bir fırsat yakalamıştı.

Jikletini çiğniyerek yürürken ıslık çalıyordu. Son zamanlarda pek şansı iyi gitmiyordu. California'da karı satarak geçirdiği on parlak yılı, San Kuentin hapishanesinde gardiyanlardan

dayak yiyerek geçirdiği altı karanlık yıl izlemişti. Hapisten çıkar çıkmaz başı tekrar belaya girmeden eyaletten tüyüp eski sevgili New York'a dönüp, vaktini barlarda ve karanlık pavyonlarda geçirmeye başlamıştı. Times Square'de ucuz bir restoranda garsonluk yapan Bayan İsveçliyi bulmuştu. Şimdi Harlem'in bir köşesindeki harap binada geçindirecek kadar para kazandıran kızı satıyordu. Bu Leroy'un düşlediği yaşam değildi. Tanrı aşkına California'da Cadillac arabaya binip emrinde on kız çalıştırıyordu. Otuz altı yaşındaydı. Artık geleceğini düşünmenin zamanıydı. Ve anladığı kadarıyla küçük yeğeni Carrie kendi geleceğiydi. Ne de olsa kıza ders verip herşeyi kendisi öğretmişti. Eh Carrie'nin de borcunu ödemesi gerekmez miydi? Leroy'un kitabına göre ödemesi gerekti.

Carrie bir vitrinin önünde durunca Leroy şişko bir kadının arkasına gizlendi. Kaltak. Kendisine nasıl da dayak attırmıştı. Bunun bedelini ödeyecekti. Beyaz heriflerin suratını çarşamba pazarına çevirmelerinden hiç hoşlanmıyordu.

Gelecek sefer onun karşısına çıktığı zaman işler bambaşka olacaktı.

Gelecek sefer Carrie dizlerinin üstünde sürünerek ayaklarını öpecekti. Eğer isterse ona hayalarını bile emdirecekti.

Bir planı vardı.

İşe yarayacaktı.

Mavi bebek arabasının içinde oturan çocuk da pek şekerdi. Kadın vitrinin önünden ayrılıp yürümeye başladı.

Leroy da hemen arkalarından ıslık çalarak onları izledi.

GINO
1949

Güneşli Los Angeles'in masmavi gökyüzünden sonra New York kenti, Temmuz ayında sıcak, rutubetli ve iç karartıcıydı. Gino hayatında ilk kez bir ev satın almayı düşündü. Kentin dışında belki Long Island'a hafta sonlarını geçirebileceği geniş bahçeli, yüzme havuzlu bir ev.

«Çocuğun» Los Angeles'i neden sevdiğini anlıyordu. Etrafını saran güzel kadınlar ve iş hayatındaki başarısı ile kral gibi yaşıyordu. Kendisinden önce Bugsy Siegel'e duyulan saygı ve korku karışımı ilgiyi görüyordu. Gücünden doğan ünü, çekicilik yaratıyordu. Çekici olabiliyorsanız Hollywood'da istediğiniz her kapı size açılır.

Pippa Sanchez, Gino'ya «Çocuğun» kadınlarını herkese peşkeş çektiğini itiraf etmişti. Gino, kadına bu duruma üzülüp üzülmediğini sorunca, Pippa umursamadan omuzlarını silkip, «Niçin üzüleyim? Jake ile birlikte olunca ismim gazetelerde çıkıyor. Aptal bir aktörler yaşamaktan daha etkili. Hem amacı kötü değilki. Yalnızca kendisinin güçlü olduğunu... hissediyor.»

«Güçlü ha?» Çocuğu hiç bir zaman gözünün önünden ayırmamaya karar verdi. Ne de olsa Mirage projesine avuçlar dolusu para yatıracaktı. Ve parasının her kuruşunun nereye harcandığını bilmek istiyordu. Bu bilgileri Pippa'dan iyi kimse veremezdi.

Gino kadına teklifini yaptı. Parayla ödüllendirildiği takdirde acaba kendisine bazı bilgiler verir miydi?

Evet, verirdi. Jake ile yaşamaya devam edecek ve haftada bir kez telefonla Gino'ya gereken bilgileri aktaracaktı.

Gino'ya pahalıya mal olacaktı.

Zaten ucuza mal olacağını da düşlemiyordu.

Birlikte uzun tembel bir gece geçirdiler. Kadının yakıcı cinselliği Gino'yu tahmin ettiği kadar heyecanlandırmadı. Pippa ertesi gece tekrar Jake'in yatağını paylaşıyordu. Gino, Costa ile

birlikte New York'a dönmeden önce bir kaç Hollywood sarışının daha tadına baktı.

Kararını vermişti. Artık uzun ilişkilere girmiyecekti. Birlikte bir hafta, ne de bir ay geçirebileceği tek kadın yoktu.

Ev alma fikrini çok çekici buldu. Eğlenceler düzenliyebileceği Gatsby stili bir konak. Clemmie'yi ev sahipliği yaptığı günleri özlüyordu. Önemli kişilerin içkisini içmelerinden yemeğini yemelerinden keyif alıyordu. Evet. Clementine Duke'un verdiği gibi büyük partiler düzenliyecekti. Cepleri para doluydu. Hapisten çıkıp eyleme döndükten sonra büyük adamlarla tekrar dostluk kurmakta güçlük çekmemişti. Eski dostlardan bazıları koşarak geri gelmişlerdi. Bazen aralarında gerçek dost var mı diye düşünürdü. Ama olmadığını biliyordu. Para birçok şeyi satın alabilirdi - ama gerçek dostluğu satın alamazdı. İşin gizemi hiç kimseye güvenmemekti. Böylece hayatta asla düş kırıklığına uğramazdı.

Gino düzenini bu düşünce üstüne kurdu.

Jennifer ve Costa Zennocotti, Montauk'da yazlık bir ev kiraladılar. Öyle görkemli bir ev değildi, ama rahat geniş ve plaja yakındı. Mis gibi çiçek kokan bahçesinde salıncaklar ve de iki köpek vardı. Jennifer ilk görüşte eve aşık oldu. New York'ta giydiği giysileri sırtından atıp, pamuklu yazlık giysilerle yalın ayak dolaşmaya başladı.

Costa da hafta sonları kentten geliyor ve çok dinleniyordu. Cuma akşamı kapıdan içeri girer girmez vücudundaki gerginlik kayboluyordu. Gino ile çalışmak yirmi dört saat gerginlik demekti. Keskin bıçak gibi zekâsıyla adam sanki bir dinamoydu. Örneğin şu Las Vegas anlaşmasını ele alalım. Gino'nun kağıtlara gereksinmesi yoktu, anlaşmayı kafasında yapmıştı. Tabii Gino'nun ve «Çocuğun» imzaladığı yasal belgeler vardı. Bu atılım büyük paralara mal olacaktı. Fakat Flamingo ve Thunderbird'ün kazançlarına bakılırsa, Mirage banka gibi bir kuruluş olacaktı.

Ağustosun üçüncü haftası Maria dayısının evine tatil geçirmeye geldi. Kız heyecandan yerinde duramayıp cıvıldıyor, sorular soruyor ve evinden uzaklaşmanın rahatlığını hissediyordu.

Jennifer «Leonora nasıl?» diye sordu. «Onu uzun süredir görmedim.»

Maria «Annem iyi» derken yola çıkmadan bir gece önce anne ve babasının avaz avaza bağrışarak yaptıkları tartışmalarını düşündü.

Jennifer «Doğum gününde senin için büyük bir parti vereceğim,» diye düşüncesini belirtti. «Çok eğleneceksin. Tanışmanı istediğim bir sürü genç var.»

Maria sevinçle başını salladı. Doğum gününü ve yirmi bir yaşına basacağı gerçeğini anımsamak istemiyordu. Yirmi bir yaşına gelen herkes ilerdeki yaşamı hakkında kararlar verirdi. Maria ne yapmak istediğini bile bilmiyordu.

Temmuz ve Ağustos ayları boyunca Gino hafta sonları satılık evleri gezip gördü. Büyükleri, küçükleri, adalardaki yazlıkları, çiftlik evlerini, köşkleri dolaştı ama Connecticut'ın yeşil çayırlarından, Long Island'ın vahşi sahillerine dek aradığını bulamadı.

Gino ev aramaktan, komisyoncular da Gino'dan usanmak üzereydiler.

Ağustosun son pazar günü, Gino şoförüne ve koruma polisine izin verip tek başına dolaşmaya başladı. East Hampton'da geniş bir eve baktı. Komisyoncu kadın gururla evi dolaştırdı. «Bay Santangelo sanırım aradığınız evi buldunuz.»

Gino her tarafı dikkatle inceledi. Kadın haklı olabilirdi. Onarım gerektiren eski bir yapıydı. Fakat istediği kadar harcıyacak parası vardı.

Binanın aslı Viktorya stiliydi. Sütunların ve balkonların beyaz boyaları döküldüğü halde, dantel gibi işlenmiş demir parmaklıkları vardı. Sayısız kocaman geniş odalar körfeze bakan büyük pencerelerle aydınlatılmıştı. Üst katta evi çevreleyen büyük bir veranda vardı.

Gino «Hoşuma gitti» dedi.

Komisyoncu «Eşi yoktur» diye yanıtladı. «Evin sahibi yaşlı hanım ölünce ailesi satılmasını istedi.»

«Çok harap olmuş.»

«Ah evet. Fakat satış fiatını etkilemiyor. Onarılınca şahane olacak.»

Karar veremiyordu. O kadar çok yer görmüştü ki aklı karışıyordu. Düşünceyle camlı çiçek bahçesindeki çakıl taşına vurup evin arkasına fırlattı. «Avuç dolusu para harcamam gerek.»

Kadın saatine baktı. «Ama harcıyacağınız paraya değer doğrusu.»

Diğer randevusuna on dakika geç kalmıştı. «Evet, Bay Santangelo ne düşünüyorsunuz?»

«Bilmiyorum. Olumlu karar verirsem pazartesi size bildiririm.»

«Başka müşterilerim de var.»

«Pazartesi.»

«Tabii.» Kadın tekrar saatine baktı. «Bay Santangelo benim gitmem gerek. Yeterince gördünüz mü?»

«Tabii. Siz gidebilirsiniz. Ben bahçede biraz dolaşacağım.»

Arabanın gürültüsü uzaklaşınca Gino burasının ne kadar sakin ve sessiz olduğunu düşündü. Sadece kuş cıvıltıları duyuluyordu. Burasını ne yapacaktı? Belki de çok sessizdi.

Başı boş büyümüş otlar ve yabani güllerden başka bahçede bir şey yoktu. Onarıldığı zaman evin neye benzeyeceğini düşlemeye çalıştı. Belki camlı çiçek bahçesine uzanan mermer bir teras, tenis kortu ve Hollywood stili bir yüzme havuzu yaptırınca evet ev şahane olacaktı. Ama hâlâ karar veremiyordu. Başka birisinin de fikrini almak istiyordu. Costa ve Jennifer. Evet Jennifer çok zevkliydi. Bir bakışta evin neye benziyeceğini söyliyebilirdi. Montauk pek fazla uzak sayılmazdı. Yazlık eve gidip onları alacaktı.

Maria havuza dalıp, hızla on tur yüzüp dışarı çıktı ve şezlongun üstüne uzandı. Kendisini çok iyi hissediyordu. Jennifer ve Costa'nın yanında altı günde yeniden dünyaya gelmiş gibiydi. Tartışma ve kavgalardan uzaktı. Aşırı içki alışkanlıkları yoktu. Birbirlerini çok sevip sayan iki insanın arasındaki sukün ve uyuşma açıkca belli oluyordu.

Uzun açık sarı saçlarını silkeleyip, gözlerini kapattı yüzünü ve vücudunu güneşe doğru döndürdü. Costa ve Jennifer arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi. Maria'nın da kendileriyle birlikte gelmelerini istedikleri halde, kız başının ağrıdığını bahane ederek bu daveti kabul etmemişti. Gerçekte başı ağrımıyordu. Yalnız kalmak istiyordu. Köpeklerden biri havlamaya başlayınca, Maria elini uzatıp «Sus oğlum, sus,» dedi.

Köpek kuyruğunu sallıyarak Maria'ya koştu.

Gino spor Mercedes arabasını Montauk'daki evin önüne

park etti. Bahçede köpeğin havlamasını duyuyordu, ama kapının önünde arabalar yoktu.

Otomobilinden inip birkaç kez uzun uzun zili çaldı. Yanıt alamayınca, küçük evin etrafında dolaşıp, elini gözlerine siper ederek, pencereden içeri baktı. Sonra binanın arka tarafına geçince küçük köpek üstüne atladı.

Ve Gino havuzun yanında yatan kızı gördü. Leonora! Leonora'sı! Kalbi çılgın gibi çarpmaya başladı. Boğazı kurudu tüm vücuduna ter bastı.

Olduğu yerde kazık gibi dikilip baktı. Çocuk gibi! Köyün aptalı gibi bakıyordu! Karnına korkunç bir sancı saplandı. Ve usulca «Leonora» dedi.

«Huh?» Kız kolunu gözlerinin üstünden çekip oturdu.

Hayır Leonora değildi.

Onun kızı Maria olduğunu anladı. Costa kızın yanlarına geleceğinden söz etmişti.

Kendisini aptal gibi hissediyordu. Nasıl düşünebilmişti?

Kız telaşla yerinden kalkıp mayosunun üstüne havlusunu giydi. «Siz Gino Santangelo'sunuz değil mi?»

Gino derin bir soluk aldı. «Evet nerden bildin?»

«Oh gazetelerde resimlerinizi gördüm, ve - sizinle daha önce Jennifer'le Costa'nın düğününde tanıştık.» Kendi kendisine güldü. «O zamanlar küçük bir çocuktum - sanırım beni anımsamazsınız. Ben Leonora'nın kızı Maria'yım.»

«Öyle mi? Gerçekten çok büyümüşsün değil mi?» Nedenini bilmediği huzursuzluğun pençesinde kıvranıyordu.

Kız sırtındaki havlu cekete sıkıca sarınıp «Evde yoklar,» dedi.

Gino aptal gibi «Kim?» diye sordu.

«Jennifer ve Costa.»

«Oh. Evet.» Dikkatle kıza bakıyordu. İlk bakışta Leonora'ya benzerliği çok şaşırtıcıydı. Fakat... birşeyler değişikti. Bu çocuk annesinin modeliydi ama yine de değişikti.

Sanki Gino'nun düşüncelerini okurcasına «Beni annem zannettiniz değil mi?» diye sordu.

«Hayır.» Evet.

Kız tatlı tatlı gülümseyip, alnına yapışan ıslak saçını geriye itti. «Ziyanı yok. Ben alışığım. Birçok kişi aramızdaki benzerliğe şaşırıp kalırlar. Yani annemi daha eskiden tanıyorlar. Şimdi... artık bana benzemiyor.»

Gino yanağındaki yara izine dokundu. «Benimle gelip bir eve bakmaya ne dersin?»

«Ne evi?»

«Almayı düşündüğüm bir ev.» Niçin kıza bu teklifi yaptığını bilmiyordu. «Git giyin. Bir başkasının fikrini almak istiyorum.»

«Çok uzak mı?»

«Ne fark eder? Burada hiç bir şey yapmadan yatıyorsun.»

Kız başını salladı. İçinde garip bir heyecan duyuyordu.

«Haydi çabuk ol.»

Koşarak evden içeri girdi, uçarcasına merdivenlerden çıkıp yatakodasında, telaşla sırtına pamuklu bir giysi taktı. Islak saçlarını fırçalarken, neden adamın peşine takılıp gittiğini düşünürken heyecandan titriyordu.

Büyük kötü Gino Santangelo! Katil! Gangaster! Serseri! Dokuz yaşında adamın kolları arasında dönerek dans ettiği günden beri onu hiç akından çıkarmamıştı ve yıllardır onun hakkında gazetelerde çıkan yazıları okuyordu. Adamın ünü korkunçtu. Annesi ona «çirkef» adını takmıştı ve avukatlığını yaptığı için Costa'yı sürekli azarlardı.

Merdivenin altından «Geliyor musun?» diye bağırdı.

«Evet. Evet.» Telaşla yatak odasından çıkıp, ayağındaki topuklu sandallarla sarsakca merdivenlerden indi.

Gino «Mutfağı yağma ettim,» dedi. «Sanırım Jen kızmaz.»

Birkaç şişe Coca-Cola, bir somun Fransız ekmeği ve bir paket jambon almıştı. «Orada öğle yemeği yeriz.»

«Onlara bir not yazıp bıraksam iyi olur,» diye Maria düşüncesini belirtti. «Belki erken gelirler.»

«İyi olur.»

Kız notu karalarken, güzel yüzüne düşen, uzun saçlarına baktı. Tertemiz, masum ve çok güzeldi. Yıllarca önce Leonora'nın olduğu gibi. Tıpkı Leonora gibi...

Sıska, kocaman gözlü, somurtuk dudaklı, kötü kesilmiş saçları kirden tel tel ayrılan kız dehşet içinde Leroy'un yüzüne bakıyordu. «Herif ben çocuk filan bakamam. Sen deli misin nesin?»

Leroy bacaklarını açmış kızın karşısında dikiliyordu. Tüm kuvvetini toplayıp, kızın yüzüne bir tokat attı. «Ne istersem onu yapacaksın. Beni duyuyor musun?»

Kız dilini çıkartıp ağlamamaya çabaladı. «Hayvan» diye mırıldandı.

«Ne dedin?»

«Peki Leroy. Eğer istersen bakarım. Fakat çocuk buraya gelince nasıl çalışırım?»

Adam karnını kaşıdı. «Merak etme. Çocuğu burada bir iki gün alakoyacağız. Kaltak parayı ödeyince çocuğu geri verip buradan tüyeceğiz.»

Kızın pis yüzü aydınlandı. «Florida'ya mı? Hep oraya gitmeyi düşlerim.»

«Tabii gideriz.» Bok Florida'ya gideriz. Kimse onu artık güneye gönderemezdi. Fakat İsveçli sürtüğün ne istediği önemli değildi. Parayı alınca onu da başından atacaktı - hem de en kısa zamanda. Onu yanında ala koymanın yararı yoktu. İşini çok seviyordu. Bazı kez herifleri saatlerce koynundan çıkarmıyordu. Carrie gibi değildi. Carrie herifleri beş dakikada kapının önüne koyardı. Ve hepsi de yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle giderlerdi. Onu satmakla hata yapmıştı. Ama başka çaresi yoktu. Kaltak kendisine borçluydu. Ve Leroy da hakkı olanı alacaktı. Avuç dolusu para.

«Birkaç saat sonra dönerim,» dedi. «Sen her şeyi hazır et. Belki bir hafta dışarı çıkamıyacaksın.»

«Hani birkaç gün demiştin.»

Leroy içini çekti. «Eğer işler planladığımız gibi yürümezse

birkaç gün uzayabilir. Hazırlıklı olmamız gerekiyor. Haydi şimdi kaldır kıçını.»

«Ben...»

Kızın cümlesini bitirmesini beklemedi. Tekrar tokat attı. «Haydi kaldır tembel kıçını.»

Leroy sırıttı. Onları nasıl hizaya sokacağını gerçekten iyi biliyordu.

Küçük Steven'ın dadısı şişko salak bir kızdı. Saçları kıvırcık, dişleri telli ve gözlüklüydü. Carrie'nin onu tutmasındaki başlıca sebeplerden biri de kızın görünümüydü. Steven'ninin iyi yetişmesini istiyordu. Çirkin bir kız tutarsa, evlenip gitme korkusu yoktu.

Leroy haftalarca önce dadının alışverişe çıktığı bir gün kıza yanaşmıştı. İstediği zaman yılanı bile deliğinden çıkartacak kadar sevimli olabilirdi. Steven'ın dadısının başını döndürmüştü.

Kızın aklı havalara uçmuştu. Hemen kilo vermeye başlayıp, kendisine güzel giysiler almış ve mutluluktan yerinde duramaz olmuştu.

İzinli çıktığı pazar geceleri, Leroy kızı dansa veya sinemaya götürüyordu. Carrie ve Steven hakkında istediği tüm bilgileri elde etmişti.

Steven'ı tereyağdan kıl çeker gibi kaçıracaktı.

Carrie uykusunda döndü ve birdenbire uyandı. Baş ucundaki saate uzanıp bakınca daha sabahın onu olduğunu gördü. Genellikle on bir buçuğa kadar uyur sonra kalkıp duş yapıp, öğle üzeri Steven'la gezmeye çıkardı.

Yatağın içinde tüm vücudunu kaldırıp, kollarını gerdi. Yeni bir gün. Yeni bir mücadele başlıyordu.

Yapılacak çok iş vardı. Enzio Bonnatti, her pazartesi payına düşen parayı alıp uyuşturucuları tazeleyen adamını gönderirdi. Sonra yine her pazartesi saat üçte polis dedektifi gelirdi. Pazartesi hem çamaşır, hem de nöbetteki polise rüşvet verme günüydü.

Yatağın içinde dönüp tekrar uyumaya çalıştı. Olanaksızdı. İçinde isim vermediği... garip bir his vardı.

Her sabah yaptığı gibi yine dolabın içinde sakladığı uyuşturucuları düşündü. Esrarlı bir sigaranın dumanıyla güne başlamak ne kadar kolaydı. Sonra akşamları, çalışarak geçirdiği

uzun zorlu geceleri atlatmak için birkaç nefes kokain yeterliydi.

Çok kolay... ve çok da kötüydü. Sonunda kendisini nereye götüreceğini biliyordu.

Leroy kıza belinden sarılınca, dadının dudakları arasından şaşkın fakat mutlu bir çığlık koptu.

«Bebeğim sözümü dinleyip, sabah erken dışarı çıkmışsın.»

Kalın camlı gözlüklerinin arkasından bakıp, Steven'ın parmaklarını emerek oturduğu mavi bebek arabasını durdurdu.

Yolun ortasında durmuş havadan sudan konuşuyorlardı. Sonra Leroy kızın elinden arabayı alıp itmeye başladı. «Sana büyük bir sürpriz hazırladım.»

«Ne?»

«Ama sana güvenebilir miyim bilmiyorum?»

Kız heyecanla «Ne? Ne?» diye sorarken, burnunun ucuna düşen gözlüğünü geri itti.

Leroy güldü. «Peki. Bak ne yapmanı istiyorum...»

Carrie ağır ağır giyindi. İçindeki rahatsız edici hissi atmaya çalıştığı halde atamamıştı.

Sabah kahvesini yudumlarken en sevdiği Bessie Smith plağını çaldı ve her zamanki gibi kaçış yollarını düşündü. Tüm yollar para gerektiriyordu. Kazandıklarını biriktiriyordu ama daha çok biriktirmesi gerekti.

Mutfaktan içeri giren Suzita bir iskemleye oturdu. «Şekerim öylesine yorgunum ki.»

Carrie'nın canı konuşmak istemiyordu. Steven'ın yanına gidip, çocuğu kollarının arasına alıp, onun sıcaklığını iyiliğini ve tüm saflığını içine sindirmek istiyordu. Pek yakında beş yaşını dolduracaktı.

Yaşamlarını nasıl kazandıklarını uzun süre ondan nasıl saklıyacaktı?

Steven'ın dadısı Leroy'u düş kırıklığına uğratmadı. Sanki erkeği yıllardır tanıyormuş gibi çocuğu ona bırakıp, tezgâhtaki adama ismini verince, kendisini bekliyen «sürprizi» almak için mücevherci dükkanına doğru yürümeye başladı.

Ve öyle bir sürprizle karşılaşacaktı ki. Dükkandan dışarı çı-

kınca, Leroy'la Steven'ı bulamayınca büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Leroy kendi kendisine kahkahalarla gülüp, arabayı hızla sürerek uzaklaşmaya başladı.

Steven «Çok hızlı. Çok hızlı,» diye cıvıldıyordu.

Leroy «Kapa çeneni çocuk» diye homurdandı. «Artık benim sözümden dışarı çıkmak yok. Ve şimdi ağzına tokatı yemeden çeneni kapa.»

Jennifer kapıyı açınca köpekler koşarak yanına gelip onu karşıladılar. Kadın yere oturup onları okşamaya başladı. Ve pişmanlık duygusuyla yakında Montauk'daki evi kapatıp, kente döneceklerini anımsadı.

«Costa bir köpek alabilir miyiz?» diye kocasına yalvardı.

Erkek bir süre düşündü. «Eğer sen istiyorsan almamamız için bir sebep yok.»

«Çok küçük bir kaniş veya o sosise benzeyen küçük komik köpeklerden alalım.»

«İyi fikir.» Karısının ensesini okşadı. «Buzlu kahve ile çukulatalı pastaya ne dersin?»

«Karnın acıkmış olamaz. Saat daha beş. Öğleyin tıka basa yedin,» diye Jennifer bağırdı.

«Karnım aç.»

Karı koca gülerek mutfağa yürüdüler. Köpekler de peşlerinden onları izliyorlardı.

Costa «Maria nerede?» diye sorduktan sonra notu gördü. Alıp okudu ve kaşlarını çattı. Hiç konuşmadan elindeki kağıt parçasını Jennifer'e uzattı.

Kadın telaşla gözlerini kağıdın üstünde dolaştırdı ve «Oh Tanrım» dedi. Leonora, Maria'nın doğuya yapacağı yolculuğu bir şartla kabul etmişti. Kızı ne olursa olsun kesinlikle Gino Santangelo ile tanışmıyacaktı. «Şimdi ne yapacağız?» diye ağlamaklı sesle sordu.

Costa omuzlarını silkti. «Bilmiyorum.» Notu tekrar okudu. Maria'nın düzgün okunaklı yazısı. Bay Santangelo ile bir eve bakmaya gidiyorum. Daha sonra döneceğim. Sevgiler ve öpücükler. Umarım gününüz iyi geçmiştir. M. Costa elindeki kağıdı masanın üstüne koyup, kenarlarındaki kıvrımları düzeltti. «Bilmiyorum.»

Jennifer öfkeyle homurdandı. «Tanrı aşkına ne oldu dersin? Haber vermeden buraya mı geldi acaba?»

«Evet. Gino'yu bilirsin.»

«Fakat onu bütün yaz davet ettik. Hiç gelmedi.»

«Biliyorum.»

Karı koca birbirlerine baktılar.

Jennifer «Bok» diye bağırdı.

Costa kahkahalarla gülmeye başladı. «Bok. Dedin. Sen bok dedin. Evlendiğimizden bu güne dek senin küfür ettiğini duymamıştım.»

«Eh. İşte şimdi duydun. Bunu nasıl yapabilir? Leonora duyunca öfkeden deliye dönecek.»

Costa telaşla «Önce beni dinle» dedi. «Leonora'nın bunu öğrenmesine gerek yok. Durumu Maria'ya anlatırız. Bizi anlıyacağına şüphem yok. Annesinin nasıl davranacağını bilir.»

Jennifer başını salladı: «Sen anlatırsın.»

«Tabii anlatırım. Üzülme.»

Jennifer güldü. «Peki üzülmem.»

«Yine bok de bakayım. Senin küfür etmeni duymak istiyorum.»

«Costa.»

Gino evden içeri girebilmek için yan kapıyı kırdı.

Maria dehşet içinde «Yapamazsın,» dedi.

Gino güldü. «Yaptım bile.»

«Hmmmm... evet yaptın.» Elinde olmadan erkekle birlikte gülüyordu. «Evin içini dolaşabilir miyim?»

«Tabii. Keyfine bak.»

Maria eski eve aşık oldu. Heyecandan yanakları kızarmış, gözleri ışıl ışıl yanarak, şunun bunun hakkında konuşup evin içinde koşuşturuyordu. «Bu evi almalısın,» diye israr etti. «Şahane bir ev.»

«Öyle mi dersin?»

«Evet öyle.»

Gino eve kızın coşkuyla dolu gözleriyle bakmaya başladı. Büyük mermer teras ve Hollywood stili yüzme havuzundan söz edince, kız dehşet içinde ellerini kaldırdı. «Hayır. Herşeyi rezil edeceksin. Eğer havuz istiyorsan, basit bir şey yaptır. Doğal güzelliği bozamazsın. Hiç bir şeyi değiştirme - sadece birkaç kat beyaz boya ve ufak tefek tamirler yaptır.» Sonra kendi fikirleri çok önemliymiş gibi erkeğe baskı yaptığını sanarak

mahcup oldu. «Özür dilerim Bay Santangelo,» diyerek ev hakkında konuşmasını kesti. «Birden kendimi kaybettim. Siz bana aldırmayın.»

Kızın yirmi yaşında olduğuna inanamıyordu.

Gençliği ve saflığı on altı yaşında gösteriyordu. Kızdan gözlerini ayıramıyordu. «Hey Bana Gino diyebilirsin,» dedi. İlk kez ziyaretine gittiği gün Clementine Duke gibi konuştuğunu hissetti. Tanrım. Yaşlanıyordu. Tam tamına kırk üç yaşındaydı. Ama kendisini sanki yirmi yaşındaymış gibi hissediyordu.

Kız çekinerek «Peki - Gino,» dedi.

Hoşuna gitti. «Şimdi daha iyi.»

Sıcak rutubetli yaz gününde gözleri birbirlerine takılıp kalınca Maria dizlerinin bağı çözüldüğüne yemin edebilirdi. Hafifçe bayılacağını hissetti. Birdenbire elini uzatıp, erkeğin yanağındaki yara izine dokundu. Usulca «Nasıl oldu?» diye sordu.

Yıllardır hiç kimse bunu sormaya cesaret edememişti. Fakat Gino rahatsız olmadı. Belli belirsiz «Kavgada» diye yanıtladı. «Uzun yıllar önce.» Aklına Cindy geldi. Parlak sarışın cilalı Cindy. Ve bir an kadının sonunun kötü bittiğine üzüldü. «Niçin öğrenmek istedin?»

Kız telaşla elini çekti. «Merak ettim.»

«Merak kediyi öldürmüş...»

«Tatminkârlık da geri getirmiş.» Çocuk gibi yavaşça güldü. Fakat artık bir çocuk değil kadındı. Gino iç güdüsüyle kızın kendisini tatmin edeceğini hissediyordu. Ve uzun zamandır hiç bir kadını arzu etmediği şekilde kıza sahip olmak istiyordu.

Maria erkeğin hareket etmesini beklercesine yüzüne bakıyordu.

Kızı elinden tutup bahçeye çıkardı. «Haydi gel yemek yiyelim» dedi. «Sen otur bekle ben arabadan yiyecekleri getireyim.»

Maria güneşten yanmış uzun bacaklarını altına alıp oturdu.

Gino arabadan, Fransız ekmeğini jambonu ve ılık Coca - Colaları bahçeye taşıdı. Ve aç kurt gibi yiyeceklere saldırdılar.

«Ne zamandır Costa ve Jen'in yanındasın?»

«Tam altı gündür. Çok zevkli bir ziyaret.»

«Oh evet. Sevimli bir çifttirler.»

«Oh. İkisi de şahane insanlar.»

Kızın yüzünü dikkatle inceledi. Güneşten hafifçe yanmış yumuşacık teni, uzun sık kirpiklerle çevrili, iri kristal mavi ber-

rak gözleri, sıcak sevecen bir ağzı vardı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. «Ve gelecek hafta onlarla birlikte New York'a mı döneceksin?»

«Evet. Jennifer bana doğum günü partisi hazırlamakla meşgül.»

«Doğum günü partisi mi?» diye hayretle sordu. «Burada ne kadar kalacaksın?»

«Eylülün sonuna dek.»

Gino Coca Cola şişesinden bir yudum içti. «Parti için biraz erken. Doğum günün Aralıkta değil mi?»

«Eylülün on beşinde yirmi bir yaşıma basacağım.»

«Aralık.»

«Hayır. Eylül.»

Sessizce bu haberi içine sindirmeye çabaladı. Eğer Maria Eylülde doğduysa, Leonora evlenmeden önce gebe kalmıştı. Tanrının belası bakire sevgilisi gebe kalmıştı. Gino aşkını ve ruhunu mektuplara döküp, kıza sadık kalmaya çabalarken, o önüne gelenle düzüşüyordu. Harika. Çok güzel. Costa'nın neden kendisine söylemediğini şimdi anlıyordu.

Fakat o günler çok uzaklarda kalmıştı. Artık kimin umurundaydı...

Kız merakla «Neden doğum günümün Aralıkta olduğunu düşündün?» diye sordu.

Gino omuzlarını silkti. «Yanıldım.»

Kız yerden bir ot koparıp çekiştirdi. «Annem ve sen... um... o senin... sevgilin miydi?» Böylesine özel bir soru sormaması gerektiği halde bilmek istiyordu. Kalbi deli gibi heyecanla çarpıyordu.

Gino kendisini savunurcasına «Bunu da nerden çıkardın?» diye sordu.

«Oh, bilmiyorum... Annem bir şey söylemedi... fakat ordan burdan duyduklarım.»

«Öyleyse yanlış şeyler duymuşsun. Anneni tanırım. Costa'yı ziyarete gitmiştim - arkadaş olduk. İşte hepsi bu kadar.»

«Ama artık arkadaş değilsiniz. Senin yaptıklarından hoşlanmıyor. Aslında benim bunları bilmemem gerek ama buraya gelince seninle tanışmamamı istedi.»

«Öyle mi?»

Kız başını salladı. Erkeğin gözlerinin içine bakıyordu. Elini

kaldırıp erkeğin yüzündeki yara izine dokundu. «Ama ben tanıştığımıza çok sevindim.»

Kızın elini yüzünden çekip avuçlarını öpmek dünyanın en doğal olayıydı. «Çok güzelsin» diye mırıldandı. Boş bir kompliman değildi. İçten yürekten söylüyordu.

Kız adeta fısıldarcasına «Teşekkür ederim,» dedi.

Sessizlik her ikisini de sardı. Gino kızın elini avucundan bırakmıyordu. Maria'nın iri parlak mavi gözleri beklercesine yüzüne bakıyordu.

Yavaşça uzanıp, ince pamuklu giysisinin düğmelerini açmaya başladı. Kısa bir an, San Francisco körfezinin soğuk yağlı sularında yüzerken, Leonora'yı ilk kez öpüşünü, kızın titreyen vücudunun vücuduna yaslanışını anımsadı.

Fakat karşısında Leonora yoktu.

Bu Maria'dı.

Giysinin tüm düğmelerini çözüp elini ince kumaştan içeri soktu. Kızın göğüsleri terden hafifçe nemliydi. Sütyen giymemesi Gino'yu çok heyecanlandırdı.

Küçücük ince sesle «Beni önce öpmiyecek misin?» diye sordu.

Gino elini kızın göğüslerinden çekip yüzünü avuçlarının içine aldı. Sonra yavaş yavaş öpmeye başladı. Dilini kızın ağzının içine sokunca. Maria çekinerek yanıt verdi. Erkeğin yaptığı her hareketi kopya ediyordu. Gino dilini bastırınca, Maria da bastırdı. Nefes almak için durunca Maria da durdu. Kızın dudakları sulu bir meyve gibi çok tatlıydı.

Ne söylediğinin farkına varmadan, «Yanağındaki yara izini öpmek istiyorum,» diye mırıldandı. Sonra parmaklarıyla okşadığı yara izine dudaklarını değdirdi.

Güneş ışıkları ikisini de kavuruyordu. Hava gerçekten çok sıcaktı.

Gino sırtındaki giysileri çıkarmaya çabalıyordu. Donundan başka tüm giysileri fırlatıp attı. Vücudunun çakı gibi olması hoşuna gitti. Kendisine iyi bakmıştı. Hiç bir yerinde bir gram yağ yoktu.

Özenle kızın giysisini omuzlarından sıyırıp, şahane göğüslerini meydana çıkardı. Sonra öpmek için eğildi.

Kız hiç sesini çıkarmadan erkeğin her istediğini yapmasını bekliyordu.

Giysinin eteğindeki düğmeleri açıp, kızın donunu çıkardı

ve başını altın gibi parlayan yumuşak tüylü üçgenin içine gömdü. Kız geri çekildi. «Hayır. Hayır. Lütfen yapma.»

Kızı şefkatle okşayıp, otların üstüne yatırdı.

Leonora'ya benziyordu ama bu Maria'ydı. İkisini ayırt etmekte güçlük çekmiyordu.

«Çok güzelsin,» diye mırıldandı. Konuşurken, bir yandan da donunu bacaklarından aşağıya sıyırıyordu. Sonra kızın üstüne çıktı. «Çok güzel...»

Kızın uzun bacakları açılmıştı. Gino'nun erkeklik organı her zamanki gibi sertleşmişti. Fakat kızın içine girmekte güçlük çekiyordu. Birdenbire «Tanrım» diye bağırıp kızın üstünden yana kaydı. «Hiç kimseyle yatmadın mı?»

«Ziyanı yok» diye fısıdadı. «Şimdi yatmak istiyorum.»

«Oh Tanrım.» Gino sırt üstü otların üstüne yatıp, bulutsuz gökyüzüne baktı. Kızın bakire olduğunu anlayınca birdenbire aklı başına geldi. Tanrı aşkına kız Leonora'nın çocuğuydu. Ne bok yediğini sanıyordu. Belki de intikam aldığını sanıyordu.

Uzanıp donunu aldı ve bacaklarına geçirdi.

Kız yattığı yerden kalkıp oturdu. İç güdüyle ellerini göğüslerinin üstüne kapattı. «Ne oldu?»

Bu davranış Gino'ya masum temiz el değmemiş bir kız olduğu gerçeğini anlamasına yardımcı oldu. Tanrının belası ona ne yapmayı düşünüyordu? «Hata yaptım» diye mırıldandı. «Özür dilerim. Kalk giyin çocuk.»

Kızın yanaklarında koyu iki kırmızı nokta belirdi. «Ben çocuk değilim. Kadınım. Bu gün burada yapacağımız şeyin bence hiç sakıncası yok.»

«Öyle mi? Benim için sakıncası var. Haydi uslu bir kız gibi giysileri giy. Seni eve götüreceğim.»

Kızın gözlerine öfke yaşları doldu. «Bana hakaret ediyorsunuz - Bay Santangelo.»

«Hey sen neler söylüyorsun?»

«Eğer kadınlar hakkında en ufacık bilginiz olsaydı bana karşı böyle davranmazdınız.»

«Nasıl?»

«Çocuk veya uslu kız gibi kelimeler kullanmazdınız. Ben ne yaptığımı biliyorum. Ve yapmak istiyorum.» Kollarını açıp erkeğe doğru uzandı. Usulca «lütfen» diye mırıldandı.

«Bak ço - şey Maria. Yapmamamız gereken bir şey bu.»

Kızın gözleri iri iri açıldı. «Niçin?»

Jennifer kapıyı açınca köpekler koşarak yanına gelip onu karşıladılar. Kadın yere oturup onları okşamaya başladı. Ve pişmanlık duygusuyla yakında Montauk'daki evi kapatıp, kente döneceklerini anımsadı.

«Costa bir köpek alabilir miyiz?» diye kocasına yalvardı.

Erkek bir süre düşündü. «Eğer sen istiyorsan almamamız için bir sebep yok.»

«Çok küçük bir kaniş veya o sosise benzeyen küçük komik köpeklerden alalım.»

«İyi fikir.» Karısının ensesini okşadı. «Buzlu kahve ile çukulatalı pastaya ne dersin?»

«Karnın acıkmış olamaz. Saat daha beş. Öğleyin tıka basa yedin,» diye Jennifer bağırdı.

«Karnım aç.»

Karı koca gülerek mutfağa yürüdüler. Köpekler de peşlerinden onları izliyorlardı.

Costa «Maria nerede?» diye sorduktan sonra notu gördü. Alıp okudu ve kaşlarını çattı. Hiç konuşmadan elindeki kağıt parçasını Jennifer'e uzattı.

Kadın telaşla gözlerini kağıdın üstünde dolaştırdı ve «Oh Tanrım» dedi. Leonora, Maria'nın doğuya yapacağı yolculuğu bir şartla kabul etmişti. Kızı ne olursa olsun kesinlikle Gino Santangelo ile tanışmıyacaktı. «Şimdi ne yapacağız?» diye ağlamaklı sesle sordu.

Costa omuzlarını silkti. «Bilmiyorum.» Notu tekrar okudu. Maria'nın düzgün okunaklı yazısı. Bay Santangelo ile bir eve bakmaya gidiyorum. Daha sonra döneceğim. Sevgiler ve öpücükler. Umarım gününüz iyi geçmiştir. M. Costa elindeki kağıdı masanın üstüne koyup, kenarlarındaki kıvrımları düzeltti. «Bilmiyorum.»

Jennifer öfkeyle homurdandı. «Tanrı aşkına ne oldu dersin? Haber vermeden buraya mı geldi acaba?»

Maria suçlu gibi «Not bırakmıştım dayıcığım» diye yanıtladı.

Costa «Evet birkaç saat sonra eve döneceğini bildiren bir not. Şimdi saat kaç farkında mısın?» diye sordu.

Gino neşeyle söze karıştı. «Onu balık lokantasına götürdüm» dedi. «Hayatımda yediğim en lezzetli istakozdu.»

Maria «Oh evet,» diye onayladı. «Çok harikaydı.» Erkeğe bakıp güldü.

Gino kıza gülümseyip göz kırptı.

Costa içini çekti. «Maria koş sen yat artık. Bay Santangelo ile benim konuşacaklarım var.»

Kız arsızca «Artık ben de ona Gino diyorum» dedi.

Jennifer ayağa kalktı. «Haydi canım herkese iyi akşamlar de yukarı çıkalım. Seninle konuşmak istiyorum.»

Maria usulca Gino'ya gülümsedi. «İyi geceler ve... teşekkürler ederim.»

Gino sırıttı. «Çok güzel bir gündü değil mi?»

Kız ışıl ışıl «Çok çok güzeldi» dedi.

İki kadın odadan çıkana dek Costa bekledi. Sonra sert sesle «İçki ister misin?» diye sordu.

Gino rahat bir koltuğa yerleşti. «Evet. Bir kadeh brendi iyi olur.»

Costa bara gidip sessizce iki kadeh doldurdu. Sonra kadehi Gino'ya uzatırken «Dostum oynadığın oyun nedir?» diye sordu.

Gino anlamadı. «Huh?»

Costa çok öfkelenmişti. «Benimle gölge oyunu oynama. Seni çok iyi tanıyorum. Ne bok yiyorsun?» Costa kolay kolay küfür etmezdi. Kızınca yüzünde kırmızı lekeler meydana gelir, gözleri çizgi halinde kısılırdı.

«Çocuğa satın almayı düşündüğüm evi gösterdim! Sonra onu yemeğe götürdüm. Neden kıyamet kopuyor anlamadım?» diye Gino ilgisizce konuştu.

Costa terslendi. «Niçin Maria?»

«Niçin Maria ne?»

«Niçin onu seçtin?»

Gino kadehinin içindeki konyağı çalkaladı. «Ay haydi, neden söz ettiğini anlamadım-»

«Ben gördüklerimden söz ediyorum. O benim yeğenim. Leonora'nın kızı Tanrı aşkına.»

Gino saldırmaya başladı. «Öyle mi? Eylülde doğurduğu mu yoksa Aralıktaki mi?»

Costa mahcup olduğunu belirtecek kadar terbiyeliydi. «O zaman sana söylesem de hiç bir şey değişmezdi.»

«Çok doğru.» Gino esneyip konuyu değiştirdi. «Burada fazla yatağınız var mı? Kente dönmek istemiyorum.»

«Dönsen iyi olur.»

Costa mutluluk içinde geçirdiği gününü karartıyordu. «Neden?»

«Çünkü Leonora özellikle yolculuğu sırasında Maria'nın seninle karşılaşmamasını istedi. Bu gün olanlar için elimizden bir şey gelmez ama-»

Gino öfkeyle parladı. «Sittir et Leonora'yı.»

«Bak. Aklını başına topla.» Costa odanın içinde aşağı yukarı yürüyüp kendisini bu duruma nasıl düşürdüğünü merak ediyordu. «Kızı tekrar görmemen senin hayatında büyük bir değişiklik yaratmaz, değil mi?»

Gino brendi kadehini başına dikip son damlasına dek içti. Omuzlarını silkti. «Haklısın. Hiç bir değişiklik yapmaz.»

Costa birdenbire sırtından büyük bir yükün kalktığını hissetti.

Gino elindeki kadehi masanın üstüne bırakıp, uzun uzun ters ters Costa'ya baktı. «Görüşürüz dostum.»

«Yarın ofise geleceksin değil mi?»

«Belki sahile bir yolculuk yaparım. Çocuğun neler yaptığını görmek istiyorum.»

Costa parmaklarını asabiyetle masaya vuruyordu. İstediğini anlatmış, şimdi dostça ayrılmak istiyordu. «Beklenmedik bir yolculuk değil mi?»

«Evet. Ayak altından çekilmeyi düşündüm. Jen büyük bir parti vermeye hazırlanırken ayak altında olmak istemiyorum.»

«Özür dilerim. Leonora böyle istiyor-»

Gino öfkeyle bağırdı. «O kaltak ne hisseder ki? Sevgili kızı benim yanımda namusunu mu yiterecek? Benim kötü bir insan olduğumu mu düşünüyor? Benim tarafımdan ona leş gibi bir karı olduğunu söyle - anladın mı? Leş gibi bir karı.»

Costa sessizce başını salladı.

Gino öfkeyle kapıyı çarpıp evi terk etti.

Los Angeles'da bu kez Çocuğun evinde kalmadı. Bel Air'de bir zamanlar sessiz sinema yıldızlarından birine ait kocaman bir konak kiraladı.

Gorilleriyle birlikte eve taşındıktan sonra, genç kadınlarla eglenmeye başladı. Hepsi birbirinden güzel oldukları halde hepsi can sıkıcıydı. Uzun bacaklı kızların tümü de film yıldızı olabilme hevesindeydiler. Karşılarına çıkacak büyük fırsatı beklerken, kendilerine yardımcı olabilecek herkesin koynuna girmekten çekinmiyorlardı.

Vegas'a kısa bir yolculuk yapıp, Mirage inşaatını inceledi. Hızla ilerlemesi hoşuna gitti.

Pippa Sanchez Bel Air'deki eve yaptığı kısa ziyaret sırasında ölümcül bir hayvan gibi dolaştı. Verdiği sözü tutup, Jake'in yaptıkları hakkında bilgi verdi. Herşey tıkır tıkır yolunda gidiyordu. Çocuk daha para çalmaya başlamamıştı.

Kadın Gino'nun yatak odasında soyunup, akrobatik hareketlerle sevişti.

Gino kadının yaptıklarından Çocuğun haberi olup olmadığını merak etti. Haberdar olduğunu ümit ediyordu.

Pippa havadan sudan konuşurcasına «Bir filme yatırım yapmalısın,» dedi. «Yatırım yapacak kadar paran var. Niye yapmıyorsun?»

Bu fikir hoşuna gitti. «Bana bir senaryo bul hoşuma giderse yaparım.»

Kadının gülümsediğini ilk kez görüyordu. Niçin gülüyordu? Ona baş rolü teklif etmemiştiki.

Onbeş Eylülde New York.taki sekreterine telefon edip, Tiffany'den elmaslarla süslü en büyük ve en iyi akuamarinleri satın almasını istedi. Maria'ya göndereceği mücevherlerin yanına iliştireceği kartı da yazdırdı. Doğum günün kutlu olsun. Bu taşlar gözlerinin parlaklığını asla gölgelemesin.

Maria kutuyu açıp kartı okuyunca ağladı. Ağlaması yeni bir şey değildi. Gino'nun gittiği günden beri zaman zaman ağlayıp duruyordu.

Bel Air'deki evin havuzunun yanında otururken o gün yirmi bir yaşına basan kızı düşündü. Kızın yüzünü, tenini, gözlerini vücudunu ve kokusunu düşündü.

Akşam üstü saat altıda uçağa atladığı gibi New York'un yolunu tuttu.

Neyin doğru neyin yanlış olduğu umurunda değildi. Leonora'nın isteri krizleri geçirmesi, Costa'nın asla yüzüne bakmamasını da umursamıyordu.

Ne istediğini biliyordu ve istediğini elde edecekti.

Carrie günlerce gözlerinde yaş kalmayana dek ağladı. Sonra tüm benliğini korkunç bir öfke dalgası kaplayınca, her gün öğleyin Enzio Bonnatti'nin yemek yediği restorandan içeri fırtına gibi daldı. Adamın ayağa fırlayan gorillerini bir kenara itip Enzio'ya bağırmaya başladı. «Bebeğimi istiyorum. Beni duyuyor musun? Bebeğimi istiyorum. Kaçırıldığı zaman onu geri getireceğine söz vermiştin. Pekala ÇOCUĞUM NEREDE? Sana kimin kaçırdığını söyledim. Adamların çocuğuma bakan kızla konuştular. Peki çocuğum nerede? Niçin onu bana geri getirmediniz? Altı gün oldu. Beni korumanız için size para ödüyorum... EYLEME GEÇMENİZİ İSTİYORUM!»

Goriller şimdi kadını demir pençe gibi kollarından sıkıca yakalayıp tutuyorlardı. İçlerinden biri «Çekil git arap» diye hırladı.

Karşısında bağıran kadına aldırmadan elindeki ekmeği bölen Enzio'ya «BEBEĞİMİ İSTİYORUM. EĞER SEN ONU GERİ GETİREMİYECEKSEN POLİSE BAŞVURACAĞIM DUYDUN MU? POLİSE. ONLARA HERŞEYİ ANLATACAĞIM...» diye çığlıklar atıyordu.

Carrie'yi karga tulumba restorandan dışarı attılar.

Enzio. birlikte yemek yediği iri yarı şov yıldızının yüzüne bakıp omuzlarını silkti. «Kadını hayatımda ilk kez görüyorum. Nedense böyleleri de hep bana çatar.» Goriller dışarı çıkınca, Carrie'yi Enzio'nun arabasının arkasına tıktılar ve içlerinden biri ne yapmaları gerektiğini patrona danışmaya gitti.

«Onu evine götürüp, odasına kilitleyin, yemekten sonra gelirim,» diye ağzının içinden mırıldandı. İsteri krizine tutulan orospudan daha kötü bir şey olmazdı. Belki kadını kent dışına çıkartıp, Güney Amerika'daki bağlantılarından birine yollamak zamanı gelip çatmıştı. Düşünmesi gereken bin bir türlü işleri vardı. Karının aptal çocuğu yüzünden saldırıya uğramaya hiç niyeti yoktu.

Leroy yere oturmuş, ağzına yer fıstıkları atıyordu. Minyatür mermi gibi teker teker havaya fırlatıp yutuyordu. Nişanlaması mükemmeldi - hepsi yönünü şaşırmadan, pembe dilinin ortasına konuyordu.

Dört yaşındaki Steven büyülenmiş gibi izliyordu. On altı yaşındaki Lili de yatağın üstüne çömelmiş ayak tırnaklarını boyuyordu. Pis kokulu odanın içinde vızıldıyarak uçan sinek, açıkta bırakılan jambonun üstüne kondu.

Leroy birdenbire yerden zıplayın kalktı ve «Bu gün işimiz iş» diye bağırdı.

«Kaltağın her istediğimi vereceğini tahmin ediyorum. Üzüntüden donuna dolduruyordur.»

Lili heyecanla «Bu gün çocuktan kurtuluyor muyuz?» diye sordu.

Her zamanki gibi fazla açıklama yapmadı. «Belki belki de kurtulmayız.»

«Nerdeyse bir hafta oluyor.»

Leroy terslendi. «Kıçın sıkmadı.»

Kız vızıldandı. «İş başı yapmak istiyorum. Paraya gereksinmemiz var.»

Leroy burnunu kıvırdı. «Yakında kıçımızdan bile para akacak.

Steven yeşil gözleriyle ciddi ciddi birinden diğerine bakıyordu. Bu garip insanlarla birlikte neden kaldığını anlamıyordu, ama sesini çıkarmadan oturmanın kendi yararına olduğunu öğrenmişti. Ağlayınca dayak yiyordu.

Leroy giyinirken odanın içinde keyfinden dans ediyordu. «Bu gün işimiz iş,» diye şıkıdı.

Lili tüm dikkatini tırnaklarına vermişti.

Steven köşesinde sessizce oturup onlara bakıyordu.

Enzio, Carrie'nin yanaklarını tokatladı. «Hiç bir orospu benimle o şekilde konuşamaz. Sen kendini ne sanıyorsun, kraliçe mi?»

Carrie yenildi. Parmaklarıyla giysisinin kumaşını tuttu. «Özür dilerim Bay Bonatti.»

«Özür dilermiş.» Adam soğuk soğuk güldü. «Bugün senin yaptığından daha azı için adam öldürrtüm.»

Carrie yanıt vermeden duruyordu.

«Tehdit edilmekten hoşlanmam. Polise şikayet lafını da sevmem. Hani şikayet etsen ne olur. Hiç bir şey bilmiyorsun.»

Kadın «Özür dilerim,» diye fısıldadı.

«Tabii diliyeceksin. Olayları tekrar düşünecek zaman buldun.»

«Bay Bonnatti çocuğumu geri istiyorum. Siz söz vermiştiniz-»

«Hiç bir şeye söz vermedim. Birkaç adamımı bu işin peşine salarım dedim.»

«Eğer isterseniz-»

Bonnatti'nin sabrı tükeniyordu. «Yaparım. Yaparım. Fakat bu arada senin de biraz dinlenmen belki iyi olur.»

Carrie dehşet içinde bağırdı. «Hayır.»

«Ne demek hayır?»

«Steven'ı bulmadan bir yere gidemem.»

Enzio içini çekti. «Burada iyi bir ev işletiyorsun. Benim için çok değerli olduğunu söylediğim zaman kıçımdan uydurmuyorum. Seni sokaklara atmak istemem. Fakat başıma bela açacak olursan - inan bana - seni sokağa atarım.

Carrie ümitsizlik içinde çırpınıyordu. «Bay Bonnatti. Lütfen. Sadece oğlumu geri istiyorum. İstediğiniz her şeyi yaparım. Bedava bile çalışırım.»

«Çocuğu bulacağım. Ama bundan böyle olay istemem. Anladın mı?»

Carrie adamın ellerini yakalayıp minnetle öptü. «Teşekkür ederim Bay Bonnatti. Onu bulacağınızı biliyorum... Siz...»

Enzio pantolonunun fermuarını açtı. Tekdüze bir sesle «Hazır buradayken al şunu em,» dedi.

Carrie bir an adamın ne istediğini anlayamadı. Sonra kafasına dank etti. Mutsuzca yere eğilip görevini yerine getirmeye çalıştı.

Enzio Bonnatti, domuzdu.

Fakat bu domuz çocuğunu bulacaktı.

Leroy sevinç içinde sokakta zıplıyarak yürüyordu. Dükkanların vitrinlerine vuran aksini inceleyip, görünümünden hoşlandı. Carrie avuç dolusu parayı uçlanınca daha da hoşuna gidecekti. Tabii karı parayı verecekti. Bundan Leroy'un hiç kuşkusu yoktu.

Bir lokantaya girip kahve ısmarladı. Sonra salonun arka tarafına geçip, telefonun yanına gitti. Genelevin özel numarasını çevirdi.

Şivesi hayli bozuk bir karı telefona yanıt verdi. Leroy «Bana Carrie'yi ver,» diye söylendi.

«Bayım şu anda çok meşgül.»

«Steven bebek hakkında arıyorum. İşini kesiversin.»

Karı dikkat kesildi. «Steven? Carrie'nin çocuğu Steven mi?»

«Kaltak telefonu kapatmadan Carrie'yi bana ver.»

Carrie'nin telefona gelmesini beklerken şarkı mırıldanıp, duvardaki **Marlene düzüşüyor düzüşmeyen kim var ki?** diye kazınan yazıyı okuyordu. Marlene'in kim olduğunu merak etti. Belki de bu cümleyi karının kendisi yazmıştı.

Leroy'un tam tahmin ettiği gibi Carrie çılgın gibi telefona geldi. Deli gibi «Bebeğim sende mi?» diye bağırdı. «İyi mi? Ona bir şey yapmadın ya? Nerede?»

Leroy ağır ağır konuştu. «Onu geri almak için ne kadar para verirsin?»

«Sen kimsin? Leroy sen misin?»

«Peki nerden biliyorsun. Benim kim olduğumu bilmediğini sanıyordum. Leroy adında dayın yoktu.»

«Elimde avucumda ne varsa veririm. Yalnız çocuğumu bugün geri ver.»

«Kız vay canına beni nasıl da anımsadın.»

«Seninle istediğin yerde buluşurum. Nerede, ne zaman istersen?«

Leroy'un düşlediğinden daha hızlı gelişiyordu iş. Telaşla düşündü. «Yarın öğlenden sonra saat birde. Empire State Binasının tepesinde.»

«Yarın mı? Carrie'nin sesi titriyordu. «Niçin bu gün değil?»

«Saat birde. Çocuğunu canlı görmek istiyorsan yanında beş bin dolar getir. Ve hiç kimseye boş boğazlık yapayım deme.»

Telefonu kapatırken, kadının hıçkırıklarla ağladığını duydu. Bok canına. Kendisine kötü davrandığı için başına gelenleri hak etmişti.

Masasına dönüp, kahvesinden bir yudum içti ve parasını ödemeden dışarı çıktı. Kimsenin kendisini durdurmaması iyiye alametti.

Kendi kendisine «Leroy» diye mırıldandı. «Yakında işin iş oğlum.»

Enzio Bonnatti, «İşimizi kolaylaştırdı,» dedi.

Carrie isteksizce başını salladı. Adamın tüm konuşmayı dinlediğine sevinsin mi üzülsün mü bilmiyordu.

«Ne yapacağım?» diye fısıldadı.

Erkek kaşlarını çattı. «Buluşma saatinde söylediği yere git. Gerisini bana bırak.»

«Steven'ı geri alacak mısınız?»

«Yarın çocuğuna kavuşacaksın. Sonra buradaki işleri düzenleriz. Yarın biraz daha uyuşturucu gönderiyorum. Dağıtımı çabuklaştır. Müşterilerin kullanmalarını sağla.»

«Peki, Bay Bonnatti.»

«Aferin kızım.»

Carrie'nin bakışları donuktu. «Teşekkür ederim Bay Bonnatti.»

Manhattan saat birde öğle tatiline çıkan insanlarla kaynıyordu.

Leroy Empire State Binasına girip, 102 ci kata çıkan asansörlerin önünde beklerken içinden küfürler ediyordu. Gözlem yerine çıktığı zaman terden sırılsıklamdı. Aptalca bir buluşma yeriydi. Sert dudağındaki teri silip gözüne kara gözlükler taktı.

Sanki tüm dünya buraya gezmeye gelmişti. Tıklım tıklım kalabalıktı. Etrafına bakınıp Carrie'yi aradı. Ama kadını göremedi. Bugün kendisini tanıyıp tanıyamıyacağını merak etti. Sıska, çekik gözlü koca memeli bir kız olarak tanıyordu. O günden bu yana pek değişmemişti ama daha güzelleşmişti.

Kalabalığın içinde hiç zenci göremiyordu. Eğer karı gelmiyecek olursa, o zırlak çocuğunun canlı canlı derisini yüzecekti. Steven. Ne biçim zenci ismiydi?

Carrie Otuz Dördüncü Sokaktan Beşinci Caddeye yürüdü. Buluşma saatinden yarım saat önce gelip, bir kafeye sinmiş, ümitsizlik içinde duvardaki saatin ilerleyişine bakıyordu.

Enzio Bonnatti planını açıklamamıştı. Sadece aynı gün Steven'a kavuşacağına söz vermiş ve soğukça «tabii hâlâ yaşıyorsa» demişti. Tabii yaşıyorsa. Umursamadan söylenen bu kelimeler bütün gece ve hâlâ azap çekmesine sebep oluyordu. Eğer Leroy, Steven'a bir fenalık yapmışsa onu kendi elleriyle öldürecekti. Çantasının içinde sakladığı silahıyla vuracaktı.

Saat bire beş kala içtiği kahvenin parasını ödeyip, dışarı çıktı.

Ayı Victor ve Split kadının arkasından baktılar.

Ayı Victor «Ne kalçalar» diye çapkınca söylendi.

Split «Tabi araplardan hoşlanıyorsan» diye yanıtladı.

İkisi de tam kabadayıydılar. Ayı Victor, iri yarı, patlak gözlü, sarkık dudaklı bir adamdı. Split ise arkadaşından daha genç, karışık yağlı saçlı uzun burunluydu.

Ayı Victor parmağıyla dişlerini karıştırırken, «Ben karılara para ödemem» dedi. «Sersemlerin niye para ödediklerini de anlamam.»

Split arkadaşını onaylarcasına başını sallayıp, Carrie'nin peşine takıldılar.

Leroy, Carrie'yi gördü. Vay canına ne parçaydı yani.

Bir an kendinden geçip kadına baktı. Nefes kesecek kadar güzeldi. Anlaşmanın içine biraz da aşk meşk koysam mı diye düşündü.

Carrie onu görmemişti. Panik içinde etrafına bakınıyordu.

Kahverengi kalın beyaz çizgili en iyi kostümünü giydiğine sevindi. Tropik desenli gömleği ile güzel uyum sağlayan beyaz örgü kravatını düzeltti. Geniş kenarlı şapkası ve siyah gözlükleriyle Carrie kendisini görünce herhalde film yıldızı olduğunu düşünecekti.

Kadından yana yürüyüp, usulcacık arkasına geçti. «Sen çoook güzeeel bir bebeksin, çünkü anan sana iyi bakmış.»

Kadın şaşkınlıkla havaya sıçradı ve dönüp öfkeyle arkasına baktı. «Leroy.»

Kurumla «Ta kendisi» dedi.

Carrie'nin gözleri nefretle parladı. Çantasından silahını çıkartıp, adamı oracıkta vurmak istedi. Fakat Enzio'nun talimatına göre —bir kaç dakika konuşup— adamın kimliğini belirtip, işin gerisini adamlarına bırakacaktı.

Ama etrafta Enzio'nun adamlarını göremiyordu. Telaşla «Steven nasıl?» diye sordu.

«Çok iyi. Hayatının en zevkli günlerini yaşıyor.»

Carrie tekdüze sesle «Ne istiyorsun?» diye sordu.

Leroy güldü. «Aman ne sevimli karşılama. Ateşli bir parçasın ama buz gibi konuşuyorsun.»

«Niçin biraz daha sıcakkanlı davranmıyorsun, daha iyi anlaşırız değil mi?»

Carrie gözlerini kalabalık gözlem yerinde dolaştırdı. «Evet.»

Leroy onun kalabalıktan sıkıldığını zannetti. «Buradan çıkıp başka yere gideriz.»

«Nereye?»

Carrie'nin koluna girdi. «Sen bana bırak endişe etme.» Asansörlere doğru yürümeye başladılar.

Carrie ümitsizce etrafına bakıp, Enzio'nun adamlarını ararken, onları gördü. Onun adamlarına benziyorlardı. Carrie rahatlayıp içini çekti.

Asansörün önünde insanlar sıra olmuş, bekliyorlardı. Leroy «Yukarı çıkmışken keşke kente baksaydık,» dedi. «Kimbilir manzara ne güzeldir.» Kadın yanıt vermeyince kolunu çimdikledi. «Bir gün yine geliriz olmaz mı?»

Korkudan serseme dönen Carrie başını salladı. İki adam tam arkalarındaydılar, öylesine yakındılar ki Carrie nerdeyse onların sarmısak kokan nefeslerini duyacaktı.

Asansör gelip durunca, içinden yeni bir kalabalık grup indi. Bir iki denizci Carrie'ye bakıp, laf attılar. Kadının kolunu sıkıca tutan Leroy bu durumdan pek hoşlandı. Bakalım şimdi elinden nasıl kaçacaktı?

İki adam peşlerinden asansöre bindiler.

Steven'ı düşünen Carrie, bir kez daha silahını çantasından çıkartıp, avanak gibi sırıtan Leroy'un kafasına bir kurşun sıkmak istedi.

Bir gün onu öldürecekti. Evet, bir 'gün onu öldürecekti.

Ayı Victor «Herifi kaldırımda haklarız,» dedi.

Split başıyla onayladı.

Ayı Victor «Bu iş çok hoşuma gidiyor. Açık göz zenci pezevenge iyi bir ders vereceğim.»

Parmaklarını yağlı saçlarının arasına sokan Split «Patron zenci karıyı düzüyor mu dersin?» diye sordu.

Ayı Victor tiksinerek tükürdü. «Hayır.»

«Öyleyse neden bu işi bize verdi?»

«Anlamadım. Ben soru sormam. Belki çocuklara karşı yumuşak kaplidir.»

«Evet - ama çocuk da zenci?»
Her ikisi de hayretle başlarını salladılar.

Binanın önündeki kaldırımlara çıkınca, Leroy kara gözlüklerini düzeltip, başındaki şapkayı yana eğdi. Pek keyifliydi. İyi vakit geçiriyordu. Yanlarından geçen erkekler Carrie'ye aç kurt gibi bakıyorlardı. Leroy neşeyle «Yavrum fıstık gibisin» dedi. «Seni bu yola düşürmekle sanırım büyüüük iyilik yaptım.»

Kadın hayretle karışık nefretle Leroy'un yüzüne baktı. Ağzını açıp yanıt vermesine fırsat kalmadan Ayı Victor ve Split yanaşıp, Leroy'u ortalarına aldılar. «Adam dikkat etsene-» derken yakalandığını anladı ve ağza alınmıyacak küfürler savurmaya başladı.

Ayı Victor yavaş sesle «Çeneni kapa ve bizimle yürü, yoksa tabancam kara barsaklarını kaldırıma döker,» dedi.

Carrie arkasını dönüp giderken, Leroy'un kurnaz bakışlarıyla göz göze gelince adam tükürüp, «Kancık karı. Bunun hesabını çocuğun verecek.»

Split elindeki bir şeyle adamın böğrünü dürtünce, Leroy acıyla inledi ve sustu.

Carrie arkasına bakmadan ve ne yapacağını bilmeme korkusu içinde uzaklaştı.

Steven'ı geri almak istiyordu. Çocuğu tekrar kollarının arasına alana dek rahat yüzü görmiyecekti.

İsveçli Lili sıkılmaya başlıyordu. Aptal çocuğa baktı. Aptal çocuk da iri ciddi gözleriyle kıza baktı. Yanaklarından aşağıya göz yaşları süzülerek «Annemi istiyorum,» diye ağladı.

«Annemi istiyorum.»

«Sus dedim piç.» Yerden aldığı ayakkabıyı çocuğa fırlattı. Ayakkabı çocuğa çarpmadı ama ağlamasını kesti. Kız sıkıntıyla esnedi ve «Bok» diyerek yatağın üstünden zıplıyarak kalkıp, birkaç bacak hareketi yaptı.

Leroy'la, yaşam çok sıkıcı olmaya başlamıştı.

Umduklarından daha uzun sürdü. Beş dakika filan uzun. Fakat tüm kadın tellalları, ister arap, ister beyaz, ister turun-

cu olsun hepsi birbirlerine benzerlerdi. Kabadayı gibi göründükleri halde afillerini pek uzun sürdüremezlerdi.

Leroy'un da diğerlerinden farkı yoktu. Şık kahverengi kostümünün üstüne damlayan ilk kanda ve dişinin dökülmesinden sonra bülbül gibi şakımaya başladı.

Sonra.

Sonrası çok kolay oldu. Harlem'de, sıcak pis kokulu bir odaya gittiler. Ayı Victor pis kokulu kızın poposuna vurup, «Senin gibi güzel bir kızın pis kokmuş arapla ne işi var?» dedi. «Haydi kalk eşyanı topla ve buradan çık git. Daha sonra tekrar gelip kontrol edeceğim.»

Lili öfkeyle adama ve - köşede solucan gibi kıvranan Leroy'a baktı. Ve kabaca «Evinizi kızınıza sokun hiç şüpheniz olmasın buradan gidiyorum,» diye bağırdı.

Çocuğa zarar vermemişlerdi. Pis ve birkaç yerinde çürük vardı ama iyiydi. Split çocuğu omuzlarına alıp dışarı çıkardı ve arabanın arka koltuğuna attı. Steven korkudan taş kesilmişti.

Ayı Victor «Temiz iş yaptık,» dedi.

«Evet,» diye Split onayladı. «Piliç gibi kızı gördün mü? On beşinden fazla yoktur.»

«Evet pis karı.»

«Öyle. Hem de çok alçak pis.»

«Tam senin hoşlandığın gibi değil mi?»

İki adam kahkahalarla güldüler.

Carrie bebeğine kavuştu ama çocuk ağzını açıp tek kelime konuşamıyordu. Sanki başına gelenler annesinin hatasıymış gibi iri gözleriyle suçlarcasına bakıyordu.

Carrie çocuğuna sarılıp, sevip okşadı. Banyoya sokup yıkadı. Çürüklerine merhemler sürdü, yedirdi içirdi.

Ve çocuk tek kelime konuşamadan yüzüne bakıp durdu.

Carrie içinden sessizce Leroy'a lanetler savurup, Enzio'nun adamlarının orospu çocuğunu öldürmelerini diledi.

Carrie aşağıda özel dairesinde çocuğuyla ilgilenirken, Suzita da yukardaki evi idare ediyordu. Aptal şişko dadı çoktan kovulmuştu. Şimdi ana oğul başbaşa yalnız kalmışlardı.

Gece saat onbir sularında Suzita aşağıya telefon etti. «Bay

Bonnatti şimdi geldi,» diye fısıldadı. «Seni soruyor. Bir dakika aşagıya indiğini söyledim.»

Carrie öfkeyle bagırdı. «Aman Tanrım. Yukarı gelemem. Bu gece gelemem. Steven'ı yalnız bırakamam.»

«Çok sinirli görünüyor.»

Carrie sabırsızca parmaklarını almaçın üstüne vurdu. Enzio Bonnatti'nin malı mıydı? Onun her istediğinde koşarak huzuruna mı çıkacaktı?

Bu soruların yanıtlarının evet olduğunu biliyordu. «Bir dakika sonra yukarı çıkıyorum,» dedi.

Yatak odasına gidip huzursuzca uyuyan Steven'a baktı. Eğer uyanacak olursa çocuğunun baş ucunda bulunmalıydı. Tanrının belası Bonnatti. Allah tüm erkekleri kahretsin.

Sabahlığını çıkartıp giysisini giydi. Sonra Steven'ın alnına bir öpücük kondurup, şefkatle mırıldandı. «Tatlım bir çaresini bulacağım. Buradan seni kurtaracağıma söz veriyorum.»

Enzio Bonnatti, giysilerini çıkartmadan Carrie'nin yatağına uzanmış, püro içiyordu. «Ben çocuğunu kurtardım - sen kaçıyorsun. Burası dinlenme evi mi?»

Nefretle «Yeni bir dadı bulmam gerek,» diye mırıldandı.

Adamın bakışları sertleşti. «Öyleyse bul. Burada çalışman gerek.»

«Evet, Bay Bonnatti. Bana biraz zaman tanıyın.»

«Yarın sana altı bin dolar değerinde çok kaliteli beyaz toz getirecekler. Bir hafta sonra paramı nakit cebimde isterim anladın mı?»

«Evet.»

«Evet. Evet. Başka yanıt bilmez misin? Somurtuk yaşlı kedi gibisin. Burada bana hiç iyi yüz göstermiyecek misin?»

Kendisinden ne istiyordu? Niçin kendisini rahat bırakmıyordu? Enzio Bonnatti hangi kadını istese elde edebilirdi. Neden kendisini seçmişti?

Tekdüze sesle «Ne yapmamı istiyorsunuz?» diye sordu.

Adam «Aman ne coşku» diye alay etti.

Carrie zoraki gülümsemeye çabaladı ama yararı dokunmadı.

Adam pürosundan bir nefes çekip, hayattaki tek görevi kendisini eğlendirmekmiş gibi iğrenç bir böceğe bakar gibi kadına

baktı. «Giysilerini çıkar - seni çıplak görmek istiyorum.» Pürosuyla iskemleyi işaret etti. «Bacaklarını aç otur.»

Carrie istenileni yerine getirirken, bir yanda da Steven'ın uyanmamasına dua edip, onur kırıcı durumdan nasıl kurtulacaklarını düşünüyordu.

Enzio karısını anlatmaya başladı. Kadın hakkında söyledikleri çok iğrençti, ama hemen heyecanlanmıştı. Karısından söz etmeyi sürdürdükçe heyecanı artıyordu.

Carrie ilgileniyormuş gibi yapmak istiyordu ama iskemlenin üstünde çıplak eşya gibi hiç bir şey yapmadan oturmak çok zordu. Çığlık çığlığa bağırıp oturduğu yerden kalkıp koşarak kaçmak istiyordu. Enzio Bonnatti onu duyguları olan bir insan yerine koymuyordu. New York kentinde bir ahır dolusu orospulardan biriydi.

Çok daha sonra aşağı kattaki dairede yatağın içinde huzursuzca dönen Steven'ın yanında yatarken kara kara düşünüyordu. Binbir güçlükle elde etmek istediği özgürlük bu muydu? Bonnatti'nin emrinde onun her istediğini yapmaya hazır uyuşturucularını mı dağıtacaktı?

Ya Leroy geri dönecek miydi? Etrafında döneşip, korku içinde yaşamını zehir edecekti? Ömrünün sonuna dek gece gündüz gözünü Steven'ın üstünden ayıramıyacak mıydı? Çıkar bir yol bulamıyordu. Ama... Bernard Dimes. Acaba kendisine yardım edebilir miydi? Boş düşünceydi, ama o gün yolda karşılaştıkları zaman yüzüne nasıl bakmıştı... Ona gidip, gerçeği anlatsa... Denemeye değerdi. Her olanağı denemeye değerdi.

Sonunda oğlu gibi yatağın içinde sağa sola dönerek huzursuz bir uykuya daldı.

Ayı Victor ve Split kokain denilen, beyaz toz dolu küçük torbaları getirdiler. Uzun süredir birbirlerini görmeyen arkadaşlar gibi Carrie'ye göz kırpıp şakalaşarak evden içeri girdiler ve kızlarla bedava yatmak istediler.

Ayı Victor Silver adlı kızla, diğer kabadayı da Suzita ile oğlenirlerken, Carrie mutfakta öfkeden kuduruyordu.

Steven da hâlâ hiç konuşmadan, mutfaktaki masanın önünde oturmuş, önündeki yumurtasını isteksizce yemeğe çabalıyor-

du. Bir zamanlar çok sevdiği yemeği şimdi yemek istemiyordu. Tabağı elinin tersiyle itti.

Carrie «Ay haydi sevgilim, anneni üzme mamanı ye,» diye yalvardı.

Dört yaşındaki çocuk, iri ciddi gözleriyle annesine bakıp, tabak yere düşüp kırılana dek önünden itti.

«Allah kahretsin-» diye bağırıp elini kaldırıp çocuğuna tokat atmaya hazırlanırken birdenbire toparlandı.

Çocuk gözünü kırpmadan annesine bakıyordu.

Ne yapmayı düşünüyordu? Yoksa aklını mı yitiriyordu?

Koşup çocuğu kolları arasına alıp sıkıca sarıldı. «Özür dilerim tatlım. Annen çok üzülüyor.»

Steven annesinin kolları arasında hiç kıpırdamadan duruyordu. Küçük inatçı bir et paketi gibiydi.

Kızlardan biri geceliği sırtında esniyerek mutfaktan içeri girdi. «Merhaba Stev bebek. Kuçi kuçi kuu.»

Carrie çocuğu kucağına aldı. «Suzita'ya söyle ben dışarı çıkıyorum,» diye terslendi.

«Tabii.»

Hızla odasına gitti. Yatağının üstündeki küçük kokain torbalarını saklaması gerekti. Allah kahretsin. Bundan böyle Bonnatti adına uyuşturucu dağıtmıyacaktı.

Steven'ı koltuğa oturtup, alış veriş çantasının içine bazı giyeceklerini tıkmaya başladı. Sonra şifonyerin gözünden lastik bantla tutturulmuş yirmilik bankonotlardan oluşan para destelerini aldı. Rüşvet parasıydı. Bir an tüm sorumluluğu Suzita'nın üstüne yıktığını düşündü... Ama ne yapabilirdi?

Steven'ı bir kolunun altına, alış veriş çantasını da diğer kolunun altına alıp, usulca evden dışarı çıktı.

Aşağı kattan çocuğun arabasını aldı. Ve beş dakika sonra hızlı adımlarla sokakta yürümeye başladı.

Carrie yeni yaşamına doğru adımlarını atmıştı; hiç kimsenin kendisine engel olmasına izin vermiyecekti.

GINO
1950

Maria güldü. Dünyanın en güzel gülüşüne - kocaman karnına sahipti. East Hampton'daki evin bahçesinde otururlarken usulca «Gino beni hastahaneye kaldırmanın zamanı geldi galiba,» dedi.

Gino paniğe kapıldı. «Vay canına. Kime haber vereyim? Ne yapmam gerek?»

«Hastahaneye telefon et yola çıktığımızı söyle. Sakin ol.»

«Sakinim. Vay canına. Zamanın geldiğini nasıl biliyorsun?»

Maria soğuk kanlılıkla güldü. «Zamanı geldi.»

«Aman Tanrım. Sen yerinden kıpırdama.» Koşarak evden yardım istemeye gitti.

Tuttukları dadı Bayan Camden örgüsünü örerken, çayını yudumlayıp radyo dinliyordu.

Gino «Kımılda,» diye bağırdı. «Vakit geldi.»

Dadı Camden, Gino'nun istediği hızla harekete geçmedi. Örgüsünü masanın üstüne bıraktı, ensesinde topuz halinde topladığı kır saçlarını elleriyle düzeltti ve sonra —çok ağır— yerinden kalktı.

Gino öfkeden nerdeyse havalara sıçrıyacaktı. Şoförüne, koruma polisine haber verip Maria'nın haftalar önce hazırladığı valizini almaya yukarı kata çıktı.

Doğum saatinin yaklaştığına bir türlü inanamıyordu. Kırk dört yaşında nerdeyse ümidini kestiği bir anda baba olacaktı.

«Hey bebeğim nasılsın? İyi misin? Yürüyebilecek misin?»

Bir yanında Dadı Camden. Diğer yanında da Gino'yla birlikte ağır ağır arabaya doğru yürüyen Maria güldü. «Tabii. Hastahaneye haber verdin değil mi?»

Gino alnına vurdu. «Bok canına unuttum. Burada bekleyin.» Heyecandan kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparken, eve koştu. Telaşla hastahaneye telefon etti. «Bayan Santangelo geliyor. Her şeyi hazır edin.»

Telefonun öbür ucundaki kadın da buz gibi soğuktu. Gino onu boğabilirdi. Herkese ne olmuştu hiç kimse heyecana kapılmıyordu?

Tekrar koşarak arabaya döndü. Dadı Camden ile arka koltuğa rahatça oturan Maria'nın yanına sıkıştı. Karısının elini tuttu.

Dadı nazikçe «Bay Santangelo önde otursaydınız daha rahat etmez miydiniz?» diye sordu.

«Hayır. Hayır sen beni düşünme.»

Maria hafifçe yüzünü ekşitip, karnını tuttu.

«Tanrım ne oldu?» diye Gino bağırdı. «Red Tanrının belası şu arabayı çalıştırsana.»

Dadı Camden hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü.

Koca yeşil Cadillac rekor denecek zamanda hastahaneye ulaştı. Hemen Maria'yı doğum odasına aldılar ve Gino tek başına kaldı.

Genç hemşire «Sakin olun efendim, eğer kahve içmek için dışarıya çıkmak isterseniz...»

Kahve için dışarıya. Kız herhalde aklını kaçırmıştı? Tüm babaların geleneksel tepkisiyle uzun hastahane koridorlarında aşağı yukarı dolaşmaya başladı.

Maria. Karısı.

İkisi de çok zorlu günler geçirmişlerdi. Herkes karşı koymuştu... Bağrışmalar, çağrışmalar, kavgalar olmuştu... Ve suçlu gibi Maria'yı apar topar San Francisco'ya kaçırmışlardı.

Costa'ya «Onunla evlenmek istiyorum,» demişti.

«Sen deli misin? Onu istemiyorsun. Leonora'ya benzediği için istediğini sanıyorsun.»

«Saçma. Onu seviyorum.»

«Haydi Gino. Mantıklı ol. Herkese ve daha çok da Maria'ya karşı haksızlık yapıyorsun. Kızın olup biteni anlamasına olanak yok. Seni küçük bir çocuk gibi seviyor.»

«Maria küçük bir kız değil. Yirmibir yaşında ve ben onunla evleneceğim.»

«Evlenmeyi aklından çıkar. Leonora buna asla izin vermez.»

Fakat Leonora'nın seçim hakkı olmadığı meydana çıktı. Maria hamileydi ve sevinçten deli oluyordu. Gino'ya telefon edip bu mutlu haberi vermeyi başardı. Gino kızın evden kaçmasını

sağlıyacak gerekli hazırlıkları hemen yaptı. Bir hafta sonra Maryland Eyaletinde buluşup aynı gün evlendiler.

Leonora ömrünün sonuna dek asla kızıyla konuşmıyacağına yemin etti. Kocası Edward da istemiyerek karısının verdiği karara uydu.

Gino ve Maria'nın hiç bir şey umurlarında değildi. İnanılmıyacak kadar mutluydular. Gino, birbirlerine aşık oldukları East Hampton'daki evi satın alıp, sade basit bir yüzme havuzu yaptırdı ve bahçesini olduğu gibi el değmeden bıraktı.

Hayatında ilk kez düşünü kurduğu mutluluğun tadını tadıyordu.

Maria mükemmeldi. Karısına tapıyordu. Ve bir kez asla onun annesine olan benzerliğini aklına getirmedi.

«Çok güzel bir kız bebeğiniz oldu. Üç buçuk kilo. Çok güzel bir kız.»

«Aman Tanrım. Ulu Tanrım.»

«Bay Santangelo lütfen.»

Gino hemşireyi kucaklayıp koridorlarda dans etmeye başladı.

«Bay Santangelo beni yere bırakın.»

Kadını birdenbire kucağından bıraktı. «Ya karım? Karım nasıl?»

«Çok iyi. Doktor şimdi dikiş atıyor-»

«Dikiş atıyor ne demek?»

«Tamamen doğal bir prosedür. Bir kaç dikiş... doktor size herşeyi açıklar.»

«Tanrı aşkına baba oldum.» Hemşirenin poposuna vurdu. «Hey puro ister misin?»

Bebek —Maria'dan sonra— gördüğü en güzel varlıktı. Küçük, esmer, buruşuk, kıllı. Ve güzeldi.

Her gün saatlerce hastahanede oturup bu küçük güzel varlığın kendisine ait olduğuna inanmaya çalışıyordu.

Maria gülerek sordu. «Onu seviyorsun değil mi?»

Örgülü saçları, soluk bebek yüzünden mutluluk taşan karısına sırıtarak «Sen söyle,» dedi.

Maria usulca «Öyleyse ona bir isim takma zamanı geldi. Altı günlük oldu ve ona «bebek» demekten usandım,» dedi.

«Ben de bunu çok düşündüm.»

«İyi.»

«Lucky ismine ne dersin?»

«Lucky ne?»

«Tabii ki Lucky Santangelo. Hoşuna gitti mi?»

«Eğer senin hoşuna gittiyse.»

Eğilip karısını öptü. «Ben sevdim.»

«Oyleyse ona Lucky ismini takacağız.»

Aralarında sözünü etmedikleri tek şey: Gino'nun işiydi. Maria bir kez bu konuyu açıp sorular sorunca, Gino parmaklarını karısının dudaklarına bastırıp onu susturmuştu. «Hiç sorma. İkimiz için en iyi olanı yapıyorum.» Herkesin nerede gömülü olduğunu bilen bir Cindy daha istemiyordu. Hoş aradan milyon yıl geçse Maria Cindy gibi olamazdı ya. Kadın hayatına ışık ve sıcaklık getirmişti, ona baktıkça kendisini çok iyi hissediyordu. Kızın birçok iyi vasıfları vardı. Bebek de bu vasıfların kremasıydı.

Ailesinin kızı red etmelerine çok üzülüyordu. Karısı bu durumun sözünü edip hiç yakınmıyordu. ama bebek doğduğu gün ziyarete gelen Jennifer'e, Maria'nın usulca «Anneme haber verdiniz mi?» diye sorduğunu duymuş ve Jennifer de içini çekip «Tabii verdik. Ama biliyorsun canım, Leonora seni asla bağışlamayacak...» diye yanıtlamıştı.

Gino'nun karısıyla yengesi arasında geçen bu konuşmayı duyduğunu bilmiyorlardı ama duymuştu. Ve güzel karısının yüzündeki düş kırıklığı harekete geçmesi için yeterli sebepti.

Mirage'ı denetlemek için sahile yolculuk yapması gerekiyordu. Otelin inşası milyon dolarlık bütçenin çok üstüne mal olmuş, şimdi son dekorlar yapılıyordu. Paraların nereye gittiğini gözüyle görmek istiyordu. Va California'dayken kayınvaldesini ziyaret edecekti. Kaderin ne garip cilveleri vardı.

Maria kocasıyla birlikte yolculuğa çıkmak istemedi. Bebeğin doğumundan hemen sonra yola çıkması doğru olmıyacaktı. Zaten Gino da birkaç günlüğüne gidiyordu. Kocasının yokluğunda Jennifer yanlarına gelecekti. Dadı, evin kahyası ve koruma polisleriyle yeterince adam vardı. Gino'nun gücü arttıkça, düşmanlarının da sayısı artıyordu. Artık bu gerçekle yaşamaya alışmıştı. Geçen yıl Bonnatti'ye iki kez suikast düzenlenmişti. Aç

gözlülükle tepelere tırmanmayı isteyen acemi gençlerin yaşlılara karşı saygıları yoktu. Gino yirmilerin başlarında kumar oyunlarını kontrolleri altında tutan eski model patronlara Moruklar Çetesine beslediği hisleri yüzünü buruşturarak anımsadı. Komik görünümlerini ve kibar davranışlarını alayla izlerdi. Gençliğinde kendisinin de yaşlılara saygısı yoktu. Karısını öpüp vedalaştı ve isteksizce Sahile yolculuğa çıktı.

Belki güneş yanığı bronz teninden, belki yüzünden hiç eksik etmediği gülümsemesinden Çocuk her zamankinden daha zengin görünüyordu. Pippa Sanchez'in güven verici telefonlarına rağmen Gino, Çocuğun, paraların bir kısmını yürüttüğünü hemen sezdi.

«Tebrikler. Kutlarım ne güzel bir haber.» Jake bundan daha sıcak tebrik edemezdi. «Bebek için ufak bir armağan hazırladım. Gerçekte - pek öyle fazla bir şey değil.»

Gino pahalı armağan paketinin kağıdını yırttı. Kutunun içinde masif altın saç fırçaları ve tarak takımı vardı. Her birinin üstünde Lucky Santangelo ismi kazınmıştı. «Teşekkürler Jake.»

«Sana söyledim - pek değerli bir şey değil.»

Akşam yemeğinde Beverly Hills Otelinin yemek salonunda buluştuklarında Pippa Sanchez de Çocuğun yanındaydı.

Genizden gelen boğuk sesiyle «Sana on beş tane senaryo yolladım. Hiç birini beğenmedin mi?» diye sordu.

«Para yatıracak kadar yeterli bulmadım,» diye Gino yanıtladı.

Pippa suratını astı.

Jake masanın altından kadını dürttü. «Tüm düşündüğü kendi mesleği,» diye şaka yaptı. «Bana bakmayı meslek edinmesini söyledim ama dinletemiyorum.»

Gino gözünü kırpmadan «Sana inanırım,» dedi.

Pippa her iki erkeğe de sevimsizce bakıp masadan kalktı ve kadınlar tuvaletine gitti.

Jake «Kadınlar» diye bağırdı. «Ha bu gece kadın ister misin? Elimde bir tane var. Öylesine ateşli bir şey ki-»

Gino sert sesle sözünü kesti «Hayır. Artık ben evli bir erkoğim.»

«Oh evet. Öylesin ama-»

«Otele para yatıranlar maliyetlerin birdenbire artmasından

hiç hoşnut kalmadılar. Gerçekte hepsi çok bozuldular.» Gino kara gözleriyle sert sert Jake'e bakıyordu.

Çocuğun kılı bile kıpırdamadı. «Hey Sen de. İftihar edebileceğimiz bir otel inşa ettik. Görünce anlarsın. Hiç bir şeyi eksik değil.»

«Mal olduğu paraya göre hiç bir şeyi eksik olmamalı.»

Jake «Bak övünmek istemiyorum,» dedi. «Ama görene dek bekle. Dilini yutacaksın.» Bir an konuşmayı kesip, yanlarından geçen bir film yıldızını selamladı. «Janet bebeğim çok güzelsin. Tony nasıl? Yakında görüşelim.»

Gino boş atıp dolu tutmak istedi. «Kulağıma paranın her kuruşunun otele harcanmadığı söylentileri geliyor. Yüklü bir kısmını senin cebine indirdiğini söylüyorlar.»

Öfkeden Jake'ın yüzü kızardı. «Kim söyledi? Hangi Allahın belası söyledi?»

Gino omuzlarını silkti. Jake'ın rol yapmasından etkilenmişti. «Sadece söylenti. Heyecanlanmaya gerek yok. Eğer doğru değilse neden endişeleniyorsun...»

Bu kez, yirmi beş yıldır komedi film dünyasını egemenliği altına alan kızıl saçlı iri yarı Tiny Martino da kendileriyle birlikte geldi. Adam kelimenin tam anlamıyla her bakımdan yıldızdı ama Gino'ya kraliyet ailesinden biriymiş gibi davrandı.

«Hayatımda hiç salon gösterisi yapmadım,» dedi. «Fakat Gino senin ve Çocuk için Mirage'ın açılışında sahneye çıkacağım. Ve dahası her yıl iki haftalık bir sahne gösterisi hazırlıyacağım.»

Kendilerine verilen bu imtiyazın karşılığında ödenen parayı duyunca Gino'nun kalbi duruyordu.

Jake israrla «Verdiğimiz her kuruşa değer,» dedi.

«Verdiğimiz kuruşları düşünmüyorum. Benim içime oturan dolarlar. Bu paraya iki Sinatra satın alırdık.»

«İki Sinatra, Tiny gibi müşteri çekemez.»

Eh, belki Çocuk haklıydı.

Gino Mirage'ın muhteşem göründüğünü itiraf etti. Jake işi iyi kıvırmış ve daha da kıvırmaya bakıyordu. Mermer döşemeleri, kristal avizeleri, ipek perdeleriyle Mirage Strip'deki diğer otelleri gölgeliyordu. Son hazırlıkların tamamlanması için binanın içi işçilerle kaynıyordu. Jake iftiharla «Evet ne düşünüyorsun?» diye sordu.

Gino yavaşca «Sittirici bir saray inşa etmişsin. Belki saraydan da fazla bir şey,» dedi.

«Huh?» Çocuk parlak gözlerle dikkatle bakıyordu. «Bu ne anlama geliyor?»

«Yani demek istediğim biz insanlara hizmet edecektik - sıradan insanlara. Bu lüks ve ihtişam da nesi?»

Jake bilgece, «Göreceksin kendi kendisini hemen amorti edecek. Hacıağalar ve köylüler Las Vegas'a gelince bu otele inecekler,» dedi.

«İnerlerse iyi olur.»

«İnecekler.»

Çocuğun para çaldığını anlamak için bol vakit vardı. Gino, Costa'ya verdiği talimatta en iyi muhasebecilerin defterleri incelemelerini istedi. Her taş ve tuğlanın hesabını istiyordu. Bu arada kendisi oturup bekliyebilirdi. Eğer Mirage Jake'ın güvence verdiği gibi kâr getirirse, arkadaşlar arasında birkaç doların sözü mü olurdu? Jake çok akıllı bir orospu çocuğuydu. Gino onun ikinci kez kendisinden para çalmıyacak kadar akıllı olmasını diliyordu.

San Francisco sıcaktı ama okyanustan serin tatlı bir meltem esiyordu. Fairmont oteline inen Gino, Leonora'ya telefon etti.

Telefona yanıt veren hizmetçi ismini sordu.

Gino «Bayan Grazione ile görüşmek istiyorum,» dedi. «New York'tan çok yakın bir arkadaşının aradığını söyleyin.»

«Peki efendim.»

Uzun bir sessizlik oldu. Gino parmaklarını sabırsızca masaya vuruyordu. Onu düşünüp, yüksek sesle ismini söylemesinin hiç bir anlamı yoktu - içinde tamamen boşluk yaratıyordu. Artık kendisi için Maria'nın annesinden başka bir şey değildi.

«Alo, kiminle görüşüyorum?» Leonora'nın sesi olduğuna şüphe yoktu.

«Hey Leonora ben Gino.» Telefonun içinden gelen buz gibi sossiz nefreti hissediyordu. Neyseki telefonu yüzüne kapatmamıştı. Telaşla «Bir günlüğüne San Francisco'ya geldim, buluşup konuşmamız gerek,» dedi.

Yine buz gibi. «Niçin?»

«Çünkü... ee... eh, sanırım hepimizin iyiliği için. Sen ne dersin?»

«Hiç sanmıyrum.»

«Konuşmamızda yarar var.»

«Öyle mi?»

«Evet çok.»

Uzun bir sessizlik. Gino bekledi.

Sonunda «Allah kahretsin gerçekten çok cüretkarsın. Asla aklıma-»

Gino kadının sözünü yarıda kesti. «Ne söylemek istiyorsan yüzüme söylesen daha iyi olur. Sizin eve gelebilirim. Yoksa bir yerde buluşalım. Ne dersin?»

Belki de adamın buyruk verir gibi konuşmasından, hiç ummadığı halde «Buluşalım. Nerede kalıyorsun?» diye sordu.

«Fairmont. Sen-»

Bu kez Gino'nun sözünü kesti. «Saat altıda barda.» Ve telefonu çarparak kapattı.

Gino barda oturup Jack Daniel'ini yudumlarken farkında olmadan saati izliyordu. Tam tamına altıyı yirmi üç geçiyordu.

Leonora altıyı yirm idört geçe sırtında uzun mink bir palto ve gözünde kara gözlüklerle bardan içeri girdi. Beyaz sarı saçlarını ensesinde zarif bir topuz halinde toplamıştı. Hiç tereddüt etmeden Gino'ya doğru yürüdü ve yanındaki tabureye oturdu parmaklarını şıklatıp, barmene «Sert çok sert duble martini, içine zeytin koyma,» dedi. Sonra Gino'dan yana dönüp siyah gözlüklerini çıkartıp erkeğin yüzüne baktı. Buz gibi sesle yayıkça «Hergele senden nefret ediyorum,» dedi.

Kadın Gino'ya telefonla çağrılan geçkince bir fahişeyi anımsatıyordu. Eski halinin garip bir karikatürüydü. Yüzündeki sadelik ve yumuşaklığın yerini, mavi buz gibi gözler ve öfkeyle kısılmış dudaklar almıştı. Gino onun aşağı yukarı kırk yaşında olduğunu hesapladı. Ve olduğundan da yaşlı görünüyordu.

«Ne sıcak karşılama.»

Kadın omuzlarındaki mink paltoyu silkeleyip attı ve ağzına bir sigara koydu. Sonra yakması için Gino'ya doğru eğildi. Zeytin yeşili giysisinin açık yakasından kadının memelerini görüp, Chanel No. 5 ve diğer kadınca kokularını duyuyordu. Leonora'nın varlığı Gino'yu rahatsız etti.

Kadının sigarasını yaktı. Leonora sigarasından derin derin

içine çekip, dumanını Gino'nun yüzüne üfledi. «Evet? Ne istiyorsun?»

Yaşamının yarısında bu kadına mı aşık olmuştu? Bu kadınla mı evlenmek istemişti? Vay canına yakasını nasıl da kurtarmıştı.

Yavaşça «Tebrik ederim büyük anne oldun,» dedi.

Kadın yüksek sesle güldü. «Bana bunu mu söylemek istiyordun?» diye sordu.

«Birinin söylemesi gerektiğini düşündüm. Maria'nın senden bir haber almadığını görünce, duymadığını zannettim.»

Kadın yine tiz sesle gülünce barda herkes dönüp onlara baktı. Alay ederek «Maria da kim?» diye sordu.

Gino öfkeden kuduruyordu. «Senin kızın. Küçük kızın. Şimdi küçük bir kızın daha oldu. Lucky isminde bir torunun var. Üç hafta önce doğdu.»

«Leonora gözlerini kıstı. «Benim kızım yok. Torunum da yok. Anladın mı Gino? Benim için her ikisi de öldüler.»

Gino alçak sesle «Tanrının belası orospu,» dedi.

«Oh, canım. Seni kızdırdım mı? Büyük Gino Santangelo. Özür dilerim.»

Şimdi kadının kendisiyle neden buluştuğunu anlamıştı. Küçük oyununu oynayıp tatmin olmak istiyordu. Tek düze sesle «Maria senden haber alırsa sevinecek,» dedi. «Senin ne istediğin benim umrumda değil. Ne istersen söyle - vereyim. Ama kızını ara. Senin için çok değerli olduğunu anlasın.»

«Oh, anladım. Demek istediğim her şeyi vereceksin öyle mi?»

«Evet.»

«Ne kadar bonkörsün.» İçkisini bir yudumda bitirip boş kadehini Gino'nun önüne sürdü. «İlk başta bir içki daha istiyorum.»

Gino barmene işaret etti.

«Hmmmm...» düşünüyordu. «Bu teklifini nereye dek... uzatabilirsin?»

«Sen ne istersen?» Bu kadından nasıl da nefret ediyordu.

«Dur bakalım.» diye oyalandı. «Yeni bir mink... Spor Avrupa arabası... veya New York'ta bir kata ne dersin? Gino ne dersin? İstediklerim çok mu?»

Gino herkesin bir fiatı olduğunu biliyordu. «Öyleyse New Yorkta bir kat mı?» diye sordu.

«Evet.» Sonra tereddüt etti. «Oh hayır. Tanrının karar vermesi de çok zor.» Sigarasını söndürüp hemen bir yenisini dudaklarının arasına aldı. Yine aynı oyuna baş vurup memelerini göstererek iğildi ve sigarasını yakmasını bekledi.

Gino buradan dışarı çıkıp ciğerlerine taze hava doldurmak istiyordu. Kadının parfümünden, sigara dumanından ve aç gözlülüğünden boğuluyordu.

Leonora neşeyle «Karar verdim,» dedi.

«Ne?»

«Bir kez düzüşmek.»

Gino siyah gözlerinde bakışları sertleşerek kadının yüzüne baka kaldı.

Leonora güldü. «Sadece bir kez Gino. Bunca yıldır bana borçlu olduğun düzüşme.»

Gerçekten kulaklarına inanamıyordu. «Sarhoş kaltak. Ne söylediğinin farkında mısın?»

«Paranla her şeyi satın alabileceğini düşünüyordun değil mi?» Taburenin üstünden aşağıya kayıp kürkünü giydi. «Dünyada kalan son erkeğin sen olduğunu bilsem de seninle düzüşmem.» Gözlerinde tehlikeli ışıklar yanıp sönüyordu. «Kızımla evlendiğin zaman benim için o öldü - evet öldü. İşte bunu o aptal kafana iyice sok.»

Gino ayağa kalktı. «Sana ne yapmak istiyorum biliyor musun?»

Kadın zaferle çınlıyan sesini yükselterek «Gino neden beni tehdit etmiyorsun? Niçin kabadayılarından birini üstüme salmıyorsun? Sen küçük adi bir katilsin ve beni satın alamazsın anladın mı? Beni satın alamazsın.»

Gino derin derin soluk alıp Maria'yı düşündü. Kafasının içinden bir ses Maria'yı düşün diye bağırıyordu. Eğer karısını düşünmiyecek olursa, Leonora'yı ezip binbir parçaya böleceğini biliyordu.

Kadın birkaç hakaret daha fırlatıp, çekip gitti. Bardaki diğer müşteriler Gino'ya bakıyorlardı. Hesabı imzalayıp dışarı çıktı. Maria istediği her şeye sahip olacaktı ama bir anneye asla sahip olamıyacaktı ve Gino da asla tekrar ona yalvarmıyacaktı. Asla.

CARRIE
1943 - 1944

Carrie, Steven'ın arabasını hızla sürerken çeşitli duygular arasında bocalıyordu. Bir an özgürlüğüne kavuşmak için attığı cesur adımın sevinciyle sarhoş oldu. Sonra Bonnatti'nin peşine düşüp kendisini bulmasından korktu. Bundan böyle asla vücudunu satmıyacaktı. Bundan böyle asla gelip geçici erkeklerin sapık zevklerine alet olup kendisini aşağılatmıyacaktı. Artık bitmişti. Bernard Dimes yardım etsin veya etmesin kararı kesindi.

Kendi kendisine şarkı mırıldanarak durdu ve Steven'a şeker aldı.

Çocuk iri yeşil gözleriyle sanki düşmana bakar gibi annesinin uzattığı şekeri aldı. İçinden sessizce Leroy'a lanetler savuruyordu. İğrenç korkuluk domuzun hakettiği cezaya çarptırılmasını diliyordu.

Takip edilmekten korkup arada sırada arkasına dönüp bakıyordu. Peşinden gelen kimseyi göremedi ama emin olabilmek için hızla Macy'nin bir kapısından girip diğerinden çıktı yolun öbür tarafındaki Gimbels'den içeri girip tezgahların arasından rüzgar gibi geçti. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olunca bir taksiye atlayıp, Bernard Dimes'ın Park Caddesindeki evinden birkaç blok önce indi. Fakat yolda yürürken adımları yavaşladı cesaretini yitirdi. Adama ne söyliyecekti?

Eve ulaşmadan yarım blok önce durup diğer olanakları gözden geçirdi. Fakat olanakları o denli kısıtlıydı. Eğer bir otele yerleşecek veya kenti terk edecek olsa Bonnatti kendisini bulabilirdi. Hayır. Toplumda saygı değer biri tarafından korunması gerekiyordu. Tek başına olsa şansını denemekten çekinmezdi. Fakat şimdi Steven'ı da düşünmesi gerekiyordu.

Kararlı adımlarla tekrar yürümeye başladı. Ve kısa süre sonra Park Caddesindeki evin kapısını çalıyordu. Kapıyı eski tanıdığı Uşak Roger açtı ama kendisinin kim olduğunu kesinlikle anımsayamadı.

Carrie sukûnetle «Bay Dimes evdeler mi?» diye sordu.

«Kim arıyor efendim?»

«Carrie.»

«Carrie?» Adamın kaşları havaya kalktı. «Sizi bekliyor muydu?»

«Evet.»

Roger Steven ve Carrie'yi hole buyur etti. Carrie derin bir soluk alıp tekrar ne anlatacağını düşündü.

Roger nezaketle «Bir dakika lütfen,» dedi.

Bir dakika bir yıl kadar uzadı. Belki Bernard Dimes kendisini görmeyi red edecekti. Böylece erkeğe neler anlatacağı sorunu ortadan kalkacaktı.

Roger geri döndü. «Buradan lütfen.»

Steven'ın arabasını iterek uşağı çalışma odasına doğru izledi.

Bernard Dimes çalışma masasından kalktı. İpek gömleğinin kolları sıvalı masasının üstünde kağıtlar yığılıydı. Uzun burnunun üstünde çelik çerçeveli gözlükleri vardı. Gri saçları da biraz dağınıktı. Carrie onu daha önce hiç bu halde görmemişti. Sevinçle «Carrie» diye bağırdı.

«Bay Dimes» huzursuzca Roger'a bir göz attı.

Roger «Bir şey ister misiniz efendim?» diye sordu.

Bernard saatine baktı. «Çay hazır mı?»

«Hemen efendim.» Roger odadan çıkınca, Bernard masasının arkasından dolaştı. «Bu çok tatlı bir sürpriz» dedi.

«Ümit ederim.» Erkekle göz göze gelmekten çekinen Carrie bakışlarını çalışma odasının içinde dolaştırıyordu.

«Ben de öyle sanıyorum.» Odanın içinde uzun garip bir sessizlik oldu. Bernard kadının çok yorgun, bitik ve sinirli olduğunu fark etti. Yanına yaklaşıp, kolundan tuttu. İlgiyle «İyi misin?» diye sordu.

Silkinip evet demek üzereyken - sukünetini ve kontrolünü yitirdi. Bernard'ın karşısında yüzü buruştu ve gözünden yaşlar akmaya başladı.

«Carrie neyin var-» diye söze başladı.

Tam o sırada Roger elinde gümüş tepsiyle odadan içeri girdi. Bernard Steven'ın arabasını uşağa doğru itti ve «Çocuğu aşağıya götür,» dedi. Sonra Carrie'yi bir koltuğa oturttu.

Ciddiyetle «Niçin bana anlatmıyorsun? Bilirsin konuşma her derde devadır,» dedi.

Roger odadan çıkar çıkmaz Carrie yıllardır içinde sakladığı öyküsünü hıçkırarak anlatmaya başladı. Ve çok ta yararı oldu. Sanki omuzlarının üstünden büyük bir yük kalktı. Ber-

nard tüm dikkatiyle anlattıklarını dinledi. Sıcak şekerli çay içirdi. Telefonla arayanları tersledi. Carrie'nin göz yaşlarını yumuşak keten mendiliyle silip gerçekten çok ilgi gösterdi.

Çalışma odasının penceresinden giren ışık soldu, gün kararmaya başladı. Carrie de öyküsünün sonuna geldi. Leroy'u, Steven'ı ve Enzio Bonnatti'yi anlattı. «Size geldim» dedi. «Çünkü sizin iyi bir adam olduğunuzu biliyorum... ve yardım isteyeceğim başka kimsem yoktu... Fakat eğer bize yardım edemezseniz anlarım...» Öylesine yorulmuştuki sözleri boşlukta kaybolup gittiler. «Gerçekten anlarım...»

Erkek kararlı ve kesin sesle «Sana yardım edebilirim Carrie. Sana yardım etmek istiyorum,» dedi.

Erkeğin ellerini yakaladı. «Teşekkür ederim. ...çok teşekkür ederim... bize yardım edeceğinize inanıyordum... inanıyordum...»

Bir yıl sonra evlendiler. Belediye Sarayında basit nikâh kıyılırken, beş yaşındaki Steven de heyecanla etraflarında koşuşup duruyordu.

Bernard büyük keyifle Carrie'nin geçmişi hakkında bir öykü uydurdu. Göya Kenya'da safariye çıktığı zaman Afrikalı prensesle tanışmıştı. Ve çoğu kişilerin bu öyküye inanmasına hayret etti.

Tiyatro dünyası yerinden oynadı. Bernard Dimes evleniyordu. Hem de bir zenciyle. Kadının geçmişine ait söylentiler... korkunçtu. Fakat gerçekten bunlar doğru olamazdı değil mi? Bernard ağzını açıp kesinlikle konuşmuyordu.

Uzun boylu sarışınlar New York'ta öfkeyle dolaşıyorlardı. Hepsi Bernard'ı ele geçirebilmek için çok uğraşmışlardı. Arap kızda kendilerinde olmayan ne vardı?

Etrafta iki tür öykü dolaşıyordu. Bernard arkadaşlarının ve tanıdıklarının şaşkınlıklarına bakıp gülüyordu.

Carrie «korkuyorum,» dedi.

«Neden? Geçmişinden mi? Artık hepsi geride kaldılar. Bundan böyle seni ben koruyacağım.»

Carrie kocasının sözünü dinledi. Akıllı bir adamdı. Şansının böyle yüzüne gülmesine inanamıyordu. Bir yıl önce Steven'la kendisini gürültüsüz patırtısız evine alıp, Fire Island'daki yazlığına göndermişti. Carrie hayatında ilk kez tek başına kalıp huzur içinde yaşamın ne olduğunu öğrenmişti. Bernard her hafta sonu eli kolu Steven ve kendisi için armağanlarla dolu kentten adaya geliyordu. Çocuk zamanla içine çekildiği ka-

buktan çıkıp, normal konuşkan bir oğlan olmuştu.

Carrie bazı kez Bonnatti'yi düşünüp endişeleniyordu. «Artık o insanlarla ilişkilerin kesildi. Sana dokunamazlar. Seni incitemezler. Bunu aklına koy,» diye Bernard kadına güvence veriyordu.

Yavaş yavaş ona inanmaya başladı.

Bernard'ın yazlık evi okyanusun kıyısında kozmopolit bir toplumun içindeydi. Yaşam şekli Carrie'ye çok uygundu. Steven de buraya bayılıyordu. Çocuk özellikle Bernard'ın hafta sonu ziyaretlerinden çok keyif alıyordu. Carrie de bu ziyaretleri oğlu kadar seviyordu. Cuma günleri öğleden sonra geç saatte gelen araba vapurunun yolunu dört gözle bekliyordu. Uzun boylu saygı değer, kendisine insan muamelesi yapıp şefkat gösteren bu adamı özlüyordu. Bernard kendisine asla cinsel yönden yaklaşmıyordu. Konuk odasında yatıyor, Steven ile Carrie'nin kendi odasını kullanmalarında israr ediyordu. Carrie önceleri bu duruma çok sevindi fakat zamanla rahatsız olmaya başladı. Acaba yanılmış mıydı? Erkek kendisini istemiyor muydu? Acaba geçmişinden dolayı mı yanına yaklaşmıyordu?

Altı ay sonra bu duruma dayanamadı. Bir gece uzun ince geceliği sırtına geçirip saçlarını belinden aşağı döküp erkeğin odasına girdi. Bernard hafifçe horlıyarak uyuyordu.

Carrie usulca yatağının kenarına oturup, şefkatle yüzüne dokundu.

Uyku sersemliğini üstünden atmaya çabalıyarak «Ne var?» diye sordu.

Çok komikti ama birdenbire Carrie utandı. «Bernard beni istemiyor musun?» diye fısıldadı.

Yatağın içinde oturan erkek Carrie'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. «Evet seni istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum.»

Carrie hem şaşırdı hem de çok sevindi. Fakat erkeğin kendisine böyle bir teklif yapacağını hissediyordu. Ona hayatının en zevkli gecesini geçirtmek istiyordu.

Buyurganlığı olmayan, hızlı, idaresi kolay ve şefkatli bir sevgiliydi.

Ama bunlar Carrie'nin umrunda değildi. Erkeğin kolları arasında yatarken zevkten ve mutluluktan titriyordu. Carrie'ye göre yaşamında geçirdiği en zevkli ve şahane geceydi.

Ve şimdi Bayan Bernard Dimes adını taşıyordu. Otuz bir yaşında hayatına yeniden başlıyordu.

GINO
1951

Mirage'ın açılması büyük bir olay oldu. Çocuk sözünde durup, uçaklar dolusu yıldızlar getirdi - yıldızların peşine düşen gazeteciler de açılışı unutulmaz bir olay haline soktular. Jake'ın tüm tahminleri harfi harfine yerine geldi.

Tabii doğal olarak da işler mükemmel yürümeye başladı. Amerika'nın her yanındaki müşteriler otelde yer ayırtmaya çabalıyorlardı.

Jake arkasına yaslanıp güldü. «Sana altın madeni inşa edeceğimi söylemiştim,» diye açılıştan birkaç ay sonra telefonda Gino'ya övündü. «Otelin her yanı tıklım tıklım dolu. Tam kapasite ile çalışan tek oteliz. Buna ne dersin?»

Gino «Haberler çok iyi,» dedi. Kilit noktalarına yerleştirdiği adamlardan New York'a gelen bilgilere göre altın madeni daha da verimli olabilirdi. Jake'ın hırsızlık yaptığına şüphe yoktu. Ne sersem herifti.

«Niçin biraz daha coşkulu davranmıyorsun?» diye Jake israr etti. «Tanrım Allahın belası oteli bu hale getirmek için kıçımdan ter damladı, hepimiz avuç dolusu servet kazanıyoruz. Sendika benimle iftihar etmeli.»

«Oh, seninle iftihar ettiklerine kuşku yok. Sana karşı duydukları memnuniyeti belirtmek için çok özel bir şey hazırladıklarına eminim.»

Jake'ın ağzı kulaklarına varıyordu. «Öyle mi?»

«Öyle.» Telefonu kapatınca, Jake'ın sersemliğine hayret etti. Bazı konularda çok açıkgöz olduğu halde bazılarında ise kör gibi davranıyordu. Maalesef diğerlerine karşı onu örnek olarak kullanacaklardı. İnsan kendi ailesinden para çalmazdı. Tabii eğer yaşamak istiyorsa çalmazdı.

Kapının vurulması düşüncelerini dağıttı. Dadı Camdan Lucky ile içeri girdi. «Bay Santangelo bebek öğle uykusuna yatacak,» dedi.

Gino küçük bebeğine bakıp sırıttı. Birkaç aylık olduğu hal-

de bebeğin bir stili vardı. «Hey her gün biraz daha güzelleşiyor. Herhalde film yıldızı olacak.»

«Evet Bay Santangelo,» diye dadı kuru kuru yanıt verdi. Yanlarında çalıştığı her baba kızlarının çok özel yetenek ve olanaklara sahip olduklarını düşünürlerdi.

Gino «Haydi iyi uykular sevgilim,» diye şefkatle mırıldandı. Dadı çocuğu odadan çıkardı.

Birkaç dakika sonra Maria New York'taki evlerinin oturma odasından hızla içeri girdi. East Hampton'da kışı geçirmenin zor olacağını düşünen Gino karısına bu evi armağan etmişti.

Maria kürklü uzun çizmeleri, astragan çevrilmiş paltosuyla peri masallarındaki sarışın prenseslere benziyordu. «Gino şahane bir haberim var.»

Karısı odaya ne zaman girse Gino onu gülerek karşılardı. Tembel tembel «Ne haberi sevgilim,» dedi.

Ocak ayının soğuğu kadının yanaklarını kızartmış, güzel mavi gözleri kor gibi parlıyordu. «Yine hamileyim,» diye zaferle açıkladı. «Ve bu kez sana söz veriyorum oğlan doğuracağım.»

Gino sevinçten ne yapacağını şaşırdı. «Şaka söylüyorsun.» Ayağa fırlayıp karısını kolları arasına alıp öptü. Maria soğuktan üşüyen burnunu kocasının boynuna gömdü.

«Harika değil mi?» İçini çekti. «Çok mutluyum.»

Gino karısının paltosunun düğmelerini açtı kollarını içeri sokup ince beline sarıldı. «Oğlan doğuracağım da ne demek? Kız veya oğlan veya ikiz olmuş umrumda değil.»

Kocasına takıldı. «Oğlan istiyorsun. Bütün erkekler oğlan çocuk sahibi olmak isterler.»

Kadının belini sıktı. «Saçma.»

«Çok sıkma canımı yakıyorsun.»

«Öyle mi?« Ellerini kadının belinden çekip, göğüslerini sıkmaya başladı. «Şimdi daha mı iyi?»

«Gino şimdi olmaz.»

«Neden?»

«Çünkü... birisi içeri giriverir.»

Kadının çekingenliği çok hoşuna gidiyordu. «Burası bizim evimiz,» dedi.

Kocasının ellerinden kaçmaya çalıştı. «Biliyorum. Fakat gündüz vakti... ve herkes ortalıkta.»

Gino gülmemek için kendisini zor tuttu. «Öyleyse kapıyı kilitlerim.»

Mahcubiyetle erkeğin yüzüne baktı. «Peki.»

Karısının birdenbire razı oluşuna Gino şaşırdı. Evleneli bir yıl iki ay olduğu halde hâlâ onun yanında çılgın gibi heyecanlanıyordu. Sekse karşı doğal bir coşkusu vardı ama kendisini bırakmaya çekiniyordu. Ve bu iki çelişkili davranış Gino'yu çok heyecanlandırıyordu.

Ağız seksine hâlâ yanaşmıyordu ama Gino zamanla onu alıştıracağını biliyordu. Karısını ağız seksine alıştırdığı gün onun tamamiyle kendisine ait olduğunu hissedecekti. Yavaş yavaş kadını soymaya başladı.

Maria «Kapıyı kilitle,» diye fısıldadı.

Gino söyleneni hızla yerine getirdi. Bu arada Maria kalın Şam perdelerini örtüp, yumuşak divanın üstüne uzandı.

Gino yavaşça karısının yanına yaklaştı ve baldırlarını okşarken giysilerini çıkartıyor, kadını zevkle inletiyordu.

Maria çizmelerini çıkarmaya kalkışınca, «Çıkarma çok seksi görünüyorsun,» dedi.

Gino ellerini usulca kadının düz karnının üstünde dolaştırırken içinde büyüyen çocuğu düşünüyordu. Kendi çocuğu. Eğilip kadının karnını öptü. Ve başını yavaş yavaş altın sarı ipek tüylere doğru indirdi. Bir an kadının kendisine engel olmıyacağını düşündü, fakat Maria geriye çekilip, dudaklarından öpmesi için kocasını yukarıya çekti.

Erkek «Niçin?» diye mırıldandı. «Güzel haberini kutlamamız gerek.»

«Şimdi olmaz» diye fısıldadı. «Burada olmaz.»

«Niçin?»

«Oh Gino bilmiyorum.»

«Çok hoşuna gidecek.»

«Başka bir gün.»

«Ne zaman?»

«Yakında. Söz veriyorum. Bana biraz zaman tanı.»

«Tabii.» Giysilerini paralarcasına çıkarttı. «Daha önümüzde çok uzun yıllar var değil mi sevgilim?» Sonra karısının üstüne çıkıp, kadını doruğa ulaştırıp, yorgun düşürene dek sevişti.

Maria «Seni seviyorum,» diye mırıldandı.

«Evet. Ben de seni seviyorum - Lucky ve içinde büyüyen

her neyse onu da çok seviyorum.» Karısını kolları arasında uzun süre tuttu. Sonra telefonun zili bu sihirli anı bozdu. Gino «Evet?» diye homurdandı.

«Gino. Ben Enzio. Seninle buluşmak istiyorum.»

«Önemli mi?»

«Evet.»

«Riccaddi'de.»

«Saat altı iyi mi?»

«Tamam.»

Enzio Bonnatti'nin sorunları çoktu. Uyuşturucu ve kadın ticareti ve diğer işleri onu Gino'dan daha tehlikeli bir duruma sokmuştu. Tepede kalmayı başarabilmek için büyük mücadele veriyordu. Ve tepede kalması için de düşmanlarını sinek öldürür gibi ortadan yok ediyordu. Sorunlarının yanıtını şiddetle bulacağını sanıyordu. Gino bu konuda onunla aynı fikirde değildi. «Gücü elinde tutabilmek için iki yol vardır,» dedi. «Kan ve cinayet —ki daha çok cinayetlere yol açar— veya çok para kazanmak için benim gibi aklını kullanacaksın. Böylece hiç bir tehlike ile karşı karşıya kalmadan yaşarsın.»

Enzio güldü. «Ağır ol arkadaş, kimse senin aşına su katmazsa dediklerin olur. Ama orospu çocukları benim aşıma hep su katıyorlar.»

Enzio haklıydı. Birisi daima yolunun üstüne çıkıyordu.

Riccaddi'de masasına oturmuş bekliyordu. Güçlü bir görünümü vardı. Gömleğinin yakasının altına peçetesini bağlamış, Barbara'nın lezzetli spagetti bolonezini yiyordu.

Gino masanın öbür ucundaki iskemleye oturdu.

«Merhaba Enzio.»

«Hoş geldin dostum.»

«Francesca iyi mi?»

«İyi. Ya Maria?»

«Mükemmel. Yine bebek bekliyor.»

«Kutlarım. Doğacak bebeğin şerefine kadeh kaldıralım.»

Bir bardak getirmelerini işaret edip, kırmızı şarapla doldurdu.

İki erkek ciddiyetle kadehlerini tokuşturdular. Enzio «Şerefe» dedi ve ilave etti. «Tanrı sana bir erkek çocuk versin.»

Gino güldü. «Bu erkek çocuk boku da ne oluyor? Ne olursa olsun umrumda değil.»

Enzico ciddiyetle «Ben öldükten sonra işlerimi yüklenecek iki oğlum var. Böyle şeyleri düşünmen gerek,» dedi.

«Eh uzun süre dünyaya kazık çakmaya niyetliyim. Buna bahse girebilirsin.»

«İyi. Öyleyse sana Vegas'daki dostunun icabına bakmanı önereceğim. Fazla oyalanmadan bu işi çözümle.»

«Evet. Biliyorum. Biliyorum. Fakat onun yerini alacak adamı hazırlamam gerek. Vegas dümenini yürütmek göründüğü kadar kolay iş değildi. İnsanın baştan çıkması çok kolay. Aynı tecrübeyi iki kez geçirmek istemiyorum.»

Enzio uzun makarna şeritlerini çatalının ucuna dolayıp, ağzına tıktı. Salçalı sos damlacıkları peçetenin üstüne aktı. «Bu gün duyduğum söylentiye göre Çocuk kendi hissesini Philadelphia'daki Pinky Kassari'ye satmış.»

Gino kulaklarına inanamıyordu. «Pinky Banana? İnanmam.»

«İnansan iyi edersin. Çok güvenilir bir kaynaktan haber aldım.»

«Ay haydi Enzio, Jake ile az önce konuştum. Bana hiç bir şey söylemedi.»

«Üç kağıt çeviriyor - ben de bundan hiç hoşlanmıyorum. Hiç mi hiç hoşlanmıyorum.» Enzio bir çatal dolusu spagettiyi tekrar ağzına tıktı. «Sen mi çözümliyeceksin yoksa işe ben mi el atayım?»

Gino öfkeden kuduruyordu. Kafasının içinde düşünceler birbirini kovalıyordu. Çocuk iki taraflı oynıyan adi bir düzenbazdı. Peki ya Gino'nun Pippa Sanchez'e verdiği paralar ne olacaktı? Çocuğun Pinky Banana'yı tanıdığı veya hisselerini ona satacağı hakkında bir kelime bile söylememişti. Sıkıntıyla «Bu gece uçağa atlarım,» dedi. «Bu benim sorumluluğum - sendikayı toplayan benim. Endişe etme çözümlerim.»

«Endişe etmiyorum Gino. Seni severim, Yahudi piçinin bizi üç kağıda getirebileceğini düşünmesine bozuldum.»

«Evet. Ama bizi üç kağıda getiremiyecek.»

Enzio ekmek parçası ile tabağını sıyırıp temizledi. «Senin böyle düşüneceğini ümit ediyordum.»

Uçakta düşünecek bol bol vakti vardı.

Eyleme konulacak mükemmel bir plan hazırlıyacak bol vakti vardı.

Red ve yeni çocuklardan Küçük Willie karşı koltuklarda oturmuşlar sek burbon içip iskambil oynuyorlardı.

Çocuk sorun değildi, Gino onu ortadan kaldıracağına üzülüyordu. Yazık olacaktı. Fakat sersemin kendi suçuydu.

Pinky Banana başlarına sorun olabilirdi. Çocukla yaptığı anlaşmaya bağlıydı.

Pinky Banana, silahlı bir sersem. Gino onu böyle anımsıyordu. Şimdi Bay Kassari adıyla anılıp, çete yönettiğine inanmak zordu. Fakat Philadelphia'da adını duyuran, kodaman çocuklardan biriydi. Çocuk. Şimdi kırk dört yaşındaydı - akrandılar. Gino'nun ona tek lafı vardı: Paranı geri al Pinky ve bizim operayonumuzdan sittir git.

Gino Beverly Wilshrie Oteline indi. Red ve Küçük Willie de yanındaki odalara yerleştiler. Bel Air'deki kiralık evi hâlâ tutuyordu, ama Los Angeles'e geldiğini aleme ilan etmeye niyeti yoktu. Çocuğa sürpriz yapması daha iyi olacaktı.

Red kendilerini Vegas'a götürecek özel uçağı ayarlarken, Gino New York'a telefon edip yarım saatten fazla Maria ile konuştu. Telefonda karısının sesini duyunca gerilen sinirleri gevşedi. Çünkü düzenledikleri plan Gino'nun sinirlerini bozmuştu. Karısına «Birkaç gün sonra döneceğim,» diye güvence verdi. «Bol bol dinlen ve süt iç, Lucky'e hamileyken doktorun verdiği vitamin haplarından da yutmayı unutma.»

Maria hattın diğer ucundan usulca güldü. «Gino anne gibi konuşuyorsun.»

Hiç komik bulmadı. «Ben sana öğüt veriyorum sen benimle alay ediyorsun. Sen ne biçim hastasın?»

«Ben hasta değilim,» diye usulca karşı koydu. «Sağlıklı hamile bir kadınım.»

«Karın kocaman patlıyacak gibi şiştiği zaman seni çok seviyorum.»

«Gino hoşca kal.»

Karısıyla telefonda konuşması bile erkekliğini uyandırıyordu. Soğuk bir duş yapıp, özenle giyindi, ve Red ile ayarlanan işleri görüştü.

Red «Her şey hazır patron» dedi. «Saat altıda kalkacak bir uçak buldum.»

Pippa Sanchez, Vegas'da Çocukla birlikte değildi. Clark

Gable filminde ufak bir rol bulmuş, bir haftadır Hollywood'da şekle şemale girmeye çalışıyordu. Jake' bu yalanı uydurmuştu. Gerçekte zaman zaman kendisine ilginç roller verip karşılığında koynuna girmesini isteyen yaşlı yönetmenin yatağını paylaşıyordu. Çocuk başkalarıyla yatıp kalktığını öğrenecek olursa kendisini öldürürdü. Veya sık sık öldüreceğini yineleyip duruyordu.

Pippa özgürlüğe alışmış bir kızdı. Jake kendisine Gino Santangelo ile yatmasını söylediği zaman hem şaşırmış hem de için için sevinmişti. Pippa'nın hayat görüşüne göre değişiklik yaşamın tuzu biberiydi. Tabii Jake'den de hoşlanmıyor değildi. Görüntüsü için Jake biçilmiş kaftandı. Ve yaşam boyunca herşeyden önemli görüntüydü. Jake veya Gino'yu günün birinde bir filme para yatırmaya inandıracağını biliyordu. Bir yıldan fazladır Gino'nun üstünde çalışıp, ona senaryolar yolluyor ve başarılı bir yapımdan milyonlar kazanacağını söylüyordu. Fakat henüz sonuç alamamıştı.

Çocukla yaşadığı evin önünde pembe Tunderbird'ünü park ederken aklından bunları geçiriyordu. Hem düşünüyor hem de alt dudağını ısırıyordu. Gizlice tuttuğu senaryo yazarına ismarladığı öyküyü nasıl yazacağını düşünüyordu. Gino'nun her hangi senaryoya ilgi duymasını sağlamak başkaydı. Kendi yaşam öyküsünü yazdırmak ise daha başkaydı. Tabii Pippa'ya mükemmel uyacak bir de kadın rolü vardı.

Evin içinde mutfaktaki kocaman buzdolabının gürültüsünden başka ses yoktu. Jake bu buzdolabından nasıl da nefret ediyordu. Her zaman «Şunu at» diye bağırıyordu. «Tanrının belası gürültüye dayanamıyorum.»

Buz dolabı atılmadı. Çocuğun gereksinmelerini sığdırabilecek bundan başka dolap bulamamıştı. Eğer Tiny Martino, Errol Flynn veya diğer büyük film yıldızlarından biri evlerine gelecek olur da, yemek istediği bir şeyi bulmaz diye Çocuğun aklı çıkardı. Jake'ın düşüncesine göre nasıl ev sahipliği yapılacağını bilmiyen doğu sahilinden gelen bir serseri durumuna düşecekti. Jake kentte olsun veya olmasın kocaman gürültülü buz dolabı ağzına dek yiyeceklerle doluydu.

Pipa sırtındaki giysilerini çıkarttı. İçinde yuvarlak hatlı şehvetli vücuduna çok yakışan Avrupa'dan ithal edilmiş siyah parlak bir bikini vardı.

Yalın ayak beyaz möbleli oturma odasından geçip, yüzme

havuzuna gitti. Bir an havuzun kenarında durup, nefesini içine çekti ve sonra klorlu suyu bıçak gibi yaran zarif bir hareketle suya daldı. Pippa mükemmel bir yüzücüydü.

Gino kadına baktı. Havuz evinin penceresinde durmuş sessizce kadını izliyordu. On beş dakika önce eve gelip, Jake'ın uşağına yüz dolar verip ortadan yok olmasını önerip, beklemeye başlamıştı. Tahmin ettiği kadar uzun beklememişti.

Pippa havuzda yirmi tur yüzüp çıktı.

Gino da havuz evinden dışarı çıktı. Siyah kostümü, yeleği, mavi gömleği ve ince dar konservatif kravatıyla California güneşi altında uğursuz kara bir haberciye benziyordu.

Kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu. «Gino. Tanrım. Nereden geldin? Ödümü koparttın.»

Yavaşca «Pippa beni düş kırıklığına uğrattın,» dedi.

Kadın kısa plaj havlusunu alıp, omuzlarına attı. Çılgın gibi düşünüyordu. Burada ne işi vardı? Çocuğun haberi var mıydı?

Gülmeye çabaladı. «Düş kırıklığı Anlamadım...» Gino terlemesi gerekirken terlemiyordu. Kaynayan güneşin altında ne garip giyinmişti. Göğüslerinin arasından sarkan altın haçla oynıyarak «Sıcaktan sıkılmıyor musun?» diye sordu.

«Tam bir saat vaktin her hemen eşyalarını toplamanı istiyorum.»

Pippa terlemeye başladı. Boncuk boncuk terler ıslak vücudundaki su damlacıklarının arasına karışıyorlardı. Fakat Pippa sinirli bir tip değildi. Kolayca sinmiyecek kadar zorlu bir yaşam geçirmişti. «Gino bir şey mi oldu?» diye kendisini toparlıyarak sordu.

Erkek buz gibi sesle «Hem de çok» diye yanıtladı.

Kısa bornozu giyip sarındı ve kuşağını beline bağladı. «İçeri girip birer içki içelim de ne olduğunu anlat.»

Gino tekdüze sesle «Fazla vaktin yok. Dakikaları ziyan ediyorsun, bir saatten az kaldı,» dedi.

Kadının kara gözlerinde şimşekler çaktı. «Ne oluyor?» diye terslendi. Kendisini gözetleyip usulca karşısına çıkınca duyduğu korkuyu yenmiş şimdi kavgaya hazırdı. Çocuğa ne yapacağını buyurabilirdi ama, Pippa'nın yaşamını yönetemezdi.

Bir damla duygusallık göstermeden «Benden para çaldın» dedi. «Paramı aldın ve her hafta bana Jake hakkında hiç birşey, hiç bir şey söylemedin.»

«Söylenecek bir şey yoktu,» diye omuzlarını silkti. «Gerçekten... yoktu...»

Yalan söylüyordu ve işin kötüsü erkek de yalan söylediğini anlıyordu. Niçin Çocuğa açıklamıştı. Gino Santangelo'nun onun hakkında vereceği rapor karşılığında para ödeyeceğini neden açıklamıştı? Aptal. Fakat o zaman böyle düşünmüyordu. Jake kendisine elmas gerdanlık alıp diğer armağanlara boğunca, Mirage masalarında oyun oynayabilmesi için beş bin dolarlık fişler verince, böyle düşünmüyordu. Jake bir dediğini iki ettirmeden tüm istediklerini veriyordu.

Çocuğun para yürüttüğünü biliyorsa ne olmuştu? Çocukla birlikte çoğu geceler, Gino Santangelo'nun Jake'ın cebine ne kadar para girdiğini hiç bir zaman öğrenemiyeceğini konuşup gülüşerek vakit geçiriyorlardı.

Gino öfkeyle, «Senin budalaca mazeretlerini dinliyecek değilim,» dedi. «Eğer erkek olsaydın bu konuyu tartışmazdık bile. Ya havuzun dibinde yatardın veya yüzün arabanın ön camından dışarı fırlardı. Ne demek istediğimi anladın mı?»

Anlamıştı. Korku ve ter tekrar vücudunu kapladı. «Özür dilerim» diye soluğunu tuttu. «Gerçekten özür dilerim...»

Hoş görüyle «Tabi bunun için senin kılına bile dokunmadan gönderiyorum. Haydi gidelim. Senin eşyalarını toplamanı izliyeceğim.»

«Nereye gidiyorum,» diye Pippa fısıldadı.

«İspanya.»

«İspanya?» Kadın dehşete düştü. «Yurt dışına çıkamam. Bir hafta sonra film çevirmeye-»

Gino onun sözünü kesti. İspanya. Ve orada en az iki yıl kalacaksın. Eğer daha önce gelecek olursan-»

Sözü daha fazla uzatmasına gerek yoktu.

Çocuk Vegas'a, Vegas da Çocuğa aşıktı. Çölün ortasındaki cafcaflı, yaldız kent ve Çocuk birlikte büyük uyum sağlıyorlardı.

Mirage, Çocuğun düşlerinde yaşayan otelden daha mükemmel olmuştu. Otelin içinde tavuskusu gibi kurumla dolaşırken, bundan daha iyi ve büyük bir yerin düşünü kuruyordu. Büyük bir devrim yaratacaktı. Çölde birbiri ardına, birbirinden güzel ve şahane oteller kuracaktı.

Pinky Kassari, hisselerini kendisine satması için yanaştığı zaman Jake istenileni yapmaya hazırdı. Talep ettiği yüksek fiatı Pinky'nin hemen kabul etmesine şaşırdı. Gino'ya danışıp, onayını alması gerektiğini biliyordu - ama ya hayır derse ne olacaktı? Sonunda hisseleri sattıktan sonra Gino'ya haber vermede karar kıldı.

Artık çok geç kalmışlardı. Kimse kendisini durduramazdı.

Memelerin uçları onar kuruş büyüklüğünde üç dansöz kız ve yıldızlarla dolu masalarında Pinky ve Jake şampanya içerek aralarında yaptıkları anlaşmayı kutluyorlardı. Jake, Pippa'nın da yanında olup bu geceyi paylaşmasını istiyordu. Kadın Tanrının belası mesleği ile Jake'i deliye çeviriyordu. Artık bu konuyu da kesinlikle çözümlemesi gerekti. Belki eline geçen yeni servetinin bir kısmını onun adına bir filme yatırırdı. Tanrı biliyor ya kadıncağız uzun zamandır bu düşle yaşıyordu.

Pinky yan gözle şehvetle bakarak «Kızıl saçlı küçüğün özel becerisi nedir?» diye sordu.

Jake aynı şehvetli bakışla «Yukarı çıkartıp kendin öğrenmek ister misin?» diye sordu. İçinden heriften nefret ediyordu ama parasının yarısını nakit alıp yatak odasındaki kasaya kilitlediği için de minnettardı.

Pinky homurdandı. «Belki üçünü birden odaya çıkarırım.»

«Nasıl istersen.»

«Düşünüyorum.» Pinky ağzının yanından akan salyasını sildi. Yaşı ilerledikçe fazla değişiklik olmamıştı. Gözleri daha küçülmüş ve bakışları hainleşmişti. Dudakları daha kalınlaşmış, dökülen yağlı saçları yüzünü daha şişko ve kaba gösteriyordu.

Giysileri gösteriş ve zevksizlik numunesiydi. Üç kez evlenip boşanmıştı. Kısa yolculuklarda üç Pekiniz köpeğinden ayrılmaya gönlü elvermeyen, sarışın şirret eski bir striptiz yıldızı olan dördüncü karısı Philadelphia'da kendisini bekliyordu. İlk evliliğinden gelecekte babalarını aratmıyacakları belli olan şişko ikiz oğlan çocuğu vardı.

Pinky, güçlü, kötü, aç gözlü ve ahlaksızdı. Ve yirmi iki yıldır Gino Santangelo'ya kin besliyordu. Öcünü alabilmek için çocuk kaç para isterse istesin vermeye hazırdı.

Gino Los Angeles'e gittiği gibi sessizce Las Vegas'a geliverdi. Sürpriz yapmaktan hoşlanırdı. Pinky Banana ile Jake'in kut-

ladıkları akşam yemeğine davetsiz katılınca Çocuğun yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyordu.

Evet şimdi şu anda neler döndüğünü biliyordu.

Pippa konuşmaya başlayınca bülbül gibi her şeyi anlatmıştı. Kızılca kıyametin kopacağını anlayan diğerleri de kendi paçalarını kurtarmak için tüm bildiklerini bir çırpıda anlatıvermişlerdi.

Apronda uçağını karşılayan siyah arabaya atlayıp dosdoğru otele geldi. Peşinde Red ve Küçük Willie ile lobiden içeri girdi. Tüm gözler kendisini izliyor herkes birbirine fısıldıyordu. Gittiği her yerde tanınıyordu.

Gazino'nun müdürü koşarak kendisini karşılamaya geldi. Fakat Gino oyalanıp vakit kaybetmek istemiyordu. Kabaca «Daha sonra daha sonra,» diye mırıldandı.

Pinky «Karı bir alettir,» dedi. «Maldır. Birkaç hafta rafta tuttuktan sonra fırlatıp, yeni mallar alırsın.»

Jake esnememek için kendisini zor tuttu. Bu sersemin kadınlar hakkındaki düşüncelerini kim dinlemek isterdi. Veya başka konulardaki fikirlerini?

«Philly de kentin en taze ve ateşli karılarıyla doldurduğum bir dizi genelevim var,» diye Pinky konuya devam ediyordu. «Gördün mü ben nasıl iş yapılacağını bilirim. Eve alır - posaları çıkıncaya dek çalıştırır - sonra Güney Amerika'daki bağlantım olan evlere yollarım. İşte iş böyle yapılır.»

«Tabii.» Jake dansöz kızlardan birini dürtükleyip gözünü kırptı ve Pinky'e kırıtmasını işaret etti.

Kız burnunu kıvırdı ama Jake patrondu. «Bay Kassari» diye şakıdı. «Giysilerinize hayran kaldım. Ne güzel kumaş.»

Pinky zevkten dört köşe oldu. «Öyle mi bebeğim? Ben de senin memelerine hayran kaldım. Buna ne dersin?»

Kız yanıt vermeye hazırlandığı sırada, Gino Santangelo özel yemek salonundan içeri girdi ve masada panik havası esti. Çocuğun güneş yanığı yüzü kül gibi oldu. Pinky Banana'nın ağzı bir karış açıldı.

Gino neşeyle «Merhaba arkadaşlar,» dedi. «Özel bir parti mi yoksa herkes katılabilir mi?»

Masanın diğer ucunda oturan yıldızlar işin farkında değillerdi. İçki içmeye aralarında gülüşüp, şakalaşmaya devam ediyorlardı.

Jake'ın elinin ayağının dolaşmasından dansöz kızlar uygunsuz bir şeyler olduğunu sezinlediler. Çocuk «Gino burada ne arıyorsun?» diye bağırdı.

Bir iskemle çekip oturan Gino «Bu ne biçim karşılama?» diye sordu.

«F-fakat seninle az önce telefonda konuştum,» diye Jake kekeledi. «New York'taydın.»

«Şimdi buradayım,» diye güldü. «Görüyorum ki eski arkadaşım Pinky Banana da burada. Naber dostum? Uzun süredir görüşmedik değil mi?»

Pinky, Jake'e zehir gibi bir bakış fırlattı. Sonra Gino'dan yana gülümsemeye çabaladı. «Banana ismini uzun süre önce bıraktım.»

«Öyle mi? Nerede bıraktın?»

Pinky'nin öfkeyle kaşları çatıldı.

Çocuk başının belada olduğunu anladı. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. «Hey geldiğine çok sevindim. Yeni gelişmeler var seninle konuşmak istiyorum.» Kelimeler ağzından sel gibi hızla akıyordu. «Seni ofisime götüreyim her şeyi anlatırım. Ne dersin? Şimdi gidelim mi?»

Gino ölümcül kara bakışlarını Jake'e dikti. «Salak herif,» diye tısladı. «Artık açıklamak için geç kaldın. Hem de çok geç kaldın.»

Üç ay sonra Gino adeti üzere sabah erkenden Lucky'nin oyun odasına girdi. Çingene gibi kapkara gözlü, koyu saçlı on aylık şahane bir bebekti. Çocuğu beşiğinden kucağına alıp, «Kimmiş babasının kızı?» diye şakıdı. «Kimmiş babasının küçük prensesi?»

Lucky mutlulukla mırıldanıyordu. Kucağındaki çocuğa sarılmış, sıcak bebek kokusunu içine çekerken Maria telaşla odaya girdi. Sinirlenmiş görünüyordu. Elindeki gazeteyi uzatarak «Gino bu adam senin yanında çalışmıyor muydu?» diye sordu.

Gazeteyi eline alan Gino manşeti okudu.

JAKE COHEN ÇÖLDEKİ MEZARDA BULUNDU

«Jake Çocuk» Cohen'in çürümüş cesedi bu gün Las Vegas'ın on mil dışında çölde bulunması dehşet yarattı. Sabah saat 10'da şiddetli fırtınanın kumları sürüklemesinden sonra meydana çıkan korkunç mezarı iki otostopçu buldu.

Ve öykü böylece sürüp gidiyordu. Gino hızla gözlerini gazetenin üstünde dolaştırdı. Zavallı Jake. Belayı arayıp bulmuştu.

«Evet.»

Birdenbire kendisini toplayan Gino, Maria'nın karşısında durmuş kendisine baktığını gördü. Umursamadan «Evet aynı adam,» dedi.

Kadın bir şeyler daha söylemesini bekledi ama Gino konuyu kapattı. Tekrar dönüp Lucky ile oynamaya başladı.

Maria daha fazla soru sormadı. Yavaşça kocasının yanağına dokundu. «Bu sabah kahvaltıda değişik bir şey ister misin?»

Gino gülerek, kadının poposunu avuçladı. «Değişik bir şeyim var,» diye takıldı.

«Gino.»

Onu her zaman şaşırtmak Gino'nun çok hoşuna gidiyordu.

Öğle yemeğinde Riccardi tıklım tıklım doluydu. Barbara ve çocukları elleri kolları pizza tabakları ve şarap sürahileriyle yüklü yıldırım gibi hızla koşuşturuyorlardı.

Birkaç kilo aldığı halde Gino lazanya ısmarladı. Enzio spagetti bolonezden başka ağzına hiç bir şey koymazdı. Aldo ise dana eti yerdi.

Tabağındaki dana etini üç kaşıkta kurt gibi mideye indiren Aldo çocuklarına bir tabak daha getirmelerini işaret etti. «Dana eti yiyince kilo veriyorum.»

Arkadaşının ikinci tabağı da mideye indirdiğini gören Gino gülerek «Öyle» dedi.

Peçetesini özenle gömleğinin yakasından aşağıya sallayan Enzio ağır ağır ciddiyetle spagettisini yiyordu.

Üç erkek restoranın arka tarafında köşe bir masada oturuyorlardı. Çok sayıdaki gorilleri de kapının iki yanındaki masalara yerleşmişlerdi. İşi şansa bırakmak geçmişte kalmıştı.

Enzio sonunda «Savaşa girdik» dedi. «Ve bana sorarsanız buna son vermek taraftarıyım.»

Gino onaylarcasına başını salladı. «Pinky'i ortadan kaldırırsak - savaş sona erer.»

Enzio «Evet çaresine bakmak gerek,» dedi. «Hiç bir orospu çocuğu benimle oynaşamaz. Kim olursa olsun oynaşamaz.»

Gino başını salladı. «Haklısın.» Las Vegas anlaşmasında Pinky Banana başlarına bela açmaktan başka bir şey yapmıyordu. Gino işi hak yemeden çözümlemeye çalışmıştı. Pinky'e parasını geri vermeyi bile teklif etti - red edince, parayı aracı ile yollamaya karar verdiler. İki gün sonra aracıyı, üstündeki parayla birlikte başına kurşun sıkılmış olarak Mirage'ın park yerinde buldular. Pinky telefonda Gino'ya «Bu kez hayalarımı kesemezsin. Bir kez beni başından atmıştın ama aynı şeyi tekrarlıyamıyacaksın. Mirage'ın bir kısmı bana ait ve onu hiç kimseye vermem,» diye bağırdı. Ve böylece mücadele sürüp gidiyordu.

Gino sağlam adamlarını Mirage'a yerleştirdi, fakat Pinky yönetimi eline almaya kararlıydı - zorla alması gerekse bile ele geçirecekti. Üç cinayet işlendi: Gazino müdürü, bardaki garson kız ve bir kurupiye öldürüldü. Cinayetler işi aksatmaya yeterliydi. Ölüm haberleri basında çıktıkça Mirage'ın kazancı düşmeye başladı.

Gino «Ölüm fermanını ayarlarım. Buffalo'da bir kafa avcısı var. Onu temizler.»

«Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi,» diye Enzio onayladı.

1 Nisan 1951 sabahı Pinky Banana geç uyandı. Yeni karısı —büyük keyifle Pirana adını takdığı— yanında uyuyordu. Aslında kadının horlamasına deli oluyordu.

Yatak odası köpek boku kokuyordu. Pinky karısını tekmeliyerek uyandırdı. «Sittirici köpeklerin yine yapmışlar» diye bağırdı.

Pirana bir gün önce kat kat sürdüğü rimelli gözlerini oğuşturdu. «Ne?»

Pinky öfkeden kuduruyordu. «Sittirici köpeklerin, sittirici halıya kakalarını yapmışlar.»

Pirana yatağın içinde oturdu. Çırılçıplaktı. Ve Philadelphia'nın en büyük memelerine sahipti. Pinky bazen bir kadınla değil de bir çift memeyle evlendiğini düşünürdü.

«Yapmışlarsa ne olmuş?» diye vızıldadı. «Kimse kokudan ölmez.»

Pinky iğrenerek «Sen daha iyi bilirsin. Son kez ne zaman yıkandın?» dedi.

Pirana eyleme geçti. «Bana pis deme, iğrenç serseri.» Elini kaldırıp adamın suratına tokat atarken, Pinky kadının kolunu yakaladı. Şirretce «Bırak beni, kolumu bırak,» diye bağırdı.

Sahiplerinin sesini duyan üç Pekiniz odanın içinde uyudukları yerden başlarını kaldırdılar. İki tanesi hemen yatağa zıplayıp çıktı. Diğeri de arka ayaklarının üstüne kalkarak heyecanla havlamaya başladılar.

«Sittirici hayvanları sustur,» diye avaz avaz bağırdı.

Pirana hayvanlara cesaret verdi. «Haydi benim yavrularım, gelin annenize yardım edin.»

Köpeklerin üçü birden havlamaya devam ederek ikisi Pinky'nin üstüne saldırdı. Haykırarak köpeklere saldıran Pinky, Pirana'nın elini bırakınca, kadın ölümcül tırnaklarıyla adamın yüzünü tırmaladı.

Pinky «Şıllık,» diye bağırdı.

Kadın «Dürzü» diye yanıtladı.

Kargaşaya köpekler de katıldı. Pinky köpeklerden birini

ensesinden tuttuğu gibi odanın diğer köşesine fırlattı. Hayvan acıyla inliyerek yere düştü.

Pirana adama saldırmayı bırakıp, köpeğinin yanına koştu. Edepsizce «Seni hergele,» diye bağırdı. «Puff Puff'un canını acıttın.»

«Puff Puffun belasını versin.»

«Senin belanı versin.»

Yataktan sıçrayan Pinky yerdeki köpek pisliklerine bastı. Tek ayağının üstünde sekerek banyoya giderken «Ammaaan Tanrım» diye bağırdı.

Pirana çıplak vücudunu paltosuyla örtmeye çalışıyordu. Sonra inleyen köpeği yerden kucağına alıp, yatağın baş ucundaki komidinin üstünde duran Pinky'nin Cadillac'ının anahtarlarını kapıp, deli gibi evden dışarı çıktı. Küçük köpeğin kulağına «Üzülme yavrum annen seni hemen veterinere götürecek,» diye fısıldadı.

Patlamayı duyduğu zaman Pinky ayağını yıkamakla meşguldü. Önce saldırıya uğradığını sanarak kendisini hızla yere attı. Sonra saldırıya uğramadığını anlayınca, ağır ağır yerden kalkıp, banyodan dışarı çıktı. Yatak odasının penceresinden dümanları tüten Cadillac'ın enkazını gördü. Rahat bir soluk alarak «Ulu Tanrım benim başıma gelebilirdi» diye mırıldandı.

Gino'nun oğlu 1 Eylül 1951'de doğdu.

Oğlu.

Hayatının en mutlu günüydü.

Çocuğa Dario adını verdiler.

Gino tam bir hafta olayı kutladı.

Maria gülerek «Sana oğlan doğuracağımı söylemiştim değil mi?» dedi.

Kadını öpücüklere boğdu. Tanrı karşısına bu güzel çocuk - kadını çıkarttığı için şükür ediyordu.

Dario iki buçuk kilo ağırlığında küçük bir bebekti. Ve Lucky'e hiç benzemiyordu. Kabak kafalı, sıska, bacakları ve kolları kürdan gibi, soluk benizli mavi gözlüydü.

Şimdi güçlü kuvvetli on beş aylık olan Lucky babasının modeliydi. Aynı koyu zeytuni ten, aynı kara gözler ve aynı kıvırcık siyah saçlara sahipti. Kızını çok seviyordu, ama erkek çocuğuna sahip olmak başkaydı.

Maria hastahaneye gitmeden önce Gino'yla ciddi konuşmuştu. «Çok dikkatli olmamız gerek» diye israr etti. «Lucky'nin yeni bebeği kıskanmasını istemiyorum.»

Gino «Kıskanmak mı? Şaka mı ediyorsun? Ben ikisini de seviyorum,» diye bağırdı.

Maria «Öyleyse ikisini de aynı derecede sevmeye dikkat et,» diye uyardı.

«Tabii. Tabii,» diye yalan söyledi. Elinde değildi ama erkek çocuk dosdoğru kendi uzantısıydı. Kız çocuk asla kendi uzantısı olamazdı.

Enzio «O herif kedi gibi dokuz canlı» diye patladı. «Hiç böyle şey görmedim.»

Gino sukûnetle «Maksadımıza eriştik,» dedi. «Bundan böyle Vegas'da huzursuzluk çıkmaz. İş yeniden canlandı. Pinky tekrar kuvvet gösterisine kalkamaz.»

Enzio terslendi. «Eğer böyle düşünüyorsan yanılıyorsun.»

«Eğer yanılıyorsam, hemen onu temizleyip, sorunu kökünden çözümliyelim.»

Enzio öfkeyle «Bok canına onu hemen ortadan kaldıralım derim.»

Gino içini çekti. «Karısını öldürdün. Uyarıldı. Artık bizden uzak durur.

«Şimdilik belki.»

Gino güvenle güldü. «Pinky'i iyi tanırım. Sokaklarda işe beraber başladığımızı unutma. Ödlek bir tarafı vardır. Bir şey yapamıyacağına bahse girebilirsin.»

«Ben kumarbaz değilim.»

«Öyleyse bahse girme. Fakat Enzio sana söylüyorum. Sözüme güven. Philadelphia'dan çıkıp da peşimize düşemiyecek.»

«Keşke senin kadar emin olabilseydim.»

«Oh yanılmıyorum. Yanılmadığımı biliyorum.» Gino uzun bir Monte Cristo pürosu yakıp sırıttı. «Bebeği görmek ister misin? Haydi gel sana Dario Santangelo'yu göstereyim. Tanrının belası dünyada Tanrının belası en güzel bebek.»

PERŞEMBE, 14 TEMMUZ 1977
NEW YORK

Steven, Lucky'nin uzaklaşmasına baktı. Kız gözden kaybolana dek bekledi. Ve onun arkasından beton merdivenlerden inmeye başladı. Kendisini çok yorgun, ve pis hissediyordu. Bütün gece asansörün içinde kapalı kaldığına da çok kızıyordu. Özellikle Lucky gibi kaba, terbiyesiz, kamyon şoförü gibi ağzı bozuk bir kızla birlikte kaldığına kızıyordu. Ama güzel kızdı doğrusu. Bütün geceyi asansörde geçirdiği halde, parlıyordu.

Kızı düşünmemeye çalıştı. Ne yapıyordu? Kendisine uygun kadının Aileen olduğuna karar verdiği andan beri başka dişileri düşünmemişti.

Dario ağır ağır ayıldı. Bir an nerede olduğunu anlıyamadı, sonra anımsayınca korkuyla yerinden fırlayıp oturdu. Midesinde kurşun gibi bir acı hissediyordu.

Sersemce bir şokla kendi yatağının üstünde oturduğunu fark etti. Başı ağrıyordu. Midesi ağrıyordu. Hayaları acıyordu.

Birisi «Nasılsın?» diye sordu.

Dario gözlerini kırpıştırdı. Odanın içinde mum yanıyordu. Kapının yanındaki koltukta birisi oturuyordu. Dario yataktan ayağa kalkmaya çabaladı, fakat yere basar basmaz başı döndü midesi bulandı.

Kapının yanındaki şekil «Korkma benim adım Sal, Costa Zennocotti sana yardım etmem için yolladı. Vurduğum için özür dilerim - fakat kim olduğunu anlamam gerekti.»

Dario başını tutup yüksek sesle inledi. Buruk buruk «Teşekkür ederim» diye mırıldandı.

«Bana darılma.» Şekil koltuktan kalkıp, kendisine doğru

yürüdü. Dario, Sal'in kadın olduğunu anlayınca tekrar şok geçirdi.

Elliott Berkely uyandığı zaman, Carrie'yi giyinmiş sinirli adımlarla odayı arşınlarken buldu.

«Bu gün yataktan çıkmıyacağını sanıyordum» diye hoşnutsuzluğunu belli etti. «Nede olsa dün gece tatsız bir şok geçirdin.»

Sesinin neşeli çıkmasına çabalıyarak «Çok iyiyim. Bir şeyim yok» dedi. En son istediği şey gününü yatakta geçirmekti.

Banyonun elektriğini yakmaya çalışan Elliott «Allah kahretsin» diye bağırdı, «Işıklar hâlâ kesik. Bu kentte neler oluyor?»

Carrie omuzlarını silkti. Kenti boş ver kendi yaşamına ne oluyordu.

Şoför kısa zamanda New York'a ulaştı. Saat yarımda kalabalık Manhattan sokaklarının arkalarındaki delik deşik, trafiğin az olduğu yollardan hızla geçtiler.

Şoför «Kentin bozuk yollarını onaracaklar mı dersiniz?» diye yakındı. «Hükümet tüm paraları havaya saçıyor.» Tüm yolculuk boyunca adam ilk kez ağzını açıyordu.

Sessizlik Gino'nun işine geldi. Sohbet etmeyi isteyen kimdi?

Yirmi yedi kat aşağı indikten sonra son model çuval çizmelerin içinde ayakları kızışıp terlemiş, bacakları ağrıyordu. Modanın bok canına. Lucky üstünde t-şort ve ayaklarında lastik papuçların olmasını diledi. Toplantıya böyle bir kıyafette gelince Costa'nın yüzünün alacağı şekli düşünüp güldü. Neden böyle giyinmiyecekti? Tanrının belası neden? Artık koskocaman bir kız değil miydi? Her istediğini yapamaz mıydı? Her istediğini. Artık kontrol Ünlü Babanın elinde değildi. Emirleri o vermiyordu. Kendisine ne yapması gerektğini söyleyip ödünü bokuna karıştıramıyordu.

Gino Santangelo. Büyük Adam. Baba. Peder Bey.

Gino Santangelo. Haydut.

Tanrım bugün yarın geri dönecekti. Bu gün yarın

Soluk almak için durdu. Beton merdivenlere oturdu. Ve derin derin içini çekti. Babasıyla takışmak korkunç bir ihtimaldi. Korkunçtu ama meydan okuyacaktı.

Baş parmağını ısırıp, bir an gözlerini kapadı. Canı uyumak istiyordu. Yukarlardan bir yerden merdivenlerden inen ayak sesleri duyuluyordu. Steven her kimse aşağıya iniyordu. Kasıntı sersem.

Güçlükle ayağa kalkıp basamakları inmeye başladı. Daha geri kalan yirmi katı inecekti.

Dario güç bela «Dur bir dakika sen kadınsın» dedi.

Sal alayla «Vay nerden bildin?» dedi. «Bu sabah uyandığımda bir terslik olduğunu anlamıştım.»

Tekrar yatağın üstüne uzanan Dario inledi. «Fakat kadın gibi vurmadığın kesin.»

Sal sırıttı. Otuz bir yaşında, doksan kilo ağırlığında ve bir öküz kadar güçlüydü. Kısacık kesilmiş kıvırcık saçları ve Shirley MacLaine'e benzeyen yüzü vardı. Üzerine aldığı işleri hızla ve sessizce yapmasıyla ün salmış, kendi adına çalışan bir kabadayıydı. Ücreti çok pahalıydı ama her kuruşu alnının teriyle hak ederek kazanırdı. Siyah tulumları, kalın boğuk sesiyle Dario'nun onu birdenbire fark etmemesi çok doğaldı.

Sal «Dinle» dedi. «Senin mutfaktaki problemin barsaklarına bir ekmek bıçağı saplanmış. Kim o?»

Dario yine inledi. «Bilmiyorum. Beni öldürmek istedi ve ben...» çaresizlik içinde sesi kısıldı.

Sal omuzlarını silkti. «Endişe etme. Sanırım cesedin buradan yok edilmesini istersin. Ama biraz pahalıya mal olur.»

«Paranın önemi yok. Costa o işin çaresine bakar.»

«İyi. Şimdi biraz uyu. Birkaç saat dışarı çıkma. Sen uyanana dek biz ikimiz de yaşamından çıkıp gideriz. Oldu mu?»

Serseme dönen Dario başını salladı. Kısa süre sonra uyanacağım ve düş gördüğüme inanacağım diye düşündü.

«Al bunlardan birkaç tane yut seni rahatlatır.» Turkuaz kapsülleri minnetle aldı. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Sal düşünceyle ona baktı. Dario Santangelo ha? Gino'nun oğlu. Belki artık biraz servet yapmanın zamanı gelmişti.

Costa geceyi ofisinde uyuyarak geçirdi. Divan çok rahattı. Bu yaşta merdivenlerden inmek bile zor geliyordu. Sal'i Dario' nun imdadına yolladıktan sonra havaalanına telefon etti ve Gino'nun uçağının Philadelphia'ya döndüğünü öğrendi. Gino'nun bu işten hiç hoşlanmıyacağını biliyordu. Ülkeye geri dönmesini sağlamak amacıyla bunca yıl uğraştıktan sonra... Ama... bir gece Philadelphia'da kalmakla dünyanın sonu gelecek değil ya - Eğer bu gece Gino kente girmeye çabalıyacak olursa aptallık ederdi. Belediye Reisi acil durum ilan etmişti. Elektrik kısıntısının uzun süre devam edeceği sanılıyordu.

Costa kravatını çözdü. Ceketini çıkarttı ve derin bir uykuya daldı.

Sabah sat 9'da Gino'nun telefonuyla uyandı. «Yola çıkıyorum, öğle vakti Pierre'de buluşalım,» diye buyurdu.

Costa elli iki kat merdiveni nasıl ineceğini düşünmedi. Gino buluşmak istiyordu. Bunca yıl sonra Gino'nun her istediği anda Costa emrine amade bekliyordu.

Elliott isteksizce «Yarın geceki yemekli partiyi erteleyeceğiz sanırım,» dedi. Titizlikle planladığı yaşamını bozan her şeyden nefret ederdi.

Carrie rahatlatırcasına «Elektrik kesintisinin o kadar uzun süreceğini sanmıyorum,» dedi.

«Hmmmmm» Erkeğin kaşları çatıldı. «Ne yapmak istediğimi biliyor musun?» Carrie kocasının evden çıkıp, gününü ofisinde geçireceğini ümit ederek «Ne?» diye sordu.

«Bir yerlere gitmek istiyorum. Bahamalar, Hawai belki de Virgin Adalarına ne dersin?»

Ne mi derdi? Korkunç bir düşünceydi. New York'ta birisinin geçmişini açıklıyacağını bilerek nereye gidebilirdi? Olanaksızdı.

Zoraki güldü. «Saçmalama. Şimdi bir yere gidemeyiz.»

«Niçin?»

«Çünkü gidemeyiz. Sosyal yaşantımız Eylül'e kadar dolu. Akşam yemeklerine, açılışlara, partilere katılmaya söz verdik.» Çok hızlı konuştuğunun farkındaydı.

Elliott karısının sözünü kesti. «İptal edilmesi zor değilki.»

«Verdiğin sözleri tutmamaktan nefret edersin.»

«Birkaç haftalığına kaçarız. Şekerim senin değişikliğe gereksinmen var.»

Carrie telaşla «Kentte kalmaktan çok mutluyum,» dedi.

Elliott «Seni anlamıyorum,» diye söze başladı. Dün gece olanlardan sonra-» Telefonun zili sözlerini yarıda kesti. Almaçı kaldırdı. «Alo?.. Alo?»

Elliott telefonu kapatırken, Carrie içi titriyerek «Kim o?» diye sordu.

«Yanlış numara. Telefonlar bile bozuluyor. Bu kent bitti artık.»

Carrie örperdi. Telefondaki şantaj yapan kişiydi. Biliyordu. Kuşkusu yoktu.

Gino. Pierre otelinin lobisinden geçip resepsiyona doğru ilerledi. Ağır ağır ölçülü adımlarla yürüyordu. Fakat hâlâ etrafına bir tür ham enerji saçıyordu.

Resepsiyondaki memur «Bay Santangelo sizi bekliyorduk efendim,» diyerek dairesinin anahtarını uzattı.

Deskde yanında duran kadın, Gino'nun ismini duyunca dönüp baktı. Kocası yanına gelince adamı dürtükliyerek kulağına bir şeyler fısıldadı ve her ikisi de bakmaya başladılar.

Resepsiyon memuru «Bay Zennocotti yukardalar efendim,» diye konuşmaya devam ediyordu. «Güvenilir bir kaynaktan pek yakında elektrik kesintisinin sona ereceğini öğrendim. Eğer istediğiniz bir şey olursa lütfen bize haber vermekten çekinmeyin.»

Gino başını salladı, etrafına bakındı ve derin derin nefes aldı.

New York. Kendine has bir kokusu vardı. Başka hiç bir kentte bulunmayan bir koku.

Evine dönmüştü.

Sonunda bunu hissediyordu.

Ve ne muhteşem bir histi.

LUCKY
1955

Beş yaşına kadar hayal meyal mutlulukla dolu tatlı anıları anımsıyordu. Sıcaklık. Güven. Ve açık sarı saçlı, kadife tenli güzel müşfik bir anne. Güzel anne her zaman güzel kokardı. Çok çok güler, güzel giysiler ve kürkler giyerdi.

Baba. Daha büyük ve bazı kez kolları arasında öylesine sıkardıkı Lucky soluk alamıyacağını sanırdı.

Bebek Dario küçük ve nazlıydı. Lucky küçük yaşta ona bakmayı öğrenmişti.

Dario çok ağlardı. Lucky mutlu bir bebekti. Dario zorla yemek yerdi. Lucky önüne gelen her şeyi kapardı. Dario yürümeye çok geç başladı. Lucky ondört aylıkken ayaklanıp dolaşmaya başlamıştı. Dario dört yaşında zor konuşuyordu. Lucky beş yaşında herkesle çene çalıyordu.

Beş yaşına bastığı gün anne ve babası onuruna büyük bir parti verdiler. Elli çocuk davet ettiler. Hokkabazlar, bahçede eşek gezileri, en sevdiği oyuncağı bebek evi şeklinde kocaman çukulatalı doğum günü pastası vardı.

Lucky öylesine heyecanlıydı ki güçlükle nefes alıyordu. Pembe fırfır giysisi, siyah kıvırcık saçlarında kurdeleler kısa beyaz çorapları ve rugan ayakkabılarıyla çok da şıktı.

Babası kucağına alıp defalarca benim İtalyan Prensesim diye onu sevdi. Altın zincirin ucunda sallanan küçük elmas ve yakut kakmalı madalyonun içinde baba kızın resimleri bulunan armağanını verdi.

Lucky babasını öpücüklere boğarak keyifle «Babacığım» diye bağırdı.

Maria «Çok şımartıyorsun,» diye takıldı.

«Bazı çocukları şımartmak gerek,» diyerek Lucky'i havaya fırlattı.

Kız korkuyla karışık heyecanla bağırdı, fakat Gino çocuğu

yakalayıp bağrına bastı. Babasının güzel kokusunu derin derin içine çekti. Babası güzel kokuyordu. Gino'ya iyice sokularak «Güzel babacığım, iyi babacığım,» dedi.

Gino kızını kucağından yere bırakıp, Maria'ya göz kırptı. «Bu çocuk harika, tıpkı bana çekmiş.»

Maria tatlı tatlı güldü. «Evet babasına benziyor ama annesinin iyi huylarını almış.»

Lucky babasının bacaklarına sarılmış tekrar kucağa çıkmak için yalvarıyordu, fakat Gino'nun ilgisini çekemiyordu, erkek sırıtarak karısına bakıyordu. «Oy öyle mi?»

Maria da kocasına sırıtıyordu. «Oh evet,» diye burnunu kıvırdı.

«Oh, evet,» diye Gino neşeyle bağırıp, Lucky'nin ellerini bacaklarından çekti ve karısını kolları arasına aldı. «Kim söylüyor?»

Lucky baş parmağını ağzına sokup sessizce anne ve babasına baktı. Büyükler de bazen çok sersem oluyorlardı. Birbirlerine böyle bakmaya başlayınca dünyayı unuturlardı. Halbuki bu gün Lucky'nin doğum günüydü.

Parmağını ağzından çekti ve «Karnım ağrıyor,» dedi.

Maria, Gino'yu itip, kızına eğildi. «Oh hayır. Bu gün olmaz. Neren acıyor sevgilim?»

«Her tarafı.»

Maria suçlarcasına Gino'ya baktı. «Onu havalara atmıyacaktın. Bazen çok hoyratlaşıyorsun.»

«Öyle mi?» Gino kızını bir kez daha kolları arasına aldı. «Karnın mı ağrıyor yavrum?» «Ağrıyor mu?» Lucky'i gıdıklamaya başladı. Kız gülmekten katılıyordu. «Neren ağrıyor? Ha? Ha?»

Mario öfkeyle «Gino yeter,» diye bağırdı.

«Ay yapma çocuğun hoşuna gidiyor.»

Lucky'nin gerçekten hoşuna gidiyordu. Öylesine çok güldü ki yanaklarından aşağıya sevinç göz yaşları akmaya başladı. Neşeyle «Ağrı geçti baba. Ağrı geçti,» diye bağırdı.

Gino kızı gıdıklamaya devam etti.

«Yeter, yeter,» diye bağırdı.

«Öyle mi? Babanın durmasını mı istiyorsun?» diye takıldı. «Haydi bakalım durmıyacağım. Buna ne dersin bakalım?

Maria usulca «Gino çocuk çok heyecanlandı» dedi. «Partinin keyfini çıkaramıyacak.»

Kızı gıdıklamayı kesti, kollarının arasında sıktı ve kulağına «Yavrum baban seni çok seviyor,» diye fısıldayıp yere bıraktı.

Tam o sırada Dadı Camden, Dario ile çıka geldi. Sarışın bebeğin elini sıkıca tutuyordu. Dario'nun tek başına dolaşıp ortadan kaybolma huyu vardı.

Gino «Hey» diye bağırdı. «Bugün senin doğumgünün değil ama sana da bir armağan aldım.»

Babası kocaman armağan paketini uzatırken Dario, Dadı Camden'nin elini bırakmadı.

Lucky neşeyle zıplıyordu. Kıskanç bir çocuk değildi küçük kardeşine de armağan verilmesi sevincini arttırdı. Kardeşine «Paketi açsana aptal,» diye söylendi. Dario paketi kapmak için hareket etmeyince, Lucky renkli kağıtları coşkuyla yırtarak paketi açtı. Siyah tekerlekli, kırmızı büyük bir araba çıktı. Oyuncak Lucky'i Dario'dan daha çok büyüledi. Oğlan oyuncağı merakla elleyip, sonra dadının elini bırakıp, annesinin eline sarıldı.

«Hey - hey - hey» diye Gino heyecanla bağırdı. «Sevdin mi?» Sonra Lucky'e yaptığı gibi Dario'yu kucağına alıp havalara attı. Çocuk avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Sonra kustu.

Gino çocuğu dadısına teslim ederken, oğlunun bir an önce kardeşi gibi sertleşip cesur olmasını diledi.

Maria sitemle «Az önce öğle yemeğinden kalktı,» dedi. «Öyle havalara fırlatınca ne yapmasını bekliyordun?»

Gino omuzlarını silkip, tekrar kızıyla ilgilenmeye başladı. İkisi birlikte parlak kırmızı otomobili yerde yürütmeye başladılar.

Maria kamerasını çıkartıp ikisinin resmini çekti. «Gülün,» diye komut verince birbirinin aynı iki sırıtış yüzüne baktı.

Bir hafta sonra Gino yolculuğa çıktı.

Lucky babasının sık sık yolculuğa çıkmasına aldırmıyordu çünkü dönüşünde harika armağanlar getiriyordu. Ama onu çok özlüyordu. Bazen annesi telefonda babasıyla konuşmasına izin veriyordu. Bu Lucky için büyük lütûftu.

Babası gidince evin içi yabancılarla doluydu ve annesi de bundan hiç hoşlanmıyordu. Çünkü Lucky anne ve babasının bu konuda kavga ettiklerini duymuştu. Bu kez evde hiç

yabancı yoktu. Nedenini annesine sorunca babasının ertesi günü geleceğini öğrendi. Bu kadar kısa yolculukta armağan getirip getirmiyeceğini düşündü.

Bahçedeki küçük evde Red ile başka bir adam yaşıyordu. Lucky onları seviyordu. Lucky'i sırtlarına bindirip dolaştırıyorlar ve yüzme havuzuna atıyorlardı. Dadı Camden adamlardan hoşlanmıyordu. Onlara «Kaba herifler» adını takmıştı. Adamlar Dario ile oynamaya çalışınca çocuk ağlamaya başlıyordu. Dario çok ağlıyordu. Onu yalnız Lucky güldürebiliyordu.

Babası giderken Lucky'e kocaman bir öpücük verdi. Annesini ise uzun uzun öptü. Daha sonra annesi Lucky'i yatak odasına alıp, giysilerini giyip mücevherlerini takarak oynamasına izin verdi. Lucky annesinin giysilerini giymekten çok zevk alıyordu. Arasıra bu en sevdiği oyuna izin veriyorlardı.

Belki bu gün iki kez yüzüne gülüp annesinin odasında kocaman yatakta uyumasına da izin verirlerdi. Fakat saat altıda Dadı Camden odaya girip, Lucky'i banyoya götürdü. Ve saat yedide annesi odasına gelip iyi geceler diliyerek Lucky'i öptü.

Çocuk elini uzatıp annesinin ipek gibi sarı saçlarını tuttu. «Niçin benim saçım sarı değil?» diye sordu.

Maria usulca «Çünkü baban gibi senin de çok güzel siyah saçların var,» dedi. Sen iki kez şanslısın. Birincisi ismin şans. İkincisi de güzel kıvırcık saçların var.»

Lucky kıkırdıyarak güldü. Bazen annesi çok güzel şakalar yapıyordu. «Dario'nun saçları sarı.»

«Evet sarı. Haydi uyu bakalım.»

«Babam yarın gelecek mi?»

«Evet, gelecek.»

«Hep birlikte yüzebilir miyiz?»

«Eğer eve erken gelirse yüzeriz.»

«İyi.» Parmağını ağzına soktu. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Lucky sabahları erken kalkardı. Saat 6 ile 7 arası yataktan fırlardı. Dario ve Dadı Camden saat 8.30'dan önce asla uyanmazlardı. Lucky kendi kahvaltısını hazırlamayı ve kendi kendine oynamayı öğrenmişti. Tabii büyükler uyanıncaya dek evden dışarıya çıkmasına izin verilmiyordu. Çünkü pencerelerden birini açacak olsa hemen ziller çalmaya başlıyordu. Bir gün açmaya kalkmıştı da babası öfkeden deliye dönmüştü. Avaz avaza

bağırarak elinde tabancayla evin içinde koşmaya başlamıştı. Tıpkı televizyondaki gibi. Lucky bu işe çok gülmüştü, ama Dario korkudan ağlamıştı.

Babası evdeyken bazı sabahlar erken kalkardı.

Lucky ocağı yakıp çaydanlığı nasıl kaynatacağını biliyordu. Babasının sevdiği usulde - nasıl kahve pişirileceğini de biliyordu. Babasına kahve pişirdiği gün daha fazla öpücük alırdı.

Annesi genellikle yataktan geç kalkardı. Saat dokuzda veya dokuz buçukta filan. Babası annesinin poposuna vurup ona tembel derdi. Annesi babası öpüşmeye başlayınca Lucky çok utanırdı.

Bahçede kuşlar cıvıldaşıyorlardı. Lucky onların penceresinin önünde ötüştüklerini duyuyordu. Yatağından fırlayıp, kuşlara bakmaya gitti. Ayy ne sürpriz. Annesi uyanmış yüzme havuzunda yüzüyordu. Havuzun ortasındaki bağlı raftın üstünde tembelce yatıyordu.

Lucky heyecanla sarı mayosunu çekiştirerek giydi. Babası kocaman göbeğin var derdi. Göbekli marul diye kendisine takılınca gülmekten katılırdı.

Koşarak bahçeye çıktı ve neşeyle «Anne, anne - anne lütfeeen bende yüzebilir miyim?» Mutluluktan uçarak gülerek kıkırdıyarak havuza doğru koştu.

Havuza yaklaşınca annesinin uyuduğunu fark etti. Dünyanın en güzel annesi - babası böyle derdi Lucky de onun fikrine katılırdı - hiç hareketsiz yatarken, uzun beyaz sarı saçları suyun üstüne saçılmış, kolları ve bacakarı tembelce raftın yanından aşağıya sarkıyordu.

Birdenbire Lucky iki şeyi birden fark etti. Annesi yaramaz bir kızdı. Çırılçıplak havuza girmişti.

Ve havuzun suyu başka renkti. Pembeydi.

Kenarda durup «Anne» dedi. Sonra daha yüksek sesle «ANNE ANNE ANNE» diye bağırdı.

Garip bir şeyler olduğunu biliyordu ama ne olduğunu anlıyamıyordu. Babası nerdeydi? Yanında olsa ne olduğunu bilirdi.

Sersem baba uzaklara gitmişti.

Küçük kısa bacaklarını suya sarkıtıp havuzun kenarına oturdu. Annesi uyanana dek burada oturup bekliyecekti. Evet hiç bir yere kımıldamadan bekliyecekti. Oturup bekliyecekti.

İKİNCİ KİTAP

STEVEN
1955 - 1964

Devam ettiği özel okuldan eve çağrılıp, ağlamaktan kızarmış gözleriyle Carrie kederle, Bernard Dimes'ın uykusunda öldüğünü haber verdiği zaman Steven on altı yaşındaydı. Bernard şiddetli bir kalp krizi geçirip ölmüştü.

Haberi alan Steven üzüntüden taş kesildi. Bernard'ın öz babası olmadığını bildiği halde onu gerçek babası gibi seviyordu. Çünkü baba diye tanıdığı tek insan Bernard'dı. New York'ta ve Fire Island'daki yazlık evlerinde birlikte çok güzel vakit geçirmişlerdi.

Uzun boylu yakışıklı Steven cenaze töreni boyunca annesinin yanından ayrılmadı. Daha sonra Park Caddesindeki evde annesinin titreyen ellerini tutarak Bernard'ın baş sağlığı dilemeye gelen arkadaşları ve tanıdıklarını kabul ettiler.

Carrie cesurdu. Başını dik tutup göz yaşlarını uzun siyah peçenin altında sakladı.

Bir hafta sonra Steven tekrar okuluna döndü.

Carrie ısrarla «Tek başıma idare edebilirim,» dedi. «Senin derslerin benim yanımda kalmandan daha önemli.»

Annesi için dersler herşeyden daha önemliydi. Can sıkıcı olmasına rağmen onunla tartışmaya girmemeyi öğrenmişti. Annesinin öyle bir öfkesi vardı ki kızınca buzu bile eritirdi. Her dersten iftahara geçmesini istiyordu. Küçük yaşta iftahara geçmeyi öğrenmişti. Yoksa...

On üç yaşında ders çalışmaya boş verip, spora ve boksa merak sarmıştı. Sporu çok seviyordu ama notları düşmüştü. Bunu gören Carrie'nin sigortası attı. Annesinden öyle bir dayak yemişti ki tam bir hafta poposunun üstüne oturamadı. Ve bu ona iyi bir ders oldu.

Carrie buz gibi sesle «Zencilerin daha fazla çaba göstermesi gerek,» diye terslendi. «Bunu hiç aklından çıkarma.»

Steven bunu hiç anlıyamıyordu. Ön yargılı ırkçılara hiç rastlamamıştı. Güzel bir evde birbirini çok seven anne ve ba-

basıyla yaşıyordu. Birinin beyaz diğerinin zenci olması gerçekten kendisini hiç rahatsız etmiyordu. Anne ve babasının buna aldırmayan bir çok dostları vardı. Evlerine her çeşit insan geliyordu: Film yıldızları, yabancı yapımcılar, müzisyenler, aktörler, aktrisler ve opera sanatçıları.

Okulda kendisi ve Zoona Mgumba adlı bir çocuktan başka zenci yoktu. Fakat her ikisi de bu çok pahalı özel okulda kaynayıp gidiyorlardı. Diğer öğrenciler de, diplomat, banker veya bol bol yolculuk eden zengin çocuklarıydılar.

Carrie, Steven'ın yalnızca dersleriyle ilgilenip ırk sorunlarıyla uğraşmaması için bu okulu seçmişti.

Bernard çocuğu gerçek dünyadan uzaklaştırdığını söyliyerek karşı koymak istemişti ama Carrie çok dayatmıştı.

Zoona Mgumba'nın babası Birleşmiş Milletlerde Steven'ın anlamadığı çok önemli bir görevdeydi. Zoona'nın hayattaki tek gerçekten ilgi duyduğu şey masturbasyon yapmaktı. Steven'ın en iyi arkadaşı Jerry Meyerson'un dediği gibi her zaman «Etini dövüyordu.»

Jerry iri yarı uzun boylu ve kırmızı saçlı çok iyi bir çocuktu. Steven gibi çok çalışkandı. Ve çok iyi arkadaş olduklarından birbirlerine büyük yardımları dokunuyordu.

Diğer gençlerden çok farklıydılar. Onlar için ders çalışma seks üzerinde tartışmalardan daha önemliydi. Onun bunun memelerini bir başkasınınkiyle mukayese etmeye kimin vakti vardı? Oğlanların bir kısmı ağızlarının suyu akarak açık açık dergilere saatlerce bakarlardı. Özellikle Zoona, en sonunda veliler gününde üç annenin gözleri önünde masturbasyon yaptığı gerekçesiyle okuldan kovuldu.

Okuldan mezun olduğu zaman Steven'ın cinsel tecrübesi üzüntü verecek derecede azdı. Kızları hiç aklından çıkarmıyan Jerry de hiç kimseyle tanışamamıştı değil mi?

Jerry «Kolejde onların çok canını yakacağız,» diye böbürlendi. «Yurt kızlarla kaynıyordur, sen ve ben - düşünsene.»

Steven ve Jerry hukukçu olmak istiyorlardı. Birlikte Boston'un dışındaki bir koleje yazılmayı başardılar.

Jerry haklıydı. Her yerde kızlar kaynıyordu. Kısa boylusu, şişmanı, zayıfı, uzun boylusu, koca memelisi, küçük memelisi, uzun bacaklısı, yuvarlak kalçalısı, her türlüsü vardı. Sanki ömür boyu perhiz yaptıktan sonra şekerci dükkanına düşmüşlerdi.

Jerry dünyasını şaşırdı. Yapacağı işler listesinin ilk sıra-

sında bir kızın donunun içine girmek yazıyordu. Altı aylık çabanın sonunda başarı oranı çok yüksekti. Fakat dersleri tepetaklak aşağıya gidiyordu.

Steven elinden geldiğince arkadaşına yardımcı oluyordu. Kolejde düşliyemiyeceği kadar iyi eğleniyordu. Çalışmaktan hoşlanıyordu. Ders çalışma meydan okuma gibiydi. Basketbol takımının coşkulu bir elemanıydı. Spor düşüncelerini kızlardan ve seksten uzak tutuyordu. Jerry'nin başına açılan sorunlara tanık oluyordu. Yaşamında o tür sorunlar istemiyordu. Kendi problemleri vardı - ama annesiyle ilgiliydi. Bernard'ın ölümünden beri Carrie içine kapanmıştı. Park Caddesindeki evin çalışma odasında hiç kımıldamadan saatlerce oturup, gözlerini boşluğa dikip bakıyordu.

Steven tatillerde eve döndükçe annesinin kabuğundan çıkıp neşelenmesini sağlamaya çalıştı. İlk önce küçük bir değişiklik için Fire Island'daki yazlık eve gitmeyi önerdi. Kadın üzüntüyle «Orayı satıyorum Steven çok fazla anıların var,» dedi.

Steven annesine para durumunu sordu. Yeteri kadar paraları var mıydı? Koleji bırakıp bir işe girmeli miydi?

Annesi Bernard'ın kendilerini rahatça yaşatacak kadar para bıraktığını söyledi. Ve buz gibi sesle eğer okulu bırakacak olursa Steven'ı öldüreceğini de sözlerine ekledi.

Steven annesinin çevresinde ördüğü duvarı delip geçemiyordu. Kırk yaşlarında çok çekici bir kadındı. Ölü bir erkeğin anılarla çevrili odasına kapanıp oturacağına, gezip tozup eğlenmeye bakmalıydı.

Birgün aklına harika bir fikir geldi. Neşeyle «Hey anne. Niçin Kenya'ya gitmiyoruz? Orada bir alay akraban olmalı. Bazılarını görmeye gidelim,» dedi.

Steven annesinin böyle bir tepki göstereceğini beklemiyordu. «Belki gideriz, düşünelim» filan demedi. Yalnızca buz gibi sesle «Steven yaşamında asla geriye dönme. Bunu aklından hiç çıkarma» diyerek konuşmaya son verdi.

Annesi hakkında dergilerde okudukları ve diğer kişilerin bildiklerinden başka bilgisi yoktu. Bazı geceler vücuduna buz gibi ter yapışıp uyanınca ben kimim? Gerçek babam kimdi? diye düşünceler aklına takılırdı. Carrie'nin ağzından alabildiği tek bilgi «İyi bir adamdı. Doktordu. Sen bir yaşındayken öldü,» oldu.

Annesinin geçmişindeki gizemden rahatsız olduğunu fark ettirmedi. Herhalde açıklamamakta bir sebebi vardı. Eğer annesi gerçek babasının kimliğini açıklamak istemiyorsa bunu böylece kabul edip üstünde durmamalıydı. Ve durmadı.

Bin dokuz yüz elli yedi Steven için olaylarla dolu bir yıldı. On sekiz yaşına bastı. Hayatında ilk kez yüzüne arap diye bağırdılar. Bir kadınla yattı ve kendisini savunmasını öğrendi.

Zenci doğmak beyaz doğmaya benzemiyordu. Carrie defalarca aradaki farkı anlatmış fakat Steven kulak asmamıştı. Şimdi gerçeği anlıyordu. İnsan hakları ile yakından ilgilenmeye başladı. Martin Luther King'e hayrandı. Ve Güneydeki zencileri beyazlardan ayırma kampanyasını ilgiyle izliyordu.

Derisinin karalığını fark ediyordu. «Zencilerin herkesten fazla çalışması gerekiyor,» dediği zaman Carrie'nin ne demek istediğini anlıyordu.

Mükemmel bir öğrenciydi. Fakat birdenbire daha fazla çalışmaya başlayınca, mükemmellik, parlak zekâya dönüştü.

Shirley adında sevimli zenci bir kızla ilk cinsel ilişkinin tadına vardı: Arkadaşının otomobilinin arkasında klasik kolej seksiydi. Shirley'in etekleri beline dolanmış, donu ayak bileklerine düşmüş, süveteri çenesinin altına sıyrılmış ve memesinden teki sütyenin içinden dışarı fırlamıştı.

Steven giysilerini soyunmadan, pantolonun önünü açıp kazık gibi penisini dışarı çıkardı. Zorlu ve rahatsız bir durumdu. Fakat Tanrının belası yaşamında yaptığı en zevkli şeydi.

Shirley'le yedi ay gezdi, kıza evlenme teklif etti. Shirley başka bir kolejde okuyan tıp talebesiyle kendisini aldatınca kalbi kırıldı.

Gönül oyunlarında iyi bir ders aldı. Kızların söyledikleri ile yaptıkları birbirine uymuyordu. Ve onlara güvenmemek gerekti.

Shirley'den sonra kendisini dağıttı. Pek de zor olmadı. Bir doksana yakın boyuyla inanılmıyacak kadar yakışıklıydı. Zenci beyaz tüm kızlar peşinden koşuyorlardı. Birkaç beyaz kızla da yattı. Pek değişiklik yoktu. Ne renk olursa olsun kadın kadındı.

Steven yirmi yaşında hukuk fakültesine girdi. Ve aynı yıl Carrie tekrar dünya evine girdi. İki kez boşanmış, züppe tiyat-

ro sahibi Elliott Berkely ile evlenerek herkesi şaşırttı. Adam kırk beş yaşında olmasına rağmen, örümcek kafalı ve çok zengindi.

Carrie, Elliott'un bir Bernard Dimes olmadığını biliyordu. Ona geçmişindeki gerçeği asla anlatamazdı. Fakat Steven'a bol paraları olduğunu açıkladığı zaman yalan söylemişti. Oğlunu kolejde ve hukuk fakültesinde okutup, yaşam düzenini bozmamak için bir yanıt bulması gerekti. Ve Elliott Berkely de bu sorunun yanıtıydı. Erkek yıllardır peşinde koşuyordu - Carrie onu sevmediği halde, bir sabah uyanınca neden olmasın diye düşündü.

Evlenmeden önce, Steven'ın eğitim masraflarını garanti eden belgeyi imzalamıştı. Ayrıca oğlunun soyadını da Berkely'e çevirmesinde ısrar etti.

Oyunun adı güvenceydi. Steven'ın güvencesi.

Dondurucu bir kış günü Zizi Steven'ın yaşamına kavurucu sıcak bir rüzgar gibi esiverdi. Eğitimini tamamladı. Yirmi beş yaşında hukuk fakültesi doçentlik ünvanına sahipti. Baro sınavlarını başarıyla atladı. Davalarda deneyim kazanmak için savcı yardımcısı olarak çalışıyordu.

Zizi bir tür dansözdü. Bir saldırı davasında tanık olarak mahkemeye çıktı. Steven onu görür görmez penisi dikleşti ve asla inmedi. Nedenini bilmiyordu. O isim verilmeyen şeylerden biriydi. Kadın erkeğin durumunu bir bakışta anlayınca, yakasını onun elinden kurtaramadı.

Ufak tefek, dinamik memeli, yılan bacaklı, fıldırfış gözlü, kedi gibi mırıldanarak konuşan ateşli âşık Zizi.

Zizi.

Carrie görür görmez ondan nefret etti.

LUCKY
1965

Lucky Santangelo, Bel Air'deki evlerinin kapısında durmuş, şoförün, siyah limuzine valizlerini yüklemesini izliyordu. Uzun boylu, kıvırcık saçlı, kocaman kapkara çingene gözlü, incecik tay gibi güneşten yanmış, vücudu daha gelişmemiş, güzel yüzü makyajsız on beş yaşında bir genç kızdı.

Şoförün hoşlanmamasına rağmen, Dario Santangelo kederli yüzle arabanın kaportasının üstünde oturuyordu. Araba yolundan bir avuç çakıl taşı alıp öfkeyle fırlattı.

Lucky ne denli esmerse, Dario da o denli sarışındı. Muntazam yüz hatları, beyaza yakın sarı saçları, ve insanları hayrete düşürecek güzel mavi gözleri vardı. Ve on üç yaşındaydı.

Ablasına bakıp, sonra valizleri arabaya yüklemekle meşgul şoförün arkasından dilini çıkardı.

Lucky kıkırdadı. Kardeşine gözünü kırptı ve ağız hareketiyle sessizce «sersem» dedi. Tanıdıkları insanları tarif ederken aralarında en çok sevip kullandıkları kelime sersemdi.

Uzun boylu hükmedici bir kadın evden dışarı çıkıp, şoföre birkaç talimat verdi, sonra saatine bakıp, «Haydi Lucky arabaya bin uçağımızı kaçırmak istemeyiz değil mi?» dedi.

Lucky omuzlarını silkti. «Benim pek-» diye söze başladı.

Kadın terslendi. «Haydi küçükhanım, yine başlama.»

Kadının arkasından Dario dudaklarıyla sersem sersem sersem diye sessizce işaret etti. Ellerini kulaklarının arkasına koymuş beşkulak yapıyordu.

Lucky'nin canı ağlamak istediği halde, gülmemek için kendisini zor tuttu.

Marco belirdi. Bel Air'deki evden her dışarıya çıkışında Marco'nun yanında olması gerekiyordu. Lucky, Marco'dan hoşlanıyordu. Çoooook yakışıklıydı. Ama maalesef kendisine çocuk gibi davranıyordu. Şöyle doğru dürüst alıcı gözüyle bile yüzüne bakmamıştı. Marco bugün hafif ince bir ceket, spor gömlek ve

dar blucin pantolon giymişti. Aşağı yukarı otuz yaşlarında olmalıydı. Ama Lucky'nin gördüğü diğer erkekler gibi göbek salmamıştı. Çakı gibi ince ve adeleli bir vücudu vardı.

Belki bininci kez erkeğin özel yaşamını düşünüp merak etti. Kız arkadaşı var mıydı? Gorillik yapmadığı zamanlar boş vakitlerini nasıl değerlendiriyordu?

Bayan Ukala. Dario'ya «İn arabanın üstünden, gel ablana veda et,» diye buyurdu.

Dario avucunda kalan diğer taşları hızla fırlatınca cam kırıldı.

Bayan Ukala «Dario» diye bağırdı. «Yaptıklarını babana anlatınca sen görürsün.»

Lucky anlatana kadar çok beklersin diye düşündü. Gino'nun Bel Air'deki eve yaptığı ziyaretler gün geçtikçe seyrekleşiyordu.

Dario, Lucky'nin yatılı okula gönderildiğine aldırmıyormuş gibi davranmaya çabalıyarak ablasından yana adeta sürüklenerek yürüdü. «Hoşçakal kardeş» diye mırıldandı. «Eğer aklına eserse birkaç satır yazabilirsin.»

Lucky öne doğru ilerledi ve kardeşine sarıldı. Genellikle Dario her sarılışında Lucky'i iteklerdi ama bugün kendisini kucaklamasına izin verdi. Lucky usulca kardeşinin kulağına «Sakın seni ezmelerine fırsat verme,» diye fısıldadı. «Göz açıp kapayıncaya dek geri döneceğim.»

Dario mahcubiyetle ablasının yanağına ıslak bir öpücük kondurup, kimse göz yaşlarını fark etmeden koşarak evden içeri girdi.

Lucky de arabaya bindi. Çok korkup, ürktüğü halde bir bakıma da rahatlamıştı. Sonunda dünyayı tanıyacaktı. On yıldır dadıların ve özel hocaların elinde büyüdükten sonra, dünyaya çıkıyordu. On yıl hiç bir şey yapmadan, yalnızlık içinde geçmişti. Dario'dan ayrıldığına üzülüyordu ama başka arkadaşlara da gerek duyuyordu. Kendi yaşında kızlarla arkadaşlık etmek istiyordu. Zaten yakında Dario da okula başlıyacaktı.

Okula gönderilmesi konusunda Jennifer yenge israr etmişti. «Çocukları ilelebet kilit altında tutup koruyamazsın Gino.» Lucky babasının seyrek ziyaretlerinin birinde bu sözlere kulak misafiri olmuştu. «İsviçre'de çok iyi ailelerin kızlarının devam ettikleri bir okul biliyorum. Lucky'i oraya gönderirsek çok iyi olur.»

İstemediği halde uçakta uyukladı. Çünkü hiç bir şeyi gözden kaçırmak istemiyordu. Bayan Ukala da yanında oturmuş, şahin gibi etrafı gözlüyordu.

Lucky kendi yaşında birinin yanında yol arkadaşı ile seyahate çıkmasını komik buluyordu, ama Gino kızını yalnız yollamamakta israr etmişti. «Senin gittiğin her yere yanında gelecek. Sağ salim seni okula teslim ettikten sonra dönecek işte bu kadar. Tartışma yok.»

Gino. Babası. Tartışma istemiyenler kralı.

Onu öylesine seviyorduki bazen çok acı çekiyordu. Zaman zaman babasının Dario ve kendisiyle ne kadar ilgilendiğini düşünürdü. Birlikte çok az yaşıyorlardı. Kendileri Bel Air'de oturuyorlardı, babası ise canı nerde isterse orada dolaşıyordu. New York, Las Vegas'da daireleri vardı. Lucky hepsinin telefon numaralarını biliyordu ama evlerin hiç birini görmemişti. Bazı kez geceleri yatağına uzanınca çok küçük olduğu günleri anımsardı. O zamanlar babası hep yanlarındaydı. Çocuklarını kucaklar, öper, severdi. Gerçekten ilgilenip severdi. Annesini de anımsıyordu. Güzel tatlı sesli kadife tenli sarışın melek...

Anıları burada birdenbire kesiliyordu. Devam etmesi olanaksızdı. Acı veren zalim anılardı. Arada sırada belleğinden kuyruklu yıldız gibi bir anı geçiverirdi. Yüzme havuzu. Raft. Çıplak bir vücut. Ve kan.

Uykusunda konuşmuş olmalıydıki Bayan Ukala soğuk sesle terslendi. «Evet canım ne istiyorsun?»

Lucky üstünden uyku sersemliğini atmaya çalıştı. «Hiç bir şey. Bir Coca-Cola alabilir miyim?»

İsviçre'nin havası öylesine temizdi ki Lucky ciğerlerindeki Los Angeles sisini atmak için derin derin nefesler almak gereksinimi duydu.

Havaalanında kendilerini karşılayan otomobil bir buçuk saatlik yolculukla yemyeşil bir kasabaya getirdi. Lucky'nin devam edeceği okul L'Evier ormanlarla kaplı, tepelerin eteğine kurulmuştu. Bel Air ve Beverly Hills'in bakımlı biçilmiş yeşil çimenlerine benzemeyen resim gibi güzel manzaraydı.

Bayan Ukala Lucky'yi okul müdürüne teslim edip geri dönünceye dek arabayı kapıda bekletti. Kısaca «Hoşça kal canım. Uslu dur yaramazlık yapma,» dedi ve gitti.

Okul müdürü Bayan Sanin «L'Evier'ye hoş geldiniz. Tüm öğrencilerim gibi sizin de burayı çok seveceğinize şüphem yok. Sizden saygı ve itaat bekliyorum. Bu kelimeleri hiç aklınızdan çıkarmayın, onlara kıymet verin ve böylece L'Evier'de mutlu olur zamanınızı boşa harcamazsınız.»

Bayan Saint. Ne biçim isimdi. Lucky Saint. Tanrım. Yıllardır babasının yaptığı işleri biliyordu. Goriller, alarm zilleri, aşağı kat pencerelerindeki demir parmaklıklar, köpekler bu adamın çok dikkatli olması gerçeğini bağırıyorlardı. Salak bir okula devam edebilmek için adının değişeceği hiç aklına gelmemişti. Ha Santangelo olmuş ha Saint ne fark ederdi? Kimin umrundaydı?

Las Vegas'daki Mirage otelinin teras katındaki dairesinde Gino Lucky'nin sağ salim İsviçre'deki okula ulaştığını haber alınca, içini çekip, ince uzun bir püro yaktı.

Son on yılı çok zor geçirmişti. Fakat çocuklarını koruyup, onların kıllarına zarar gelmemesine çalışmıştı. İstediği kadar onlarla beraber olamamıştı ama emniyette, güvence içinde yaşamaları daha iyiydi.

Maria'nın öldürülmesinden sonra cinayetler birbirlerini kovalamışlardı. Pinky Banana'nın icabına kendi elleriyle bakmıştı... kendi elleriyle... Adamın ızdırap ve acıyla attığı çığlıkları merhamet dilenmesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Hayvan herif Maria'ya ne merhamet göstermişti?

Birdenbire ayağa kalktı. Pencerenin önüne gidip dışarıya baktı. Strip şimdi otellerden geçilmiyordu. Çölün karanlığında parıldayan neon ışıkları geceyi aydınlatıyorlardı. Çocuğun Vegas hakkındaki kehaneti doğru çıkmıştı.

Oda kapısı usulca vuruldu. Red içeriye yardım isteyen birini soktu. Kırmızı yüzlü adam çok sinirli görünüyordu. Rakip otellerden birinin hissedarı ve bazı kimseler için de çok önemli biriydi. Gino'nun karşısında solucan gibi kıvrılıyordu. İstediği yardımı fısıldıyarak anlattı. Gino istediklerinin çaresine bakacaklarını söyledi.

Adam ellerini oğuşturarak, teşekkür edip geri geri odadan dışarı çıktı.

Gino yapacağı iyiliğin karşılığında on mislini alacağını biliyordu. Yaptığı iyiliklerden keyif alıyordu. Kendisine korkunç

bir güç hissi veriyordu. Bu hisse gereksinmesi yoktu. Yeterince gücü vardı. Politikacıları, yargıçları ve polisleri avucunun içinde tutacak kadar gücü vardı. Onlara gereksinme duyduğu zaman hepsinin iplerini çekip kukla gibi oynatıyordu. Ne zaman ve nerde isterse.

Üç nefes çektiği pahalı pürosunu tablaya bastırıp söndürdü. Püroların da kadınlar gibi sonu yoktu. Kaça mal olurlarsa olsunlar bitip tükenmeyen bir madendi.

Ama hiç biri Maria'nın yerini tutmuyordu. Hiç biri sevgili karısının aşkının... yaşamının yerini tutmuyorlardı.

Sarışın kız inanmıyarak «Lucky Saint» dedi. «Allah kahretsin bu ne biçim isim?»

Bu Lucky'nin kısa boylu, boncuk gözlü, yuvarlak yüzlü ve şahane altın sarısı saçlı, tenis bluzunu delecekmiş gibi sallanan yuvarak göğüslü süt gibi bembeyaz tenli Olympia Stanislopoulos'la ilk karşılaşmasıydı.

Lucky öfkelendi. «Kimsenin Ringo Starr'ı veya Rip Torn'u veya Rock Hudson isimlerini eleştirdiklerini duymadım,» diye karşı koydu.

Olympia alayla «Oh odamı yeni filizlenen bir film yıldızı ile paylaştığımı bilmiyordu. Çooook özür dilerim,» dedi.

Kötü başlamışlardı ama aradan bir hafta geçmeden birbirlerinden ayrılmaz iki dost oluverdiler.

On altı yaşındaki Olympia, Yunanlı armatör ile Amerikalı sosyeteye mensup bir kadının asi kızlarıydı. Anası babası boşandıkları halde, kız ikisi arasında bir ona bir buna gidip hangisinin daha çok şımartacağını bekliyordu. Amerika'da iki yatılı okuldan kovulunca annesi ümitsizlik içinde kızı L'Evier'ye yazdırmıştı. Olympia kıkırdıyarak «Babam eğitimimle hiç ilgilenmez,» dedi. «Anavatanda kendi eliyle seçeceği zengin bir herifle beni evlendirmeyi düşlüyor. Annem ise bir mesleğim olmasını arzu ediyor. Ama ikisi de yanılıyorlar. Ben çılgın gibi eğlenerek yaşıyacağım işte hepsi bu kadar. Oğlanlar, içki, esrar, ve eğlence. Eğlenceli yaşam programıma sen de katılmak ister misin?»

Fevkalade bir fikirdi. Maceraya atılma duygusu ilk kez suyüzüne çıkan Lucky «Tabii ama burada kilit altında yaşarken eğlenceyi nerede bulacağız?» diye sordu.

Olympia gözünü kırptı. Gizemle «Yolları var gözünü aç ve öğren» diye mırıldandı.

Çok kolaydı. Gece 9.30'da okulun ışıkları sönüyordu. Lucky ve Olympia 9.35'de kendilerini dışarda buldular.

Yatak odalarının penceresinin önünde bir ağaç vardı. Ağaca tırmanıp, ıslak çimenlerin üstüne inmeleri bir dakika sürdü. Sonra bisikletlerin durduğu sundurmalığa koşup, iki bisiklet alıp, on dakikada en yakın köye ulaştılar.

İlk gece, bir kafenin önünde oturup, üstünde dumanları tüten kahvelerine Tia Maria karıştırıp içtiler.

Olympia hiç vakit geçirmeden yan masada oturan bir grup yeni yetme oğlana göz sözmeye başladı. Oğlanlar da Olympia'yı süzdüler ve kısa süre sonra hep birlikte oturmaya başladılar.

Olympia sarı saçlarını arkaya savurup, yuvarlak şehvetli memelerini öne çıkararak kraliçe edasıyla sohbeti yürütüyordu.

Oğlanların hepsi etrafını sarmış hayran kalmışlardı. Olympia içini çekti. «Konuştukları dili öğrenmem gerek. Ne söylediklerini anlayamamak çooook sıkıcı.»

Lucky anlıyordu. Ana dili gibi Almanca, İtalyanca ve Fransızca konuşuyordu - özel öğretmenler hiç olmazsa bir işe yaramışlardı. Olympia'yı çarçabuk bir kenara çekip oğlanların «Şahane memeleri var», «İnşallah düzüşüyordur» veya «Emiyordur» dediklerini söylesem mi diye aklından geçirdi.

Lucky kafayı bulmasına rağmen, bisiklete atlayıp bir an önce buradan tüymeleri gerektiğini bilyordu. Oğlanlar yalnız bir şey isterlerdi. Peş peşe eve gelen dadılar kendisine bunu öğretmişlerdi. Ve şimdi onların haklı olduğunu anlıyordu. «Haydi gidelim,» diye önerdi.

Olympia dudaklarını sarkıttı. «Niçin? Ben eğleniyorum. Sen eğlenmiyor musun?»

Olympia kadar kendisine dönük olmayan her hangi biri Lucky'nin eğlenmediğini anlardı. Tüm oğlanlar Olympia ve sihirli memelerinin etrafında arılar gibi fır dönerlerken, masanın ucunda oturan Lucky'e kimse aldırmıyordu.

Lucky «Gitmek istiyorum,» diye tısladı. «Senin de artık benimle gelmen gerek.»

Olympia hiç umursamadan «Öyleyse git,» dedi. «Seni tutan yok ki.»

Ve hiç kimse onu zorla tutmuyordu.

Ayağa kalkıp bisikletine atladı ve yola koyuldu. Okulun yarı

yoluna gelince durdu ve kustu. Acaba arkadaşını yalnız bırakmakla doğru mu yapmıştı?

Doğru yaptığına karar verdi. Olympia kendisine bakamıyacak kadar sersem değildi.

Pencereye tırmanıp odaya girdi ve giysilerini çıkartmadan kendisini yatağın üstüne attı. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Üç saat sonra Olympia'nın odaya döndüğünü duymadı. Düşünde Marco'yu görüyordu.

Marabelle Blue tüy gibi ince sesle «Merhaba, sizinle tanışmaya can atıyordum. Tiny sık sık sizden söz eder,» dedi.

Marabelle Blue. Ünlü Monroe'nun tahtına oturan en son güzeldi.

Gino kadına bir an baka kaldı. Bir içim suydu.

Tiny Martino güldü. «Uzun zamandır sizi biraraya getirmeyi düşünüyordum. Fakat Marabelle'nin hiç boş vakti yok. Bir filmi bitirip, diğerine başlıyor. Yıldızlık yolunda hızla ilerliyor,» diyerek güldü. «Bak bu, öyle boktan saçma bir söz ki.»

Marabelle genizden gelen boğuk sesle güldü. İri baştan çıkarıcı memelerinin yarısını açıkta bırakan, gri şifon, omuzları elmas klipslerle tutturulmuş bir giysi vardı.

Gino bacaklarının arasında bir yerlerde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Artık bu kıpırdanmayı pek sık duymuyordu. Maria'nın ölümünden beri... devamlı biri yoktu... hiç bir kadın bir iki haftadan fazla ilgisini çekemiyordu. Hiç bir kadının sabah yanında uyanmasını istemiyordu. On yıllık yalnızlık uzun bir zamandı.

Marabelle kısık sesle «Bay Santangelo sinemaya gider misiniz?» diye sordu. Kadından kuvvetli parfüm kokuları saçılıyordu. Baş döndürücü... ekzotik... kadınca bir koku.

Gino omuzlarını salladı. «Pek gitmem. Ama gideceğim. Son filminizin adını söyleyin.»

«Kötü Kız» diye kedi gibi mırıldandı.

Kadının gözleri maviydi. Mavi gözlü kadınlara karşı eskiden beri zaafı vardı. «Kötü Kız ha?»

«Evet.» Kadın şaşkınlık verici utangaçlıkla gözlerini yere indirdi. «Çok saçma bir isim değil mi?» Gözlerini yerden kaldırıp Gino'nun yüzüne baktı. Çok garip çelişkili bir davranıştı.

Kadın tüm malını mülkünü ortaya sermişti. Tüm gözeneklerinden cinsellik akıyordu. Ama yine de çarçabuk kırılıp incinecek küçük bir kız gibiydi. Gino boğazını temizledi. «Evet sanırım.»

Kadının kendisini nasıl bulduğunu merak etti. Elli dokuz yaşındaydı ama göstermiyordu. Vücudu bakımlı ve güneşten bronz gibi yanmıştı. Saçları ve dişleri hâlâ dökülmemişti. Kırk kırk iki yaşında gösteriyordu. O yaşta görünmek istemiyordu. Yaşlanmanın sakıncası yoktu. Ama kim yaşlı gözükmek isterdi.

«Gelecek filmimin adı, Kadınca Kötülükler adını taşıyacak. Bir öncekinden daha da saçma bir isim, değil mi?» Elini ağzına kapatarak kıkırdadı.

Kadının tırnaklarının içten bakımsız ve kenarlarının yenmiş olduğunu gördü. Cinsellik akan yüz, şehvetli bir vücut ve ipek gibi dalga dalga omuzlarına dökülen platin sarı saçlarına tırnakları hiç uymuyordu.

Alelade sesle «Filmi nerede çekiyorsunuz?» diye sordu.

Marabelle dolgun parlak boyalı dudaklarını pembe yılan gibi diliyle yaladı. «L.A. de. Bir gün gelip beni ziyaret etsenize.

Ertesi sabah Lucky binbir güçlükle uyandı. İsteksizce yataktan kalktı. Kahvaltıya inmelerine çok az vakit kalmıştı. Her iki kız da hiç konuşmadan telaşla giyindiler.

Öğle yemeğinde konuşma fırsatı yakaladılar. Salata tabaklarını alıp, çimenlerin üstüne serildiler.

Olympia tembelce «Niçin kaçtın?» diye sordu. «Tüm eğlenceyi kaçırdın.»

«Ne eğlencesi?»

«Eğlence yavrum eğlence. Biliyorsun - okşanıp, sevilme, ellenme. Ummmmm...» Olimpia gözlerini kapatıp, gülümsedi. «Çok tatlıydı.»

Lucky elinde olmadan şaşkına döndü. «Bütün oğlanlarla mı?» diye sordu.

Olympia güldü. «Tabii değil sersem. İçlerinden en boşlandığımı seçtim.» İlgiyle arkadaşına baktı. «Sen hiç birinden hoşlanmadın mı?»

Lucky alt dudağını ısırdı. Aslında içlerinden birini çok beğenmişti ama oğlan dönüp yüzüne bile bakmamıştı. Tüm gözler Olympia'ya dikilmişti.

Zaten Lucky de seks ve oğlanlar hakkında filan kim oluyordu ki fikir yürütecekti? Hiç bir şey bilmiyordu. Oh, teknik incelikleri biliyordu - neyin nereye girdiği falan filan. Fakat iş deneyime gelince sıfıra sıfır elde var koca bir sıfır. Daha öpüşmemişti bile.

Olympia «Evet anlatsana?» diye buyurdu.

Lucky yerinden zıpladı. «Oh... ee... bilmiyorum...»

Olympia birdenbire «Hiç yaptın mı?» diye sordu.

Lucky buz gibi sesle «Eh biraz tecrübem var.»

Olympia havadan sudan söz edercesine «Hiç bir oğlanla düzüştün mü?» diye sordu.

Lucky yanıt vermeden aynı soruyu arkadaşına yöneltti. «Ya sen?»

Olympia gizemle «Nerdeyse» diye yanıtladı. «Nerdeyse çok daha eğlencelidir.» Ağzına bir lokma patates salatası attı. «Eğer istersen sana Nerdeyse'nin nasıl yapılacağını öğretirim.»

Lucky telaşla başını salladı. Nerdeysenin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama ilginç bir şeye benziyordu.

Olympia vurdu kaçtı talimatlar veriyordu. Düşünceler ve fikirler en olmadık zamanda aklına geliveriyor ve nerede aklına eserse o anda söylemekte israr ediyordu. Tam yemek pişirme dersinin ortasında «Önce öpüşmekle işe başla. Uzun uzun öpüş. Böylece çok zevklenirsin. Eğer oğlanlara kalsa şeylerini hemen sokup bir anda işlerini bitiriverirler,» diye fısıldadı.

Fen dersinde: «Eğer memelerini okşamak isterse bırak - çok eğlencelidir. Ha aklıma gelmişken sorayım senin memelerin nerde?»

Bütün gün düşündükten sonra «Meme geliştirmenin en iyi yolu oğlanlara mıncıklattırmadır. Benimkilerin nasıl büyüdüğünü sanıyorsun?» dedi.

Hafta ilerledikçe talimatlar da kızışıyor. «Eğer oğlanın biri sana hiç elini sürmeden yanında yatmakta israr ederse - sakın yüz verme. Yalan söylüyordur.»

«Eğer oradan öpmek isterse bırak öpsün.»

Ve sonunda iş geldi çattı dayanışmaya: «Oğlanların oralarını emmek eğlencelidir. Ama dikkat et sakın ağzına boşalmasınlar. Soğan kokusundan kötüdür - günlerce tat ağzından çıkmaz.»

Cinsellik hakkında tam bilgiler aldıktan sonra Olympia, Lucky'nin görünümünde değişiklikler yapmaya karar verdi.

Bir gün Lucky'nin yüzüne makyaj yapıp, saçlarını arkaya taradıktan sonra Olympia «Görenin başını döndürecek kadar güzelsin,» diye bağırdı.

Aynaya bakan Lucky içinde heyecanın kabardığını hissetti. Çok güzeldi. En azından on sekiz on dokuz yaşında gösteriyordu. Şimdi kendisini Marco görse ne yapardı?

Olympia yüzünde sinsi bir gülümsemeyle «Sanırım küçük kızlarımızı kandırıp tekrar köye inmenin zamanı geldi,» dedi. «Bakalım sana öğrettiklerim işe yarayacak mı?»

Kısa zamanda Gino, Marabelle Blue'nun çevirdiği yeni film setinin devamlı ziyaretçisi oldu. Söylentilere göre çift katlı çelikten meydana gelen, koyu renkli kurşun geçirmez camlı siyah uzun Cadillac'ı ile setin kapısına yanaşıp, peşinde iki goriliyle arabadan inip, dik arkalıklı koltukta kazık gibi oturup Bayan Blue'nun çalışmalarını izliyordu.

Kadın görülmeye değerdi. Aynı sahne belki yüz kere çevriliyordu fakat bir kez havasını yakladı mı sihir haline dönüşüyordu.

Marabelle Blue. Mary Belmont adında dünyaya gelmişti. Yetenek müsabakasını kazanıp on altı yaşında soluğu Hollywood'da almıştı. Bir yıl aç kaldıktan sonra aklını kullanıp, Tanrı vergisi yeteneklerini kullanıp, hayatta kalmayı başarabilmişti. Hollywood'un emekli kovboylarından biriyle tanışıp evlenince, kocası ona yol gösterip yardım etmiş, ve rol dağıtımcılarının çalışma odalarındaki divanlar üstünde yatıp kalkan bir orospu olmaktan kurtarmıştı.

Ve birdenbire şansı yüzüne gülmüş yıldızlığa ve üne kavuşmuştu. Tabii kocasını da arka plana atmıştı. Çünkü imajını yıkabilirdi. Marabelle anlıyordu. Feleğin çemberinden geçmişti. Ve yirmi yaşındaydı.

İkinci buluşmalarında Gino onu koynuna aldı. Kadın yatakta tam düşlerinde yaşattığı gibiydi.

Gino kendisini çok iyi hisediyordu. Tüm dünyadaki erkeklerin yarısının seve seve sol hayalarını feda edecekleri kadını düzüyordu. Belki sağ hayalarını bile feda edebilirlerdi.

Marabelle Blue.

Onu sevmiyordu ama sürekli ilişkiye girişmişti.

Olympia'nın giysilerini giyen Lucky kendisini garip hisse-

diyordu. Eteklik çok kısaydı. Beyaz çizmeler dardı. Süveterler de vücuduna yapışıyordu.

Her zamanki yolu kullanıp iki kız köye doğru pedal çevirmeye başladılar. Bu kez Lucky de çok ilgi topladı. Oh, giysilerin ve makyajın gücüne diyecek yoktu.

Hoşlandığı oğlanın ismi Ursi'ydi. On sekiz yaşında ve çat pat İngilizce konuşuyordu. Kahve içip bir süre havadan sudan konuştuktan sonra çocuk gayet nazik Lucky'i yürüyüşe davet etti.

Olympia gözünü kırpıp, başını salladı. Büyük saat gelip çatmıştı. Bakalım Nerdeyseyi başarabilecek miydi.

Ursi, Lucky'i ormana kadar yürüttü. Sonra ceketini çıkartıp yere serdi ve hiç konuşmadan üstüne oturdular. Ve oğlan birdenbire üstüne saldırıp her yerini ellemeye başladı.

Lucky önce paniğe kapıldı, sonra Olympia'nın sözlerini anımsadı. Oğlanı itti ve sükunetle «Acelen ne? Biraz ağır ol,» dedi.

Kızın verdiği sözden sakinleşen oğlan, Lucky'i dudaklarından öpmeye başladı. Islak yapışkan biraz da tiksindirici öpüşlerdi. Lucky gözlerini sımsıkı kapadı ve öpüşmenin biraz daha zevkli hale gelmesini diledi. Geldi de. Oğlanın elleri tomurcuklanmaya başlayan memelerinin üstünde dolaşınca Lucky hemen zevk duymaya başladı. Olympia'nın söyledikleri doğruydu - bu çok eğlenceliydi.

Süveterini çenesinin altına sıyıran Ursi, kızın memelerinin yeterince büyük olmadığını görünce, birkaç dakika sonra ellerini etekliğinin beline indirip, kopçasını açmaya çabaladı.

«Hayır.» Oğlanı hemen durdurdu. «Ben seni görmek istiyorum.»

Mutluluktan havalara uçan oğlan, pantolonunun önünü kurcalayıp, ereksiyonunu dışarı çıkardı.

Lucky organı dikkatle elinde tuttu. Fazla gelişmiş bir çocuktu. Şaşkınlıkla «Vay vay vay,» dedi.

Kızın sözlerinden heyecanlanan Ursi, çılgın bir ihtirasla ileri geri gidip gelmeye başladı. Lucky ne olduğunu anlamadan kesik kesik fışkırarak eline geldi.

Lucky geriye kaçıp «Hey» diye yakındı, «etekliğime dikkat et.»

Oğlan İngilizce sözcükleri dikkatle seçerek «Oh tatlım sen iyi iyi kızsın,» dedi.

Lucky sırıttı. Oğlanın karşısındaki üstünlüğünü hissetmiş daha fazlasını istiyordu.

STEVEN
1965

Zoona Mgumba'nın koyu radikal karısı Dina Mgumba «Steven sevgilim senin derdin zencinin ne anlama geldiğini doğru dürüst bilmemen,» dedi. Evet Zoona evlenmişti. Yıllarca önüne gelen kadınla düşüp kalkıp, mastürbasyon yaptıktan sonra insan hakları gösterilerinin birinde Dina'yı görmüş, âşık olmuş ve bir gecede bambaşka bir erkek olup çıkmıştı.

Divana uzanan Zizi, sıkıntısını belli ederek esnedi.

Dina kadından yana buz gibi bir bakış attı. Ve soğuk sesle «Ne var canım? Seni sıkıyor muyuz?» diye sordu.

Zizi de aynı soğuklukla «Dina sevgilim beni sıkıyorsun,» diye yanıt verdi. İki kadının yıldızı asla barışmıyordu.

İri vücudunu koltuktan çekip kaldıran Jerry Meyerson «Artık eve gitme zamanı geldi. Haydi yavrum kımılda bakalım.»

Bütün kız arkadaşlarına yavrum adını takardı. Çünkü bilgi sayar bile Jerry'nin kız arkadaşlarının adını anımsıyamazdı. Jerry haftada bir, hatta günde bir kiz değiştirirdi. Ve hepsi birbirlerine benzerlerdi. Güzel, küçük fare gibi sarışınlar. Jerry onların yatakta «Birer dinamit olduklarını» iddia ederdi.

Steven gönülsüzce «Hayır. Kalın birer içki daha içelim,» dedi.

Jerry üzüntüyle güldü. «İstemez miyim sanıyorsun. Ama yarın sabah büyük bir tehlikeyi göze alarak girdiğim zorlu bir davam var.»

Zizi tekrar esnedi ve divanın üstünden kalktı. «Jerry ve herkese iyi geceler.» Küçük evin içinde yatak odasına doğru yürüdü ve kapıda duraksadı. «Çabuk ol,» diye Steven'a hitap etti. «Bu gece canım çoook sevişmek istiyor. Beni bekletme sevgilim.» Yatak odasının kapısını çarparak kapattı.

Dina hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. Ağzını açıp bir şey söylemedi ama yüzündeki ifade yeterliydi.

Steven bu ifadeyi çok iyi tanıyordu. Annesi de sürekli yüzüne aynı ifade ile bakıyordu. Yapmacık bir coşkuyla «Gelecek

hafta akşam yemeğinde beraber olmaya ne dersiniz?» diye sordu. Ne kadar çabalasa, Zizi ve Dina'nın aralarını yapamıyacağını biliyordu. «Önce sinemaya gideriz. Polanski'nin yeni filmi «Çıkmaz Sokağı» görmek istiyorum.»

Dina «Oğlum çıkmaz sokakta olan sensin,» diye mırıldandı.

Zoona karısına ters ters baktı. Fakat Dina ters bakışlara papuç bırakacak kadın değildi. «Gelemeyiz,» dedi. «Alabama'ya yürüyüşe gidiyoruz. Sanırım sen bize katılmazsın.»

Steven başını salladı. 1963'de insan hakları hareketlerinde çok çalışmıştı. Dayak atmaların, ayaklanmaların sonucu Martin Luther King'in tutuklanıp hapse atılması sırasında Birmingham'da bulunuyordu. Washington'da 200.000 özgürlük yanlısıyla yürüyüşlere katılmıştı. Bu yürüyüşlere katılması gerektiğini düşünmüştü ama, Güney'de doğup büyüyen, onur kırıcı hakaretlere uğrayan zenciler kadar derin duygulara sahip değildi.

Carrie sonunda başarılı ve saygı değer avukat olarak zencilere daha çok yararı dokunup yardım edebileceğine oğlunu ikna edebilmişti. Zizi ile tanışınca çelişkiye düşmekten kurtuldu. Artık ülkede yer alan yürüyüşlere, gösterilere ve oturma grevlerine katılmak için yolculuklara çıkmıyacaktı.

Dina Steven'ın bu kararını şahsına hakaret sayıyordu. Çünkü Zoona, Steven ve kendisi üçlü bir takım oluşturuyorlardı - birlikte canları çıkıncaya dek ter dökerek çalışıyorlar, değişim yapılmasına zorluyorlardı. Şimdi dostlukları, birbirleriyle sadece akşam yemeklerinde buluşmaktan ibaretti. Dina «Boktan sohbetler» adını takmıştı.

Steven «Hayır,» dedi. «Yürüyüşe gelmiyorum.»

Dina dudaklarını kıvırdı ama hiç bir şey söylemedi.

Kapının önünde birbirleriyle vedalaştılar ve herkes gitti. Steven odanın halini gözden geçirdi. Boş kirli içki bardakları ve ağzına kadar dolu kül tablalarıyla tam bir mezbelelikti. Zizi temizlemek zahmetine katlanmazdı. Aynı evde birlikte yaşadıkları halde Zizi asla parmağını kaldırıp iş görmezdi.

Kadında ne bulduğunu merak etti.

Ve güçlü bir ereksiyon ne bulduğuna yanıt verdi.

Ortalığı temizleyip toplamaya boş verip yatak odasına gitti.

Zizi kayıtsızca yatağın üstüne uzanmış sinema dergisi okuyordu. Ayak bileğindeki altın zincir ve kollarındaki altışar altın bilezikten başka üstünde hiç bir şey yoktu. Anadan doğma çıplaktı. Nefis bir dansöz vücuduna sahipti. Yarı zenci, yarı Puerto

Rikolu bir melezdi. Ve teni parlak koyu kahverengiydi. Koyu saçlarını sarıya boyamıştı. Açık renk saçlarla koyu amber gözlerinin arasındaki tezat ölümcüldü. Yirmi dokuzunda Steven'dan üç yaş büyüktü.

Steven sabırla, «Dina'ya niçin kaba davranıyorsun?» diye sordu.

Kadın bacaklarını şehvetle açtı. «Niçin konuşmayı kesip de bana gerçek zenci hareketlerinin ne yapabileceğini göstermiyorsun?»

Steven korkak yeni yetme gibi «Anne evlenmek istiyorum,» dedi.

Vazodaki çiçekleri düzeltmekle meşgul olan Carrie arkasını dönüp bakmadı.

Annesinin bitkilerle dolu lüks evinde, çiçeklerin etrafında vızıldıyarak uçuşan arının peşinden koşarcasına «Ne söylediğimi duydun mu?» diye sordu.

Hâlâ çiçekleri düzeltmekle meşgül olan Carrie «Biliyor musun, senin gibi akıllı bir çocuk, bazen aptal gibi davranıyor,» dedi.

Steven ayağa fırladı. Annesi çok haksız davranıyordu. Zizi'yi doğru dürüst tanımıyordu bile. «Niçin evlenmemi istemiyorsun?» dedi.

Carrie dönüp oğlunun yüzüne baktı. «Steven yirmi altı yaşındasın. Sana engel olamam. Eğer ömrünün sonuna dek bu tip bir kadınla yaşamak istiyorsan-»

«Bu tip kadın ne demek istiyorsun? Ne tip kadın?»

«Senin de bildiğin bir gerçeği açıkca yüzüne mi vurmamı istiyorsun?»

Oğlan «Bok» diye patladı. «Çok eski kafalı ve tutucusun.»

Carrie'nin gözlerinde kıvılcımlar çaktı. «Ağzından çıkan kelimelere dikkat et ben senin ananım.»

«Sittirici gerçeği yüzüme vuruyorsun.»

Kadın tüm gücüyle oğlunun yüzüne bir tokat attı. «Sana bunları mı öğretiyor? Bana karşı olan saygını mı yitirmeni istiyor? Gettolarda yaşayan kadın tellalları gibi konuşmayı mı öğretiyor?»

Steven kapıya doğru geriledi. «Sen gettolar ve kadın tellalları hakkında ne bilirsin? Herkesin rüyalarının erkeği olduğu bir düş dünyasında yaşıyorsun. Zizi'yi seviyorum. İstesen de istemesen de onunla evleneceğim.»

LUCKY
1965

Dario Santangelo ablasının yaz tatilinde eve dönmesini sabırla bekliyordu. Anlatacağı çok şey vardı. Bayan Ukala işten çıkmış, yerini daha ziyade eve kahyalık eden bir kadın almıştı. Bayan Ukala gidince ortadan büyük bir yük kalkmıştı. Kendisini denetim altında tutup, hareketlerini gözetliyecek kimse yoktu. Yaz tatili bittikten sonra okula gitmeyi dört gözle bekliyordu. Yakında on dört yaşına basacaktı. Lucky gibi dış dünyaya açılıp yeni yeni arkadaşlar edinme isteğiyle yanıp kavruluyordu.

Düşünceyle çenesindeki sivilceye dokundu. Lucky en iyi arkadaşıydı. Onsuz günler çok zor geçiyordu.

Lucky gelen yolcular salonunda etrafına bakındı. Marco'nun beklediğini görünce «Oh Tanrım. yeni görünümüm hakkında ne düşünecek?» diye merak etti.

L.A.'den üç ay önce on dört yaşında bir çocuk olarak ayrılmıştı. On beş yaşında sofistike genç kız olarak dönüyordu.

Marco yüzüne bakıyordu. Kendisini tanımamıştı bile. Erkeğin koluna vurup neşeyle «Beni anımsadın mı?» diye sordu.

Adam şaşırdı. «Lucky?»

«Evet ilk soruyu bildin.»

«Tanrım» diye ağzından kaçıverdi. Gino küçük tatlı kızını görünce kriz geçirecekti. Dağınık siyah kıvırcık uzun saçlarını kestirmişti. Şimdi saçları kısacık - çok kısa - acaip bir şapka gibi başına yapışıyordu. Makyajı inanılır gibi değildi. Yüzüne palyaço gibi dümdüz beyaz boya sürmüştü. Göz kapaklarının altına ve üstüne ok gibi takma kirpikler yapıştırmıştı. Yine gözlerinin altına ve üstüne mor renkli farlar sürmüştü. Dudaklarında da tebeşir renginde ruj vardı. Sırtındaki giysiyle etrafa mey-

dan okuyordu: Siyah beyaz geometrik desenli, poposunu zor kapayan mini eteklik, beyaz parlak çizmelerle giyiliyordu.

Lucky ellerini beline dayayıp, Marco'nun gözlerinin içine baktı. «Evet? Yeni beni nasıl buldun?»

«Uh... gerçekten çok değişmişsin.»

«Tabii değiştim.»

«Oh?»

«Tam üstüne bastın. Gün görmüş bir kadın diyebilirsin.» Lucky gözünü kırptı. «Ne demek istediğimi anladın mı?»

Aman Tanrım! Gino'nun uğursuz öfkesini kabartacaktı.

Marco valizleri taşıyan hamala işaret etti. «Gel seni arabaya götüreyim.»

Marco altı buçuk yıldır Gino'nun yanında çalışıyordu ve işini çok seviyordu. Daha önceleri taksi şoförlüğü, can kurtaran ve Canada'da kereste tezgahlarında çalışmıştı - kısacası Marco'nun girip çıkmadığı iş kalmamıştı. Huzursuzluğu orduya yazılıp Kore'de geçirdiği travmatik altı aydan sonra başlamıştı. İnsanın en iyi iki arkadaşı gözlerinin önünde vurulunca, yaşam eski tadını yitiriyordu. Sonunda annesi Bee «Gino'ya git,» dedi. «Bana karşı hep yumuşak kalpliydi. Sana iş verir.»

Kadının sözleri doğru çıkmıştı. Gino onu sevinçle karşıladı. «Sen benimle çalışacaksın,» dedi. «Gözünü aç ve işleri öğren. Sadakata gereksinmem var - etrafımdaki insanlara yüzde yüz güvenmeliyim.»

Bu sözlerin üzerinden tam altı buçuk yıl geçmişti. Ve bu zaman zarfında Marco hiç sıkılmamış ve çok şeyler öğrenmişti.

Dario «Çok korkunç olmuşsun,» diye bağırdı.

Lucky bakışlarıyla kardeşini öldürürcesine «Teşekkür ederim. Eve dönüşümü ne sevinçli karşıladın.»

Dario yüksek sesle geğirdi. Coşkuyla «Yeni Beatles albümümü dinlemek ister misin?»

«Hayır, istemem.» Başını kaldırıp kurumla evden içeri girdi.

Dario peşinden koşuyordu. Lucky korkunçtu. Biraz garip... değişmişti. Ablasını neşelendirdikten sonra haberi hemen verecekti.

Lucky'nin peşinden merdivenleri çıkıp üst kata geldi. «Bana hiç mektup yazmadın,» diye sitem etti.

Lucky esniyerek yatağın üstüne oturdu. «Hiç vaktim yoktu.»

Dario ayağa kalkıp, yatak odasının kapısını kapattı. «Sana öyle bir sır vereceğim ki inanmıyacaksın.»

Lucky ilgisizce «Ne?» diye sordu. Marco'nun neden kendisine hemen ilanı aşk etmediğini düşünüyordu.

«Babam hakkında.»

«Öyle mi?» Lucky ilgilenmeye başlamıştı. Üç ay içinde Gino bir kez doğum gününü kutlamak için Lucky'e telefon etmiş ve yolladığı çok pahalı stero set armağanına okul yönetmeliği hemen el koymuştu.

«Yeni bir kız arkadaşı var.»

«Kim?»

«Film yıldızı.»

«Küçük sıçan söylesene kim?»

«Bana küfür etme.»

«Kim?»

«Marabella Blue.»

«Şaka söylüyorsun.»

«Vallahi doğru.»

«Aman Tanrım.» Lucky çantasından bir sigara alıp yaktı.

Dario çok etkilendi. «Sigara içmeye ne zaman başladın?»

Sigaradan fiyakayla derin bir nefes aldı, sonra yavaş yavaş dumanı burnundan dışarı salıverdi. «Eskiden beri sigara içiyordum.»

«Bana babam ve o kadından söz et. Sen nasıl öğrendin?»

«Herkes biliyor.»

«Benim haberim yok.»

«Gazetelerde çıkıyor.»

«Ne zaman?»

«Her zaman.»

«Bu bir şey kanıtlamaz.»

«Onu buraya getiriyor.» Dario bir an duyduğu zafer hissini içine sindirmek için durup yutkundu. «Düzüşürlerken gördüm.»

Lucky yatağın üstünden ayağa fırladı. Heyecan kendini beğenmiş kibirli halini yıktı. «Atıyorsun.»

«Oh evet gördüm.»

Birkaç saat bundan başka bir şey konuşmadılar. Dario gece yarısı mutfağa su içmeye giderken, Gino'nun yatak odasında garip sesler duymuş. Eğilip gözünü anahtar deliğine uydurunca her şeyi görmüştü.

Lucky en küçük detaylara kadar olayı öğrenmek istiyordu. Ve aynı şeyleri iki kez, üç kez yineletti. Ablası duyduklarından tatmin olduğu zaman Dario'nun boğazı ağrıyordu. Sonunda «Pekala» dedi. «Şimdi duş yapacağım. Daha sonra görüşürüz.»

İlk önce Gino'nun o akşam kendileriyle birlikte yemek yiyeceği haberini verdikten sonra isteksizce odadan çıkıp, ablasını yalnız bıraktı. «Las Vegas'ta ama bu gece döneceğini söyledi.»

Lucky giysilerini çıkarttı. Soğuk duşun altına girdi. Yeni büyüyen memeleri suya güzel tepki gösteriyorlardı. Memelerinin başları sertleşip dikleşti. Olympia ne kadar haklıydı. Oğlanların yaptıkları masajlar memelerine harikalar yaratmıştı.

Marabelle alt dudağını kıvırıp, titreterek, «Ben çocuklarla hiç anlaşamam» dedi.

Gino kollarını öne uzattı. Parmaklarının eklemlerini çatırdattı. «Çocuk değiller artık ikisi de yeni yetme.»

«Aynı şey.»

«Ayrı şey.»

Marabelle asabiyetle aynadaki aksine baktı. Stüdyoda kadının giyinme odasındaydılar. Gino havaalanından doğruca stüdyoya gelmişti. «Ne giyeyim?» diye vızıldandı.

«Öyle ahım şahım bir şey giymene gerek yok. İkisi de çocuk.»

Sofrada korkunç bir sessizlik sürüyordu. Masanın ucunda oturan Gino öfkeden köpürüyordu. Kızını çok pahalı, çok ünlü bir okula yollamış, karşısında bir sirk maymunu bulmuştu.

Sol yanında oturan Lucky somurtuyordu. Babası üç aydır kendisini görmediği halde, ne kadar büyüdüğünü söyliyeceğine, korkunç bir görünümü olduğunu belirterek homurdanmıştı.

Lucky'nin karşısında oturan Dario gözlerini Marabelle Blue'nun memelerinden ayıramıyordu.

Marabelle de Gino'nun tam karşısında oturuyordu. Alt dudağı titriyordu. Ağzını açıp konuşmaya zahmet duymuyordu. Adamın çocuklarının kendisinden nefret edeceklerini biliyordu.

Yemekten sonra herkes sofradan kalkıp, kendi yoluna gitti. Dario, Lucky'nin peşine takılmaya çabaladı ama ablası yüz

vermedi. Lucky odasına tıkılıp, kapıyı kilitledi ve tam bir saat ağladı. Kendisine gelince, telefonu açıp, Yunanistan'da Olympia'yı aradı. «İmdat» diye yalvardı. «Yazı geçirmek üzere beni yanına davet edebilir misin?»

Olympia «Tabii,» dedi. «Neden olmasın? Çok eğleniriz, sen sen ve ben - korkunç eğleniriz.»

Ve ilk günden başlıyarak eğlendiler de.

Olympia'nın babası Dimitri Stanislopoulos Yunan adalarının birinde çok lüks şekilde yaşıyordu. Koskocaman villa ile özel yat arasında mekik dokuyan bir sürü konuk vardı. Olympia'nın arkadaşı dahi olsa aralarına katılan küçük güzel kızı sevgiyle karşılamaya hepsi hazırdı.

Olympia kıkırdıyarak «En kötüsü babamın arkadaşlarının hepsinin yaşlı olması,» dedi. «Fakat hepsi korkunç zengin. Senin babanın arkadaşları nasıl?»

Bir an Lucky gerçeği söylemek istedi. Babasının arkadaşları? Amerika Birleşik Devletlerinin en ünlü ve belalı gangsterleriydi. Fakat babasına verdiği sözü anımsadı. Gerçek adını asla asla açıklamıyacaktı. Asla. Omuzlarını silkti. «Yaşlı sanırım. Yaşlı ve sıkıcı.»

Olympia bilmiş bilmiş başını salladı.

İki hafta güneşin altında yattılar, su kayağı ve deniz altı dalıcılığı yaptılar. Olympia «O kadar sıhhatliyim ki bayılabilirim» diye yakındı. «Bu gece Riva'yı alıp karaya çıkalım ve eyleme geçelim.»

Lucky kabul etti. Nerdeyseyi yapmıyalı çok oluyordu. Sloganları «Herşeyi fakat birşeyi asla»ydı. Ateşli bir sevişip koklaşma seansı sonunda Olympia kıkırdıyarak «Biz iki küçük bakire ömrümüzün sonuna dek böyle kalmaya niyetliyiz,» derdi.

Karada birkaç tane balıkçı buldular. Biraz içki içip, çene çaldıktan sonra yakındaki plaja çekildiler.

Kumların üstüne uzanan Lucky, dudaklarının üstünde oğlanın ağzını hissetti. Kocaman iri elleri kabaca memelerini mıncıklıyordu. Oğlan pek fazla İngilizce konuşamıyordu ama birbirlerini mükemmel anlıyorlardı.

Bir süre sonra oğlan şortuna el atınca Lucky onu durdurdu. Ve sonra, oğlan daha ne olduğunu anlamadan, Lucky onun penisini dışarı çıkartıp, hızla işini bitirdi.

Erkek doyuma ulaştıktan sonra kendi şortunu ve donunu çıkartmasına izin verdi. Sonra bacaklarını hafifçe açarak uzanıp yattı ve oğlan parmağıyla onu doyuma ulaştırdı.

Aşk yapmanın en mükemmel yoluydu. Hiç bir tehlikesi ve korkusu yoktu.

Lucky giysilerini giyerken sırıtıyordu. «Biz küçük iki bakireyiz...»

Gino yavaş yavaş Marabelle'nin kendisini aldattığını anladı. Ve öfkeden kudurdu. Gizli araştırmaların sonunda kadının hayatındaki öbür erkeğin Washington'da üstlenmiş çok önemli bir senatör olduğunu öğrendi. Çok ünlü, mutlu bir evliliği olan politikacı. Üstüne üstlük, FBI Bayan Blue'u sürekli göz altında tutuyordu.

Parça parça edindiği bilgiler Gino'yu çok sarstı. Fakat Marabelle'nin hayatında özel bir yeri vardı. Kadını henüz başından atmak istemiyordu.

Parlak bir eylül günü uçağa atlayıp Washington'un yolunu tuttu. Senatöre telefon edip, çok özel ve gizli bir buluşma ayarladı.

Kırk beş yaşındaki Senatör Peter Richmond çocuk gibi yakışıklıydı. Tam hayat adamıydı. Zevk ve sefa içinde yaşıyordu. Sıhhatli, terbiyeli dört çocuğu ve çekici hoş bir karısı vardı. Ve kendisinden yana göz kırpan herkesi beceriyordu. Marabelle Blue göz kırpmaktan fazla bir şey yapmıştı. Washington yararına para toplamaya çıkmış, bebek mavisi gözlerini senatörün üstüne dikmiş ve hemen oracıkta giyinme odasında adamın işini bitirivermişti. Sihirli birinci kez düzüşmeyi ayda iki üç defa Amerika'nın herhangi bir ucunda tekrarlıyorlardı.

Marabelle ünlü politikacı ile düzüşmekten büyük keyif alıyordu.

464

Peter de beyaz perdenin tanrıçasını düzmekten hoşlanıyordu.

Fakat bu Gino'nun hiç hoşuna gitmiyordu.

Peter Richmond'la sanki dünyanın en iyi iki arkadaşıymış gibi usul usul yumuşak konuştu. Ve toplantının sonunda çok yakın iki dost oluverdiler.

Senatör Richmond, Marabelle'nin Gino Santangelo ile olan

ilişkisini duyunca şok geçirdi. Kendisini uyardığı için Gino'ya ne kadar teşekkür etse azdı. Duyulacak olursa korkunç bir rezalet kopardı. Marabelle Blue'yu politikacı ve kabadayı aynı anda paylaşıyorlardı. Dile düşmekten kıl payı kurtulmuştu.

Tabii bu düşüncelerini yüksek sesle belirtmedi. Başını sallıyarak dinledi. Gino'ya teşekkür etti. Bunun karşılığında, Peter başkanlık seçimlerine adaylığını koyacak olursa Gino tüm olanaklarıyla onu destekliyeceğine söz verdi.

Gino, Los Angeles'e kendisinden emin ve mutlu gülerek döndü. Peter Richmond'a yardımcı olabilirdi. Peter Rithmond da kendisine yardımcı olabilirdi. Herşey yoluna girdi. Adama resimleri ve bantları göstermeye gerek kalmamıştı. Gino cebindeki büyük sarı zarfı okşadı. Kasasında Senatör Duke'un solup sararan aşk mektuplarının yanına saklanacaktı.

O mektupları asla kullanmamıştı... Ve Senatör Duke öleli yedi yıl olduğu halde Gino mektupları eski günlerden kalan birer anı olarak saklıyordu.

Lucky okula dönünce, gazetelerde Marabelle Blue'nun intihara yeltendiğini okudu. Gino telefon edip kadınla nişanlandıkları haberini verdi ama altı hafta geç kalmıştı. Lucky olayı televizyon haberlerinde görmüştü. Nasıl yapabilirdi? Bütün gece ağladı. Olympia koynuna girip sarıldı. «Neyin var bebeğim» diye şakıdı. «Neyin var?»

Lucky ona söyliyemezdi. Sıkı sıkı arkadaşına sarıldı ve bir süre sonra birbirlerini okşamaya başladılar.

Yumuşak memeler, sert memebaşları, ılık kasıklar yapışkan ıslaklık.

Birbirlerini doyuma ulaştırıp, birbirlerinin kolları arasında uykuya daldılar.

Sabah erkenden Olympia kendi yatağına geçti. Aralarında konuşulmadan verilen bir kararla bu olaydan asla söz etmediler. Olup bitmişti. Çok güzeldi. Fakat her ikisinin de asla tekrarlamak istemedikleri bir şeydi.

STEVEN
1966

Steven ve Zizi, buz gibi dondurucu bir Şubat sabahı evlendiler. Zizi'nin sırtında tüylü siyah bir ceket, parlak kırmızı mini eteklik ve bacaklarında kasıklarına dek yükselen siyah çizmeler vardı.

Sağdıç Jerry Meyerson, tanıklar ise Dina ve Zoona idiler. Zizi'nin hiç davetlisi yoktu. Ailesinden hiç kimsesi kalmadığını arkadaşlarının da yaşamında fazla yer tutmadığını iddia ediyordu.

Belediye Sarayında yapılan nikah töreni kısa ve özellikten yoksundu. Daha sonra bir bara gittiler. Jerry şampanya ısmarladı, Zizi Steven'ı mahcup edecek irticalen hazırladığı bir dans yaptı. Nikah törenlerinden kırk beş dakika sonra ilk kavgalarını yaptılar. Buna hiç kimse şaşırmadı. Steven ve Zizi - bir yıla yakın birlikte yaşıyordu - sürekli kavga ediyorlardı. Tek şaşkınlığa sonunda evlenmeleri sebep oldu. Zıt kutupların birbirlerini çektikleri söylenir.

Jerry haftalarca arkadaşını bu evlilikten vaz geçirmeye çabaladı. «Peki sana ne kazandıracak?» diye sordu. «Şimdi tüm avantajlar elindeyken neden kendini bağlıyorsun?»

Steven omuzlarını silkti. «Bilmiyorum Jerry.. O istiyor.»

«Tabii ister. Hepsi ister. Niçin boyun eğiyorsun?»

«Bak. Bu fikir benim de hoşuma gidiyor.»

«Saçma.»

«Gerçekten değil.»

«Saçma.»

Steven, Jerry'e evlenmek istemesinin gerçek nedenini söylemek istemiyordu. Gerçek sebep, eğer evlenmezlerse Zizi kendisini terk etmekle tehdit ediyordu. «Eğer beni istiyorsan, benimle evlenirsin» diye dayatmıştı. «Çünkü tatlım - eğer sen evlenmezsen benimle evlenmek isteyen çok adam var.»

Steven de ona inanıyordu. Adamlar sokakta gözlerini ondan ayıramıyorlar, aç kurt gibi bakıp hayallerinde kadını çı-

rılçıplak soyuyorlardı. Zizi'nin de bu duruma aldırdığı yoktu. Aslında çok hoşlanıyordu. Steven eğer evlenecek olursak, önüne gelenle flört etmeyi bırakıp uslanır diye düşünüyordu. Eğer Zizi gebe kalacak olursa diğer erkekler de dönüp yüzüne bakmazlardı.

Kadını bir başka erkekle birlikte düşünmek, Steven'ı dehşete düşüren bir öfkeyle dolduruyordu. Kadının kendisinde potansiyeli çok yüksek öfke ve şehvet hislerini tutuşturduğunu biliyordu. Aralarındaki ilişki hafifmeşrepti. Steven evlenirlerse bu ilişkinin sukünet bulup, sağlamlaşacağını sanıyordu.

Ama yanılıyordu. Balaylarını geçirmek üzere Puerto Rico' daki otelin yüzme havuzunun kenarında Zizi kimsenin hayal kurmasını gerektirmeyen, küçücük bir bikiniyle vücudunu sere serpe ortaya koyup dolaşıyordu. Ana vatanında bulunmanın zevkini çıkartıyordu.

Karısı can kurtaran görevlisinden, tutun da, Amerikan turist grubundaki çapkın bakışlı erkeklere kadar hepsiyle ayrı ayrı flört edip ortalıklarda dolaşırken, Steven çaresizlik içinde seyirci kalıp öfkeden kuduruyordu. Tabii adamların şişko karıları da durumdan hiç hoşnut değillerdi.

İlk kez birlikte tatile çıkıyorlardı. Odalarına dönünce Steven yakındı. «Her tarafın meydanda. Sudan çıktığın zaman heryanını görüyorum - memelerinin başlarını ve pubik kıllarını - herşeyi.

Abartılmış, şaşkın sesle «Oh, aman Tanrım, memelerimin başları ve pubik kılları,» dedi.

«Alay etme.»

Zizi bikinisinin üstünü çıkardı ve yere attı. «Özür dilerim tatlım haklısın.» Erkekten yana dönüp kışkırtıcı şekilde hareket ederek yürürken memeleri de başdöndürücü seksi şekilde sallanıyordu.

Öfkesine rağmen Steven sertleştiğini hissetti. Kadına her bakışında bu etki altında kalıyordu.

Zizi ağır ağır parmağını ağzına götürüp yaladı, sonra ıslak parmağını memesinin başına sürüp ağır ağır daireler çizmeye başladı.

Kadının memelerinin başlarının irileşmesine bakarken, kendisi de irileşip sertleşiyordu. Belki onunla yüz kere seviştiği halde heyecan ve zevk ilk günkü kadar ateşliydi.

Ona karşı nasıl öfkeli durabilirdi? Önüne gelenle belki flört

etmeyi seviyordu, ama aslına bakacak olursanız yalnızca kendisine aitti - yalnızca kendisine - ve önemli olan da buydu.

Carrie nikah töreninin tüm haberini Jerry Meyerson'dan aldı. Jerry iyi bir çocuktu. On altı yaşında Steven ilk eve getirdiği günden beri ondan hoşlanıyordu. Uzun yıllar boyunca, oğlanın acemi delikanlılıktan başarılı genç bir avukat olmasını izlemişti. Kendisine Carrie diye hitap eder, haftada en az bir kez ziyaretine gelir ve kadını gizlice sevdiğini ikisi de bildikleri halde titizlikle bu konudan söz etmezlerdi.

Carrie'nin çok hoşuna gidiyordu. Elli üç yaşında, çocuğu yaşında genç bir erkeğin kendisine hayran kalmasından çok hoşlanıyordu.

Gerçekten de çok hoştu. New York Sosyetesinde aranılan bir yüzdü. Diğer kadınların hepsi onu kıskanıyorlardı. Kendisine saygı gösteriliyor, makyajdan ev dekarasyonuna dek her konudaki fikirleri sürekli dergilerde, gazetelerde yayınlanıyordu.

Sık sık geçmişimdeki gerçeği bilseler ne yaparlar diye düşünürdü. Acaba o zaman da düşünceleri ve önerilerine saygı gösterirler miydi? Başkan olması için yardım dernekleri yalvarır mıydı? Desinatörler kendi çizgilerini giysin diye birbirleriyle mücadeleye girişirler miydi?

Hayır efendim. Hiç yolu yoktu.

Hayat ne garipti. Bu gün bulunduğu yere çıkabileceği kimin aklına gelirdi? Ve Steven. Onunla nasıl iftihar ediyordu. Eğer kamu yararına çalışmakta diretmese çok başarılı bir avukat olabilirdi. Para kazanıyordu, ama özel sektöre geçecek olsa şimdi kazandığı paranın kaç mislini kazanacaktı. Onu desteklemek için para vermeye hazırdı. Bu isteğini oğluna açıkladığı zaman teklifini geri çevirmişti. «Gerçekten benim yardımıma gerek duyan kişilere yardım etmek istiyorum. Boğazına kadar paraya gömülmüş şişman kodamanlara hizmet etmek istemiyorum. Elinde avucundakilerle yetinmeye çabalayan kişilere hizmet edeceğim. Eğer davalarında onları savunacak olursam, onlar adına birşeyler yapmaya çalışmam beni mutlu edecek.»

Carrie başını salladı. Uzun sürmiyeceğini kendisi de bilince düşüncelerinin de değişeceğini biliyordu.

Sonra hayatına Zizi girince herşeyi berbat oldu. Carrie onu ilk gördüğü anda herşeyi berbat edeceğini anlamıştı.

Jerry «Bu evlilik uzun sürmez,» diye güvence verdi. «Nikahtan hemen sonra kavga etmeye başladılar.»

Carrie başını salladı. Uzun sürmiyeceğini kendisi de biliyordu. Yalnız ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Evlilik yolunda adım atacağını söylediği günden beri Steven'ı görmüyordu. Çok üzülmesine rağmen, belki aklı başına gelir ümidiyle oğlunu yaşamından şimdilik silmişti. «Nereye gittiler,» diye sordu.

Jerry yanıt verdi. «San Juan'dan başka onu nereye sürükliyebilir ki?»

Carrie konuşmanın sona erdiğini belirtircesine ayağa kalktı. «Bana haber verirsin değil mi? Steven bana gereksinme duyarsa buradayım, fakat başından o mahluğu atana dek onunla görüşmek istemiyorum. Belki ben yanında olmazsa kararını daha çabuk verir.

«Evet haklısın.» Telaşla kadının yanağından öptü. Kendi annesi neden Elizabeth Arden yüz maskesine benziyordu da Carrie, Lela Horne'u andırıyor diye merak etti.

«Bir hafta sonra görüşürüz.»

«Teşekkür ederim Jerry.»

Okul müdürü tasvip etmeyen bakışlarla «Tüm kuruluşun adını lekeledin» dedi. «L'Evier'de bugüne dek asla böyle çirkin olay olmamıştı. Asla.» Müdür çakıltaşına benzeyen gözlüklerini çıkarınca, Lucky çılgınca bir an sert İngiliz kadınının göz yaşlarını tutamayıp ağlamaya başlıyacağını zannetti. Ama kadın ağlamadı. Gözünü dahi kırpmadan, ince dudaklarını tenkit edercesine büküp, şiddetle sözlerine devam etti. «Oğlanları okula almak yeterince kötü. Ama onları gizlice odanıza sokup, ve onlarla... aynı yatakta yakalanmanız-»

Olympia gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

Bu davranış müdürün gözünden kaçmadı. «İstediğin kadar gülebilirsin küçük hanım. Baban gelip iğrenç davranışın yüzünden kovulduğun bu okuldan seni götürürken de gülersin inşallah. Her ikiniz de kovuldunuz. Lucky babanla ilişki kurabildim. Yarın sabah burada olacak. Tabii Bay Stanislopoulos da.» Gözlüklerini uzun burnunun üstüne dikkatle yerleştirdi. Kızların yüzlerine iğrenerek baktı. «Bu arada yarın sabah sizleri velilerinize teslim edene dek odanızdan dışarı çıkmıyacaksınız. Anlaşıldı mı?»

Kendisini yatağın üstüne atan Olympia «Bok» diye bağırdı. «Babam bu işe çok bozulacak. Okuldan kovulduğum zaman gelip beni almaktan ve küçük kızı adına okul idaresinden özür dilemekten nefret eder. Bu kez kovulmıyacağıma dair bana yemin ettirmişti. BOK canına.»

Lucky somurtarak «Benim babam gelmez birini yollar» dedi.

Olympia merakla sordu. «Neden gelmez?»

Lucky omuzlarını silkti. «Çok meşguldür.»

«Hepsi meşgul adamlar.»

«Benim peder hepsinden daha meşgül.»

«Ne iş yapar?»

Lucky tekrar omuzlarını silkti. Sonra kelimeleri özenle seçerek «Milyonlarca işle ilgisi var. Oteller... fabrikalar... yayım-

cılık... aklına ne gelirse her işde parmağı vardır.» Dolabını açıp giysilerini gözden geçirdi.

Olympia tek düze sesle «Marabelle Blue'dan bir parça tadıyor mu?» diye soruverdi.

Lucky hızla dönüp arkadaşının yüzüne baktı. «Ne zamandan beri haberin var?» diye terslendi. Öfkeden yanakları alev alev yanıyordu.

Olympia esneyip gerindi. «Uzun süredir. Bana anlatmanı bekliyordum. Tanrı keşke benim babam da ihtiyar can sıkıcı bir milyoner olacağına ünlü bir katil olsaydı.»

«Hiç kimseye söz etmeme izin yok.»

Olympia homurdandı. «Ne zamandan beri söz dinler oldun? İzin yokmuş ha! ha!»

Birinin esas kimliğini bilmesi Lucky'ı müthiş rahatlattı. Olympia'ya hep açılmak istiyordu ama Gino zorla söz verdirtmişti...

«Onunla tanışmayı çok isterim. Sadece gazetelerde ve dergilerde resimlerini gördüm. Fakat harikulade, kaba, sert, yakışıklı ve meşum bir görünümü var.»

«Meşum mu?» Lucky güldü. Kendisini kolları arasına alıp, kucaklıyan, öpen, güzel kokan adamı anımsayınca, bu tarifi çok garip buldu. Uzun yıllardır birbirlerinden uzak kalmışlardı ama babasını meşum diye tarif edemezdi.

Olympia heyecanla «Anlat bana gerçekten öldürdü mü?» diye sordu.

Lucky kısaca, «Bilmiyorum,» diye yanıtladı. «Hakkında yazılan herşey abartılmış. Bana kendi söyledi. Bu ünü almasının sebebi çünkü...» cümlesinin sonunu getiremedi. Çünkü neden? Allah kahretsin nasıl bilecekti? Gino babasıydı. Bazen onu seviyor, bazen de nefret ediyordu. Önüne Geleni Beceren Gino Santangelo diye yazıyorlardı. Bu kimdi? Gerçekten bilmiyordu. Gerçekten bilmek istemiyordu.

İstemiyor muydu? Belki. Belki istiyordu. Belki bir gün. Yalnız belki...

Gino'nun yönünden Marabelle Blue ile nişanlanmak büyük hataydı. Devamlı ilgi bekleyen intihar meraklısı bir sürtüktü. Onunla neden nişanlandığını anlıyamıyordu. Ona acımış mıydı neydi? Altı aydır birlikte yaşadıkları halde hâlâ sorduğu soru-

nun yanıtını bulamıyordu. Kadını bir an önce başından savmaktan başka istediği yoktu. Gece gündüz hiç durmadan evlenmekten söz ediyordu. Ve oyalamak da çok güçtü.

Peter Richmond'u kadının yaşamından çıkarıp atınca, onun güvenlik örtüsünü de atmıştı. Kadının yanında Peter Richmond gibi birisine gereksinmesi vardı. Güzel ve çekici olduğunu duymak gereksinimindeydi. Onunla düzüşen bir erkek mesleğini tehlikeye atmalıydı. Gino onu istiyordu. Fakat onun peşine takılmakla kendisini de tehlikeye atmak istemiyordu. Peter Richmond'un birdenbire yaşamından çıkması büyük darbeydi. Marabelle bunu idare edemedi. Dünyanın en fazla arzu edilen film yıldızı cezaya çarptırılmış, küçük bir çocuk gibi günlerce yatağından çıkmadan ağladı.

Gino her gün telefon edip hizmetçisiyle konuştu. İlk gün Bayan Blue soğuk aldı dediler. Sonra başı ağrıyor, sonra dişi ağrıyor dediler.

Bu durum stüdyonun hiç hoşuna gitmiyordu. Film çekiminin tam ortasında böyle birdenbire hastalanması, stüdyoya binlerce dolara mal oluyordu. Dört gün sonra hem avukatlarını, hem doktorlarını kadının evine yolladılar. Ertesi gün solgun ve bitkin sete döndü. Yönetmenle kavga edip, öğleden sonra erkenden seti terk etti. Aynı gün akşam üstü saat altıda aldığı çeşitli uyku ilaçlarının etkisiyle kendinden geçmiş halde tam zamanında hastahaneye kaldırılıp midesi yıkandı.

Gino haberi Las Vegas'da aldı. Hemen uçağa atlayıp Los Angeles'deki hastahaneye koştu.

Marabelle yatakta çocuk gibi yatıyordu. Kızarmış cildi, örgülü yağlı saçları ve kocaman solgun mavi gözleriyle on iki yaşından fazla göstermiyordu.

Gino şefkatle «Sen deli misin nesin?» diye sordu.

«Özür dilerim,» diye hıçkırdı. «Her zaman işleri berbat ederim... her zaman...»

Ne söylediğinin farkına varmadan ağzından «Hey yavrum nişanlanmak ister misin?» sözleri dökülüverdi. O zamanlar fena fikir değildi. Gino Santangelo. Marabelle Blue. Amerika'daki Tanrının belası her erkek kıskançlıktan çatlıyacaktı.

Teklifi duyan Marabelle sevinçten deliye döndü. Yalnız küçük bir sorun vardı. Hollywood'a ayak bastığı ilk günlerde emekli bir kovboyla nikahlanmış ve hâlâ da evliydi.

Gino «Önemli değil. Tijuana'da hemen bir boşanma davası ayarlarız. Bu arada sen benim evime taşınırsın,» dedi.

Kadın Bel Air'deki eve taşındıktan birkaç hafta sonra Gino büyük bir hata yaptığını anladı. Marabelle çevirdiği filmi bitirmişti. Bir diğer filmde rol alması çok uzun sürecekti. Vaktinin çoğunu yatakta geçirip, televizyon izliyerek, sinema dergilerini okuyup, yemek yiyerek geçiriyordu. Marabelle Blue - Düşler kraliçesi, seks sembolü - saçlarını taramak zahmetine bile katlanmıyordu.

Gino olanlara inanamıyordu. «Bugün yataktan kalkacak mısın?» diye sormaya başladı.

Kadın mutlulukla gülümserdi. «Belki.» Fakat sık sık bu yanıt olumsuzdu. Yatakta lök gibi yatıyordu. Akşam olunca odanın içinde portakal, soğan turşusu ve Marabelle'nin kendi kokusu karışır —hiç yıkanmazdı— leş gibi kokardı.

Gino tiksiniyordu. Fakat onu nasıl başından def edecekti? Sıradan bir kadın değildi. Muhasebecileri, ajanları, menejerleri, yönetmenleri ve yapımcıları, hayranları olan bir film yıldızıydı.

Yataktan kalkmaya zorlandığı zamanlar da vardı. İki saat yüzüne makyaj yapar, diplerinden bir karış siyah çıkmış, platin sarı saçlarını eşarpla örtüp, kostüm provalarına giderdi. Leş gibi kokarak gidemiyeceği için de yıkanırdı.

Başına ne biçim bela açmıştı? Costa'ya haber saldı. Terslenerek «Onu evimden at,» dedi. «Kaça mal olacağı umrumda değil. Ben New York'a gidiyorum. Ona aramızda herşeyin bittiğini söyle.»

Kadına bunları kendisinin söylemesi gerektiğini biliyordu ama Tanrım onunla anlaşmak geri zekalı bir çocuğa dert anlatmaktan daha zordu. Birkaç gece önce Marabelle ile konuşmaya çabalamıştı. Alt dudağı titreyip, gözleri yaşlarla dolmuş «Bebeğim mutlu değil misin? Seni mutlu edemiyor muyum?» diye sormuştu. Ve onu durdurmaya fırsat kalmadan yataktan yere kaymış, geceliğini sıyırıp çıkarmış, kollarını açıp, en güzel Marabelle Blue sesiyle «Gel beni düz bebeğim o zaman mutlu olursun,» demişti.

Kokmuş uyuz bir kediyi becermeyi yeğlerdi. Onu düzmek mi? Pis kokusunu duyduğu yetmiyor muydu?

Gino evde yokken Costa gelip Marabelle'ye gitmesini söyledi. Kadın gözlerini televizyondan ayırmadan haberi sükunetle karşıladı.

Aynı akşam bileklerini jiletle kesti ve az kaldı geceyi çıkaramıyordu. Banyoda onu çıplak ve kanlar içinde bulan hizmetçi hemen telefonla Costa'ya haber verdi. Durum gazetelere yansımadan ört bas edildi.

Kapana tutulduğunu hisseden Gino öfkeden kudurarak uçağa atladığı gibi ters yüzü Los Angeles'e döndü.

Marabelle çocuk gibi mahcuptu. «Özür dilerim,» diye hıçkırıyordu. «Daha iyi olmaya çalışacağım. Gerçekten çalışacağım. Evlendiğimiz zaman çok iyi olacağım.»

Gino «Herhalde bunuyorum ki onunla evlenmeyi düşündüm» diye Costa'ya içini döktü.

«Sen? Bunuyorsun? Asla dostum.»

Üzüntüyle «Nerdeyse altmış yaşıma geldim,» dedi. «Gençlik günleri geride kaldı.»

Cost arkadaşının omuzuna sevgiyle vurdu. «İkimiz de yaşlanıyoruz. Ama aramızdaki fark ben senden küçük olduğum halde senden yaşlı gösteriyorum.»

«Sen temiz bir yaşam sürdün de ondan. Bahse girerim ki başka bir kadına dönüp yan gözel bakmamışsındır bile. Sen ve Jen hâlâ çocuk gibisiniz.» Gözlerini yere indirip sakladı. Costa yanıt vermedi. Onun Maria'yı düşündüğünü biliyordu.

Telaşla «Lucky nasıl?» diye sordu. «Sık sık mektup yazıyor mu?»

«Hayır. Garip bir çocuk. Noel'de bile burada kalmadı. Eve döndükten iki gün sonra o arkadaşını ziyarete gitti.»

«Sanırım belki Marabelle'nin evde olması-»

«Tanrım ondan ne zaman kurtulacağım. Kadını başımdan attıktan sonra uzun süre çocukların yanında kalıp - onları tanımaya çalışacağım. Costa Tanrı adına doğru söylüyorum ki garip giysiler içinde bir avaza çaldıkları plaklarla okuldan döndükleri zaman evin içinde iki yabancı var sanıyorum. Zaten ben de çok çalıştım... Gelecek yaz onları alıp bir yere tatile götüreceğim.»

Bir hafta sonra Marabelle'den kurtulmak için dahiyane bir çare buldu. Costa'ya «Kocası olacak sersemi ara,» dedi. «Bakalım bize kaça mal olacak.»

Dario Santangelo bir yetmiş boyunda, dimdik uzun ince temiz yüzlü bir delikanlıydı. Güzel beyaz sarı saçları, munta-

zam hatları, hafif güneş yanığı teni, giysilere karşı doğal zevkiyle, yaşından fazla gösteriyordu. Sınıfındaki oğlanların çoğu kısa boylu sivilceli, her zaman birbirleriyle kavga edip, mastürbasyon yapan, kızlardan veya otomobillerden ve sınıfta en etkili şekilde osurmaktan başka söz etmeyen canavarlardı.

Hemen Dario'nun kendilerinden çok farklı olduğunu anladılar ve aralarına sokmadılar. Onlara uymuyordu. Hepsinden akıllıydı, öğretmenler onu seviyorlardı. Oğlanlar da nefret ediyorlardı.

Dario'nun okulda geçireceği zevkli günler hayali bir anda yıkılıverdi. Arkadaş edinebilmek amacıyla gerçek kimliğini açıkladı. Ünlü Gino Santangelo'nun oğlu Dario Santangelo'ydu. Bu itirafının sonunda çocuklar ondan daha fazla nefret ettiler. Ve yaşamını ellerinden geldiğince sefilleştirmek için yapmadıklarını bırakmadılar.

Kendisini sevdirmekten vaz geçip, çocukların iğneli alaylarının ve hakaretlerinin işleyemiyeceği bir kabuğun içine çekildi. Ablasına sürekli okulun fevkalade, çocukların da müthiş olduklarını anlatan mektuplar yazıyordu. Lucky de bu mektuplara asla yanıt vermiyordu. Sanki kardeşini tümüyle unutmuş gibiydi. Yıllarca ikisi birikte olduktan sonra - Lucky İsviçre'deki o okula gitmiş, salak isimli bir kızla tanıştıktan sonra Dario'nun hayatından çekilmişti. Hem de pat diye çekilivermişti. Noel'de kendisiyle birkaç kelime ancak konuşmuştu.

Dario da ona yazmamaya karar verdi. Böylece ödeşecekti. Lucky'nin varlığını tanımamazlıktan gelecekti.

Lucky uyuyamıyordu. Üstüne karabasanlar çöküyordu. Şimşek gibi çakan kopuk kopuk anılar. Mavi bir yüzme havuzu. Güneşli bir gün. Pembe suyun içinde bir raft...

Terden sırsıklam ıslanmış uyandı. Yatağın içinde oturdu. Gerçekten annesi babası olan Olympia'nın yerinde olmak istedi. Boşansalar bile ne fark ederdi? Hiç olmazsa her ikisini de görme şansı vardı.

Yorganları tekmeliyerek attı ve okuldan alınması için Gino'nun kimi göndereceğini merak etti. İçinden Marco'yu yollamasını diledi. Yaptığı yaramazlıkları ona anlatmak istiyordu. Okula kaçamak soktuğu oğlanla yaptıklarını en ince noktalarına kadar duymasını istiyordu. Olympia ile gece odalarına aldık-

ları oğlanlarla yorganların altında çırılçıplak yattıklarını bilmesini istiyordu. Hem de bütün gece. Ha! O zaman kendisinin bacak kadar çocuk olduğunu düşünmezdi. On beş yaşındaydı. Yeterince yaşlı ve çok tecrübeliydi.

L'Evier'den çok geceler kaçıp, Nerdeyse sanatını geliştirmişti. Bir oğlanla yatakta çırılçıplak yatarken bile Nerdeyse ile idare edebiliyordu.

Fakat Marco'yla herşeyi yapardı. Evet. Olympia Marlon Brando ile Herşeyi yapabileceğini söylüyordu. Lucky Marco'da karar kıldı.

New York'tan uçağa binen Gino arkasına yaslanıp, bir Monte Cristo puro yaktı. Önce Lucky'i aldırmak için birini göndermeyi düşünmüştü: Marco, Red veya Costa'yı. Fakat Jennifer kendisinin gitmesini öğütlemişti. «Gino baba olarak bu senin görevin,» diye açıkladı. «Onunla gerçekten ilgilendiğini gösterir.»

«Tanrı aşkına onunla gerçekten ilgileniyorum. Onu elime geçirince eşşek sudan gelene kadar döveceğim.»

Jennifer usulca «Hayır,» dedi. «Böyle bir şey yapmıyacaksın. Onunla konuşarak anlaş.»

«Jen daha onbeş yaşında» diye patladı. «Ne biçim çocuk on beş yaşında düzüşmeye başlar?»

Jennifer usulca «Sen on beş yaşında ne yapıyordun?» diye sordu.

Gino kaşlarını çattı. Zavallı Jen yaşlanıyordu. Ancak salak bir kimse böyle römark yapabilirdi. O erkekti. On beş yaşında istediğini yapabilirdi. Ama kızların durumu başkaydı.

Uçağa binmişti ama neden bindiğine emin değildi. Söylenmesi gereken herşey her yerde söylenebilirdi. New York. Los Angeles. Vegas nerede olursa söylenirdi.

Öyleyse neden yola çıkmış gidiyordu? Jen gitmesini söylediği için mi?

Hostes «Bir şey ister misiniz efendim?» diye sordu.

Duble skoç ısmarladı ve arkasına yaslanıp Marabelle'yi düşündü. Sonunda onu başından def edebilmişti. Kadının kocasını hatırlaması ne parlak dahiyane bir fikirdi. Yakasını kadının elinden eski kocasından iyi kim kurtarabilirdi?

Kovboy eskisi kendisini görmeye gelmişti. Sırtında tepeden

tırnağa daha iyi günler geçirdiği anlaşılan kovboy giysileriyle yüzü güneşten ve rüzgarlardan harabeye dönmüş bir adamdı. Endişeyle «Mary nasıl?» diye sordu.

«Mary?»

Costa telaşla söze karıştı. «Marabelle.»

«Oh evet,» Gino üzüntüyle başını salladı. «Hasta bir çocuk - kendi kendisinin en büyük düşmanı.»

Yaşlı adam başını salladı. «Mary'nin... bazı sorunları vardır.»

«Problem mi? Bok! Problem de daha ciddi.»

«Onunla evlenecek misiniz?»

«Beni dinle. Güzel bir armağanla onu sana geri vereceğim. Mulholland Drive'ın tepesinde ikiniz için bir ev satın aldım. Ev senin - yalnız bu gün saat altıya kadar onu yaşamımdan çıkar, ve götür.»

Böylece sorun çözümlenmişti. Elvada Marabelle Blue! Başından iyi def etmişti. Yüz bin dolara mal olmuştu ama her kuruşunu helal ediyordu. Değerdi!

Baba kız, müdürün ofisinde karşılaştılar: Odanın bir köşesinde kendisini savunurcasına somurtmuş duran kız, diğer köşede öfkeden kudurup somurtan baba.

Odanın içindeki tehlikeli titreşimleri müdürün tane tane konuştuğu İngilizce sözler kesiyordu «...Anladınız mı Bay Saint. Biz L'Evier'de böyle bir davranışı cezalandıramayız. Ebeveyn olarak kızınıza hayatta doğru yolu göstermek sizin göreviniz. Ben sanmıyorum...»

Gino dönüp Lucky'i inceledi. Yıllardır ilk kez kızına doğru dürüst bakıyordu.

Kardeşi gibi uzun boyluydu. Ne zaman büyümüştü? İnce uzun bacaklı genç bir kadın vücuduna sahipti. Görünümü çok çarpıcıydı. Koyu esmer ten, kuzguni siyah saçlar, iri kederli gözler.

Karşıda kendisi duruyordu. Tanrım. Herkes onları birbirlerine benzetirdi - Maria kendilerine korkunç ikizler adını takmıştı - fakat artık benzemekten de öteye bir şeydi. Karşısında duran kendi dişisiydi.

Aynı zamanda bir yabancıydı. Hiç tanımadığı genç bir hanımdı. Hep kendi hatasıydı. Dario ve Lucky'i kendisinden uzak

tutup güven içinde yaşamalarını sağlamak istemişti. İkisini de öyle seviyordu ki... Ve bu gerçekten de korkuyordu. Mahsustan onlardan uzak kalmıştı. Çünkü başına gelen olayların yinelenmesine dayanamıyacağını biliyordu. Güçlüydü ama o kadar da güçlü değildi.

Maria... Maria... Maria... Tanrım içindeki bu acı ne zaman dinecekti?

Her sabah içi sızlıyarak uyanıyordu. Karabasanlar. Her nasılda günün birinde yine Maria'nın kendisine döneceği boş ümit. Korkunç kanlı bir ölümle intikamını almıştı, ama gerçekte intikamın hiç bir anlamı yoktu.

Odanın diğer köşesinde duran Lucky dikkatle babasını inceliyordu. Niçin gelmişti? Neden uşaklarından birini yollamamıştı? Açıkcası çok şaşırmıştı.

Olympia ile babasının gelişini odalarının penceresinden izlemişlerdi.

Olympia «Hey» diye heyecanla bağırdı. «Senin ihtiyar geliyor. Bana gelmez demiştin.»

Tamamen şaşıran Lucky «Ben ge - geleceğini sanmıyordum» diye kekeliyerek yanıtladı.

«İşte geldi... Hmmmm... çooook yakışıklı değil mi?»

Odanın diğer köşesinden babasına bakan Lucky yakışıklı mı değil mi karar vermeye çalışıyordu. Giysileri mükemmeldi. Üç parçalı koyu kostüm, pırıl pırıl ipek gömlek ve kravat. Sık siyah saçları modaya uygun uzunlukta gömleğinin yakasının üstüne düşüyordu. Saçındaki hafif kırlarda çok yakışmıştı.

Yüzüne bakarken babasının kokusunu anımsadı. Baba kokusu. Oh Tanrım. Niçin yine beş yaşında değildi? Niçin kolları arasına alıp, merhamet dilenene dek kendisini kucaklayıp sıkmıyordu?

Gözleri yaşlarla doldu. Öfkeyle onları akıtmamaya çalıştı. Ağalamak zayıflıktı. Okuldan kovulmak kimin umrudaydı? Kesinlikle aldırmıyordu.

Kiralık limuzinin içinde yan yana oturmuş okuldan ayrılırken hiç konuşmadılar. Araba havaalanına doğru hızla yol alırken, Lucky, Gino'nun bir şeyler söylemesini diledi. Çok mu

kızmıştı? Boğazını temizledi. Kendisi bir şeyler söylemek istedi ama sonra vaz geçti.

Sessizlik havaalanına, oradan uçağa ve uçaktan da New York'a kadar sürdü.

New York'a gelince uçaktan indiler, gümrükten geçip, yine siyah bir limuzine bindiler. Lucky şaşırdı. Başka bir uçağa bindirip, dosdoğru Los Angeles'e Bel Air'deki eve postalanacağını sanıyordu. Fakat New York'ta kalacağı besbelliydi —hiç olmazsa bir gece— Çok heyecanlıydı.

Limuzin Beşinci Caddede Central Park'a bakan lüks bir apartmanın önünde durdu. Gino lobiye doğru ilerledi. Lucky de peşinden gitti. Asansöre binip yirmi altıncı kata çıktılar. Frank Sinatra filmlerindeki dubleks katlardan birine girdiler. Tüm möbleler kromdandı. Yerlere postlar serilmişti. Duvarlar aynalarla kaplıydı. Demek Gino New York'ta bu evde yaşıyordu. Esaslı bir yerdi.

«Merhaba canım.»

Sonunda birisi kendisiyle konuşmaya başladı. Boynunda, kulaklarında, bileklerinde inciler, pembe tayyörü ile tombul Jennifer Yenge anne gibi ilgiyle yüzüne bakıyordu.

Lucky yine gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. Bok canına! Sulu gözlü küçük bir bebek mi oluyordu?

Jennifer Yenge kollarını açınca, Lucky koşup ona sarıldı. Bir parfüm bulutu ve sıcaklık kendisini hemen kuşatıverdi.

Jennifer Yenge şefkatle «Gel canım içeriye odaya gidip konuşalım,» dedi. «Anlaşabilmek için en iyi çare konuşmaktır.»

Gino gizli gizli Jennifer'ın Lucky'yi içeri odaya götürüşüne baktı. Ve sonra rahat bir soluk aldı. Kadınlar. Tüm yaşamı boyunca onlarla uğraşmıştı. Fakat Lucky kadın değildi. Tanrı aşkına kendi kızıydı. Eğer o boktan fiyakalı okulda gerçek kimliğini bilselerdi, kızının odasına zorla girmeye kalkan o yabancı azgın keratayı yakalayıp, pis hayalarından tavana asardı.

Lucky çok çarpıcı bir kızdı - gerçek şimdi kafasına dank etti. Halbuki ona hâlâ çocuk gözüyle bakıyordu. Fakat öyle bir yaşa gelmişti ki - yabancı olsun olmasın azgın küçük keratalar peşinden koşacaklardı. On beşindeydi. Bir ay sonra on altıya basacaktı. Başvurup, öğüt verecek kimi vardı? Kendisine kesinlikle baş vurmazdı. Onunla konuşabilecek aklı başında Jenni-

fer vardı - Ve eğer Gino tekrar herhangi bir oğlanın Lucky'den faydalanmaya kalktığını duyarsa her ikisinin de boyunlarını koparacığını açıklıyacaktı.

Gino Santangelo'nun kızıydı. Ve Tanrı aşkına bunun ne anlama geldiğini öğrenmesi gerekti.

Büyükleri kandırmak ne kadar kolaydı. Jennifer Yenge iyi, tatlı kadındı ama bir ayağa hâlâ Taş Devrinde yaşıyordu. Konuşması inanılacak gibi değildi. Tevazu, kendine saygı, şeref namus sözleri yumuşak boyasız dudaklarından çöplük gibi dökülüyordu. Sonunda Lucky onun ne demek istediğini anladı. Ulu Babanın neyi duymak istediğini anladı. Evet, oğlan odasına zorla girmişti. Fakat onunla mücadele edip iffetini korumuştu ve birisinin imdadına gelmesine dua ederken, duaları kabul olmuş ve imdat jimnastik öğretmeni şekline bürünüp, odadan içeri dalmış... ölümden daha korkunç bir yazgıdan kendisini kurtarmıştı. Acaba fazla mı abartıyordu? Hayır Jennifer Yenge böyle düşünmüyordu.

Tanrıya şükür kendisinin de çırılçıplak olduğu gerçeği su yüzüne çıkmadı. Ne de Olympia'nın yatağında da bir oğlanın bulunması.

Temize çıkmak çok kolaydı. Kısa süre sonra Jennifer Yengenin alnında beliren ilgi ve endişe kırışıklıkları yok oldular. «Baban çok rahatlıyacak» diye mırıldandı. «Tabii senin bekaretinden... asla şüphe etmemişti.»

Bekaret! Jennifer Yenge çok komiksin!

Lucky telaşla «Marco nerede?» diye sordu.

Jennifer Yenge boş gözlerle baka kaldı. «Marco?»

Lucky sabırsızca «Babamın Marco'su» diye yanıtladı. «Biliyorsun.»

«Hayır bilmiyorum.» Jennifer birkaç kez gözlerini kırptı. «Marco... Marco... Ah, evet, Bee'nin oğlu.»

Bee'nin oğlu? Tanrının belası Bee de kimdi? Lucky aldırmaz göründü. «Evet. O nerede?»

«Bilmiyorum canım. Herhalde Los Angeles'dedir.» Komik kız babasına benzediği kadar - onun gibi konuşuyordu.

Sohbet sona erdi. Jennifer Yenge, Ulu Babaya rapor vermeye hazırdı.

Lucky endişeyle «Hey ben burada mı kalacağım?» diye sordu.

Jennifer şaşırdı. «Baban söylemedi mi? Connecticut'da yatılı bir okula yazıldın. Yarın oraya gideceksin.»

«Oh.» Çok bozuldu. Hayır. Gino söylememişti. Ama tam babasına uygun davranıştı değil mi? Planlar yapıp, istediği şekilde hareket etmek. Kızına ne istediğini sormayı unutmak.

Connecticut'da özel bir yatılı okul! Bok canına! İki kez bok canına! Üç kez bok canına! Tekrar okula gitmek hayatında en son istediği şeydi.

«Yavrum orayı çok seveceksin. Yüzme havuzu var, atlar var. Atları seviyorsun değil mi?» Jen küçük kızının hâlâ bakire olduğu güvencesini verince, Gino kızının karşısında daha rahattı.

«Atlar» Lucky yüzünü buruşturdu. «Atlardan nefret ederim.»

«Hey» Gino işlemeli peçeteyi alıp, dudaklarını sildi. Tanrının belası kuşkonmaz! Tanrının belası salak aşçıya bu masada kuşkonmaz servisi yapılmasını istemediğini kaç kez söyliyecekti? «Atlara karşı böyle güçlü nefret beslememelisin. Biliyorsun insanın en iyi dostu falan filan saçmalığını.»

En kurumlu haliyle kasılıp, babasını küçük düşürmek amacıyla «İnsanların en iyi dostu köpeklerdir baba,» dedi.

Her zamanki gibi yine son sözün kendisinde kalmasını istediğinden «Yavrum insanın en iyi dostu paradır,» diye düzeltti. «Ve bunu hiç aklından çıkarma.»

Ondan nasıl nefret ediyordu! Kısa boylu, küstah, cahil ve kabaydı.

Onu nasıl seviyordu! Yakışıklı, sert, şık giyinen çok seksi erkekti.

Kederle kuşkonmazın ucundan ısırdı, çenesinden aşağıya akan yağı diliyle yaladı. Çekinerek «Düşünüyordum» diye söze başladı.

«Evet?» Bir gözünü televizyondan hiç ayırmıyordu ve böyle konuşmakta ısrar ediyordu. Herhalde Marabelle Blue günlerinden kalma bir alışkanlıktı?

«Evet yani demek istiyorum ki... birkaç ay sonra on altı yaşına basacağım. Niçin beni tekrar okula gönderiyorsun?»

«Eğitim sana çok şeyler öğretecek.» Tüm ilgisini at yarışları sonuçlarına verdi.

«Hiç şüphesiz,» diye mırıldandı.

«Ha?»

İnatla «Artık okula gitmesem,» dedi.

«Öyle mi?» Tembelce güldü. «Bütün gün ne yapacaksın?»

«Bir çok şey yapabilirim.»

«Örneğin ne gibi?»

«Seninle birlikte olabilirim. Seninle dolaşıp, işlerini filan öğrenebilirim.»

Yerinden fırladı. Gözlerini hemen televizyondan çekip bakışlarını tüm gücüyle kızına dikti. On beş yaşında bir çocuk! Bir kız! Alay mı ediyordu? Lucky terslenerek «Alay etmiyorum,» dedi. «Çocukların aile işine merak sarmaları gerekmez mi?»

Kendisiyle dalga geçip, çocukca garip bir şaka yapıyordu. Keşke Costa ve Jen yemeğe kalsalardı işler daha kolaylaşırdı diye düşündü. «Bak beni dinle. Okulu bitir. Koleje git. Bir delikanlıyla tanışıp evlen. Bu benim çok daha hoşuma gider.»

Ölümcül kara Santangelo gözlerini kısıp cesaretle karşı koydu. «Bana göre çok boktan.»

Öldürürcesine gözlerini kızının üzerine dikti. «Karşımda pis pis konuşma çocuk. Ben ne dersem onu yapacaksın. Sonunda bana teşekkür edeceksin.»

Öfkeyle babasının yüzüne baktı.

«Hiç iyi eğitim görecek fırsat bulamadım. Ne yabancı okul filan hayaldi. Senin yaşına varmadan çok önce, sokaklarda ekmeğimi kazanmak için kıçımdan ter damlıyordu - ne kadar şanslı olduğunu hiç aklından çıkarma.» Bu sözleri söyler söylemez Maria'nın doğum yaptıktan sonra çok güzel yumuşacık ve solgun hastahanede yatışını anımsadı.

Kızlarına Lucky adını taktıkları günü anımsadı. Tanrım Maria'yı geri getirebilseydi...

«Yeni kız... yeni kız... yeni kız... Nereye gitse bu fısıltılar peşini bırakmıyorlardı. Connecticut'daki lüks özel yatılı okul - daha çok lüks özel bir hapishaneye benziyordu - üniforma giymek zorunluydu. Öğretmen ismi altında gardiyanlar dolaşıyorlardı. Ve kendini beğenmiş kasıntı kızları görür görmez Lucky hepsinden nefret etti.

İki gün sonra burada fazla kalamıyacağını anladı.

Bir hafta sonra buradan hemen çıkması gerektiğini biliyordu.

Olympia'nın telefon numaraları listesi elindeydi. Gino'ya telefon etme numarasıyla matematik dersini asıp, arkadaşının izini bulmaya çalıştı.

Olympia, Paris'de babasının Foch Caddesindeki evinde ka-

lıyordu ve Rusça dil kurslarına devam ediyordu. Telefonda «Çok sıkılıyorum,» diye bağırdı. «Rusça öğrenmeye çalışan insanları bir gözünün önüne getir. Öğğğğ.»

Lucky «Bu korkunç mezbeleliğe kapanmaktan çok daha iyidir,» diye inledi. «Buradan çıkmam gerek. Ne önerirsin?»

Olympia açıkca «Evet,» dedi «Bir uçağa atla buraya yanıma gel. Babamın arabalarından birini yürütüp, Güney Fransa'ya ineriz. Çooook... hari...kaaa olur. Var mısın?»

«Oh. Tabii. Buradan çıktığımı farzedelim. Peki para yerine ne kullanacağım? Cebimde tam yirmi üç dolar on beş sentim var.»

Olympia neşeyle «Sorun değil,» dedi. Burada binlerce telex makinası var. Kennedy havaalanına bir bilet bırakılmasını emrederim. Benim adımı kullanırız. Sen oradan çık. Gerisini bana bırak. Pasaportun yanında mı?»

«Tabii.»

Birkaç dakika daha konuşup planlar yaptılar. Telefonu kapattığı zaman Lucky de bu işin çok kolay olacağına Olympia kadar inançlıydı. Gerçekten de çok kolay oldu.

Ertesi sabah şafak vakti okuldan kaçtı. Havaalanına dek birkaç kez otostop yaptı. Pan American kontuarından Bayan Olympia Stanislopoulos adına kesilen bileti aldı, öğle vakti Paris'e doğru uçuyordu.

Orly havaalanına ayak basınca anlaştıkları şekilde Olympia'ya telefon edip geldiğini bildirince, kız sevinçle bağırdı. Kendisini havaalanından alana dek hiç bir yere kımıldamamasını söyledi.

Üç saat sonra Olympia'nın fişek gibi kullandığı beyaz spor Mercedes'le Cote d'Azur yoluna çıktılar.

Olympia heyecanlı bir mutlulukla bağırdı. «Tan...rım. Bütün yıl hiç bu kadar eğlenmemiştim. Santangelo ne olursan ol - hiç de korkak bir bok değilsin.»

Lucky sırıttı. «Çok kolay oldu.»

«Sana söylemiştim.» Olympia, Paris'in dışına doğru hızla yol alırken, sıska bir kediyi ezmemek için direksiyonu kuvvetle yana kırdı. «Sana sözünü ettiğim notları bıraktın mı?»

«Bir tane Gino'ya bir de okula bıraktım. Düşünmek için biraz zamana gereksindiğimi, beni merak etmemelerini. L.A. doğru yola çıktığımı falan filan bildiren çok içten yazılmış çöplük gibi saçmalıklar.»

«Çok güzel. Onlar ne olup bittiğini anlayana dek biz çokton uzaklaşmış keyfimize dalmış olacağız.» Uzanıp çantasından sert bir Gitane sigarası alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. «Evin kahyasına annemi görmeye gittiğimi söyledim. İhtiyar cadı zar zor İngilizce konuşuyor - hem benim varlığıma tahammül edemediği için evden ayrılışıma çok sevindi. Bebeğim kendi başımıza kaldık. Haydi günümüzü gün edip eğlenmeye bakalım.»

GINO
1966

Güç. Önemliydi. Hem de çok önemliydi. İnsan gücü eline geçirince doymak bilmiyordu. Her zaman bir şeylerin eksikliği duyuluyordu. Tırmanılacak başka bir doruk... Mükemmel bir anlaşma...

Gino sık sık neden böylesine çok çalıştığını düşünürdü. Oraya buraya her yere koşuşturup, insanları avucunun içine alıp, ona buna iyilikler yapma...

Sevgili arkadaşı Costa sırası geldikçe belki bin kez «Elinde hem yasal hem de kaba kuvvet var. Niçin işlerini yasal uçtan yönetmiyorsun?» diye sorardı. Costa çuvallar dolusu para kazanan Mirage'ın lisansını elinde tutuyordu. Fakat avukat kafasıyla düşünen avukattı. İşleri hep kolay yönünden çözümlemeye çalışırdı. Elini çamura bulaştırmak istemezdi. Zavallı Costa. Her zaman mücadele eder. Her zaman ayağını denk almasını uyarırdı. Fakat milyonlarca kazancının üstüne milyonlar eklemekten de geri kalmazdı.

Bahama'larda iki yıl önce açılan Princess Saint Otel/Gazino mükemmel iş yapıyordu. Sonra Avrupa'daki kumar yatırımları vardı. Ve buna benzer daha nice işler.

Evet. İşler çok parlaktı. Dünyanın her yanında banka hesapları açmışlardı. Ülkeden dışarıya kaçırılan paralar aklanıp paklanıp, geri geliyordu. Ve yasal yatırımlara, vakıf fonlarına, yeni işlere yatırılıyordu.

Gino hayatın tadını çıkarıyordu. İyi bir yaşamdı. Arada sırada oradan buradan saldırılara uğruyordu ama baş edemiyeceği şeyler değillerdi.

Kötü zamanarı hiç yara almadan atlatmıştı. Önce bin dokuz yüz otuzlarda Dewey Komisyonu tehlikesi baş göstermişti. Sonra 1950'de örgütlenmiş suçları soruşturmak için Kefauver Komitesi kurulmuştu. Yakın zamanlarda altmışların başlarında, Baş Savcı Bobby Kennedy suç eylemlerinin her yönünü inceden inceye soruşturmayı aklına koymuştu, sonra Valachi -

küçük bir kabadayı, kimin kime nerde ne yaptığını tarihleri, yerleri ve zamanlarıyla açıklayıp, bülbül gibi ötmüştü.

Gino'ya bu işlerle olan ilgisi sorulduğunda, konuşmama yeminine sadık kalıp asla itiraflarda bulunmamıştı. Yetkililer, kendisini itham edebilecekleri hiç bir suç bulamamışlardı. Ve soruşturmadan elini kolunu özgürce sallıyarak çıkmıştı. Aldo'nun dediği gibi çok şanslıydı. Sağlığı iyice bozulan Aldo tüm işlerden elini eteğini çekmişti. Şimdi Riccaddi'de karısına yardım ediyordu.

Gino yeni bir hayal peşindeydi. Bir plan. Gerçekten düş olan bir plan.

Las Vegas'da bugüne dek kurulan otellerin en büyüğünü ve en lüksünü, en güzelini inşa edecekti.

Jake'ın düş çocuğu Mirage'ın doğuşundan beri Las Vegas tanınmıyacak kadar değişmişti. Caesar's Palace gibi yeni kuruluşlarla kıyaslandığında Mirage onların yanında kenef gibi kalıyordu. Oh, tabii şık bir kenef —sadık müşterileriyle— fakat yine de kenefti. Gino daha büyük ve daha iyisini istiyordu. Kente kendi izini bırakacak bir otel kurmak istiyordu. Tüm dünyanın ağzından düşüremiyeceği özel bir şey kurmak istiyordu.

Otelin inşa edileceği arsayı bulmuş, şimdi çeşitli mimarlardan fikirler alıyordu. Gino düşüncesini ilk kez Costa'ya açıkladığı zaman, adam «Bize büyük bir servete mal olacak» diye inlemişti. «Başımıza ne dertler çıkacak. Tanrım. İnşaat maliyet fiatları her gün yükseliyor. Sendikayı da bir araya toplamamız gerek. Yıllar sonra eline geçecek kâr için kim para yatırımı yapar? Vergi memurları da ensemizde soluyorlar.»

Bazen Costa kocakarı gibi dudu ediyordu. Gino dünyanın en güzel otelini kuracaktı. Ve Magiriano ismini taşıyacaktı. Maria ve Gino'nun karışımı. Aşklarının abidesi olacaktı.

Lucky'i bir kez daha okula kapattıktan sonra Gino New York'ta oyalanmadı.

Connecticut. İyi bir seçim yapmıştı. Lucky kısa zamanda oraya alışacaktı. Peter Richmond'un, at gibi iri, iyi yetiştirilmiş cazibeli karısı Betty tavsiye etmişti. Betty büyük kızından söz ederek «Koleje gitmeden önce Loretta'yı o okula yolladık. Her zaman göklere uçurur,» diye güvence vermişti.

Gino dalgınlıkla Betty Richmond gibi bir kadınla yatmak nasıl olur diye düşündü. Düşünemiyordu. Çıplakken herhalde

bir deri bir kemikti. Peter Richmond'un Marabelle Blue'nun yumuşak kadınca kıvrımlarından neden zevk aldığını anlıyordu.

İki adamın arasında bir tür dostluk gelişmişti. Tabii gizli dostluktu. Fakat Gino, Senatör adına birçok iyilikler yapmıştı. Küçük iyilikler. Büyük iyilikler. Ama hep gizli iyilikler.

Gino ona yardım etmekten zevk alıyordu. Farklı sosyal seviyeden arkadaşlar edinmekten her zaman hoşlanıyordu. Hem Senatör Peter Richmond'un ileride gerçekten çok önemli biri olacağından kesinlikle emindi.

New York'tan dosdoğru Washington'a uçtu. İlk kez Richmond'ların Georgetown malikanesine hafta sonu geçirmek üzere davet edilmişti. Niçin davet edildiğini çok iyi biliyordu. Betty Richmond yardım derneklerinden biri adına gala gecesi düzenliyecekti. Ve o geceyi de Mirage'da düzenlemek istiyordu. Gino'dan otelin salonlarını yardım derneği adına verilecek baloya açmasını istiyecekti.

Kadının ne istediğini biliyordu ama belli etmiyordu. Betty Richmond düşlerini gerçekleştirmeyi umuyorsa rica etmeyi öğrenecekti. Gino da ona «Evet. Tabii canım, tabii. Sana nasıl hayır diyebilirim?» diye yanıt verecekti.

Herşey tiyatroydu. Ama izlenmesi gereken kurallar vardı. Kadın günün birinde bunu öğrenecekti.

Toplar kurşun gibi vınlıyarak raketlere çarpıyordu. Sayılar birbirlerini takip ediyorlardı. Gino kortun dışında dolaşarak oyunu izliyordu.

Betyy Richmond oğlu Craven'e karşı oynuyordu. Ve Gino'nun anladığı kadarıyla zavallı çocuğun canına okuyordu. Oğlana Craven adını taktıkları yetişmiyormuş gibi garibi her sporda da mağlup ediyorlardı.

Betty attığı kuvvetli servisten sonra Gino'ya elini salladı. Craven havaya sıçrayıp topu karşılamak istedi, fakat ıskaladı ve sefilce yere düştü.

Betty «Oyun» diye şakıdı. Oğlunun yere düşmesine boş verip, neşeyle Gino'yu karşılamaya gitti. Çup, çup iki yanağına kısa öpücükler kondurdu.

İri gösterişli bir kadındı. Uzun boylu ve güçlüydü. İnsanın

içine işleyen delici kahverengi gözleri vardı. Saçları da koyu kızıldı. Beyaz tenis şortu ve ayaklarında lastik papuçlar vardı. Saçlarını genç kız gibi örüp iki yandan sallamıştı. Gören kırk bir yaşında olduğuna inanmazdı.

«Bugün nasılız?» diye sordu. «Oyuna hazır mısın?»

Gino güldü. «İçkiye hazırım.»

Betty kaşlarını çattı. «Herkesin spor yapması gerek.»

«Biliyorum. Ne zaman karşılaşsak hep aynı şeyi söylüyorsun.»

«Ve sen de her zaman günün birinde spora başlıyacağına söz veriyorsun.»

«Başlıyacağım. Başlıyacağım.»

Kadın Gino'nun kolunu tutup sıktı.

Erkek yüzünü buruşturdu. Karının gücünden haberi yoktu.

«Haydi küçük bir oyun» diye israr etti.

«Olmaz. Senin küçük oyununla benim küçük oyunumun arasında dağlar kadar fark var.»

Craven setin üstünden atladı. Yirmi bir yaşında, bir seksen boyunda, sopa gibi zayıf bir oğlandı. Çirkin sayılmazdı ama dünyanın en dinamik adamı müsabakasında da dereceye giremezdi. «Merhaba Gino,» dedi.

«Merhaba oğlum. Nasıl gidiyor?»

«Fena değil. Bir iş teklifi aldım. Pek öyle ahım şahım değil ama-»

Betty terslendi. «Daha sonra anlatırsın. Cray. Köpekler saldırmadan topları kutuya koy.»

«Peki anne.»

Betty Gino'nun koluna girdi. Eve doğru yürürlerken «Gelebildiğine çok sevindim. Ne zamandır sana sormak istediğim bir şey...» dedi.

Bayan Richmond vaktini boşa harcamaktan hoşlanmıyordu. Harika bir first lady olurdu. Aktif. Sportif, Direkt. Amerika bundan daha iyi ne istiyebilirdi?

Daha sonra gece, konuk yatak odasında yatan Gino görmeyen gözlerle tavana bakıyordu. Midesinde yeni beliren ülser sancıyordu. Ağır yemeklere, el sürmemeliydi. Fakat limonlu taze istiridyelere, nar gibi kızarmış rosbife, Grand Marnier soslu taze toplanmış çileklere kim dayanabilirdi?

Betty Richmond'un yemekleri meşhurdu. On iki kişilik davetli grubu da çok uyumluydu. Richmond'lar oğulları Craven,

üç çift ve Gino'nun meşgul olması gereken iki hanım. Richmond'lar kendisini satılık mal mı sanıyorlardı? O ki Hollywood yıldızlarını, New York mankenlerini, Las Vegas revü kızlarını istese seçemez miydi?

Elli dokuz yaşındaydı. Yaşasaydı Maria da otuz yedi olacaktı. Her yıl karısının doğum gününü, tek başına East Hampton'daki evin havuz başında kutluyordu. Evet, o evi satmamıştı. Etrafını elektrikli tellerle çevirtip, bahçeyi kendi haline terk etmişti.

Maria bahçede ilk seviştikleri ağacın altında gömülüydü. Evin içi de karısının öldüğü günkü gibi el değmeden duruyordu. Kendisinden başka oraya hiç kimsenin gitmesine izin vermiyordu. Her yıl, Maria'nın doğum gününde gidiyordu. Ve o günün gelmesini dört gözle bekliyordu. Maria'nın yerini ve anısını hangi kadın silebilirdi?

Kapının çalınmasına şaşırdı. Saatine baktı. Sabahın iki buçuğuydu.. «Kim o?» diye seslendi.

Kapı usulca açıldı. Betty Richmond eşikte duruyordu. Üstünde belini sıkıca bağladığı şeftali rengi saten bir sabahlık vardı. Koyu kızıl kıvırcık saçları omuzlarına dökülmüştü. Terslenerek «Üstünü örtmeye geldim,» dedi. Öylesine ters konuşmuştu ki Gino kadının hafifçe dilinin dolandığını az kaldı fark etmiyecekti.

Silahını tutan eli gevşedi ve ihtiyatla yastığının altına soktu. Usulca «Çok rahatım teşekkür ederim Betty» dedi.

Dili dolanarak «Tabii rahatsın,» dedi ve arkasındaki kapıyı örtüp, yatağa yaklaştı. «Ama ben değilim.»

Gino ne yapması gerektiğini düşünürken, kadın sırtındaki sabahlığı geniş omuzlarından sıyırıp attı ve çırıl çıplak karşısında durdu. «Bay Santangelo - ailenin ve Tanrının belası tüm dünyanın dostu - beni düzmenizi istiyorum.»

Şaşkınlıktan bir an Gino'nun dili tutuldu. Kadın orospuydu. Sesini yükseltmeden yavaşça, «Sabahlığını giy. Ve Peter'in yanına git,» dedi.

Aman dikkatli davran. Kadın incinmesin... «İstemediğimi söylemedim. Fakat durum-»

«Durum şu Peter kız arkadaşını ziyarete gitti ve herhalde işe yaramaz aletini şu anda salak karının ağzına sokuyordur. Burada oturup onu beklemeye hiç niyetim yok.»

«Benim iki kişi arasında kalmaya niyetim yok.»

Kadın omuzlarını silkti. Vücudunun her yanı adeleydi. Küçük sivri memeler, geniş kalçalar ve güçlü baldırlar.

«Beni çekici bulduğunu sanıyordum-» diye söze başladı.

Gino telaşla sözünü kesti «Evet buluyorum.»

Davet edilmeyi beklemeden Gino'nun koynuna giriverdi. Boguk sesle «Söz veriyorum Peter'a söylemem,» dedi.

Ve sözleri, o güne dek bildiği en atletik düzüşme izledi. Kadın Gino'nun şeyini sanki uzun bir tenis topu gibi içeri dışarı sıkıp duruyordu. İçeri. Dışarı. Yukarı ,aşağı. Etrafında. Yakınında, Dışarı. İçeri Oyun.

İkinci raund. Yine aynı görülmemiş çalışma. Sonra kadın kalkıp gitti. Gino uykuya daldı. Sabahleyin uyanınca, belki çılgın bir düş gördüm diye düşündü.

Olympia, arabayı, yolda sanki kendisinden başka vasıta yokmuş gibi kullanıyordu Çılgınca hızla çekilin önümden yoksa karışmam ha dercesine ilerliyordu. Güney Fransa yolculuğu, beş kez benzin sayısız sandöviç ve Coca - Cola molaları arasında tam yirmi iki saat sürdü.

Dört saatlik virajlı köy yollarındaki hızlı seanstan sonra Lucky «Ehliyetin var mı?» diye sordu.

Olympia neşeyle «Ehliyet mi? O da nesi?» diye yanıt verdi.

Lucky daha fazla kurcalamadı. Arkasına yaslanıp, gözlerini kapadı ve başlarına bir kaza gelmemesine dua etti.

İkisinin yanındaki toplam doksan dört dolar para her durdukları yerde biraz daha hızla eriyordu. Baştan çıkarıcı oteller ve küçük pansiyonları görmemezlikten geliyorlardı.

Olympia «Cennes'a gidince, halamın villasında kalırız,» dedi. «Hala oraya hiç gitmez - sadece Eylül ayında bir hafta kullanır. Harika bir yerdir - herhalde her taraf kilitlidir, ama içeri girebileceğimiz bir yol biliyorum. Anne ve babamın bana ayıracak vakitleri olmadığı zamanlar dadımla birlikte yazları o evde geçirirdim,» diye kederle güldü. «O günlerle bu gün arasında pek fazla fark yok. Ama artık sesim çıktığı için beni kolayca paketleyip istedikleri yere gönderemiyorlar.»

Lucky onun neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Gino ile New York'taki dairesinde yemek yedikleri akşam, birlikte olmalarından babasının çok sıkıldığını hissetmişti. Babasını rahatsız ettiğini sezinlemişti. Ve ağzını açmasına fırsat vermemişti - kendi gölgesi olmasını istiyordu. Marco'nun nerede olduğunu soracak cesareti bile bulamamıştı.

Ulu Baba kaçtığını duyunca ne yapacak diye merak etti. Köpürecekti ama ne yapalım? Kendisini yakalayıp, başka bir okula tıkmaktan başka elinden bir şey gelmezdi. Ve babasının aklı başına gelene dek Lucky de yerleştirildiği her okuldan kaçacaktı.

Niçin iş idaresini öğrenemiyecekti? Kendisi için çizdiği yolu izlemeye hiç niyeti yoktu. Okul. Kolej. Evlilik, Hayır efendim hiç yolu yoktu. Babası gibi olmak istiyordu. Zengin. Güçlü, Saygı değer. Vereceği emirlerin anında yerine getirilmesini istiyordu. Tıpkı babasına yaptıkları gibi.

Kayalardan oyulmuş, dar yolda tam gaz ilerleyen Olympia «Vaziyetimiz iyi. Az önce Saint Tropez girişini geçtik. Bir saat sonra evdeyiz.»

Lucky elinin tersiyle alnında biriken ter damlacıklarını sildi. Aylardan Mayıs olmasına rağmen hava alışılmadık şekilde sıcaktı. Ve küçük spor arabanın içinde kendileri de alışılmadık şekilde güneşin altında yolculuk yapıyorlardı. Gülerek «Bahse girerim ki ikimiz de pislikten kokuyoruz,» dedi. «Kokmuş iki küçük bakire.»

Olympia «Sözünü düzelt,» dedi.

«Ha?»

«Eve varınca sana anlatacaktım. Yani yüzme havuzunun yanında uzanıp, beyaz şaraplarımızı yudumlarken falan filan!»

«Yani... yaptın mı?»

Olympia'nın ıslak dudaklarının üstünde gülümseme uçuştu. «Evet.»

Lucky heyecanla öne doğru iğildi. «Ne zaman? Kimle? Nasıldı?»

Olympia otoyolun ortasındaki taş yığınına çarpmamak için direksiyonu kırdı. Burnunu kırıştırarak «Korkunçtu» dedi. «Nerdeyse'den vaz geçme çok daha eğlenceli.»

Olympia'nın tahmin ettiği gibi halasının villası dışardan gelecek tehlikelere karşı tüm panjurları sıkı sıkı kapanmıştı. Ev şahane mimoza ve yasemin bahçeleri içinde, Cannes'nin arkasındaki tepeler üstüne inşa edilmişti.

Arabadan fırlayan Olympia, demir oymalı bahçe kapısını açtı ve sonra arabayı, açık pembe villaya doğru sürdü. «Güzel değil mi?»

Lucky içini çekti. «Muhteşem. Hırsız gibi içeri girdiğimize kızmıyacağına emin misin?»

Olympia bilmiş bilmiş, «Onun haberi olmıyacak değil mi?» diye yanıtladı. «Hem canını üzme - o yalnızca Balanciaga veya Balmain'nin iflas ettiğini duyarsa kızar. Çünkü giyim delisidir.»

Arabayı park ettiler. Olympia özel giriş yolunu gösterdi.

Şeftali ağacına tırmanıp, yukarı katların panjurlarından birinin kırık mandalını kurcaladı. Pencereyi zorlıyarak açıp içeri girdi.

Lucky sabrsızca ön kapıda bekledi. Birkaç dakika sonra Olympia evdeki yedek anahtarlarla kapıyı açtı. «Zevkli Dakikalar Evine hoş geldiniz,» diye kıkırdadı.

Ev Yunan parasının satın aldığı Fransız zevkiyle döşenmişti. Möblelerin çoğunun üstüne tozlanmasın diye örtüler örtülmüştü ama, bazılarının köşelerinden kropen çiçekli koltuklar, parlak deri masalar görünüyordu. Her tarafı örümcek ağı kaplamıştı.

«Yılda sadece bir hafta kullandığını sana söylemiştim,» diye Olympia açıkladı. Temizlikçi kuvvetler o gelmeden birkaç gün önce gelip temizlik yaparlar. Burada aylarca kalabileceğimizin farkında mısın? Kimsenin bizi burada aramak aklına gelmez.»

Lucky aylarca kayıplar listesinde kalmak niyetinde değildi. Belki haftalarca kalabilirdi ama aylarca kalabilir miydi? Haydi Costa'yı Jennifer Yenge ve Dario'yu bir yana bırak, Gino endişeden deliye dönerdi. Dario'ya da mektup yazmalıydı. Aylardan beri yazmaya niyetlendiği halde hep unutuyordu. Merak ve heyecanla «Kiminle yattın?» diye sordu.

«Babamın öldürülmesi gerektiğini ve benim de hayat hakkında en ufak bilgim olmadığını israr eden, pis bir Fransız piçiyle yattım. Bir gece gizlice onu eve aldım. Nerdeyse ile yetinmedi. Bir de gümüş kül tablası yürüttü. Çok feciydi. Babamın çalışma odasındaki deri divanın üstünde kanlar içinde kaldım. Düşünmek bile istemiyorum. Tanrıya şükür ertesi gün sen telefon ettin. O korkunç Rusça dil kursuna gidip de tekrar onunla yüz yüze gelmeye cesaretim yoktu.»

Akşama dek villayı istedikleri duruma soktular. Olympia «Bir odayı kullanalım» diye düşüncesini açıkladı. «Buradan ayrılırken, temizleyip toplaması kolay olur.»

Lucky aşağı katta mutfağın yanındaki geniş odayı kullanmayı önerdi. İki tane yatak olan divan, yeşil çuha oyun masası ve üç büyük koltuk vardı.

Olympia burnunu kıvırarak «Burası hizmetkârların odası,» dedi.

İki küçük çantanın içindeki birkaç giysiyi ve makyaj malzemelerini çıkartıp yerleştirmek uzun sürmedi.

Mutfaktaki buzdolabında, şarap, bira ve gazoz vardı. De-

lapların birinde patates çipsleri, fındıklar, ve yirmi dört kutu ton balığı buldular. Lucky heyecanla «Güzel bir ziyafet çekeriz,» diye bağırdı.

Olympia «Oh hayır, bu gece olmaz,» diye karşı koydu. «Bu gece kente inip kendimize gerçek bir ziyafet çekeceğiz. Koca bir tabak buyabez, bayanezli taze istakozlar... Ummmm... Ne güzel değil mi?»

«Fakat paramız yok.»

Olympia sırıttı. «Lucky senin gibi akıllı bir kız bazen çoook aptal oluyor. Diri genç vücutlarımız varken paraya kimin gereksinmesi var?»

Ünlü Cannes Film Festivali son günlerini yaşıyordu. Yalnızca hâlâ bir iş kapmayı ümit eden üç kağıtçılar, bir anlaşma ayarlamayı düşleyen, talihsiz ayak takımı. Ellerinde çekebilecekleri hiç filmleri olmayan talihsiz yapımcılar ve koca memeli, yapay gülüşlü, talihsiz figuranlardan gayri kimse kalmamıştı.

Warris Charters de talihsiz yapımcılar kategorisine giriyordu. Cannes'a elinde iki değerli malla geldiğini sanıyordu. Her iki değerlendirmesinde de yanılmıştı.

Değerli mallardan birincisi: Pippa Sanchez'di. Elli yılarında birkaç İspanyol yapımı filmde baş rol oynayan Meksikalı kurnaz yıldız. Kırk yaşlarındaydı ama —kendisi otuz beş yaşında olduğunda israr ediyordu— gerçekten otuz beş yaşında gösteriyordu. Fakat Warris onun gerçek yaşını biliyordu. Bir ay önce Bayan Sanchez Madrid'e kendisine yanaşınca, hakkında epey bilgi toplamıştı.

Bir partide de tanışmışlardı. Pippa «Bay Charters, sizin ÖPÜCÜK ve ÖLÜM adlı filminizi gördüm - bayıldım. Elimde sizin seveceğinizi tahmin ettiğim bir senaryo var,» demişti.

ÖPÜCÜK ve ÖLÜM kendisini şöhrete ulaştıracağını ümit ettiği tek filmdi. 1959 yılında Paris'de yedi yüz bin dolara çevrilecek film tam onaltı milyon dolara mal olmuştu. Elini neye atsa boka çeviriyordu.

İkinci malsa: Pippa Sanchez'in senaryosuydu. VUR ve ÖLDÜR adını taşıyan vurucu kırıcı şiddet dolu bir eserdi. Yirmili ve otuzlu yıllarda altın kalpli bir gangsterin öyküsünü anlatıyordu.

Warris eline iyi bir şey geçirdiğine inanıyordu. Lokum gibi

bir şeydi. Yirmi üç yıl bu meslekte dirsek çürüttükten sonra neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilirdi.

«Senaryo kime ait?» diye sordu.

Kadın hırsla «Benim» dedi. «Ben ısmarladım. Ve benim. Yazarın tüm hakları bana devrettiğini gösteren anlaşmam var.»

Fazla hevesli olduğunu belli etmeye korkarak «Ne yapmak istiyorsun satacak mısın?» diye Warris sordu.

Pippa kesinlikle «Hayır, baş rolü oynamak istiyorum. Eserdeki kadın rolü benim için yazıldı,» dedi.

Warris içinden tabii yirmi yıl önce senin için yazıldı diye düşündü. Fakat eğer senaryoyu bedava vermeye kalkarsa... bir anlaşma yapabilirse... o zaman kadına filmde en küçük bir rol dahi alamıyacağını söyliyebilecekti.

Ve böylece Warris Charters ve iki değerli malı Cannes'e geldiler... Ve Carlton Otelinin terasında herkesin önünde ulu orta ettikleri kavgadan başka ilgi çekemediler.

Warris, Cannes'da Croisette'de Blue Bar restoranında önünde Pernod bardağı ve Malvern suyu şişesi ile otururken, kötü talihini düşünüyordu. Otuz iki yaşında eski ünlü çocuk yıldızlardan biriydi. On üç yaşında sesini yitirince Hollywood'dan kaçmıştı. ÖPÜCÜK ve ÖLÜM'ü çevirdikten sonra yirmi beş yaşında harika çocuk olarak tekrar Hollywood'a dönmüştü. İki başarısızlıktan sonra yine Avrupa'ya geçip, film başkentlerini dolaşıp, yeni işler ayarlamaya çalışarak vakit geçiriyordu.

Uyuşturuculara alışmış, cebinde beş parası yokken ümitsizlik içinde yetmiş iki yaşında bir İspanyol dulla evlendi. Karısı bir yıl sonra ölünce, kadının ailesi eline bir sabun parçası bile vermeden evden dışarı attılar. İşte para için evlenmenin sonu.

Warris güzel beyaz dişleri arasından ıslık koyuverdi. Gözlerinin önündeki manzaraya inanamıyordu. Tatlı iki küçük yaratık beyaz spor Mercedes'ten iniyorlardı. Gözüne ilk çarpan sarışın oldu. Memeleri fişek gibi öne fırlamıştı. Kelimenin tam anlamıyla sarı altın gibi saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Üstündeki şort öylesine kısaydı ki poposunun bir kısmı açıktaydı. Arkadaşı - ilk bakışta - öylesine güzel bir şey değildi. Uzun boylu kızın üstünde soluk eski bir bulucin ile t-şort vardı. Kapkara saçlarından yüzünü görmek olanaksızdı.

Evet. Sarışın hiç tartışmasız Warris'indi. Gerçekten bir ziyafeti hak etmişti.

Kızların arabadan inip, salınarak restorana doğru yürüme-

lerini izledi. İçinden gelen bir ses kızların da takılacak birini aradıklarını söylüyordu.

Masasına doğru yaklaşırlarken ayağa fırlayıp, yarım yamalak Fransızcasıyla birlikte oturmaya davet etti.

Esmer kız akıcı bir Fransızcayla birisiyle buluşacaklarını, belki daha sonra beraber olabileceklerini filan filan gibi bir yanıt verdi...

Sarışın İngilizce konuşunca Warris, heyecanla «Amerikalı mısınız? Ben Amerikalıyım,» diye bağırdı

Hepsine Pernod ısmarladı ve acaba kızların parası var mı diye düşündü. Kendi cebinde son elli doları kalmıştı ama, yanında biraz çok kaliteli esrar vardı. Belki kızlara satabilirdi...

Hmmmm, Lucky düşündü. Pek fena sayılmaz. Ama iyi de sayılmaz. Benim tipim değil. Allahtan çünkü adam Olympia'ya kesilmişti. Zaten tüm erkekler de ona kesilmiyorlar mıydı? Belki centilmenlerin sarışınlardan hoşlandıkları gerçekten doğruydu. Centilmenler de kimin umrundaydı ya?

Adam Olympia'ya numarasını keserken, Lucky gözlerini kısmış Warris Charters'i inceliyordu. Uzun boylu, sıska, eğer mısır püsküllü gibi sarı saçlı, yılan bakışlı yeşil gözlü, sarı kirpikli erkeklerden hoşlanıyorsanız çok yakışıklı sayılırdı. Açıkcası Lucky sarışın erkeklerden hoşlanmıyordu. Esmerleri seviyordu... koyu esmerleri. Ne kadar esmer olurlarsa o kadar iyiydi. Marco gibi. Erkek tavırlı, karanlık bakışlı muhteşem lanet olasıca Marco.

Kötü ilaç tatlı Pernosunu yudumlarken, yemek konusunun ne zaman açılacağını merak ediyordu. Buyabez ve mayonezli taze ıstakoz Olympia'nın aklından uçup gitmişti.

Lucky «Hey ben açlıktan ölüyorum. Yemek yiyebilir miyiz?» diye sordu.

Olympia «Evet» diye onayladı. «Benim de biraz karnım acıktı. Warris burada hangi yemek güzel?»

Adam öfkeyle Lucky'e baktı. Yemek konusunu neden ortaya atmıştı? Yemek yemek isteyen de kimdi? Onlara nasıl yemek ısmarlardı?

Eğildi ve Olympia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. «Cebimde yiyecekten daha iyi bir şey var.»

Kızın küçük gözleri parladı. «Var mı?»

«En iyi cins. Şimdi sen ve ben-»

«Ve Lucky.»

«Ah tabii Lucky de. Gidip kendimize neden sakin bir köşe bulup biraz eğlenmiyoruz?»

Olympia sevinçle ellerini çırptı. Tam kendisine göre bir erkek bulmuştu. «Nerede?»

Warris telaşla düşündü. İki gün önce fazla para harcamamak için Otel Martinez'den ayrılıp, arka sokaklardaki küçük pansiyonlardan birine taşınmıştı. Oraya gidemezlerdi. Plajda olmazdı. «Siz nerede kalıyorsunuz?»

Olympia sadece bir an tereddüt etti. «Tepelerde bir villamız var. Eğer istersen oraya gidebiliriz,» dediğini duyunca Lucky kulaklarına inanmadı.

Hani gizli tutacaklardı— Kente inerlerken Olympia «Nerede kaldığımızı hiç kimseye söylemeyiz» demişti. Şimdi yarım saat sonra, Warris Charters'i eve davet ediyordu. Eh doğrusu bu kadarı da çok fazlaydı.

Erkek hesabı isteyip «Çok iyi haydi gidelim,» dedi.

Pippa Sanchez boy aynasında görünümünü inceledi. Kendisinden tamamen emin olana dek sağına soluna dönüp baktı. Tüm ömrü boyunca aynadaki mükemmel aksini görmüştü. Koyu esmer ten. Kuzguni siyah saçlar. Fıkır fıkır kıvrak cinsel bir vücut. Kırk iki yaşında olabilirdi, ama hâlâ hiç bozulmamıştı. Yüzünde ne ufacık bir çizgi ne de vücudunda ufacık bir sarkma vardı. Yaşının ilerlediğini gösteren hiç bir iz yoktu. Öyleyse neden ünlü bir film yıldızı olamamıştı?

Niçin? Çünkü film endüstrisini yöneten sersemlerin hiç biri kendisine uygun rol vermemişlerdi. Her zaman ikinci roldeki «Diğer kadın,» «Seksi orospu», «Kıvrak dansöz» rollerini layık görmüşlerdi. Salaklar, Silikonla şişirilmiş memeli sarışınlardan ve püro içmekten başka ne bilirlerdi.

Hollywood'dan mahsus uzak durmuştu. Önce, Jake'in feci ölümünü gazetelerde okuyunca can korkusundan dönememişti. İkincisi, İspanya tam kendisine göre bir yerdi. Çalışmasını hiç ara vermeden sürdürmüştü - birkaç düzine filmde rol almıştı. Bunlardan iki tanesi büyük sükse yapmıştı. Bir İspanyol aktörü ile evlenmişti, fırtınalı geçen beş yıldan sonra ayrılmışlardı. Şimdi yedi yıldır tek başına yaşıyordu. Tabii istiyerek yalnızdı. Er-

kekler peşinden kızışmış köpekler gibi koşuyorlardı. Arada sırada canının istediğini seçip yatıyordu. Fakat mesleği herşeyden önce geliyordu. Yalnızca İspanyol film yıldızı olarak kalmak istemiyordu. Kalsa ne olurdu yani? Kimin umrundaydı? Uluslararası üne sahip olmak istiyordu - Hollywood türü bir ün.

Yıllardır VUR ÖLDÜR isimli senaryoyu elinde tutuyordu. Kendisine göre büyük başarı kazanacak tüm unsurlar bu eserde vardı: Aşk. Espiri. Şiddet. Acı.

Çok iyi olmalıydı. Çünkü Gino Santangelo'nun yaşamını anlatıyordu.

İşin kötü yanı senaryoyu Gino'ya okutamamıştı. Eser tamamlanmadan önce kentten ayrılmak zorunda kalmıştı.

Tüm gayretiyle yazarla yazışmaları sürdürüp, 1955'de Gino'nun karısı East Hampton'daki evinin yüzme havuzunda öldürülünce, eserin sonunu bu olaya göre değiştirilmesini istemişti. Ve senaryo bir dinamit lokumuydu. Eser tamamlandıktan sonra Pippa öylesine heyecanlanmıştıki, aradan uygun bir zaman geçtikten sonra Gino'ya bir not yazıp, filme yatırım yapma arzusunu hatırlatıp, eserin kopyasıyla birlikte yollamıştı. Altı ay sonra sekreterinin iliştirdiği kaba bir notla eser geri gelmişti. Bay Satangelo'nun senaryo okuyacak vakti yok...

Yıllardır hiç kimse eseri okuyacak vakit bulamıyordu. Sonra Warris Charters sahneye çıkınca Pippa adamını bulduğunu anlamıştı.

Şimdi Cannes'da yine hiç bir şey elde edememişti. Bir anlaşma yoktu. Yapımcı yoktu. Hiç bir şey yoktu.

Pippa düş kırıklığını hafiften alıyordu.

Warris'le buluşmaya gitmeden önce aynada görünümünü bir kez daha inceledi. Hergeleden senaryosunu geri isteyecekti. O da iki taraflı oynayan düzenbazlardan biriydi ve bir an önce hayatından çıkıp gitmesini istiyordu. Kıymetli malını Warris Charters'in eliyle neden satışa çıkaracaktı? Kesinlikle çıkartmıyacaktı. Nasıl olursa olsun şu veya bu şekilde parayı kendisi bulacaktı.

Lucky ilk kez esrar içmiyordu. Çok tecrübeli olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Gerçekten şimdiye dek sadece iki kez cigara içmişti. İlk kez Oliympia ile babasının odasında güneşle-

nirlerken içmişlerdi. Harikaydı. Uykuya dalmış, uyandığı zaman akşam yemeğinde dört porsiyon krem şokola yemişti.

İkinci kez de Avrupa'yı dolaşan birkaç İsveçli hippiyle birlikte içmişlerdi. Olympia ile onlara yolda rastlamışlar ve bütün günü birlikte gülüşüp, kıkırdaşarak geçirmişlerdi.

Üçü karanlık havuzun yanındaki şezlonglara uzanmışlardı. Olympia mumları yakıp, bir şişe şarap açmıştı. «Keşke müzik de olsa» diye yakındı.

Warris'in hiç bir şeyden yakındığı yoktu. Kendi kendisine çok esaslı bir yere düştüğünü düşünüyordu. Villa. Araba. Bu iki piliçin parayla yüklü olduklarına şüphe yoktu. İyi bir tatili hak etmişti doğrusu. Ayakta kalabilmek için tekrar mücadeleye başlamadan önce biraz dinlenmek iyiydi.

Olympia ince cigaradan derin bir nefes alıp, Lucky'e vermeden önce mutlulukla içini çekti.

Lucky hâlâ yemek düşünüyordu ama havayı bozmamak için ağzını açıp bir şey söylemedi. Cigarayı alıp, sihirli ottan derin bir nefes çekip, tembelce vücudunda yapacağı etkiyi bekledi.

On dakikalık sessizlikte aralarında iki cigarayı içip bitirdiler. Lucky kuşların çok gürültü yaptıklarını düşünerek kıkırdadı. «Vay canına... çok gürültü yapıyorlar» diye dili dolanarak konuştu. «Gerçekten çoookkkk gürültücüler.»

Kızın bu sözlerine karşılık Warris ve Olympia gülme krizine tutuldular. Lucky dünyanın en büyük esprisini yapmış gibi güldü.

Ayağa kalkıp giysilerini çıkarmaya başlayan Olympia «Haydi yüzelim,» dedi. Warris'ten yana dönüp, tatlı kıvrımlı genç vücudunu erkeğin gözlerinin önüne serdi. Adam heyecandan kelimenin tam anlamıyla pantalonunu sonra da donunu paralıyarak çıkartınca, bayrak direği gibi ereksiyonu meydana çıktı.

Erkeğin kendisini yakalamasına fırsat vermeyen Olympia «Ummmmm» diye mırıldanıp, suya atladı.

Lucky soyunup havuza girene kadar Olympia ve Warris suyun altında oynaşıyorlardı. Birdenbire Lucky'nin canı yüzmek istemedi. Yüzmenin canı cehenneme. Midesi açlıktan zil çalıyordu.

Havuzdan çıkıp, çırılçıplak evin içinde dolaşmaya başladı. Bir kutu ton balığı bulup açtı ve zeytinyağlı et parçalarını aç kurt gibi yuttu. Çok lezzetliydi.

Sonra yorulduğunu hissetti, gecelerden beri süren uykusuzluğun getirdiği bir yorgunluktu.

Olympia ve Warris dışarda hâlâ oynaşıyorlardı. Çığlıklarını ve bağrışmalarını duyuyordu. Usulca yatağın içine kıvrılıp yattığının farkına varmıyacaklardı... çok yavaşca...

Warris her zamanki gittiği yerlerde yoktu. Pippa, Blue Bar'ı, Carlton Terası ve Martinez Barını birkaç kez dolaştı. Sonunda vakit epeyce ilerleyince, sıska İngiliz konfeksiyoncusuna kendisine şampanya ısmarlama zevkini verdi. Tabii en iyi cins şampanya. Pippa yalnızca herşeyin en iyisi ile ilgilenirdi.

Daha sonra adamla yattı. Pek fena sayılmazdı. Herif coşkuluydu. Fakat Jake'ın yerini tutamıyordu. Hiç kimse Çocuğun yerini tutamıyordu...

Sivri sineklerin ani baskını Lucky'nin uyanmasına sebep oldular. Nerde olduğunu anlayıncaya dek birkaç dakika düşündü. Sonra anımsadı.

Doğrulup, odanın içindeki diğer yatağa baktı. Ne Olimpia ne de Warris'i görebildi.

Usulca yataktan çıkıp, sırtına bikini ile eski bir gömlek geçirip evin içini dolaştı. Olympia ile Warris'i büyük yatak odasında yatar buldu. Olympia'nın sarı saçları yastığın üstüne dağılmış, çırılçıplak sereserpe uyuyordu. Yanında uyuklayan Warris ise yüzü koyun yatmıştı. Lucky onun küçük sıkı adaleli poposunu incelemeye fırsat buldu. Poposu fena değildi.

Warris üç gün yanlarından hiç ayrılmadı. Adama aşık olan Olympia onu elinden kaçırmak istemiyordu.

Onların oynaşmalarını karşıdan seyreden Lucky kıskançlıktan çatlıyordu, ama havuzun yanında oturup güneşlenip, Gino'nun kendisini aramaya başlayıp başlamadığını düşünmekten başka bir şey yapamıyordu.

Evin yakınındaki köyden yeni pişmiş sıcak çörekler, Fransız ekmekleri, taze dilimlenmiş jambon ve peynir kilolarca meyve alıyorlardı.

Olympia düşte yaşarcasına içini çekip «Ömrümün sonuna dek burada kalabilirim,» dedi.

«Ama, ben sıkılmaya başladım.»

«Arabayı al eğlenmeye git.»

Lucky arkadaşını tartarcasına «Araba kullanmadığımı biliyorsun,» dedi.

Olympia sevgilisine «Tatlı ona araba kullanmayı öğret,» dedi.

Warris hemen harekete geçti. Villada geçirdiği üç gün zarfında onun çok zengin küçük bir kız olduğunu öğrenmişti. Bir Stanislopoulos'du bu isim de Onassis kadar önemliydi. Aynı zamanda çok da ateşli bir kızdı. Warris onun düzüşmeye karşı olan isteksizliğini kırdıktan sonra, kız yataktan adeta çıkmaz olmuştu. Warris sevişme hakkında ne biliyorsa hepsini ona öğretiyordu. Kız da herşeyi yutarcasına öğreniyordu. Tabii evin içinde kız arkadaşının olması çok sıkıcıydı. Warris öbür kızı sevmiyordu. Kız da kendisinden hoşlanmıyordu. Onu başlarından savmak için araba kullanmasını öğretmek en iyi çareydi.

Lucky ilk yarım saatte arabanın nasıl kullanılacağını öğrendi. Büyük bir güvenle direksiyonun başına geçip, Warris'i villaya getirip bıraktı ve çekip gitti. Araba kullanmaktan çok hoşlandığını anladı. Gaza bastıkça heyecanlanıyordu. İtalya yönüne doğru yola çıkıp, San Remo'ya kadar gitti. Arabayı bir yere park edip birkaç saat dolaştı. Sonra villaya dönmek için sahil yolunu seçti. Gece yarısı zevkten sarhoş halde eve döndü.

Olympia ve Warris radyoda çalan rumbaya ayak uydurmuş dans ediyorlardı. Olympia'nın sırtında yalnızca bikinisinin altıyla ayaklarında çok uzun topuklu pabuçlar vardı. Warris ise pantolon ve gömlekleydi. Birbirlerine sarılmış ciddi halde dans ediyorlardı. Olympia kocaman kalçalarını garip şekilde sallıyordu. Her zamanki gibi ikisi de kafayı iyice bulmuşlardı. Warris cebinde kalan son Acapulco Altınıyla bir cigara sarmıştı.

Olympia kıkırdadı. «Geri döndün. Süslenip püslenip gazino'ya gitmeye karar verdik. Sen de gelmek ister misin?»

Lucky telaşla «Tabii gelirim,» dedi.

«Haydi süslenelim. Halamın dolabında bize göre bir şeyler bulacağımızdan kuşkum yok.»

Pippa Sanchez öfkeden kuduruyordu. Warris Chaters'in kendisini atlatıp tüymesi başka şeydi. Fakat altı kopya sevgili senar-

yosu ile kaçması başka şeydi. Böyle düzenbazların hayalarını burarlardı.

Warris'i bulana dek Pippa Cannes'da kalmaya kararlıydı. Solucan bir yerlerde saklanıyordu. Herhalde kendisinin kentten gitmesini bekliyordu. Böylece değerli mal elinde kalacaktı. Bir insan yedisinde neyse yetmişinde de oydu. Pippa'nın bunu bilmesi gerekti. Kokuyu alması gerekti. Çocuk kendisine bunları öğretmişti. «Belanın kokusunu uzaktan almaya çalış. Böylece hiç aldanmazsın,» derdi. E... pekala neden kendi başına gelecek belanın kokusunu alamamıştı?

Allah kahretsin. Pippa en seksi kırmızı giysisini sırtına takıp, tanıştığı Bolivyalı mücevherci ile kentte gezmeye başladı. Eğer adam göründüğü kadar zenginse belki filmine para yatırımında bulunabilirdi.

Oliympia'nın halasının giysilerini sırtlarına geçirdikten sonra, Warris beyaz Mercedes'in direksiyonuna geçti ve hızla kente indiler.

Warris «Benim giysilerimi değiştirmem gerek,» dedi. «Siz Blue Bar'da oturun. Ben on dakika sonra dönerim.»

Olympia dudaklarını salladı. «Niçin biz de seninle birlikte gelmiyoruz.»

«Çünkü böylesi daha iyi.» Kaldığı mezbeliliği kızlara göstermeye hiç niyeti yoktu. Hem pansiyondan hesabı kesip, Gucci valizini Mercedes'in bagajına yüklemek istiyordu. Eline geçirdiği bu fırsatı değerlendirmeliydi.

Olympia somurttu. «Peki. Fakat senden daha yakışıklı bir herife rastlarsam oturup seni bekliyeceğimi düşünme.»

«On dakika. Lucky ona sahip ol.»

Lucky hafifçe güldü. Ona sahip ol. Elinden gelse, önüne çıkan ilk yakışıklıyı çevirip zorla Olympia'nın üstüne atacaktı. Her gün biraz daha nefret ettiği bu sersemi başlarından def etmek için yapmıyacağı şey yoktu.

Warris kızları bir masaya yerleştirip, içkilerini ısmarlayıp gitti.

Lucky «Hey şuradaki adamı görüyor musun? Senden gözlerini alamıyor,» dedi.

Olympia telaşla saçlarını düzeltip, memelerini öne doğru çıkartıp, «Nerede?» diye sordu.

GINO
1966

Gino, Mirage'deki dairesinde, geniş yatağın üstüne serilmiş, kızın giyinmesini seyrediyordu Çok zayıftı.' Uzun bacaklı, omuzları kemikli, beli incecikti. Neden onu odaya getirdiğini anlamıyordu. Her zamanki hoşuna giden normal tiplerden biri değildi.

Sırtı açık giysisini, küçük memelerinin üstüne çekti. «Harikaydı» diye soludu. «Seni tekrar görebilecek miyim?»

Onu neden odaya getirdiğini anımsadı. Saf mavi gözlerinde düşünceli bakışlar... Ama yatağa atınca o kadar da masum olmadıgı meydana çıktı. Karınca gibi üstünde dolaşıp, kızgın diliyle vücudunun yalamadık yerini bırakmamıştı.

Kadınlar. Değişmişlerdi. Örümcek kafalı değildi ama kadınların cinsel istek ve alışkanlıkları gün geçtikçe gülünçleşiyordu. Saldırgan bir kadın en canlı erkekleri bile ölüme mahkum ederdi.

Yatağının başucundaki komidinin üstünde duran zarfı alıp kıza verdi. «Al! Bu senin. Benim adıma istediğini al.»

«Oh» zarfı tartarak zerafetle elinden diğerine geçiren kız «Vermen gerekmezdi,» dedi.

«Al - keyfine bak.» Evet vermem gerekmezdi. Ben de biliyorum. Ama vermek istedim. Başıma dert açmadan senden kurtulmama yardımcı oluyor.

Giysilerini giyen kız umutla yatağın kenarında durmuş bekliyordu. Gino onun bir an önce odadan çıkıp gitmesini istiyordu. «Evet,» diye söze başladı. «Daha vakit erken, sen de çok güzel bir kızsın. Metre telefon edip Tiny Martino'nun gece yarısı şovu için sana bir masa ayırmasını söyliyeceğim. Otelin konuğusun. Çok hoşuna gidecek. Yanında arkadaşını da getir.»

Kız gidince, yataktan kalktı. Birkaç kez eğilip, parmaklarını ayaklarına değdirdi, duş alıp özenle giyindi. Sonra özel hattından Marco'yu aradı.

Üç dakika sonra Marco kapıda belirdi. Oğlanın en iyi huy-

larından birisi de gereksinme duyduğunuz anda karşınıza çıkmasıydı. İşte bunu ve sadakatı satın alamazdı. Marco ailedendi. Bunun Gino için anlamı çok büyüktü. Yakın süre önce Mirage'ın yönetmenliğini Marco'ya vermişti. Her şeyin en iyisini ona vermek istiyordu. Zamanı gelince Magiriano'yu da Marco'nun yönetmesini istiyordu.

Marco omuzlarını silkti. «Neler olmuyor ki. Tiny Martino kazancını rulet masasında verdi. O Japon iş adamı bize yetmiş üç bin dolar borçlandı. İstediğiniz gibi dairesine dört orospu gönderip her şeyi incelettim. Normal bir gece.»

Gino kıkırdadı. Çeşitli iş ilişkilerinin dışında en sevdiği iş Mirage'dı. Las Vegas'ın havalandırma aygıtlı konforunda en mutlu anlarını yaşıyordu.

«Senatör Richmond ve karısı geldiler mi?»

«Hayır. Daireleri hazır. Dört düzine sarı gül. En iyi tenis hocası yarın bütün ders saatlerini boş tuttu.»

«İyi. İyi.» Gino Betty Richmond'un çok iyi ağırlanmasını istiyordu. Georgetown'daki malikanelerinde kendisine gösterilen konukseverliğin karşılığını en iyi şekilde verecekti. Kadınla tekrar yatıp yatmaması da ayrı bir konuydu. Kadının fiziksel görünümünden heyecan duymuyordu. Fakat yatakta o güçlü bacakları beline dolanıyordu. Hemen az önceki kızın ardından. Eh altmış yaşındaki bir adamın haftada iki kez böyle idare edebilmesi hiç de fena değildi.

Betty Richmond otele ayak basar basmaz kraliçe gibi karşılandı. Oğlu Craven de etrafında pervane gibi dönüyordu.

Beraberlerinde getirdikleri on beş valizle dairelerine yerleştiler.

Betty dairenin kapısından içeri adımını atar atmaz «Hmppf» diye homurdanıp, hızlı adımlarla yürüyüp, pencereleri açtı. «Gördüğüm en zevksik dekor.»

Creven «Evet, anne,» diye onayladı. «Çok zevksiz.»

«Kaba.»

«Tamamen.»

«Musluklar altınkaplamaymış.»

«Feci.»

«Eh bundan daha başka ne bekliyebilirsin?»

Marco «Geldi,» diye haber verdi.

Gino başını salladı. Bir gün gecikmişti ama neyse gelmişti. «Ne yapıyor?»

«Tenis oynuyor. Hocanın canına okuyor.»

«Şaka mı söylüyorsun?»

«Topa küçük Mo gibi vuruyor.»

Gino güldü. «Ona haber yolla. Akşam yemeğini birlikte yemek istiyorum. Saat altıda burada.»

Marco daha sonra uğrayıp, Bayan Richmond'un nazik davete çok teşekkür ettiğini, fakat akşam yemeği için daha önce başkasına söz verdiğini, daha sonra - örneğin onda filan buluşabilecekleri haberini getirdi.

Gino öfkeden kudurdu. Karı yardım istemeye geldiği halde kendisini parmağında oynatıyordu. İnanılacak gibi değildi.

«Bayan Richmond'a onda buluşamıyacağımızı söyle. Eğer isterse on birde buluşabiliriz.»

Haberi götüren Marco, Bayan Richmond'un saan onbirde kendisiyle buluşacağı haberini getirdi. Bayanın dairesinde.

Gino «İyi,» diye terslendi. «Benim dairemde.»

Betty Richmond on ikiyi beş geçe Gino'nun dairesinden içeri girdi. Koyu kızıl saçlarını ensesinde mavi bir kurdela ile bağlamış, mavi giysisinin içinde güneş yanığı daha fazla meydana çıkmıştı. Her zamanki gibi çok sağlıklı görünüyordu. «Özür dilerim,» diye şakıdı. «Fakat burası öylesine büyüleyici bir yer ki - insan kiminle karşılaşacağını bilemiyor.»

«Öyle,» diyerek gözünün ucuyla saatine baktı.

Kadın kaygıyla «Umit ederim seni fazla bekletmedim. Gala gecesini konuşmak için çok mu geç? Belki kahvaltıda buluşsak daha mı iyi olur?» diye sordu.

Gino «Şimdi konuşuruz,» diye terslendi. «Tiny Martino ile konuştum, belki - sadece belki şova çıkarım dedi.»

Kadın umursamadan «Oh çıkacak,» dedi.

«Belki çıkar, dedim.»

«Hayır. Hayır. Ben anlaştım. Kesinlikle çıkacak. Bu gece onunla konuştum çok çekici bir adam - ve bana kesinlikle söz verdi.

Gino kaşlarını çattı. Tanrım. Peki herşeyi yapacaksa neden kendisinden yardım istiyordu. Her şeyi kendi başına organize

edebilirdi. Tanrının belası yardım derneği için düzenliyeceği Tanrının belası gala gecesi için otelin salonlarını kullanabileceğine hiç söz vermemiş olmak isterdi.

Ertesi sabah saat yedide Gino yalnız birkaç yakın, çok özel dostun arayabileceği hatta bağlı telefonun çalmasıyla uyandı. Costa New York'tan arıyordu.

«Gino sana kötü bir haberim var.»

«Ne?»

«Lucky okuldan kaçmış.»

«Oh Tanrım.»

«Birkaç tane not bırakmış.»

«Ne yazmış?»

«Bazı şeyleri düşünüp karara varana dek kaygılanmamamızı. L.A. doğru hareket ettiğini falan filan.»

«Ulu Tanrım.»

«Olay yaratmamalarını okuldan rica ettim. Bizimle işbirliği yapıyorlar.»

«Eh fena değil.»

«Ne yapmamı istiyorsun?»

«Bilmiyorum... Tanrım! Salak çocuk!» Bir an düşündü. «Bak bir şey yapma. Bekle. Bu sabah uçağa atlarım - oraya gelince ne yapacağımıza karar veririz.»

«Evet en iyisi.»

«Görüşmek üzere.» Gino telefonu kapatıp içini çekti. Lucky. Salak çocuk! İyi bir dayağı hak etmişti! Onu bulunca eşşek sudan gelene dek dövecekti!

Fazlasıyla nazik çok şık giyimli iki Fransız şaşkına dönen Warris Charter ile kesin fakat gürültü çıkarmadan tartışıyorlardı.

«Fakat ikisi de yirmi iki yaşından büyük diyorum,» diye ısrar etti.

Adamlardan biri nazikçe «Tabii efendim,» diye onayladı. «Fakat bizim de kurallarımız var, bayanlar pasaportlarını veremezlerse...» kahramanca omuzlarını silkti.

Olympia yüksek sesle «Oh Tanrım bu çok gülünç haydi gidelim,» dedi.

Warris inatla, «Hayır,» dedi. «Kurallar da bozulabilir.»

Şık giyimli adamlardan birisi «Bu gazinoda söylediğiniz şey olmaz efendim,» dedi.

Warris birdenbire bağırdı. «Sittirici kurbağalar. Siz ne bilirsiniz ki?»

Warris kontrolü elden bırakınca, adamlardan birisi adamın dışarı atılması için kapıcıya işaret etti. İki kişi sıkıca Warris'i koltuklarının altından tutup sürüklemeye başladılar. Bu duruma iyice kafası bozulan Warris avaz avaza küfür etmeye başladı.

Lucky içini çekip Olympia'dan yana gözlerini devirdi. «Harika! Arkadaşın kimmiş?»

Olympia sarı kıvırcık saçlarını kurumla geriye itti.

Tam o sırada, Lucky'nin bu güne dek gördüğü en dar ve en açık kırmızı giysili bir kadınla peşinde uzun boylu kır saçlı bir adam kapının önünde duran Rolls-Royce'dan indiler. Kadın çılgın gibi «Warris. Küçük düzenbaz. Nerelerdesin?» diye bağırdı.

Warris kollarını tutan adamlarla cebelleşmeye son verdi. Ellerinden kurtulup, giysilerini düzeltti. Mahcubiyetle «Pippa, sana telefon edecektim,» diye mırıldandı.

Kadın alayla «Tabii, Başkan da Washington alanını tuvalet niyetine kullanıyormuş,» diye yanıtladı.

Olympia ortaya çıktı. Biraz bozulmuştu. Sarsılan Warris'in beline sarılıp, «Kim bu kadın sevgilim?» diye sordu.

Pippa kızı bakışlarıyla ezdi. Tiksintiyle Warris'e «Senin küçük kızların peşinde dolaşan bir sapık olduğunu bilmiyordu. Ne o yoksa bütün kadınlar senin ne sersem bir artist olduğunu öğrendiler mi?»

Warris sıkıntıyla «Pippa, Stanipoulos ailesinden Bayan Olympia Stanipoulos'la tanışmanı isterim,» dedi.

«Oh.»

«Olympia tatlım, bu hanım iş ortağım Pippa Sanchez.»

Lucky acaba bende kıyılmış ciğer miyim diye düşündü. Fakat gözlerinin önünde cereyan eden olaydan büyük keyif alıyordu. Warris'in boğazına dek boka batmasını izlemek gerçekten çok zevkliydi.

Kır saçlı adam ağzını ilk kez açtı. «Pippa sevgilim arkadaşlarınla birlikte neden bir yere içki içmeye gitmiyoruz?»

Vieux Colombier Juan-les-Pins'de gerçek caz gruplarından oluşan orkestrasıyla birkaç dans pisti mağara tipi gece klübüydü. Lucky adımını atar atmaz buradan hoşlandı. Artık biraz eğlenmenin zamanıydı. Etraftaki gençlere de bakılırsa iyi vakit geçirecekti. Olympia ile Warris çılgınca düzüşürlerken, kendisi Nerdeyse'yi bile yapamamıştı. Artık boşa geçirdiği günleri telafi etmenin zamanı gelmişti.

Pippa ve Warris derin konuşmaya dalmışlardı. Olympia da, gözleriyle Pippa'nın Bolivyalı arkadaşını süzüyordu. Lucky loş ışıklı klübün kadınlar tuvaletine doğru yürüdü ve dar blucin pantolonlu yakışıklı bir oğlanla ahbap oldu.

Oğlan sırıtarak «Sen Amerikalı mısın?» diye sordu.

Lucky sırıtıp, başını salladı.

Pistte çılgınca tepinen çiftleri gösterip «Dans eder misin?» diye sordu.

«Evet haydi.»

Warris'le kıymetli senaryosu hakkında konuşurken, Pippa'nın aklını kurcalayan bir şey vardı.

Warris «Eğer kızın babasını ele geçirirsem neler olacak Stanislopoulos ailesinin ne kadar zengin olduklarını biliyor musun?» diye soruyordu.

Pippa «Öbür kız kim?» diye sordu. «Olympia'nın arkadaşı esmer kız.»

«Oh ona dikkat bile etmedim. Baş belası.»

«O kim?»

«Arkadaşı. Aynı okulda mı okumuşlar ne. Niye sordun?»

Pippa başını salladı. «Bilmiyorum, sanki onu tanıyorum...»

«Tabii tüm bitnikler birbirlerine benzerler.»

Pippa başını salladı. «Olympia'nın babasıyla ne zaman tanışacaksın?»

«Pek yakında. Her şeyi dikkatle hazırlamam gerek. Aceleye getirmemeliyim.»

Pippa pistte dans eden siyah saçlı esmer kıza dikkatle bakıyordu. Bir aşinalık vardı ama ne? «Olympia'yı düzüyor musun?» diye sordu. Festival'in ikinci gecesi bir anlaşma sağladıkları sevinciyle kafaları bulup yatmışlardı ama Pippa'nın o geceden sonra Warris'le tüm ilişkisi iş üstüne kurulmuştu. Fevkalade sevişmişlerdi ama, anlaşma suya düşmüştü. Ve o geceden beri ikisi de tekrar sevişmeyi düşünmemişlerdi.

Warris gırgır geçerek «Hayır, hayır, villada saksıları suluyorum. Tabii kızla yatıyorum,» dedi.

«Kız çok genç. Babasının bundan hoşlanacağını nerden biliyorsun?»

«Babayla tanıştığım zaman başka seçim hakkı kalmıyacak. Belki onunla evlenirim. Buna ne dersin?»

Pippa gülümseyip mırıldandı. «Shh...»

Olympia kendisine klübün içini dolaştıran Bolivyalı mücevherci ile geri dönüyordu. Elinin tersiyle yüzünü yelpazeliyerek içini çekti. «Lucky nerde?»

Pippa heyecanla «Kim?» diye sordu.

«Lucky. Arkadaşım.»

Tabii. Oydu. Oydu. Yüzü hiç yabancı gelmemişti. Gino'nun yüzüydü. Gino Santangelo. Onun kızı olmalıydı. Dünyada Lucky isimli kaç kız vardı? Lucky, Pippa, Jake'ın Gino'nun yeni doğan bebeğine armağan hazırladığı masif altın tarak ve saç fırçasını bugün almış gibi net anımsıyordu. Üstüne Lucky Santangelo ismini kazdırmışlardı. On beş yıl önce. Aman Tanrım. Stanislopoulos kızıyla işi pişirdiğini sanan Warris elinden neler kaçırdığını bilse...

Pippa sırıttı. Neşeyle «Warris haydi kutlayalım. Şampanya ısmarla. Sanırım bu gece hepimizin yaşamında büyük bir dönüm noktası olacak,» dedi.

GINO
1966

Lucky dört gündür kayıptı ve Gino öfkeden kuduruyordu. Kızın kaçtığı okula gidip, bıraktığı notları okumuş, müdürü tehdit etmiş ve New York'a dönmüş haber bekliyordu.

Bel Air'deki evdeki adamları da Lucky'nin gelmesini bekliyorlardı. Kızın L.A. gitmediği anlaşılınca, Gino kendi araştırma yapmaya başladı. Costa ile birlikte tekrar okula gidip, öğrencileri sorguya çekti ama sonuç alamadı. Okul müdürü çok kızmıştı. Buz gibi sesle polise haber verilmesi gerektiğini önerdi. Costa olayı polise aksettirmemek için saatlerce kadına dil döktü ve yeni okul binası için büyük bir bağışta bulunacaklarına söz verdi.

Gino, Lucky'nin en iyi arkadaşı Olympia'nın annesini buldu. Kadın kızının Paris'te Rusça öğrendiğini söyledi. Lucky'nin kaybolduğundan haberi yoktu.

Belki bir şeyler biliyor ümidiyle Dario'ya telefon etti. Ama o ümidi de boş çıktı.

Babasıyla yaptığı telefon konuşmasını bitiren Dario duyduğu heyecanlı habere inanamadı. Niçin kendisi de okuldan kaçmayı hiç düşünmemişti? Okuldan nefret ediyordu. Her gün biraz daha kötüleşiyordu. Lucky'nin nereye kaçtığını bilse onun yanına giderdi. Fakat hayır - onun nereye gittiğini bilmiyordu. Yüzünü asıp sınıfa döndü.

Öğretmeni Eric «Dario işler yolunda mı?» diye sordu.

«Evet, efendim.»

«Emin misin?»

«Evet, efendim.»

Arkasındaki oğlanlardan biri alayla «evet efendim» diye taklidini yaptı.

Dario aldırmadı. Diğer oğlanların yaptıklarına karşı aldır-

mamak gibi sıhhatli bir tutum elde etmişti. Herşeye karşı duygusuzca soğuk davranıp kendisini diğer insanlardan farklı kılıyordu. Tepki gösterip sürekli kavgaya tutuşmaktan daha iyiydi.

Resim öğretmeni sırasına yaklaştı. Karakalem yüzücü figürüne baktı. «Hmmmm» diye mırıldandı. «Fena değil, Dario. hiç fena değil. Ders bitince sınıfta kal seninle konuşmak istiyorum.»

«Peki, efendim.»

Gino'nun aklına çeşitli korkunç ihtimaller geliyordu. Lucky' nin rengi atmış dar blucin ve vücuduna yapışan tişörtüyle, California'ya doğru oto stop yaptığını düşünüyordu. Hergele bir şoförün kızı kamyona aldığını düşünüyordu. Mücadele, ırza geçme ve sonra kızının cansız vücudunun kamyondan yolun kenarına atıldığını düşlüyordu.

Daha on beş yaşında bir çocuktu. Eğer hergelelerden birisi ona dokunacak olursa...

Jennifer ve Costa, Gino'yu hiç yalnız bırakmıyorlardı. Jennifer etrafında fır dönüp, yemeğiyle, içmesiyle ilgilenip, Lucky' nin güvencede olduğunu söylüyordu. «Gino sevgilim kız sana benziyor. Kendisine bakabilir.»

«Jen daha küçük bir çocuk.»

«Oh, hayır. Yetişkin bir kız. Onun emniyette olduğunu hissediyorum. Biliyorum.»

Gino kaşlarını çatıp, Olympia Stanislopoulos'un kendisiyle konuşup Lucky'den haber alıp almadığını öğrenmeye karar verdi.

Olympia'nın annesi bir yat gezisine çıkmıştı. Fakat sekreteri kızın Paris'deki numarasını verdi. Bütün bir gün Paris'e telefon etti fakat yanıt alamadı. Sonunda kızın Atina'daki babasını buldu. Adam toplantısının yarıda kesilmesinden hiç hoşlanmamıştı. «Olympia Paris'te lisan kurslarına devam ediyor,» dedi. «Onu bulup size telefon etmesini söylerim.»

Gino da adama aynı kabalıkta «Teşekkür ederim,» dedi. «Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur.»

Resim öğretmeni Eric, «Senin buraya uymadığının farkındayım. Sen... çok değişiksin,» dedi.

Dario kendisini savunurcasına «Evet değişiğim,» diye yanıtladı. «Ben o küçük sersemlere benzemiyorum.»

«Biliyorum. Görüyorum. Sen daha... duygusal. Daha akıllısın.»

Dario kendisinin duygusal ve akıllı olduğunu hiç düşünmemişti. Telaşla «Evet,» diye onayladı. «Sanırım öyleyim.»

Eric usulca «Biliyordum,» dedi. «Seni ilk gördüğüm gün bunu sezinledim.

Birdenbire kendisini çok huzursuz hissetti. Eric yüzüne çok garip bakıyordu.

«Sen de bana benziyorsun» diye Eric sözlerine devam etti. «Ben de... okulda diğer çocuklardan farklıydım. Resim ve sanattan... iyi kitaplardan... hayattaki güzel şeylerden hoşlandığım için oğlanlar benden nefret ederlerdi.»

«Gerçekten mi?» İlgi göstermek istiyordu ama Eric'ten ve hayat hikayesinden sıkılmıştı.

Eric tekdüze sesle «Belki bir hafta sonu benim evime ziyarete gelirsin,» dedi. «Hafta sonları hiç evine gitmiyorsun. Birlikte iyi vakit geçirip eğleniriz.»

Dario Eric'le iyi vakit geçirip, eğlenmenin olanaklarını gözden geçirdi. Adam yirmi dört yaşındaydı. Tıknaz vücutlu, gri sulu gözlü sarı saçlıydı. Dikkatle «Ne yaparız?» diye sordu.

«Ne yapmak istersen. Sinemaya, bovlinge, yüzmeye gidebiliriz. Bol bol iyi yemekler yeriz. Ne dersin?»

Ağır ağır «Evet niçin olmasın?» dedi.

Eric güldü. «Tabii neden olmasın? Yalnız aramızda sır kalmalı. Kimseye duyurmamalıyız. Okul kuralları falan filan bilirsin.»

Dario sırıttı. Birdenbire kendisine çok önem verilip, sevildiğini hissetti. Eric hafta sonları evine sınıftaki her çocuğu davet etmiyordu.

Dimitri Stanislopoulos yirmi dört saat sonra Gino'yu telefonla aradı. Sıkıntıyla «Bir sorunumuz var,» dedi. Birdenbire biz diye konuşuyordu.

«Evet?»

«Olympia Paris'ten gitmiş. Benim arabalardan birisine atlayıp gitmiş.»

«Ahhhh...» Gino birdenbire kendisini daha iyi hissedip içini çekti. Hiç olmazsa Lucky'nin bir arkadaşıyla birlikte olduğunu öğrenmişti.

Dimitri usançla «Çok inatçı bir kızdır,» dedi. «Sanırım kontrol edilemez demekle abartmıyorum. Ayrıca kolayca etki altında kalabilir. Sanırım sizin kızınızla birlikte, Lucky-»

«Nereye gittiklerini biliyor musunuz?»

«Bilmiyorum. Fakat hemen gerekli yerlere arabanın kaybolduğunu bildirdim. Onları bulmamız uzun sürmez.»

«Ümit ederim. Karınız Olympia'nın Paris'te olduğuna israr etmeseydi-»

«Karım ne biliyorsa onu söylemiş, keşke daha önce bana haber verseydiniz.»

«Evet keşke»

Ertesi gün Paris'te buluşmaya karar vererek telefonu kapattılar.

Gino «Jen ne olur sen de benimle gel,» diye yalvardı. «Onu tek başıma idare edemem.»

Jennifer «Etmelisin,» diye yanıt verdi. «Senin kızın. Fazla geç kalmadan aranızda bir yakınlık kurun. Şimdi tam zamanı. Onunla konuş, onu tanımaya çalış, neden yaptığını öğren.»

Deneyecekti. Önce eşşek sudan gelene dek dövecek, sonra onunla konuşacaktı.

LUCKY
1966

Pippa Sanchez de hayatlarına nasıl girmişti? Bir gece önce Bolivyalı mücevherciyi başından savıp, otelden küçük bir valiz alıp, Mercedes'in bir köşesine sıkışıp, villaya gelmişti Olympia'ya tatlı sesle «Şu işimizi halledene kadar kalmamda sakınca yok ya?» diye sormuştu.

Olympia da «Tabii kal,» diye onaylamıştı.

Artık sabah olmuştu. Lucky mutfakta öfkeyle arkadaşına bakıyordu. «Niçin çekip gitmiyoruz?» diye sordu. «Artık çok sıkıcı oldu. Eğleneceğimizi sanıyordum.»

Olympia «Ben eğleniyorum» diye israr etti. «Warris fevkalade bir erkek.»

«Öyle mi? Peki Meksikalı ateş parçasının ne işi var? O buraya neden taşındı?»

«Sadece birkaç gece kalacak. İşlerini çözümliyene dek.»

« Kadından hoşlanmıyorum. Bana garip garip bakıyor.»

Olympia kıkırdadı. «Belki seni istiyordur.»

«Belki. Tüm su espirilerini kıçına sok,» diye Lucky patladı. «Ben gidiyorum.»

«Neyle gidiyorsun? Araban yok, paran yok. Hiç bir şeyin yok.»

«Hatırlattığın iyi oldu.»

«Ay haydi yapma. Senin birine gereksinmen var. Bu gece sana birisini buluruz.»

«Dün gece bulduğum ne oldu? Sevgili Warris'e göre - onu buraya getiremezdim. Çünkü arabada yer yoktu.»

«İnan bu gece farklı olacak,» diye Olympia güvence verdi. «İstediğin birisini bul. Onu buraya getireceğimize söz veriyorum.»

Lucky yelkenleri indirdi. «Peki.»

Kızlar bahçeye çıktılar. Warris havuzun yanına yayılmış

yatıyordu. Pippa da yanındaki şezlonga uzanmış güzel vücudunu yağlıyordu. «Çok güzel ev,» diye şakıdı.

«Kızlar ne zamandan beri buradasınız?»

Lucky lafı ağzında çevirdi. «Bir süredir.»

Pippa «Okula gitmiyor musunuz?» diye sordu.

Kendisini Warris'in karnının üstüne atan Olympia «Okulu bitirdik,» dedi.

Erkek «Hey çok ağırsın,» diye karşı koydu.

Olympia kıkırdadı. «Dün gece hiç itirazın yoktu.»

«O zaman bazı şeyler de daha sertti.»

Lucky yüzücü gibi suya dalıp, havuzun dibinde yüzdü. Güneşin altında derisi parlayan küçük bir kertenkele havuzun yanından hızla geçti.

Olympia çığlık attı. «Ohhhh sürüngenlerden çok korkarım.»

Pippa «Sana zarar vermezler,» dedi.

Warris güldü. «Sadece korkudan donuna doldurursun.»

Pippa «Biliyorum,» dedi. «Bu gece parti vermeye ne dersiniz?»

Olympia «Parti mi?» diye sordu. «Fakat kimseyi tanımıyoruz ki.»

Pippa «Benim tanıdıklarım var,» dedi. «Herkesi tanırım. Hepsi de çok eğlenceli kişilerdir.»

Olympia'nın gözleri sevinçle parladı. «Tanır mısın?»

«Tabii. Hatta hiç para almadan gelecek bir orkestra bile tanıyorum. Sadece içki, yiyecek ve hoşca vakit.»

«Çok güzel ama içkiyle yiyeceği nerden alacağız? Şu anda param yok... harçlığımı bekliyorum.»

Pippa ayağa fırladı. «Siz endişe etmeyin. Herşeyi bana bırakın. Arabayı alabilir miyim?»

«Tabii fakat-»

Pippa sırıttı. «Ben partiyi ayarlarım. Siz güneşte yatıp keyfinize bakın.» Bikinisinin üstüne portakal rengi bir plaj elbisesi taktı. «Daha sonra görüşmek üzere.»

Olympia kıkırdadı. «Vay canına. Canavar gibi kadın,» dedi.

Warris kızın bikinisinin üstünü çıkarttı. «Tatlım senin de ondan hiç farkın yok.»

Olympia da gözlerini beğeniyle erkeğin beyaz bikini mayosuna indirdi. «Küçük kıza sakladıklarını göster bakalım,» dedi.

Warris ayağa kalkıp, kızın elini tuttu. «Daha iyisini yapa-

rım. Benimle içeri gel, büyük kızlar için sakladıklarımı göstereyim.»

Lucky hiç bir şeyin farkında değildi. Robot gibi havuzun içinde aşağı yukarı yüzüp duruyordu.

Pippa Mercedes'i dar virajlı yolda hızla sürüyordu. Bir yandan da kendi kendisine şarkı mırıldanıyordu. Hayat çok güzeldi. Boncuk gözlerinden bir şey kaçırmıyordu. Hangi sersem olsa kızların okuldan kaçtıklarını anlıyabilir. Paraları yoktu. Her yanı sıkı sıkı kapalı, örtülere sarılmış möbleli ev de herhalde kendilerine ait değildi. Evet kaçtıkları belliydi. Okuldan veya... evden. Kuşkusuz birileri onları arıyorlardı.

Gino Santangelo. Bu ismi anımsayınca tüyleri üperiyordu. Acaba kızını arıyor muydu? Olabilirdi. Eğer kızını arıyorsa onu nerede bulacağını Pippa'dan başka kim haber verebilirdi?

Gino kendisine minnettar kalacaktı. Belki filmine para yatıracak kadar minnettar kalırdı...

Bir an kendi kendine güldü. Warris'e gerçeği açıklamadığına üzüldü ama sonra doğru yaptığına karar verdi. Ne de olsa Stanislopoulos kızını elde etmeye karar vermişti. Eh onu kimse suçlayamazdı?

Pippa'nın dudaklarındaki gülümseme genişledi. Ne kadar kolay olmuştu. Parti yapacağım. Arabayı alabilir miyim? Şimdi hepsi villada kapana tutulmuşlardı. Kaçmak için ellerinde hiç olanak yoktu. Parti ayarlamaktansa, Gino'ya haber verip, her neredeyse buraya gelmesini söyliyecek ve elinden tutup Lucky'e götürecekti. Bundan daha mükemmel bir plan olamazdı.

Arabanın radyosunu açtı ve gaz pedalını kökledi.

Acaba hangi aktör Gino Santangelo rolüne yakışırdı? Marlon Brando mu? Tony Curtis mi? Paul Newman mı? Rol dağıtımı gücünü elde etmek ne güzeldi. Evet. Marlon bu role çok uygundu. Aynı cinsellik ve katlığa sahipti. Çok uygundu...

Karşısına çıkan dönemeci görünce şaşırdı. Dar bir virajdı ve Pippa arabayı çok hızla sürüyordu. İngiliz turistlerinin kiraladığı külüstür Citroen de yolun tam ortasındaydı.

Mercedes ve Citroen birbirlerine bindirdiler. Çarpışmanın korkunç gürültüsü belki millerce uzaktan duyuldu.

Pippa Sanchez düşleriyle birlikte hemen öldü.

GINO
1966

Gino Paris'e tek başına uçtu. Las Vegas'dan Bayan Peter Richmond'un akla hayale gelmedik isteklerde bulunduğu raporları geliyordu. Gino hareket ettikten sonra, ertesi gün Bayan Richmond oğlu Craven'i gala gecesinin hazırlıklarıyla baş başa bırakıp, Washington'a gitmişti. Ve her saat başı yeni isteğini telefonla bildiriyordu.

Marco telefonda Gino'ya «Karı çılgın. Davetlilerin yarısından fazlasını o gece otelin dairelerinde yatırmak istiyor. Hatta özel yemekler ve çiçekler istiyor. Vazolarda da özel aranjmanlar istiyor. İnanır mısın bu gece bize korkunç pahalıya mal olacak,» dedi.

Gino'nun elinden hiç bir şey gelmezdi. Gala gecesini otelde yapabileceğini kadına söz vermişti. Şimdi sözünden geri dönemezdi. Ama karı kendisini de aptal yerine koyuyordu. Bir kez o kemikli vücudunu kendisine peşkeş çekmesini yeterli sanıyordu. Sanki gecenin kaça mal olacağını ölçermiş gibi bir kez kendisiyle yatmıştı.

«Ne isterse yapın. Elimden geldiğince çabuk döneceğim,» dedi.

Bayan Richmond bazı şeyleri kötü öğrenecekti. Gino Santangelo hiç kimsenin eğlencesi olamazdı. Yardım derneği adına düzenlediği gala gecesi tam kadının istediği gibi geçecekti. Ama bir gün bunun bedelini ödeyecekti. Gino vakti gelince karşılığını isteyecekti.

Marco «Lucky'den bir haber var mı?» diye sordu.

«Daha yeni geldim. Haber alınca sana bildiririm.»

«Dario sigara ister misin?» diye Eric sordu.

«Teşekkür ederim.» Sigarayı dudakları arasına sıkıştırıp yaktı ve Eric'in dairesinin tarasını hemen hemen kaplayan şezlonga uzandı.

Eric'in evi okuldan birkaç mil uzaklıktaki San Diego'daydı. Dario cumartesi sabahı otobüsle gelmişti. Otobüs garında Eric kondisini karşıladı. Kentin içinde arabayla dolaşıp, alış veriş yaptılar, kitapçı dükkanlarını ve birkaç sanat galerisini gezip zevkli bir gün geçirdikten sonra eve döndüler. Eric etrafında pervane gibi dönüyordu.

Dario kendisine gösterilen ilgiden doğrusu çok hoşlanıyordu. Okulda kendisine karşı hep düşmanca davranıyorlardı. Evde ise tüm ilgiyi Lucky topluyordu.

Eric asabiyetle boğazını temizleyip, «Okulda babanın Gino Santangelo olduğu söylentileri dolaşıyor doğru mu?» diye sordu.

Dario başını salladı.

«Sanırım... yani, demek istediğim, zaten aklıma getirmem ya, fakat...»

Dario sırıttı. Kendisini yaşından daha olgun hissediyordu. Çok bilmiş ve feleğin çemberinden geçmiş gibi hissediyordu. «Korkma Eric buraya geldiğimden babama söz etmem.»

Eric rahatlayıp, yüksek sesle içini çekti. «Sadece-»

«Açıklama yapman gerekmez.»

Eric Dario'nun elini tuttu. Bu ilk fiziksel temaslarıydı. Dario elinin tutulmasına karşı koymadı. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Eric'in ne istediğini biliyordu. O kadar da budala değildi. Ama adamın istediğini yapıp yapmıyacağı da ayrı bir konuydu.

Sesi ihtirastan boğuklaşan Eric, «Sen çok güzel bir oğlansın,» dedi. «Sınıfa ilk geldiğin gün dikkat ettim. Sana bakınca bu çocuk diğerlerine benzemiyor diye düşündüm. Bu çocuğun yaşamında acı ve elem var dedim. Doğru mu?»

Birbirlerinin avuçlarının içinde duran elleri terlemiş ve yapış yapış olmuştu. Dario elini çekmek istemiyordu. İçinde cinsel bir uyanma hissediyordu. Marabelle Blue ile babasını yatak odasında gözetlediği günkü gibi bir his —gizlice Lucky soyunurken— düşte diğer oğlanlara bakarken de aynı hissi duyuyordu. Acı ve elem içinde yaşamış romantik halini göz önüne getirip keyiflendi. «Evet,» dedi. Eh, doğru sayılırdı değil mi? Hayatta hep yalnızdı...

Eric'in dudakları kendi dudaklarının üstüne kapanıyordu. İğrenme yerine garip boş bir merak duydu.

Eric boğulurcasına «Senin gibi bir çocuğa aşık olabilirim,» dedi.

Dario kendisini Eric'in öpücüğüne bıraktı. Ve bundan sonra olacaklara...

Hayatında ilk kez sevildiğini, istendiğini ve tamamen güven içinde olduğunu hissediyordu.

Dimitri Stanislopoulos geniş gaga burunlu, yele gibi bembeyaz saçlı, çılgın bakışlı bir adamdı. Konuşurken, her cümlenin başına «Sanırım» gibi sıkıcı bir kelime eklemeyi adet edinmişti.

Gino on beş dakika sonra adamın sanırım kelimesinden usanmıştı.

Dimitri'nin Paris'deki evine birlikte gidip kahya kadını sorguya çektiler.

Yaşlı kadın somurtuk ve akılsızdı. İki adamı karşısında görünce, bildiği birkaç kelime İngilizceyi de unutuverdi.

Dimitri kollarını yeldeğirmenleri gibi döndürerek, kadınla hızlı hızlı Fransızca konuştu.

Kadın aynı somurtuk homurdanmayla yanıt verdi.

Dimitri «Sersem inek» diye yakındı. «Çok korkmuş. Onu suçlayıp kovacağım.»

Gino sabırsızca, «Ne söyledi?» diye sordu.

«Bildiğimizden fazla bir şey söylemedi. Olympia geçen pazartesi arabayı almış ve annesini ziyarete gideceğini söylemiş.»

«Beş gün önce. Şimdiye dek istedikleri her yere gidebilirler.»

Tuttuğum dedektifler sanırım bugün arabanın izini bulurlar. Bu işte en usta olan kişileri tuttum. Hem düşünki - iki güzel genç kız ve pahalı bir araba kolay kolay gözden kaçmaz.»

Aynı gün saat üçte Dimitri Stanislopoulos'un tuttuğu dedektifler arabayı buldukları haberini verdiler. Cannes yolundaki kazada enkaz haline gelmişti. Arabanın içinde kimliği bilinmeyen bir kadın cesedi vardı.

Gino ve Dimitri bir saat içinde uçağa atlayıp, Güney Fransa'nın yolunu tuttular.

LUCKY
1966

Gökyüzünde parça parça bulutlar, güneşi kapatıyordu. Acı bir rüzgar esmeye başladı. Warris homurdandı. «Mistral. Allah kahretsin partiyi berbat edecek.»

Olympia dudaklarını salladı. «Neden?»

«Çünkü tatlım büyük bir fırtına kopacak, böyle havada kim tepelere çıkmak ister?»

«Oh! ne yazık. Bu partiyi hevesle bekliyordum Lucky sen de bekliyordun değil mi? Lucky?»

«Ne?» diyerek yerinden sıçradı. Bel Air'i düşünüyordu. Kocaman serin evi ve bakımlı bahçelerini Beyaz kocaman odasını, televizyonunu, plak kolleksiyonunu ve eski oyuncaklarını özlemişti. Tekdüze sesle «Sanırım eve gitmek istiyorum,» dedi.

Olympia'nın gözleri yerinden fırladı. «Neeeee?»

«Evet. Gerçekten.»

«Haydi. Neden?»

Belli belirsiz omuzlarını silkti. «Bilmiyorum... Canım öyle istedi.»

Olympia küçük boncuk gözlerini kıstı. «Fakat gidemezsin.»

«Niçin gidemiyecek mişim?»

«Çünkü gidemezsin de ondan. Bu maceraya birlikte atıldık ve birlikte bitirmemiz gerek.»

Lucky yüzünü astı. «Hayır gerek yok.»

«Fakat bu sabah kalacağına söz vermiştin.»

«Söz vermedim. Gitmek istiyorum.»

Olympia dudaklarını sarkıttı. «Çok bencilsin.»

Ha! Bencilmiş! Ha! Bütün sabah Olympia, Warris'le yatak odasına kapanmıştı. Saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Ve odadan yeni çıkmışlardı. Garip bir yaratık gibi her şeyin dışında kalmaktan bıkmıştı. «Beni dinle» dedi. «Ben gidiyorum. Ve beni burada zorla tutamazsın.»

Warris iki kıza bakıyordu ve bakarken ilk kez Lucky'nin ne denli çarpıcı olduğunu fark etti. Daha önce ona asla alıcı

gözüyle bakmamıştı. Yığın yığın dökülen siyah saçların altında, koyu esmer teniyle gerçek bir çingene güzeliydi. Bunca zaman aynı evde yaşayıp da kızı fark etmemesi de büyük budalalıktı. Sarı saçları ve büyük memeleri bir yana atınca, Olympia bu kızın yanında çok sıradan biri kalıyordu. Ama Lucky'nin hiç sıradan bir hali yoktu.

Olympia sonunda terslendi. «Kafa ütülüyorsun. Ben öğle uykusuna yatacağım. Warris şuna biraz akıl ver. Geri dönecek olursa tekrar bir okula tıkılacağını anlat.» Yatak odasına girip kapıyı öfkeyle çarpıp kapattı.

Warris'le Lucky, fırtınanın kararttığı oturma odasında sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda erkek «Neden gitmek istiyorsun?» diye sordu.

Aksilenerek «Sebebi yok,» dedi. «Ama beni burada tutamaz.»

Warris ayağa kalkıp gerindi. «Pippa geri dönünce eğer gitmekte ısrar edersen seni havaalanına götürürüm. Bilet paranı nasıl ödiyeceksin?»

«Oraya gidince çaresini bulurum.» Susup kuşkuyla adama baktı. «Beni gerçekten havaalanına götürecek misin?»

Warris ağır ağır kıza doğru yürüdü. «Tabii. Niçin götürmiyeyim?»

Güneşten yanmış bacaklarını uzatmış sere serpe yere yayılmış yatıyordu. Üstünde kısacık bir şort ve belinden düğümlü poplin bir gömlek vardı.

Warris kızın yanında durup elini tutması için uzattı. «Ayağa kalktı. Bilet paranı ödeyecek bir yol bulalım.»

Lucky adamın elini tutup ayağa kalktı. «Nasıl?»

«Bilmiyorum. Düşünmem gerek.»

Kızın ellerini avuçlarından bırakmadı. Ona iyice sokulup, ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden dudaklarından öpmeye başladı.

Lucky adamı geri itip «Hey» diye karşı koydu. «Saçmalamayı keser misin?»

«Niçin?» Birdenbire adamın elleri orasını burasını mıncıklamaya başladı. «Olympia ile yaptıklarımızı dikizlediğinin farkındayım. Benim için deli olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?»

«Saçmalıyorsun.»

«Seni yere yatırıp, şeyimi içine sokunca söylersin-»

Olanca gücüyle dizini adamın kasıklarına vurdu. Bir an şaşıran Warris sanki bütün yaşamı onlara bağlıymış gibi şeylerini avuçlayıp, acıdan kıvranarak iki büklüm oldu. «Orospu.»

Bıkkınlıkla adama baktı. Erkeğin hali öylesine komikti ki kahkahalarla gülmek istiyordu. Sonra vaz geçti. Daha fazla kızdırırsa sersemin başına neler açacağını bilmiyordu.

Adam hâlâ iki büklüm divana uzandı. «Niçin defolup havaalanına gitmiyorsun?» diye mırıldandı. «Çünkü ben seni götürmüyorum - hiç yolu yok götürmem. Buradan ne kadar çabuk def olup gidersen hepimiz için o kadar iyi.»

«Ne yapmam gerek yürüyerek mi gideyim?»

«Senin ne yapacağın kimin umrunda.»

Beklemediği anda gözlerine yaşlar doldu. Bu belanın içine nasıl düşmüştü? Fransa'da Olympia ve bu korkunç adamla birlikte villada nasıl kapana sıkışmıştı? Eğer bu herif olmazsa kimbilir nasıl eğleneceklerdi. Herşeyin içine etmişti. Camlı kapının önünde durup ne yapacağını düşünerek bahçeye bakmaya başladı. Yağmur başlamıştı. Kara bulutlardan bardaktan boşanırcasına dökülüyordu. Küçücük bir kız olup, kendisine bakan birisinin ne yapması gerektiğini söylemesini nasıl da istiyordu.

«Kaygılanma» diye mırıldandı. «Gideceğim. Yağmur durur durmaz gideceğim.»

Warris'i divanın üstünde yatar bırakıp, yanında getirdiği birkaç parça eşyasını toplamaya gitti.

Tanrı belasını versin! İyi arkadaşı Olympia'nın da canı cehenneme! Buradan çıkıp gidecekti. Ve kimse de kendisini durduramıyacaktı.

Güney Fransa'ya doğru uçakla yol alırken Gino'nun aklından korkunç düşünceler geçiyordu. Ya arabanın içindeki cesed Lucky'e aitse? Ya ölen küçük kızıysa?

Birbirlerini son kez gördükleri günü anımsamaya çalıştı. New York'taki apartmanda sıkıcı bir akşam yemeği. Tek gözüyle televizyonu izlerken, tekrar okula gitmemek konusunda bir şeyler mırıldanmıştı. Kızın söylediklerini dinlememişti. İçinden keşke dinleseydim diye geçirdi. Ertesi sabah geleneksel limuzinle tekrar başka bir okula gönderilmişti. Okula kadar onunla gitmemişti. Eh, bok canına İsviçre'de başından geçen olaylara hâlâ öfkeliydi. Ne yapması gerekiyordu. Onu kucaklayıp, öpüp,

çırılçıplak yatakta bir oğlanla birlikte yakalandığı gerçeğini görmemezlikten mi gelmesi gerekti? On beş yaşındaydı daha.

Dimitri Stanislopoulos da kendi düşüncelerine dalmıştı. Tanrı neden eski karılarının hepsinden daha korkunç ve belalı bir evladı kendisine layık görmüştü.

Sonunda özel uçak Nice havaalanına indi. Bir araba perona kendilerini karşılamaya geldi. Yağmur hızla yağıyordu. Güçlü rüzgar gökyüzündeki kara bulutları sürüklüyordu. Gino saatine baktı. Yediyi gösteriyordu. Açlıktan kazınan midesi bütün gün ağzına bir lokma koymadığını anlatıyordu. Ama böyle zamanda kim yemek yiyebilirdi ki?

Sıkıntı içinde arabaya bindi. Şoförün kendilerini dosdoğru morga götüreceğinden korkuyordu.

Lucky kendi kendisine ne yapması gerektiğini tartışıyordu. Eşyalarını toplamıştı. Sonra oturup bütün öğlenden sonra Pippa'nın gelmesini ve yağmurun dinmesini beklemişti. Saat yediye gelmişti. Yağmur aynı şiddetle yağıyordu. Ve Pippa hâlâ görünürlerde yoktu.

Olympia saat dörtte odadan çıkıp, möblelerin üstlerindeki örtüleri toplayıp, kadehleri çıkartarak parti hazırlıklarına başlamıştı. Her iki kız da birbirleriyle konuşmamaya gayret ediyorlardı.

Divanda uyuyan Warris'in horultusu ikisinin de sinirlerine dokunuyordu.

Saat altıda mumları yakan Olympia, Warris'i uyandırdı. «Arkadaşın olacak karı hangi cehennemde kaldı?»

Warris somurtup huysuzlanıyordu. Lucky'nin diz attığı kasıkları hâlâ acıyordu. «Birazdan gelir,» diye mırıldandı.

«Amma da gelirmiş yani.»

«Gelir dedim.» Warris divandan kalkıp, iki kızı baş başa bırakıp yatak odasına girdi ve kapıyı öfkeyle kapattı.

Pencerenin önünde duran Lucky dışarda çakan şimşeklere ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura bakıyordu. Burada kapalı kalmak yeterince kötüydü ama kapana sıkışmış gibi dışarı çıkamamak dayanılır gibi değildi.

Ve yaklaşan arabanın farlarını görünce rahatladı. Eğer Pippa kendisini havaalanına götürmeyi red ederse Lucky Mercedes'i alıp gidecekti. İşte bu kadar basitti.

Küçük valizini eline alıp, bahçeye açılan kapıları açıp hızla dışarı çıktı.

Arabaya doğru koşarken yağmurdan sıçan gibi ıslandı.

Arabadan inenin Pippa olmadığını çok geç anladı. Araba da Mercedes değildi. Ulu Tanrım babası Gino karşısında duruyordu.

STEVEN
1967

Zizi kulüplerde dansa gitmeye bayılıyordu - Steven ise evde oturup müzik dinlemeyi yeğliyordu. Caz müziğini, rok müziğini seviyordu ama esas tutkusu soul müzikti. Stero pikabını sonuna dek açıp saatlerce Isaac Hayes, Marvin Gaye, Aretha Franklin'i dinleyebilirdi.

Zizi ise kamçılayıcı disko müziğini ve Latin Amerika melodilerini yeğliyordu. Ve sürekli hangi plağın çalınacağı kavgasını yapıyorlardı. Zizi «Dinlediğin o bok müzikten nefret ediyorum» diye yakınıyordu. «Tempo nerede? Ateş nerede? Haydi dışarıya dansa gidelim.»

En sevdiği yer de İspanyol Harlemiydi. Küçük kalabalık gürültücü bir yerdi. Orada her zaman alakanın merkezini kendi üstünde tutuyordu. Steven bir kenarda oturup öfkeden için için yanarken, karısının belki bir düzineye yakın erkekle pistte kıvıra kıvıra dans edişini izlerdi. Evleneli bir yıl olduğu halde Zizi'yi deli gibi kıskanıyordu.

Zizi kıskanılmaktan hoşlanıyordu. Kocasının kıskançlığını kamçılayıp, kontrolünü kaybetmesine ve bazı kez dans ettiği adamlarla yumruk yumruğa kavga etmesine bayılıyordu.

Bir öğle yemeğinde Jerry arkadaşına «Çok yıkıcı bir ilişkiniz var,» dedi. «Hangi avukat klüplerde dolaşıp kavga çıkarır? Günün birinde soluğu mahkemede yargıcın karşısında alacaksın. Bu durumu yargıç nasıl karşılar sanıyorsun?» dedi.

«Haklısın. Fakat ne yapabilirim? Jerry karı kanıma girdi. Onu seviyorum.»

«Sevgi. Sen kimi kandırıyorsun? Karı seni hayalarından yakalamış, canını çıkarıyor.»

Steven düşünceyle çatalını salataya batırdı.

«Carrie ile görüşüyor musun?»

«Tabii görüşüyorum. Onun neler hissettiğini sanıyorsun?»

«Annemin tüm kabahati çok dürüst olması. Eğer ona kal-

saydı yirmi yaşında bakire kolej mezunu, kosmetik sanatı ve iyi aile diplomasına sahip zenci bir kızla evlenirdim.»

«Kolej mezunu yirmi üç yaşında bakireler var mı?»

Steven bifteğini kesti. «Onunla konuşup, buluşmamız için bir şeyler ayarlasana.»

«Çalışırım.» Jerry bunun ne denli umutsuz olduğunu biliyordu. Çünkü Carrie her hafta buluştuklarında «O çöplüğü» başından atmadığı sürece oğluyla hiç bir ilişki kurmamakta daha kararlı görünüyordu. Zizi'den çöplük diye söz ediyordu.

Steven «İstediğimi yerine getirirsen çok sevinirim,» dedi. «Biliyor musun bazen kendimi hiç dostum kalmamış gibi hissediyorum.»

«Ben tavuklu sandöviç miyim?»

Steven güldü. «Sen iyi bir dostsun. Tek dostumsun.» Bu sözleri söylerken gerçeği konuştuğunu fark etti. Hayatında işi ve Zizi'den başka kimse yoktu.

Kahvelerini içerlerken Jerry havadan sudan söz edercesine «Sana yaptığım teklifi düşündün mü?» diye sordu.

«Çok düşündüm. Hoşuma gitmedi sanma. Fakat özel avukatlık benim harcım değil.»

«Denemeden karar verme.»

«Vermiyorum. Sadece bana göre bir iş olmadığını söylüyorum.»

Hesabı isteyen Jerry «Belki günün birinde fikrini değiştirirsin,» dedi.

Steven telaşla «Bugün yemek benden,» diye atıldı.

Cebinden kredi kartını çıkartan Jerry «Unut,» dedi. «Nasıl olsa masrafa geçiyorum.»

Steven sıkıntıyla «Belki devlet dairesinde çalışıyorum ama yine de bir öğlen yemeğine arkadaşımı davet edebilirim,» dedi.

Küçük dairelerinde Steven'ın çalışma masasının önünde bacaklarını ayırıp duran Zizi «Beğendin mi?» diye sordu.

Önündeki kağıtlara dalıp, yarınki dava için çeşitli şeyler düşünen Steven dalgınlıkla başını kaldırıp baktı.

Zizi'nin sırtında kasıklarına dek yırtmaçlı, altın rengi bir giysi vardı. «Güzel değil mi ha?» diye yineledi.

Steven'ın gördüğü en kötü elbiseydi. Ciyak ciyak bağıran. Adi. Orospu giysisiydi. «Nefret ettim,» diye yanıtladı.

Kadının yüzü bir an kıpkırmızı kesildi. «Sana yüz yirmi papale mal oldu onun için hoşlanmaya çalış,» dedi.

Hâlâ aklı hazırlandığı davada olan Steven «İade et, paranı geri alırsın,» dedi.

Kadının göstereceği tepkiye tamamen hazırlıksızdı. Zizi masanın üstündeki kağıtları etrafa saçarak yerinden fırladı ve uzun tırnaklarıyla Steven'ın yüzünü tırmalamaya başladı. «Yaptığım her şeyden nefret ediyorsun,» diye bağırdı. «Her dakika beni eleştiriyorsun. Sersem herif. Kendin çok mu mükemmelsin?»

Kadının kollarından tutup gövdesine yapıştırdı. «Senin neyin var?» diye söze başladı. Ve yine başına geldi. Ne zaman kadına bu denli yaklaşsa erkekliği uyanıveriyordu. Sanki dünyanın en büyük cinsel organına sahipmiş gibi hissediyordu.

Giysinin bozulup bozulmayacağına aldırmadan, eteklerini kaldırıp beline doladı. Zizi de kendisini genizden gelen boğuk inlemeler ve iç çekmelerle teşvik ediyordu. Jerry'nin hakkı vardı. Kadın kendisini hayalarından yakaladığını biliyordu.

«Bu tarafa Bayan Berkeley. Çok güzel sevgilim. Çok güzel. Bana dişlerini göster - çok - çok az. Mükemmel.»

Carrie repertuvarındaki pozları ve davranışları tekrarlarken, fotoğrafçı da sevinç içinde resim çekiyordu. O kadar çok yapmıştıki poz vermek artık ikinci kişiliği olmuştu.

Çok gülünçtü değil mi? Hiç bir şey yapmadan bir anda bir yıldız - bir isim - haline gelebiliyordunuz. Yetenek gerekmiyordu. Yalnızca para, stil ve doğru kocayı seçmek yeterliydi.

Carrie de iki kez «Doğru kocalarla» evlenmişti. Yalnız Bernard, sıcak insancıl ve verici biriydi. Elliott ise espirisiz bir züppeydi. Neden kendisiyle evlendiğini sık sık düşünüp hayret ederdi. Carrie zenciydi - Elliott da zencilerden nefret ederdi. Onun için zenciler dünyanın en aşağılık insanlarıydı. Kendisinin rengini asla görmeyip, stil ve zarafetine kapılmıştı. Kocasının gerçek Afrikalı Prensesiydi! Tanrım! Elliott karısının geçmişini öğrenecek olursa herhalde intihar ederdi - tabii Carrie'i de öldürürdü.

Elliott'u sevmiyordu. Fakat yaşam tarzını seviyordu.

Fotoğrafçı neşeyle «Son film,» dedi. «İstersen Yves Saint Laurent giysini giy. Senin için zahmet olmuyor değil mi?»

Hayır. Zahmet olmuyordu. Fotoğraf stüdyosundaki giyinme odasına çekildi. Yanında iki terzi ve bir berber ve makyajcı vardı. Hepsi etrafında fır dönüp, giysisini giymesine yardım ediyorlardı.

Aynadaki aksine bakıp, görünümüne hayret etti. İsimsiz zenci orospu ne zaman böylesine değişip de zarif şık bir mahluk olmuştu?

Tabii Bernard'ın sayesinde. Kendisini Bernard yaratmıştı.

Berber, «Sevgilim çok güzelsin,» diye şakıdı.

Evet güzel olduğunu itiraf etmeliydi. Fakat bu günkü yerine gelene dek anasından emdiği süt burnundan gelmişti.

LUCKY
1966

Aradan dört hafta geçti Güney Fransa uzak bir anıydı artık. Gerçek Bel Air'deki evdi. Ve Bel Air adeta bir hapishaneydi. Döndüğünden beri Lucky'nin özgürlüğü kısıtlanmıştı. Sahnede Bayan Drew adında beliren kahya kadın, Lucky'i biran gözünün önünden ayırmıyordu.

Yağmurdan sıçan gibi ıslandığı Fransa'daki o akşam Lucky'nin belleğinden hiç silinmiyordu. Öfkeden kararan yüzüyle Gino'yu karşısında görünce geçirdiği şok. Babası bir tek kelime söylemeden omuzlarından yakalamış, tırnaklarını etine gömererek öylesine hızlı tartaklamıştı ki çeneleri birbirine vurup, dişleri çatırdamıştı.

Korkunç bir karabasandı. Arabadan inen Olympia'nın babası «Burada olacaklarını biliyordum,» diye bağırmıştı. Üçü yağmurun altında durup sıçan gibi ıslanırlarken, Lucky herhalde Warris'in koynunda olan Olympia'yı nasıl uyaracağını düşünüyordu. Çünkü Olympia ile Warris hiç yataktan çıkmıyorlardı.

Sonra hep birlikte eve doğru yürümeye başlamışlardı. Sanki tekrar elinden kaçıracağından korkar gibi Gino sıkıca koluna yapışmıştı. Dimitri hayretler içinde «Tanrım kız kardeşimin evini rezil etmişler,» diye bağırıyordu.

Tam o sırada fırtına iyice patlak vermişti. Gökgürültüleri arasında şimşekler çakıyordu. Bu arada Gino da kendisine «Pippa Sanchez'in sizinle ne ilgisi var?» diye bağırıyordu. Dimitri çift kapılı yatak odasının kapılarını açınca, çırılçıplak Olympia'nın poposunu havaya dikip, tüm gayretiyle Warris'in şeyini yaladığını gördüler.

Çirkin sessizliği, Olympia'nın ağzından çıkardığı şapur şupur sesler bozuyordu.

Dimitri tereddüt etmeden harekete geçmiş ve tüm gücüyle kızının poposuna tokat atmıştı. Tam o sırada doyuma ulaşmaya başlayan Warris'in üstünden fırlayan Olympia «Ne oluyor?»

diye bağırmıştı. Warris'in spermleri Dimitri'nin koluna sıçramıştı.

Dimitri «Tanrım,» diye bağırmıştı.

Warris de «Tanrım» diye çığlık atmıştı.

Pippa'nın ölüm haberi keşmekeşi bir an kesmişti. Warris bir iskemleye çöküp başını elleri arasına almış, «Tanrım inanamıyorum?» diye mırıldanmıştı.

Gino «Onun burada ne işi vardı?» diye öğrenmek istemişti.

Warris «Burada değildi,» diye mırıldanmıştı. «Benim arkadaşımdı. Arabayı ödünç almıştı.

İki adamın öfkeleri sınır tanımıyordu.

Dimitri «Hemen bu evden cehennem ol git,» diye kükredi.

Gino ekledi. «Elini çabuk tut yoksa seni parçalarım.»

Olayın gerisini sis perdesi arkasında anımsıyordu. Olympia isteri krizleri içinde bağırıp ağlamış, Warris telaşla iki Gucci valizini toplayıp, fırtına ve yağmur altında yürüyerek yollara düşmüştü. Tekrar uçağa atlayıp Los Angeles'e Bel Air'deki eve dönmüşlerdi. Baba kız yolda hiç konuşmamışlardı. Niçin konuşmuyordu? Niçin konuşup anlaşmıyorlardı.

Cezaya bile çarptırılmamıştı. Ama tek başına kalması yeterince cezaydı. Çünkü Gino eve döndüklerinin ertesi günü çıkıp gitmiş ve Lucky'i yanından hiç ayrılmayan otuz yaşlarında atletik yapılı Bayan Drew ile başbaşa bırakmıştı.

Olympia'ya ne ceza verildiğini merak ediyordu. Herhalde herhangi bir kentte başka bir okula gönderilmişti. Kızın çeşitli evlerine telefon etmeye çabaladı, ama tüm numaraları değişmişti. Bayan Drew kurumla «Babanız Bayan Stanislopoulos'la görüşmenizi istemiyor,» dedi. İstemediği belliydi.

On altı yaşına bastığı gün sabah uyanınca Gino'nun eve döndüğünü öğrendi. Lucky aşağıya kahvaltıya indiği zaman babasını elinde kahvesi, gülümsiyerek yüzme havuzunun yanında oturur buldu.

Ona sormak istediği birçok şey vardı. Kendisini Fransa'da nasıl bulmuştu? Ne düşünüyordu? Kızının tekrar eve dönmesine sevinmiş miydi?

Çekinerek «Merhaba baba,» dedi.

Babası yüzüne bakıp mutlulukla güldü. «Sevgilim problemimizi çözümledim.»

Problemimiz? Problememiz neydi? Başka bir okul mu? Eğer okula gideceksè yine kaçacaktı.

«Güzel bir giysin var mı?» diye sordu.

Aman kendisini ne kadar iyi tanıyordu. Giysilerden nefret ederdi. Asla elbise giymezdi. Kuşkuyla «Niçin» diye sordu.

«Çünkü seni küçük bir yolculuğa çıkarıyorum. Bazı dostlarımla tanışmanı istiyorum.»

«Nereye?»

«Vegas. Bayan Peter Richmond'un otelimde yardım derneği adına düzenlediği gala gecesine.»

«Vegas?» Lucky'nin yüzü ışıldadı. Her zaman Las Vegas'a gitmek isterdi. «Gerçekten mi?»

«Tabii. Saat birde uçağa atlıyacağız. Haydi git hazırlan.»

Yüzüne gülen şansına inanamıyordu. «Gerçekten mi?»

Gino güldü. «Evet, gerçekten yanına şöyle doğru dürüst bir şeyler al- sırtındaki o pis blucin ve tişörtle dolaştığını görmek istemiyorum.»

«Tabii merak etme.» Koşarak odasına çıktı. Dolabındaki giysileri gözden geçirdi. Marco, Vegas'ta yaşıyordu. Baş döndürücü giysiler bulması gerekti.

Odanın kapısına gelen Bayan Drew hafifçe gülümseyip içeriye baktı. «Kısa bir yolculuğa çıktığını öğrendim,» dedi.

Kısa yolculuk. Vay canına. İşler gittikçe iyileşiyordu. «Evet,» dedi. «Gino, şey babam beni Las Vegas'a götürüyor.»

«Ne güzel.»

«Tabii.»

«Doğum günün kutlu olsun yavrum.» Gino şampanya kadehini Lucky'nin kadehiyle tokuşturup eline küçük bir paket tuttuşturdu.

Birdenbire hayatının akışı değişip her şey eskisi gibi olmuştu. On altı yaşındaydı. Las Vegas'ta Mirage Otelinde babasının yanında oturuyordu. Herkes kendisine ilgi gösteriyordu. Marco karşısındaydı. Esmer asık yüzlü Marco anımsadığından daha yakışıklıydı. Tek sıkıcı şey giysileriydi. Fakat eğer Gino'yu böyle mutlu edecekse...

Las Vegas'a ayak basar basmaz. Gino otelin güzellik salonunda saçlarını yaptırmasında israr etti. Salonu yöneten kadın saçlarının nasıl taranacağı hakkında Gino'dan sıkı talimat almıştı. Düzgün taranmış bukleler. Korkunçtu. Gino çok güzel olduğunu söylüyordu.

Hevesle küçük paketi açtı ve kadife kutunun içindeki elmas küpeleri görünce dili tutuldu. İçinden gelen dürtüyle kollarını babasının boynuna dolayıp sarıldı.

Gino gülerek kızını geri itti.

Bir anda tüm düşleri gerçekleşiyordu. Adeta mutluluktan patlayabilirdi.

Marco «Çok esaslı küpeler,» dedi.

İftaharla küpeleri kulaklarına tuttu.

Gino gülerek «Kadınlar tuvaletine git küpeleri kulağına tak ve bak,» dedi.

Lucky koşarak gitti.

Kızın arkasından bakan Marco «Ona söyledin mi?» diye sordu.

«Hayır. Zamanı gelince konuyu açacağım.»

«Nasıl karşılıyacak dersin?»

Gino arkasına dayandı. Kara gözleri birdenbire öfkeyle parladı. «Hiç umurumda değil. Onun kendi iyiliği için. Günün birinde bana teşekkür edecek.»

Marco başını salladı. Şüpheyle «İnşallah,» dedi.

Gino sert sesle «Biliyorum,» dedi.

Betty Richmond giyinmiş hazırdı. Kocası Peter hâlâ aynanın karşısında oyalanıyordu.

«Haydi çabuk ol» diye kocasını azarladı. «Geç kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Özellikle kendi davetimde.»

«Yani Gino Santangelo'nun daveti demek istiyorsun.»

«Benim davetim.»

Peter kravatını bağlayıp, yüzünü ekşitti. «Biliyorsun eski bir ata sözü vardır. Körle yatan şaşı kalkar derler. İşte, sevgilim yakında bizde şaşı kalkacağız.»

Betty asit gibi yakıcı sesle, «Peter sen daha iyi bilirsin. Çünkü ömrün boyunca körlerle düşüp kalktın,» dedi. «Bu duruma senin yüzünden düştüğümüzü unutma.»

«Oh Tanrı aşkına-»

«Haydi geç kalmak istemiyorum.»

Lucky kadınlar tuvaletinde elmas küpelerini inceledi. Harikaydılar. Saç fırçasını alıp, düzgün taralı buklelerine saldır-

dı ve saçlarını istediği şekilde dağıttı. Fakat ne yazık ki - giysisini istediği gibi değiştiremiyordu. Aynadaki görünümüne yüzünü ekşitti. Sonra sırıtarak dilini çıkardı. Ne yapalım yani? Saçma sapan bir giysinin altında neler saklı olduğunu anlayacak kadar herhalde Marco'nun aklı vardı.

Telaşla kalabalıklaşan masalarına döndü. Marco kaybolmuştu. Gino'nun yanındaki yerine ilişirken, bazı ünlüleri tanıdı. Birkaç tane yaşlı ve servet içinde yüzdükleri belli çift vardı - kadınlar tepeden tırnağa elmas ve mücevherlerle donanmışlardı. Erkeklerin ağızlarında uzun pürolar vardı. Lucky salonun bir köşesinde Elvis Presley, TomJones, Tina Turner ve Raquel Welch'i gördüğünü sanıyordu. Eğilip Gino'nun kulağına «İnanılır gibi değil,» dedi.

Gino rahatlıkla «İyi. Eğlendiğine sevindim,» dedi.

Senatör Richmond ve karısı salondan içeri giriyorlardı. Lucky birçok kez dergilerde onların resimlerini görmüştü. Senatörün hep aktif resimleri çıkardı - polo oynarken, kürek çekerken, su motoru yarışları falan filan. Güneşten yanmış çok sağlıklı görünümü vardı. Karısı da öyleydi.

Yanlarına yaklaşınca Gino kızını onlarla tanıştırdı. Gururla «Kızım Lucky» dedi. Senatör elini kuvvetle sıktı. Bayan Richmond da tepeden tırnağa kendisini süzdü. Sonra sahnede uzun boylu bir sersem belirdi. Gino «Ve bu Craven Richmond» diye sözlerini sürdürdü. «Bu gece sana arkadaşlık edecek.»

Lucky ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan, Gino masadan kalktı ve yerine Craven Richmond oturdu.

Aptal gibi «Baba sen burada oturmıyacak mısın?» diye soruverdi.

«Sonra görüşürüz yavrum. İyi eğlenceler.»

Başına gelecekleri tahmin etmeliydi. Çünkü herşey öğlesine düş gibi güzeldiki.

Gece sıkıntıya dönüştü. Bir gözü Gino'da —köşedeki masada çok önemli kişilerle oturuyordu— bir gözü de bütün gece ortalıklarda görünmeyen Marco'yu arıyarak, sulu gözlü, yaşlı sanatkarların espirilerini dinlemekle geçirdi. Marco'nun ortaya çıkmamasını kim suçlayabilirdi? Şov boktandı. Ne rok yıldızları, ne doğru dürüst bir müzik vardı. Seyircileri gülme ve alkış kri-

zine tutan bir sürü eski süper yıldız'ın sahneye çıkıp bayat espiriler yapması Lucky'nin umrunda değildi.

Hatta yanında oturan Craven Richmond bile umrunda değildi. Çok nazik, çok ilgili ve SIKI...CIYDI. Olympia ile birçok isimler takacakları tür bir oğlandı - Sersem - salak - aptal.

Şovdan sonra evsahibi Gino özel bir parti veriyordu. Lucky, peşinde dolanan Craven'i ekip, Gino'nun yanına gidemedi. Köşede Marco'yla derin sohbete dalan kızı da gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Buradan bir an önce çıkıp gitmek istiyordu. Craven'e «Yoruldum» dedi.

Oğlan «Ben de» diye onayladı.

«Öyleyse gidip yatayım.»

«Asansöre kadar seninle geleyim.»

Asansöre kadar seninle geleyim. Çığlık çığlığa bağırmak istiyordu.

Asansöre kadar birlikte yürüdüler. Oğlan nazikçe «Yarın sabah tenis oynamaya ne dersin?» diye sordu.

«Saat kaçta kalkacağımı bilmiyorum.»

«Saat onda sana telefon ederim kararlaştırırız.»

«Ayy, ben... e...» Uyduracak mazeret bulamadı.

Craven eğilip telaşla Lucky'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

Uzun boylu ve gerçekten sersemdi. «Yarın» dedi. «Kaygılanma herşey yoluna girecek.»

Lucky asansöre canını atıp, telaşla düğmeye bastı. Ne sersemdi. Herşey yoluna girecek demek ne anlama geliyordu? Aptal. Onunla bir akşam daha geçirmeye asla dayanamazdı.

Gino'nun özel dairesindeki yatak odasında sırtındaki korkunç pembe giysiyi hemen çıkardı. Elbiseyi banyonun bir köşesine tekmeliyerek attı ve bikini donuyla dolaşmaya başladı. Sutyen giymek zahmetine katlanmıyordu - zaten göğüsleri pek kocaman değildi hem sutyenin tenine değmesinden nefret ediyordu. Aynada kendisine bakıp, az önce izlediği revü kızları gibi poposunu kıvırarak yürüdü. Çok hoşuna gitti kıkırdamaya başladı. Ekmek parası kazanmak için popo sallamayı düşün! Peki poposu eskiyince ne olacaktı?

Valizini karıştırıp, son dakikada içine tıktığı kirli beyaz cin pantolonunu ve t-şörtünü bulup, hızla sırtına geçirdi.. Saat daha on iki otuzdu. Vegas'daki ilk gecesiydi ve bu gün doğum günüydü. Yatağa girip uyumaya hiç niyeti yoktu.

Gino'nun odasındaki şifonyerden yirmi dolar aldı. Kendi odasındaki yatağın içine yastıkları, sanki birisi uyuyormuş gibi yerleştirip, örtüleri özenle üstüne çekti, dairenin anahtarını cebine indirip yola koyuldu.

Sabaha karşı 2.15'de Gino Betty Richmond'un iki yanağından öptü, Peter Richmond'un elini sıktı. «Ben yatmaya gidiyorum,» dedi.

Enerjiyle parlayan Betty «Çok güzel bir geceydi,» dedi.

Gino'nun omuzunu sıvazlayan Peter «Fevkaladeydi. Herkesin tahminlerinin üstünde oldu,» dedi.

Gino tevazuyla «Evet, sanırım herkes eğlendi,» dedi.

Dairesine çıkınca, sırtındaki çeketini çıkartıp, kravatını gevşetti, bir kadeh brendi doldurup tarasa çıktı ve neon ışıklarının parladığı stripe baktı. Parti çok başarılı geçmişti. Planladığı gibi hiç bir şey aksamamıştı.

Lucky'nin partiden erkenden ayrılmasına üzülmüştü. Komik çocuk. Belki bütün günün heyecanından yorgun düşmüştü. Craven'le salondan ayrılışını izlemişti. Oğlan beş dakika sonra dönünce «Lucky iyi mi?» diye sormuştu.

«Oh, evet efendim, çok yoruldu.»

«Bana efendim deme, kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum.»

«Özür dilerim efendi- Şey Bay Santangelo.»

«Gino.»

«Evet, efendim.»

Gino usulca kızının odasına gidip kapıdan içeri göz attı. Uyuyordu. Çok iyi. Kendi odasına geçip giysilerini çıkarttı ve yatağa girdi. Birkaç dakika sonra derin uykuya daldı.

«Seni küçük orospu seni.» Adamın sesi öfkeyle çınlıyordu. «Ya şimdi kendi isteğinle verirsin. Yoksa ben zorla alırım. Anladın mı şıllık?»

Adam Lucky'i Mirage'ın arkasındaki park yerinin duvarına yaslamış bağırıyordu. Suç kendisindeydi. Ne idüğü belirsiz bir yerde onunla tanışmış, birkaç saat birlikte para makinalarında oyun oynayıp, kentin aşağı mahallelerindeki adi bar ve kumarhaneleri dolaşırken Lucky iki yüz dolar kazanmıştı. Adam kendisini arabasıyla otele götürmeyi teklif ettiği zaman iki eski dost olmuşlardı. Arabayı otelin arkasına park edip oynaşmaya

başladılar. Lucky'nin buna itirazı yoktu. Nerdeyseyi yapmıyalı belki yüz yıl oluyordu.

Arabada işler kızışınca Lucky kapıyı açıp dışarı fırladı. Adam da peşinden koşup onu yakaladı ve duvara yasladı.

Pantolonunun önünü açıp, sertleşen penisini kızın bacağına dayadı. Bir elini de, tişörtünün altına sokmuş, hoyratça memelerini okşuyordu. Diğer eliyle, pantolonunun üst düğmesini çekip kopardı.

Lucky dişlerinin arasından «Durur musun?» diye mırıldandı. Korkmuyordu ama çok kızmıştı.

«Beni dinle şıllık, beni kızıştırıp, sonra şeyimi elimde bırakamazsın. Anladın mı?»

Tek eliyle hoyratça pantalonunu bacaklarından aşağıya sıyırdı. Sonra parmaklarını kızın bacaklarının arasına sokup, bastırıp, karıştırmaya başladı.

Zamanlamayı iyi ayarlayamadı - çok fazla ucuz şarap içmişti. Daha önce harekete geçmeliydi. Tüm gücünü toplayıp, ünlü Santangelo numarasını çekip, herifin hayalarına vurdu.

Adam acıyla kıvranarak bağırınca Lucky onun elinden kurtuldu.

Pantolonunu yukarıya çekmeye çabalayarak, sendeliyerek arabaların arasına dalıp koştu. Sersem budala. Eğer kendisine karşı biraz daha nazik davransaydı, işler daha başka yola dökülürdü. Belki başını iğip adamı ağzına alır, daha sonra aynı şeyi kendisine yapmasına izin verirdi.

Saat sabahın dördüydü. Fakat otelin köşesini dönerken, müşterilerin hâlâ arabalara binip uzaklaştıklarını, bazılarının da kumar oynamaya geldiklerini gördü. Sarhoş adamlar kapının önünde kumardan kazandıkları paraları sayarken, bazıları da kaybettikleri paranın ardından inliyorlardı.

Lucky pantolonunu çekip düzeltti. Fermuar bozulmamıştı, fakat üsteki düğme kopmuştu. Telaşla t-şörtünü pantolonun üstüne çekip, kopan düğmeyi sakladı. Gazino bölümünden lobiye girip, duvar kenarlarında sinip, asansörlere doğru ilerledi.

«Lucky?»

Duymamazlığa gelip yürümeye devam etti.

«Lucky.» Ses ensesinde çınlarken bir el omuzundan yakaladı.

Lucky gözlerini şaşkınlıkla iri iri açıp dönüp baktı. Marco.

Karbon kopyası bir serseri değil, gerçek Marco'ydu. Rahatlıyarak bir «Oh» çekti. «Sensin.»

Adam yüzüne garip garip bakıyordu. «Ne yapıyorsun?»

«Ben... uyuyamadım. Yürüyüşe çıktım.»

«Nereye yürüyüşe çıktın?» Kızın nefesinde içtiği utuz şarabın kokusu dalga dalga duyuluyordu.

Belli belirsiz omuzunu silkti. «Buralarda.»

«Dışarı çıktığını Gino biliyor mu?»

«Uyuyordu,» diyerek yalan kıvırdı. «Onu rahatsız etmek istemedim.»

«Bebeğim ,eğer senin sokaklarda dolaştığını bilse yeterince rahatsız olur.»

Erkeğin kendisine «bebeğim» diye hitap etmesi tüylerini ürpertti. İçgüdüyle «Karnım aç» dedi. «Buralarda bir yerde sandöviç yiyebilir miyim?»

«Odana yollarım.»

Erkeğin gözlerinin içine baktı. «Odama çıkmak istemiyorum.»

Marco çenesini kaşıyıp, ne yapması gerektiğini düşündü. Eğer Gino uyanıp da kızının odasında olmadığını anlarsa, öfkeden tavanlara sıçrardı. Sahiden kız nereye gitmişti? Üstü başı köpek kapmış gibiydi. «Pekala sana sandöviç alalım. Gel benimle.» Lucky'i Kofişopa götürüp bir bölmeye yerleştirdi garsonu çağırdı ve hemen döneceğini söyleyip yanından uzaklaştı.

Sonra en doğru şeyi yaptı. Gino'ya telefon edip haber verdi.

Gino «Orospu çocuğu. Hangi cehenneme gitmiş?» diye bağırdı.

Marco «Bilmiyorum» diye yanıtladı. «Konuşturup ağzından laf almaya çalışırım. Sonra yukarıya getiririm.»

Lucky oturmuş neşeyle Sinatra sandöviçini yiyip Coco-Colasını yudumluyordu. Marco gelip yanına oturdu.

Kız coşkuyla «Bu harika» dedi. «Seninle sık sık yapmalıyız.»

Gino sırtına sabahlığını giyip Lucky'nin odasına gitti. Yatağın içine yastıkların yerleştirildiğini görünce ağzının içinden usulca küfür savurdu. Ele avuca sığmaz çılgın bir kızdı. Onu kendisinden koruması gerekti. Şimdi verdiği kararın çok yerinde olduğuna hiç kuşkusu kalmamıştı.

Marco Lucky'i dairesinin kapısına kadar getirdi.

Kız kıkırdıyarak «Shhhh» diye fısıldadı. Cebinden anahtarı çıkarıp salladı. «Ulu babayı uyandırmıyalım.»

Bir an Marco'nun suçluluk hissiyle içi sızladı. Çocuğu gammazlamakla iyi yapmamıştı ama onun iyiliğini düşünüyordu.

Kıkırdıyarak kapıyı açtı. «Seni içeri alırdım ama babamın hoşuna gitmez. Tabii sen beni kendi odana davet edersen...»

Sandöviç yerken de sürekli aynı esprileri yapmıştı. Eğer duyacak olsa Gino öfkeden kriz geçirirdi. «İyi geceler Lucky» diyerek kızı belinden odaya itti.

Marco'nun geriye çekilmesine fırsat kalmadan kollarını erkeğin boynuna dolayıp dudaklarını onun dudaklarına bastırıp, «Hey beni öpmiyecek misin?» diye sordu.

Marco kızı hızla itip telaşla asansörlere doğru yürüdü.

Arkasından Gino'nun öfkeli sesini duydu. «Lucky içeri gel, seninle biraz konuşalım.»

Baba kız birbirlerine bakıyorlardı. Yalnızca ikisi başbaşa kalmışlardı.

Gino gözünden hiç bir şeyi kaçırmadan kızı tepeden tırnağa süzdü: Pis, yırtık pantolon, buruşuk t-şört ve dağınık saçlar.

«Nereye gittin çocuğum? Birisiyle yatmaya mı?»

Lucky kıpkırmızı kesildi. «Ne?»

«Çocuk sen beni ağzı süt kokan birisi mi sanıyorsun? Senin yaşında olmadığım için ne işler çevirdiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?»

«Özür dilerim-» diye söze başladı.

«Bana özür dilerim martavalını anlatma,» diye bağırdı. «Özür dilerim bokuna boğazıma kadar tokum. Sen kiminle aşık attığını sanıyorsun?»

Babasının kendisine karşı kullandığı kelimelere şaşırmıştı. Usulca «Yürüyüşe çıktım,» dedi.

«Yürüyüş ha? Onun için giysilerin bu hale geldi. Onun için mi kolların çürüklerle kaplı? Pantolonun sarkıyor, ha?»

Lucky somurtarak itiraf etti. «Park yerinde dolaşırken bir adam bana saldırdı.»

«Oh, öyle mi? İsviçre'deki oğlan gibi mi? Odana girip, giysilerini çıkarttı.» «Senin giysilerini de çıkartıp, koynuna girdi. Diğer yatakta kız arkadaşın da aynı şeyi yapıyordu. Niçin iki-

nizden biriniz imdat diye bağırmadınız ha? Bana yanıt ver ha?»

Lucky somurtarak yere bakıyordu.

Gino devam etti. «Fransa'da o orospu arkadaşınla kapandığınız villada. Kaç erkekle yattınız? Söyle bakalım kaç kişiyle? Yoksa arkadaşınla ikiniz sizinle yaşayan o pezevengi mi paylaşıyordunuz?»

Lucky şiddetle «Hayır,» diye karşı koydu. «Düşündüğün gibi değildi.»

«Bana bak, artık saçmalamayı kes anladın mı?» Öylesine öfkeliydi, kara gözlerinde ölümcül kıvılcımlar çakıyor, sinirden elleri titriyordu. «Seninle nasıl başa çıkacağımı buldum - hem de çok iyi buldum - ayaklarıma kapanıp bana teşekkür etmelisin.»

Lucky korkuyla «Ne?» diye fısıldadı. Ne olursa olsun kaçacaktı.

«Erkeksiz duramıyorsun onunla bununla düzüşmek istiyorsun.»

Lucky tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

«Sen, benim kızımsın. Gino Santangelo'nun kızısın. Onunla bununla oynaşmana göz yumamam.»

Babasının karşısında binbir güçlükle «Ben... düzüşmüyorum,» dedi. «İnan baba yapmıyorum.»

Gino kızın söylediklerine aldırmadı. «Seni evlendiriyorum. Bir koca buldum. Eğer düzüşmek istiyorsan bunu kocanla kendi yatağında yapacaksın başka yerde değil.» Birdenbire bağırmaya başladı. «Beni anladın mı çocuk? Beni anladın mı?»

«Fakat ben evlenmek istemiyorum-»

İşte o zaman yüzüne bir tokat yedi. Hayatında ilk kez yüzüne şiddetli bir tokat yedi.

Öylesine güçlüydü ki tokatın etkisiyle odanın öbür ucuna savruldu.

Gino kızının yanına gidip onu kolları arasına alıp, hızla konuşmaya başladı. «Özür dilerim yavrum. Özür dilerim. Bana güven. Neyin iyi olduğunu biliyorum. Sana ne söylüyorsam onu yap. Benim sözümü dinlemeyi öğreneceksin.»

Babasının sıcak kolları arasında Lucky ağlamaya başladı. Çok güzel kokuyordu, çok çok güzel. Baba kokuyordu. Güvence. Sevgi. Niçin yine beş yaşında değildi? Niçin annesi hayatta

değildi? «Peki baba, peki. Senin sözünü dinliyeceğim. İstediğini yapacağım. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Aramızın düzelmesi için ne istersen yaparım.» Babasının sıcak kolları arasındaki güçten, güvenceden asla, asla asla ayrılmak istemiyordu.

Gino usulca «Aferin yavrum,» dedi. «Göreceksin en iyisi olacak.»

Kalbinin derinliklerinde koca adayının Marco olduğunu düşünerek «Kim?» diye sordu.

Gino gururla «Craven Richmond» dedi. «Herşey ayarlandı.»

STEVEN
1970

Her gün biraz daha kötüye giden beş yıllık evlilikten sonra, Steven, annesinin Zizi hakkında yanlış karar vermediğini güçlükle itiraf etti. Zizi adi bir sürtüktü. Hayatında ilk kez karşılaştığı sevgiyi ve aşkı dürüstlüğü anlamıyacak kadar beyinsiz bir şıllıktı. Steven'ın bu gerçeği kabul etmesi çok uzun sürdü ama sonunda aklı başına geldi. Eve erken geldiği günlerden bir gün sokak kapısının emniyet zincirini takılı buldu. Zizi'nin içerde olduğunu bildiği için zili sürekli çaldı. Sonunda Zizi darmadağınık bir halde yanında dikilen genç bir delikanlı ile kapıda belirdi. Steven'ın ağzını açmasına fırsat kalmadan, genç adam, korkarak hızla yanından geçip merdivenlerde kayboldu.

Karısını itham edince «Manavdan aldığım sebzeleri getirmişti. Alışkanlıktan zinciri takmışım,» diye kendisini savundu.

Ona inanmak istiyordu - ve inandı. Ama önüne gelenle düşüp kalktığını biliyordu.

Bu olaydan kısa süre sonra bir gün Jerry ile içki içip şundan bundan söz ederlerken Jerry birdenbire «Karınla yattım,» diyiverdi.

Steven, Jerry'nin her zamanki espirilerinden birini yaptığını sandı. «Ha?»

Jerry ümitsizce «Benim suçum yok. Bir hafta önce oldu. Anımsıyor musun sana kağıtları bırakmaya geldiğim gün evde yoktun. Allah kahretsin üstüme saldırdı. Kaçmaya fırsat bulamadım,» dedi.

Steven arkadaşının yüzüne hayretle bakıyordu. «Niçin bana anlatıyorsun?»

«Bak, davranışımla iftihar etmiyorum, fakat - Allah kahretsin vicdanımda bu yükü taşıyarak senin yüzüne bakamam. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sana söylemem gerekti.»

Steven bardan çıkıp fırtına gibi evine gitti.

Zizi evde iki Puerto Riko'lu arkadaşıyla katılacağı dans mü-

sabakasına hazırlanıyordu. Steven öfkeyle kadının arkadaşlarını evden kovdu. Ve aralarında korkunç, bir kavga başladı. Kadın yaptıklarını bir bir yüzüne çarpmaktan zevk alıyordu. Evet, Jerry Meyerson'la yatmıştı. Daha çok kişiyle yatmıştı. Bıkıp usanmıştı. Yaşadığı bu hayattan sıkılıyordu. İlginç bir şeyler yapmak istiyordu. Hollywood'a gidip, filmlerde ünlü bir dansöz olmak istiyordu. «Ben Rita Moreno'dan daha güzelim,» diye bağırdı. «Daha yetenekliyim. Seninle evlenmekle kendimi ziyan ettim.»

Kadının yüzüne bakıp buz gibi sesle «Öyleyse neden boşanmıyoruz?» diye sordu. Beş yıldır ilk kez onun yüzüne bakınca erkekliğinin uyanmadığını fark etti. Neden daha önce onun orospu gibi giyindiğini fark etmemiştir? Orospu gibi de konuştuğunu? Hatta orospu gibi davrandığını?

Kadın öfkeyle yanıt verdi. «Bayım benim için hava hoş. Sen kasıntı can sıkıcı herifin tekisin. İşin ve arkadaşların da sıkıcı.»

New York'un yarısıyla düzüştüğünü neden daha önce kendisine söylememişti?

En kısa zamanda kadını yaşamından uzaklaştırmak istiyordu. Fakat gürültü patırdı çıkarmadan atmak istiyordu. Ve böylece Hollywood'a bir uçak bileti aldı, Zizi'nin eline bin dolar verdi ve boşanıncaya dek nafaka ödemeyi kabul etti. Ve boşanma muamelelerine başladı.

Zizi'nin evden ayrılmasından iki ay sonra cesaretini toplayıp, Carrie'ye telefon etti. Gerçekten çok gülünçtü. Otuz bir yaşında annesinin karşısına çıkıp, tartışmaktan korkup ter dökü-yordu. Annesinin kendisine tamamen yüz çevirmesine, itiraf edemiyeceği kadar kırılmıştı. Ama şimdi onun haklı olduğunu anlıyordu. Onun kendisine karşı bağışlamayan tutumunu affetmediği sürece, onu anlamasına olanak yoktu.

Olup bitenleri Jerry'den öğreniyordu. Carrie'nin sıhhati iyiydi. Sevgili yardım derneklerinde canını çıkarırcasına çalışıp, New York'un en ünlü ev sahibeliği ünvanını elinden bırakmıyordu. Jerry «Biliyor musun annen hayret edilecek bir kadın,» dedi. «Kendi yaşının yarısında olanların enerjisine sahip.»

Her şeye rağmen Jerry ile arasındaki dostluk bozulmamıştı. Steven arkadaşının karısıyla yatmasından hoşlanmamıştı ama, on dört yıllık arkadaşlığı böyle bir şey için yıkmaya değmezdi.

Zizi'nin gidişiyle Steven'ın yaşamı yeni bir yön aldı. Her zamanki gibi fazlasıyla çalışıyordu. Fakat bunun karşılığında,

evde suratını asıp, vızıldanacak, genellikle alakasını dağıtacak Zizi'nin olmamasıyla ödülleniyordu. Şimdi hiç bir yakınma duymadan, istediği arkadaşını ziyarete gidebiliyor, istediği filmi görebiliyor, canının istediği zaman çok sevdiği soul müziğini dinliyebiliyordu. Tanrım! Daha önce farkında değildi ama evlilikleri süresince karısı canına okumuştu. Aynı belanın asla tekrar başına gelmemesine karar verdi. Hiç bir kadın küçük tilki Zizi gibi kanına giremiyecekti?

Aralarındaki ilişkiyi düşününce onda ne bulduğunu anlıyamadı. Zizi'nin ne gibi özelliği vardı? Bir gece Jerry ile içmeye gidip bu konuyu enine boyuna tartıştılar.

Jerry akıllıca, «Kadının cinsellik taşan kokusuydu,» dedi. «Bir mil uzaktan kokusu duyuluyordu. Kızışmış bir köpek gibiydi, biz kediler de uzaktan onun kokusunu alıyordu.»

Steven burukca «Teşekkür ederim,» dedi. «Sözünü ettiğin benim karım.»

«Eski karın. Artık onun gibi kadınlara bakmamayı öğrendin. Kadının bir değeri olmalı.»

«Evet sanırım haklısın.»

Jerry sevgiyle arkadaşının sırtına vurdu. «Tabii haklıyım. Şimdi elimde senin için iyi bir kız var.»

«Teşekkür ederim. Ama tatildeyim.»

«Hey kimse kadınları tatil etmez.»

«Karşındaki ediyor.»

«Bok.»

«Kaygılanma. İkimiz adına yeterince kızı becereceğine güveniyorum.»

Jerry güldü. «Haklısın. Dostum - haklısın.»

Carrie lüks evinin içinde sinirli adımlarla dolaşıyordu. Steven'ı bekliyordu. Gülünçtü ama çok korkuyordu. Oğlunu görmeye korkuyordu.

Kendisini arayana dek aradan uzun zaman geçmişti. Zizi'nin kenti hangi dakika terk ettiğini biliyordu. Bilmesi gerekiyordu. Kız bir hafta önce kendisine telefon etmişti. «Hey, Bayan Berkely, ben hani nefret etmeye bayıldığınız öbür Bayan Berkely'im. Size ufak bir teklifim var.»

Carrie buz gibi sesle «Evet,» dedi.

«Sevgili oğlunuzla evlenmeden önceki konuşmamızı anımsıyor musunuz?»

«Evet.» Sürtük karıya Steven'ın yaşamından - sürekli çıkması için beş bin dolar teklif edince, Zizi'nin yüzüne alay ederek güldüğünü anımsıyordu.

«Evet, sevgili oğlunuzla ayrılıyoruz.»

Carrie'nin kalbi sevinçle çarpmaya başladı. Fakat yanıt vermedi.

Zizi sözlerine devam etti. «Evet, sizin ilgileneceğinizi biliyorum. Haber vereyim dedim. Tartışmamızı istediğim yöne çekebilirim. Biraz cilve yapıp, tatlı tatlı konuştum mu... yani ne demek istediğimi biliyorsunuz...»

«Ne kadar istiyorsun?»

Zizi şakıdı. «Nakit on bin dolar. Ve iki gün içinde istiyorum.»

«Eğer... anlaşırsak, Steven sizi asla tekrar görmiyecek mi?»

«Bir haftaya kadar L.A. gidiyorum.»

«Kâğıt imzalar mısın?»

«On bin dolar için Times Square'de başımın üstünde dururum.»

Carrie hiç şüphem yok dururşun diye düşündü.

Zizi terslendi. «Evet?»

Carrie «Bir saat sonra sana telefon ederim,» diye yanıt verdi. «Gerekli ayarlamaları yapmalıyım.»

«Beni üç kağıda getirme. Sevgili oğluna koşup, senden para istediğimi söyleme. Eğer haber verecek olursan her şeyi berbat edersin. İnan bana - istediğim zaman o herifi tatlı sözlerimle tekrar baştan çıkarabilirim.»

«Pekala inanıyorum.»

Carrie düşünceyle telefonu kapattı. Steven'ın bu sürtükten yakasını kurtardığını ümit ediyordu ama emin olamıyordu. En iyisi parayı ödeyip kızı başlarından atacaktı. Tanrıya şükür para için Elliott'a baş vurmasına gerek yoktu. Bernard'ın mirasından arta kalan on beş bin doları vardı.

Parayı ödedi. Zizi'nin imzalaması için bir belge hazırlattı. Ve Steven'ın kendisini aramasını beklemeye başladı.

Sonunda aradı.

Kapı çalındı. Carrie yerinden sıçradı. Bir koltuğa oturup dergiye bakar gibi yaparak soğukkanlılığını korumaya çabaladı.

Hizmetçi sokak kapısını açtı ve bir kaç dakika sonra Steven odadan içeri girdi. Uzun boylu, yakışıklıydı. Çok şık giyimli ve kibardı. Onun hayatta herşeyden faydalanmasını sağlamıştı. Kendi yoluna çıkmayan fırsatlardan faydalanmasını sağlamıştı. İstediği yere gidebilir, istediğini yapabilirdi. Hele şimdi Zizi de yaşamından çıktığına göre-

Hızlı adımlarla yanına gelip tek kelime söyledi. «Anne.»

Carrie ayağa kalkıp oğlunu kucakladı.

Steven«İnatçı kadın seni seviyorum,» dedi. «Her zaman senin haklı olduğunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü?»

LUCKY
1970

«Bir şey arzu eder misiniz Bayan Richmond?»

Evet, lütfen boşanmak istiyorum Lucky elleriyle gözlerini siper edip yakışıklı havuz görevlisine baktı. «Ne?» Kara gözleriyle tembelce oğlanın her yanını inceledi. Tıknaz yapılıydı. Baldırları sert adaleli, kasıklarının arasında kocaman bir kabarıklık ve göğsünün üstünde sık sarı kıllar vardı. Lucky yayık sesle «Pina colodoya ne dersin?» dedi.

«Peki, efendim,» diyerek uzaklaştı.

Güneşlendiği yerden dirseğinin üstüne dayanıp kalktı ve Bahamalardaki Princess Saint otelinin havuzunun çevresine baktı. Dört yıl önce Craven'le buraya geldikleri günden beri hiç bir şey değişmemişti. Hep aynı eğlenceler. Yığın yığın turist güneşin altında vücutlarını kavuruyorlardı. Zenci şişko Bahamalı mamalar ellerinde tepsilerle dolaşıyorlardı. Teneke orkestra Beatle'ların eski bayat melodilerini çalıyordu.

Kendisine doğru gelen Craven'i gördü. Kocası. Dört yıllık evlilikten sonra hâlâ onu görmeye dayanamıyordu. Ondan nefret ettiğini söyliyemezdi. Ama adam devamlı sinirine dokunuyordu. Kişiliği, heyecanı ve espirisi olmayan donuk bir insandı.

Craven Richmond. Kocası. Ne gülünçtü. Sıska gövdesinin üstüne allı güllü desenli bir gömlek giymişti. Bacağında Bermuda şort ve tenis ayakkabıları ve de portakal rengi çorapları vardı. Burnunun üstüne ve dudaklarına kat kat krem sürmüştü.

Lucky telaşla sırt üstü yatıp, gözlerini kapadı. Onunla konuşmaya hiç niyeti yoktu.

Kızgın güneşin altında gözleri kapalı yatarken, Bahama'ya ilk kez gelişlerini düşündü. Balaylarını geçirmeye gelmişlerdi. Ne komikti. Ulu Baba küçük kızını çılgın bir nemfo manyak sanıyordu. Ünlü Santangelo adını korumak için kızını evlendirmişti. Küçük kızının hâlâ bakire olduğundan haberi yoktu. Kim-

seyle yatıp kendisini kirletmemişti. Oh, tabii herşeyi yapmıştı ama iş esas düzüşmeye gelince...

Craven de tecrübesizdi. Evlendiği zaman yirmi bir yaşındaydı, ve Lucky'den daha bakireydi.

Vegas'daki mide bulandırıcı düğünden sonra kendilerini Bahamalara giden uçağın içinde bulmuşlardı. İki yabancı. Onaltı yaşına basalı bir hafta oluyordu. Ve ne haftaydı. Gino herşeyin ayarlandığını söylediği zaman şaka yapmıyordu. Kendisinden başka herkesin evleneceğinden haberi vardı. Craven evlenme fikrinden çok hoşlanmıştı. Betty Richmond soğuk bir sevgi göstermişti. Peter Richmond ise dayanmaya çalışıyordu.

Gazetecilerin izlediği cafcaflı, zevksiz düğüne uçaklar dolusu Richmond ailesi geldi. Bir anda hiç kimsenin tanımadığı küçük Lucky Saint, Gino'nun güzel kızı Lucky Santangelo'ya dönüşmüş ve Richmond ailesinden Craven Richmond ile evleniyordu. Bu olaya okuldan izin alınan Dario bile katılıyordu. Kardeşini tanımakta zorluk çekti. Küçük oğlan sinsi mavi gözlü, uzun sarı saçlı delikanlı olmuştu.

Lucky ona takıldı. «Kızların canına okuduğuna bahse girerim.»

Dario boş bakışlarla «Ne kızları? Oğlanlar okuluna devam ediyorum,» diye yanıt verdi.

«Koleje gidene dek bekle. Sonra onların hepsini kırıp geçirirsin.»

Bir zamanlar aralarında çok iyi anlaştıkları halde birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Allah kahretsin Marco da düğüne gelmişti. İçinden ona muhbir ismini takmıştı. Ve özenle onunla göz göze gelmemeye çalışmıştı.

Nassau'ya varınca, havaalanında teneke müzik grubu kendilerini karşılamış ve spor Cadillac'a binip Paradise Island'dan geçip, otele doğru yol almışlardı. Kapıda Princess Saint'in müdürü karşılamıştı. Marco'nun modeli bir adam. Esmer, suratsız tehlikeli görünümlü bir tip, Lucky ona soğukça merhaba demişti. Craven adama karşı daha candan davranmıştı.

Paradise Island'ın etkiside kaldığını itiraf etmeliydi. Sahil boyunca uzanan birkaç lüsk otelin bulunduğu bu yer tam isminin anlamını taşıyordu. Plajın önündeki küçük villadan uç-

suz bucaksız uzanan beyaz kum sahili, turkuaz su ve ekzotik palmiye ve eğrelti otları gözüküyordu. Lucky bikinisini giyip, plajda güneşlenmek için sabırsızlanmıştı. Kareli bermuda şortuyla Craven de koşup yanına gelmişti. Kocasının bembeyaz sıska vücudunu görünce korkudan dehşete kapılmıştı. Kolları ve bacakları güneşten yandığı için diğer tarafları olduğundan da beyaz görünüyordu.

Niçin bu evliliği kabul etmişti? Gino'yu mutlu etmek için mi? Veya başka seçim hakkı olmadığı için mi? On altı yaşında bırak sevmeyi, hiç tanımadığı bir adamla evlenmişti.

Rüzgarlı bir gündü. Fakat Lucky'nin koyu esmer teni ve Fransa güneşinin altında uzun süre yatması, güneş yanığına karşı bağışıklık kazandırmıştı. Özellikle yüzü ve vücudu, pespembe kızaran Craven'i birkaç kez uyarmıştı. «Bir şeyim yok» diye ısrar etmişti. «Hayatımda bir kez olsun güneş yanığı nedir bilmem.»

Her şeyin birinci seferi vardı. O gece Craven acıdan çığlıklarla bağırırken, Lucky de ona merhemler sürmüştü. Otelin drugstore'undaki zenci adam sırıtarak «Bayan bizim buraların güneşi öldürücüdür,» demişti. «Bir kez yandın mı bir daha unutulmaz.» Çok doğruydu. Craven beş gün odadan dışarı çıkamamıştı. Başka hiç bir şey de yapamamıştı.

Lucky sabırla beklemişti. Evliydi. Sevişmek istiyordu. Eğer gözlerini sıkıca kapatırsa belki Craven'in Marco olduğunu düşünebilirdi. Evlenmenin bazı ayrıcalıkları olmalıydı.

Balaylarının altıncı günü, ilk atılımı kendisi yapmazsa, Craven'in harekete geçmiyeceği açıkça belli olmuştu. Kocasının güneş yanıkları iyileşiyordu. Cildi soyulmuş - iki kez - ve şimdi tekrar güneşe çıkmaya - dikkatle hazırdı.

Genellikle yatarken giydiği pijamasının üstünü banyoda çıkarmıştı. Yatak odasına çıplak girip, şaşkın Craven'e doğru kışkırtıcı edayla yürümekten utanmamıştı. Craven'in şeyi de pijamasının pantolonunun önünden hazırola geçen asker gibi dikilivermişti.

En güzel Mae West taklidiyle yayık yayık «Merhaba tatlım, benim balımı tutmak ister misin?» demişti.

Craven'in sertleşen organı bir anda sönüvermişti. Ve tekrar uyanması için Lucky yarım saat çabalamıştı. Ve o zamana dek ikisi de bir şey yapamıyacak kadar yorulmuşlardı.

Evliliğin kuralı yerine getirilene dek aradan üç gün daha

geçmişti. Sonra Lucky başını yastığına gömüp hıçkırarak ağlamıştı. Hayatında hiç bu kadar düş kırıcı bir deney geçirmemişti? Neydi? Birkaç kez pombalanma, üstünden kalkıp, dosdoğru uykuya dalmak mıydı?

Craven'in böyle düşündüğü açıktı. Kendi kendisinden çok memnun kaldığı anlaşılıyordu. Lucky'i deli eden bilgiç çapkın bir bakış takınıyordu. Gecede bir kez sevişmeyi arzuluyordu —dişlerini fırçalamaya gitmeden önce— ve tam üç dakika sürüyordu. Lucky onun Nerdeyseye ilgisini çekememişti. Nerdeyseyi öğrenmek dahi istemiyordu. Memeleri emmek, orasını okşamak, şeyini ağzına sokmak ve yalamak hep hayır hayırdı. Craven yaptığını bilen bir erkekti ve «sapıklıklar» adını verdiği şeyleri yapmaya hiç niyeti yoktu. Lucky'nin doyuma ulaşıp ulaşmadığını bile umursamıyordu - Zaten elinde kronometre ve pelte gibi yumuşak şeyiyle nasıl doyuma ulaştıracaktı?

Dört yıl. Boşa giden dört yıl.

«Bir pina colado bayan.»

Lucky gözlerini açıp oturdu.

Craven «Günaydın. Bugün nasılsın?» diye sordu.

Lucky garsonun elinden içkisini aldı, tekrar çarçabuk oğlanın kasıklarının arasındaki şişkinliğe göz attı, güldü ve hesabı imzaladı.

Sonra dönüp kocasına baktı. Artık saf tatlı on altı yaşında bir çocuk değildi. Yirmi yaşına basmıştı. Ve her an aklından boşanmayı geçiriyordu.

«Ah, krem çocuğu» diye dalga geçti. Craven yüzüne krem sürünce Lucky'nin sinirlendiğini biliyordu.

«Gece iyi uyuyamadım» diye vızıldandı. «Bütün gece odada sivrisinekler cirit attı. Duymadın mı?»

Craven her zaman yakınacak bir şeyler bulurdu. Yaşlı bir adam gibiydi. «Hayır. İğnelerini sana batırdılar mı?» diye safiyetle sordu.

Craven yüzüne garip garip baktı. «Soktular Lucky, soktular.»

«Oh evet. Sokmak.» İğne kendisine batıyordu. Arada sırada. Eğer şanslıysa. Veya talihi yoksa. Ne tarafa çekse değişmiyordu.

Balayından iki ay sonra Craven, sevişmelerini haftada bir kereze indirdi. Sonra da ayda bire. Daha sonra canı ne zaman isterse o zaman yapmaya başladı - kırk yılda bir. Kocasının seksi fazla sevmemesi Lucky'i teselli ediyordu. Gino kendisini

bir tür nemfomanyak zannettiği için zorla evlendirmişti. Kısa zamanda babasının şüphelerini kanıtlamayı aklına koydu.

Balayları sona ermeden kocasını aldatmaya başladı: Oteli yöneten Marco'nun modeliyle. Babasının emrinde çalışan adamla. Mükemmeldi. Adamı baştan çıkarıp, Gino'dan haber getirme bahanesiyle teras katındaki dairesine çıktı. Sonra orada soyunup gözleriyle adama meydan okudu. Otel müdürü kendisine hayır demeye korkmuştu. Öylesine korkmuştu ki hiç bir şey yapamıyordu. Adam ne tarafa baksa yeniliyordu. Gino Santangelo'nun kızıydı ve bu işleri daha da zorlaştırıyordu.

Lucky gücün harika bir duygu olduğuna karar verdi. Ve doğru dürüst becerilmekte çok daha harikaydı.

Arkasına dönüp bakmıyordu. Eğer hoşuna giden arzuladığı bir erkek olursa ve eğer elde edilebilecek gibiyse - ki çoğu elde ediliyordu, hemen arzularını gerçekleştiriyordu. Tabii bu işi çok gizli yapıyordu. Ulu Baba - kızını onunla bununla düşüp kalkmaktan önliyeceğini düşünerek evliliğe zorlamıştı. Şimdi kulağına kızının önüne gelenle yatıp kalktığı söylentilerinin gitmesi hoş olmazdı.

Craven «Kaç saattir buradasın?» diye sordu.

«Bir saat kadar. Niçin sordun?»

«Merak ettim.» Titizlikle eşyalarını Lucky'nin yanındaki güneş yatağının üstüne yerleştirdi.

Craven yanındaki yatağa yerleşir yerleşmez Lucky kalkıp, kocaman yüzme havuzuna zerafetle daldı. Havuzun yanındaki her erkeğin kendisine baktığının farkındaydı. On altısında bir kır papatyasıydı. Yirmisinde ise yabani bir güldü. Esmer ten, siyah gözler. Hâlâ ince ve zayıftı. Fakat dolgunlaşan göğüsleri vücudunda daha şehvetli bir hava veriyordu. Saçlarını iyice uzatıp, dalga dalga bukleleri belinden aşağıya salmıştı.

Çok az makyaj yapıyordu. Gereksinmesi yoktu. Gözlerinin etrafını sadece siyaha boyuyor, koyu kırmızı ruj ve hafif yaldızla yüzünü gölgelendiriyordu.

Arada sırada başını nefes almak için dışarı çıkarıp, havuzun içinde hızla yüzüyordu.

Ve yine yaşamını düşündü.

Bay ve Bayan Craven Washington'da güzel bir apartmanda oturuyorlardı. Lucky Ulu Babasının düğün hediyesi kırmızı Ferrari arabayı kullanıyor, Craven de krem rengi Lincoln Continental'e biniyordu. İsviçre bankasında dört yıllık faiz hesabı

açılmış iki yüz bin doları vardı. Gino Craven'e Lucky ile evlenmesi için para vermişti. Betty ve Peter Richmond'un dediklerine göre şantaj yapmıştı. Bir aile münakaşasında Betty —gerçek sebepleri ortaya dökmeden— bunu açıklayıp, kancıkcasına içindeki zehiri dökmüştü. Lucky günün birinde bu şantajın ne olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

Gino'nun kendisini evlendirmek için para ödemiş olması öylesine korkunç ve iğrençti ki buna inanmak istememişti. Fakat bir gün New York'a gidip babasıyla tartışmıştı.

«Ne olmuş yani?» diye sormuştu. «Tanrının belası elli eyaletin içindeki en iyi ailelerden birisine gelin gittin. Başlaması için para verdiysem kıyamet mi koptu.»

Neyin başlamasında? Craven'in işi yoktu. Babasının yanında dolaşıp, annesiyle tenis oynardı. Ve tüm Richmond olaylarına Lucky'nin de iştirak etmesi gerekiyordu. Golf. Binicilik. Masa tenisi turnuvaları. Ve bu olayların hepsine peşlerindeki sadık basınla birlikte gidiyorlardı. Lucky kısa süre içinde etrafta fotoğrafçı yoksa Peter Richmond'un parmağını bile kıpırdatmıyacağını öğrendi.

Lucky böyle bir yaşamın düşünü kurmuyordu. Her yönden doyumsuzdu. Craven'e «İşe girmek istiyorum,» dedi. «Senin yaptığın gibi çalışmadan duramam. Beynim tenis topuna dönüyor.»

Craven «İyi olmaz,» dedi.

Betty «Hoş karşılanmaz,» dedi.

Peter «Hoş karşılanmaz,» dedi.

Richmond'ların tek iyi yanları birbirlerine kene gibi bağlı olmalarıydı.

Betty bir gün «Hamile kalmayı düşündün mü canım?» diye sordu.

Düşünmüş müydü? Aklına gelir gelmez kara basanlar basıyordu. «Dört lisan biliyorum. Zekiyim - Betty daha çocuk yapmak istemiyorum. İşe girmeliyim yoksa aklımı yitireceğim.»

İstemiyerek Peter'ın ofisinde yarım gün çalışmasına izin verildi. Lucky bir hafta sonra işten çıktı. Poposuna ikide bir el atan Peter'ın yanında çalışması, çalışmamaktan daha kötüydü.

Günlerini alış veriş, kitap okuma ve gerçekten dost olmayan kız arkadaşlarla öğlen yemeklerine çıkarak dolduruyordu. Bir şey yapmış olmak için saatlerce Ferrari arabasıyla dolaşırdı. Sonuna kadar açtığı zenci soul müziğini dinliyerek gaz pe-

dalını köklerdi. Kendi seçtiği - birkaç ilişkiye girişti ama hepsi çok kısa ömürlü oldu. Arada sırada babasını görüyordu. Ya Gino, Washington'a geliyordu veya Craven'le kendisi New York'a gidiyorlardı. Tabii hep bir olay için. Akşam yemeği. Temsilcilik. Her zaman peşlerinde, etraflarında birileri vardı. Birkaç kez Dario da bu olaylara katılmıştı. Bir zamanlar kendisine çok yakın olan erkek kardeşi, sır dolu bir yabancıydı. Artık birbirlerine söyliyecek söz bulamıyorlardı.

İstemediği bir yaşamın içinde tuzağa düştüğünü hissediyordu. Gino'nun zorla kabul ettirdiği bir yaşam.

Niçin bu yaşamı sürdürecekti? Hâlâ nedenin yanıtını bulamıyordu. Babasından ölesiye nefret ediyordu. Ve aynı zamanda ümitsizce onu mutlu etmek istiyordu.

Evli kalması onu mutlu ediyordu.

Onunla bununla düşüp kalkmak da kendisini mutlu ediyordu.

Sudan çıkınca, Craven'in çılgın gibi kendisine el salladığını gördü. Güneşlendikleri yere kadar mahsustan ağır ağır yürüdü. Saçlarını silkeleyip Craven'i ıslatarak «Ne var?» diye sordu.

Terslenerek «Baban,» dedi. «Seni arıyorlar. Telefonda bekliyor.»

«Öyle mi?» Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Aylardır Gino'yu ne görmüş ne de haber almıştı. Niçin birdenbire kendisini arıyordu?

Zahmet edip havluya sarınmadan hızla cam telefon kabinlerine doğru yürüdü. Sesini mahsustan tekdüze tutup «Evet?» dedi.

«Lucky? Merhaba yavrum nasılsın?»

«Çok iyiyim. Ya sen?»

«Bir kaç sorunum var, ama halledilmiyecek gibi değil.»

Lucky'e problemlerinden söz ediyordu. İlk kez.

Aralarında garip bir sessizlik oldu. Sonra «Dinle beni yavrum, New York'a gelmeni istiyorum.»

Bir anda aklına milyon tane soru geldi. Telaşla «Ne zaman?» diye sordu.

«Bugün, yarın. İyi ayağını bir papuca sokup hemen gelmelisin.»

Sukünetle «Tam tatilimin ortasındayım,» diye patladı.

Babasının patlamasına aldırmıyarak sabırsızca «Neler oluyor?» diye sordu.

Gino sıkıntıyla «Telefonda konuşmak istemiyorum,» dedi. «Kıçını kaldır New York'a gel. Çok önemli yoksa tatilini yarıda kesmek istemezdim.»

«Bu gece uçağa bineriz,» diye kararını bildirdi.

«Hayır, Craven'i getirme. Yalnız gel. Bu özel bir aile sorunu.»

Craven'siz New York'a gitmek düşüncesi Lucky'i sevinçten deliye döndürdü. Yavaşça «Peki,» dedi. Hâlâ merak ediyordu. «Daha sonra görüşürüz.»

«Erken bir uçağa bin. Akşam yemeğini birlikte yeriz. Dario da sahilden geliyor.»

Şimdi gerçekten aklı karışmıştı. Dario. Kendisi. Gino. Tüm Santangelo ailesi. Gino hasta mıydı? Korkunç bir hastalığa tutulup, birkaç günlük ömrü mü kalmıştı?

Usulca «İyi misin?» diye sordu.

«Tabii. Çok iyiyim. Daha sonra görüşürüz yavrum. Biletini alır almaz Costa'ya telefon edip uçuş numaranı bildir. Havaalanında seni birisi karşılayacak.»

Hatlardaki hafif vızıltı telefonun kapandığını belli ediyordu.

Aynı sabah erkenden Dario da babasıyla aynı telefon konuşmasını yapmış ve kız kardeşi gibi meraklanmıştı.

Aslında babasının pek kendisini arayıp sorduğu yoktu. «İyi bir eğitim görürsen dünyayı hayalarından yakalarsın,» demekten Gino pek hoşlanırdı. Dario da babasının nasihatını tutmuştu. On yedi yaşında mezun olana dek okulda kaldı. Sonra Gino'yu kandırıp, San Francisco'daki Sanat Enstitüsüne devam etmeyi başardı.

Önceleri babası bu istediğini kuşkuyla karşılamıştı. «Sanat mı? Bu ne biçim eğitim?» Fakat aynı zamanda oğlunun artistik yetenekleri olmasından gurur duymuştu. Costa'ya «Bırak çocuk istediğini yapıp keyfine baksın. Sanat okulunda kurtlarını döksün. Tüm kızlarla yatıp kalksın. Yirmi bir yaşına basınca ona kendi tüm bildiklerimi öğretirim - böylece eğitimi tamamlanır. Günün birinde Santangelo imparatorluğunu o yönetecek. Hazır olmadan onu zorlamak istemiyorum,» diye içini dökmüştü. Ve böylece Dario da özgür kalmıştı.

Gino'nun sağladığı sonsuz para olanaklarıyla San Francisco'da bir daire kiralayıp, sevgilisinin yanından ayrılmak isteme-

yen San Diego.daki görevinden istifa eden Eric'le birlikte yaşıyorlardı.

Dario aralarındaki ilişkiden hoşnuttu. Eric her konuda kendisine hizmet ediyordu. Hiç bir şey yapmadan sırtüstü yatıp, tapılırcasına sevilmek çok hoştu. Yaşantısında kötülük ve anormallik görmüyordu. Yalnızca arada sırada babasının yaşantısını öğreneceği korkusuyla suçluluk duyuyordu. Babasının duymasını düşünemezdi bile.

Eric ve kendisi içlerine kapanıktılar. Hipi topluluklarına veya o biçimlerin kulüplerine girmiyorlardı. Veya kendileri gibi kişilerle arkadaşlık kurmuyorlardı. Bu Eric'in de işine geliyordu. Dario'yu kimseye kaptırmak istemiyordu.

Sanat enstitüsünde kızlar sürekli peşinde koşuyorlardı. Onlara hiç ilgi duymuyordu. Çünkü Eric tüm gereksinmelerini fazlasıyla dolduruyordu.

Zaman uçup gidiyordu. Dario babasını arada sırada görüyordu. Neollerde ve yazları bir kaç haftalığına görevini yerine getirircesine Las Vegas'a yaptığı ziyaretlerde görüşüyorlardı. Birkaç kez de New York'a gitmişti. Hepsi bu kadar.

Vegas'da Gino önüne gelen kızı oğluna peşkeş çekiyordu. «Bu Jenny kente yeni geldi,» «Crissy'i gezdirmeni istiyorum - zavallı erkek arkadaşı ile bozuştu.»

Dario kendisine verilen görevi yerine getiriyor, hatta belki babasına rapor ederler diye vedalaşırken kızları öpüyordu. Eric duysa kendisini öldürürdü.

Kızları öpmekten hoşlanmıyordu. Aslında birazcık heyecan bile duymuyordu. Rujlarındaki yapışkanlıktan, pudra ve boyanın iç bayıltıcı kokusundan nefret ediyordu. Artık çıplak kadın vücudunu iğrenç buluyordu. Yumuşacık etler. Kocaman göğüsler. Gizli yerler. Çıplak Marabelle Blue'yu anımsayıp ürperdi.

Eric «Neden New York'a gitmen gerek?» diye sordu.

«Özenle saçlarını tararken acaba babamın karşısına çıkmadan biraz kestirsem mi diye düşündü. «Gidiyorum. Aile toplantısı ne anlama geliyorsa.»

Eric pısırıkca «O ne demek?» diye sordu.

Dario omuzlarını silkti. «Kim bilir? Gidince öğreneceğim.»

GINO
1970

Gino sabırsızlıkla çocuklarını bekliyordu. Önce Lucky gelecekti - uçakla iki satlik yolu vardı. Sonra Dario - Kennedy havaalanına yedi on beşte inmesi bekleniyordu. Gino ne yazık çocuklarımdan büyüğü erkek değil diye düşündü. İlk çocuğun erkek olmasını daha uygun görüyordu. Hem neden oğlu kendisine benzemiyordu? Niçin Lucky annesi Maria'ya Dario da esmer erkeksi kendisine benzememişti? Dario'nun görünümü de erkeksiydi. Gino oğlunun Vegas'ta kızların peşinden koştuğuna tanık olmuştu. Kimbilir, Frisco'daki Sanat Okulunda ne cevizler kırıyordu? Oğlu sanat okulu öğrencisiydi. Kendi kendisine sırıtıp - ömrünün her günü dilediği gibi - Maria'nın hayatta olup çocuklarının büyümesini görmesini arzu etti. Acaba Lucky ile nasıl başa çıkardı?

Onu genç yaşda evlendirmekle akıllılık ettiğini düşündü. Richmond'ların gelini olmak büyük avantajdı. Çünkü günün birinde Peter Richmond başkanlığa adaylığını koyacaktı.

İstediğini elde etmek kolay olmuştu. İnsanları istediği gibi parmağında oynatabiliyordu. Lucky'i oğullarıyla evlendirmek için Richmond'ları kandırmakda zorluk çekmemişti. Biraz para ve Gino'nun kasasında saklı bulunan Peter Richmond'la Marabelle Bue'nun fotoğraflarından ve bandlara alınan seslerinden söz etmek yeterli gelmişti.

Betty Richmond öfkeden kudurmuştu. Gino'nun düşüncesini değiştirmek amacıyla gece oda kapısına dayanıp, o kemikli vücudunu bir kez daha sunmaya kalkmıştı.

Gino kadını, kendisine davrandığı gibi kapıdan geri çevirmişti. Ve böylece ödeşmişlerdi.

Ve bir hafta sonra Lucky ve Craven evlendiler. Doğru karar verip vermediğini ancak zaman söyliyecekti. Kızıyla pek sık görüşmüyorlardı ama birlikte oldukları zamanlar çok iyi görünüyordu. Belki biraz gergindi. «Niçin çocuk yapmıyordu?

Torun sahibi olduğu zaman yerinde karar verdiğini anlayacaktı. Lucky ile konuşmaya karar verdi. Torun sahibi olmak istediğini söyliyecekti. Yıllar su gibi akıp gidiyor, kendisi de yaşlanıyordu.

Costa odadan içeri girdi. Bir yıl önce sevgili Jennifer'in ölümünden beri Costa epeyce çökmüştü. Kanser Jennifer'i fazla çektirmeden alıp götürmüştü.

Gino arkadaşının durumuna üzülüyordu. Ne çocuğu vardı. Ne de ailesi. Hâlâ hayatta olan Leonora, iflah olmaz bir alkolikti. Gino kadının adını düşünmek bile istemiyordu. Onu anımsayınca içi tiksintiyle doluyordu. Tek çocuğu - Maria'ya takındığı tavır. Orospu cenaze törenine gelmek zahmetine bile katlanmamıştı. Bunca yıldır bir kez olsun Lucky ve Dario'yu görmemişti. Zaten çocuklarını ona göstermezdi ya. Asla göstermezdi.

Costa, «Red havaalanına gitti,» dedi. «Lucky'i buraya getirdikten sonra dönüp Dario'yu almaya vakti var.»

Gino, dağınık saçlarını düzeltip, «İyi» diye yanıtladı. Altmış dört yaşında saçının bir teli bile dökülmemişti. İstediği zaman şeyini de hâlâ kaldırabiliyordu. Yalnız midesi su koyvermişti. Tanrının belası ülser. Çıldırtıyordu. Bazen sancı öylesine azıyordu ki acıdan yerlerde kıvranıyordu.

Costa hevesle havayı koklayıp, «Burnuma mis gibi kokular geliyor,» dedi.

«Bir az kilo alman için aşçî tutmalısın.» Dünyanın en kötü şeyi sıska moruklardır.»

«Sıska kocakarılara ne demeli?»

Gino güldü. «Haklısın. Yirmi dokuzun üstünde kadınla yatmıyorum. Sohbetleri berbat ama kendileri fidan gibi.»

Costa'yı biraz canlandırıp, kadınlarla ilişki kurmasını istiyordu. Kadınları yaşamından çıkarıp, penisini sertleştirmiyen erkeklere bir şeyler oluyordu. Costa'nın başına aynı şey gelmişti. Hüzünlü bir çöküş. Jennifer öleli bir yıl oluyordu. Artık başka kadınlara ilgi göstermesinin zamanı gelmişti.

Gino masanın başında, karşısında Costa, sağında Dario, solunda Lucky havadan sudan konuşuyorlardı.

Çocuklarıyla gerçekten gurur duyuyordu. Her ikisi de ayrı ayrı çok güzel ve yakışıklıydılar. Dario'nun saçları biraz fazla

uzundu, ama şimdi yeni moda tüm erkeklerin saçları uzun değil mi idi? Dilini tutamadı. «Dario saçlarını biraz kestir, hippilere veya rok gruplarındaki o saçaklı oğlanlara benziyorsun.»

Çocukluklarından beri yaptıkları gibi Lucky kardeşini savunurcasına hemen söze atlayıp, «Benim hoşuma gitti,» dedi.

Gino sitem etti. «Tabii seversin. Ben neden hoşlanmazsam - sen bayılırsın. Her zaman böyle olmuştur.»

Lucky gerçekten şaşırdı. «Öyle mi?»

«Tabii. Haksız mıyım Costa?»

Costa başını salladı.

Lucky güldü. «Her zaman aynı düşünceleri paylaşamayız.»

Gino ve Dario ile masa başında oturmak hoşuna gidiyordu. Ailesiyle bir arada olmak güzeldi.

Bütün aile son kez ne zaman birlikte sofraya oturduklarını anımsamıyordu. Hiç olmazsa babası çok iyi görünüyordu. Demek ki bir araya gelmelerinin sebebi Gino'nun sıhhati değildi.

Tek başına New York'a gideceğini söylediği zaman Craven'in yüzünün aldığı şekli düşündü.

«Niçin?» diye vızıldanırken, yüzündeki krem tabakası her zamankinden daha komikti.

Umursamadan «Aile sorunu,» diye yanıt vermişti. «Biliyorsun aile çok önemlidir.» Taşı tam gediğine koymuştu. Çünkü Craven'in ailesi yaşamlarını yönetiyordu. Patron Betty ve Azgın Peter diye onlara isim takmıştı. Peter Richmond başkanlığa oynuyordu. Lucky'e göre hiç şansı yoktu - çünkü bir Kennedy değildi. Hem de Lucky gibi bir geline sahip olması da büyük bir darbeydi.

Fırında pişmiş kuzu harikaydı. Arkasından Gino'nun çok sevdiği dondurmalar geldi. Gino dondurmasını kaşıklıyarak çabuk çabuk yedi. Dondurmalar eskisi kadar lezzetli değildi - büyük bir özlemle Şişko Larry'nin yerindeki gerçek taze meyvalı kaymaklı dondurmaları anımsadı.

Tatlılar sona erip kahve servisi yapıldıktan sonra, Gino masadan kalktı. Yemek odasının kapısını açıp dışarıya baktı. Kapının önünde kimsenin olmadığını görünce tekrar masaya döndü. «İkinizi neden buraya çağırdığımı merak ediyorsunuzdur?» dedi.

Lucky telaşla Dario'ya baktı. Merak etmekmiş. Meraktan çatlıyordu.

«Ülkenin dışında küçük bir tatil yapacağım.»

Eee dünya yerinden oynıyacak değil ya? Lucky uzanıp bir sigara aldı.

«Belki birkaç haftalığına belki de birkaç aylığına gideceğim. Şimdilik ne zaman döneceğimi söylemek zor.»

Birdenbire telaşlanan Lucky «Neden?» diye sordu.

Gino kibarca omuzlarını silkti. «Neden? İyi bir soru.» Artık hemen hemen yok olan yanağındaki yara izini elledi. «Hey Costa çocuklara nedenini sen anlatır mısın?»

Costa ciddiyetle başını sallayıp, boğazını temizledi. «Babanızın bir süre Amerika'yı terk etmesi gerek. Belki kısa bir süre, için gideceğini ümit ediyoruz. Tabii bazı durumlara... bağlı.»

Lucky sabırsızca «Evet, evet anladık, gitmesi gerek - ama neden?»

Gino kaşlarını çatıp kızına baktı. «Kapa çeneni de dinle.»

Costa tekrar boğazını temizledi. Lucky onun ellerinin titrediğini farkedince, adama acıdı. Jen Yenge öldüğünden beri sanki yirmi yaş birden ihtiyarlamıştı.

«Bakın mesele şu. Ulusal Vergi Dairesi yıllardır Gino'nun peşinde. Bazı şeyleri vergiden sakladığını düşünüyorlar. Bunun aslı çok eski yıllara dayanıyor. Fakat ikiniz de Ulusal Vergi Dairesinin hiç bir işin peşini bırakmadığını biliyorsunuz sanırım.»

Gino öfkeyle söze karıştı. «Pis oropu çocukları. Beyaz Sarayı yirmi yıl rahat idare edecek kadar Tanrının belası vergi ödedim.»

Costa devam etti. «Detayları anlatıp canınızı sıkmıyacağım. Fakat işler karıştı. Sağlam bir yetkiliden, özelikle Gino'nun vergi olayını soruşturacak büyük jurinin kurulacağını öğrendik. Mahkeme emri çıkaracaklar. Bu da kesinlikle hapis cezası demektir.»

Lucky hayretle «Fakat vergilerini ödedinse, anlamıyorum-»

Gino terslendi. «Aptal aptal konuşma. Seni uyanık sanırdım. Tabii vergilerimi ödedim - hem de fazlasıyla. Fakat çoğunu da ödemedim. He de pek çoğunu.»

«Peki şimdi ödersen...»

İki erkek güldüler.

Costa şefkatle, «Lucky bu kadar basit değil,» dedi. «Senin anlıyamıyacağın kadar karışık bir iş. Ben size kısa gerçekleri anlatıyorum. Her şeyi en ince noktasına dek anlatacak olursam haftalar sürer.»

Gino «Evet,» diye onayladı. «Fakat halledilmiyecek bir so-

run değil. İşler düzelene dek boktan bir hapishanede oturmak istemiyorum. İşte bu yüzden gidiyorum.»

Lucky kaygıyla «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Belki Londra'ya - orada bir gazino ile ortaklığımız var. Belki Fransa'ya. Kesin bir kararım yok.»

Lucky'nin gözleri parladı. Birdenbire kaçış yolunu bulmuştu. «Baba ben de seninle gelebilir miyim?» Yıllardır baba kelimesini kullanmamıştı.

«Neden söz ediyorsun? Benimle gelmek mi? Ne biçim öneri. Burada bir yaşamın var, hem de çok iyi bir yaşam.»

Lucky somurtarak mırıldandı. «İyi olduğunu kim söylüyor?»

Kızının yatını duymamazlıktan gelen Gino kaşığı ile oynayan Dario'ya döndü. «Hey yavrum senin sesin çıkmıyor. Sorucak hiç bir sorun yok mu?»

Dario oturduğu yerden zıpladı. Dinlemiyordu bile. Gino'nun ülkeden ayrılmasına aldırmıyordu. Nasıl olsa görüştükleri yoktu. Telaşla «Sorum yok anlıyorum,» dedi.

«Aferin.» Gino masadan kalkıp pencerenin önüne yürüdü. «Önlem maksadıyla bazı şeyleri ikinizin üstüne yapıyorum. Canınızı sıkmayın - zaman zaman bazı kağıtlara imza atmanız gerekecek. Costa umumi vekilim her şeyi o idare edecek. «Dario» - dönüp oğluna baktı - «New York'a taşınmanı istiyorum. Öğrenmeni istediğim birçok şey var. Costa sana öğretmeye başlıyacak.»

Sonunda Dario duygularını açığa vurdu. «New York'a taşınmak mı? Neden?» diye bağırdı.

Gino sabırla, «Az önce nedenini söyledim,» dedi. «Nedeni sen benim oğlumsun. Sen Santangelo'sun işte bundan. Ve yeterince o salak sanat okulunda vakit öldürdün. Artık aile işine girme zamanın geldi.»

«Fakat ben New York'ta yaşamak istemiyorum,» diye Dario karşı koydu. «New York'tan nefret ediyorum.»

Gino'nun bakışlarında buz gibi bir öfke belirdi. «Çocuk sana gelir misin diye sormuyorum. Geleceksin diyorum. Anladın mı?»

Dario korkuyla başını salladı.

Lucky «Ben ne yapacağım?» diye sordu.

«Sen ne mi yapacaksın?»

«Evet, eğer Dario işi öğrenecekse, ben de öğrenmek istiyorum.»

Gino sukünetle «Saçmalama kız,» dedi.

Dört yıldır içinde biriken, öfkenin kabardığını hissetti. Lucky'nin kara gözleri babasınınki gibi soğuk bir öfkeyle doldu. «Neden?» diye sordu. «Neden?»

Gino sukünetle «Çünkü sen kadınsın,» diye yanıtladı. «Evli bir kadının yeri kocasının yanıdır ve iyi bir eş gibi davranmalıdır.» Bir süre susup sonra yine devam etti. «Artık çocuk doğurmanın da zamanı geldi. Daha ne bekliyorsun?»

«Ne mi bekliyorum?» diye patladı. «İlk önce yaşamayı bekliyorum - evet yaşamayı bekliyorum.»

Gino, Costa'ya bakıp, şakadan çaresizlikle ellerini havaya kaldırdı. «Yaşamak. Yaşamak istiyor. Paranın alabileceği en iyi şeylere sahip-»

Lucky öfkeyle bağırdı. «Satın alınan koca da buna dahil. Pis paranla bana koca satın aldın. Sen-»

«Sus yeter.»

«Susmıyacağım. Daha istiyorum,» diye bağırdı. «Niçin Dario'ya şans tanıyorsun da bana tanımıyorsun?»

Buz gibi sesle «Kes artık Lucky,» dedi.

«Niçin kesecek mişim? Ne bok yemeye keseceğim?»

Gino'nun kara gözleri kızınınki kadar ölümcüldü. «Çünkü ben kesmeni söylüyorum. İşte o kadar. Ağzını bozma. Hanımefendiler senin gibi konuşmazlar.»

Ellerini beline dayayıp, küstahça babasının yüzüne baktı. «Ben hanımefendi değilim,» diye alay etti. «Ben Santangelo' yum. Tıpkı sana benziyorum - sen de beyefendi değilsin.»

Vahşi kara gözlü kızına baktı. Tanrım. Nasıl evlat yetiştirdim? Paranın satın alabileceği her şeyi ona verdim. Daha ne istiyor?

Bıkkınlıkla, «Niçin çeneni kapatıp oturmuyorsun?» dedi.

Bu söz Lucky'i çileden çıkardı. «Oh, tabii. Sesini kes. Kadınlar, ne anlar? Çenesini kapat ve evlendir. Mutlu olup olmadığım kimin umrunda?» Derin bir nefes alıp, tısladı. «Sen kadınları mutfakta ve yatakta kullanılacak bir alet gibi gören boktan bir şövensin. Onları ait oldukları yerde yatak odasında ve mutfakta tut. Öldürülmeden önce anneme de böyle mi davranıyordun? Onu kitliyor-»

Gino tüm gücüyle Lucky'nin yüzüne tokat atıp, kızı susturdu.

Costa masadan ayağa fırladı. «Gino.»

Lucky ümitsizce gözlerini yakan yaşların yanaklarından aşağıya akmamasına çabalıyordu. «Senden nefret ediyorum,» diye tısladı. «Gerçekten nefret ediyorum. Ve seni asla tekrar görmek istemiyorum.»

Gino «Lucky-» diye söze başladı.

Lucky fırtına gibi odadan dışarı çıktı. Arkasından Gino'nun «Çocuklar. Ne yaparsın? En iyisi için çabalarsın... İşin başında bir kadın... çıldırmış olmalı... Duygusal... Vay canına Tanrının belaları hepsi duygusaldır...»

Duygusal değildi. Tüm benliğini buz gibi sert bir öfke sarıyordu.

Niçin kaçmıştı? Neden odada kalıp isteklerini savunmamıştı? Niçin kendisine bir şans tanıması için onu ikna etmemişti?

Evlenmek istemiyorum baba. Craven Richmond'un yanında kalıp iyi bir eş gibi davranmak istemiyorum. Doğru dürüst düzüşemiyor bile. Zaten hiç bir şeyi doğru dürüst yapamıyor.

Beni onunla zorla evlendirdin. Seni mutlu etmek için evlendim. Senin isteklerinin yasa olmadığını anlamayacak kadar gençtim. Şimdi boşanmak istiyorum. Senin gibi olmak istiyorum.

Ve olacağım.

Oh, evet, olacağım.

Kimse beni durduramaz. Sana söz veriyorum durduramaz.

Evet ben senin kızınım. Her zaman sen Santangelo'ların sözleri onların şerefleridir demez miydin?

Göreceksin.

Herkes görecek.

STEVEN
1971

Annesiyle barıştıktan sonra Steven eskisinden daha fazla çalışıyordu. Annesinin özel davalar alma arzusuna karşı koymak çok zordu. Ona borçluydu - özellikle Zizi olayından sonra. Carrie'yi mutlu etmek için Jerry'nin firmasına ortak oldu. Buna tam altı ay dayandı - Jerry ile anlaşarak ayrıldılar - sonra tekrar kamu yararına çalışmaya başladı.

Düş kırıklığına uğrayan annesine «Ne istediğini biliyorum ve inan ben de istiyorum. Fakat yaptığım işin değerini hissetmeliyim - zengin bayanlar adına daha zengin şirketleri dava etmek benim değer anlayışıma uymuyor,» dedi.

Carrie anlayış göstermeye çalıştı. Fakat Jerry her gün biraz daha fazla kazanırken, oğlunun değer anlayışı karşılığında iki yakasını bir araya getirmeye uğraşmasına üzülüyordu.

Steven son zamanlarda yine kızlarla çıkmaya başladı. Jerry «Oğlum işleyen demir ışıldar,» diye takılıyordu. En iyi arkadaşı Jerry karısıyla yatmıştı. En iyisi bu olayı unutmaktı.

Yavaş yavaş cinsel yaşamı hızlandı. Ağır ağır ve dikkatle ilerliyordu. İlk yatağına aldığı kız muhteşem afro saçlı bir hukuk öğrencisiydi. Zizi'den ayrıldığından beri ilk kez yatıyordu. Bir yıla yakın kadın yüzü görmemişti - o kadar da önemli bir olay değildi. Aylardır su yüzü görmedikten sonra ayak parmaklarını ılık suya sokmak gibi zevkliydi. Çok keyif aldı. Ama kadınsız da yaşayabilirdi.

Afro saçlı kızı, gelip geçici maceralar izledi. Bundan böyle hiç bir kadın asla kendisini, parmağının ucunda oynatamıyacaktı. Asla.

Fazlasıyla çalışıyor, canı istediği zaman kadınlarla geziyor ve ayrı geçirdikleri günlerin acısını çıkarmak için sık sık Carrie ile birlikte oluyordu. Steven annesinin kendisinden emin ve göz kamaştırıcı haline baktıkça onun gerçekten mutlu olmadığını sezinliyordu. Onunla konuşmaya çabaladı ama annesi ya-

şamı hakkında söz edilmesinden hoşlanmadığı için konuyu kapattı.

Bert Sugar davası, Steven'ın meslek hayatında radikal bir değişiklik yaptı.

Bert Sugar ufak bir cani değildi. On beş yaşında bir kızı hayvanca dövdükten sonra ırza geçmek suçundan tutuklanmış ve gardiyan hücreye atarken «Pis hergele ömrünün sonuna dek burada dayak yiyeceksin. Kodesteki mahkumlar canına okuyacaklar,» demişti.

İlk karşılaşmalarında Bert Sugar ağlıyarak «Ben masumum Bay Berkely» dedi. «Beni tuzağa düşürmek istiyorlar.»

Karşısında acınacak kadar sefil olan adama bakan Steven, onun sözlerine inandı. Değil ırza geçmek, şeyini çıkarıp, çişini edecek gücü yoktu.

Steven adamı göz kamaştırıcı şekilde savundu. Bert Sugar'ı ömür boyu cezaya çarptırmaya kararlı mahkemenin elinden kurtardı.

Steven, Bert Sugar'ın suçsuz olduğuna inanıyordu. Tanıkların ifadelerine aldırmadan, Bert'in acıklı yaşam öyküsünü anlatıp, jüriden adama şans tanımalarını istedi.

Ve Bert Sugar, mahkeme salonundan elini kolunu sallıyarak özgür çıktı.

Kurbanın annesi zenci kadın, mahkeme salonunun dışında Steven'ı azarladı. Gözlerinde şimşekler çakarak Steven'ın kolundan yakalayıp, bağırdı. «Kardeşim, bugün yaptığın hatayı Tanrı bağışlasın.»

Steven kadının çelik gibi parmakları arasından kolunu kurtarmaya çabaladı.

Kadın bağırmaya devam etti. «Hata yaptın. Beyaz şeytanı özgür bıraktın. Bunun hesabını vereceksin. Hepimiz vereceğiz.»

Sonunda kadının elinden kolunu kurtarıp, uzaklaştı. Tabii kızına saldıran adamın Bert Sugar olmadığını açıklamak istemiyordu. Birisinin ceza görmesini istiyordu. Bert de bu iş için biçilmiş kaftandı. Adam kızın evinin yakınlarında yaşıyordu. İşi gücü yoktu, bütün gün evde oturuyordu. Suçun işlendiği gece kızın evinden birkaç adım ötede görülmüştü. Kanıtlar yeterliydi. Kız kendisine saldıranı tanıyamıyordu. Pencereden kızın evine girip ,uyurken gözlerini bağlayıp, dövmüş ve defalarca ırzına geçmişti.

Steven, Bert Sugar'ı savunduğuna seviniyordu. Başka bir avukatın eline düşecek olsa zavallı adam kodesi boyluyacaktı.

Fakat yirmi dört saat sonra Steven'ın kazandığı zafer hissi, korkulu bir düşe dönüştü. Bert Sugar özgür kalır kalmaz, soluğu barda aldı. Bir biri ardına biraları devirirken, övünmeye başladı. «Küçük arap kızı iyice becerdim. Salak bir arap avukatta beni hapse düşmekten kurtardı.»

İyice kafayı bulan Bert gece saat on birde bardan çıktı. Kurbanının evine gitti. Apartmanın bodrum katından aldığı kurşun boruyu kızın annesinin başına vurup, kadını bayılttı. Evden içeri girip, korkudan taş kesilen kızın üstüne saldırıp, geceliğini parçaladı ve ırzına geçmeye çalıştı. Yalnız bu kez Bert Sugar fazla sarhoş olduğundan şeyini kaldıramadı.

Polis tam zamanında korkudan çığlıklar atan kızı saldırganın elinden kurtardı. Ama anneyi kurtaramadılar. Kadın hastahaneye giderken yolda iç kanamadan öldü.

Steven perişan oldu. Olayı yanlış değerlendirmesi felakete yol açmıştı. Kendi yüzünden bir kadın ölmüştü. Bir cinayete yardakçılık etmişti.

Hiç kimse Steven'ı sakinleştiremiyordu. Zamanla Carrie onu bir tatile çıkmaya ikna etti. Elliott'un bir arkadaşının Montauk'ta küçük bir evi vardı. Steven'ın istediği kadar orada kalmasını ayarladılar. Carrie oğluyla birlikte gitmek istedi.

Steven annesinin kendisiyle birlikte gelmemesinde israr etti. «Lütfen anne yalnız kalıp, düşünmek istiyorum.»

Yalnızlıktan hoşlandı. Bomboş terk edilmiş kumsalda rüzgarda yağmurda uzun yürüyüşlere çıkıp, düşünüyordu.

Yaşamını didik didik ederek düşündü. Bugüne kadar ne elde etmişti. Bundan sonra ne, elde etmeyi düşünüyordu.

İnsanlarla olan ilişkilerini düşündü. Carrie gerçekten kimdi? Onu çok seviyor fakat yakından tanımıyordu. Belleğinin bir köşesinde çok eski günlerden birkaç anı vardı. «Mutlu yıllar» şarkısını söyleyen bir sürü kadını anımsıyordu. Orası neresiydi? Carrie'ye sorduğu zaman kadın omuzlarını silkmişti. Aynı şey Leroy adındaki sıska adamı sorduğu zaman olmuştu. Bu isim aklında kalmıştı. Carrie hayatında hiç böyle isimli birisini tanımadığını söylüyordu.

Zizi. O da uzun korkunç bir düştü. Ondan kurtulduğuna seviniyordu.

Montauk'tan kente dönünce, büyük bir karar verdi. Jerry'e «Taraf değiştiriyorum,» dedi. «Bundan böyle hiç kimseyi savunmıyacağım. Savcı olmaya karar verdim. Sanırım bu görevde daha başarı göstereceğim. Bu kentte temizlenmesi gereken birçok şey var. Ben de buna biraz yardımcı olabilirim...»

Jerry Steven'ın gözlerinin içinin azimle parladığını gördü. «Özel mi, yoksa kamu yararına mı?» diye sorusunun yanıtını bildiği halde sordu.

Steven kaşlarını çatıp, «Tabii kamu yararına,» dedi.

Jerry güldü. «Tabii. Daha başka ne yenilikler var?»

1970'de Gino kenti terkederken büyük kıyametler koptu. Gazeteler sevinçle Amerika'nın en ünlü canilerinden birinden kurtulduğunu yazıyordu. Fotoğrafçılar resim çekebilmek için havaalanını doldurdular.

Gino her zamanki gibi koyu kostümlerini giymiş, başında geniş kenarlı şapkası ve gözünde kara gözlükleriyle havaalanına geldi. Fotoğrafçılara ne güldü, ne de dönüp yüzlerine baktı. Ülkeden kaçtığını duyduklarına bozulmuştu.

Uçağa binince, yolculardan bazılarının gazeteciler olduğunu görünce öfkeden kudurdu. Başına böyle bir şeyin geleceğini önceden bilmesi gerekti.

Yolculuk Roma'ya kadar olaysız geçti. Ama ayağı karaya basar basmaz işler değişti. Gino'nun asla unutamıyacağı karabasan başladı.

İtalya istenilmeyen düşmanı olduğu gerekçesiyle ülkeye girmesini yasakladı. Doğduğu memleket! Ordan Cenevre'ye uçtu. Yine başına aynı şey geldi. Oradan Fransa'ya geçti. Küçük pis bir odada saatlerce bekletildikten sonra Fransa topraklarına ayak basamıyacağı söylendi. Başına gelenlere inanamıyordu.

Mahcubiyet ve yorgunluktan bitap düşmüştü. Ve tüm olaylar sırasında basın mensupları peşini bırakmadan küçük düşmesine tanık oluyorlardı.

Costa'ya telefon edince, birilerinin kaçacağını yetkililere fısıldadığını ve kendisini Amerika'ya döndürmek için tezgahlanan bir oyun olduğunu öğrendi. Fakat Costa boş durmuyordu. Ufak bir şansı olabileceğini tahmin ettiği Londra'ya gitmesini sağlık verdi. «Eğer olmazsa İsrail'e git - beni anlıyor musun?»

Evet. Gino anlıyordu. Costa İsrail'in kendisini kabul edeceğini anlatıyordu. Ama bir şeyler yapılması gerekti. İsrail'de birçok anlaşmaları vardı. Bunlara ilaveten Gino İsrail Çocuklara Yardım Derneğine bir milyon dolar bağışta bulunmuştu.

İngiltere'ye gitmeyi denedi. Çeşitli görevlilerin girip çıktığı

küçük bir odada saatlerce oturup öfkeden kudurdu. Dario ve Lucky ile buluşmalarını düşündü. İstediği gibi olmamıştı. Dario somurtuk ve içine dönük bir çocuktu. Lucky de her zamanki gibi çılgındı. Ne istediğini bilmeyen duygusal bir çocuktu. Ne yazık ki dargın ayrılmışlardı. Fakat kısa süre sonra yurduna dönünce, kızıyla uzun süre beraber olup, aralarındaki soğukluğu giderecekti.

İngiltere'de de başına aynı hikaye açıldı. İstenmeyen yabancı. Tanrım sanki başka gezegenlerden gelmiş gibi davranıyorlardı.

Amerika'dan ayrıldıktan sonra kırk iki uzun saat geçirmişti. İsrail Gino'ya —geçici— giriş hakkı tanıdı. Üç ay Dan Otelinin teras katındaki dairede kaldıktan sonra sahilde bir eve taşındı. Yanında iki gorili, evin kahyası, iki köpeği ve arasıra ziyaretine gelen kadın arkadaşlarıyla sessiz sedasız yaşamayı sürdürdü.

Yurda dönmeyi bekliyordu.

Yapılan pazarlıklara göre pek kolay dönemiyecekti.

Gino ülkeyi terk ettikten sonra Lucky Bahamalara Craven' in yanına dönüp, tatilini bitirdi. Sonra Washington'a dönüp aynı rutinin içine daldı. Babasının kendisine karşı takındığı edaya kuduruyordu. Ona yanıldığını göstermeye kararlıydı. Ne cüretle kendisine aptal bir çocuk muamelesi yapardı. Kadınlar iş hayatı için çok duygusalmışlar ha? Ona yanıldığını gösterecekti.

Gino hakkında yapılan reklamdan Richmond'lar çok utanmışlardı. Gelinleri yüz karasıydı. Böylece Costa'nın birkaç hafta sonra imzalaması için yoladığı kağıtlar eline geçince, onları New York'a kendi götürmeye karar verdi.

Yolculuk süresince, Lucky uçakta belgeleri okudu. Gino'nun firmalarına yönetici tayin edildiğini anlayınca, vücudunu büyük bir zevk dalgası kapladı. Costa'nın kısaca yazdığı nota tekrar göz attı. Okumaya zahmet etme... kalemle işaretli yerleri imzala... tamamen formalite...

Bok okumıyacağım diye düşündü. Eğer imza atacaksam her şeyi tek tek okuyacağım.

Sherry Netherland Otelinde bir oda ayırmıştı. Otele yerle-

şince, Costa'yı aradı. «Bil bakalım? Kente geldim. Açlıktan ölen bir kızı yemeğe götürür müsün?»

Costa «Neden geldin?» diye kekeledi. «Craven nerede?»

Lucky tatlı sesle «Craven Washington'da ailesinin yanında,» dedi. «Ben biraz alış veriş yapmaya geldim.»

Costa tereddütle yanıtladı. «Çok güzel.»

Lucky «Babamın olayında son durumdan ne haber?» diye sordu.

Costa dikkatle «Yavaş gidiyor,» dedi. «Telefonda konuşmak istemiyorum.»

«Anladım. Daha sonra görüşürüz.» Sezileri Costa'ya iyi muamele etmesini fısıldıyordu. Saf ve masum rolü oynıyacaktı.

21'de bütün gece saf ve masum rolünü oynadı. Costa'nın önerisi üzerine ördek eti ısmarladı. Tavandan sarkan oyuncak süslere ve koyu lambri kaplı duvarlara hayranlıkla bakıp, ağır ağır şarabını yudumladı. Coşkuyla «Daha önce buraya hiç gelmemiştim,» dedi.

Costa seçtiği restoranın beğenilmesine sevindi.

Karides kokteylini yerken «Gino ne zaman geri dönebilir ne düşünüyorsun?» diye sordu.

Costa ciddiyetle başını salladı. «Zaman alacak tahminimizden çok daha uzun sürecek.»

Lucky telaşla «Ne kadar uzun?» diye sordu.

«Tahmin yürütmeye olanak yok.»

«Haftalar mı? Aylar mı? Yıllar mı?»

Erkek omuzlarını silkti. «Çok uzun sürebilir. Kimse bilemez.»

Yanılmıyor muydu yoksa kızın dudaklarında hafif bir gülümseme mi uçuşmuştu? Gerçekten esmer güzeli bir kadındı. 21'de onunla başbaşa oturmak garibine gidiyordu. Costa önceleri huzursuzdu fakat gece ilerledikçe, Lucky onun ağzından eski günler hakkında laf almaya başladı.

İyi bir dinleyiciydi. Soruları tam zamanında soruyordu. Gino'nun hayatı hakkında bildiklerinden daha çok şey öğrenmişti. Lucky babasının zenginlik dönemini biliyordu —gözünü paranın içinde açmıştı— fakat hiç parası olmadığı günlerde küçük pis odada oturmasını ve o günler hakkında hikayeleri dinlemek gerçekten büyüleyiciydi.

«İkiniz nasıl tanıştınız?» diye sordu.

Costa hemen işkillendi. Bir şeyler olduğunu sezinleyen Lucky konuyu uzatmadı.

Tüm yaşamı boyunca, Costa Dayı diye tanıdığı bu adamla ilk kez karşılıklı oturup yemek yerken doğru dürüst konuşuyorlardı. Jen Yenge öldükten sonra Costa'nın cinsel yaşamını nasıl sürdürdüğünü merak etti. Artık cinsel yaşantıyı düşünmiyecek kadar yaşlı mıydı? Yıllar geçip yaş ilerledikçe erkeklerin cinsel organlarının uyanması güçleşiyor muydu? Çok hoş bir erkekti. Ufak tefek, zayıf, dökülmeye yüz tutan gri saçları vardı.

Kırmızı şarap gerçekten dilini çözmüştü. Yıllardır söz edilmesi yasaklanan Lucky'nin anneannesi Leonora'yı anlatıyordu. Kadının ne zaman adı söylense Jen Yengenin yüzü sararırdı.

«Gino onu çok sevmişti,» dedi. Ve sonra Costa çok konuştuğunu farkedip sustu.

Lucky birdenbire «Costa Dayı» dedi. «Gino gitmeden önce yaptığımız konuşmayı anımsıyor musun?» diye sordu.

Costa başını salladı.

«Okuma zahmetine katlanmadan bazı kağıtları imzalayacağımı söylemiştin. Açıklaması bir hafta sürecek çok karışık şeyler olduğunu anlatmıştın.»

Costa yine başını salladı.

«Evet, benim bir haftam var eğer işleri bana açıklıyacak olursan sana minnettar kalırım.»

Nasıl hayır diyebilirdi? Artık eski çılgın Lucky değildi. Güzel tatlı olaylara gerçek ilgi duyan bir yaratıktı.

Her gün ofise gelmeye başladı —önceleri Costa kızın ilgisinin geçici olduğunu düşünerek ağır ağır işe başladı— ve çeşitli firmaların işlerini öğretti. «Tabii sen yalnızca başta bir şekilsin. Hiç bir şeye karışacak değilsin,» dedi.

Oh hayır. Costa böyle sanıyordu.

«İmzalanacak belgeleri sana yollarım. Her belgenin tarafımdan incelendiğine emin olabilirsin.»

Lucky başını salladı. Sünger gibi verilen her bilgiyi emiyordu.

Craven öfkeyle Washington'dan telefon etti. «Ne zaman geliyorsun?» diye sordu.

Lucky soğukça «Gelmiyorum,» diye yanıtladı. «Evliliğimiz sona erdi. Lütfen eşyalarımı topla ve bana yolla.»

Craven, Lucky'nin kendisini boşamasından çok babasının neler söyliyeceğini düşünerek sinirlendi.

Aynı gün daha sonra Peter Richmond telefon etti. Her zamanki alelade politikacı saçma sesiyle konuşmaya başladı. «Lucky? Neler düşünüyorsun? Lütfen geri gel ve bu konuyu inceden inceye konuşalım.»

«Konuşacak bir şey yok.»

«Eğer sen buraya gelmezsen ben gelip seni görürüm.»

«İyi.»

Planlarından hiç kimseye söz etmedi. Boşanma işini kendi çözümliyecekti. Costa sürekli «Artık Washington'a dönme zamanın gelmedi mi?» diye soruyordu. Fakat Lucky başını sallayıp, mırıldanıyordu. «Acelem yok.»

Peter Richmond telefon edince, Lucky onunla akşam yemeğinde buluşmaya karar verdi. Her gece Costa ile yemek yiyordu —eski günleri deşerek öğreniyordu— bu gece birlikte yemeğe çıkamıyacaklarının öğrenince Costa düş kırıklığına uğradı.

«Seni çok özel bir yere götürecektim,» diye yakındı.

«Yarın. Costa Dayı söz veriyorum.»

«Fakat bu gece için ayarlanmıştı,» diye huysuzlandı.

«Nerede?»

«Ah, bu sır.»

«Öyleyse yarın?»

«Peki.»

Peter Richmond spor ceketi, yakası açık gömleği ve iyi dikilmiş pantolonuyla halkın karşısına çıktığı zırhlarına bürünmüştü. Halkın adamı! Sherry Netherland'ın restoranının kapısından içeri girince, sanki büyük mutlu bir aileymişlercesine herkes gülücükler dağıtıp, el sallamaya başladı.

Masasında erkeğin gelmesini bekleyen Lucky onu görünce hafifçe midesi bulandı. Herif evinde küçük bir zalimdi. Tüm çocukları korkudan donlarına doldururlardı. Yalnız, yorulmaz Betty kocasının saçmalıklarına kulak asmazdı. Halkın karşısında Bay Sevimli, evinde ise Bay Boktu.

Lucky asit gibi acı bir sesle «Merhaba Peter geç kaldın,» dedi.

«Geç mi kaldım?» Güneş yanığı çocuksu yüzünde şaşkınlık belirdi. «Özür dilerim. İçki ısmarladın herhalde.»

İnsan kör olsa önündeki koca votka bardağını görürdü.

Masaya oturdu, şarap garsonunu sanki çok uzun zamandan beri görmediği en iyi arkadaşıymışcasına karşıladı ve beyaz şarap soda karışımı içkisini ısmarladı. «Evet, evet,» diye-

rek iskemlesinin arkasına yaslanıp, Lucky'i inceledi. «Demek kuş kafesinden uçmak istiyor.»

Lucky sesi titremeden, «Kuş kafese kapatılmak istememişti,» diye yanıtladı.

«Şaka yapıyorsun sevgilim. Her kuş Richmond ailesine gelin gitmek ister.»

«Hiç sana boktan bir herif olduğunu söylediler mi?»

Adam bir an bozuldu. Dört yıllık ilişkilerinde birbirleriyle fazla konuşmamışlardı. Şimdi kız ağzını bozuyordu. Peter buz gibi sesle «Tıpkı baban gibi davranıyorsun,» dedi.

«Evet. Sanırım öyle. Yalnız babam üç kağıda getirilip böyle sıkıcı bir evlilik tuzağına düşmezdi. Ben de babam gibi erkek olmaya başladım - tıpkı sevgili peder gibi.»

«Tanrım çok kabasın.»

«Ve sen de hiç yanlış adım atmazsın. Washington'da herkes önünde kımıldayan herşeyi düzdüğünü biliyor.»

Peter sıkıntıyla «Craven'den boşanamazsın,» dedi.

«Boşanamaz mıyım?»

«Hayır. Olanaksız. Babanla anlaşma yaptım. Sadece baban buna izin verebilir. Ve ondan sonra da ben izin verebilirim.»

«Çok saçmalıyorsun. Nerdeyse yirmi bir yaşımı dolduracağım salak herif. İstediğim boku yemekte serbestim.»

«Ne hanımefendisin ya.»

«Sen de ne yapmacık bir soytarısın.»

Şarap garsonu içkisini getirip sıcak bir dostlukla «Senatör sizi kentte görmek büyük mutluluk,» dedi.

Bir anda Peter'in göstermelik gülümsemesi yüzünde beliriverdi. «Burada olmak benim için de büyük zevk.»

«Yemekleri ısmarlamak ister misiniz Senatör?»

«Çok iyi bir fikir.»

«Hemen garsonu göndereyim.»

Lucky farkında olmadan parmağını votka bardağının içine sokup buzları döndürdü. Merakla «Gino sana neyle şantaj yaptı?» diye sordu.

Adam kasılarak «Neden söz ettiğini anlamıyorum,» dedi.

Garson menüyü getirdi her ikisi de yemeklerini ısmarladılar.

Peter «Baban kente döndükten sonra hepimiz toplanıp bu boşanma işini görüşüp karara varmamızı öneririm,» dedi. «Hem sen istedikten sonra, babanın da buna karşı geleceğini zannet-

miyorum. Açık söylemek gerekirse oğlumdan boşanman beni rahatlatır.»

«Eh sana acı bir haber. Gino kente bir süre dönemiyecek - belki çok uzun süre - buna kendini hazırla. Craven'den hoşlanmıyorum ve kimin ne bok söyliyeceği umrumda değil. Senin bile söyliyeceklerin.»

Costa New York sokaklarında siyah Lincoln arabasını sürerken gururla «Riccaddi'ye gidiyoruz,» dedi.

Lucky kaşlarını çattı. «Riccaddi mi? Hiç duymadım. Nerede? Costa kendisini New York'un en şık ve ünlü lokantalarına götürüyordu ve Lucky de buralarda yemek yemekten büyük zevk alıyordu. Eski zaman terbiyesi ile kendisine ilgi gösteren bir erkekle gezmek büyük zevkti. Costa Dayı da gerçek bir antikaydı ve Lucky onu çok seviyordu.

«Riccaddi çok iyi bir İtalyan restoranıdır. Belki yirmi yıla yakın süredir iş yapar.»

«Gerçekten mi?» Lucky arabanın penceresinden dışarı baktı. «Nerede New Jersey'de mi?»

Costa yavaşça güldü. «Sabırsızlanma, nerdeyse geldik.»

«Sabrım taşıyor.»

Costa bu geceki gezmelerinde her zamankinden daha heyecanlıydı. Bu ana dek gittikleri yerin ismini açıklamamıştı. İçinden bir ses Lucky'e Riccaddi'nin sıradan bir İtalyan lokantası olmadığını söylüyordu.

Haklıydı. Eski püskü bir mahallede kurulan küçük sevimli yerden içeri girer girmez. Costa'ya kral muamelesi yapmaya başladılar. Yaşlı bir kadın koşup Costa'yı kucakladı. «Costa, niçin uzun zamandır gelmiyorsun?»

«Barbara hiç değişmedin, hep güzelsin.»

«Biraz daha ihtiyar, yorgun ve çökük.» Kadın bir adım geri çekilip, şefkatle Lucky'e baktı. «Demek bu Lucky» dedi. «Eğer seni tanımasam bile hemen kimin kızı olduğunu söylerdim. Tıpkı ona benziyor.»

Costa, «Lucky bu bayan ünlü Barbara Dinunzio - New York'un en iyi hamur işi pişiren aşçısı,» dedi.

Lucky sırıtıp, kibarca elini yaşlı hanıma uzattı.

Barbara kızın uzattığı eli görmemezliğe gelip ona sarıldı. «Gino'nun kızından beni öpmesini beklerim. Seni beş yaşından

beri görmedim ama her zaman hatırlarım. Gel.» Kolunu Lucky' nin omuzuna dolayıp, iki adamın oturduğu köşedeki masaya doğru yürüttü. Bir tanesi çok şişmandı zorlukla ayağa kalkabildi. Barbara «Bu Aldo Amcan,» dedi. «Bebekken sidikli bezlerini değiştirip eski dilde sana çocuk şarkıları öğretirdi anımsıyor musun?»

Lucky ümitsizce etrafına bakındı Costa'yı araştırdı. Kendisini nereye getirmişti? Niçin daha önce kendisini uyarmamıştı? «Hı - hayır pek hatırlamıyorum,» diye kekeledi. Kendisine sıcak bir sevgiyle bakan bu yabancıların arasında ne yapacağını bilmeden duruyordu.

Barbara usulca «Hiç şaşmadım,» dedi. «Senin başından geçenler kimin başından geçse... zavallı güzel annen...»

Lucky telaşla «Annemi tanıyor muydunuz?» diye sordu.

Barbara usulca «Hepimiz anneni çok severdik,» dedi. «Herkes çok severdi. «Yavaşca Lucky'nin yanağını okşadı. «Haydi otur. Şarap içip daha mutlu şeylerden söz edelim.»

Masada oturan diğer adam sordu. «Eh küçük Lucky benim kim olduğumu biliyor musun?»

Kız başını salladı.

Adam güldü. «Ben senin vaftiz baban Enzio Bonnatti'yim. Gino gitti. Artık sana ben bakacağım. Neye ihtiyacın olursa, ne istersen bana gel - asla yabancılara gitme.»

Lucky adamın yüzüne baka kaldı. Bu yaşlı adam gerçekten ünlü Enzio Bonnatti miydi? Avurtları çökmüş, gözleri çukura kaçmış, iyilik sever gülüşlü bu adam gerçek vaftiz babası mıydı?

Şimdi Costa yanına gelmişti. «Lucky bu insanlar Gino'nun en eski ve en yakın dostları. Onlara karşı iyi davran. Çünkü onlar da sana iyi davranmak istiyorlar.»

Costa'nın o gün söylediklerinin anlamlarını anlayamamıştı. Fakat aradan aylar geçtikten sonra anlamaya başladı. Costa kendisine belirli konuları öğretiyordu ama öğrenecek daha başka çok şeyler vardı. Enzio Bonnatti gibi vaftiz babaya sahip olmak Tanrının büyük bir nimetiydi. Long Island'daki malikanesine hafta sonları davetlerini kabul edip, eski öyküleri dinlemekten zevk alıyordu.

Ev her zaman değişik akraba ve arkadaşlarla doluydu. Carlo ve Santino adlarındaki iki oğlu aileleriyle birlikte ayrı hafta sonları gelirlerdi. İki kardeş birbirleriyle dargındılar. Bu gerçek Enzio'yu hem üzüyor hem de kızdırıyordu. «Bir çift hokka-

baz» adını takmıştı. «Dünyada yeterince birbirlerine düşman insanlar var. Aile kan bağlarına saygı duymalıdır.»

Lucky'i çok seviyordu. Sadece Gino'nun kızı olduğu için sevmiyordu. Bir erkek kadar açık sözlüydü ve Enzio onun stiline hayrandı.

Lucky de ona karşı büyük saygı duyuyordu. Kendisini en çok etkiliyen iki niteliğe sahipti. Güç ve kudret.

Kısa süre sonra zamanını iki yaşlı adam arasında bölüştürmeye başladı: Kentte Costa ile hafta sonlarında Enzio ile birlikte geçiriyordu. Bir zamanlar kendisi için çok önemli olan cinsel yaşam çekiciliğini yitirmişti. Bu iki adamdan öğreneceği bilgiler çok daha yararlıydı. Hem eğleniyor hem de bilmek istediği her şeyi öğreniyordu. Ve bu da kendisini tatmin ediyordu.

New York'ta çok sıcak bir öğlenden sonra birisi günlük gazetelerin küf kokulu arşivlerine girmesini ayarladı. Orada oturup babası Gino Santangelo'dan korkunç katil diye söz eden gazete küpürlerini inceledi.

Kendi babasını öldürme suçundan yakalanıp, hapse atıldığını gösteren manşetler vardı. Üçüncü sayfada yıllar sonra bağışlanarak hapisten çıktığını gösteren küçük bir yazı çıkmıştı.

İlk karısının ölümünü okudu... ve merak etti. Acaba babası hakkında söylenenleri yapmış mıydı? «Ünlü içki kaçakçısı», «Korkunç Cani», «Üçkağıtçı, Kumarbaz,» «Ünlü Gangster» diye adlandırılıyordu. Gazetelere göre Lucky Luciano'nun, Bugsy Siegel'in ve o günlerdeki en büyük yasa dışı iş yapan adamların yakın dostu olarak gösteriliyordu.

Elli yıllarına ait kupürlere bakınca, küçük, korkudan titreyen kızın yaşlı asık yüzlü bir kadının kucağında arabaya bindirilişini gördü. Kendi resmiydi. Manşetler SANTENGELO'NUN ÇOCUĞU İNTİKAM DAVASINDA ÖLDÜRÜLEN ANNESİNİN CESEDİNİ BULDU» diye çığlıklar atıyorlardı.

Belleğinin düğmesini çevirip kapattı. Artık gazetelere bakmak istemiyordu. Sinirlenip, huzursuzlanarak elindeki gazeteleri bırakıp koşarak dışarı çıktı.

Richmond'un çevirdiği numarayla boşanması gazetelerin diline düşmeden sonuçlandı. Peter, Lucky'nin kararını değiştirmiyeceğini anlayınca, ailesini bu badireden çabucak kurtarmak için elinden geleni yaptı.

Lucky sevinçten uçuyordu. Costa şaşkına dönmüştü. «Baban çok kızacak,» diye endişe ediyordu.

«Biz de ona söylemeyiz,» dedi. «Böylece kızamaz değil mi?»

Costa başını salladı. Emin değildi. Lucky'ye bir şey söylemeden Gino'ya gizlice telefon edip haber verdi.

Gino kısaca «Benim elimden bir şey gelmez,» diye yanıtladı. «Geri dönünce işlerle uğraşmaya başlarım. Biliyorsun buradayken etrafı dalgalandıramam. Herşeyi senin idare etmen gerek ve en önemlisi beni tekrar Amerika'ya döndürebilecek yolu bulup ortaya çıkartman.»

Gino telefon konuşmalarına karşı delice bir korku beslerdi. Telefonunun dinlendiğinden mektuplarının okunduğundan şüpheleniyordu. En iyisi hiç ses çıkarmadan oturmaktı. Bıkkınlıkla «Tabii çalıştığını biliyorum» diye içini çekti. Costa özel bir kurye ile yaptıkları çalışmaların ve özel bir avukat takımının durumu gözden geçirip hazırladıkları raporu göndermişti. Adımlar aceleyle atılmaya gelmezdi. Gino Santangelo konusu çok önemliydi. Bütün yaşamı boyunca yaptığı herşey gazetelerin diline düşmüştü. Eğer Ulusal Vergi Dairesi ile bir anlaşma yapılacak olursa bunu hiç kimsenin duymamasına özen gösterilmeliydi.

Gino sözlerine devam etti. «Beni dinle. Lucky'i gözünün önünden ayırma. New York'ta çılgın gibi sokaklarda dolaşmasını istemiyorum.»

Costa arkadaşına güvence verdi. «Her zaman onun yanındayım.»

Doğruydu. Lucky, Costa'nın arkadaşlığından zevk duyuyordu. Onu Barbara, Aldo ve Enzio ile tanıştırdığına seviniyordu. Lucky vaktinin çoğunu da yaşlı Enzio'nun yanında geçiriyordu. Bunlar Gino'nun gerçek dostlarıydı, kızı her türlü tehlikeden korurlardı.

Sevgiyle «Seninle tekrar konuşuruz,» dedi. «Kendine iyi bak.»

Gino acı acı güldü. «Evet, balık ve elma tatlısından zehirlenip ölmezsem. Tanrım bu yemeklerin ülserimi ne hale soktukları kimsenin umrunda değil. Costa bir an önce yurda dönüşümü ayarla. Benim gibi bir adam için bu sessiz hayat çekilmiyor. İşleri kolaylaştır.»

Dario sanat okulunda birinci sömestrini bitirince New York'a dönecekti. Lucky bundan pek hoşlanmıyordu. Sürekli Costa'nın başının etini yiyordu. «Gelmek istemiyor... Gino'nun onu zorlaması da aptallık... Hiç bir şeyi anlamıyor... Daha çok genç olgunlaşmadı...

Dario New York'a gelene dek, Costa'nın beyni yıkandı. Gino neden oğlanı yapmak istemediği bir şeye zorluyordu?

Lucky Gino'nun geniş dairesinden taşındı. Costa «Neden?» diye sordu. «İki kardeş rahatca yaşıyabileceğiniz kadar geniş bir ev.»

Gino evin Dario'nun olmasını istiyordu. «Hem en kısa zamanda kendime ait bir yerim olmalı.»

Park Caddesi ile Altmış birlerin yakınlarında küçük bir ev buldu. Ve kardeşi New York'a gelene dek yerleşti.

İş hayatında başarılı olabilmek için sert, anında karar verebilen yetenekler gerekliydi. Lucky bu sıfatlara sahipti. Dario ise değildi. Dario kente gelince, Costa onu küçük bir odaya yerleştirip, küçük işler verdi. Ve Dario her işi eline yüzüne bulaştırdı. Costa'dan azar işitince umursamadı bile.

Costa şaşkına döndü. «Öğrenmek istemiyen bir çocuğa ne öğretecekti?» Sonunda «Neden rahatına bakmıyorsun» dedi. «Çık kenti tanı. Kısa süre sonra yine birlikte oluruz. Bu arada sen keyfine bak.»

Dario kendisine söyleneni yaptı.

Eric somurtarak San Francisco'da kaldı.

Dario «Her şey yatışınca seni yanıma alacağım,» diye söz verdi.

Şimdi özgür kalmanın keyfini çıkartıyordu. New York soğuk değildi. New York sıcaktı. Dario kısa süre içinde Eric'i yanına aldırmayı unutuverdi.

Haftalar aylara dönüştükçe Lucky elde edebildiği her bilgiyi öğreniyordu. Kafası işin ince noktalarını hemen kavradı. Costa kızın zekâsından çok etkileniyordu. Akıllıca sorular soruyor, kontratlarda ve yasal belgelerde belirli sakat noktaları bulup çıkartması Costa'yı hayrete düşürüyordu. Çok keskin bir iş kafası vardı. Tıpkı Gino gibi. Açık sözlü ve sertti. Tıpkı Gino gibi. Babasının iş niteliklerinin hepsine sahipti. Ve ortaya çıkan

bazı sorunları kendisinin çözümlemek istediğini açıklayınca, onu durduramıyacak kadar geç kaldıklarını anladı.

Gino Magiriano inşaatı için bir yatırımcılar sendikası kurmuştu. Otel inşaatı başlamış, haftalık ödemeler büyümüştü. Gino'nun Amerika'yı terk etmesinden sonra bazı gelir kaynakları kurumuştu.

Lucky «Aman Tanrım» diye patladı. «Bu adamlarla bizim kontratlarımız yok mu?»

Costa başını salladı. «Kontrat yok... El sıkışma esasına göre söz verildi.»

«Gino'ya söz verdiler değil mi?»

«Tabii.»

«Peki parayı vermezlerse babam ne yapardı?»

Costa asabiyetle boğazını temizledi. «Kendine ait özel... metodları vardı.»

«Bu işleri onun adına senin yönetmen gerek. Niçin onun metodlarını kullanmıyorsun?»

«Şimdilik bazı işleri bir kenara bırakmak daha akıllıca olur. Gino'yu beklememiz gerek.

Sert sert Costa'nın yüzüne baktı. «Bekliyemeyiz. Ne kadar süre yurt dışında kalacağını bilemiyoruz. Sen bile ülkeye dönmesi yıllar sürer diyorsun. Hayır,» diye açıkladı. «İnşaat devam etmeli. Eğer söz verdilerse hepsinin verdikleri sözü tutmaları gerek. Bana listeyi ver. Belki bir şeyler yapabilirim.»

Costa kızın söylediklerine inanmadan güldü. «Saçmalama, bunlar kaba ve sert adamlar...»

Lucky'nin kara gözlerinde buz gibi bir öfke belirdi. «Bana bundan böyle saçmalama deme. Costa anladın mı?»

Gino'nun aynı yaşlardaki halini anımsadı. Birbirlerine öylesine benziyorlardı ki... birbirlerinin modeliydiler.

Costa içini çekip «Evet, Lucky,» dedi. Gino uzaklardayken, Lucky'i bu işlerin yönetiminden geri tutmanın olanaksızlığını anladı.

Lucky uzun uzun işleri iyice gözden geçirdi. Costa fevkalade iyi bir insan, parlak bir avukattı. Yasal konular ve ağır işlerin hakkından mükemmel geliyordu. Fakat eylem adamı olmadığı açıkça belliydi.

Magiriano işinin devam etmesi şarttı. Ve bu işi ele alıp çözümlemeye karar verdi.

Pazar günleri Enzio Bonnatti'nin çalışma odasında bir saat geçirdiğine dikkat etmişti. Bu zaman zarfında bazı kişiler adamı ziyarete geliyorlardı. Kimisi beş dakika, kimisi ise bir saat odada kalıyorlardı. Odadan telaşla dışarı çıkarlarken hepsinin yüzü gülüyordu.

Lucky, Enzio'nun çocuklarından en çok Santino'yu seviyordu. «Kim bu insanlar?» diye sordu.

Santino omuzlarını silkti. Kısa boylu, saçları dökülmüş, sürekli tırnaklarını yiyen biriydi. Kısaca «İyilik yapma zamanı,» dedi. «Enzio Tanrı rolü oynamaya bayılır.»

«Bana da iyilik yapmasını istiyorum.»

Santino küçük gözlerini kıstı. «Git iste. Sana asla hayır demez. Fakat günün birinde yaptığı iyiliğin karşılığını senden fazlasıyla ister.»

Lucky, Enzio'nun odasına girdi. Çalışma masasının kenarına oturup, isteğini anlattı. Durumu açıkladıktan sonra. «Costa eyleme geçmiyecek, fakat ben hemen harekete geçmek istiyorum. Babamın yapacağı herşeyi yapmaya hazırım,» dedi.

Enzio kıkırdıyarak güldü. «Gino kimseden hayır gibi bok yanıt almazdı - ağzımı bozduğum için özür dilerim. Sen de onun gibi davranmak istiyorsun. Neden olmasın? Sana birkaç askerimi ödünç veririm. Listenin başındaki herifi korkutursun, bundan böyle hiç sorunun kalmaz. Ne demek istediğimi anladın mı?»

Lucky başını salladı. Tüm vücudunu heyecan dalgası sardı.

Enzio gözlerini kısıp, kurnazca kıza baktı. «Tabii eğer istersen ben senin adına bu sorunu çözümlerim. Benim için büyük zevk olur.»

Lucky başını salladı. «Bana yalnızca yardım et.»

Adam tekrar kıkırdıyarak güldü. «Sen tam Gino'nun kızısın. Seninle iftahar edecek. Bak, beni dinle. Senin söylediğin her boku sonuna dek yerine getirecek iki adam vereceğim - ağzımı bozduğum için özür dilerim. Ama sakın unutma. Birisini tehdit ederken inanarak tehdit et. Anladın mı?»

«Anladım.»

Lucky sokak serseriliğini nereden öğrenmişti? Damarlarında mı vardı?

En büyük yatırımcıyla işe başladı. Biryantin saçlı, bir za-

manlar paralarını havalara savuracak, yaşlı kadınları üç kağıda getirerek, at yarışlarında para kazanan sözüm ona yatırımcı banker Rudolpho Crown'ı ziyaret etti. Adamın yüzüne şansı gülmüş ve yaşlı zengin kadınlardan biriyle evlenmiş ve karısı altı ay sonra ölmüştü. Rudolpho karşısında dinliyen birisini bulunca, «Karım zevkten öldü. Yirmi iki yıldır kimseyle yatmamıştı,» diye anlatırdı.

Konduğu üç milyonluk mirasın yarısını orospularla yiyip içip, keyfine harcamış, diğer yarısıyla da işini kurmuştu. Yazıhanesinde büyük çalışma masasının arkasında oturmuş, Lucky söz verdiği paraları vermekte geciktiğini anlatırken, küstah bakışlarla çapkınca kızı süzüyordu.

Lucky buz gibi sesle «Bay Crown parayı ödeyeceğinize söz vermiştiniz. Siz de sendikanın üyelerinden birisiniz. Eğer çekilirseniz diğerleri de sizi izler ve otel inşaatı durur,» dedi.

Adam dişlerini kibritle karıştırdı. «Tabii. Ben Gino'ya söz verdim. Geri dönünce verdiğim sözü tutacağım.»

Lucky'nin sesi yumuşacıktı. «Gino'nun nerede olduğu fark etmez. Siz söz verdiniz. Babam verdiğiniz sözü tutmanızı istiyor - hem de şimdi.»

Rudolp sırıttı. «Bizden bir şey isteyecek durumda değil. Uzun süre yurda dönemiyeceği söylentileri dolaşıyor - belki de hiç dönemez.»

Lucky tatlı tatlı güldü. «Tehlikeyi göze alın Bay Crown.»

«Ne tehlikesi?»

«Hayalarınızın bir sabah boğazınıza tıkılıp, şeyinizin de ızgaranın üstünde sos gibi kızardığını düşünün.»

Adamın yüzü öfkeden mosmor oldu. «Şıllık git, pis dilini düzelt. Beni kimse tehdit edemez.»

Lucky ayağa kalkıp, iyi dikilmiş giysinin eteğini düzeltti ve hafifçe güldü. «Bay Crown sizi tehdit etmiyorum. Başınıza böyle bir tehlikenin geleceğine söz veriyorum. Ve ben verdiğim sözleri tutarım. Tıpkı babam gibi.»

Adam kulaklarına inanamıyordu. İşleri yönetecek Gino Santangelo meydanlarda yokken, bir kuruş para yatırmaya niyetli değildi. Allah kahretsin. Gino'nun kızıymış. Ne olmuş yani. Ağzı bozuk bir şıllık.

Bir hafta sonra gece yarısı, hayalarında çeliğin soğukluğunu hissederek uyandı. Panik içinde gözlerini açtı. İki adam bü-

zülmüş penisine bıçak dayamışlardı. Çığlıklar atıp, yalvarmaya başladı.

Kapının ağzında bir gölge gördü. Kadın sesi «Bay Crown bu yalnızca kostümlü prova. Eğer hemen parayı vermezseniz, ilk gösteri gelecek hafta başlıyor.»

Rudolp Crown - vakit kaybetmeden parayı yatırdı. Diğer yatırımcılar da çarçabuk onu izlediler. Magiriano inşaatı tekrar başladı.

Lucky'nin bu işi nasıl başardığına Costa'nın aklı ermiyordu. İşe Enzio'nun karışmasından şüpheleniyordu, ama asla emin olamıyordu. Lucky de kesinlikle söylemiyordu.

Çok sakin, soğukkanlı ve huzurlu görünüyordu. Gücün verdiği heyecanı duymuştu ve bu güne dek bildiği her zevkten üstün bir şeydi. O, Lucky Santangelo, artık herşeyi idare edebilirdi. Niçin etmesin? Kendi kendisine yeteneğini kanıtlamıştı.

İsteksiz sendika yatırımcılarıyla işi düzeltince, Lucky Las Vegas'a uçup, Magiriano inşaatının ilerlemesini izledi. Doğal olarak Mirage'da kaldı ve doğal olarak Marco kendisini karşıladı.

Sonunda Bee'nin kim olduğunu öğrenmişti. Costa kendisine tüm öyküyü anlatmıştı: Yarı ölü halinde kanlar içindeki Gino'yu kadının nasıl evine alıp, baktığını, onu iyileştirdiğini ve Gino hapisteyken yedi yıl sadakatle nasıl onu beklediğini anlatmıştı.

«Çok iyi bir kadına benziyor. Niçin evlenmediler?» diye Lucky sordu.

«Evleneceklerdi. Ama kadının Marco'dan başka çocuğu olmadı.»

Lucky öfkeden kudurdu. «Yani çocuğu olmuyor diye mi onunla evlenmedi? Ne domuz.»

Marco'nun Gino'nun evladı gibi büyüdüğünü öğrenince, açıklıyamıyacağı bir kıskançlığa kapıldı. Onunla karşılaştığı zaman çok soğuk davrandı. Yıllardır ilk kez birbirleriyle konuşuyorlardı.

Marco «Lucky çok güzelsin, gerçekten fevkaladesin,» dedi.

«Sen de turşu gibisin. Hem iş, hem kadın sana yaramıyor.» Telaşla erkeğin yaşını hesapladı: Kırk bir olmalıydı. Yaş ilerliyordu. Fakat olağan üstü yakışıklı görünümü hâlâ yerindeydi. Gördüğü en yakışıklı erkekti. Ve Lucky onunla yatmak için

yanıp tutuşuyordu. Uzun zamandır ilk kez seksi düşünüyordu. Üstünde durmazcasına «Niçin Gino'nun dairesinde kalmıyorum?» diye sordu.

«Oh oraya ben taşındım - Gino gelene dek.»

«Oh öyle mi?» Sesinin alaycı ve şakacı çıkmasını becermişti.

Marco'nun umrunda değildi. Kibarca «Ne kadar kalacaksın?» diye sordu.

«Seni yatağa atana dek.» Belirsizce omuzlarını silkti. «Birkaç gün belki bir hafta.»

«İyi. Karımla tanışmanı istiyorum. Belki bu gece bizimle yemek yersin.»

Karısı. «Soluğunu güçlükle tutarak «Ne zamandan beri evlisin?» diye sordu.

«Tam kırk altı saattir. Düğünü kaçırdın. Ha, Craven nerede?»

Yine ihanete uğradığını hissetti. Ondan nefret ediyordu. Buz gibi sesle «Duymadın mı? Boşandım,» dedi.

«Boşandın mı? Gino'nun haberi var mı?»

«Marco belki hayret edeceksin ama, ben özgür, yirmi bir yaşında bir beyazım. İstediğim boku, ulu Babaya sormadan yiyebilirim.» Sustu ve buz gibi gözlerle erkeğe baktı. «Belki senin onun karşısında el pençe durman gerekir ama benim gerekmez.»

Marco gülmeye başladı. «Hiç değişmemişsin. Eski sevimli Lucky'sin.»

«Evet aynı Lucky'im. Belki biraz daha keskinleştim - yakında öğrenirsin.» Fakat söylediklerini duymamıştı.

«Heyecanla bekliyorum.»

Bir an bakışları çakıştı. İstediği her erkeği koynuna alıyordu. Fakat Marco'yu istiyor muydu?

Evet Tanrının belası. Evet.

Marco'nun karısı Helena, eski bir revü kızıydı. Bir yetmiş boyunda, güzel vücutlu, kırmızı saçlıydı. Lucky herhalde orasının kılları da ateş kırmızısıdır diye öfkeyle düşündü. Kadın —maalesef— çok güzeldi.

Üçü barda buluşup içki içtiler. Bir orkestra Latin Amerika müziği çalıyordu. Çarı çıplak garson kızlar ekzotik içkiler sunuyorlardı. Otelin elden geçmesi gerektiğini Lucky aklının bir

köşesine not etti. Eski moda ve dökülüyordu. Yanında bir erkek arkadaşının olmadığına üzüldü. Marco kendisine daha Gino'nun çocuğu gibi davranıyordu.

Karıcığının da büyük memeleri birkaç kez silikon iğnelerine yabancı kalmadıkları belliydi. Lucky kadının yirmilerinin üstünde olduğunu hesaplayıp görür görmez ondan nefret etti. Mantıksızlık ettiğini biliyordu. Çünkü Helena gerçekten iyi bir kadındı.

Helena. «Düğünümüzde burada olmamanız ne yazık - çok garipti,» dedi.

Garip. Garip düğün kimin aklına gelirdi?

Lucky «Neden?» diye yayıkça sordu. «Gelinin nedimeleri yerine domuzcuklar, iskemleler yerinde kurbağlar mı vardı?»

Helena boğulan bir at gibi kişnedi. Silikon memeler sallandı, kırmızı saçlar parladı.

Lucky öne doğru iğilip, fesatça «Pupik kılların da başındaki şahane saçlar gibi kızıl mı?» diye fısıldadı.

Helena, «Niçin hayır bir zamanlar boyadım ama yandı...» diye söze başlayıp, Lucky'nin ciddiyetinden kuşkulanıp sustu.

Ebleh Marco, çok güzel baş döndürücü bir eblehle evlenmişti. Tüm ömrünüz boyunca istediğiniz birisinin zevksizliğini görmek ne acıydı. Zaten Marco'nun özel zevki hakkında ne biliyordu? Belki bu salak karının karşısına çıkan en iyi piyango olduğunu düşünüyordu. Sert sesle «İkiniz nasıl tanıştınız?» diye sordu. Can sıkıcı öyküyü sonuna dek dinlemek istiyordu.

Kadınların gevezeliklerini dinlemeyen Marco, Helena'nın «İlk kocamın cenazesinde. Çok komikti-» demesi üzerine düşüncelerinden sıyrıldı.

Öfkeli bir bakışla karısını susturdu. «Sevgilim bir içki daha alır mısın?»

Helena elinde muzlu likör kadehine yapıştığı için gereksiz bir soruydu. Fakat Helena mesajı aldı. Pek de ebleh değildi. Beceriksizce konuyu değiştirdi. «Giysinizi çok beğendim. Buradan mı aldınız?»

Lucky onların nasıl tanıştıklarına, niçin tanıştıklarına, hatta ne zaman tanıştıklarına aldırmadığını anladı. Tanışmışlardı. Bu kadarı yeterdi.

Sıkıcı gece, daha da sıkıcı oldu.

Gece yarısı saat on ikide Marco ve karısı, dairesinin önüne getirdiklerinde tekrar aşağıya inip, gazinoda dolaşmaya can atı-

yordu. Bu kez Marco ile karşılaşacak olursa, kendisine sandöviç alıp, koşup Ulu Babaya haber vermiyecekti.

Boş bakışlı esmer bir kovboyu gözüne kestirdi. Alelade bir sesle «Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?» diye sordu.

Erkek, Lucky'i uzun uzun inceledi. Gördüklerini beğenmişti. «Kumar oynarken içkilerin bedava olduklarını sanıyordum.»

Lucky güldü. «Benim odamda değil.»

«Sen şey mi-»

«Hayır değilim. Senin için gereken tek şey... yetenek.»

Birlikte asansöre bindiler. Orospu değildi. Nemfomanyak da değildi. Uzun uzadıya arkadaşlık edip birbirlerini yakından tanıma saçmalıklarıyla vakit geçirmeden arada sırada bir erkekle yatmak istiyordu. Dünya kurulduğundan beri erkekler böyle davranıp istedikleri kadınla yatıyorlardı. Kadınlar niçin yatamıyacaklardı? Hem bu gece bir erkeğe gereksinme duyuyordu.

Adam yanında bir saat kaldı. Yetenekliydi. Fakat Lucky erkeğin yeteneklisini seçmekte ustaydı. Erkek ertesi gün öğle yemeğinde buluşmak gibi laflar mırıldanınca, Lucky adeta itekliyerek onu odasından çıkarttı. Uzun zaman birlikte olmak istediği bir erkek yoktu. İçinde bu duyguyu alevlendirecek birisini asla bulamamıştı.

Odanın içinde aşağı yukarı dolaşarak, Marco'yu düşünüyordu. Onu neden bu kadar çok arzuluyordu. Marco'nun evlenmesine karşı duyduğu acıyı kovboyun geçireceğini zannetmişti. Fakat yardımcı olamamıştı. Cinsel yönden yetenekliydi. Ama bir kez yetmiyordu.

Bu seyahatte Marco'yu elde edememişti. Fakat işler ilerlemeye başlayınca, Lucky elde ettiği gücün farkına varınca, Marco da kızın farkına varmaya başlamıştı.

New York'a dönünce, Costa'ya «Mirage, birinci sınıf telefonlu kızlarla dolu sokakta yaşlı bir orospuya benziyor,» dedi. «Yılda iki kez Tiny Martino ve kötü TV dizilerinden kovulan, yıldızlar göz kamaştırıcı eğlence değiller.» Susup bir sigara yaktı. «Biraz onarım istiyor - çok köhneymiş. Boyalar dökülüyor, iç karartıcı bar - biraz düzeltilip, neşelendirilmesi gerek.»

Costa kızın yüzüne üfürdüğü dumanları elini sallıyarak dağıttı. «Marco orayı iyi idare ediyor. Eğer değişiklik gerekse, eminim-»

Lucky erkeğin sözünü sertçe kesti. «Marco yerdeki delikle, kızının deliği arasındaki farkı bile bilmiyor. Yeni evlendi. Karı budalası oldu.»

Costa yüzünü buruşturdu. Bu sözleri nereden öğreniyordu? Erkekler böyle küfür ederek konuşabilirlerdi. Ama hanımların ağzına bu sözler yakışmıyordu.

«Herşey tamamen Marco'nun elinde. Herşeyi o idare ediyor - parayı ve herşeyi. Gino'nun ona güveni sonsuz. Herşeyi alabora edemeyiz.»

«Aman ne iyi. En büyük hisseye ben sahibim - herkesten çok benim söz hakkım var. Değişiklik yapılmasını istiyorum. Ve yapılacak. Eğer Marco'nun hoşuna gitmezse ayrılabilir.»

Costa ciddiyetle kızın yüzüne baktı. Bir canavar mı yaratmıştı? Olup bitenlerden Gino'nun haberi olsa ne yapardı? Tanrıya şükür burada yoktu. Herşeyin düzgünce yürüdüğünü sanıyordu. Dario işleri öğreniyor, bir aksilik olursa Costa'nın işleri nasıl idare edebileceğini sanıyordu. Lucky'nin herşeyde aktif rol aldığından haberi yoktu. Costa'nın da ona söylemeye hiç niyeti yoktu.

Birbirini izleyen aylar içinde Lucky peşinde dekoratörler, desinatörlerle, Vegas'a gide, gide, Mirage'de yapmak istediği değişiklikleri ve yeni otel inşaatının ilerlemesini kontrol etti.

Marco telefonda Costa'ya «Burada neler oluyor?» diye bağırdı. «Herşeyi yerinden oynatıyor. Onu sırtımdan çekip alın.»

Costa «Alamam, en büyük hisse sahibi o. Her istediğini yapabilir,» diye yanıtladı.

Öfkeden için için kaynayan Marco'nun gözleri açıldı. Kızı çılgıncasına arzu etmeye başladığı zaman, Lucky ilgisiz, soğuk bir iş kadınıydı. Onu karısıyla paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

Zamanla Lucky'nin istediği onarımlar yapıldı. Mirage yeni bir görünüme kavuştu. Bara yeni numaralar kondu - artık strapples giysili yorgun kadın şarkıcıların yerlerini müşteri çeken genç rok grupları aldı.

Otelin imajını canlandırmak için Halkla İlişkiler Müdürü tuttu. Öfkeden kuduran Marco'ya «Gençleri buraya çekmek istiyoruz,» dedi. «Otel nerdeyse yaşlılar için huzur evine dönecek.»

«Saçma. Kumar oynamaya yaşlılar geliyor. Bizim gazino en büyük parayı kazanıyor.»

«Evet. Son on yıldır otel de ziyan ediyor. Bak işler nasıl değişecek. Niçin iki yönünden de para kazanmıyalım?»

Haklıydı. Zamanla işler gelişmeye başladı. Yarı yarıya boş salonlara oynanan yemekli akşam şovları şimdi tamamen doluydu. Restoranlar tıklım tıklımdı. Bardaki yeni stil müzik, daha çok müşteri çekiyordu. Sadece otel kısmı değil, gazino da büyük kârlara erişiyordu.

Otelin istediği gibi çalışmasından memnun kalan Lucky, Gino'nun diğer işlerine de el attı. Sanki elinde sihirli bir değnek vardı. Bozuk giden işlerin kokusunu alıp, elini attığı herşeyi otomatikmân düzeltiyordu. Gino gibi herşeyin kokusunu alıyordu. Herşeyin hemen en tepesine gidiyordu - yönetim kurulu başkanı, yönetici müdür, Gino'nun işleri yürütmesi için kimleri seçtiyse. Önceleri hepsi onu istemeyip, patronluk taslıyorlardı. Fakat hepsine yasal olarak en büyük hakkın kendisinde olduğunu - hatta kendilerini kovabileceğini - istediğini yapmakta serbest olduğunu hatırlatınca, önce dinleyip, karşı koyuyorlar, sonra genellike Lucky'nin haklı olduğunu anlıyorlardı.

1968 yılında Gino bir arkadaşına iyilik yapmak için bir kozmetik firması satın almıştı. Şirket her yıl zarar edip, iflasa doğru sürükleniyordu. Lucky bu şirketi ele alıp kâra geçirmeye karar verdi. Şirketin ismini değiştirip Özgür Makyaj Firması adını taktı. Ve yeni yöneticiler atadı, kendisi de şirketin müdürü oldu. Costa'ya «Gözünü aç bak bu işi nasıl adam edeceğim,» dedi.

Costa baktı. Kızın başarıya ulaşacağından emindi.

Arada sırada Vegas'a gidip, Magiriano inşaatının ilerlemesini denetliyordu. İnşaat ağır, ağır ağır ilerliyordu. Problemler - problemler her gün artıyordu. Ama Lucky'nin başa çıkamıyacağı şeyler değildi.

Marco her zaman kendisini sevgiyle karşılayıp, kentte olup biteni haber veriyordu.

Şakayla «Hâlâ evli misin?» diye her soruşunda boşanma haberini almak için titriyerek bekliyordu.

«Tabii evliyim. Ya sen? Önüne gelenle yatıp kalkıyor musun?»

«Bana deneyebileceğim daha güzel bir hobi göstersene,» diye şakalaşıyordu. Cinsel yaşamının erkeği çileden çıkardığını biliyordu.

Aralarındaki cinsel gerginlik çok fazlaydı. Lucky bunu hissediyordu. Marco'nun da hissettiğini biliyordu.

Bir gece bu gerginlik dayanılmaz hale geldi. Helena kent dışındaki bazı arkadaşlarını ziyarete gitmişti. Lucky ve Marco birlikte yemek yiyip, eski günlerden, Gino'dan Bel Air'deki evden ve Dario'dan söz ettiler. Lucky odasının kapısına gelince, Marco kolunu tutup «İçeri geleceğim» dedi.

Kız başını salladı. «Hayır.»

«Neden?» Marco şaşırdı.

«Evli erkeklerden uzak durmayı adet edindim.»

«Evli olup, olmadıkları değil, isimlerini bile öğrenmek zahmetine katlanmadığını sanıyorum.»

Öylesine yakın duruyordu ki Lucky onun sıcak nefesini yanağında hissediyordu. Ömründe hiç bir şeyi istemediği kadar arzuluyordu. Tatlı sesle «Tatsız espirileri al, güldürebileceğin salakların kıçına sok. İyi geceler Marco, Sıcak uykular.»

Odasından içeri girip, yumuşamadan kapıyı Marco'nun yüzüne kapattı.

Oh Tanrım. Aşk dedikleri bu muydu? Ya karanlık acılar içinde kıvranacak veya palyoco gibi sırıtacak mıydı? Tam Marco'yu eline geçirmek için önüne mükemmel bir fırsat çıkmıştı. Ve Lucky bu fırsatı geri çevirmişti. Neden? Çünkü onu ömrünün sonuna dek istiyordu. Böyle olmalıydı. Başka yolu yoktu.

Ve olacaktı. Lucky istediğini elde edecekti.

Dario, Eric'e haber yollamadı. Ve böylece altı ay sonra bir cumartesi sabahı, elinde iki valizi ve sitemlerle dolu halde çıka geldi.

Dario somurttu. «İşlerim vardı. Burada kalamazsın.»

«Burası» Gino'nun aşçı ve hizmetçisiyle bıraktığı lüks dairesiydi.

Tekrar Dario'nun yaşamındaki yerini almaya karar veren Eric «Neden?» diye sordu.

«Çünkü kalamazsın. Costa veya kız kardeşim veya başkaları aramızdaki ilişkiyi öğrenebilirler...»

«San Francisco'da beraber yaşıyorduk.»

«O başkaydı.»

«Niçin?»

On dakika tartıştılar, sonra istemiyerek Eric'i içeri aldı.

Uzun süre birlikte oturmaya hiç niyeti yoktu. Tek başına yaşayıp, tek başına avlanmanın zevkini almıştı. Artık Eric'e kimin ihtiyacı vardı?

Eric, geniş lüks daireyi gözden geçirince, doğru adım attığını anladı. Yerleşti ve Dario'nun isteğine boyun eğmemeye karar verdi.

Dario öfkeden kuduruyordu. Zaten Lucky ile başı yeterince dertteydi. Bir de kız o biçim olduğunu öğrenirse hapı yutardı.

Orospu her işi ele geçirmişti. Kendisi ofiste hiç bir şey yapmadan oradan oraya sürüklenirken, Lucky kraliçe gibi herkese hava atıyordu. Ve Costa da onun yaptıklarına göz yumuyordu. Aslında Dario işlere burnunu sokmak istemiyordu ama, kız kardeşi kraliçe muamelesi görürken, kendisinin bir köşeye atılmasına dayanamıyordu. Bir gün pısırıkca Costa'ya «Gino iş benim öğrenmemi istedi. Lucky'nin değil,» dedi.

«Eğer öğrenmek istiyorsan, her sabah saat sekizde burada ol. Gece saat yedide, sekizde, dokuzda evine gitmeyi göze al,» diye Costa kabaca yanıtladı. «Lucky böyle yapıyor.»

Dario'nun söylenenleri yapmaya hiç niyeti yoktu. Sabahları yataktan geç kalkmaktan hoşlanıyordu. Porsche spor arabasıyla Village'e gidip arkadaşlarıyla buluşuyordu. Her gün küçük bir İtalyan lokantasında maiyetini etrafına topluyordu. Salonun köşesindeki masa özellikle kendisine ayrılıyordu. Ve her gün en az on beş yirmi kişi etrafında toplanıyordu. Para sorun değildi - ne kadar istese veriyorlardı. Gino parasız kalmaması için talimat vermişti. Evet, birçok arkadaşları vardı. Ve bunların hiç birini Eric'le paylaşmaya niyetli değildi. Fakat Eric de atlamamayı aklına koymuştu. Ayağını bir kez evden içeri attı ve yerleşti.

Dario ısrarla «Burada kalamazsın,» diyordu.

«Gidecek başka yerim yok,» diye Eric vızıldanıyordu. «Bunca yolu sırf seninle birlikte olabilmek için geldim.»

Dario'ya dokununca, Dario, hiç bilmediği bir şiddet ve öfkeyle Eric'e saldırdı.

Eric acı ve zevkle inledi. «Senin şiddetten hoşlandığını bilmiyorum... Ah Darry, birlikte çok mutlu olacağız.»

Zaman ilerledikçe Lucky, çok çalışıp, çok eğleniyordu. Tam bir iş kadınıydı. Yanında çalıştırdığı insanlardan çok şey istiyor ve en iyisini alıyordu.

Ele aldığı iflasa sürüklenen kozmetik firması gerçekten ilerleme kaydediyordu. Yeni hesaplar elde etmek için biraz ahlaksızca davranıp, oraya buraya rüşvetler veriyordu. Fakat malının iyi olduğunu biliyordu. Ve şuraya buraya baskı yapmakta sakınca görmüyordu. Genellikle Santangelo adı mucizeler yaratıyordu.

Devamlı Las Vegas'a gidip geliyordu ama Marco ve güzel Helena hâlâ evliydiler. Marco'yu hâlâ istiyordu. Onu istemekten bir an olsun vaz geçmemişti ama kendi şartlarında elde edecekti.

Yavaş yavaş imparatorluğunu ele geçirdiği Gino'yu arada sırada düşünüyordu. Babasının düşlerinde yaşattığı oteli gerçekleştiriyordu - ama birbirleriyle konuşmuyorlar ve haberleşmiyorlardı.

Demek kadınlar iş hayatına atılamazlardı ha? Çok duygusaldı ha? Ona gösterecekti.

Gino giderken kendisine hiç bir şey teklif etmemişti. Costa'nın yardımıyla imparatorluğu ele geçiriyordu. Zaten yasal yönden herşey kendisine aitti - kendisine ve Dario'ya. Kardeşi düşününce kaşları çatıldı. Çok budala ve dengesizdi. Kardeşinin kendisini düzeltip, düzeltemiyeceğini merak ediyordu. Zavallı sarışın güzel Dario. Ne yazıktı...

Huzurcuzsa birlikte yaşayan Dario ve Eric, daha önce ikisinin de görmediği bir yaşam sürüyorlardı. New York, yepyeni çılgınlıklarla doluydu. Dario'nun her yeniliği yakından tanıyacak parası vardı. Sapıklıklar, heyecanlar, partiler ve kulüpler.

İkisi birlikte, homoseksüel topluluğun yer altı dünyasındaki çılgınlıkları dolaşmaya başladılar. Fakat bu yollar göründükleri kadar parlak ışıklı ve romantik değillerdi. Acı ve kaba tarafları da vardı. Sado mazohist olaylar, dayak atmalar, et yığınları, ayak üstü seks gibi tüm sapıklıkları Eric dayanılmaz buluyordu. Ve Dario'yu da peşinden sürüklüyordu.

Kısa süre sonra, Gino'nun lüsk dairesinde, kokain, esrar ve konuklarının istedikleri her türlü zevki temin eden gösterişli partiler vermeye başladılar.

Ve kısa sürede bu partilerin söylentileri Costa'nın kulağına gitmeye başladı. Adamcağız duyduklarına inanamıyordu. Lucky'e haber verdi. Fakat Lucky şaşırmadı. Uzun süredir böyle bir şeylerden kuşkulanıyordu.

Kaygıyla kıvranan Costa'ya «Gidip onunla konuşurum,» dedi.

«İkimiz beraber gidelim.»

Lucky kardeşine telefon edip, öğlenden sonra evinde Costa ile kendisini ziyarete geleceklerini bildirdi.

Dario telefonu kapattı. Lucky'nin Santangelo imparatorluğunu ele geçirişine pek fazla aldırmıyordu. Kendisiyle uğraşmadıkları ve parasını kısmadıkça hiç bir şey umrunda değildi. Fakat şimdi kahpe sırrını keşfetmiş gibiydi. Karının her yerde casusları vardı.

Gino'nun artık Amerika'ya dönemeyeceğine kuşku duymuyordu. Zaman uçup gittiği halde hiç bir şey çözümlenmemişti. Aralarındaki anlaşmaya göre bir kaç ayda bir babasına vazife gereği mektup yazıyordu. Babası mektuplarına yanıt vermiyordu. Ama Costa, Dario'nun yazdığı mektuplar yerine ulaşıyor ve Gino bunlardan çok zevk alıyordu. Bir süre sonra Dario yazmaktan vazgeçince, kimse bu konuyu açmadı.

Arkadaşına «Eric dışarı çık ve eve dönme,» dedi. «Seninle daha sonra buluşuruz.»

Kız kardeşi. Lucky. Beyaz giysi giymişti. Tam soğuk, kendini beğenmiş uyanık bir iş kadını havasındaydı.

Ağzında lafları gevelemeye gerek duymadı. «Dario bazı şeylerin değişmesi gerek. Tamamen özel yaşantın olması gereken şeyleri ulu orta yapıyorsun. Ne demek istediğimi anladın mı?»

Costa «Eğer baban duyacak olursa yüreğine iner. Bir doktora gidemez misin? Kendini tedavi ettiremez misin?» dedi.

Bayat osuruk ne sanıyordu? Kızamık mı? Öfkeyle Lucky'e baktı. «Canımın istediğini yaparım. Bana ne yapacağımı söyliyemezsin.»

Lucky içini çekti. «Küçük kardeş işte şimdi yanıldın. Çok çok yanıldın. Eğer sen davranışlarını kontrol altına alamazsan, ben de sana yaşamı zehir ederim.»

«Ne demek istiyorsun?»

«İmzaladığın o kağıtları anımsıyor musun?»

«Evet, anımsıyordu. Arada sırada Lucky veya Costa, ofisteki odasına gelip, bazı kağıtları imzalamasını isterlerdi. On-

ları asla okumazdı. Sadece ismini karalayıp, koşarak kaçardı. Şimdi Lucky soğuk buz gibi bir sesle, herşeyi kendi üstüne imzaladığını anlatıyordu. «Seni bu evden çıkartıp, daha küçük bir daireye taşıyorum ve sana harçlık bağlıyorum. Belki böylece bazı tehlikeli dostlarından kurtulursun.»

Öfkeyle ablasına baktı. «Eğer böyle bir şey yapacak olursan Gino'ya haber veririm.»

«Tabi hiç durma. Senin hakkındaki gerçekleri duyunca babam zevkten ölür.»

Dario'nun yüzü bembeyaz oldu. «Yapamazsın.»

Oğlana öyle bir bakış fırlattı ki konuşmaya gerek kalmadı. «Kaygılanma, sırrın bende emniyette küçük kardeş. Ama benim istediklerimi yaptığın sürece Gino'ya bir kelime bile söylemem. Oh - uyuşturucuları da kes. En fazla biraz esrar içebilirsin anladın mı?»

Orospu, orospu, orospu.

Fakat ondan intikam alabileceği bir yol düşünecekti. Ne de olsa kendisi de bir Santangelo'ydu.

STEVEN
1975

Steven savcı yardımcısı olarak göreve başlayınca, kısa zamanda çelik gibi sert ve başarılı olabileceğini kanıtladı. Önce taraf değiştirmek garibine gitti ama, birkaç hafta sonra savcılığın kendisi için biçilmiş kaftan olduğunu anladı. Gençlere uyuşturucular satan orospu çocuklarını, polislere rüşvet dağıtanları, kadınları dövüp ırza geçenleri, işkence yapıp cinayet işliyenleri yargılayıp, cezaya çarptırmak tam kendisine göre bir işti.

Kısa zamanda şöhreti yayıldı. Savunma avukatları, müşterilerinin mahkemede Steven Berkely'nin karşısında çıkma şansızlığına eriştikleri zaman çaresizlikle ellerini havaya kaldırıyorlardı.

Diğer yandan, polisler uzun süre üstünde çalıştıkları davaların yetenekli ellere düşmesine seviniyorlardı. Steven mesleğinde başarıya ulaşmıştı. Hiç bir kaypak, üç kağıtçı, demir pençelerinin arasından kurtulamazdı. Suçlular hak ettikleri cezaya çarptırılıyorlardı. Steven'ın kitabında kaybetmek diye bir şey yoktu.

Kimse onu inandığı yoldan geri çeviremiyordu. Bu niteliği bazı güç davalar üstünde aylarca kılık değiştirerek çalışan dedektifler için büyük güvence sağlıyordu. Özellikle ahlaksızlığın alıp yürüdüğü bu zamanda - civardaki devriyelerden polis müfettişlerine dek herkes rüşvet yiyordu.

Steven bozulmuyordu. Mesleğinin ilk günlerinde bu niteliğini kanıtlamıştı. Bir gece evinin kapısından içeri girerken iki adam yanına yaklaşıp, «Herkesin yararına biraz konuşmak» istediklerini açıkladılar.

Ne konuşulacağını tahmin etmek için, dahi olmaya gerek yoktu. Steven önemli bir davanın ortasındaydı. Eğer herşey plana göre aksamadan giderse, Louise Legs Lavinchi isimli küçük bir üç kağıtçı, on on bir yıl hapis cezasına çarptırılacaktı.

Hızla düşünüp, «Tabii» dedi. «Konuşalım. Yarın sabah - saat sekizde - burada.»

İki adam şaşırdılar. Savcının çok çetin ceviz olduğunu, ikna etmek için biraz uğraşılması gerektiğini duymuşlardı. Adamlardan biri «Niçin şimdi konuşmuyoruz?» diye sordu.

Steven etrafına bakındı. «Bana güvenin. Şimdi konuşamayız. Yarın olur mu?»

Hiç bir şeyden kuşkulanmıyan iki adam onun arkasından apartmana girişine baktılar. Steven hiç vakit geçirmeden savcıya telefon edip, neler tahmin ettiğini haber verdi. «Evet dinleyici yerleştirilmesini istiyorum,» diye ısrar etti. «Şu iki sersemi rüşvet teklifi suçundan tutuklıyalım.»

«Haydi Steven, sen polis değil avukatsın. Tehlikeli olabilir.»

«Beni iyice destekle. Bu işi yapmak istiyorum.»

Ve yaptı. Göğsüne yapıştırılan minyatör dinleyici aleti, iki adamın rüşvet tekliflerini ve Lavinchi adına kendisini nasıl tehdit ettiklerini kelimesi kelimesine kayıt etti.

Para el değiştirirken, pusu kuran takım, iki adamı «Devletin yargı organlarına rüşvet teklif etme, ve devlet memurunu tehdit suçuyla tutuklanıp hapis cezasına çarptırıldılar. Louie Legs Lavinchi de on iki yıl hapis cezası yedi. Steven'ın şöhreti arttı. Geriye dönüp bakmıyordu. Dört yıl görevini en iyi şekilde yerine getirdi ve her anından büyük keyif duydu.

Genç zenci bir dedektifle yakın arkadaş oldu. Bobby kılık değiştirip, narkotik baskınlar gerçekleştirmekte uzmandı. Yirmi küsur yaşlarında olduğu halde garip giysileri ve afro saçlarıyla olduğundan on yaş genç gösteriyordu. Boş gezenin boş kalfası gibi dolaşıp, önüne gelenle şakalaşıyordu. Bu mutlu dış görünümün altında gerçekten çok sert bir polis yatıyordu. Bobby De Walt, bulunduğu kısımda çalışanlar arasında en çok narkotik baskın yapan biriydi. Ve Steven da onun birkaç davasında savcılık görevini zevkle yerine getirmişti.

Sokaklarda birlikte dolaşırlarken garip bir çift meydana getiriyorlardı. Steven uzun boylu yakışıklı ve ciddi. Çılgın giyimli, Bobby ise serseriye benziyordu. Sık sık, Adliye Sarayına yakın bir barda oturup saatlerce konuşurlardı. Bazı kez lokantaya giderlerdi. Birbirlerinin dostluğundan keyif alıyorlardı. Aynı zamanda ikisi de kadınlarla arkadaşlık etmekten zevk duyuyorlardı.

1975 yılında Ocak ayının soğuk bir gecesinde Bobby «Yarın

gece benimle yemek yiyeceksin. Dünyanın en kurnaz tilkisini buldum. Evleniyorum» diye açıklayınca, Steven hem sevindi hem de şaşırdı.

Steven meraklanmıştı. Bobby hiç evlenecek bir tipe benzemiyordu. Fakat Sue-Ann ile karşılaşınca hemen anladı. On dokuz yaşında, kıvırcık saçlı, tatlı gülüşlü ve çok iyi huydu bir kızdı.

Bobby hiç vakit kaybetmeden düğün tarihini tesbit etti. Bir ay sonra Steven kendisini Queens'de küçük kilisede damadın sağdıçı rolünde buldu. Ve Sue-Ann'nin kuzeni Aileen ile orada tanıştı. Kızı bir bakışta fark etti. Uzun boylu, bakımlı şık ve çekiciydi. Birleşmiş Milletlerde çevirmen olarak çalışıyor, yetmiş sekizinci sokakta güzel kahverengi tuğla bir evde ailesiyle birlikte oturuyordu.

Steven kızı dört kez gezmeye davet etti. Ve her seferinde kendisiyle yatmayı red edince dördüncü buluşmalarının sonunda kızı güzelce ekti.

Başka kızlarla gezmeye devam ediyordu ama Aileen'i aklından çıkaramıyordu. Çünkü kendisine hayır diyen ilk kız Aileen'di. Diğerleri - her ne kadar saygı değer, her ne kadar iyi olurlarsa olsunlar - her zaman yatağa girmeye hazır bekliyorlardı. Doğum kontrol haplarının ve kadın özgürlüğü akımının hüküm sürdüğü bu devirde, kadınların istedikleri gibi davranmalarını anlıyordu. Fakat aradan aylar geçtiği halde Aileen'i unutamıyordu.

Carrie birdenbire yaşlanıverdi.

Aynaya baktığı zaman yine aynı yüzü aynı düzgün cildi görüyordu - ama altmış yaşın verdiği çöküntü belli olmaya başlamıştı. Ruhu yaşlanmıştı. Ruhunu ölü gibi hissediyordu.

Neden yaşıyordu? Son otuz iki yıldır yalan içinde yaşaması ne kadar korkunçtu. Öz oğluna bile gerçeği söyliyemiyordu. Uyuşturucu satanların, kullananların, orospuların ve kadın tellallarının arasında yetiştiğini, bu tür insanlarla mücadele eden öz oğluna özellikle söyliyemezdi, Steven onların hepsi kötü değiller. Bazı kez insanlar başka çıkar yolları olmadığı için böyle şeyler yaparlar.

Sık sık sabahları yatağında yatarken, geçmişini düşünürdü. Whitejack. Ne erkekti. Bir zamanlar onu nasıl çılgınca sevmiş-

ti. İyi günlerinde gerçekten iyi yaşamışlardı. Kendisi, Whitejack ve Lucille... Caz klüpleri... Küçük Cennet... Pamuk Klübü... gösterişli giysiler... dans edip sevişme... İlk zamanlar Dolly meydana çıkana dek güzel günler geçirmişlerdi... İri yarı şişko Dolly... sonra uyuşturucular...

Yorganların altında kolunu çıkartıp, inceledi. İğne delikleri öylesine silinmişlerdi ki, orada olduğunu bilmeyen anlamazdı.

Akıl hastahanesinde geçirdiği günleri düşündü. Uzun boş yıllardan tek tük anıları vardı.

Sonra Bernard'ı düşünüp, gülümsedi. Hakkında herşeyi bildiği halde kendisini gerçekten sevmişti.

Elliott çok başkaydı. Erkeğin malı oyuncağıydı. Carrie ile evlenmesinin kendisine göre sebepleri vardı. Belki Carrie'den kuşkulanıp, gözlerinde bir şeyler görmüştü. İç mimarın süslediği yatak odalarına çekildikleri zaman Carrie'ye hep orospu gibi davranırdı.

İşin en kötü yanıysa, kocasının davranışlarına göz yumup, kabul edip ve öyle davranmasına cesaret vermesiydi. Parasızlık ve hiç bir şey olmama korkusu görünmez bir kaya gibi kendisini Elliott'a bağlamıştı.

Şimdi artık o da yaşlanmıştı. Cinsel istekleri azalmıştı. Günün birinde ölüp gidecekti. Bu düşünce kendisini ürküttü. Yalnız kalmak istemiyordu. Yaşamı tek başına omuzlayamazdı.

Telefonun zili düşüncelerini yarıda kesti. Yanıt vermemeyi düşündü. Sonra birdenbire arayanın Steven olabileceğini aklına getirince telaşla almacı eline aldı.

«Carrie? Nasılsın?»

Arayan Jerry Meyerson'du. Tabii, her hafta Carrie'yi ararda. Otuz altı yaşında genç bir erkeğin kendisine aşık olması çok hoştu. Bıkkınlıkla içini çekti. «Merhaba Jerry. Sen nasılsın?»

«Fevkalade. Sesin çok kötü çıkıyor.»

«Biraz bozuk çalıyorum.»

«İyi. Benden başka kimse seni neşelendiremez. Dört Mevsim'de öğle yemeğine çıkalım.»

«Bugün olmaz Jerry.»

«Evet, bugün. Şahane bir boşanma davası aldım. Sana anlatacağım. Hem gülüp hem ağlayacaksın... Sıkıntılarını unutursun.»

Yeni Saint Laurent giysisini anımsayınca, bütün gün yatakta yatmaktansa kalkıp giyinip sokağa çıkmaya karar verdi.

«Bakalım...»
«Mükemmel. Saat birde. Geç kalma.»

Bobby De Walt aylardır bir olayın üstünde çalışıyordu. Birinci çocuklarına hamile olan karısı Sue-Ann kocasını çok az görebiliyordu. Steven sık sık arkadaşının evine uğrayıp kadını yalnız bırakmamaya çalışıyordu.

Bir gece Bobby'nin evine uğradığı zaman Aileen'le karşılaştı. Sekiz aydır birbirlerini görmüyorlardı. Steven'la karşılaşan kız, onun kadar şaşırmıştı.

Her ikisi de dönüp umursamadan omuzlarını silken Sue - Ann'e baktılar. «Bu gece ikinizin de geleceğinden haberim yoktu.»

Aileen hemen kararını bildirdi. «Ben fazla kalamam. Hatırını sormak için şöyle uğrayıverdim.»

Steven da telaşla «Ben de fazla kalamam,» dedi.

Sue-Ann en tatlı gülümsemesiyle gülüp, «Her ikiniz de yemeğe kalabilirsiniz,» diye mırıldandı. Ve mısır haşlaması, kızarmış et ve Alman usulu patates salatasını sofraya çıkardı.

Yemekleri gören Steven'ın ağzı sulandı. «Bir kaç lokma atıştıracak kadar vaktim var,» diyerek sofraya oturdu.

Aileen de bütün gün ağzına bir lokma koymamıştı. Önce yemeklere sonra da Steven'a bakıp, sofraya oturdu.

Sue-Ann ikisini başbaşa bırakıp, «Anneme telefon etmem gerek,» dedi.

Steven kızarmış lezzetli eti çiğnerken, «Eh... söyle bakalım nasılsın?» diye sordu.

Tabağına kaşık dolusu mısır haşlaması koyan Aileen «Çalışıyorum, ya sen?» diye sordu.

«Hep aynı.» Steven son buluşmalarını düşündü. Sinemaya gitmişler, sonra iyi bir Çin restoranında yemek yemişlerdi. Yemekten sonra havadan sudan söz edercesine «Haydi benim evime gidelim,» demişti. Kızın teklifini kabul edeceğinden öylesine emindi ki arabayı eve doğru sürmeye başlamıştı.

Aileen «Hayır, lütfen beni evime götür,» diye yanıtlamıştı.

Steven kızın isteğini yerine getirmişti. «Seni tekrar aramıyacağım. Ciddi ilişkiler kurmak istemiyorum...»

Aileen'i özlemişti. Gezmeye götürebileceği hoş bir kızdı. Carrie'ye tanıştırabileceği mükemmel bir kızdı.

Bir lokma daha et ağzına attı. «Çok geziyor musun?»

Kız usulca güldü. «Yeterince. Fakat üçüncü veya dördüncü gezmeden sonra beni bırakıyorlar.»

Steven sırıttı. «Yapmak istemediğin bir şeyden dolayı mı seni bırakıyorlar?»

Kız tabağındaki kemikli eti alıp, zarif şekilde dişledi.

Steven bir atak daha yapmaya karar verdi. «Gelecek hafta sinemaya gitmeye ne dersin?»

Kız mahcubiyetle yüzüne baktı. «Steven ben değişmedim. Yine aynı... prensiplere sadığım.»

«Ben başka şey istemiyorum. Salı günü olur mu?»

Sue-Ann odadan içeri girdi. Hamileliğinin yedinci ayındaydı ve karnı çok büyümüştü, paytak paytak yürüyordu. «Evet siz ikiniz?» diye sordu. «Tekrar birlikte olacak mısınız, yoksa bütün gün boşuna mı yemek pişirdim?»

Steven haberi mahkeme salonunda aldı. Fısıltılar, bölük pörçük kendisine ulaştı. Bobby De Walt son görevinde yakayı ele vermişti. Harlem'deki bir apartmanın bodrumunda pusu kuran iki adam tarafından bıçaklanıp, fena halde dövülmüştü. Adamların ellerinden kurtulan Bobby, sendeliyerek sokağa çıkıp, düşüp bayılmıştı. Şimdi acil serviste yatıyordu. Steven, yargıçtan mahkemenin ertelenmesini isteyip hemen hastahaneye koştu.

Sue-Ann'ın ağlamaktan yüzü gözü şişmişti. Steven'ın koluna sarılıp fısıldadı. «Neden benim Bobby'im? Neden?»

Steven, Bobby'i tedavisi altına alan doktoru aradı ve «Durumu nasıl?» diye sordu.

«İyi değil. Aldığı bıçak yaralarından çok kan kaybetmiş - birkaç kaburgası da kırık. Bünyesi kuvvetliyse dayanır.»

«Oh, kuvvetlidir.»

Akşam üstü Aileen heyecandan soluk soluğa koşarak hastahaneye geldi. «Haberi alır almaz geldim. Nasıl?»

Steven üzüntüyle «Yaşamaya çalışıyor,» dedi.

Bobby iki gün ölümle pençeleşti ve sonra kefeni yırttı. Vücuduna tam yetmiş altı dikiş atılmıştı. Kaburgaları sarılmıştı. Ama gülmeye devam ediyordu.

Bobby önündeki ayları çok zor geçirdi. Hastahaneden çıkıp, sokaklara fırlamak için can atıyordu. «Bok canına! Adam ben

eyleme geçmek istiyorum,» diye Steven'e yakındı. «Çok yaklaşmıştım - Allah kahretsin çok yaklaşmıştım.»

«Çok yaklaşmıştın.»

«Çok yaklaşmak diye bir şey yoktur.»

Steven vaktinin çoğunu De Walt'larla geçiriyordu. Tabii Aileen de. Çok güçlü ve yardım sever bir kızdı. Zamanla, boş olduğu günlerde, Aileen'i işten alıp, birlikte Sue-Ann ve Bobby'lere gitmeyi alışkanlık haline getirdi. Bu rutin çok hoşuna gidiyordu.

Bobby «İkiniz evlenmelisiniz,» diye şaka yaptı. «Birbirinize çok yakışıyorsunuz - çok uygunsunuz.»

Daha önce Steven'ın aklına gelmemişti, ama Aileen'i annesi Carrie'ye tanıştırmayı düşündü.

Bobby - yola koyulunca - çok çabuk iyileşti. Sue-Ann güzel bir kız çocuğu doğurdu. Ve Bobby tekrar eyleme geçmesinin zamanı geldiğini anladı. Bir gün öfkeyle Steven'ın çalışma odasından içeri dalıp, meslek yaşamının en büyük olayı hakkında edindiği bilgileri, rakkamları, kanıtları, anlattı. «Dinle» dedi. «Bu kokmuş, çürümüş, Tanrının belası Bonnatti operasyonunda yeterince soruşturma yaptım. Tepedeki herif Bonnatti - her şeyi o yönetiyor - ve sanırım onu zımbalayabiliriz.»

Steven de meraklandı. «Nasıl bu denli emin olabiliyorsun?» diye sordu. Ünlü Enzio Bonnatti'yi mıhlamak her savcının kurduğu büyük düştü.

Bobby odanın içinde aşağı yukarı dolaşarak «Çünkü benim sokak sezilerim var,» dedi. «Duruşmaya çıkaracağım, herifler, tanıklar ve Bonnatti'nin ayvayı yemesini bekleyen insanlarla ilişkilerim var. Büyük darbeyi indirmeme ramak kalmıştı. Beni ortadan kaldırmayı kim istedi?»

«Yani Bonnatti'nin adamları mı sana saldırdılar?»

«Eminim. Heryerde adamları ilişkileri var. Birisi benim kimliğimi açıkladı.»

Steven düşünceyle parmaklarını masasına vurdu. «E! Ne yapalım diyorsun?»

«Bonnatti'yi soruşturacak özel bir komisyon kuralım diyorum. Eğer sen yapmak istersen - komisyon başkanı olursun - sahip olduğun şöhretle kimse sana hayır diyemez.»

Steven arkadaşının haklı olduğunu anladı. Bazı konularda iki kez özel soruşturma komisyonlarına başkanlık etmesi istenmişti. Her iki fırsatı da, konuları ilginç bulmadığı için geri çe-

virmişti. Enzio Bonnatti, yirmili yıllarda Chicago'da içki kaçakçılığı ile işe başlayıp, şimdi New York'un karanlık işlerinin büyük bir bölümünü yöneten, en alçak kanlı katillerden biriydi. Narkotik ve kadın ticaretini elinde tutuyordu.

Yavaşca «Daha önce suçlanıp, mahkemeye çıkmıştı,» dedi.

«Evet, ve her seferinde bir yolunu bulup paçayı kurtarmıştı. Veya tanıkları ortadan kaldırmıştı. Veya parayla önüne geleni satın alıp, işlerini yürütmeyi başardı.» Bobby yerinde duramıyordu. Sıska vücudu sürekli hareket halindeydi. Öfkeyle yumruğunu masaya indirdi. «Sen onun canına okuyabilirsin. Adam bunu yapabilecek stilin var. Parmağını birine doladın mı, kaybettiğini asla görmedim. Ne dersin?»

«Düşüneceğim derim. Bu yanıt senin için yeterli mi?»

Bobby gülmeye başladı. «Adam, teklifimi kabul ettin. O orospu çocuğunun hayatını didiklemeye başlayınca, onu deliğe tıkana dek rahat etmezsin. Seni tanıyorum.»

«Öyle mi dersin?»

«Tatlım, sol gözüm üstüne bahse girerim. Gözlerimi de öyle kolay kolay feda etmem.»

LUCKY
1975

Spotların ışıkları gökyüzünü aydınlatıyordu. Havuzlardan fışkıran ışıklandırılmış sular havada «Magiriano» yazıyordu. Limuzinler giriş kapısının önüne varmak için uzun kuyruklar meydana getirmişlerdi. Otel büyük boyaz Arap kalesine benziyordu. Görkemli, etkileyici ve muhteşemdi. Şimdiye dek görülmemiş bir şeydi.

Siyah ipek kostüm giyen Marco lobide dolaşıp, şahin gibi gözlerinden hiç bir şeyi kaçırmıyordu. Lucky başarmıştı. Kız başarmıştı. Beş yıl gibi uzun bir zamanda, grevlerle, işçilerle ve çeşitli problemlerle uğraşmış fakat sonunda çok güzel bir otel inşa ettirmişti.

Küçük Lucky! Gino'nun kızıydı, gerçek bir Santangelo'ydu. Gino kızının başarısını görse iftahar ederdi.

Tabii, Marco da ona çok yardımcı olmuştu. Doğru yola yönelmesine yardım etmiş, karşılaştığı zorluklarda desteklemiş ve yanlış adım atmamasına ön ayak olmuştu.

İyi bir öğrenciydi. Elini attığı her işi başarıyla sonuçlandırıyordu. Sanki kafasının içinde küçük bir elektronik beyin vardı. Hesapları, yüzdeleri, bir anda aklından çözümlüyordu.

Lucky'nin tuttuğu halkla ilişkiler müdürü, sırık gibi Skip'in telaşla kendisine doğru geldiğini gördü. Hemen arkasını dönüp, aksi yöne yürüdü. Herif dünyanın en can sıkıcı adamıydı. Bilmiş bilmiş aceleyle konuşurdu. Marco, Lucky'nin onu koynuna aldığını biliyor ve öfkeden deliriyordu. Niçin orospu gibi her önüne geleni koynuna alıyordu? Kızın esaslı bir erkeğe ihtiyacı vardı. Hayatına ne biçim erkekler girmişti? Craven Richmond, bir hiçti. Vakit geçirmek için kullandığı birer gecelik yakışıklı damızlıklar. Profesyonel tenisciler. Salak aktörler. Güzel oğlanlar. Bunların kızın hayatına giriş çıkışlarına tanık olmuştu. Kızının yaptıklarını duyacak olsa Gino'nun yüreğine inerdi. İster sürtük olsun ister olmasın Marco kıza sahip olmak istiyordu...

hem de uzun zamandan beri istiyordu... ve bu gece istediğini elde edecekti.

Karşı koymasına rağmen güzel Helena'yı L.A. göndermişti. «Küçük bir tatili hak ettin. Beverley Hills'in yüzme havuzunun yanında oturup dinlen, Saks'tan alış veriş yap.»

«Fakat Marco otel açılmak üzere. Yeni giysilerim var. Açılış gecesini kaçırmak istemem...»

«Evet, gideceksin. Seninle ilgilenemiyeceğim kadar işim var.»

Güle güle Helena. Tabii kısa bir süre için. Lucky Santangelo ile bitirilecek işimiz var.

Lucky, vücuduna iğne gibi batan soğuk suyun altında durdu. Evet su bugün tam istediği gibi soğuktu. Dün ılıktı. Herkes «Geçici arızalar,» diye güvence vermişlerdi. «Üzülmeyin, hemen düzeltiriz.» Herkes önünde eğilip, kıçını öpüyorlardı. Dalkavuklar nasıl da her istediğini yerine getirmek için çırpınıyorlardı. Lucky her anın son damlasına dek zevkini çıkarıyordu.

Özel banyosundan çıktı. Standartlara göre çok büyüktü. Yerler, keçi postuyla kaplanmış, duvarlara mermerler döşenip vahşi orman manzaralarıyla süslenmişti.

Tüylü havlusuna sarınıp, yatak odasına girdi. Fazla eşyası olmayan dümdüz basit modern bir odaydı. Siyah ipek çarşaflı koskocaman bir yatak ve yerlerde kaplan postları vardı.

Yatağın üstüne oturup santralı aradı. «Bir saat odama hiç kimseyi bağlamayın. Kim olursa olsun umrumda değil.» Sonra ayağa kalkıp, sarındığı havluyu üstünden attı. Işıkları söndürüp, siyah ipek çarşafların arasında süzüldü.

Gözlerini kapar kapamaz aklına binlerce düşünce üşüştü. Ve uyumasına engel oldu.

Yoga öğretmeninin kendisine öğrettiklerini düşündü. Yavaş yavaş gevşe. Önce ayak parmakları, sonra ayaklar, baldırlar, uyluklar... olanaksızdı. Çok heyecanlıydı.

Şehvet uyandıran ipek çarşafların altında çırılçıplak yatarken bu gece yatağını kiminle paylaşacağını merak etti. Aslında umrunda değildi. Yaşamına girenlerin hepsi yakışıklı, esmer zevk erkekleriydiler. Hiç değişmiyordu. Gelip geçici damızlıklar.

Tabii Marco başkaydı. Sevgili evli Marco. Orospu çocuğu Marco. Onu her zamankinden fazla arzuluyordu ama tamamen

kendisine ait olmasını istiyordu. Marco'nun da muhteşem Helana'yı başından atmaya hiç niyeti yoktu.

Allah kahretsin! Uyuyamıyordu. Yataktan kalkıp oturma odasına geçti. Büyük pencereler terasa açılıyordu. Düğmeye basılınca kenara kayıyorlardı. Çırılçıplak terasa çıktı. Saat akşamın yedisi olmasına rağmen, Vegas sıcaktan kavruluyordu.

Ne muhteşem bir gece olacaktı. Gino'nun düşlerinde yaşattığı oteli tek başına inşaa ettirmiş ve bu gece açılışı yapılıyordu.

Ellerini sık uzun saçlarının arasına sokup tepesinde topladı. Sonra tekrar omuzlarına düşürüp, derin derin içini çekti. Lucky Santangelo. Evet. Herkes çaresiz bir kadınla karşılaştıklarını zannetmişlerdi. Ama hepsi dersini almıştı - hem de esaslı şekilde - Karşılarında bir Santangelo vardı.

Costa bir hafta önce Vegas'a gelmişti. Açılış gününün gelip çattığına bir türlü inanamıyordu. Tanrım! Otel inşaatında karşılarına çıkan dev sorunların haddi hesabı yoktu. Lucky tek başına bunlarla uğraşmıştı. Otelin tamamlanması tüm yaşamı olmuştu.

Etrafında en iyi insanları toplamıştı - Gino'dan şahsen ders alan Marco. Tam dokuz yıl Mirage'ı yönetmesi bunun en kuvvetli kanıtıydı. Aynı yönetimi yeni otelde uygulayacaktı. Tabii onun etrafında da kendi adamları vardı, bunlar da Lucky'nin adamları olmuşlardı. Hepsi koskocaman bir aileydi. Gino'nun çıkarlarını yönetip, koruyorlardı.

Sonra Lucky'nin Enzio Bonnatti gibi görmüş geçirmiş, nerede ne yapması gerektiğini öneren, güçlü bir vaftiz babası vardı.

Lucky dikkatli olmayı öğrenmişti. Özel şoförü ve koruyucusu Boogie Patterson'suz bir yere ayak atmıyordu. Boggie uçacak kadar sıska uzun saçlı biriydi. Her zaman, buruşuk dik yakalı eski bir ordu ceketi giyerdi. Yirmi sekiz yaşında Vietnam emeklisiydi. Biraz da kafadan çatlaktı.

Lucky onu çok az konuştuğu için seviyordu. Zaten peşinde bir goril taşıması yeterince kötüydü, hele bir de düşük çeneli birisi hiç çekilmezdi.

Costa, evet diye düşündü. Lucky ne yaptığını biliyordu. Costa'nın gizlice sapık diye isim taktığı Dario gibi değildi. Oğlan ne olacaktı? Gino oğlunun durumunu öğrenince ne yapacaktı?

Tabii öğrenirse. Gino'nun Amerika'ya dönme şansı pek parlak değildi. Costa bildiği her yolu deneyip, her yere başvurmuştu. Fakat Washington'da meydana gelen Watergate - Nix-

son'un istifa etmesi - olayından sonra hiç kimse kendisini güvencede hissetmiyordu. Yasal manevralar. Rüşvetler. Tehditler. Gino'ya vefa borcu olan - yargıçlar, politikacılar ve yüksek devlet memurlarıyla görüşmüştü. Fakat hiç kimse bu olaya karışmak istemiyordu. Gino Santangelo vergi davası hâlâ güncelliğini koruyordu. Evet Ulusal Vergi Dairesi onu geri istiyordu. Canını iyice yakmak için istiyordu.

Tüm sistem kokuştuğu halde Costa arkadaşını geri döndürecek yolu hâlâ bulamamıştı. Beş yıldır uğraşıyordu. Ömrünün sonuna dek uğraşması gerekse uğraşacaktı. Gino kendisine güveniyordu. Ve onun güvenini sarsmıyacaktı.

Yaşamının kısıtlanması Dario'yu deliye çeviriyordu. Ama eyleme geçecek kadar kızmıyordu. Kendi kendisini mutlu etmek için varlığını sürdürüyordu. Eskisi kadar çılgın partiler vermiyordu. Uyuşturucuları da serbestçe almıyordu. Fakat Lucky ile Costa'nın söylevlerine aldırmamak için istediğini yapıyordu. Kendilerini ne bok sanıyorlardı? Onların istediklerine boyun eğmeğe niyetli değildi.

Bir gün tutuklandı. Gerçekten aptalca bir davranıştı. Salak bir oğlan bir grup erkek tarafından bağlanıp, dövüldüğünü ve ırzına geçildiğini ileri sürerek şikayetçi olmuştu. Olay Dario'nun evinde meydana gelmişti. Olayı hayal meyal anımsıyordu. On altı yaşındaki çılgın oğlanı eve getiren Eric'ti ve çocuk kendisine yapılanlara bayılmıştı. Dario onların eğlencelerine katılmamıştı bile. Kendi yatak odasında ayda bir karısından intikam almak maksadıyla meydana çıkan evli bir erkekle meşguldü.

Bok canına! Yapmadığı bir şey için suçlanıp tutuklanmıştı.

Costa hemen Dario'yu hapisten kurtardı. Fakat öfkeden bembeyaz olan yüzüyle «Artık yeter. Bundan böyle rezaletlere Santangelo adını karıştırmıyacaksın,» diye bağırdı. Sonra şıllık kız kardeşi harçlığını kesip, Eric'e kentten defolup gitmesini buyurdu. Eric'in gitmesine Dario aldırmadı. Böylece ondan yakasını kurtarıyordu.

Magiriano'nun açılışına yollanan davetiyeyi alınca, gidip, gitmemekte kararsızdı.

Costa telefon edip, «Gelmen gerek seni bekliyorlar,» dedi.

Kim bekliyordu? Şıllık kız kardeşi mi? Kısaca «Gelemem» diye yanıtladı. Sonra düşünmeye başladı, belki gitmemekle kız

kardeşinin istediğini yerine getirecekti. Gitmeye karar verdi. Belki kızın gecesini berbat edecek bir yol bulurdu. Niçin bulmıyacaktı? Nasıl olsa böyle bir kötülüğü hak etmişti.

Lucky terasın kenarına yürüyüp, aşağıya sarktı. Manzara akıllara durgunluk veriyordu - pırıl pırıl yanan kent bir ışık cennetiydi. Az sonra giyinip aşağıya konuklarını karşılamaya inecekti. Ülkenin dört bir yanından açılışa geliyorlardı. Yıldızlar gösterişli giysilerini sırtlarına geçirip, Vegas'ın yolunu tutmuşlardı.

Costa belki bin kez Lucky'e Mirage'ın açıldığı geceyi anlatmıştı. «Şahaneydi. Gino kral gibiydi,» diye gözleri parlıyarak anılarını dile getirmişti.

Evet bu gece kendi kendine armağan ettiği siyah Halston giysisi ve elması zümrütlü mücevherleriyle kraliçe olacak. Kendisine armağan verecek erkeklere ihtiyacı yoktu. Erkeklere ihtiyaç duymuyordu. Evet zaman zaman onları özlüyordu... ilaç gibi. Kendi kendisine yavaşca gülüp, içeriye girdi.

Özenle yaptığı makyajını bitirdikten sonra siyah Halston giysisini sırtına geçirdi. Mükemmeldi. İpek jarse kumaş şehvetle vücuduna yapışmış erotik bir görünümü vardı.

Siyah saçlarını fırçalayıp, iki yanına fildişi taraklarla tutturdu.

Yirmi beş yaşındaydı. Güç ve kontrol elindeydi. Her zaman istediği herşeyi elde etmişti.

Marco'dan başka.

Bir gün onu da elde edecekti - belki sonunda onu elde edince, erkeği bu denli istemiyecekti. Belki...

Enzio Bonnatti'yi Marco şahsen sıcak bir coşkuyla karşılayıp elini sıktı. Yaşlı adam yanında oğlu Carlo ve kimsenin tanıştırmaya gerek görmediği iri yarı bir sarışın kadınla geldi. İki gorili arkasından yürüyorlardı.

Marco saygıyla «Lucky geldiğinize çok sevinecek,» dedi. «Ona geldiğinizi haber vereyim.»

Enzio başını salladı. «Evet onu görmek istiyorum. İkinizle bir arada oturmak istiyorum.»

Adamın sesi de vücudu gibi yaşlanmıştı. Marco onun söy-

lediklerini zorlukla işitebildi. Gino'nun elinden tutup, ilk kez Enzio Bonnatti'yi görmeye gittikleri günü anımsadı. Yedi buçuk yaşındaydı ama ne kadar etkilendiğini bugün bile hatırlıyordu.

Enzio ve yanındakileri salonun en güzel masasına götürüp oturttu. Adamın en sevdiği cins üç şişe viski, isli balıklar, şamfıstıkları ve soğuk kaz ciğerleri masanın üstünde duruyorlardı.

Enzio gülümsedi. «En sevdiğim şeyleri hazırlamışsınız. Lucky mi bunları düzenledi?»

Marco başını salladı. «Tabii.»

Enzio şimdi zevkten dört köşe gülüyordu. «Kız hiç bir şeyi unutmuyor. İşte bu yüzden el attığı herşeyi başarıyor. Erkek kardeşine benzemiyor - ismi neydi? Kulağıma bazı dedikodular çalındı. Ne dersin Marco? Çocuk o biçim mi? Duyduklarım doğru mu?»

Marco omuzlarını silkti «Bilmiyorum. Onu hiç görmedim.»

«Gino duyarsa oğlanın kemiklerini kırar. Oğlu o biçim olan her erkek aynı şeyi yapar...» Yanından geçen sarışını görünce Enzio sözlerini yarıda kesti. «Koca memeli karı kim?» diye sordu. Yanındaki kadın arkadaşının öfkeli bakışlarına aldırış etmedi.

Marco sırıttı. Yaşlı adamın gözü hâlâ fıldır fıldır etraftaydı. «Bilmiyorum. Eğer istersen öğrenirim.»

«Öyleyse öğren. Belki benim gibi yaşlı adamın ona bir iki iyiliği dokunur.»

Dario havaalanından bir taksiye bindi. Onu karşılamaya araba göndermemişlerdi. Niçin göndereceklerdi? Gino'nun oğlu olması kimin umrundaydı? Geleceğini kimseye bildirmemiş olmayı unutmayı yeğledi.

Taksi şoförü «Yeni otele, Caesar'dan ve Hilton'dan daha fazla para harcandığı söyleniyor. Ne dersin?» diye sordu.

Dario yanıt vermedi. Arabanın penceresinden dışarı bakıp, durumunu düşündü. Haftada iki yüz elli dolar gibi kıytırık bir harçlık alıyordu. Porche arabası beş yıllıktı. Evinin kirası ve birkaç yerde açılan hesapları ofis ödüyordu. Hepsi bu kadardı. Evet bu kadardı.

Şoför müşterisinin sessizliğine aldırmadan konuşmasına de-

vam ediyordu. «Ben şahsen Circus Circus'u severim. Orada iyi vakit geçirilir - çocukları götürebilirsin - kimse aldırmaz.»

Dario doğru beni kimse umursamıyor diye düşündü. Kimsenin işine karışmadığı sürece, dilediği hayatı yaşamaya özgürdü. Eric gittiğinden beri yaşamında devamlı biri yoktu. Yolda bulduğu rastgele gençlerle cinsel yaşamını sürdürüyordu. Kimseyle sürekli ilişki kurmuyordu. Sokakta bulduğu esmer oğlanlarla oyalanıyordu. Eric hayatından çıktığından beri sarışınlarla dolaşmıyordu. Kendi benzeri kişilerle düzüşmek veya düzmek istemiyordu. Artık öylesine çılgınca partiler de vermiyordu. Harçlığının tümden kesilmesini istemiyordu - eğer bir daha başını derde sokacak olursa Costa ve Lucky kendisine hiç para vermiyeceklerini açıklamışlardı.

Kaldırımın kenarına gelince, şoför «Burada inmek ister misiniz, eğer araba kuyruğuna girecek olursam otelin kapısına yarın sabah varırız,» dedi.

Dario taksinin parasını verip, plastik torbadaki ceketini koluna asıp arabadan indi. Araba gaza basıp, hızla uzaklaşınca, uzaktan neon ışıklarla aydınlanan otele baktı. Pırıl pırıl yanan beyaz bir saraydı. İnşa etmek için milyonlarca milyonlarca para dökülmüştü. Ve kendisi haftada boktan iki yüz elli dolar harçlık alıyordu.

Durumun değişmesi gerekti. Hem de bu gece.

İstemiyerek otele doğru yürüdü.

Lucky genellikle kendisini sinirli hissetmezdi. Fakat bu gece başkaydı. Özel bir geceydi. On dört yaşında ilk kez erkek arkadaşıyla gece gezmesine çıkan kız gibi titriyerek giyinip, hazırlandı.

Kapının zili çalınca yerinden sıçradı. «Kim o?» diye bağırdı.

«Costa.»

Kapıyı açıp, adama sarıldı. Heyecandan titriyerek «seni seviyorum,» dedi. «Yapabileceğime inandığın bir şey için bana şans tanıdın.»

Costa da kıza sarıldı. Odanın içinde dönmeye başladılar. Onu hiç bu kadar canlı ve nefes kesecek kadar güzel görmemişti. Lucky «Şampanya» diye şakıdı. «Biliyorum içmiyorsun fakat bu gece başka - benim için biraz iç.»

«Şampanyanın gazı hazımsızlık yapıyor...» diye söze başladı.

«Saçmalama» diyerek elindeki kadehi uzattı. «Haydi Magiriano'nun şerefine içelim. Gazinosu tüm Vegas'taki kumarhanelerin hepsinden daha kârlı olsun.»

Kadehlerini tokuşturdular. Sonra Costa, «Ve herşeyi planlayan - Gino'ya» dedi.

Lucky yüzünü asarak arkasını döndü. «Gecemi berbat etmeye çalışma.»

Costa usulca «Lucky» dedi. «Eğer baban olmasaydı bu işlerin hiç birini başaramazdın. Ömür boyu ona kin duyamazsın.»

«Niçin?» diye sordu.

«Çünkü bir gün Amerika'ya geri dönüp işlerin başına geçecek. O zaman babanı ve düşüncelerini kabul etmeyi öğreneceksin.»

Lucky kurumla «Asla geri dönemiyecek,» dedi. «Uzun süre ayrı kaldı. Onun dönmesine asla göz yummazlar.»

«Onu geri döndürmeye çalışacağım.»

Sessizce boş gözlerle Costa'ya baktı ve Gino'nun geri dönmemesi için onu nasıl ikna edeceğini düşündü. Kapının zili dilinin ucuna gelen sözleri kesti.

Kapının arkasından bir ses «Ben Skip» diye seslendi. «Aşağıya inmeye hazır mısın? Birlikte resminin çekilmesini istediğim bir alay yıldız var.»

Kapıyı açıp, telaşla konuşan halkla ilişkiler müdürünün yüzüne soğuk soğuk baktı. Sabırla «Sana söyledim,» dedi. «Özel reklam yok.»

«Biliyorum fakat açılış gecesinde-»

«Hayır Skip, kesinlikle hayır.» Kapıyı adamın yüzüne kapattı. Ne akla hizmet bu salakla yatağa girmişti? Konuşması gibi boşalması da hızlıydı. Costa'ya dönüp kolarını uzattı. «Haydi aşağı inip ne olup bittiğine bakalım. Bütün hafta koca bina yakılırken, ben enkazın arasında çırılçıplak koşuşurken, herkesin «Sersem» - kadınlar bu işi başaramaz,» diye çığlıklar attığı karabasanlar gördüm.»

Costa kızın koluna girip kapıya doğru yürüdü. Ciddiyetle «Lucky» dedi. «Sana hiç kimse asla sersem diyemez ve diyemiyecek. Sana söz veriyorum.»

Marco onların salona girişini izledi: Lucky, vahşi küstah bakışları, göğüslerinin yarısını açıkta bırakan, şimşekler çakan siyah giysisiyle, kendisiyle iftahar eden yaşlı Costa'nın kolunda yürüyordu.

Marco onlara doğru ilerleyip, salonun kapısında duraksadı. Parti başlıyalı çok oluyordu. Süper yıldızlar, yapımcılar, stüdyo sahipleri, profesyonel sporcular, orospular, üç kağıtçılar, şov yıldızlarıyla beklenmedik bir konuk grubu oluşturuyorlardı.

Marco uzanıp, telaşla Lucky'nın yanağından öptü. «Çok... çirkinsin» diye şaka yaptı.

Lucky sırıttı. «Helena nerde?»

«Çok komik ama burada yok.»

«Niçin?»

Bir an kızın gözlerinin içine baktı. «Nedenini sen biliyorsun.»

«Biliyor muyum?»

«Bu özel bir gece değil mi?»

«Ama hâlâ evlisin.»

«Beni dinle.» eğilip Lucky'nin kulağına alçak sesle fısıldadı. «Bana bir ayrıcalık tanımanın zamanı geldi sanırım.»

Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Boğuk sesle mırıldandı. «Asla ayrıcalık tanımam.» Ama bu gece tanıyacağını biliyordu.

«Herşeyin bir başlangıcı vardır değil mi?»

Bakışları kıvılcımlar saçarak birleşti.

Gözünün önünde olanlardan pek hoşlanmayan Costa sabırsızca «Enzi geldi mi?» diye sordu.

«Evet - birkaç dakika önce geldi. Size haber vermek üzereydim.»

Costa «Gel Lucky gidip onu görelim.» dedi.

Kız güldü. «Peki.» Usulca Marco'nun eline dokundu. «Daha sonra görüşürüz.»

Warris Carters barın köşesinden dikkatle çevresini izliyordu. Yaşı ilerlemiş ve daha sinsileşmişti. Tam kırk bir yaşındaydı. Görünümü de değişmişti. İlk başta saçlarını ve kirpiklerini siyaha boyatmıştı. Yaşadığı sefih hayatın izleri gözlerinin altındaki torbalardan belli oluyordu. Yaşlılık güzel dişlerinin arasında çirkin boşluklar meydana getirmişti.

Son dokuz yılı bin bir zorluklar içinde geçirmişti. Korkunç fırtınalı bir günde Cannes'daki villadan kovulması sağlığını bozmuştu. Şiddetli zatüriyeye yakalanıp, yerel hastahane-

nin düşkünler bölümünde soluğu almıştı. Nerdeyse ölecekti ve hiç kimsenin umurunda değildi.

Biraz iyileşince, Olympia ile ilişki kurmaya başladı. Fakat kuramadı. Anası babası zengin bir kızın ortadan yok olması kadar kolay bir şey yoktu. Ne kadar arasa tüm çabaları boşa çıktı. Bir süre sonra Olimpia'yı aramaktan vaz geçip, mevsim sonu turistlerle yolunu bulmaya çabalayan iyilik sever bir orospunun yanına taşındı. Birlikte yaşadığı kadın tellalından söz etmeyi unutan kadınla, Aralık ayında Paris'e geldi. Warris bu kez kırılan iki kaburga kemiği yüzünden yine kendisini hastahanede buldu.

Sonunda topallıyarak yola düşüp, Madrid'e, uyuşturucu satan, kullanan, aylak takımı eski grubunun yanına döndü. Yaşamını düzenlediği seks şovlarından kazanıyordu. Biraz para biriktirip, porno film çevirdi. Son dakikada film çevirmekten vazgeçen erkek yıldızın yerine boyalı saçlarıyla Warris kameranın karşısına geçti. Bir yerlerde yaşlı anası ve birkaç akrabası vardı. Tanınmak istemiyordu.

Film Avrupa'da büyük başarı kazandı. Filmden elde ettiği kârla Amerika'ya dönüp, aynı işi, Pasadena'da set haline sokulan bir garajda devam ettirdi. Yıldız bulmakta güçlük çekmiyordu. Kızlar filmlerde rol alabilmek aşkıyla L.A. ye akın ediyorlardı. Bazıları da hangi filmde rol aldıklarını umursamıyorlardı. Düzenini kurup, erotik bir seks hayatı yaşamaya başladı. Ve günün birinde tekrar yasal işlere dönme düşünü kuruyordu. Pippa'nın senaryosu - VUR ÖLDÜR artık kendi malı olmuştu. Hiç kimse bunun aksini kanıtlıyamazdı. Küçük araştırma sonunda yazarın yedi yıl önce öldüğünü öğrenmişti.

Anladığı kadarıyla VUR ÖLDÜR hâlâ ticari anlamda geçerli bir konuydu. Tabii, şurasında burasında ufak tefek değişiklikler yapılması gerekiyordu ama öykünün aslı iyi para getirecekti. Aradan geçen uzun zaman konunun güncelliğini bozmamıştı.

Uzun uzun filmi nasıl çevireceğini düşündü. Bir filme para yatırmak, ip üstünde cambazlık kadar zordu. Ve günün birinde kucağına altın yağmuru gibi bir şans düştü. Zenci bir orospu ve kumarbaz sevgilisiyle Las Vegas'a gelmişti. Otelleri gezerken, zenci orospu parmağıyla bir kızı işaret edip «Şurada oturan yavruyu görüyor musun? İşte Gino Santangelo'nun kızı o.

Anladın mı? Kızın da babası gibi cesur olduğunu söylüyorlar. Vay canına onunla aynı yatağa girmek isterim,» dedi.

Warris gösterilen tarafa baktı. Dönüp bir daha baktı. Ve yine baktı.

Lucky.

Olamaz.

Oydu.

Lucky Saint. Lucky Santangelo.

Pippa kesinlikle biliyordu. Aptal karı neden kendisine söylememişti?

Sonra herşey yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Pippa ilk kez senaryodan söz ederken, gerçek bir yaşam öyküsünü konu aldığını anlatmıştı: Gino Santangelo'nun hayat hikâyesi. O zamanlar Gino Santangelo'yu kim tanıyordu? Warris Variety'de onun hakkında kısa bir yazı okumuştu. Fakat isim yıllarca belleklerden silinmemişti. Mickey Cohen, Meyer Lansky gibi bildiğiniz fakat gerçekten tanımadığınız bir isimdi...

Gino hakkında herşeyi öğrenmeyi kafasına koydu. Yeterince bilgi edindikten sonra babasının hayat hikâyesini anlatan senaryo ile Lucky'e gitmeye karar verdi. Elinde birkaç olanak vardı. Ya Gino filmin çevrilmesini istiyecekti —ki seve seve paraca destekliyecekti— veya filmin yapılmamasını istiyecekti - ki VUR ÖLDÜR'ün tüm kopyalarının yakılması şartıyla Warris'in seçeceği herhangi bir senaryoya seve seve para yatıracaktı.

Duruma hangi yönden baksa kazançlıydı. Ve bu bağlantıyı Lucky kuracaktı. Fakat yalnız kıza şahsen yanaşmalıydı - ki bu da çok zor bir işti. Sonunda, Tiny Martino'nun sürekli konuk listesinde yer alan, parttime porno filmler çeviren birisinden açılış gecesi için bir davetiye koparabildi. Davetiye için kadına yüz dolar ödeyip, bir güzel de sevişti.

Şimdi artık oynayacağı role hazırdı. Ve ne rol yapacaktı. Elinde as vardı. Ne olursa olsun kazanacaktı.

Dario otele yerleşti. Duş aldı. Giysilerini giyip, aşağıya indi.

Tanıdığı hiç kimseyi göremedi. Kimse de kendisini tanımıyordu. Bara gidip kendisine bir viski ısmarladı. Tanrım. Bu kargaşada ne işi vardı? Şıllık kız kardeşiyle bir iki kelime konuşup, hemen tüymek istiyordu.

Rudolpho Crown, masasının yanından geçerken Lucky'i kolundan yakaladı. Adam sarhoştu, yağlı saçları, tel tel terli alnına düşmüştü. Dili dolanarak «Küçük hanım başardık,» dedi.

Lucky tiksintiyle kolunu çekti. Rudolpho her ay ödemelerinde gecikmişti. Sendikaların aylar süren uzun grevleri süresinde işten tamamen el çekmeyi istemiş ve Lucky kendisine ilk yaptığı tehdidi hatırlatmak zorunda kalmıştı. Ve şimdi sarhoş kafayla «Biz başardık,» oluyordu.

Sarsakca, «Arkadaşlarım ve benimle oturup bir kadeh içer misin?» diye sordu. «Hepsi seninle tanışmak istiyorlar. Senin hakkında çok çok şeyler duymuşlar.»

Lucky gözünün ucuyla adamın arkadaşlarını sözdü. Hepsi ucuz kabadayılara benziyorlardı. Hiç birinin görünümünden hoşlanmadı. Yanlarındaki kadınlar da, Hollywood filmlerindeki ucuz orospulara benziyorlardı. Buz gibi sesle «Özür dilerim şimdi yanınızda kalamam. İyi eğlenceler» diyerek masanın yanından ayrıldı.

Costa mırıldandı. «Bu adamdan hoşlanmıyorum.»

Lucky «Kim hoşlanıyor ki?» diye yanıtladı. «Fakat parası işimize yaradı.» On beş yaşındaki yeni film yıldızı ve annesiyle birlikte gelen Tiny Martino'ya el salladı.

Costa homurdandı. «İğrenç.»

Lucky güldü. «Hayır - hayat bu.»

Enzio ayağa kalkıp, Lucky'i karşıladı. Kollarını açıp, sevgiyle kızı kucakladı. «Tebrik ederim,» diye soludu. «Başardın.»

Lucky'nin gözleri parlıyordu. «Evet başardım değil mi?»

«Tabii başardın. Fakat sana güvenim sonsuzdu.» İçki bardağını kaldırdı. «Lucky sana karşı asla kuşku duymadım, sittirici bir saniye bile duymadım - ağzımı bozduğum için özür dilerim.»

Lucky son birkaç saat havalarda uçtu. Gecenin kraliçesiydi ve her dakikanın keyfini çıkarıyordu. Masadan masaya geçti. Dans etti. Konuştu. Bir yerlerde Dario karşısına çıktı. Kardeşinin geldiğine gerçekten sevinmişti. «Niçin bana haber vermedin? Geleceğini bildirmedin?»

Dario soğuk ve huzursuzdu. Kasılarak «Seninle konuşmak istiyorum,» dedi.

Birisi kolundan tutup piste sürüklemeden önce, «Gel yanımda otur daha sonra konuşuruz,» dedi.

Ünlü ve ünsüzler arasına karıştı. Dans etti, yemek yedi, içki içti, harika eğlendi. Gece yarısı, kendi eliyle barbut masasının üstündeki zarları yuvarladı. Gazinonun kapıları halka açıldı ve konuklar «White Room» da rok-sol şarkıcısı süper yıldız Al King'in şarkılarını dinlemeye davet edildiler, adamın insanın tüylerini diken diken eden, boğuk güzel bir sesi vardı. Beyaz olduğu halde sol şarkıları zencilerin söylediği gibi, sıcak ve kavurucu bir şehvetle söylüyordu.

Daha sonra M şeklindeki yüzme havuzunun yanında havai fişekler atıldı. Genç ve çılgın genç konuklar giysilerini çıkarıp, havuza daldılar. Lucky de onlara katılmamak için kendisini zor tuttu. Fakat yapmaması gerektiğini biliyordu. Çılgın güdülerini kontrol altında tutmalıydı. Saygınlık kazanmak için çok didinmişti. Bir anda elde ettiği saygınlığı havaya uçuramazdı. Salak kolay elde edilir bir karı olamazdı.

Böylece havuzun kenarında durup, gülümsedi ve baktı. Gecenin göz kamaştırıcı bir başarı kazandığını biliyordu.

Dario partide bir köşeye çekilip, suratını astı ve sıkıntıyla oturdu. Gel benim yanımda otur. Şıllık bütün gece bir kez dahi masaya gelip oturmamıştı.

Küçük bir servete mal olan mücevherler içinde ışıldayan, havuzun yanında duran kardeşine baktı. Kendisini ne sanıyordu? Çocukca bir istekti, ama birdenbire gidip, kızı suya atmayı arzu etti. Ve yapmaya karar verdi. Neden yapmıyacaktı? Lucky öylesine kendisine dönüktü ki, kuğu gibi salınıp, kraliçe arı gibi dolaşıyordu.

Ona doğru yürüdü fakat yaklaşınca, Lucky başını çevirip, «Dario nerdesin ben de seni arıyordum,» dedi.

Yalancı!

«Çok hareketli bir gece. Yarın sabah kahvaltıda buluşalım mı?»

Dario alt dudağını ısırdı. «O kadar uzun kalmayı düşünmüyordum.»

Kaşlarını alayla yukarıya kaldırdı. «Oh? Hangi önemli işinin başına koşacaksın?»

Orospu! Orospu! Orospu!

«Pekala kahvaltı,» diye mırıldandı. «Sana anlatacak çok şeyim var.»

«İyi. Güzel bir değişiklik. Saat onda Patio restoranında.»

Mavi gözleri kıskançlık ve hasetle yanarak kardeşine baktı. Acı bir şey söylemek için ağzını açtı.

Warris Charters tam o sırada araya girdi. İkisinin ortasına girip, sahte tatlı bir sesle «Küçük Lucky Saint. Kimin aklına gelirdi.»

Kız boş gözlerle adama baktı. «Sen kimsin?»

«Ben kimmiyim? Alay ediyorsun.»

Telaşla gölgelerin arasına baktı. Gereksinme duyarsa, Boggie oradaydı. Sert sesle «Tahmin oyunları mı oynıyacağız, yoksa kim olduğunu söyliyecek misin?» dedi.

Adam kızın sesindeki sertliği duymamazlığa geldi. «Beni gerçekten anımsamadığını mı söylüyorsun? Sana araba kullanmayı ve daha başka şeyler de öğrettim. Sen ben ve Olympia - üç silahşöhler.»

Adamı dikkatle inceledi. «Aman Tanrım. Sittirici Warris Charters. Hangi taşın altından çıktın? Sana ne oldu? Korkunç bir görünümün var.»

Dario kız kardeşinin hakaret yağdırdığı nesneye dikkatle baktı. Öyle pek korkunç değildi. Aslında biraz yakışıklıydı. Gözlerinin altındaki torbalar çok seksiydi.

Warris kuru sesle «Seni gördüğüme sevindim. Hiç değişmemişsin,» dedi.

«Oh! çok değiştim. Bundan emin olabilirsin.» Sözünü kesip duraksadı ve düşünceyle ilave etti. «Warris ne istiyorsun?»

«Neden bir şey istemem gerek mi?»

«Haydi! Buraya merhaba demeye geldim saçmalığını kes. Ne istiyorsun?»

Adam telaşla Dario'ya baktı. «Özel konuşmak istiyorum.»

Lucky tüm hızıyla devam eden partiyi işaret etti. «Özel konuşma yapacak durumda değilim. Belki başka bir zaman.»

«Elimde görmek isteyeceğin bir şey var» —sonra anlamla susup— «babanın görmek istiyeceği bir şey» diye sözlerini sürdürdü.

Warris Charters'in elinde Gino'yu ilgilendirecek ne olabilirdi?

«Beni alakadar etmez.»

«Öğrenince edecek.»

«Boş ver; rol oynamayı bırak da bana söyle.» Umursamadan elini Dario'dan yana salladı. «Sakıncası yok. Benim kardeşim. Yanında konuşabilirsin.»

Warris, somurtuk sarışın oğlana bir kez daha göz attı. Daha önce barda tek başına otururken onu görmüş ve aktör mü diye merak etmişti... eğer aktörse ufak bir porno film çevirtebilirdi. İyiki teklif etmemişti. «Elimde bir senaryo var. Babanın yaşam öyküsünü anlatıyor. Yapıma başlamadan önce babanın onu görmesini istiyorum.»

Lucky esnedi. «Seni durduran yok - senaryoyu babama yolla.» Costa'yı görünce el salladı. «İyi geceler Warris - seni tekrar gördüğüme sevindim.» Arkasına dönüp bakmadan Costa'nın yanına doğru yürüdü. Dario ile Warris başbaşa kaldılar.

Warris öfkeyle «Bok canına,» diye homurdandı.

Dario Lucky'den öç alabileceği fırsatın karşısına çıktığını sezinledi. Ne olduğunu bilmiyordu ama öğrenecekti. Elini uzattı. «Ben Dario Santangelo'yum belki size yardımım dokunur,» dedi.

Bütün gece Marco'yu uzaktan gördü. Salonun bir ucundan diğer ucuna gülümsediler, bakıştılar. Kendisi gibi Marco da konuklarla ilgileniyordu. Ağırlanması gereken kimselere güler yüz göstermek, etrafa gülücükler dağıtmak ve hiç bir şeyi gözden kaçırmamak görevleriydi.

Şarkıcı Al King'le tanıştırılınca, Marco mucize gibi birdenbire yanında bitiverip, Lucky'i alıp Enzio'nun masasına götürdü. Al King'in şöhreti malumdu. Lucky'nin şöhreti de malumdu. Marco ikisini birbirlerinden ayrı tutmaya kararlıydı.

Beş dakika sonra, Al King'in etrafında üç tane kadın belirdi. Lucky kendi kendisine sırıttı. Marco işi şansa bırakmamak için adamın üstüne kızıl saçlı, esmer ve sarışın salmıştı. Ama boşuna endişe ediyordu. Ne denli çekici olurlarsa olsunlar yıldızların koynuna girmeye niyetli değildi. Milyonlarca kadının arzu duyduğu yorgun organlarını sizinle paylaşırken sanki dünyanın en büyük iyiliğini yapıyormuş gibi havalara girerlerdi. Ve yorgun organ kilometresini doldurduğu için yönlendirilmeye ve bol bol pohpohlamaya gerek duyardı. Gösteriler hiç bir zaman standart ölçülerin üstüne çıkamazdı, özellikle yakın çekimde.

Enzio'nun bir yanında sarışın kız arkadaşı, diğer yanında daha önce gördüğü büyük memeli kadın oturuyordu. Sıcacık bir gülüşle Lucky'e «Hoşuna gidiyor mu?» diye sordu.

Lucky ışıl ışıl parladı. «Bundan daha iyi olamazdı.»

«İyi, iyi.» iğilip kızın kulağına fısıldadı. «Biliyor musun o pis boktan Crown yanında bu gece kimleri getirmiş?»

Lucky otomatikman başını çevirip, salonun öbür köşesindeki Rudolpho Crown'nun masasına baktı. Hepsi sarhoş ve gürültücü kimselerdi. «Kimleri?»

Enzio yüzünü buruşturdu. «Belki sana söylemesem daha iyi.»

Lucky «Kimleri?» diye öfkeyle sordu.

«Kassari ikizleri getirmiş.»

Lucky buz kesti. «Sana inanmıyorum.»

Enzio'nun sesi yumuşaktı, «Enzio Bonnatti yalan söyler mi sanıyorsun?»

«Hayır, hayır öyle demek istemedim. Böyle bir şey yapacağına inanamıyorum.»

«Evet yaptı. Herif sittirici bir ebleh. Belki bilmiyordur. Adamlarımdan biri ona hayatın gerçeklerini anlatır.»

Kassari ikizleri. Pinky Banana'nın ilk evliliğinden doğan çocuklar. Lucky onlarla hiç tanışmamıştı. Asla tanışmak istememişti. Babaları annesini öldürmüştü. Ve Gino da Pinky'i ortadan kaldırmıştı. Costa'nın ağzından bu gerçekleri zorla çeke çeke almıştı. Enzio da kendisine anlatmıştı.

«Ne cüretle benim otelimden içeri adımlarını atarlar,» diye öfkeyle bağırdı. «Şimdi... hemen onların dışarı atılmalarını istiyorum.»

«Bırak serseriler otursunlar. Gece nerdeyse sona eriyor. Onlarla tartışmaya girip bu güzel geceyi neden bozacaksın? Kaygılanma bir daha burdan içeri adımlarını atamazlar. Senin adına onlarla ben hesaplaşırım - derslerini alınca geri dönmezler. Benden sana bir iyilik.»

Lucky yaşlı adamın yanağını öptü. «Teşekkür ederim Enzio.» Bir kez daha başını çevirip Rudolpho Crown'nın masasına baktı. Ne domuz herifti. Gerçekten cinsel organının kökünden kesilmesini hak etmişti.

Sabah saatin dördünde parti aynı hızıyla devam ediyordu. Fakat Lucky artık dairesine çekilme zamanı geldiğini hissetti. Costa'yı arayıp buldu ve kulağına fısıldadı. «Ben yatmaya gidiyorum. Fantastik bir geceydi, değil mi?»

«Harika.»

«Sen neden ortalarda dolaşıyorsun? Yatma saatin çoktan geçti.»

«Bu gecenin başından sonuna dek her noktasını Gino'ya anlatmak istiyorum. Herkes gittikten sonra en son ben yatacağım.»

Gino. Gino. Gino. Tanrının belası Costa her zaman kendisine onu anımsatıyordu.

Buz gibi sesle «Tabii sana iyi eğlenceler, yarın görüşürüz,» dedi.

Teras katındaki dairesine çıkmak üzere özel asansörüne bindi. Boggie sessizce peşinden gelip, dairenin içini araştırıp, sonra arka taraftaki kendi odasına çekildi. Adamın dairesi Lucky'nin dairesinden ayrıydı ama, çeşitli stratejik noktalara yerleştirilmiş düğmelere basınca, birkaç saniye içinde kızın yanına gelebiliyordu.

Lucky'nin beyninde düşünceler birbirlerini kovalıyordu. Rudolpho neden Kassari ikizlerini oteline getirmişti? Dario ne istiyordu? Warris Charters'i doğru dürüst dinlemeden başından savmakla iyi mi etmişti?

Charles Jourdan ayakkabılarını fırlatıp attı ve çalmak için bir plak seçti. Marvin Gaye'in sıcak şehvetli sesi odanın içini doldurunca Lucky rahatladı. Plakta What's Going On çalıyordu.

Marco'nun gelmesi kaç dakika sürmüştü? Beş mi? On mu? Herhalde pek fazla sürmemişti.

Elinin bir hareketiyle pahalı Halston giysisinin kopçasını açıp yere fırlattı. Eğilip giysiyi yerden alıp, yatak odasına gitti. En eski fakat en sevdiği haki rengi iş gömleğini dolapta arayıp buldu. On yıldır aynı gömleği giyiyordu. Marco sık sık kendisini bu giysiyle görmüştü... ama son zamanlarda görmemişti.

Banyoda, özenle yüzündeki makyajı sildi. Mücevherlerini çıkardı. Uzun siyah saçlarını hızla fırçalayıp, güzelce ördü. On dört yaşında görünüyordu. Yüzünü gözünü tertemiz yıkayıp silmiş, yıllardır sevdiği erkeği dört gözle bekliyordu.

Kapı çalındığı zaman Lucky hazırdı. Usulca «Neden geç kaldın?» diye sordu.

«On beş dakika... Hey şuna bak. Ne yaptın?»

Lucky sırıttı. «Zamanı geri çevirdim. Hoşuna gitti mi? Şimdi gerçek benle karşı karşıyasın.»

Marco donup kaldı. Birkaç dakika önce gördüğü şehvetli güzel kadın bu değildi. Bu uzun süredir görmediği küçük genç bir kızdı. «Tanrım küçücük bir çocuk gibisin.»

«Sen ve Gino bana hep çocuk derdiniz.»

Marco iyice şaşırdı.

Lucky ellerini kalçalarına dayayıp, erkeğin karşısına dikildi: Uzun güneş yanığı bacaklarını ayırmış, başını yana iğmiş, gözlerinde tehlikeli pırıltılarla yüzüne bakıyordu. «Hey bayım doktorculuk oynamak ister misin?»

Marco güldü. «Sen delisin. Kendimi pis yaşlı bir çapkın gibi hissediyorum.»

«Öyleyse haydi gel. Pis çapkın ol. Bu gece başka gece. Eğer evli kalmakta israr edersen başka geceler olmıyacak.»

On yıldır içinde zaptettiği şehvetle erkeğe sarılıp, diliyle dudaklarını ve ağzının içini yaladı. Marco'nun kendisine yaslanan vücudunun ve erkeklik organının istediği şekilde sertleştiğini hissetti. «Bu geceyi unutulmaz bir gece yapalım,» diye fısıldadı.

Öpüşmeye devam ettiler. Sonra Marco acele etmeden tembelce, ellerini kızın memelerine kaydırdı ve keten gömleğin üstünden tutup, parmaklarıyla üstünde daireler çizerek okşadı, eski kumaşın üstünden sertleşen meme başlarına dokundu.

«Güzel» diye mırıldandı. «Çoook, çooook güzel.»

«Yine söyle.»

«Oh, söyliyeceğim... söyliyeceğim.»

Ağır ağır gömleğin düğmelerini açtı ama sırtından çıkarmadı ellerini içeri sokup, çıplak teninin üstünde dolaştırıp, okşadı.

Sonunda Lucky «Beni çılgına çeviriyorsun, Tanrı aşkına hemen soyunup yatağa girelim,» dedi.

«Tanrı aşkına ben dişçi veya doktor değilim.»

«Oh, Tanrım, Marco dayanamıyorum. Allahın belası tam on yıl bekledim.»

Marco öylesine çabuk eyleme geçti ki Lucky ne olduğunu anlıyamadı. Erkek giysilerini çıkartıp fırlatmış, kızı omuzuna vurup, yatak odasına geçip Lucky'i yatağın üstüne attı ve öylesine sevişmeye başladı ki Lucky onun kalbinin duracağından korktu.

Sonra birdenbire sıhhati mıhhati - herşeyi unuttu. Öylesine hızla doyuma ulaşıyordu ki nerdeyse öleceğini sandı. Marco da zevkle bağırarak doyuma ulaşıyordu. Her ikisi de yek vücud olup, terden sırılsıklam kesilmiş, gülüyorlardı.

Marco «Hey bundan böyle bana emirler vermeye kalkma, bak başına neler geliyor,» dedi.

«Evet hep olmak istediğim yere geldim.» Dirseğinin üstüne dikilip, erkeğin yüzüne baktı. Vücudu güneşten yanmış ve siyah kıllarla kaplıydı. Usulca parmaklarını erkeğin göğsünün üstünde gezdirdi. «Kaç yıldır bu anı düşlediğimi biliyor musun? Hiç aklına geldi mi?»

Marco başını sallayıp, güldü.

Lucky başını eğip, erkeğin göğsüne hafif hafif öpücükler kondurmaya başladı.

Dudaklarını erkeğin memelerinin başlarına, karnına ve erkeklik organına değdirince, hemen canlanmaya başladı. Erkeği ağzına almadan önce duraksadı. «Ya sen Marco? Ne zamandır beni arzuluyorsun? Küçük bir çocukken beni gezmeye götürürken - o zaman beni arzular mıydın? Küçük körpe vücuduma sahip olmayı ister miydin?»

«Tanıdığım en baş belası insansın.»

Hafif sertleşmiş erkeklik organını ağzına alıp usulca ısırdı.

Erkeğin yüzünde panik dalgası esti. «Hey.»

Lucky masumiyetle «Korkma ısırıp, koparmam. Niçin böyle kötü bir şey yapayım?» dedi.

Marco yatağın içinde oturup, kızı kollarının arasına alıp, tekrar öpmeye başladı. Doğruyu söylemek gerekirse öpüşmekten hiç bu denli zevk aldığını anımsamıyordu. Marco'yla öpüşmek bambaşkaydı. Dilinin ucu gerçek bir zevk silahıydı. Dudaklarını bırakıp, memelerinin başlarını öpmeye başlayınca, Lucky ölüp cennete gittiğini zannetti. Ağzından aşk sözcüklerinin dökülmesini istiyordu. Ama beklemesi gerektiğini biliyordu. Marco hâlâ evli bir erkekti. Allah kahretsin niçin hâlâ evliydi?

Erkeği itekleyip sigara almak için uzandı, ve aynı zamanda çarşafı üstüne çekip çıplaklığını örttü.

Sıkıntıyla «Kassari ikizlerinin bu gece buraya geldiklerini biliyor musun?» diye sordu.

«Evet.» Marco ihtiyatla konuşuyordu. «Senin geceni berbat etmek istemedim.»

«Eğer biri bana daha önce haber verecek olsaydı onları hemen kapı dışarı atardık.»

«Tabi. Rudolpho da arkadaşlarına kötü muamele yapıldığını haykırarak herkese ilan ederdi. Sanırım kaza oldu. Onların kim olduklarını bilmiyor.»

«Enzio onları yakından tanıdığına emin.»

«İyi.» Lucky'nin parmakları arasındaki sigarayı alıp, tab-

laya bastırdı. Sonra üstündeki çarşafı çekti. «Gel buraya yavrum.»

İkinci kez uzun uzun zevkle seviştiler. Zamanla birbirlerinin vücudlarını - hangi pozisyon ve durumlardan hoşlandıklarını, hoşlanmadıklarını anlayıp, tanıdılar.

Hiç bir erkeğe bakmadığı şekilde Marco'ya bakıyordu. Erkeğin yeşilimsi gri gözleri uzun sık siyah kirpikleri vardı. Elleri kocamandı. Vücudu taş gibi sertti - hiç bir yeri yumuşak değildi. Kalçasının üstündeki yara izini görünce nasıl olduğunu öğrenmek istedi. Marco hayatını anlatmaya başladı. İlk kez Lucky'e açılıyordu. Kız her kelimeyi yutarcasına merakla dinliyordu. Marco'nun yaptıklarını dinledi. Annesinin Gino'ya gitmesini israr edene dek duyduğu huzursuzluğu anlattı. Marco omuzlarını silkti. «Haklıymış. Onu yıllardır görmemiştim - ama beni öz evladı gibi tekrar yaşamına soktu. Çok büyük bir adam. Babanla iftahar etmelisin.»

Bugüne dek Gino ile arasındaki ilişkiyi asla kimseyle tartışmamıştı.

Özel bir konuydu. «Hmmmm» diye mırıldandı. «Bana çocukluğunu anlat. Gino'nun annenle yaşadığı günleri biliyorsun. O zaman nasıldı? Annen güzel miydi? Niçin evlenmediler.»

«Hey benim hakkımda konuştuğumuzu sanıyordum.»

Lucky yataktan fırladı. «Konuşmayı bırakıp, duşa girmeye ne dersin - bakalım sonunda ne olacak.»

Marco inledi. «Hiç bir şey olmaz. Kırk beş yaşındayım ve turşum çıktı. Artık kalkıp giyinip gidip biraz uyusam iyi olacak.»

Birçok adamlarla yatmıştı. Hiç biriyle sabaha kadar kalmak istememişti. Şimdi ne söyliyeceğini veya durumu nasıl idare edeceğini bilemiyordu. Bildiği tek şey hiç yolu yok onu elinden kaçırmamaktı. Umursamadan şakayla «Burda uyursan bedava kahvaltı edersin,» dedi. Fakat Marco yataktan çıkmış, odanın içinde giysilerini arıyordu.

Oh Tanrım, aralarındaki durum neydi? Ne olacaktı? Hergele neden bir şeyler söylemiyordu?

Lucky birdenbire erkeğin karşısında aptal gibi örgülü saçlarla çırılçıplak durmaktan çok utandı. Marco pantolonunu bacağına geçiriyordu. Kendisine engel olmasını diliyerek «Sanırım ben duş yapacağım,» dedi.

Marco esnedi. «İyi fikir.»

Kederle banyoya geçip, duşun altına girdi. Dışarı çıkınca onu bulamıyacak mıydı? Ertesi gün her zamanki gibi yalnızca işlerden mi söz edeceklerdi?

Tanrım. Yaşamında asla böyle şeyler hissetmemişti. Bunca yıldır erkeği özlemle istemek başka şey - onu gerçekten ele geçirmek başka şeydi.

Marco çabucak üstüne geçirdiği giysilerle banyoya geldi.

Lucky yanında duran banyo köpüğü şişesini eline aldı. Erkeği görmemiş numarası yaparak avucuna bolca sabun sıkıp, vücudunu ve memelerini ovuşturmaya başladı.

Marco «Vay canına,» dedi. «Bir porno filmde kızın böyle yıkandığını görmüştüm.»

Lucky tatlı sesle «Karının memeleri silikonlu mu?» diye sordu.

Erkek kahkahalarla gülmeye başladı. «Memelerini yıkarken Helena'yı mı düşünüyorsun? Senin hakkında bilmem gereken başka şeyler do var mı?»

Lucky öfkeyle duştan çıktı. Nerdeyse ayağı kayıp yere düşüyordu. «Çok uyanıksın.»

Marco kıza havluyu uzattı. «Peki sen nesin?»

«Onunla gece kaç kez sevişiyorsun?» Ağzından bu sözler çıkar çıkmaz sesindeki kıskançlığı fark edip kendi kendisine lanet etti.

Marco gülmeyi kesti. «Hey ağır ol. Senin rekorunda birisi böyle sorular sormaya başlamamalı.»

Lucky öfkeden kuduruyordu. «Benim rekorum mu? Ne demek istiyorsun?»

«Birçok erkekle düşüp kalkıyorsun - bunu demek istedim.»

«Ben bekârım. Niçin düşüp kalkmıyacağım? Herhalde sen bekârken şeyini koynuna sokup uyumuyordun?»

«O başka şey.»

«Başka olan ne?»

«Ben erkeğim.»

«Tanrım. Şimdi kırk beş yaşındaki gibi konuştun. Adamların önlerine gelenle düzüşmesi normal, ama kadınların değil - bana bunu mu söylemek istiyorsun?»

Marco kaşlarını çattı. «Kuralları biliyorsun.»

«Hangi sittirici kural?» diye şimdi bağırıyordu. «Hangi boktan kişi bu kuralları yaptı? erkekler - işte onlar yaptı.»

«Sakin ol bebeğim. Burda kavga edecek bir şey yok.»

«Fakat ben kavga etmek istemiyorum. Beni anlamanı istiyorum.»

«Seni anlıyorum.»

Lucky sakinleşti. «Hayır, anlamıyorsun. Ama anlıyacaksın. Yakışıklı erkeklerden hoşlanıyorum. Eğer yapacak daha iyi bir işim yoksa onları koynuma alırım, çünkü seksten hoşlanıyorum. Ne nimfoyum, ne de orospu. Yatağa kendi kurallarımı koyarak giriyorum - ve çoğu kez yattığım erkekleri asla tekrar görmüyorum. Çünkü böyle olmasını istiyorum.» Dramatik şekilde sustu. «Evet şimdi bana anlat Marco. Memelerinden, kalçalarından hoşlanıp da bir gecelik eğlence niyetiyle kaç kızı koynuna aldın. Doğru söyle. Kaç kızla yattın?»

Erkek belli belirsiz omuzlarını silkti. «Çok.»

«Ve kaçını tekrar görüp birlikte oldun?»

Marco'nun yüzüne gülümseme yayıldı. «Peki, peki ne demek istediğini anladım.»

Lucky sarındığı havluyu yere atıp, gidip kollarını erkeğin boynuna sardı. «Tanrıya şükür beni anladın.»

Erkeğin elleri vücudunda dolaşmaya başladı. «Fakat şimdi başka erkeklere gereksinmen yok - çünkü ben varım. Öyle mi küçük Lucky öyle mi?»

«Popomu çimdikliyorsun.»

«Öyle mi bebeğim?»

Tüm vücuduna rahatlık yayıldı. Onu elde etmişti. Yarın Helana'yı düşünüp kaygılanacaklardı. «Giysilerini çıkar ve yatağa gel,» diye mırıldandı.

Marco kızı kucağına alıp, duşun altına soktu. «Hey gördüğüm o porno film var ya. Kızın sabunla neler yaptığını sana anlatmadım... gerçekten görülecek şeydi. Belki biz de deneriz...»

«Evet deneyelim,» diye mutlulukla onayladı.

Marco giysilerini çıkarıyordu. «Evet belki yaparız...

«Hey, limitinin iki olduğunu söylemiştin.»

«Bayan, beni korkunç bir yalancı yaptın.»

Rudolpho Crown ve arkadaşları gün ağarırken partiden ayrıldılar. Çok kaba ve gürültücüydüler. Evine dönen bir garson kızı beş adam yakalayıp mıncıklarlarken, yanlarındaki kadın arkadaşları da kahkahalarla gülüyorlardı. Genç bir çifte haka-

retler savurdular. Gruptaki kadınlardan biri giysisinin üstünü sıyırıp, koca iri memelerini kapıcının yüzüne salladı.

Rudolpho kahkahalardan kırılıyordu. Ömründe hiç bu kadar komik bir şey görmemişti.

İkizlerin çirkini Salvatore Cassari sertçe adamın sırtına vurdu. «Dostum burada altın madeni bulmuşsun. Hisseni satmak ister misin?»

Rudolpho mutlulukla başını salladı. Şahane bir geceydi. Gönlü razı gelmeden zorla ayrıldığı sittirici her dolar faiziyle geri gelecekti. Hem de nasıl. Şu Lucky Santangelo denen karı gerçekten başarmıştı. Ömründe gördüğü en güzel otellerden birinin en büyük hissesine sahipti.

Salvatore tekrar adamın sırtına vurdu. «Söylediklerimi duymadın galiba. Hisseni satmak ister misin?»

Rudolpho adamın sesindeki kötülüğü anlamıyacak kadar sarhoştu. Kassari ikizleri önemli kişilerdi. Rudolpho onları eğlendirdiği için çok mutluydu. Philadelphia'da üslendikleri halde, yasa dışı işlerinin kolları her yöne uzanıyordu. Bir hafta önce, dostlarından birisi onları ofisine getirmişti. Hızlı yatırımlara para koymak istediklerini açıklayınca, Rudolpho sevinçten uçmuştu.

Kardeşlerden Pietro «Dur bir dakika Vegas'da açılacak yeni otelde büyük hissen yok mu?» diye sormuştu.

Rudolpho onları açılışa davet edebildiğine seviniyordu. Kendisi uçağı kiralamış, Kassari'ler de kızları bulmuş ve yola çıkmışlardı. Ve ne gece geçirmişlerdi.

Rudolpho'nun Magiriano'da dairesi vardı. Fakat Kassari'ler Sand'de kalıyorlardı. Ve şimdi arkadaşları, Rudolpho'nun kaçırmak istemediği özel bir parti düzenlemişlerdi. Gülerek «Satmak istemiyorum,» dedi.

Salvatore Kassari adamın ayak bileğine zorlu bir tekme patlattı.

Rudolpho şaşkınlıktan ağzı balık gibi açıldı ve olduğu yerde baka kaldı.

Salvatore gülerek adamın midesini yumrukladı - hem de okkalı bir yumruk attı.

«Sadece şaka yapıp eğleniyoruz. Ciddiye almıyorsun değil mi?»

Sarhoş olduğu halde ciddiye almıştı. «Kesin-» diye söze başladı.

Salvatore adamın hayalarına çelik gibi bir şeyle vurdu.

Rudolpho acıyla inleyip, kustu. İki büklüm olup, soluk almaya çabaladı.

Salvatore usulca «Hisseni satacaksın değil mi?» diye sordu.

Rudolpho başına gelenlere inanamıyordu. Lucky Santangelo'nun evine gelip kendisini tehdit etmesi canına yetmişti. Ama bu çok gülünçtü. Kendi otelinin önündeydiler. Büyük bir grubun ortasında oldukları halde yanlarında hiç kimse kendisiyle ilgilenmiyordu. Ve Tanrı aşkına güpe gündüz başına neler gelmişti.

Bir kolundan Pietro diğer kolundan Salvatore yakalayıp, ortalarına aldılar. Diğer iki adam arabaya biniyorlardı. Yanlarındaki kadınlar ayakta durmuş çene çalıyorlardı.

«Bu yediğiniz bok nedir?» diye soluyarak sordu.

«Bir şey değil ortak.» Pietro nikotinle sararmış dişlerini göstererek güldü. «Küçük bir gezintiye çıkıp, anlaşmamızı sonuca bağlıyacağız. Hiç kaybın olmıyacak - yatırdığın ana parayı geri alacaksın.»

«Fakat satmak istemiyorum.»

«Hayır mı?» Pietro çok neşeliydi. «Belki fikrini değiştirirsin.»

«Ben değiştirmem-»

Salvatore adamın pantolonunun üstünden hayalarını yakaladı. Hafifçe sıkıp, burarak, «Acele karar verme. Hayat komiktir. Yarın ne yapmak istediğini kim bilir?» dedi.

Kassari ikizleri adamı arabaya tıkarlarken bayıldı. Rudolpho Crown bir korkaktı. Zamanı gelince hissesini satacaktı.

Lucky uykusunda dönüp uzandı. Eli Marco'nun göğsüne değdi. Gülerek uyandı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, zaten bilmek de istemiyordu. Yalnızca bu gün yaşamının en mutlu günü olduğunu biliyordu.

Parmaklarının ucunu ıslatıp, usul usul erkeğin memelerinin başlarıyla oynamaya başladı.

Marco inledi. Lucky çarşafların altında onun erkekliğinin uyanmasına baktı. Marco tembelce, gözlerini kırpıştırıp, açtı.

Lucky «Seni seviyorum,» dedi. «Ve karını boşamanı istiyorum.» Tanrım, söylemek istemediği herşey bir anda açığa çıkmıştı.

Marco «evet,» diye yanıtladı. «Tabii, sen de diğer erkeklerden uzak dur yoksa o güzel boynunu kırarım.»

Erkeğin ciddi mi yoksa şaka mı konuştuğunu anlayamadı. Her şey bu denli kolay mı olacaktı? Çekinerek «Gerçekten Helena'dan boşanacak mısın?» diye sordu.

«Dinle yavrum.» Marco'nun yüzü çok ciddiydi. «Helena ile evlendikten bir hafta sonra onu boşamaya karar verdim.»

«Huh?» Kulaklarına inanamıyordu.

«Uzun zaman önce şımarık bir çocuk gibi hayatımdan çıkıp gittin. Sonra geri geldin. Günün birinde ikimizin birleşeceğini biliyordum.» Bu kelimeler ağzından çıkınca Marco gerçeği söylediğini fark etti.

Lucky gözlerini kısmış bakıyordu. «Biliyor muydun?»

«Evet.»

«Peki ne bok yemeye bana söylemedin? Bir işaret vermedin. Veya başka bir şey.»

«Sana çok işaretler verdim. Beni tanımak istemiyordun - yetenek aramakla meşguldün. Hem senden tarafa baksam Gino'nun neler yapacağını tahmin edebiliyor musun?»

Saçları darmadağın saçılarak yatağın üstünde eğildi. «Hey karını unutmayalım. Ne yapmam gerekti? Onun varlığına aldırmalı mıydım?»

«Dün gece aldırmadın.»

«Sen de.»

«Tanrım Lucky. Boşuna uzun zaman kaybettik...»

«Senin yüzünden.»

«Bunun acısını çıkaracağım.»

Lucky erkeğe sarıldı. «İkimiz de çıkaracağız.»

Tekrar öpüşmeğe başladılar. Marco gülerek kadını kendisinden uzaklaştırdı. «Çişim var.»

«Oh, öyle mi? Yataktan hiç kalkmıyacağını sanıyordum.»

«Olduğun yerde kal. Kımıldama.»

Sanki kımıldayacaktı. Düş görmediğine inanmak için kendi kendisini çimdiklemek isityordu.

Marco tekrar yatağa girince, ciddiyetle Lucky'e baktı. «Sana bilmen gereken bir şey söyliyeceğim. Her önüne gelenle yatarken - yanlış adamları seçiyordun. Ne demek istediğimi anladın mı?»

«Evet efendim.»

«Sana bunu söylemem gerekti.»

«Evet efendim.»

«Birlikte olduğum kadına saygı duymak isterim.»

Lucky siyah ipek çarşafların altına daldı. «Sana saygı duyacağım - gerçekten nasıl saygı duyulacağını göstereceğim.» Erkeğe doymak bilmiyordu. Bu sadece seks değildi. İnanılmıyacak kadar güzel bir duyguydu. Seksten öteye bir şeydi. Onun ne yaptığına ve neler hissettiğine önem veriyordu. Birbirlerine ait olacaktı. Ve böyle olması gerekiyordu.

Sevişmeleri sona erdiğinde Lucky salak gibi sırıtıyordu. «Herkese ne zaman söyliyebileceğiz?» diye sordu.

Marco gerinip kollarını başının altına koydu. «Önce Helena'ya haber vermem gerek. Aramız pek iyi değildi. O-»

«Aptal mı?»

«Hayır. Orospu gibi davranmaz. Herşeyden çok kendisine dönük bir insan. Çok güzel ve... sıkıcı, sanırım, New York'ta veya L.A. de ona bir ev tutacağım - veya nerede isterse. Bir iki ay sürer.»

Lucky endişeyle baktı. «Bir iki ay mı? O kadar uzun bekliyemem.»

Marco gülmeye başladı. «Öyleyse bu gün daha sonra L.A. gider kendim söylerim. Hoşuna gitti mi?»

«Sen hoşuma gidiyorsun. Oh Tanrım. Hayatımda herkesten daha çok hoşuma gidiyorsun.»

Marco giyinip Lucky'nin yanından ayrılana dek aradan bir saat daha geçti. Konuşup, gülüştüler, ve bir çift aptal gibi sırıttılar.

Marco başını salladı. «İnanamıyorum. Günün birinde bunun başıma geleceğini biliyordum ama böyle olabileceğini düşünmemiştim.»

«Anlat bana - nasıl?» diye coşkuyla sordu.

«Yani - Tanrım, bilmiyorum. Kırk beş yaşındayım, ve çok değişik bir şey bulduğuma inanıyorum. Beni sittirici bir aptala çevirdin.»

Lucky erkeğe sarılıp, dudaklarından çılgın gibi öpmeye başladı. Marco kızı usulca itti. «Bu gün biraz çalışmam gerek. İşin başına dönmem gerek biliyor musun?»

Lucky sırıttı. «Sevgilim öyleyse niçin kıçını kaldırıp gitmiyorsun?»

Erkek odadan çıktıktan sonra Lucky yüzündeki gülümsemeyi ne yapsa silemedi. Telaşla beyaz pantolon ve ipek bir bluz

giydi. Mutlulukla ışıldayan gözlerinin üstüne renkli gözlükler taktı. Eğer aşk buysa, birisinin bunu şişelere doldurup satması gerekti - dünyanın servetini kazanırdı.

Patio restoranında sessizce oturan Dario, çatalıyla oynayıp, pastırmalı yumurta tabağını ileriye itip, Warris Charters ile karşılaşmasını düşündü. Diğer karşılaşmalardan çok daha değişik olduğu kesindi. Ömründe ona benzer kimseye rastlamamıştı.

Kendisini tanıştırdıktan sonra, «Sözünü ettiğiniz senaryo ne biçim şey?» diye sordu.

Warris öfkeyle yanlarından uzaklaşan Lucky'nin arkasından bakıyordu. «Kız kardeşinin orospu olduğunu biliyor musun?»

Dario güldü. «Benimle aynı fikirde olan birisiyle tanıştığıma memnun oldum.»

Bundan sonra çok iyi anlaştılar. Warris, babayla konuşabilmek için kızını kandıramadıysa oğlunun işe yarıyacağını düşündü. VUR ÖLDÜR'ün konusunu anlattı. Filmi yapma planlarını anlattı —tabi Gino isterse— ama önce para vermesi şarttı. «Senaryonun babanın eline geçmesini ayarlıyabilir misin? Ne yapmak istediğini öğrenebilir misin?»

Dario başını salladı. Gözlerini Warris'in yüzünden ayıramıyordu. Adamın yüzünde sefih, cinsel buruk ve sert bir ifade vardı... istediği bir şey...

Geceyi konuşarak geçirdiler. Sohbet ilerledikçe Warris'i daha ilginç buldu. Sonra, kederden sarkmış suratlı, uzun saçlı, yuvarlak kalçalı iki orospu sohbetlerini kesti. Warris'in Dario'ya olan ilgisi söndü. Kolunu kızlardan kısa boylusunun boynuna doladı. «Bu benim olsun, senin için sakıncası var mı?»

Keskin bir kıskançlık duygusu Dario'yu pençelerinin altına aldı. Warris anlamamıştı. Bilmiyordu...

Oralı olmadan «Tabii» diye yanıtladı. «Senaryoyu bana ne zaman vereceksin?»

«Yarın öğlene doğru ne dersin? Nerede olacaksın?»

«New York'a dönen uçakta.»

«Hemen dönüyor musun?»

«Burada sallanıp vakit geçirmem için sebep yok.»

Warris o anda Dario'nun ne olduğunu ve ne istediğini sezinledi. Bakışları karşılaştı. Warris anlamakta neden gecikti-

ğini düşündü. Kızın boynuna doladığı kolu yanına düştü ve «Tatlı toz ol. Bu gece işim var,» dedi.

Kadın yakınarak arkadaşını peşinden sürükledi ve yanlarından ayrıldı.

Warris baktı. «Bana söylemen gerekti.»

Dario içinde kabaran heyecanı hissediyordu. «Neden?»

«O zaman ikimiz de nerede durduğumuzu bilirdik.»

«Şimdi biliyor muyuz?»

Warris ağır ağır başını salladı.

Olayların gerisini anımsayan Dario gülümsedi. Tabağındaki yumurtaları biraz daha itekleyip, restoranın kapısına baktı. Lucky saat onda Patio restoranda kahvaltıda buluşalım demişti. Saat on buçuk olduğu halde görünürlerde yoktu. Tabii erkek kardeşiyle buluşacaktı. Ne önemi vardı?

Birdenbire parmaklarını şaklatıp, garson kızı çağırdı. Artık burada oyalanıp boşuna vakit geçirmiyecekti. Oturup onun buyruklarını bekleyen uşaklarından biri değildi. Hem Warris onlardan para dilenmesine gerek kalmadığını söylemişti. Kendi hakkı olan şeyleri elde etmenin başka yolları da vardı.

Garson kız hesabı getirdi. «İyi günler dilerim,» diyerek güldü.

Dario da gününü iyi geçirmeye niyetliydi. Warris kendisini bir süre Los Angeles'e davet etmişti. «Sen bana yardım et ben de sana yardım ederim,» demişti. Birlikte yüklü para kazanırız - senin paran Dario. Para onun olduğu kadar senin de. Büyük parsayı ele geçirecek bir yol bulmalıyız.»

Hızla restorandan çıktı. Saat on bir buçukta havaalanında Warris'le buluşacaktı. Geç kalmak istemiyordu.

Rudolpho Crown çöl yolunda süratle ilerleyen Mercedes limuzinin arka koltuğuna serilmişti. Yeni derinin kokusu midesini bulandırıyordu. Kusamıyordu bile, çünkü midesinde hiç bir şey kalmamıştı. Tüm içi boşalmıştı.

Ağzındaki pis safranın tadını giderecek bir bardak su - kahve - veya ne olursa olsun bir şey istiyordu. Her yanı sızlıyarak serildiği koltuğun üstünde dik oturmaya çabaladı, fakat şoförle arasında perdeyle kapalı cam bölme vardı.

Dudaklarından hafif bir inilti çıktı. Vücudundaki her kemik ağrıyıp, sızlıyordu. Fakat asıl kendisini endişelendiren ka-

sıklarındaki sürekli sızlamaydı. Rudolpho Crown her zaman kendisini güçlü bir yatak erkeği sanırdı. Eğer o bölgede sürekli bir derdi yoksa... düşünmeye bile dayanamıyordu...

Gözlerini kapatıp tekrar inledi. Başından geçenlere kim inanırdı? Kim inanırdı?

Kassari ikizleri! Çok iyi! Çok naziklerdi. Ofisine gelip, yatırımları için bol para vermek istedikleri mavalını okumuşlardı.

Kendisiyle birlikte hovardalığa çıkmışlardı. Vegas'a gelmişlerdi. Onüne beş tane karı çıkartıp istediğini seçebileceğini söylemişlerdi.

Evet istediğini seçmişti: Çok uzun bacaklı esmeri seçmişti. Ama karıya sokacak vakti bulamamıştı değil mi?

Kassari ikizleri! Şöhretlerine gölge düşürmemişlerdi. Kendisini ufak bir geziye çıkarmışlar ve sonunda ellerinden kurtulmak için yalvararak Magiriano'daki hisselerini onlara teslim etmişti. Evet, yalvararak, ağlıyarak, hayvan gibi garip sesler çıkararak ulumuştu.

Heriflerin elinde yasal kağıtların hepsi hazırdı. İmzasını kanıtlıyacak tanıklar da yanlarındaydı ama işkence altında imza ettiğine kimse tanık olmamıştı. Her şey olup bittikten sonra Mercedes'in içine tıkıp, salıvermişlerdi.

Salvatore umursamadan «Şoför seni Los Angeles'e götürecek» demişti. «Oradan New York uçağına binersin. Yalnız kimseye haber vermek yok. Eğer birisine telefon edecek olursan ayvayı yersin. Kendini ölmüş bil.»

Kendisini ne sanıyorlardı? Aptal mı?»

Tekrar inleyip, hayalarını avuçladı. Para! Bok canına! At yarışı sahalarında iş tutarken çok daha rahat yaşıyordu.

Otelin giriş kpısının önünde Enzio Bonnatti ve avenesi valizlerinin Lincoln Continental'e yüklenmesini bekliyorlardı.

Lucky de yanlarındaydı. «Keşke biraz daha kalabilseydiniz. Bir gece için bunca yolu tepip gelmeniz - çok komik.»

«Sen de benim yaşıma gelince kendin için neyin iyi olduğunu anlarsın. Benim için de en iyi yer sittirici yatağım - ağzımı bozduğum için özür dilerim.»

Lucky telaşla «Dün gece rahat etmediniz mi?» diye sordu.

Adam boğazından gelen kuru bir sesle güldü. «Tabii ettim. Niçin etmiyecekmişim? En sevdiğim yastık bile vardı - yatağı-

mın baş ucunda en sevdiğim iki şişe maden suyu - buzdolabında çikolata. Bunlardan hoşlandığımı nerden biliyorsun?»

Lucky güldü. «Öğrenmeyi iş edindim.»

Enzio eğilip kızın iki yanağından öptü. «Sen çok akıllı ve iyi bir kızsın.»

«Enzio ben artık küçük bir kız değilim.»

«Ya nesin yaşlı bir erkek mi? Benim için hep küçük bir kız kalacaksın. Fakat herşeyden önce bir Santangelo'sun - ve bu çok önemli. Gino kıçını kaldırıp gelince-»

Lucky telaşla adamın sözünü kesti. «Gelecek hafta New York'ta olacağım. Birlikte akşam yemeği yiyebilir miyiz?»

Enzio güldü. «Yiyebilir miyiz diye soruyor? Sormana gerek yok Lucky sen ailedensin.»

«Biliyorum.» Sevecenlikle yaşlı adama sarıldı. «Geldiğin için çok teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük.»

«Yaptığın işi gözlerimle görmek istedim.»

«Etkilendin mi?»

«Senin elinden hiç bir şey kurtulmaz. Bunun yanında diğer oteller virane gibi.» Lincoln'e bindi.

Lucky durup araba gözden kaybolana dek arkasından baktı. Sonra öğle vaktinin geçtiğini fark etti. Yapılacak çok iş vardı. Şimdiye dek, hiç bir şey yapmamıştı. Enzio gidene dek bir saat onun yanında oyalanmıştı. Yaşlı adam yola çıkmadan önce Marco gelip saygılarını sunmuştu. Ona bakarken, Lucky erkeği arzulamıştı. Onu öylesine seviyordu ki adeta canı acıyordu. Niçin aralarındaki ilişkiyi hiç kimseye söyliyemiyordu? Niçin otelin tepesine tırmanıp, mikrofonla Tanrının belası Vegas'a aşkını ilan edemiyordu?

Allah kahretsin Marco - koş hemen Helena'ya haber ver. Dünyaya ilan etmek istiyorum.

Gino duyunca ne düşünecekti. Craven Richmond yerine Marco ile kendisini evlendirseydi...

Marco, Enzio'ya sevgiyle veda ederken, Lucky'e göz kırpıp, «Ben Mirage'a gidiyorum. Patio'da saat ikide geç bir öğle yemeğine ne dersin?» diye sormuştu.

Herkesin önünde sesinin titrememesine çabalıyarak «Tabi» demişti. Fakat gözlerinden ışıl ışıl akan mutluluk kendisini ele veriyordu.

«Lucky». Skip elindeki zarfı sallıyarak üstüne doğru geli-

yordu. «Dün gece çekilen resimleri görmek istiyeceğini düşündüm. Az önce getirdiler.»

«Görmek isterdim Skip ama çok geç kaldım.»

«Oh». Düş kırıklığına uğradı. «Birlikte öğle yemeği yerken sana olup bitenleri anlatmak istiyordum. Bazı düşüncelerimden söz edecektim. Basının tepkisi-»

«Niçin bunları daktilo edip resimlerle birlikte odama göndermiyorsun? Kardeşimle olan randevuma iki saat geç kaldım. Ve bir sürü sorunun arasında en önemlisi bu.» Hızla lobiden içeri girip etrafına bakındı. Her taraf doluydu. Önce ne yapmalıydı? Dario'yu mu aramalıydı? Eğer iki saat beklediyse yirmi dakika daha beklese ölmezdi. Hemen Costa'yı görmesi gerekiyordu. Kendisinin görüşmek istediği bir sürü yeni memur vardı. Birkaç tane de acele yanıt vermesi gereken telefon.

Aslında ömrünün sonuna dek vaktini yatakta Marco ile geçirmekten başka dileği yoktu.

Mikrofonlar avazavaz «Bayan Santangelo... Bayan Santangelo telefona» diye bağırıyordu.

On taraftaki ana resepsiyon masasına gidip, telefonu açtı. «Evet?»

«Lucky Santangelo?»

«Kim arıyor?»

«Lucky. Ben yeni iş ortaklarından biriyim.»

«Ne?»

«Beni duydun.»

«Kimsin sen?»

«Sana haber vermek istedim.»

«Ne?» Hattın diğer ucunda kimse telefonu kapattı. Lucky öfkeyle almaçı yerine koydu. Ve şaşkına dönen katibi azarladı. «Santrala söyle önemli olmadıkça hiç bir telefonu bana bağlamasınlar. Ve tüm telefonlar önce ofise bağlansın.»

Katip hayranlıkla başını salladı. «Peki efendim.»

Salak. Telefon santralında Tanrının belası evde kalmış karı. «Bana Dario Santangelo'yu bulun.»

«Az önce gitti efendim.»

«Ne zaman?»

«Bir buçuk saat kadar önce.»

«Emin misin?»

«Hesabını ofise ben elimle yolladım.»

«Peki teşekkür ederim.» Eğer Dario beklemeye zahmet et-

mediyse bu onun sorunuydu. Onu New York'ta yakalayabilirdi.

Marco'yu düşünüp, ürperdi. Saat ikide tekrar birlikte olabilmeyi iple çekiyordu.

Kassari ikizleri başarılarını kocaman bir şişe şampanya ve paylaşmaya karşı çıkmıyan iki geçkince orospuyla kutladılar.

Kendileri kadınlarla eğlenirlerken, adamları da çalışıyorlardı. Rudolpho Crown'nın Magiriano'daki hisselerine el koymak onları tatmin etmemişti. Sendikanın diğer üyelerini de hisselerini satmaya zorlıyacaklardı. Onlara Rudolpho gibi parayı yem olarak kullanmaları gerekmiyecekti hepsi yatırdıkları parayı geri almayı bekliyeceklerdi.

Salvatore Kassari, yatağındaki kadının tombul kalçalarını sıktı. «Hoşuna gidiyor değil mi? Benim gibi bir erkekle düzüşmeye bayılıyorsun değil mi?»

Orospu görevi gereği «Evet» diye yanıtladı. «Çok esaslı bir erkeksin.»

Salvatore, yanındaki yatakta kardeşinin altında yatan kadına döndü. «Ya sen? Sen nasılsın?»

«Ohhhh, eveeeet, ikiniz de aşk makinası gibisiniz.»

Aşk makinası. Ağzı sulanarak baktı. Gece gündüz önlerine gelenle para için yatan bu orospular - iki lafı bir araya getirip konuşabiliyorlardı. Genellikle yattığı kadınlara para vermeyi aklından geçirmezdi. Fakat bugün başkaydı. Bugün orospuların çok yararları dokunmuştu...

Kapı çalındı. Dışardan bir ses «Oda servisi,» dedi.

«Gel,» diye bağırdı.

Kat garsonu elindeki anahtarla kapıyı açıp, yiyeceklerle dolu arabayı içeriye soktu. Odaya girince olduğu yerde kala kaldı.

Salvatore yatağının baş ucundan yirmi dolar alıp adama salladı. «Zararı yok. Bize aldırma. Hesabı getir imzalayayım.»

Garson meslek hayatında çok şey görmüştü - yirmi yıl katlar arasında servis yapınca insan çok şey görüyordu - fakat bunun gibi bir sahneye asla tanık olmamıştı. Pietro Kassari ve arkadaşı tuttukları işe devam ediyorlardı. Salvatore Kassari ve yanındaki kadın anadan doğma çıplak yatağın içinde yatıyorlardı.

Kat garsonu aşağıda mutfaktakilere olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Salvatore fiyakayla hesabı imzaladı. «Dostum saatin kaç?» Garson saatine baktı. «İkiyi on geçiyor efendim.»

Lucky bir sigara daha yakıp, «Marco geç kalmazdı. Saat iki demişti. Yirmi geçiyor,» dedi.

Costa şekerli çaydan birkaç yudum alıp dikkatle kızın yüzüne baktı. «Bu sabah Gino ile konuştum,» dedi.

Sanki adamın söylediklerini duymuyordu. İlgisizce «Oh öyle mi?» dedi.

«Günün birinde onun baban olduğu gerçeğini kabul etmek zorundasın. Elde ettiğin başarı onun sayesinde...

Dinlemiyordu. Dinlemek istemiyordu. Neden Costa mutlu gününü karartmak istiyordu? Niçin her dakika Gino'dan söz ediyordu?

Restoranın kapısında Boggie'nin heyecanla birisiyle konuştuğunu gördü. Costa'yı dinlememek için mahsustan gözlerini etrafta dolaştırıyordu. Boggie kapıdaki parkçı çocuklarından biriyle konuşuyordu. Parkçı çocuğun restoranda ne işi vardı? Buna son vermeliydi.

«Bir süre sonra,» diye Costa sözüne devam etti. «Gino geri dönecek ve sen...»

Boggie hızlı adımlarla kendisine doğru geliyordu. Adam panter gibi yürüyordu, emin - hızlı - ve yavaş adımlar atıyordu. Erkek yaklaştıkça, Lucky'nin vücudunu soğuk bir korku dalgası kapladı. Bir terslik vardı. Boggie yanına gelmeden ayağa kalktı. «Ne var?»

Adamın yüzü ifadesizdi. «Bilmiyorum. Birisini vurmuşlar. Lucky hemen yukarı çıkmanı istiyorum - şimdi.» Boggie çelik gibi parmaklarını koluna geçirmişti bile.

Onun elinden kurtulmak istedi. «Yukarıya çıkmıyorum. Kolumu bırakır mısın?»

Boggie sessizce Costa'ya baktı. Yaşlı adam başını salladı. Boggie kızın kolunu bıraktı.

Lucky öfkeden çılgına döndü. Boggie kimin emrinde çalıştığını sanıyordu. Kısaca «Haydi aşağıya inip neler olduğuna bakalım,» dedi.

Kızgın asfaltın üstünde yatan adamın bir şey görüp duyacak hali kalmamıştı. İnsan ölürken yaşamının şimşek gibi gözlerinin önünden geçtiğini söylerler. Hiç öyle değildi. Hiç de de-

gildi. Tüm vücudunu dayanılmaz bir acı sarmıştı. Otelin kapısından içeri girerken, vücuduna saplanan üç kurşunun verdiği göz karartan korkunç bir acı. Acı kendisini çılgın bir yolculuğa götürüyordu. Kısa bir yolculuğa. Az sonra herşey bitecekti. Boğularak nefes almaya çabaladı. Son nefesi. Ve giderken kadının ızdırapla çınlayan çığlıklarını duydu.

M...A...R...C...O Oh, h...aaaayır. OH TANRIM... Haaaayıırr... MA...R...C...O!..

ÜÇÜNCÜ KİTAP

PERŞEMBE, 14 TEMMUZ, 1977
NEW YORK

Lucky yorgunluktan bitkin beton basamakların sonuncusuna ulaştı. Saat sabahın yedisi olduğu halde, sıcak kenti kavurmaya başlamıştı. Kendisini çok pis hissediyor ve ümitsizce duş yapmaya gerek duyuyordu.

Merdivenler, bodrumdaki garaja ulaşıyordu. Garaja inince, bronz Mercedes spor arabasına doğru yürüdü. Büyük çantasını kaportanın üstüne koyup, içini araştırmaya başladı. Arandıkça öfkesi artıyordu. Tanrının belası anahtarları bulamıyordu.

Kızgınlıkla çantayı baş aşağı edince içindekiler yere döküldüler. Ne evinin ne de arabasının anahtarları vardı.

Birdenbire asansörde çantasının içinde ümitsizce çakmağını ararken, içindekileri boşalttığını anımsadı. Ebleh. Anahtarları çantaya koymayı unutmuştu. Herhalde şimdi asansörün içinde duruyorlardı.

Artık sabrı taşmıştı. «Allah kahretsin,» diyerek arabayı tekmeledi.

Tam o sırada garajdan içeri giren Steven duraksadı. «Ne oldu?»

«İnanır mısın? Anahtarlarımı asansörde unutmuşum.»

«Böyle aptalca bir şey nasıl yapabilirsin?»

Öfkeyle adamın taklidini yaptı. «Böyle aptalca bir şey nasıl yapabilirsin?» «Tabii mahsustan yaptım - beni evime götürmek zorunda kalasın diye. Yani - birlikte yeterince vakit geçirmedik değil mi?»

Steven içini çekti. «Oh haydi sus.»

Lucky yere boşalttığı şeyleri toplayıp çantasına doldurdu ve erkeğin peşine takılıp arabasına doğru yürüdü. İki yıl önceki bir Chevrolet'ydi.

Kapının kilitlerini açınca, Lucky ön koltuğa serildi. «Havalandırma aygıtını çalıştır,» diye buyurdu.

Steven onun söylediklerine kulak asmadan arabayı çalıştırıp, motorun ısınmasını bekledi.

«Havalandırma aygıtını aç,» diye isteğini yineledi.

«Hayır. Söylediğini yapabilmem için bu arabanın on dakika çalışması gerek.»

«Niçin?»

Sabırla «Yoksa tekler,» diye açıkladı.

«Peki neden yeni bir araba almıyorsun?»

«Bunu seviyorum. Senin için bir sakıncası yok değil mi?»

Konuşmadan arabayı yerin altındaki garajdan çıkardı.

Yollarda telaşla koşuşan kalabalık vardı. Steven nezaketle «Eviniz nerde?» diye sordu.

Lucky elini ağzına kapamaya gerek duymadan esnedi. Altmış birinci sokak ile Park caddesi arasında. Fakat beni oraya bırakmak işe yaramaz. Evimin anahtarları da yok. Hizmetçim saat ondan önce gelmiyor.»

«Kapıcıda bir anahtar vardı.»

Lucky başını salladı.

Steven dudaklarını büzdü. Artık canına tak etmişti. «Peki öyleyse seni nereye bırakayım?»

«Nerede oturuyorsun?»

«Niçin sordun?»

Paketinden sigara çıkartıp, öfkeyle arabanın çakmağını kurcaladı. «Tanrım! Ziyanı yok. Saat ona kadar senin evinde kalabilir miyim diye soracaktım - neyse ziyan yok. Seni sıkıntıya sokmak istemem.»

«Rahatsız olmam,» diye sıkıntıyla söylenirken, bir arkadaşının veya akrabasının evine neden gitmek istemediğini merak etti.

«Teşekkür ederim.» Arabanın çakmağı attı. Sigarasına bastırıp, dumanı derin derin içine çekti.

Steven hiç konuşmadan arabasını evine doğru sürdü. Trafik ışıkları çalışmıyordu. Arabalar sürünür gibi yavaş yavaş ilerliyorlardı.

Önünde yapacağı işleri düşündü. Bonnatti soruşturması doruğa ulaşıyordu. Adamın hayatını iki yıldır didik didik incelemişlerdi. Sokak çocuğu Enzio Bonnatti yıllar ilerledikçe, en büyük canilerden ve patronlardan biri olmuştu. Kadın ticareti, pornografi, kumar ve uyuşturucular gibi yasa dışı her olayda parmağı vardı. Tabii bunların yanısıra, cinayet, rüşvet ve zorbalıkta işlediği suçlar arasındaydı.

İnsanları konuşturmak kolay olmamıştı. Herkes korkuyor-

du. Fakat Bobby De Walt'ın sayesinde birkaç tanesi konuşmuştu. Bonnatti'yi yaşam boyu hapse tıktırabilecek birkaç anahtar tanık vardı. Steven tanıklarını güvence altına alıp, saklamıştı. Ve artık iş Bonnatti'yi itham eden belgeleri düzenleyip, aleyhinde dava açılmasına kalmıştı.

Elli sekiz ve Lexington Caddesindeki kahverengi tuğla evinin önünde Chevrolet'yi dikkatle park etti. Kırk yılda bir tam evinin önünde boş bir park yeri bulurdu - işte bugün de onlardan biriydi. Boşa geçen geceden sonra iyiye alametti.

Lucky tekrar esnedi. Keyifle gerinip, «Nerdeyse birbirimize komşuymuşuz» dedi. «Saat onda eve koşarak gidebilirim.»

Üç saat bu şımarık kadınla başbaşa ne yapacaktı? Niçin Bay İyilik Sever rolü kendi üstüne düşüyordu? Niçin ona gidip başka birisinin başına ekşimesini söyliyemiyordu?

Steven arabadan indi, kızın kapısını açıncaya kadar Lucky dışarı fırladı ve yine gerindi. «Karnım acıktı. Sen de aç mısın? Evde yiyecek bir şeyler var mı?»

Gerçekten kendisine kahvaltı hazırlamasını beklemiyordu değil mi? Kabaca «Eğer sen pişireceksen üç yumurta isterim,» dedi.

Steven'ın peşinden merdivenleri inerken «Ben yemek pişirmesini bilmem,» dedi.

«Yumurta pişirmesini de mi?»

Aldırmadan omuzlarını silkti. «Sanırım mutfakta kadınca becerilerim yok. Pişmemiş yiyeceklere bakar bakmaz-»

«Sus anlatma.»

Kahverengi tuğla ev dört daireye bölünmüştü. Steven bodrum katında oturuyordu. Carrie her zaman oğlunun evini güzel döşemesini isterdi ama Steven böyle, basit, ve sade, koyu tahta eski büyük masayı, deri koltukları ve kitaplarla dolu rafları seviyordu, en fazla para harcadığı eşyası - akıl almaz kuadrafonik müzik seti ve caz plak kolleksiyonuydu.

Lucky etrafına bakındı. Erkeğin evini böyle tahmin etmemişti. Fakat Steven hakkında hiç bir şey bilmiyordu. Gördüğü en yakışıklı erkek olduğu kesindi. Yalnız böylesine yakışıklı erkekler genellikle kibirli ve ukala olurlardı. Bu adam kendini beğenmiş de değildi. Gerçekten ne kadar yakışıklı olduğunun farkında bile değildi. Fakat bu gerçek kasıntı ve sıkıntı bir herif olmasını da değiştirmiyordu.

İçinde dayanılmaz bir arzu erkeği yatağa çekmesini fısıldı-

yordu. Yorganların altına girince bakalım onu biraz olsun heyecanlandırabilecek miydi?

Nerdeyse yüksek sesle gülecekti. Ne büyük değişiklik olurdu. Genellikle erkekler böyle şeyleri düşünürlerdi. Bekar barlarından içeriye girer girmez tüm erkekler arılar gibi üstüne üşüşüyorlardı. Yoldan çıkan bir karıyı hemen yakalamak istiyorlardı. Bekar barlarının isimsizliğinden hoşlanıyordu. İçeri girip ismini sormadan istediğini seçiyordu.

İsimsiz, cisimsiz olunca acı da duyulmuyordu.

«Otursana. Kahvenin suyunu kaynatacağım.»

«Ocak gazla mı elektrikle mi çalışıyor?»

«Gaz.»

«Şanslısın.»

«Evet.» Arkasını dönüp mutfağa gitti.

Lucky deri koltuğa oturup kendisini daha iyi hissetmiş olmayı diledi. Aklını meşgul eden birçok şey vardı. Çeşitli sorunlarla uğraşması gerekiyordu...

Bir an gözlerini kapadı. Gino geri geliyordu... her an dönebilirdi... bu gün yarın gelebilirdi...

Tekrar küçük bir kız olmak istemiyorum. Lütfen baba elimden her şeyi geri alma... Lütfen...

Telaşla gözlerini açtı. Tanrım. Ne oluyordu? Kimse - hiçkimse - elinden bir şey almıyordu.

Steven odaya döndü. Ceketini çıkartmış ve daha rahatlamıştı. «Çaydanlık ateşin üstünde. Duşa girip çıkana kadar sana bir plak çalayım da dinle.»

Lucky başını salladı. Göz kapakarı nerdeyse kapanacaktı. Nerdeyse kapanmak üzereydi...

Steven aceleyle plakları karıştırdı ve en sevdiği plağı çalmaya başladı. Hiç olmazsa kızın müzik zevki vardı. Eskilerden kalma bir plak seçmişti. Marvin Gaye. 'Whats Going On' artık klasikleşmişti. Plağı pikaba koyup, telaşla giysilerini çıkarmaya gitti. Ve enerji veren buz gibi suyun altına daldı.

Lucky uykusunda düş görürcesine kulağına Marvin Gaye'in 'Whats Going On' şarkıcısı çalındı. Tanrım! Marco. Seviştikleri gece. Birlikte geleceğe atılacaklarını düşündükleri gece pikapta Marvin Gaye çalıyordu. 'What Going On' tekrar tekrar çalmıştı... Durdurmasına fırsat kalmadan anılar sel gibi gözlerinin önüne üşüştü.

Marco! Kendi kendisine onu düşünmeyi yasaklamıştı. Aklı-

nın bir köşesinde asla ziyaret etmediği bir yerde kilitliydi. Ölmüştü... gitmişti...

Marco... Marco... Marco...

Kendi çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kızgın asfaltın üstünde yatan Marco'nun cesedi hâlâ gözlerinin önündeydi. Aldığı kurşun yaralarından oluk gibi akan kanları anımsıyordu. Marco'ya duyduğu aşktan kendisinden de oluk gibi kan akmıştı.

Ve etrafında toplanan insanlar sanki Las Vegas'ın günlük olaylarından birisini seyredercesine konuşup bakışıyorlardı. Garip giysiler içinde şişko kadınlar, küçük şımarık çocuklar ve polyester kostümlü kırmızı yüzlü adamlar toplanmış konuşuyorlardı.

İçlerinden biri fotoğraf makinasıyla resim çekiyordu. Sittirici makinasını ayarlamış, resim çekiyordu.

Hayvan gibi yerinden fırlayıp, adamın terli ellerinden makinayı kapıp yere çarpıp parçalamış ve çığlıklarla bağırmıştı. «Hergele... Hergele... Hergele...»

Boogie şaşkına dönen turiste saldıran Lucky'i zorla ayırmıştı. Lucky yere çöküp Marco'nun başını kucağına almıştı.

Erkeğin cesedinden kan oluk gibi akıyordu... Yavaş yavaş...

«Seni seviyorum, bebeğim... Seni seviyorum... Seni seviyorum.» Bu kelimeleri yeterince söylerse sanki adam ölmiyecekmiş gibi geliyordu... kendisini terketmiyecekmiş gibi geliyordu.

Costa kederle «Öldü Lucky,» dedi. «Öldü.»

«Sittir ol git,» diye çığlık çığlığa bağırdı. Yüzü bir keder maskesiydi. «Sittir ol git. İyileşecek... İyi olacak...»

Ambulans ve polis aynı anda geldiler.

«Onu hastahaneye götürmeliyiz,» diye bağırdı. «Lütfen çabuk olun. Her saniyesi sayılı.»

Ambulans görevlisi şefkatle koluna dokunup «Ölmüş bayan,» dedi.

Adamın elini öfkeyle silkeledi. «Sen nerden biliyorsun? Ona yardım bile etmedin.»

Lucky o sabah birlikte olduğu Marco'yu görüyordu. Adamın öldüğünün farkında değildi. Yüzünün yarısının uçtuğunu yalnız kemik kaldığını ve kanların aktığını görmüyordu. İçinde oturduğu kan gölünün farkında değildi.

Birkaç polisle birlikte yaşlı bir dedektif sahneye çıktı. Talimatlar vermeye ve etrafta toplanan kalabalığı dağıtmaya baş-

ladı. Tanıklarla sonra konuşacağını söyledi. «Bu kız kim?» diye sordu. «Onu maktülün yanından çekin ve ne olduğunu öğrenin.»

Genç bir polis dedektifin sözlerini yerine getirmek için öne fırladı. Lucky'i Marco'nun cesedinden ayırmak isteyince, kız polise öyle hızlı vurdu ki adam şaşkına dönüp yere düştü.

Sonra araya Boogie girdi. Sıska görünüşüne rağmen çelik gibi güçlüydü. Lucky'i Marco'nun cesedinden ayırıp, yarı kucaklayıp, yarı sürükliyerek otelin kapısından içeri soktu.

Lucky hayal meyal hatırlıyordu. Seçemediği yüzler, sesler, doktorlar ve kapkara bir boşluk. Daha önce bir kez ziyaret ettiği köşeye çekildi. Hiç kimsenin kendisini rahatsız etmediği köşeye çekildi. Hiç kimsenin kendisini rahatsız etmediği köşeye. Annesinin gidişini anımsıyordu. O zaman da aynı şeyler olmuştu...

Yirmi dört saat sonra gözlerini özel bir klinikte açtı ve sert sesle «Burası neresi? Niçin buraya geldim?» dedi.

Yanındaki iskemlede uyuklayan hemşire silkinerek kalktı. «Oh, Bayan Santangelo... Lütfen bir dakika bekleyin,» diyerek hızla odadan dışarı çıktı.

Telaşla yatağın içinde doğrulup, vücudunu kontol etti. Kaza geçirdiğini düşünüyordu. Düşüncelerini geriye çevirince, otelin açılış gecesindeki partiyi ve Magiriano'yu anımsadı... Enzio'yu, Costa'yı, Marco'yu, Warris Charters'i, Dario'yu ve salonlar dolusu yıldızları ve Tanrının belası tüm geceyi anımsıyordu... sonra hiç bir şey anımsıyamıyordu.

Beyaz gömlekli bir doktor telaşla odadan içeri girdi.

«Niçin buradayım?» diye sordu. «Kaza mı geçirdim?»

«Daha doğrusu travmatik bir kaza Bayan Santangelo. Uyuşturucu verildi. Bay Zennocotti az sonra burada olacak. Onun açıklaması daha iyi olur sanırım.»

Costa geldi. Ve açıkladı.

Şimdi, iki yıl sonra, Marvin Gaye ve What's Going On... Gerçeği ve gerçek acıyı anımsamasına izin vermişti.

Ağlamaya başladı. Hıçkırıklarla sarsılarak ağlıyordu. İntikam alması yeterli değildi. Sorunlarını çözecek, sıkıntılarını yok edecek Marco ölmüştü. Tüm gücüyle inanıp, dayandığı Marco yoktu. Birçok işi kendisi başarmıştı ama iki oteli kazasız belasız yönetebilecek tek kişi Marco'ydu.

Tabii, Enzio Bonnatti'nin fevkalade yardımları dokunmuş-

tu. Kendi eliyle Vegas'daki işleri yönetecek iki adam seçmişti. Lucky klinikten çıktığı zaman her iş tıkırında yürüyordu. Lucky buna sevindi. Kumar kentinde daha fazla kalmak istemiyordu. New York'a dönecekti. Enzio'ya teşekkür edip, bir süre işlerle meşgul olmasını rica etti.

Adam «Tabii» dedi. «Lucky istediğini yap. Adamların senin işlerini yürütürler. Anlaşma yapalım.» Ve kendisi şahsen Marco'nun katillerinin izlerini bulmayı iş edindi.

Cinayetten iki hafta sonra «Adamı yakaladık - kumar garazı olan salak bir herif. Hergeleyi yarın gazetede okursun.»

Lucky, Bay Mortimer Sauris'in otomobilinde yanarak öldüğünü okudu - gazeteler feci bir kaza diye yazıyorlardı. Enzio «Eşşeğolu eşşek yavaş yavaş öldü. Ağzımı bozduğum için özür dilerim,» dedi.

Enzio çok güçlüydü. Lucky, üzüntüyle, Kassari kardeşlerin Marco'nun ölümünden hemen sonra otele el koymak istemelerini anımsadı. Enzio bu işle meşgul olacağını söyledi. Birkaç hafta sonra Lucky'e «Rudolpho Crown, Kassari kardeşler ve sendikaya yatırım yapan diğer serserilerden korkma - hepsi dışarı atıldı. Elimde tüm otelin bizim olduğunu gösterir yazılı belge var,» dedi.

Lucky sevindi ama Vegas'a tekrar dönmeye asla niyeti yoktu. Marco'yu anımsıyacağı hiç bir yere gitmeye dayanamazdı.

Mirage'dan gelen paralar normal yoldan filitre ediliyordu. Krupyeler torbalar dolusu nakit parayı çeşitli kentlere götürüp, aklayıp paklayıp yasallaştırıyorlardı. Ve sonunda para yine Santangelo şirketlerinden birinin kasasına giriyordu. Magiriano'dan gelen paralar da aynı yoldan temizleniyordu. Günün birinde Enzio, Lucky'yi Long Island'daki konağına çağırdı. «Sana bir sürprizim var. Hepimize büyük kârlar sağlıyacak bir işe giriştim. Magiriano'dan senin hissene düşeni de bu işe yatırdım - bana güven Lucky.»

Lucky gülümsedi. «Sana güveniyorum.»

Costa haberi duyduğu an karşı çıktı. İş paraya gelince, doğal olarak adam herşeyden ve herkesden kuşkulanıyordu. Bazen Lucky çok sorumsuz oluyordu. Gino parasını kimseye emanet etmezdi. Enzio gibi sadık bir dostuna bile teslim etmezdi. Lucky basit bir doların bile gücünü ve önemini anlamıyacak kadar genç ve tecrübesizdi.

Lucky «Haydi oradan,» diye tartışmaya girdi. «Burada sö-

zünü ettiğimiz Enzio. Tanrı aşkına o benim babam gibi. Yani bana kazık atacağını mı söylemek istiyorsun?»

«Yirmi yıldır başarıyla para kazanan Mirage işini neden değiştirmek istediğini söylüyorum.»

«Bu başka iş. Yatırım. Hem şu anda para kazanmaya ihtiyacımız yok. Bırak Enzio bildiğini yapsın. İstediğimizi istediğimiz zaman alırız - sorun yaratma.»

Marvin Gaye. Şarkı söylüyordu. Odanın içi anılarla doluyordu. Aklında kilitli tuttuğu düşünceleri açıyorlardı.

Tanrım! Marco'yu seviyordu. Neden onu nasıl sevdiğini düşünmekten kendisini ala koymuştu?

Steven odadan içeri girdi. Sırtında soluk bir blucin ve gömlek vardı. Siyah kıvırcık saçları ıslak ve ayakları çıplaktı. «Çaydanlığa baktın mı?» Sonra dikkatle Lucky'nin yüzüne bakıp sözlerine ekledi. «Kendini iyi hissetmiyor musun?»

Lucky ağlamayı kesmiş ve kendisini çok sakin hissediyordu. Sanki omuzlarının üstünden ağır bir yük kalkmıştı. «Tabii iyiyim.» Gözlerinin altını uğuşturup, akan rimellerini sildi. «Şarkılardan biri uzun süredir içimde sakladığım bazı anılarımı hatırlattı.»

«Özür dilerim. Eğer bilseydim, ben-»

«Bok,» diye tiz sesle güldü «Bilemezdin değil mi? Allah kahretsin neden bu kadar nazik olmak gereğini duyuyorsun?»

Steven tam kızın göründüğü kadar kötü olmadığını düşünürken, yine beynine balyoz yemiş gibi oldu. Bir an şaşkın küçük bir kız gibiydi. Fakat ağzını açınca sokak kadınları gibi konuşuyordu. Şımarık bir New York'lu. Buz gibi sesle «Hiç olmazsa kalkıp kahve pişireceğini sanıyordum,» dedi.

«Ben burada konuğum.»

Steven dayanamadı. «Evet davetsiz konuk.»

Çok çabuk alınan Lucky koltuktan ayağa fırladı. «Eğer seni rahatsız ediyorsam...» diye söze başladı.

Steven onun sözlerine aldırmadı. Mutfağa gitti. Çaydanlıktaki su kaynamış nerdeyse tükenmek üzereydi. «Sütlü mü? Sütsüz mü? Şeker ister misin?» diye seslendi.

«Sütsüz. Şeker koyma. Banyonu kullanabilir miyim?»

Hayır kullanamazdı. «Tabii tam karşıda.»

Lucky banyoyu buldu. Darma dağınıktı. Islak havlular yerlere atılmış, lavabonun içine saçlar dökülmüştü. Banyonun kenarında jiletler, deodorantlar ve ağız kokusu gidericiler, diş

macunları ve diş fırçalarının arasına karışmıştı. Bunları gören Lucky keyifle güldü. Demek adam göründüğü kadar Bay Mükemmel değildi.

Banyonun kapısını kapatıp, adamın ilaç dolabını karıştırdı. Ve sonra duş yapmaya karar verdi. Niçin yapmıyacaktı? Banyoyu kullanabileceğini söylemişti değil mi?

Steven mutfakta, sıcak kahvesini yudumladı ve telefonu eline aldı. Carrie ve Aileen'i aramak için vakit çok erkendi. Fakat Bobby'e her an telefon edebilirdi.

Bobby «Hey adam neler oluyor?» diye yakındı. «Bütün gece seni aradım.»

«İnanır mısın Jerry'nin ofisindeki binanın asansöründe kaldım.»

«Evet, inanırım. Tüm kent çılgına döndü. Aileen'i arayıp iyi olduğunu haber ver. Saat başı telefon ediyor.»

«İyi mi?»

«Tabii. Elektrikler kesildiği zaman evdeymiş - zaten oradan başka nerde olabilir. Adam sokaklar vahşi ormanlar gibi.»

«Evet. Bak Bobby şimdi kapıdan içeri girdim. Saat on buçukta buluşalım. O zaman konuşuruz.»

Bobby endişeyle «Bugün işe başlıyor muyuz?» diye sordu.

«Elimizde iyi bir fırsat var. Eğer bugün olmazsa yarın.»

«Pis herifi mıhlamayı dört gözle bekliyorum. Kulağına kar suyu kaçıp, kentten tüyecek diye karabasanlar görüyorum.»

Steven kapıdan yana baktı. «Bonnatti asla tüymez. Avukatlarının yıllardır yaptıkları gibi kendisini hemen kurtaracaklarını düşünür. Bobby onu elimize geçirdik endişe etme.»

«Evet, biliyorum, biliyorum. Yalnız sinirlerim bozuk o kadar.»

«Sinirlenme. On buçukta görüşürüz.» Almaçı yerine bırakıp, kahvesini içti. Midesi guruldayınca acıktığını hissetti. Allah kahretsin Lucky'e kahvaltı hazırlamıyacaktı. Onun için kendisi de aç kalmaya razıydı.

Ha sahi o neredeydi? Banyoda yeterince kalmıştı. Düşünecek birçok işi vardı ama kızın evinde bulunması dengesini bozuyordu. Saatine baktı. Yedi buçuktu. Zaman ağır ağır ilerliyordu. Banyonun kapısına gidip çaldı. «İçerde ne yapıyorsun?» diye seslendi.

Lucky «Duş yapıyorum,» diye seslendi. «Gelip benimle yıkanmak ister misin?»

Steven telaşla banyonun kapısının önünden uzaklaştı. Çok ağzı bozuk bir kadındı. Blöfünü görüp, banyodan içeri girse kızın yüzünün ne şekil alacağını düşündü.

Ne yapacağını biliyordu. Lucky blöf yapacak kızlardan değildi. Bir şey söyledi mi yapardı. Kısa beraberliklerinde onu bu kadarcık tanıyabilmişti.

Yatak odasına girip transistörlü radyoyu açıp haberleri dinledi. «Durum çok feci. Üç bine yakın insan yağmacılıktan tutuklandı. Kundakçılara gün doğdu. Kentin bazı kesimlerinde yangınların alevleri öylesine parlak ki elektrik kesintisi kimseyi etkilemiyor. Manhattan'da...»

Ilık suyun içinde yatan Lucky kendi kendisine güldü. Kendisini çok iyi ve canlı hissediyordu. Sonunda Marco'yu düşünüp anımsaması kendisini fazla üzmemişti. Aslında ağlamaya başlayınca, çok rahatlamıştı. Artık başka bir insanı sevip, düşünebileceğini kanıtlamıştı. İki yıldır, tekrar görmek istemediği yakışıklı adamlarla birer gecelik maceralara atılmıştı. Kimseyle sürekli ilişki kurmamıştı. Marco böyle davranmasını istemezdi - bunu biliyordu.

Gelecek hakkında planlar yapıp düşünüyordu. Gino kente dönmeden eyleme geçmeliydi. Enzio, Magiriano'nun yönetimini üstlenmişti fakat otel kendisine aitti - artık dizginleri eline alma zamanı gelmişti. Yoksa Ulu baba gelip... elindekileri alırdı... ve kendisine de yine küçük bir kız muamelesi yaparlardı. Salak duygusal kadın!

Costa haklıydı. Oteli elinden bırakmamalıydı. Fakat bu büyük bir sorun değildi. Enzio anlardı. Artık paralarını geri almanın zamanı gelmişti. Costa hesapları inceliyordu... fakat yasal rakkamlar öykünün bir kısmını anlatıyordu. Costa'nın tutucu titizliğiyle incelediği hesaplara göre, Bonnatti'nin kendilerine bir milyon dolardan fazla borcu vardı. Ve Lucky adına yaptığı yatırım da söylediği kadar iyi para getiriyorsa, bir milyon iki katına çıkabilirdi. Eh sırt üstü yatıp hiç bir şey yapmadan havadan para kazanmak da fena değildi.

Lucky geçen iki yıl içinde tüm enerjisini şimdi Amerika'nın bir numaralı makyaj levazımatı imal eden Özgür Makyaj Firmasına vermişti. Güçlü zengin iş kadını rolü oynamaktan zevk alıyordu. Ve kozmetik endüstrisinde fenomen yaratmıştı. Artık Vegas'a dönmeye hazırdı.

Banyonun içindeki su soğuyordu. Suyun içinden çıktı. Küçük bir köpek gibi ıslak kıvırcık saçlarını silkeledi.

Banyoda Steven'ın kullandığı ıslak havludan başka kurulanacak bir şey yoktu. Lucky kapıyı açıp, başını dışarıya çıkarttı. «Hey» diye bağırdı. «Burda temiz bir havlu bulmak için senin koynuna girmem mi gerek?»

Steven kızarmış tereyağlı ekmekler, ve domuz pastırmalı yumurta hazırlamıştı.

Havluyu dikkatsizce vücuduna saran Lucky aç kurt gibi yiyeceklere saldırıyordu. Beğeniyle «Çok iyi ahçısın,» dedi. «Eğer iş istersen-»

«Ne gibi? Senin uşağın mı olacağım?»

«Vay be! Gerçekten çok kasıntısın. Hep böyle gergin misin?»

Erkeğin yüzüne bakıyordu. Gördüklerinden hoşlandı. Steven'la gereğinden fazla konuştuğunun farkındaydı. Genellikle bir gecelik maceralarında erkeklerle pek konuşmazdı. Bununla ilişki kursa ne olurdu? Eğer oyuna varsa Lucky de vardı.

Steven kızın kendisine baktığını fark edince, başını eğip yumurtasını atıştırdı.

Lucky «Hiç kimse sana-» diye söze başladı.

Telefonun zili sözlerini kesti.

Steven telefonu açıp kısaca «Evet?» dedi.

Lucky onun telefonda konuşmasını dinliyordu - Verdiği yanıtlara bakılırsa sevgilisiyle konuşuyordu. Derisinin rengi çok güzeldi - pürüzsüz ve sütlü çikolataydı. Sanki altı hafta sırt üstü güneş altında yatmış gibi. Saçları kendi saçlarından daha siyahtı. Sık kömür gibi siyah bukleler parlıyordu. Gözleri hafifçe çekikti, kedi gözü gibiydi cam gibi yem yeşil, manalı ve şehvetliydi. Atalarının kimler olduğunu merak etti. Kesinlikle yüzde yüz zenci değildi.

Steven telefonun ağzını kapattı. «Niçin gidip giyinmiyorsun?» diye tısladı.

Lucky başını salladı ama yerinden kımıldamadı. Eğer kirli giysilerini sırtına geçireceğini sanıyorsa yanılıyordu. Telefonu kapatınca, onun giysilerinden ödünç istiyecekti.

Öfkeyle Lucky'nin yüzüne baktı. «Hayir radyo çaliyor,» dedi ve telefonu kapattı.

«Konuşmamı dinlemediğin için teşekkür ederim.»

Lucky gözlerini iri iri açtı. «Niçin bana çıkmamı söylemedin?»

«Avaz avaza bağırmaya gerek olmadığını düşündüm.»

«Zaten giyinemem. Giysilerim kokuyor. Belki bana bir şeyler ödünç verebilirsin. Ve böylece yaşamından çekip giderim. Burada istenmediğimi biliyorum - evimin kapısının önünde oturabilirim.»

Davranışlarını önceden belirlemek kolaydı. Olumsuz bir şey söyler söylemez hemen nazikleşiyordu.

«Burda kalabileceğini söyledim.»

«Fakat seni rahatsız etmek istemiyorum.»

Steven derin derin içini çekti. «Rahatsız etmiyorsun.»

«İyi.» Lucky ayağa kalktı. Havlu çıplak vücudunu ancak örtüyordu. Steven kıza baktığını fark edince başını sallayıp gözlerini başka yana çevirdi.

Erkegin bakışlarını görmemezlikten gelen Lucky masumca, «Gidip dolabına bakalım mı?» dedi.

«Sana uyacak bir şey yok-»

«Tanrı aşkına senden kostüm istemiyorum. Eski bir gömlek ve cin paçalarını sıvar, düşmemesi için belini kemerle bağlarım. Aslında şu sırtındaki gömlek çok işime yarar.» Lucky sırıttı. «Şimdi sırtındaki gömleğini alıyorum.»

Steven da güldü. Kızda şeytan tüyü vardı... Üstüne bir şeyler giymesini istiyordu. Küçücük havlunun içindeki çıplak vücudunu düşününce, azıyordu... Tanrım neler düşünüyordu? Sonunda Aileen kendisiyle yatmayı razı olduğundan beri başka hiç bir kadına dönüp bakmamıştı. Eğer bir kadınla uyumlu ilişki kurulursa başkalarına bakmaya gerek yoktu...

Şimdi yatak odasına girmişlerdi. Yıkanıp çekmiş bir blucin ve beline bağlıyabileceği ip kemer buldu.

Küçük yatak odasının panjurları kapalıydı. Oda boğucu sıcaktı. Hava gergindi.

«Gömleğini bana ver banyoda giyinirim.»

Dolabın içinde sırtındakine benzer bir çok gömlek olduğunu bildiği halde düğmelerini açmaya başladı. Lucky gömleği almak için erkeğe yaklaştı. Ve hiç bir kelime konuşmadan öpüşmeye başladılar. Önce çekinerek - sonra ikisi de bunun doğal bir davranış olduğunu fark edince, şehvetle öpüştüler.

Steven, Aileen'i ve herşeyi unuttu. Siyah opal gözlü bu

vahşi güzel kadına karşı içinde dayanılmaz bir arzu hissediyordu. Yavaş yavaş kadını yatağa doğru itti.

Lucky kendisini gerçek değilmiş gibi bulutların üstünde uçuyor gibi hissediyordu. Kısa zamanda çok şeyler olmuştu. Marco'nun anıları... ve şimdi bu... Steven'ın bir gecelik macera olmıyacağını sezinliyordu.

İstiyerek yatağın ustüne uzandı ve havluyu üstünden çekti. Steven pantolonunun fermuarını açmaya uğraşıyordu. Lucky yardım etmek için uzandı.

Telefon çaldı.

Sanki odanın içine uğursuz bir düşman girmişti. Steven donup kaldı.

Lucky «Açma» diye fısıldadı.

«Olmaz.» Uzanıp almacı aldı. Boğuk sesle «Kim o?» diye sordu.

Giyinip kuşanan Aileen Birleşmiş Milletler binasına doğru yürüyecekti. «Steven? İşin mi var? Sana uğrayıp kahvaltı hazırlamayı düşündüm. Başından geçenlerden sonra karnın zil çalıyordur.»

Suçluluk duygusu dev bir dalga gibi Steven'ı sardı. Ne yapıyordu? Telaşla yataktan fırladı. «Karnım aç değil. Gözden geçirilmesi gereken raporlar var.»

«İyi misin?»

Aileen Steven'ı çok iyi tanıyordu. Çok iyi. «Tabii. Sadece yorgunum ve fazla çalıştım.»

«Öyleyse sana iyi bir kahvaltı hazırlıyacağım. Markete uğrarım yarım saat sonra oradayım.» Steven'ın karşı koymasına fırsat vermeden telefonu kapattı.

Lucky aralarındaki büyünün bozulduğunu hissetti. Yatağın içinde yüzü koyun döndü. «Sevgilin mi?»

«Nişanlım.»

«İnsanların hâlâ böyle şeyler yaptıklarını bilmiyordum.»

«Neler?»

«Nişanlanma falan filan.»

Steven pantolonunun fermuarını çekip dolabın önüne yeni bir gömlek seçmeye gitti. «Buraya geliyor,» dedi.

«Duydum.»

«Çok üzgünüm.»

«Öyle mi?» Gerçekten üzülüp üzülmediğini yoksa nezaket-

ten mi söylediğini merak etti. Tanrının belası telefon neden çalmıştı. Çarşama sarınıp yataktan kalktı. «Giyinip yola düşsem iyi olacak. Seni mahcup etmek istemem.»

«Hey Lucky» Kızın yanına gidip omuzlarından tuttu. Ve gözlerinin içine baktı. «Neler olduğunu anlıyamıyorum. Bir şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama seni tekrar görmek istiyorum. Görebilir miyim?»

«Bir şey isteyen erkeklerden nefret ederim.» Ödünç aldığı giysileri kapıp banyoya gitti, kapıyı çarparak kapattı.

Steven kaşlarını çattı. Özel yaşantısını karıştırmak istemiyordu ama onu tekrar göreceğini biliyordu. Yarım kalmış bir işti. Ve tüm yaşamı boyunca Steven hiç bir işi yarım bırakmamıştı.

Mutfağa gidip, iki fincan koyu kahve doldurdu. Lucky sırıtarak banyodan çıktı. «Beğendin mi?»

«Beğendim.»

«Yeni bir moda yaratabilir miyim?»

«Niçin yaratmıyacaksın?»

«Belki piyasaya sürerim. Şalvar Modası adını takarım.»

Ciddiyetle kızın yüzüne bakıyordu. Onun içinden geçenleri okumaya çalışıyordu. Bu umursamaz maskesinin altında neler hissettiğini merak ediyordu. «Al». Fincanı Lucky'nin eline tutuşturdu. «Kahve yaptım.»

«Hayır teşekkür ederim. Hemen gitmem gerek. Danimarka çörekleriyle randevum var. Eve gidene dek herhalde bir kilo alırım.» Gucci çantasını aldı. «Eski giysilerimi çantama tıkıp, hayatından çıkayım. Çok... ilginçti.»

Steven içinden gelen dürtüyle «Telefon numaran kaç?» diye sordu.

Niçin?»

«Çünkü seni tekrar görmek istiyorum.»

Lucky güldü. «Giysilerini geri yollamam diye korkuyorsun?»

«Telefon numaranı istiyorum,» diye tekrarladı.

Lucky şaşırarak yüzüne baktı. «Bende senin numaran var - Telefon ederim. Eğer kadın yanıt verirse hiç konuşmadan kapatacağıma söz veriyorum.»

«Beni aramanı istiyorum.» Sözlerini kesip anlamlı şekilde kızın yüzüne baktı. «Gerçekten istiyorum.»

Usulca «Biliyorum» diye mırıldandı. «Bunca zaman beraber olduktan sonra bana nasıl karşı koyabilirsin?»

Lucky evinden içeri girdiği zaman telefon çalıyordu. Özgür Makyaj Firmasının imalat yerlerinden birinde sorunlar çıkmıştı. Acil jeneratörlerinden biri bozulmuş ve panik başlamıştı. Yönetici müdürlerden birisi gelip kendisini alıp fabrikaya götürene dek duş yapıp giysilerini giymeye ancak fırsat bulmuştu.

Dinlenmek istiyordu. Enzio'ya telefon etmeliydi. Uyumalıydı. Fakat eve ancak saat beşte döndü. Yorgunluktan ölüyordu - öylesine yorulmuştuki hiç bir şey yapmadan yatağın üstüne yuvarlanıp derin bir uykuya daldı. Düşünde Marco'yu görmesi hoşuna gitti. Steven'ı görmesi ise aklını karıştırdı. Ve Gino'yu görünce kalbi çarparak uyandı. Gino geri dönüyordu. Dizginleri eline alıyordu. Tanrım hiç vakit kaybetmeden Vegas'a gitmeliydi.

Saatine baktı. Daha yedi olmamıştı. Sırtına hemen bol pamuklu bir giysi taktı. Kendisine buzlu çay yapıp, Enzio'ya telefon etti.

Aksi sesli hizmetçi «Evde yok. Gece geç vakte kadar dönmiyecek» diye yanıtladı.

Costa'yı aradı fakat bulamadı. Steven'a telefon edip etmemekte kararsızdı. Sonra daha çok erken olduğuna karar verdi. Neye erkendi? Hafifçe ürperip sırıttı. Steven başkaydı. Steven özeldi. Elinden kaçırmak istemiyordu.

Telefon çalınca Enzio'nun aradığını ümit ederek hemen açtı. Fakat Boogie arıyordu. Eski gorili, şoförü, sevgili sessiz Bogie, Las Vegas ve kanlı anılar koktuğundan Lucky gelmesine karşı koymuştu. Vegas'da Lucky'nin paraca desteklediği özel limo servisini kurmuştu. Çok seyrek görüşüyorlad: ama dost kalmışlardı.

«Hey Boog. Nasılsın? Ne var ne yok?»

Dışardan para makinalarının gürültüleri akseden telefon klübesinde zorlukla konuşuyordu. «Lucky seninle konuşmam gerek.»

«Tam zamanında aradın. Ben de sana telefon edecektim. Vegas'a geliyorum - belki yarın - uçağı karşılamanı istiyorum.»

«Buraya mı geliyorsun?» Sesinde hoşnutsuzluk seziliyordu.

«Evet. Aradan çok uzun zaman geçti. Artık geliyorum.»

«Gelme.»

«Ne?»

«Ben şimdi havaalanına gidiyorum. Bilmen gereken bazı şeyler var. Ben de şimdi öğrendim-»

Sesinin tonunda saldırganlık seziliyordu. «Neler?»

«Lucky... Çok zor inanacağını biliyorum ama Enzio Bonnatti senin düşündüğün gibi iyi bir dost değil.»

«Boogie neler söylüyorsun? Kafayı mu buldun? Neler söylediğinin farkında mısın?»

«Evet farkındayım.» Anlamlı şekilde sustu. «Sen de farkında ol. Marco'yu vuran Mortimer Sauris değilmiş - hiç yolu yok değilmiş. Bonnatti yanlış adamı yakmış. Ve bu daha başlangıç.»

Birdenbire tüm vücudundan aşağı sanki buz gibi sular indi. «Ne?»

«Yakında görüşürüz - telefonda fazla anlatamam. Hangi taşı kaldırsan altından bir solucan çıkıyor ve hepsi de pis kokuyorlar. Karşılıklı konuşana dek hiç kimseye bir şey söyleme. Anladın mı? Hiç kimseye bir şey söyleme.»

«Anladım. Bana uçuş numaranı telle.» Dalgınlıkla telefonu kapattı.

Marco... Marco... bebeğim onların canına okuyacağım. Her kimse onu kendi ellerimle geberteceğim. Sana söz veriyorum.

PERŞEMBE, 14 TEMMUZ, 1977
NEW YORK

Ulusal Vergi Dairesine ödenen altı milyon dolar Gino Santangelo'ya Amerika'ya dönme hakkını kazandırdı. Herşey yasal yoldan düzenlendi. Ve böyle olması gerekiyordu. Bu hakkı elde etmek için uzun süre uğraşmışlardı. Görüşmeler ebediyen sürecekti. Gino milletlerarası telefon konuşmalarında Costa'ya avaz avaz bağırarak «Neye mal olacağı umrumda değil. Parayı öde. Hergelelere parayı öde geri dönebileyim,» diye bağırıyordu. Pahalıya mal oldu. Fakat parayı ödemek sorun değildi. Ne de olsa su gibi akıyordu... ve akmaya devam ediyordu.

Şimdi Gino geri dönmüştü. Costa onu Peirre'deki dairesinde bekliyordu. İki eski arkadaş sevgiyle kucaklaştılar.

Gino «Seni gördüğüme sevindim - serseri,» diye bağırdı. «Bakıyorum biraz saçların dökülmüş. Fakat yine fena sayılmazsın.»

Costa güldü. «Ya sen. Sen hiç değişmemişsin. Hiç yaşlanmamışsın.»

«Dostum niçin yaşlanacağım? Öbür tarafa giderken, dişlerimi, saçlarımı - herşeyimi birlikte götürmeye niyetliyim. Niçin dünya yüzünde bırakacağım?»

Costa başını salladı. Gino gerçekten değişmemişti. Eskisi gibiydi. Güneş yanığı esmer, teni, sık siyah saçları, vardı. Göbek bile salmamıştı. Costa farkına varmadan kendi göbeğini içeri çekti.

Gino «Yemek yemek istiyorum,» dedi. «Oda servisine bir şeyler ısmarla. Ben içerde üstüme rahat bir şeyler geçireyim.» Yatak odasına doğru yürüdü. Şöyle büyük sulu amerikan büfteği ve yanında bol kızarmış patates istiyorum. Bir şişe kırmızı şarapta ısmarla - biraz sonra dönerim.»

Costa başını sallayıp, telefona uzandı. Gino da yatak odasına girdi. Güzeldi. Fakat ev kadar rahat değildi. Artık geri döndükten sonra bir evde yaşamak istiyordu. Bundan böyle

otellerde yaşamıyacak kadar yaşlanmıştı. Arkadaşı Costa'yı düşündü. Yaşlanmadığını söylemişti ama Costa hiç de iyi gözükmüyordu. Yaşından daha fazla gösteriyordu. Teni grileşmiş, gözleri sulanmış ve yorgundu. Gino tüm işlerini onun omuzlarına yükleyip gitmişti. Belki de adama fazla yüklenmişti. Yedi yılık sürgün yaşamında Gino mahsustan Amerika'da olup bitenlere karışmamıştı. İstediği gibi kontrol edemiyecegi olaylara karışmak istememişti. Costa'ya «Her şeyi sen idare et, eğer bir şeye gereksinme duyarsan Enzio'ya baş vur» demişti. Para akmaya devam ettiği sürece hiç bir şeyden şikayeti yoktu. Her hafta başka bir kurye, İsviçre'deki banka hesabına para yatırıyordu - ve işler tıkırında gidiyordu. Sonra Marco vurulunca para eski düzende gelmemeye başlamıştı. İşte en kötü günleri o zaman yaşamaya başlamıştı. Yabancı bir ülkede yaşamak zorundaydı. Hiç bir şey yapacak gücü yoktu. Çaresiz bir öfke ve hırsla kıvranıyordu. Marco'yu oğlu gibi seviyordu - oğlu gibi - onun ölümünün intikamını alamıyordu. Hemen Enzio'ya haber salmıştı. İntikam alınmasını istiyordu. Ve hiç vakit kaybetmeden intikam alınmalıydı. Birkaç gün içinde öcün alındığı haberi geldi. Ve para yine akmaya başladı. Gino kendisini Bonnatti'ye karşı borçlu hissediyordu.

Tabii Lucky hakkındaki söylentiler İsrail'e dek ulaşıyordu. Kızının işin bir bölümünü eline geçirdiğini duymuştu. Fakat nerelere dek el attığını bilmiyordu.

Sırtındaki siyah giysisini çıkartıp kaşmir süveter ve rahat bir pantolon giydi. İşler hakkında bilgi edinmek istiyordu. Yine mücadeleye başlıyacaktı.

Sal, uyuyan Dario Santangelo'ya baktı. Açık sarı saçları ve muntazam hatlarıyla gerçekten güzel bir çocuktu. Güzel ve değerli bir maldı. Kucağına atılan bu fırsatı neden değerlendirmiyecekti?

Oğlana içirdiği iki turkuaz kapsülden beri deli gibi çalışıyordu - çocuk içtiği ilaçların etkisiyle on iki saat garanti uyuyacaktı. Önce evin içindeki esmer oğlanın cesedini un çuvalı gibi sırtına vurup servis merdivenlerinden aşağıya indirmişti. Yeraltındaki garajda duran eski Chevrolet arabasına tıkıp üstüne bir battaniye örtmüştü. Elektrik kısıntısı işlerini kolaylaştırıyordu. Çünkü herkes kendi işiyle meşguldü. Arabasını on beş

blok öteye sürüp, cesedi karanlık çıkmaz bir sokağa attı. Sonra Dario'nun evine dönüp, ortadaki cinayet izlerini yok edip, oğlanı sırtına vurup götürdü.

Sal iki erkek kadar güçlüydü. Dario'yu arabasının arka koltuğuna yatırdığı zaman nefes nefese kaldı. Queens'e doğru yol alırken, keyfinden şarkılar mırıldanıyordu.

Ruth yatmamış kendisini bekliyordu. Eski revü yıldızı, ve eski orospu muhteşem Ruh yüzüne kezzap atıldığından beri kimse dönüp ona bakmıyordu. Sal cıvardayken erkeklere kimin ihtiyacı vardı?

Ruth endişeyle «Her şey yolunda mı tatlım?» diye sordu.

«Lokum gibi.» Sal eğilip kadının yaralı yüzünü öptü. «Bir konuğumuz var. Sen yatağı hazırlarken ben sana çevireceğimiz numarayı anlatacağım.»

Ruth kendisine söylenenleri yerine getirdi. İki kadın Dario'yu soyup, yatağa yatırdılar. Ruth fısıldadı. «Kim bu?»

Sal uyuyan çocuğa baktı. «Eğer kozumu iyi oynarsam, bizim Arizona'daki evimizin bileti. Yoksa onu ortadan kaldıracağız.»

Sonunda Elliott Berkely ofisine gitti. Evden çıkmadan önce «Birkaç hafta tatil fikrini ciddiyetle düşünmeni istiyorum,» dedi.

Carrie neşesizdi. «Peki, düşünürüm,» dedi.

Hayır. Olamaz. Bana şantaj yapanın kim olduğunu öğrenmeden bir yere gidemem. Durumu anlayıncaya dek bir yere gidemem.

Bütün gün evde huzursuzca, gerginlik içinde dolaştı. Telefonun her çalışında yüreği hop ediyordu.

Steven'la telefonda kısa konuşmuş bir gece önce başından geçen olaylardan hiç söz etmemişti.

Oğlu isteksiz konuştuğunu anlayınca «Yarın seni ararım. Biliyor musun, sana güzel haberlerim var. Soruşturma yaptığım iş sonuçlanmak üzere,» dedi.

«Mmmmm, çok iyi. Yarın görüşürüz.» Telaşla telefonu kapattı. Telefonu meşgul etmek istemiyordu. Kapatır kapatmaz hemen yine çaldı.

«Elektrik şarjı ister misin?» diye bir ses sordu.

«Oh, Jerry. Ne istiyorsun?»

«Ne mi istiyorum? Ne biçim merhaba? Be...»

Jerry isteklerini sıralarken, Carrie dinlemiyordu. Sevgili tatlı Jerry. Tatlı şeker Jerry. Carrie'yi çok seviyordu.

«Jerry bugün çok işim var,» diyerek adamın sözünü kesti. «Seni sonra arayabilirmiyim.»

«Ne zaman?»

«Hemen.»

«Söz mü?»

«Evet.»

Jerry bir aşık kadar tahakküm ediyordu. Carrie'ye bir prensesmiş gibi davranıyordu. Aralarındaki yaş farkını umursamıyordu.

Saat beşte telefon yine çaldı. Bir klübeden ediliyordu. Carrie'nin yüreği ağzına geldi. «Ben Carrie Berkely, kim arıyor?» diye sordu.

Aynı ses «Yarın. Öğle üzeri saat tam on ikide aynı yerde,» diye mırıldandı.

«Durun bir dakika-» diye söze başladı ama hat hemen kapandı.

İki eski arkadaş, Gino'nun dairesinde saatlerdir konuşuyorlardı. Costa önceleri çekingendi. Fakat sohbet koyulaştıkça kendine güveni arttı.

Gino onun hiç sözünü kesmeden dinledi. Dikkatle bakıp dinliyordu. Costa'nın anlattıklarına şaşırıyordu. Arkadaşı herhalde bunuyordu. Çünkü duyduklarına inanamıyordu.

Tüm gücün Lucky'nin eline geçme öyküsü ne demekti. Son kez 1977 yılında gördüğü çılgın genç kızın, sert, açık göz bir iş kadını olupta ne işler becerdiğine inanamıyordu- veya Costa onun başarılı olduğunu sanıyordu. Costa'nın anlatmasına göre eğer Lucky su üstünde yürümeyi aklına koysa başaracaktı. İftaharla Magiriano inşaatı sırasında karşılaştığı güçlükleri nasıl yendiğini - Marco'nun ölümünü - Enzio Bonnatti'nin yardımını anlatıyordu.

Gino kulaklarına inanamıyordu. «Yani bana bir yıla yakındır Magiriano'dan Tanrının belası bir kuruş kazanmadığımızı mı anlatıyorsun?»

Costa ağzında geveledi. «Açıkladım sanırım. Marco'nun ölümünden sonra Lucky Vegas'a dönmek istemedi ve Bonnatti diz-

ginleri eline aldı. Sonra yatırım işi ortaya çıktı. Şimdi sen döndükten sonra-»

«Evet iyi bildin döndüm. Vay canına, Costa. Enzio'ya başın sıkışınca yardım istemeni söylemiştim. Tüm işimizi altın bir tabağın içinde ona sunmanı söylemedim. Onun uyuşturucu ve kadın ticareti işini nasıl yürüttüğünü biliyorsun... Tanrım o gibi işlerin benim otellerime bulaştırılmasını istemiyorum.»

«Sorun değil. İstediğimiz zaman Enzio çekilecek.»

«Costa bahse girer misin? Enzio'nun çekileceğine para yatırır mısın? Kendi adamlarını tekrar bu işe sokabilir misin? Kıçını kaldırıp da işleri tekrar düzenleyip, dizginleri kendi elinde tutamadın mı? Sen ve uyanık kızım. İnanamıyorum. Peki ya Dario? Ondan hiç söz ettiğin yok.»

Costa kederle omuzlarını silkti. «İşlerle ilgilenmiyor.»

«Bu ne demek?»

Costa alnında biriken ter taneciklerini temiz beyaz bir mendile sildi.

«Sanırım Dario'nun yardıma ihtiyacı var.»

Gino «Yardım mı?» diye terslendi. «Sen neden söz ediyorsun?»

«Onun... bazı cinsel sorunları var,» diye Costa tereddütle sözlerini sürdürdü.

Gino tiz sesle güldü. «Ne problemleri? Karılarla çok mu düşüp kalkıyor ha? Kadınlarla düşüp kalkmak ne zamandan beri sorun oldu?»

Costa kıvranıyordu. Dario'nun sapıklıklarını Gino'ya anlatmak istemezdi, ama gerçeğin ortaya çıkması gerekti. «Dario - oh, o... oğlanlardan hoşlanıyor.»

«Oğlanlar mı?» Gino'nun kaşları çatıldı. Tüm yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. «OĞLANLAR MI?» Yani oğlumun o biçim olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

Costa bitkinlikle başını salladı.

«İnanamıyorum.»

«Maalesef doğru.»

Gino oturduğu koltuktan öfkeyle ayağa fırlayıp, yumruğunu avucunun içine vurarak odanın içinde dolaşmaya başladı. «Yani bana karı kılıklı bebek gibi bir oğlum olduğunu kızımın da bacaklarının arasında taş gibi hayalar sallandığını ve otelimi başkalarına kaptırdığını mı anlatmak istiyorsun. Öyle mi?»

Costa telaşla araya girdi. «Lucky hakkında öyle bir şey de-

medim. Çok mükemmel bir iş kadını - ateş gibi - bıçak gibi keskin zekası var. Gino tıpkı sana benziyor onunla iftahar etmelisin. Eğer o gayret göstermeseydi bu gün Magiriano olmazdı. İkiniz bir araya gelince sanırım-»

Gino'nun sesi bıçak gibi arkadaşının sözlerini kesti. «Dario nerede?»

Costa, Dario'nun dehşet içinde ettiği telefonu unutmuştu. Fakat şimdiye dek Sal işleri çözümlemesi gerekti. «Kentte. Nehre yakın bir dairede oturuyor. Buluşmanızı ayarlıyayım mı?»

«Hayır hiç bir şey ayarlama. Bana evin adresini ver. Onunla kendim hesaplaşacağım.»

Costa korkuyla ürperdi. Dario'nun yerinde olmak istemezdi. Fakat birisinin oğlana doğru yolu göstermesi gerekti. Dario'nun oynadığı pornografik filmi Gino duyacak olursa... Tanrıya şükür Lucky o sorunu çözümlemişti. Çok pahalıya mal olmuştu ve Costa kızı ömründe bu denli öfkeli görmemişti ama sorun çözümlenmişti. Belki Gino'ya söylemeliydi. Başka bir yerden duyacak olursa... belki başka bir zaman söylerdi. Şu anda dostu oğlunun yıldızlık mesleğini öğrenecek durumda değildi.

Gino «Peki Lucky nerede?» diye sordu.

«Onun da kendine ait bir katı var. Altmış birle Park arasında.»

«Orası - altı yıl önce satıldı. Nerede oturmaya karar verince, iki komisyoncu sana ev arayacaklar.»

Gino'nun bakışları ölüm kadar soğuktu. «Lucky East Hampton'daki evi de sattı mı?»

«Hayır.»

«Kimse elini sürmedi değil mi?»

«Hayır.» Costa, Lucky'le evin satılmaması konusunda yaptığı tartışmayı anımsadı. Kız evin satılmasını istemişti - bir kez olsun Costa ona karşı direnmişti.

Gino birdenbire «Belki orada otururum,» dedi. «Bir evde yaşamaya alıştım...»

Costa onayladı. Arkadaşının bağırmaktan vaz geçmesine sevindi. «İyi fikir. Tabii onarım yapman gerek.»

«Ne yapalım? Yarın oraya giderim - evi baştan aşağı iyice gözden geçiririm. İyi bir şoförün var mı?»

«En iyisi. Chicago'da Vittorio ailesinin yanında çalışmış. Bir yıl önce buraya geldi. Enzio onu şahsen tavsiye etti.»

«Enzio şahsen tavsiye etti öyle mi?»

«Senin döndüğüne çok sevindi.»

Gino düşünceli düşünceli boşluğa bakıyordu. «Bahse girerim sevinmiştir.»

Costa boğazını temizledi. «Sen ne zaman hazır olursan Enzio buluşmak istiyor. İki hafta veya bir ay sonra, ne zaman hazır olursan. Yerleşip ortama alışmanı bekliyor. O-»

Gino birdenbire bağırdı. «Sana ne oldu? Aklını mı yitiriyorsun? Ben döndüm. Bu andan itibaren döndüm. Yokluğumda dönen işlerden hoşlanmadım. Yarın Enzio ile buluşmak istiyorum. Lucky ve Dario ile daha sonra hesaplaşırım.» Susup öfkeyle baktı. «Döndüğümü biliyorlar mı?»

Costa bir kez daha alnını sildi. «Hayır kente döndükten sonra söylemeyi doğru buldum. Elektrik kesintisinden beri kent çığrından çıktı. Dünden beri ikisiyle de konuşmadım.»

«İyi - çok iyi. Onlara döndüğümü söyleme. İkisine de sürpriz yapmak istiyorum.»

Costa hafifçe başını salladı. Bir şeyi Lucky'den gizli tutmaya olanak yoktu.

Gino arkadaşını başından savarcasına «Çok yoruldum, iyi bir uyku çekmek istiyorum,» dedi. Costa kafese kapatılmış aslan gibi odanın içinde huzursuzca dolaşan arkadaşına telaşla baktı.

«Bonnatti ile buluşmayı ayarla. Yarın olmasını istiyorum. Mazeret dinlemem.»

«Enzio seni gördüğüne mutlu olacaktır-»

«Evet, evet göreceğiz.» Gino pencerenin yanına gidip dışarı baktı. Adeta kendi kendine «Geri dönmek çok garip» diye mırıldandı.

Costa «Önceleri öyle gelir-» diye söze başladı.

«Bok canına. Bir gün sonra kendimi hiç buralardan uzaklaşmamış gibi hissedeceğim.»

Costa bu söze inanıyordu. Onaylıyarak başını salladı. Öyleyse bu gece başka bir şey yok?»

Hayır yoktu. Duydukları bu gün için yeterliydi. Artık konuşmayı bırakıp, eyleme geçmek istiyordu. «Costa sen eve git.»

«Gideceğim. Yoruldum. Gerekirse Russo yandaki odada.»

«Evet, biliyorum. Biliyorum.»

Russo da Enzio'nun tavsiye ettiği yeni goriliydi. Eski çocukların hiç biri kalmamıştı. Kimisi ölmüş kimisi de emekli olmuşlardı. Russo eski okula mensup değildi. Yirmi yaşlarında

şık giyimli bir çocuktu. Gino uçan kuşu gözden kaçırmayan adamdan hoşlanmamıştı.

Costa'yı kapıya kadar geçirdi. «Hey bağırdığıma aldırma. Elinden gelen işin en iyisini yaptığını biliyorum.»

Costa telaşla uzaklaştı. Saat yediyi geçiyordu. Lucky ile uzun ve ciddi bir konuşma yapmak istiyordu. Babasının gerçekten döndüğünü öğrenmesi gerekti... İkisinin arasını bulmalıydı. Her ikisi de birbirlerini anlayıp, birlikte yaşamayı öğrenmeliydiler.

Gino arkadaşının uzaklaşmasını izledi. Bir püro yakıp, huzursuzca odanın içinde dolaşmaya başladı. Aptal herif neden Lucky ve Dario hakkında bildiklerini daha önce anlatmamıştı? Anlatmak için ne bekliyordu? Sonra neden beklediğini anımsadı: Kendisi öyle talimat vermişti. Beni gereksiz şeylerle rahatsız etme, sadece geri dönmemi sağla demişti. Bok canına. Bir yerde terslik olduğunu hissediyordu. Havada bazı tersliklerin kokusunu alıyordu. İçinde fiziksel bir acı vardı.

Ama neydi?

Bekleyip anlıyacaktı. Kendi kendisine daha dikkatli ve tetikte bulunmayı önerdi. Telefonu açıp bir numara istedi. Bir saat sonra yeni bir şoförle yeni bir goril temin etti. Enzio'nun şahsen tavsiye ettiği adamlara güvenmiyor değildi ama birinci kural çevrede sadık kişileri toplamaktı ; ve sadece kendisine sadık kişiler.

Sürgünde geçirdiği yıllar sezilerini körletmemişti. Kendisini ülkeden ayrıldığından daha tetikte ve sağlıklı hissediyordu. Yedi yıl eli kolu bağlı oturmak kolay değildi. Fakat İsrail'deki günleri de pek tatsız geçmemişti: Deniz kenarında güzel bir evde, köpekleri, istediği zaman kendisini ziyarete gelen kadın dostlarıyla yaşamıştı.

Sürgünde bulunduğu üçüncü yılda bir kadınla tanıştı. Genç biri değildi. Kırk yaşlarında bir kadındı. Fakat kendi yaşlı bir erkekti, genç piliçlerle nasıl başa çıkacaktı? Etrafında zıp zıp zıplıyarak sordukları aptalca sorularla ruhunu sıkıyorlardı.

Tanıştığı kadın, sarı saçlarını başının üstünde toplayan, parlak mavi gözlü çekici bir duldu. Yahudi olduğunu söyleyince Gino şaşırmıştı. Hiç Yahudiye benzemiyordu. İsrail'i kızlar baş döndürecek kadar güzeldi. Fakat onların yakıcı esmerliğinden hoşlanmıyordu. Sarışın kadınlardan hoşlanıyordu. Rosaline Glutzman da sarışındı. Aynı zamanda mükemmel bir ahçı ve

dinleyiciydi. Bir gecede on kez sevişmeyi istemiyecek kadar yaşlanan bir erkek için de yatakta harika bir kadındı. Gino'nun daveti üzerine gelip eve yerleşmiş ve erkek İsrail'den ayrılana dek kendisinden hiç bir şey istemeden birlikte yaşamışlardı.

Gino ona kendisiyle birlikte New York'a gelmesini teklif etmemişti. Kadında gelebilir miyim diye sormamıştı. İki uygar insan gibi ayrılmışlardı. Kadına iyi cins bir mink palto armağan etmiş ve olay böylece sona ermişti.

Şimdi kadını da beraberinde getirmiş olmayı diliyordu. Dario ve Lucky konusunu en rahat Rosaline ile konuşabilirdi. İki çocuğu da kendisine yabancıydılar.

Lucky. Şimdi neye benziyordu? Kendisine benziyordu ama bu benzerlik burada bitiyordu. Kederle gülümsedi. Kendisine benzemek bu kadar kötü müydü? Onu inatçı vahşi bir çocuk haliyle anımsıyordu. Her zaman Dario'dan daha akıllıydı.

Kaşlarını çattı. Oğlu o biçim miydi? herhalde yanılıyorlardı. Costa bir yerlerde birşeyleri birbirine karıştırmıştı.

Pantolonunu çıkartıp yatağa uzandı. Havalandırma aygıtı çalışmaya başladığı halde oda hâlâ hamam gibi sıcaktı.

Enzio ne boklar karıştırıyordu? Kassari ikizleriyle arasında su sızmadığı söylentisi Gino'nun kulağına gelmişti. Kassari ailesine karşı ne hisler beslediğini Enzio iyi bilirdi. Ama onun umrunda mıydı? Gino ülkeden gittiğinden beri, bir kız ve bayat bir osurukla - Costa özür dilerim ama gerçek bu - karşı karşıya kalmıştı.

Magiriano'yu tereyağdan kıl çeker gibi ele geçirmişti. Hele özellikle Marco ortadan kalkınca, Enzio Bonnatti'nin sadakatinin ve dostluğunun derecesi Vegas'daki iki otelin idaresini yine kendilerine verip vermiyeceği ile ölçülecekti. Costa bu işin çok kolay olduğunu düşünüyordu. Gino emin değildi. Sezileri başlarına büyük belalar açılacağını fısıldıyordu. Ve sezileri de kendisini asla yanıltmazlardı.

Gözlerine kapatınca, aklına yine Lucky ve Dario geldi. Ve uykuya dalıncaya dek, ipleri oynatılan kuklalar gibi gözlerinin önünde çocukları dans edip durduler.

CUMA, 15 TEMMUZ, 1977
NEW YORK
SABAH

Lucky huzursuz bir uykuya daldı. Sık sık uyanıp saate bakıyordu. Boogie'nin telefonundan sonra Costa'ya «Yarın görüşürüz, şimdi rahatsız edilmek istemiyorum,» diyerek başından savmıştı. Costa da sohbeti uzatmak istememişti. Gino'nun geri döndüğünü söylemek için zaman uygun değildi. Kızın sesinden terslik olduğunu anlamıştı.

Sabah erken kalkmıştı. Havaalanına gidip, Boogie'nin uçağını karşılamaya karar verdi. Gerilim sinirlerini bozuyordu. Kapıdan bir taksi çağırmasını istedi. Sonra taksiyle arabasının durduğu yeraltı garajına gitti. Yedek anahtarla Mercedes'in kapısını açarken, sileceklere takılmış bir not buldu. Telaşla uzanıp zarfı alıp, yırttı, düzgün el yazısıyla yazılmış notu okudu. «Sana üç gün mühlet veriyorum - sonra araba plakanı araştırıp, SENİ arayacağım - Steven.

Lucky elinde olmadan güldü. Bu mesajı bırakmak için garaja dek özel olarak gelmişti. Onu arıyacaktı... aramak istiyordu... Boogie'nin vereceği haberleri öğrendikten sonra Steven'ı arayacaktı.

Gino saat altıda kalktı. Yedide kahvaltısını bitirip Costa'ya telefon etti. «Evet?» diye sordu. «Bonnatti ile ne zaman buluşuyoruz,»

«Enzio saat birde bizi bekliyor. Brooklyn'de sık sık gittiği bir restoranda buluşacaksınız. Bahçesi çok güzel - oranın dondurmasını çok seveceğini söylüyor. Ve ayrıca-»

«Riccaddi'nin suyumu çıktı,»

Costa asabiyetle yanıtladı. «Hayır çıkmadı. Tabii eğer Riccaddi'yi istiyorsan Enzio ile konuşurum ve-

«İyi. Saat ikide Riccaddi'de. Seninle orada görüşürüz.

Dario uyanmaya çabalıyordu ama göz kapakları kurşun gibi ağırdı. Öylesine ağırdıki gözlerini açamıyordu...

Saatin çok erken olduğunu biliyordu. Sokaklarda çöplerin toplandığını ve okula giden çocukların gürültüsünü duyuyordu. Kendi evinde değildi... Nerede olduğunu bilmiyordu... Ağır ağır tekrar derin bir uykuya daldı.

Aşağı katta mutfakta Sal hafifçe Ruth'un yanağından öptü. «Ne yapacağını biliyorsun değil mi?»

Ruth başını sallayıp, giysisinin yakasını düzeltti. «Evet ne yapacağımı biliyorum.»

Sal şanslarının açık olması için parmaklarını kenetledi. «İyi haydi git yap.»

Carrie'nin Elliott'dan önce uyanması görülmüş değildi. Fakat iki gündür kocasından önce uyanıyordu. Bu kez siyah pantol bluz giyip hiç mücevher takmadı. Siyah parlak saçlarını fırçalayıp ensesinde topuz halinde topladı. Sabah saat sekizde sokağa çıkmaya hazırdı.

Elliott «Carrie bu saatte nereye gidiyorsun?» diye terslendi.

«Yeni açılan jimnastikhaneye - harika bir yer.»

«Ben bugün seyahate çıkmak istiyorum sen ise kalkmış jimnastikhaneye gidiyorsun.»

Carrie gülmeye çalıştı ama gülümsemesi dudaklarında donup kaldı. «Öğle yemeğinden önce dönerim.»

Elliott hoşnutsuzlukla homurdandı. «Son günlerde sana ne olduğunu anlıyamıyorum. Elektriklerin kesildiği günden beri-»

«Hiç bir şeyim yok. Sağlıklı ve dinç kalmak istiyorum o kadar.»

«Bahamalara yer ayırtacağım. Bu akşam yola çıkmaya hazır ol.»

Carrie uysallıkla başını salladı. Belki. Yalnız belki.

Karısı ön kapıya gidince Elliott arkasından seslendi. «Jimnastikhaneye nasıl gideceksin?»

Carrie bir an kapının önünde donup kaldı. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Sonunda «Yürüyeceğim, birkaç blok ötede,» dedi.

«Nerede?»

«Oh çok yakında,» diyerek yanıt verip evin kapısını açtı ve telaşla dışarı çıktı.

Sokağa çıkınca derin bir nefes alıp, metro istasyonuna doğru yöneldi. Sinirleri gerginlikten nerdeyse kopacaktı. Şantajcı ile buluşup bu işi kısa zamanda bitirmek istiyordu.

Steven her sabah saat altı buçukta uyanırdı. Bu rutini hiç bozmak istemezdi. Önce buz gibi soğuk suyla duş alır, yarım saat beden hareketleri yapar, sonra taze sıkılmış portakal suyuyla, kepek ekmeği, bal ve sıcak kahve içip, tüm dünyanın karşısına çıkmaya hazırlanırdı.

Bugün Enzio Bonnatti'nin karşısına çıkmaya hazırdı. Hazırladığı raporlar bugün kendilerini göstereceklerdi. İki yıldır titiz ve dikkatli çalışmasının sonunda doruğa ulaşıyordu. Fakat Steven amacına erişeceğine hem korkuyor hem de seviniyordu. Seviniyordu: çünkü Bonnatti gibi adamlar ömürlerinin sonuna dek sefil yaşamlarını parmaklıklar arkasında geçirmeyi hak etmişlerdi. Korkuyordu: çünkü her an titizlikle hazırladığı suçlamalar yıkılabilirdi.

Giyinirken kısaca kendi yaşamını düşündü. Daha çok Aileen'i düşündü. Becerikli, disiplinli ve çekici bir kızdı. Evlenmek için mükemmel bir kadındı.

Bir gece asansörde erkek gibi çılgın Lucky denilen kızla karşılaşınca - Aileen'nin kendisi için yaratılmadığını anladı. Hayatının geri kalan kısmını onunla geçirmek istemiyordu. İşte bu kadar basitti.

Derin derin içini çekti. Tüm sorun ona nasıl söyliyeceğiydi.

Enzio Bonnatti akşamdan kalma gibi uyandı. Ağzında yediği tavuğun saman gibi lezzeti kalmıştı. Başı ağrıyordu. Vücudu ağrılardan kazık kesmiş ve kendisini çok pis hissediyordu. Ama ne de olsa güzel bir gece geçirmişti. Kırmızı şarap su gibi akmış, şehvetli sarışın dişiler her istediğini yerine getirmişlerdi. Kadınlar. Hepsi fahişeydi. Onların orospu olduklarına şaşırmıyordu. Uzun zamandır bildiği bir gerçekti. Fakat her nedense -. yetmişlerde - biraz değişmişlerdi. Düzüşmekten, sevişmekten ve diğer şeylerden adeta büyük zevk duyuyorlardı. Bir zamanlar - pek pek birkaç yıl önce - sadece orospular sapıklıklar yaparlardı. Şimdi kadınların seksten hoşlandıkları belli oluyordu - gerçekten çok hoşlarına gidiyordu. Nerdeyse sevişirken

onları gözetleme zevkini yitirecekti. Gelecekte, düzenlediği eğlence partilerinde daha masum ve saf kızları toplamayı düşündü. Belki de bakireleri toplardı. Artık bakire denilen bir şey kalmış mıydı?

Gözündeki uyku maskesini kaldırıp, her sabahki öksürük krizine tutuldu. Sonra yatağının baş ucundaki düğmeye basıp, otuz beş yıldan fazla bir süredir özel gorilliğini yapan Ayı Victor'u çağırdı.

Bugün yapacak çok işleri vardı. Gino Santangelo kente dönmüştü ve bir çok işin yapılması gerekti.

Lucky, Boogie'nin uçağının piste inişine baktı. Sonra sabırsızlıkla, erkeğin gelen yolcular kapısından çıkmasını bekledi.

Hiç değişmemişti. Yine aynı eski Boogie'di - sıska, uzun saçlı - dar blucin pantolonu ve eski ordu ceketi de sırtındaydı.

Erkeğe doğru koşup içinden gelen bir dürtüyle onu kucaklayınca, Boogie utandı. Zaten Boogie öyle gösterişli duygusal hareketlerden nefret ederdi.

Kısık gözlerle etrafına bakınıp araştırdı. «Benim geleceğimden kimsenin haberi var mıydı?»

«Kimseye haber vermememi istedin - ve Boog açıkcası kimseye ne bok yiyeceğimi haber vermemi nerden çıkarıyorsun? Şimdi anlat bakalım neler oluyor?»

Erkek güçlü parmaklarıyla sıkıca Lucky'nin kolundan tuttu. «Konuya en kısa zamanda geçelim ki biraz aklını başına toplıyasın.»

«Haydi, gidelim öyleyse. Arabam dışarda. Kente giderken yolda konuşuruz.»

«Arabayı ben kullanacağım. Sana anlatacaklarımı duyunca aklını oynatacaksın. Lucky - seni aptal bir karı yerine koymuşlar.»

Tam can alıcı noktasından vurmuştu. Kızın kapkara gözleri ölümcül bir alevle parlıyordu. Sesi buz gibi keskindi. «Anlat Boog - beklemekten sıkıldım.»

Sabah gazeteleri Gino'nun Amerika'ya döndüğünü duyuruyorlardı. Yalnız baş sayfalar değil - New York Times'ın üçüncü sayfasında kısacık bir haberdi.

Gino gazeteyi okuyunca, tiksinerek elinden yere fırlattı. Lucky ve Dario'ya yapacağı sürpriz artık suya düşmüştü. Costa'ya telefon edip, öğlenden sonra çocuklarıyla buluşmayı ayarlamasını buyurdu. Çocukları. Ne komikti. Biri o biçim, diğeri ise erkek kaçırandı. Fakat onları tekrar görebileceğini düşündükce, kendi kendisine itiraf edemiyeceği kadar heyecanlanıp, seviniyordu.

Lucky ve Dario. Maria ile evliliğinden doğan çocuklar. Tatlı güzel Maria. Onu her düşündüğü an acısı hâlâ ilk günkü gibi içini yakıyordu. Kendisi ölüp karısının yanına gidene dek onun öldürülüşü hiç aklından silinmiyecekti. Yumuşak ve nazik Maria. Niçin Lucky annesine benzememişti?

Sabahı, eski tanıdık ve arkadaşlarına telefon edip dostlukları tazelemekle geçirdi. İşine yarayacak kişilere döndüğünü haber veriyordu. Onların anlattıklarını dinleyip, içine sindiriyor, söylentileri dedikoduları ve gerçekleri dinliyordu. Öğle yemeğinde Enzio ile buluşuncaya dek çok şeyler öğrendi - Enzio'nun Vegas'daki hisseleri mücadeleye girişmeden kendi isteğiyle vermiyeceğini yeterince öğrendi.

Evet, eğer mücadele etmek istiyorsa Gino savaşa hazırdı. Kendi durumunu sağlamlaştıracak adımları pekiştirdi. Eğer Enzio'nun aklı varsa savaşa girişmeden istediklerini verirdi. Çünkü Gino Santangelo'nun kaybettiği hiç görülmemişti. Her zaman kazanırdı. Bu yaşamın bir gerçeğiydi.

Bu kez kimse dönüp Carrie'ye bakmadı. Zenci mahallesinde dolaşan bir zenciydi - kim dönüp bakacaktı? Gözündeki güneş gözlükleri Henri Bendel'de yüz dolardan fazla fiyata satıldığı halde, üstüne başına hiç pahalı ziynetler takmamıştı.

Sıcak, pis kokulu ve kalabalık metro da kendisi için yeni bir deneydi. Metroya binmeyeli kaç yıl oluyordu? Kendi yaşamı ile sıradan bir insanın yaşamı arasındaki büyük farkı belirtecek kadar uzun zaman olmuştu. Kendi kendisine Carrie sen çok şanslısın dedi. Sen Amerikan Rüyasını yaşıyorsun. Paran, stilin ve pozisyonun var. Ama ne de olsa sahteydi değil mi? Yalan içinde yaşıyordu. Tüm geçmişi kocaman bir yalandı.

Saatin on ikiye gelmesine daha çok vardı. Carrie saatin öğle vaktini geçmiş olmasını diledi. Korkuyla, drugstore'den içeri

girip, salonun ucundaki tabureye oturdu ve bir kahve ısmarladı.

Tezgahın arkasındaki sıska kadın tembelce koltukaltını kaşıyarak, «Bugün yine sıcak ortalığı kavuracak tatlım,» dedi. «Muhammed Ali'nin dilinden daha sıcak olacak.» Yaptığı espiriye kendisi güldü. «O çocuğun diline bayılıyorum.»

Carrie hafifçe gülümsedi. Daha üç saat bekliyecekti.

Warris Charters Kennedy Havaalanında, Lucky Santangelo'yla karşılaşmayı yarım saat arayla kaçırdı. Los Angeles'den uçak erken kalkmıştı. Ve Warris kendisini tahmin edilmiyecek kadar iyi hissediyordu. Sabah gazetelerinde Gino Santangelo'nun Amerika'ya döndüğünü okumuştu. Zamanlama bundan daha mükemmel olamazdı.

Kendi kendisine gülümsedi. Çok uzun sürmüştü ama sonunda başarmıştı. VUR ÖLDÜR pek yakında çevrilecekti - Tabii Dario. Santangelo'ya teşekkür etmesi gerekti. Dolaylı yoldan dahi olsa Dario'nun büyük yardımı dokunduğunu Warris pek itiraf etmek istemiyordu.

Warris geçen iki yılın olaylarını düşündü. Dario. Sarışın güzel sınırsız cinsel iştahı olan Dario, senaryo için babasıyla ilişki kurmaya gelince işe yaramamıştı. Kıskanç, güvençsiz ve sapıktı. Tanrım! Warris bu vasıflara sahip birçok kadın tanımıştı. Dario - davetsiz evine yerleştikten sonra - Bay Mütehakkim olmuştu. Warris'in bu tür ilişkiye gereksinmesi yoktu. Özellikle sonunda eline hiç bir şey geçmiyecekse. Dario'nun sadece soyadı Santangelo'ydu. Para ve güç Gino ile Lucky'nin elindeydi. Warris bu gerçeği kısa zamanda öğrendi.

Dario ile birlikte yaşamanın yararı olmadığını anlayınca oğlanı işe koştu. Çocuk çalışmayı çok seviyordu. Dario Santangelo adını David Dirke çevirip, porno filmlerin baş yıldızı oldu. Sanki bu rol için doğmuştu. Tek dezavantaj Dario/David kadınların karşısında heyecanlanıp, şeyini kaldıramıyordu. Şans erkek meslekdaşlarının yüzüne gülüyordu.

Warris «Sana rol bulmak zor,» diye yakındı. «Büyük parayı Heteroseksüel filmler getiriyor.»

Dario umursamadan «Öyleyse benim için bir senaryo yaz,» dedi.

Fena fikir değildi. Warris kendisinden istenileni yerine getirdi. GEZGİNCİ KOVBOY ismi verilen film kısa zamanda por-

no çevrelerinin en aranılan filmi oldu. Beyaz perdede Robert Redforddan daha yakışıklı görünen Dario'ya, Amerika'nın bir uçtan diğer ucuna kadar her o biçim aşık oldu. Pasadena'daki köhne stüdyoya hayranlarından çuvallar dolusu mektuplar yağmaya başladı. Dario başarmıştı. O biçim filmlerin o biçim yıldızı olmuştu.

Fakat mesleği uzun sürmedi. Bir sabah erkenden Warris ve Dario'nun Mariana del Rey'de birlikte yaşadıkları eve iki adam geldi. Kapıya dayananlar karşı konacak tiplerden değillerdi. Bay Bonnatti'nin hemen kendileriyle görüşmek istediğini belirtince, her ikisi de kırıtmadan yola çıktılar. Terbiyeli iki köpek gibi adamların peşlerine takılıp, Las Vegas'a gittiler. Ve Magiriano' nun teras katındaki dairesinde ünlü Enzio Bonnatti'nin karşısına çıktılar.

Enzio sözleri ağzında gevelemedi. Dario'ya «O biçim kıçını kaldır New York'a git ve başka yere kımıldama. Eğer o biçim filmlerde senin yüzünü bir kez daha görecek olursam suratını dağıtırım anladın mı?» dedi.

Dario anladı. Veda etmeden New York'a kaçtı.

Dario gittikten sonra, Enzio, Warris'e döndü. «Sen benim kim olduğumu biliyor musun?»

Adam sukünetle «Bay Bonnatti,» dedi. «Bütün yaşamım boyunca size hayrandım.»

Enzio başını sallayıp homurdandı. «Öyleyse senin başıma bela olmıyacağından eminim.»

Warris çaresizlik içinde kollarını havaya kaldırdı. «Bay Bonnatti. Dile benden ne dilersen.»

«Sarışın ibnenin kız kardeşi ensemde boza pişiriyor. Filmi filmi istiyor - ben de senin elinden filmi alacağım. Negatifleri falan filan, eğer numara çevirmeye kalkarsan, çölde kaktüslerin dibinde yatarsın. Anladın mı?»

Warris ciddiyetle başını salladı. «Tabii zararımı vereceksiniz.»

Enzio yüksek sesle güldü. «Tabii. İyi noktaya parmak bastın. O pisliği sen mi yönettin?»

«Yazdım. Yönettim, rol dağıtımı yaptım. O pislik sizin de bildiğiniz gibi çuval dolusu para kazanıyor.»

«Evet, evet biliyorum.» Enzio düşünceyle burnunu karıştırdı. «Benim için bir senaryo yazmanı istiyorum. Şöyle bol me-

meli, kalçalı, sarışın şeyli koca kıçlı kadınlar falan filan ne dediğimi anladın mı?»

Warris anlamıştı.

«Masraflar bana ait - kaça mal olur?»

Warris usulca, «GEZGİNCİ KOVBOY'un başarısından sonra yöneteceğim filmlere para yatırmak isteyen çok kişi var,» dedi.

Enzio terslendi. «Peki ne istiyorsun? Gerek duymadığım sözlerle beni oyalamaya kalkma. Ağzındaki baklayı çıkar.»

Warris'in gözleri parladı. «Yasal bir film yapmak istiyorum - elimde VUR ÖLDÜR adında bir senaryo var. Malı okuyunca, konuya ilgi göstereceğinizden eminim...»

Bu konuşma tam dört ay önce olmuştu. Ve dört aydır Warris yaşamı boyunca bu kadar sıkı çalışmamıştı. Enzio Bonnatti, Gino Santangelo'nun yaşamı konu alan filmin çevrilmesinden çok hoşlanmıştı. Yalnız senaryonun orasında burasında ufak tefek değişiklikler yapılmasını istiyordu. Birkaç küçük değişiklik - örneğin Gino'nun dostu ve akıl hocası süper kahraman oluyor, Gino ise küçük azılı bir katil olacaktı.

Warris tüm değişiklikleri kabul etti. Bok canına Enzio Bonnatti! Bir kez film çevrilmeye başlanınca Warris kendi bildiğini okuyacaktı. On yıldır bu filmi çevirmeyi bekliyordu.

Bu arada, Bonnatti tüm yapılan hazırlıkların masraflarını karşıladı ve dört milyonluk bir bütçeyi onayladı. Warris birinci sınıf ekibi ve hiç adı sanı duyulmamış heyecanlı yetenekli oyunçuları topladı. En zor sorun baş rolü oynıyacak kadın yıldızdı. Warris kimi istediğini biliyordu. Bonnatti'nin ise kendisine göre başka düşünceleri vardı. New York seyahati para ve rol dağıtımı konularını sonuçlandırmak için yapılıyordu. On gün sonra çekime başlanılacaktı. Artık oyalanmanın anlamı yoktu.

Kendi kendisine hafifçe ıslık çalan Warris havaalanından bir taksiye atladı. Kolunun altında baş rolü vermek istediği kıza çevirtilen deneme filminin kutusu vardı. Bonnatti kızı gördükten sonra tüm tartışmalar ortadan kalkacaktı.

Ruth hızla büyük süpermarkete yürüyordu. Yolda yanından geçenlerin bakışlarına alışmıştı. Önce hayranlıkla bakarlardı çünkü - eskisen - çok güzel bir kızdı. Sonra şaşkınlık, dehşet ve utanç içinde başlarını çevirirlerdi. Yüzünün iğrenç yaralı tarafını görünce her şey biterdi.

Bir adam «Hey bebek-» diye laf atarken birdenbire sözlerini kesiverdi.

Ruth aldırmıyordu. Salak herifler ne bilirlerdi ki? Telefon kulübesinin yanında duraklayıp derin bir soluk aldı. Dario Santangelo yatağında uyuyordu. Sal büyük bir av yakaladıklarını sanıyordu. Ruth aradaki farkı bilecek kadar akıllıydı. Büyük kentte hayatta kalabilmenin birinci kuralı - kabadayılara bulaşmamaktı. Bazen Sal de çok budala oluyordu.

Bozuk para çantasından paraları çıkartıp, telefon numarasını çevirdi. «Victor» diye fısıldadı. «Ben Authie. Elimde bir şey var bana yardım etmeni istiyorum...»

Gündüz sokak aşina değildi. Fakat Carrie et pazarını buldu ve kapısının önüne dikildi. Yanından geçenleri görünce yerinde sıçrıyordu.

Gözleri endişeyle sağı solu tarıyor, yürüyenlerin davranışlarına ve yüzlerine kuşkuyla bakıyordu. Kendisine bu azabı çektiren kimdi? Eline geçirse öldürecekti. Bir tabanca daha alıp öldürecekti.

Yoldan geçen arabalara bakmadığı için, kaldırma yanaşan beyaz Eldorado'yu fark etmedi. Önce kendisine seslendiğini dahi duymadı. İkinci kez ismini seslenince aklı başına geldi ve arabaya doğru yürüdü.

İçerdeki o siyah içi görünmez camların güvencesinde oturuyordu.

Carrie «Sen kimsin?» diye fısıldadı.

Arka kapı açıldı. Telefondaki aynı ses «Arabaya bin,» diye mırıldandı. «Çabuk ol lütfen.»

Genellikle iki kelimeyi zar zor bir araya getiren Boggie tam bir saate yakın hiç susmadan konuştu.

İfadesiz yeknesak bir sesle öyküsünü anlatırken Lucky onu sözünü hiç kesmeden dinledi. Söylediği her söze inandı. Boogie kendisine asla yalan söylemezdi. Söylemesi için sebep yoktu. Adam konuştukça içinde dalga dalga öfke kabarıyordu. Kontrol edemiyeceği soğuk sert bir öfke kabarıyordu. Salak karı! Boogie kendisine bu gözle baktıklarını söylemişti - ve Boogie haklıydı. Sittirici salak karı!

Lucky'nin evine gelmişlerdi. Kız kilitli bir gözü açtı ve ses-

sizce içinden bir kutu çıkarttı. Beceriyle esrarlı bir sigara sarıp yaktı ve derin bir nefes çektikten sonra Boogie'ye uzattı. Esrar kendisini sakinleştirip, düşüncelerini keskinleştiriyor, yavaşlatıp, kıkırdıyarak yumuşamasına sebep olmuyor tam aksi etkiyi gösteriyordu. Zaten her zaman kullanma alışkanlığı yoktu. Arada sırada tüm dikkatini toplayıp, uyanık olması gerektiği vakit içerdi.

Boogie öyküsünü tamamlıyordu. Bilgiç bilgiç Lucky'nin yüzüne baktı. «Bunları sana söylemem gerekti değil mi?»

«Tabii.»

Gerinerek, uzun sıska vücudunu rahatlattı. «Ben de öyle düşündüm.»

Her ikisi de sessizce esrarlı sigarayı içip bitirirlerken, kendi düşüncelerine dalmışlardı.

«Nasıl hareket etmeye karar verdin?» diye Boogie sordu.

Lucky buz gibi sesle «Karadişi bir örümcek gibi» diye yanıtladı. «Sessizce, sinsice - ve yoluma kim çıkarsa ayağımın altında ezeceğim.»

CUMA, 15 TEMMUZ 1977
NEW YORK
ÖĞLEDEN SONRA

«Evet» - Gino sırıttı - «Enzio dostum, bahse girerim ki tekrar burada Riccaddi'de etrafımızda sadık adamlarımızla birlikte aynı masaya oturup yemek yiyeceğimizi düşünmemişsindir.»

«Gino, dostum. Gittiğinden beri her an yine birlikte olacağımız günü düşlüyordum.»

«Tabii düşünmüşsündür. Niçin düşünmiyeceksin? Birlikte büyüdük - birlikte dünyayı avucumuzun içine aldık - her zaman birbirimize saygı duyduk.» Şarap kadehini kaldırdı. «Zaman zaman aramızda anlaşmazlıklar çıktı ama bunları kolayca çözümledik. Enzio - senin ve benim şerefimize içiyorum. Birbirlerine güvenen, saygınlıklarını yitirmemiş hayatta kalmayı başarabilen iki eski savaş atı şerefine içiyorum.»

Enzio kadehini kaldırıp, Gino'nun kadehine tokuşturdu. İki erkek şaraplarını içtiler. Gino havadan sudan söz edercesine «Magiriano'dan kazandığın benim paramı nereye yatırdın söyle?» dedi.

«Ah.» Enzio kısa küt manikürlü tırnaklarını inceledi. «Sorduğuna sevindim. Birdenbire gelişin sürpriz oldu. Hazırlıklı değilim - sana kağıtları, hesapları göstermek istiyorum - senin adına fevkalade bir iş yaptım.»

Gino usulca sordu. «Nasıl fevkalade?»

«Bak bu hafta sonuna dek herşeyi hazırlarım. Sen de görürsün.»

«İyi, iyi.» Çatalını tabağındaki spagettilere takıp oynadı. «Enzio benim için yaptıklarına minnettarım.. Vegas'ın yönetimini üstlenmen, Lucky'e göz kulak olman - anladığım kadarıyla ona babalık etmişsin.»

Enzio güldü Dişleri çok kötü çürümüştü. Dişciden korktuğu için gidip onları yaptıramıyordu. «Gino, kızın gerçek bir Santangelo. Onunla gerçekten iftihar etmelisin.»

«Ediyorum, Enzio ediyorum. Fakat onun kadın olduğunu zayıf bir mahluk olduğunu da akılmızdan çıkarmıyalım. Ne yazık ki çevresindeki birçok kişi ondan yararlanmaya kalkışacak.»

Enzio'nun sağ gözü seyirmeye başladı. Yalan söyliyeceği zaman sağ gözünün titremesi kendisini ele verirdi. «Ben hayatta olduğum sürece hiç kimse Lucky'den yararlanmaya kalkamaz,» diye bağırdı.

«Tabii sen yanındayken başka dostum - çünkü sen de benim davranacağım gibi davranırsın. Ondan yararlanmaya kalkan adamı ayağının altına alıp - böcek gibi, solucan gibi ezersin. Haklı mıyım?»

Enzio yanıt vermedi. Gino'ya baktı. Gino da arkadaşının gözünün içine baktı.

Gino yavaşça «Yarın ilk adımımı atıp otellerime kendi adamlarımı yerleştiriyorum,» dedi. Parmakları yüzündeki solgun yara izini hafifçe okşadı. «Adamlarına bizimle işbirliği yapmalarını söylersin. İşleri sessizce bitirelim. Beklemenin anlamı yok - değil mi dostum? Ha?»

Carrie, Eldora'donun arka koltuğunda oturan yaşlı kadını tanımadı ama yine de otomobile bindi. Ne de olsa Harlem'e bu iş için gelmişti - kendisine şantaj yapanı bulmaya.

Arabanın havalandırma aygıtı sonuna dek açılmıştı. Koyu gri çamlar da otomobilin içine garip bir loşluk veriyordu. Şoförle aralarında perdeli bir bölme vardı.

Carrie otomobile biner binmez şoför gaza basıp, hızla köşeyi döndü. Kadının tüm vücudunu korkuyla karışık ter kapladı. Koltuklarının altında, kasıklarında avuçlarının içinde ıslaklığı hissediyordu. Sesini titretmemeyi başardı. Güçlü bir sesle «Kimsin?» diye tekrarladı. «Benden ne istiyorsun?»

Yaşlı kadın, buruk garip sesle güldü. Çok şişmandı. Sırtında çuval gibi bol beyaz bir kaftan vardı. Yüzüklerle dolu tombul parmaklarını asabiyetle dizlerine vuruyordu. Gözüne çirkin beyaz çerçeveli güneş gözlükleri takmıştı. Siyah boyalı saçlarını İspanyollar gibi tepesine toplamıştı. Dudaklarını ise iğrenç kırmızı rujla boyamıştı. Koyu esmer teni kırışmış, karaciğer bozukluğunu gösteren kahverengi lekelerle bezenmişti. Çenesinin altındaki gıdısı birkaç kat göğsüne doğru sarkıyordu.

İç bulandırıcı ağır bir parfüm kokusu arabanın içini sarmıştı. Kadın çatlak bir fısıltıyla «Beni anımsamadın mı?» diye sordu.

Carrie ümitsizlik içinde çırpınarak «Seni tanımıyorum» dedi. «Tanrı aşkına bana ne istediğini söyle. Fazla param yok, fakat-»

«Ha! Fazla parası yokmuş. Sana bakan tatlım - para içinde yüzdüğünü anlar. Para kokuyorsun.»

«Ne kadar istiyorsun?»

Kadının sesi yumuşadı. «Senin paranı istemiyorum. Bebek Steven gerçekten çok yakışıklı bir erkek olmuş.»

Carrie'nin sesinden duyduğu panik belli oluyordu. «Sen Steven hakkında ne biliyorsun?»

«Ben onu anımsıyorum - sen beni anımsamıyorsun.»

Çatlak sesi tanımaya çalışıyordu. Carrie öfkeyle anımsamaya çalıştı. Kadının konuşmasındaki aksan - aksanda bir şeyler vardı...

«Onu çok severdim - benim de bebeğimdi. Küçük Stevie alıp, beni yalnız bırakıp kaçtın.» Kadın usançla içini çekti. «Fakat Carrie seni suçlamıyorum, hiç suçlamıyorum. Kendin için en iyi yolu seçtin, önemli büyük biri oldun-»

Carrie şok geçiriyordu. Şaşkınlıkla «Suzita?» diye fısıldadı. «Suzita?»

Kadın sırıttı. «Biraz yaşlanıp, biraz şişmanladı. Senin için zaman durmuş. Ben-» omuzlarını silkti - «Bütün yaşamım boyunca çalıştım.»

Carrie ağlayacağını hissediyordu. Bu çirkin garip mahluk Suzita olamazdı - onun için erişkin erkeklerin birbirleriyle kavga edip döğüştükleri genç canlı, güzel vücutlu Suzita olamazdı. Kader gerçekten çok acımasızdı.

Suzita telaşla, «Seni buraya şantaj yapmak için çağırmadım,» dedi. «Ama sanırım sen şantaj yaptığımı düşündün.»

Carrie şaşırmıştı. Aklından milyonlarca değişik düşünceler gelip geçiyordu. «Niçin?» Bunca zaman sonra niçin? Beni nasıl buldun?»

Suzita umursamadan «Tatlım izini asla kaybetmedim,» dedi. «Yaşamını izledim - kaçtıktan birkaç yıl sonra dergilerin birinde çıkan resmini görünce seni izledim. Kendine iyi bir yaşam kurduğunu öğrenince ben de mutlu oldum. Bonnatti'nin elinden pek kimse kaçamaz, kimse pek kaçamaz...»

Bonnatti. Adamın ismi Carrie'ye acı bir takım olayları anım-

satıyordu. Kendisini masa, iskemle, bir parça et ve istediği gibi oynayacağı bir eşya gibi gören Bonnatti.

Herkese pislik gibi davranan Bonnatti Efendi.

Usulca «Suzita,» dedi. «Son günlerde senin yüzünden cehennem azabı yaşadım. Çarşamba gecesi marketin önünde bekledim. Gelmedin, Bana saldırdılar... tutuklandım... bir karabasandı. Lütfen bana şimdi ne istediğini söyle ve beni rahat bırak.»

«Evet, tabii biliyorum. Artık aramızda müşterek hiç bir bağ yok. Sen hanımefendisin - ben ise Bonnatti adına ev işleten bir orospu. Niçin benimle vakit geçireceksin?»

Carrie «Tanrı aşkına,» dedi. «İstediğini bana söyle.»

Suzita tombul parmaklarındaki yüzüklerle oynadı. «Seni uyarmak istiyorum. Hepsi bu kadar.»

«Uyarmak mı?»

«Evet. Bonnatti soruşturması hakkında.»

«Ne soruşturması?»

Suzita beyaz çerçeveli kocaman gözlüklerini çıkartıp, hayretle Carrie'nin yüzüne baktı. Kadının gözleri yuğrulmuş kahverengi kek hamurunun içindeki üzümlere benziyordu. «Oğlunun yönettiği soruşturma.»

Carrie elektrik çarpmış gibi hissetti. Oğlunun yönettiği soruşturma. Steven'ın bir şey üstünde çalıştığını biliyordu ama güvenlik açısından isimlerinden söz etmesi yasaklanmıştı. Hiç kimseye açıklamamıştı. Jerry'e bile bu konuda söz etmemişti.

Suzita «Bilmiyor musun?» dedi.

Carrie boş bakışlarla başını salladı.

Suzita «Bok canına,» diye bağırdı. «Fakat Bonnatti biliyor... ve hiç kaygılanmıyor.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Yaşamını izleyen sadece ben değildim.»

Carrie midesinin ağzına geldiğini hissetti. Kusmak istiyordu.

«Bonnatti, Steven'nin kim olduğunu biliyor. Bir çeşit öç alacak. Büyük jürinin önüne çıkınca onlara seni anlatacak. Steven'in davasının ne hale geleceğini tahmin edebiliyor musun? Senin gibi annesi olduğu için mahkeme salonunda utançdan yerin dibine geçecek. Bonnatti dört gözle bu anı bekliyor. Bir oyunun açılışı gibi iyice hazırlanıyor. Elinde sana ait deliller var - uyuşturucular, resimler, hastahane tutanakları her şey. Hatta elinde Steven'in dört yaşında tüm kızlarla birlikte çe-

kilen resmi bile var. Beyaz ipek tulumlar içinde masanın üstünde duran küçük şirin bir oğlanın resmi...

Carrie ölü gibi arka koltuğa yığıldı.

Lucky yatağının ortasına bağdaş kurmuş, gözleri kapalı, parmaklarıyla şakaklarına bastırıyordu. Enzio Bonnatti. Vaftiz babası. Akıl hocası. Tüm sırlarını açtığı sevip saydığı adam. Kalbinde Gino'nun sevgisini dolduran adam.

Enzio Bonnatti. Otların arasındaki zehirli yılan. Katil. Cani. Marco'nun katili - kendi eliyle olmasa bile buyruğu ile öldürülmüştü. Herhalde «Marco'nun işini bitirin» diye buyurmuştu. «İşlerin nasıl döndüğünü sadece o biliyor. Kızı ve Costa'yı kazıklamak kolay. Onları ürkütüp sindirmek kolay. İşleri idare edecek beyin onlarda yok.»

Ne kadar haklıydı. Herşeyi tabağın içinde kendi elleriyle sunduğu zaman kimbilir ne kadar böbürlenmişti. O ve Kassari ikizleri - annesinin katilinin oğulları.

Eğer, Boogie, kendisini uyarmasaydı hâlâ gözleri kapalı dolaşacaktı. Boogie, on gün önce limuzinine binen Chicago'lu kabadayıların konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Boogie sadece birkaç isim ve tarih duymuştu, ama Enzio Bonnatti'nin Lucky'e olan sadakatini merak edip ilgisini çekmişti. Ve böylece kendi adına küçük bir soruşturma yapmıştı.

Ve çok şeyler öğrenmişti. Hem de hiç zorluk çekmeden. Polis örgütündeki bir arkadaşı Marco cinayetinin dosyalarını incelemişti. Dosyada, katilin kimliği bilinmiyor diye yazı vardı. Sorguya çekilen bazı şüpheliler hakkında uzun polis raporu hazırlanmıştı. Kassari kardeşler sorguya çekilmişlerdi ama güçlü tanıkları vardı. Kiralık adamları sorguya çekilmişler tutuklanmışlar ve kefaletle serbest bırakılmışlardı. Daha sonra mahkemede duruşmaya çıkmadan önce adama otomobil çarpıp ölümüne sebep olmuştu. Mortimur Sauris çurçur bir kumarbazdı. Carco'nun öldürüldüğü gün kentte bile değildi. Girdiği bahislerde parayı ödememek gibi kötü bir huyu vardı. Hiç kimseyle alıp veremediği yoktu, ama birçok kişinin onda kuyruk acısı vardı.

Marco'yu doğrudan doğruya Enzio Bonnatti'den buyruk alan Kassari kardeşlerin öldürdüğü büyük bir sır değildi.

Lucky parmaklarını sıkıca şakaklarına bastırdı. Niçin olup

bitenin farkına varmamıştı? Niçin hiç bir şeyden şüphelenmemişti?

«Tanrım! Birdenbire yatağın üstünden fırlayıp kalktı. Ne yapacağını iyi biliyordu.

Riccaddi'den çıktıkları zaman Costa açıkça terliyordu. Tümyaşamı boyunca işleri barış ve sukünet içinde yönetmek istemişti. Gino'nun döndüğü andan beri sukünet geçmişte kalmıştı.

Arabaya biner binmez Gino «İğrenç orospu çocuğu» diye mırıldandı. «Sittirici pis yalancı.»

Costa huzursuzca «Ne var?» diye sordu. «Söylediğin her şeyi kabul etti. Hiç tartışmaya girmedi.»

«Costa sen bunuyor musun? Haydi ben uzaklardaydım - ve senin hiç bir şeyden haberin yok.»

«Yani bize kazık atmayı mı planlıyor?»

«Gözünü aç moruk herif. Kazıklamaktan daha fazla şeyler planlıyor. Öldürmeyi planlıyor. Biliyorum. Bunu gözlerinin içinden okudum.»

Costa gerçekten şaşırdı. «Yani Enzio, bunca yıllık dostun-»

«Sus Costa. Herkes sana güveniyor diye senin de herkese güvenmen gerekmez. Düşünmeliyim. Sukünet içinde düşünmeliyim. Etrafımdaki güvenliği iki katına çıkarmalıyım. Biliyorum öldürmeyi planlıyor.»

«Fakat Gino-»

«Ne Costa? Ne? Böyle şeyler olmaz mı sanıyorsun?»

«Ben sadece-»

«Lucky ile Dario'nun benimle buluşacakları saati ayarladın mı?»

«Onları bulmaya çalıştım.»

«Bulmaya çalışma. Onları otele getir. Eğer Enzio beni ortadan kaldırmayı planlıyorsa, sonra sıra Lucky'e gelecek. Kim bilir? Mümkün olduğu kadar kısa zamanda onları otele getirmeni istiyorum. Git onları kendi ellerinle getir.

Costa başını salladı. Ter içinde yüzüyordu.

Enzio, ses sistemi ve kurşun geçirmez kaportası Tanrının belası arabadan daha pahalıya mal olan kahverengi Pontiac arabasına bindi. Tony Bennet kasedini hırsla teype sokunca, ara-

banın içinde «I Left My Heat in San Francisco» şarkısı duyuldu. Ayı Victor'a «Zaman geldi. İşi ayarla. Ama elinize yüzünüze bulaştırmanızı istemiyorum,» dedi.

Konuşurken ağzının yanında salyalar akan Ayı Victor, «Bir fikrim var, patron,» dedi.

«Ne?»

«Neden oğlanı kullanmıyoruz? Dario denilen çocuğu. Eğer oğlan vurursa kimse sana parmağını oynatamaz. Santangelo' nun yüksek makamlarda dostları var. Eğer işe senin adın karışırsa hoşlarına gitmez. Oğlanı kullanırsak kimse bir şey diyemez.»

Enzio «Çok haklısın,» diye bağırdı. «Şimdi oğlan evde mi?»

«Bana söylediğin gibi yaptım, Patron» diye Ayı Victor alayla yanıt verdi. Aklının bir köşesine Ruth'un gereksinmelerini karışlamayı not etti. İyi kızdı. Tam zamanında harekete geçmişti. Yaşlı amcasını arayıp akıl sormuştu. Ayı Victor, Gino Santangelo'nun oğlunu ele geçirmenin yararlarını sezmişti. «Evden uzak dur. Ben çocukları yollayıp işi hallederim,» diye Ruth'a öğüt vermişti. «Bana telefon etmekle iyi yaptın.»

«Peki Sal ne olacak? Ona zarar verecekler mi?»

Ayı Victor'un dilinin ucuna kadar vereceklerse ne olur? Sen de sevici karıdan kurtulursun demek geldi ama kendisini tutmuştu. «Tabii ona zarar gelmiyecek tatlım,» diye kıza güvence vermişti. «Bu gece eve git. Herşeyi ben hallederim.»

Enzio «Eve gidince oğlanı yanıma getir,» diye kararını belirtti. Vic biliyor musun? Saldırıyı oğlanın yapması mükemmel bir yanıt olur.»

«Tam söylediğim gibi Patron.»

«Hayır benim söylediğim gibi.»

Carrie 109'cu Sokağın köşesinde Suzita'nın arabasından inip, bir taksiye binerek evine döndü. Hizmetçiyi başından savıp, Elliott'un çalışma odasına kitlendi ve camlı dolabın önüne oturup, içindeki silah kolleksiyonuna baktı. Silahlar hakkında ne biliyordu? Hemen hemen hiç bir şey. Küçüklerden birini eline alıp, doldurmasını ve kullanmasını biliyordu. Yalnız aklındaki kurban Suzita değildi. Suzita kendisini uyarmaya gelmişti - bunca yıl sonra, Carrie'nin, onu bırakıp kaçtığına göre bunca yıl sonra neden uyarmaya geldiğini de Tanrı bilirdi?

Öldürmek istediği kurban Enzio Bonnatti idi. Suzita'nın anlattıklarına göre Enzio Bonnatti, sıkı güvenlik içinde Long Island'da yaşadığı evinden cinayet ve suç örgütünü yönetiyordu.

Silahlara baktı ve gözleri 38'liğe takıldı.

Çok yavaş yerinden kalkıp, pencereye doğru yürüdü ve vazonun içinde duran dolabın anahtarını aldı.

Seçim yapmak çok kolaydı. Steven'ın mesleği mi yoksa Enzio'nun hayatı mı?

İkisinin arasında seçim çok kolaydı.

Costa telaşla Lucky'nin kapısının zilini çaldı. Bütün sabah onu telefonla aramış fakat bulamamıştı. Dario'yu da bulamamıştı. Öğle vakti her ikisini yine telefonla aramıştı. Her yana mesajlar bırakmıştı ama her ikisi de hâlâ kendisini aramamışlardı.

Şimdi Lucky'nin sokak kapısında durmuş kızı evde bulabilmek için dua ediyordu. Artık kızın gerçekle yüzleşmesinin zamanı gelmişti. Gino geri dönmüştü. Buna hiç şüphe yoktu.

Sonunda içerden gelen ayak seslerini duydu. Emniyet zinciri açılmadan kapı hafifçe aralandı. İçerden bir ses «Costa?» diye sordu.

Costa paniğe kapıldı. Hizmetçi neredeydi? Lucky'nin evindeki adam kimdi?

Kısaca «Evet,» dedi.

Kapı açılınca karşısında Boogie Patterson'u buldu.

Costa bağırarak «Senin burada ne işin var?» diye sordu.

Üstünde kısacık etekli giysiyle yatak odasından dışarı çıkan Lucky «Beni ziyarete gelmiş. Konuk kabul etmeme izin var değil mi?» diye sordu.

Costa dudaklarını kıstı, «Bütün gün telefonla seni aradım.»

«Evde yoktum - sonra telefonu fişten çektim. Evet niçin geldin?»

«Gazeteleri gördün mü?»

«Hayır. Niçin sordun?»

Costa derin bir soluk aldı. Doğrudan doğruya konuya dalarak «Baban geri döndü. Seni görmek istiyor,» dedi.

Dario'nun aklı karışmıştı. Yaşamı neden alt üst olmuştu?

Enzio'nun evinin mutfağında oturmuş, fincan, fincan koyu sıcak kahve içerken iki kabadayı da yanından ayrılmayıp kendisini gözlüyorlardı.

Usulca «Eve gitmek istiyorum,» dedi. Dördüncü kezdir aynı isteğini yineliyordu.

İsmi Russo olan kabadayılardan biri «Seni eve götüreceğiz,» dedi. «Bay Bonnatti'ye doğru dürüst teşekkür ettikten sonra seni eve götüreceğiz.»

Dario «Neler olduğunu bilmiyorum,» diye mırıldandı. Russo'nun yanında bir arabanın arka koltuğunda gözlerini açmıştı. Diğer adam da arabayı kullanıyordu. En son Sal'in kendisine verdiği hapları anımsıyordu. Ne Russo ne de diğer adam kendisine neler olup bittiğini anlatmışlardı. Sal'e ne olduğunu veya bıçakladığı çocuğun cesedinin nereye atıldığını sormaya cesaret edemiyordu.

Eve geldikleri zaman Russo «Burası Bay Bonnatti'nin malikanesi» demişti. «Seni büyük bir tehlikeden kurtardı. Onun onayını alınca seni evine götüreceğiz.» Bütün bildiği bundan ibaretti.

Kaşlarını çatıp, sıcak kahveden bir yudum daha aldı. «Telefon edebilir miyim?»

«San-»

Mutfaktan içeri üçüncü bir adam girdi. Giysileri terden ıslanmış ceketinin yakasında yağ lekeleri bulunan şişko bir adam. Sanki çok eski iki arkadaş gibi adam «Dario» diye bağırdı. «Seni son kez Vegas'da gördüm. Beni anımsadın mı?»

Dario baka kaldı. Evet. Şişko adam Warris ve kendisini Enzio Bonnatti'nin huzuruna çağıran adamdı. Enzio da «New York'a geri dön,» diye buyurunca şişko adam Dario'yu eliyle uçağa bindirmişti.

Dario öfkeyle «Bana bakın burada neler oluyor?» diye sordu.

«Bazı sorunlar var. Bay Bonnatti duyunca - senin aileden olduğunu düşündü - sana yardım etmeye karar verdi. Şimdi seni görecek.»

Enzio Bonnatti, Şam kumaşıyla kaplı bir koltuğa oturmuş yanındaki kristal kasenin içindeki şam fıstıklarını yiyordu. Sanki köpekle konuşurmuş gibi «Otur» diye çemkirdi.

Dario oturdu. Tartışmaya ne zaman girilmiyeceğini bilirdi. Enzio Bonnatti'nin görünümü iyi huylu bir büyük babaya ben-

ziyordu ama sesi, gözleri, emir verirken parmaklarının eklemlerini çatırdatması ise bambaşka bir öykü anlatıyordu.

Dario'nun yüzüne bakarken odanın içinde çıt çıkmıyordu. Sonunda «Vakit kaybetmeyi sevmem - asla da kaybetmedim. Sana öyküyü anlatacağım ve ne istediğimi söyliyeceğim.»

Dario başını salladı.

Enzio şam fıstığını sert kabuğundan çıkarıp, ağzına attı. «Birisi seni öldürmek için evine o biçim oğlan yolladı. Sen aklını kullandın. Oğlan senin işini bitirmeden sen onun defterini dürüverdin.»

Dario telaşla gözlerini kırpıştırdı. Sittirici Bonnatti'den gizli hiç bir şey yapamıyordu.

«Biliyor musun? Senin akıllı olduğunu bilmezdim.» Enzio sözlerini kesip düşündü. «Fakat en doğru hareketi yaptın.» Ağzına bir fıstık daha atıp, uzanıp bardakdaki maden suyunu içti. «Evet - hötöröf oğlanı ortadan kaldırdın, Costa Zennocotti'ye telefon ettin. Costa pisliği Sal'e temizletti. Peki ondan sonra ne oldu?»

Dario «Ben de bunu öğrenmek istiyorum,» diye mırıldandı.

Enzio dramatik sesle «Sal seni kaçırdı,» dedi. «Costa'nın sana yardıma yolladığı kişi seni kaçırıyor.»

Dario oturduğu iskemlede dikildi hevesle öne doğru iğilip dinlemeye başladı.

Enzio «Neden?» diye bağırdı. «Nedenini kendine sor?» Susup anamlı şekilde baktı, sonra kısık sesle devam etti. «Çünkü ailen seni ortadan kaldırmak istiyor. Ne demek istediğimi anladın mı? Seni ortadan kaldırıp - başlarından atmak - ve yerin dibine gömmek istiyorlar. Anladın mı çocuk? Ölmeni istiyorlar.»

Dario derin bir nefes aldı. Demek yanılmamıştı. Perdenin arkasında Lucky vardı.

Lucky babasıyla buluşmayı kabul edince Cost rahatladı. Davranışları biraz garipti, ama babasının ani gelişini duyduktan sonra bu çok doğaldı.

Costa yalvardı. «Haydi şimdi benimle birlikte otele gel. Gino seni bekliyor.»

Lucky buz gibi sesle yanıtladı. «Şimdi gelemem. Bazı yerlere telefon etmem gerek. Fakat sana söz veriyorum - daha sonra geleceğim.»

Costa telaşla saatine baktı. İki buçuğa geliyordu. Endişeyle «Oyleyse saat dörtte Pierre'de görüşürüz olur mu?» diye sordu.

«İyi. Kaygılanma geleceğim - şerefim üstüne söz veririm ki geleceğim.» Telaşla adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Zavallı çok yaşlı, yorgun ve kaygılı görünüyordu. Lucky'nin bildiklerini bilse bundan daha kötü görünürdü...

Costa telaşla ofisine döndü.

Sekreteri «Ah Bay Zennocotti, Dario Santangelo telefonda. Daha önce iki kez aradı,» dedi.

Costa telefonu kadının elinden kaptı. «Dario? Nerdesin? Sabahtan beri seni arıyorum. Herşey yolunda mı?»

«Herşey yolunda. Bir arkadaşımın evindeyim. Hey, gazetede Gino'nun döndüğünü okudum, onunla görüşmek istiyorum.»

«O da seni görmek istiyor. Saat dörtte Pierre'e gelebilir misin?»

«Tabii.» Dario birkaç saniye tereddüt etti. «Lucky de gelecek mi?»

«Evet. Babanız döndükten sonra iki kardeş artık güzel güzel geçinseniz çok iyi olur. Bana göre-»

«Daha sonra konuşuruz.» Dario telefonu kapattı.

Koltuğunda kurulmuş Enzio, Dario'nun yüzüne bakarak «Evet?» dedi.

Dario derin bir soluk aldı. «Saat dörtte Pierre'de ikisi de orada olacaklar.»

Enzio başını salladı. Usulca «Sen de yapacağını yapacaksın değil mi Dario?» dedi.

Gino oteldeki dairesinin içinde dolaşırken, düşünüyordu. Kendisinden sızdırılan paralar kadar, öfke gösterisine de gereksinmesi vardı. Kuvvet gösterisi zaruriydi. Bonnatti'nin, Gino'nun elinden bir kırıntı dahi alamıyacağını bilmesi gerekti. Tanrının belası bir kırıntı dahi alamazdı. Vegas'daki iki otel kendisine aitti - tabii Bonnatti'nin Mirage'de ufak bir hissesi vardı, ama hepsi de bu kadardı.

Maalesef Bonnatti'nin elinde bir ordu vardı - Sokak savaşı Gino'nun stili değildi. Onun stili büyük işlerdi. Gereken yerdeki kodamanlarla anlaşmak, bir ordu kabadayının yapacağından daha yararı dokunacak anahtar kişilerle iyi ilişkiler kurmaktı.

Lucky otele gelene dek, Gino yeterince yaptığı telefon görüşmelerinden büyük bir soruşturma açıldığını öğrenmişti. Bonnatti bu gün yarın jüri önüne çıkacaktı. Enzio bundan önce birçok soruşturmadan yakasını sıyırmıştı, ama bundan pek kolay kurtulacağa benzemiyordu.

Buruk buruk güldü. Eğer Bonnatti kodese tıkılırsa birçok sorun kendiliğinden çözümlenecekti. Fakat daha önce adamdan kendisine olan borcu koparması gerekti...

Lucky'i, odadan içeriye sokan Costa, bir anda gözden kaybolup yatak odasına kaçtı. Gino kızına baktı. Şaşırmıştı. Sanki aynada kendi aksine bakıyordu. Kız büyüdükçe kendisine daha çok benzemişti. Gözler aynı siyah opal havuzlar gibiydi. Kapkara saçlar. Çenesinin şekli - şehvetli dudaklar - bembeyaz parlak dişler. Tanrım, fakat kızı kendisi değildi. Siyah bir orkide kadar güzeldi.

Bir anda giderken arkada bıraktığı şımarık kızın yerinde yeller estiğini anladı. Karşısında kendisinden emin güçlü bir kadın duruyordu.

Gülümseyip kolarını açtı. «Lucky?»

Lucky şaşırdı. Bu kadar kolay mı olacağını sanıyordu? Sevgiyle kucaklaşma ve Lucky demekle iş bitecek miydi?

Babasının açık kollarını görmemezliğe gelip, buz gibi soğuk sesle «Merhaba, Gino. Hoşgeldin,» dedi. Salak. Salak. Salak. Döndüğüne sevinmediği halde neden hoş geldin diyordu?

Şaşkınlıkla kızına bakıp kollarını sallıyarak, omuzlarını silkti. «Vay, vay,» dedi. «Şuna bak nasıl da büyümüş.»

Lucky soğuk soğuk babasına baktı. «Beni on altı yaşında evlendirdiğin zaman da büyümüştüm sanırım.»

Gino yüzünü buruşturdu. «Demek evliliğin yürümedi. Ama seni başının belaya girmesinden korudu değil mi? Yavrum ölünceye dek bana karşı kin mi besliyeceksin?»

Lucky masanın üstünde duran viski şişesini görünce, o yana doğru yürüdü. Kasılarak «Bir bardak ta sana hazırlıyayım mı?» diye sordu.

Amber renkli içkiden bardağına bolca doldurup, mahsustan büyük bir yudum içti.

Gino gözlerini kızından ayıramıyordu. Sonunda «Sanırım konuşmamız gerek,» dedi.

Gözünü kırpmadan yüzüne bakan, babasının bakışlarından

çekinmiyordu. Kendisini savunurcasına «Evet, senin yokluğunda çok şeyler değişti,» dedi.

Gino usulca «Öyle mi?» diye sordu.

«Öyle.» Gözlerini babasının gözlerinin içine dikti ama uzun süre bakamadı. Pencerenin yanına gidip dışarı baktı. «İşlerin içine ben de girdim, şimdi artık ben de işlerin bir parçasıyım.»

«Duydum.»

Ateş gibi yanan siyah gözleriyle dönüp babasına baktı. «Sana şu kadarını söyliyeyim - beni asla dışarı atamazsın. Asla atamazsın.»

Asansörle yukarı çıkan Dario çatlayıp, kuruyan dudaklarını yaladı. Parmağının kenarındaki şeytan tırnağını koparıp, mantıklı düşünmeye çalıştı. Enzio Bonnatti haklıydı. Ya, kendisi veya onlar kazanacaktı. Niçin ikisinin yaşamını zehir etmelerine göz yumacaktı? Evine insanlar gönderip, kendisini öldürmeye çalışacaklardı. Çok şaşırtıcıydı doğrusu. Böyle yaşamaya nasıl devam edebilirdi? Kendisini ortadan kaldırmak için peşine kimleri taktıklarını bilmeden nasıl yaşayabilirdi. Yolda bulduğu bir oğlanın sonunda kendisine bıçak çekmiyeceğinden nasıl emin olabilirdi? Geleceğinin kendisi için neler sakladığını bilmeden nasıl yaşayabilirdi?

Enzio Bonnatti haklıydı.

Ama yine de kendi etinden canından olan insanları soğuk kanlılıkla öldürmek...

Bonnatti'ye «Niçin ben?» diye sormuştu.

Enzio'nun yanıtı ise «Çünkü kaybedecek hiç bir şeyin yok, kazanacak çok şeyin var,» olmuştu. «Hem Gino kuşkulanıyor. Benim adamlarından hiç biri onun yanına yaklaşamaz. İşi berbat edip eline yüzüne bulaştırma. Yolu yordamıyla yap. Otelden çıkınca aşağıda seni bir araba bekliyecek - Rio'ya bilet - oraya varınca bir milyon nakit para. Hemen ortadan toz ol.»

Dario «Peki nerden bileceğim?» diye söze başlamıştı.

Enzio genizden gelen sesiyle gülmüştü. «Bana güvenmiyor musun? Güvenmiyorsun. Karşına bir şans çıktı - kız kardeşine çıkan veya babanın sana tanıyacağı şanstan çok daha iyisi. Hayatında karşına bundan daha iyi bir şansın çıkmıyacağına bahse girebilirsin.»

Akşam üstü saat dörtte Steven'in tüm sinirleri gerildi. Bütün günü, soruşturmanın gevşek yanlarını sağlamlaştırıp, gerekli kağıtların gelmesini beklemekle geçirmişti. Bonnatti'yi tutukladıkları zaman orada bulunmak istiyordu. Bileklerine kelepçeleri geçirip, haklarını okuyup, karakola götürülmek üzere arabaya bindirildiği zaman adamın yüzünün alacağı şekli görmek istiyordu.

Bonnatti gibi bir adam hemen kefaletle serbest bırakılmayı istiyecekti. Steven'ın bu küçük adımı bloke edecek planları vardı.

Bobby ile birlikte ofiste oturup, fincan, fincan kahve içerek herşeyin hazır olduğu haberini vermelerini bekliyorlardı.

Bobby «Bok canına adam!» diye bağırdı. «İki yıllık çalışmanın zorlu olduğunu düşünüyordum, ama bu gün beklemekten donuma dolduracağım. Orospu çocuğunun suratının alacağı şekli görmek istiyorum.»

Steven başını salladı. «Bana mı anlatıyorsun?»

«Bir fincan kahveye ne dersin?»

Steven başını salayıp esnedi. «Bir arabanın plaka numarasından sahibinin kimliğini öğrenmek ne kadar sürer?» diye sordu.

«Beş dakika filan. O bölümde bir arkadaşım var. Kaç numara?»

Steven kağıt parçasının üstüne karaladığı Lucky'nin Mercedes arabasının numarasını söyledi.

Telefona sarılıp Bobby «Eğer hareket görmek istiyorsan sana öyle bir hareket göstereceğim ki» diye şaka yaptı.

Beş dakika sonra arabanın kayıtlı olduğu firmanı ismini öğrendiler. Bobby merakla «Kimi izliyorsun?» diye sordu.

Steven «Sadece - birisini» diye mırıldanarak, Lucky'i düşündü ve onu tekrar görmeyi gerçekten arzu etti.

«Evet, birisinin arabası Özgür Makyaj Firmasına aitmiş. Birisini daha fazla izlemek istiyorsan adresi aldım.»

«Hemen şimdi izlemek istemiyorum.»

«Birisinden Aileen'nin haberi var mı?»

«Bobby neden çeneni kapatmıyorsun. Haydi git birer fincan daha kahve getir.»

«Peki hemen patron.»

Gino ile Lucky'nin buluşması pek iyi gitmiyordu. Babasıyla barışmayı düşünemiyecek kadar öfkeliydi. Gino ise çok yumuşak ve dostça davranıyordu. Konuşmaları ilerleyip babası daha fazla hoş görülü olunca, Lucky onun kendisiyle dalga geçtiğini hissetti.

Sonunda aksi sesle «Vegas benim oraya geri döneceğim,» dedi.

«Bugün, biraz geç kaldın.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Haydi Lucky - senin gibi akıllı bir kız ne dediğimi anlamaz mı? Vegas'ı Bonnatti'ye verdin - hem de kendi ellerinle. Sen ister istemez kenara çekilip gülümsiyerek teslim edeceğini mi sanıyorsun?»

«Ben onunla nasıl başa çıkılacağını biliyorum.»

Gino kahkahalarla güldü. «Tam zamanında geri dönmüştüm. Bonnatti'nin artık dostumuz olmadığının farkında değil misin?»

Lucky'nin yanakları alev alev yandı. Gino'nun bile haberi vardı... Ağzını açıp bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapı çalındı. Lucky gidip kapıyı açtı.

Sarışın, masum bakışlı, ince uzun boylu, Dario kapının ağzında duruyordu. «Hepinize merhaba, sizleri gördüğüme sevindim,» dedi.

Carrie öğleden sonra saat ikide Hertz şirketinden bir araba kiraladı. Saat üçte Enzio Bonnatti'nin malikanesinin kapısına yakın bir yerde arabasını park etti.

Arabanın içinde oturuyordu. Çantası da yanında duruyordu. Çantanın içinde ise silah vardı. Bekliyordu. Ama ne beklediğini bilmiyordu. Yalnız eğer yeterince beklerse, oturduğu yerden birkaç metre uzakta yaşayan canavarı öldürecek cesareti bulacağını biliyordu.

Warris Charter Plaza Oteline indi. Niçin inmiyecekti? Nasıl olsa parayı Enzio Bonnatti ödüyordu.

Saunaya girdi. Masaj, manikür yaptırdı. İki kez Bonnatti'nin malikanesine telefon etti, ama iki kez Enzio ile konuşama-

dı. Saat üçü çeyrek geçe yine telefon edince Enzio kendisiyle konuştu.

Enzio'nun sonunda telefonuna yanıt vermesinden rahatlayan Warris «Elimde görmeni istediğim bir film var,» dedi. Film dünyasında hiç bir işe güven olmazdı.

Enzio «İyi,» dedi. «Görmek isterim. Çevireceğimiz film için yeni bir son düşündüm. Duyunca bayılacaksın.»

«Şimdi hemen geleyim mi?»

«Araban var mı?»

«Hayır. Kiralıyacağım.»

«Zahmet etme. Çocuklardan birini yollayıp seni aldırırım. Russo - saat altı sularında gelip seni alır. Hazır ol.»

Warris sevinçle sırıtarak telefonu kapattı.

Lucky, Dario'nun gelmesine sevinmedi. Onu kim davet etmişti? İş toplantısı olması gerekirken, aile toplantısına dönüşüyordu. Bok canına! Yapacak çok iş vardı. Şimdi aile toplantısının sırası mıydı?

Zaten artık iki kardeş birbirleriyle konuşmuyorlardı. Porno filmden ve birkaç yüz kızartıcı olaydan sonra aralarındaki ilişki sona ermişti.

Doğru söylemek gerekirse, Gino'nun dairesinde çok gergin bir hava esiyordu. Dario elinden geldiğince rahat ve sakin davranmaya çalıştığı halde koltuğunun altındaki silah kendisini çok rahatsız ediyordu. Dudaklarının üstünde ter tanecikleri belirmişti.

Gino «Ceketini çıkar,» diye israr etti. «Rahatına bak!»

Dario «Birazdan çıkaracağım,» diye yanıt verdi. Biraz sonra hepinizin beynini dağıtacağım. Ama önce kimin? Eğer önce orospu kız kardeşimi vurursam Gino ne yapar? Veya aksini yaparsam?

Ulu Tanrım! Bonnatti eline silahı tutuşturup «Git yap» demişti. Ama nasıl yapacaktı? Tanrı aşkına önce kimi vuracaktı? Önce kimi?

Lucky birdenbire «Ben gidiyorum,» dedi.

Önce onu vur. Sana en çok eziyet eden o.

Otomatikman eli silahına gitti. Rio. Bir milyon dolar. Özgürlük.

«Gino» - Costa yatak odasından dışarı çıktı - «Oda servisine bir şeyler ısmarlamamı ister misin?»

Allah kahretsin! Costa. Üçünü birden öldüremezdi. Allah kahretsin! Bonnatti, Costa'ya ne yapacağını neden söylememişti?

Her şey arap saçına dönmüştü. Yapacaktı - kuşkusuz yapacaktı - ama başka bir zaman. Yarın. Veya öbür gün. Bonnatti anlayışla karşılayacaktı. Anlaması gerekti. Rio bir iki gün bekliyebilirdi. Bir milyon dolar da oradaydı. Elini silahın üstünden çekti. Sanki biliyormuş gibi Gino garip garip yüzüne bakıyordu.

Kapıya doğru koştu «Ben gidiyorum. Bir işim vardı yapmayı unuttum.»

Şimdi üçü de ona bakıyorlardı. Avuçları ter içinde kaldı. Islak eli kapı tokmağının üstünden kaydı.

Gino «Hey» diye söze başladı. «Senin neyin var? Seninle konuşmak istiyorum. Ben-»

Kapının tokmağını yakalayıp açtı ve koşarak dışarı fırladı. Arkasından Gino'nun avaz avaza bağırdığını duyuyordu ama dönüp bakmadı. Bonnatti'nin söylediği gibi acil servis merdivenlerine koştu. Merdivenleri ikişer ikişer atlıyarak inmeye başladı. Nefesi tıkanıyordu. Koltuğunun altındaki Tanrının belası silahta koşarken kendisini rahatsız ediyordu.

Niçin kaçıyordu. Bir şey yapmamıştıki.

Bir süre sonra yavaşladı. Alt basamaklara eriştiğinde soluk alması normalleşti.

Sukünetle otelden çıkıp etrafına bakındı. Yolun karşı tarafında Russo'yu görünce başını sallıyarak her şeyin normal gittiğini belirtti.

İşareti gören Russo da anladığını belirtmek için başını salladı.

Sonra Dario'nun anlamadığı bir şey oldu. Güpe gündüz otelin önüne, Russo'nun yanına gelip kendisini karşıda duran, arabaya götürmesini bekliyordu. Birdenbire arkasından birisi Dario'ya vurdu. Sanki kemikleri kırılmıştı.

Kimin vurduğunu görmek için başını çevirip, ağzını açınca kan boşandı.

Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi gelip geçti. Yere düşmeye başladı. Etraftaki insanlar bağrışıyorlardı. Ölüyorum diye düşündü. Vuruldum. Kaldırımın üstüne düştüğü zaman ölmüştü.

Steven masasının üstüne eğilmiş yüzlerce defa kontrol ettiği kağıtları, raporları, belgeleri inceliyordu. Vakit geçirmek için yapmıyacağı şey yoktu.

Bobby ofisten içeri girdi. «Hey adam, ne işler çeviriyorsun?»

Steven başını kaldırıp baktı. «Kağıtları gözden geçiriyordum.»

«Hayır onu demek istemedim. Mercedes arabayla ne ilgin var? Kime ait olduğunu buldum.»

«Kime?»

«Lucky Santangelo ismi sana bir şeyler anımsatıyor mu?»

Steven yavaşca «Lucky... Santangelo,» dedi.

«Dün kente dönen Gino Santangelo'nun kızı, Bonnatti'nin dostu ve ortağı - onu mıhlıyacak bir şey bulamadık. Uyuşturucu ve cinayet işinde yok. Fakat birbirlerine çok yakın bağları var.» Bobby heyecanla Steven'ın masasının kenarına ilişti. «Haydi - bildiklerini bana anlat.»

Bir an odanın içini koyu bir sessizlik kapladı. Sonunda Steven «Emin misin?» diye sordu.

«Adam, Bobby De Walt bir şeyi biliyorsa biliyordur.»

Steven Lucky'i düşünüp kaşlarını çattı. Niçin kendisine söylememişti? Niçin söyliyecekti? Kendisi de kendi hakkında hiç bir bilgi vermemişti değil mi?

Fakat tabii kız kendisinin kim olduğunu biliyordu. Ağzından laf alabilmek için iyi bir oyun düzenlemişti.

Peki elektrik kesintisini de o mu ayarlamıştı? Hayal gücü aklını oynatıyordu. Karşılaşmaları tamamen rastlantıydı.

Bobby «Tilki gibi kurnaz güzel bir piliç» dedi. Dosyada resmini buldum. Bonnatti vaftiz babası. Vegas'daki Magiriano'nun açılışına karışmış. Haydi Steven - adam ne biliyorsan anlat?»

Steven belli belirsiz elini oynattı. «Hiç bir şey.»

«Hiç bir şey mi? Peki öyleyse arabayı neden izliyorsun?»

«Tanrım! Eğer Bonnatti'nin ortağı olduğunu bilseydim sana söylerdim,» diye terslendi. Tahmin edemiyeceği kadar sinirlenmişti. Nasıl olur da Gino Santangelo'nun kızıyla ilişki kurabilirdi?

Ofisin zili çaldı. Huysuzca «Evet,» dedi.

«Anneniz burada sizi görmeye gelmiş Bay Berkely. Beklediğiniz kağıtların hazırlanıp geldiğini haber verdiler.»

«Teşekkür ederim Shelia. Annemin burada ne işi varmış?»

«Bilmiyorum. İçeri göndereyim mi?»

«Evet göndersen iyi olur sanırım.» Masasının arkasından fırlayıp, parmaklarını kaldırıp Bobby'e zafer işareti yaptı. «Haydi beklediğimiz haber geldi - işe başlıyabiliriz.»

Bobby sevinçle havaya sıçradı.

Carrie odadan içeri girince, Steven çılgın gibi ona sarıldı. «Anne, sonunda çalıştığım yeri görmek için zaman ayırdığına minnettarım - fakat çok acil bir işim var. Niçin yarın tekrar uğramıyorsun? Birlikte yemeğe çıkarız.»

Kadın boğulur gibi bir sesle «Steven seninle konuşmam gerek,» dedi.

«Şimdi olmaz güzelim. Özür dilerim ama yılın en büyük bombasını patlatmak üzereyim. Çok özel biri.»

Bobby güldü. «Özel bir başarı Bayan B.»

Carrie alçak sesle «Çok önemli. Eğer bu kadar önemli olmasaydı buraya gelmezdim?» dedi.

«Daha sonra sana uğrarım,» Uzanıp ceketini aldı ve omuzuna attı.

Bobby yanına yaklaştı. «Annen pek iyi gözükmüyor,» diye fısıldadı.

Steven dönüp Carrie'ye baktı. Her zamanki gibi bakımlı ve kendinden emin hali yoktu. Hafifçe yanağından öptü. «Sonra görüşürüz. Söz veriyorum. Şimdi eve gidip biraz dinlen. Her zamanki gibi değilsin. Araban var mı?»

Carrie isteksizce başını salladı. «Evinin anahtarlarını bana ver. Seni orada beklerim,» diye mırıldandı. Vücudunun çılgın gibi titremesine engel olmaya çabalıyordu.

«Oh anladım. Elliott'la kavga ettin.»

Carrie yanıt vermedi. Ağzını açıp konuşmaya cesaret edemiyordu.

Steven elini cebine atıp anahtarını çıkardı. «Herhalde birkaç saat sonra dönerim. Sen rahatına bak,» diyerek anahtarı annesinin eline tutuşturdu. «Haydi Bobby - gidelim.»

Uzaklaşan oğlunun arkasından bakıp, belki yüzüncü kez, acaba doğrumu karar verdim diye düşünüp, merak etti. Enzio Bonnatti'nin evinin önünde arabanın içinde otururken, bol bol düşünecek vakti bulmuştu. Planı neydi? Dosdoğru ön kapıya gidip, Bonnatti'yi görmek istediğini söyledikten sonra adamı vuracak mıydı? Bu işler filmlerde böyle oluyordu, ama gerçek filmlerden biraz daha değişikti.

Birçok sorun vardı.

Enzio ile yüzbe yüz gelip tartışabilir miydi? Silahı kullanabilir miydi? Soğuk kanlılıkla gerçekten başka bir insanı öldürebilir miydi? öldürebilir miydi? Adamı öldürdükten sonra hiç kimseye gözükmeden evden kaçıp arabasına binebilir miydi?

Havalanma aygıtını söndürdüğü sıcak kiralık arabanın içinde oturup terlerken, yaptığı planın ne kadar anlamsız olduğunu anladı. Bunu anlayınca başka çıkış yolları aradı.

Tek yolu vardı.

Steven'a gidip doğruyu söyliyecekti. Ona her şeyi baştan sonuna dek anlatacaktı.

Bu kararı verince, kendisini yeniden hayata gelmiş gibi canlı hissetti. Arabayı çalıştırıp, arkasına bakmadan kente döndü.

Gerçekleri bilmek Steven'ın hakkıydı. Ve ne olursa olsun ona herşeyi anlatacaktı.

Gino öfkeyle bağırdı. «Bu çocuğun ne boku var? Ne biliyor musun? Sanki koltuğunun altından silah çekecek gibi davrandı. Costa onun hareketini fark ettin mi?»

«Hayır görmedim.»

Lucky «Ben gördüm,» dedi. «Dario ne yapsa hiç şaşmam.»

Gino heyecanla «Neler olduğunu anlıyamıyorum,» dedi. Kendi öz oğlum buraya gelirken silah taşıyor. Costa git onu geri getir. Sanırım küçük menekşeyi doğru yola çevirmenin zamanı geldi.

Lucky «Oh» dedi. «Onu doğru yola çevirmek için biraz geç kaldın sanırım. Bluğ çağımızdayken bize biraz daha ilgi gösterseydin...»

Gino öfkeyle kıza döndü. «Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?»

Lucky kızardı fakat sinmedi. «Seninle. Seninle konuşuyorum. Dario ve ben çocukken doğru dürüst aile hayatımız olmadı. İki cüzzamlı gibi Bel Air'deki o mozeleye kapandık. Kimseyle arkadaşlık etmemize izin verilmedi. Diğer çocuklar gibi sinemaya gidemedik. Alış verişe çıkacak olsak kabadayılarından biri peşimize takılırdı. Dario'nun bu gün sapık olmasına hiç şaşmamak gerek.»

Öfkeyle kızına baktı. «Kötü bir yaşam sürdün. Güzel bir evde. Paranın alabileceği en iyi şeylerle kötü bir yaşam sürdün.»

Lucky heyecanla sesini yükseltti. «Para. Para kimin um-

runda? Büyürken yanımda olmanı istedim. Benimle olmanı - beni düşünmeni istedim. Bana doğru dürüst babalık yapmanı istedim.»

Kızın sözleri Gino'ya bıçak gibi saplanıyordu. «İkiniz için de her şeyin en iyisini yaptım,» diye homurdandı. «Bildiğim en iyi şeyleri-»

Lucky zaferle bağırdı. «Evet, ama yeterli değildi.»

Dışarda polis arabalarının sirenleri çınlıyordu. Costa pencereye gidip aşağıda neler olup bittiğini görmeye çalıştı.

Gino avaz avaza ona bağırdı. «Defol git ve Dario'yu geri getir.» Costa telaşla odadan dışarı çıktı.

Lucky içini çekti. «Ben gidiyorum,» dedi. «Seninle - ikimiz anlaşamıyoruz. Ve asla anlaşamıyacağız.»

«Doğru dürüst baba olmamı istiyorsun,» diye burnundan soludu. «Peki ya sen doğru dürüst bir evlat olabildin mi? Okuldan kaçıp, her gördüğün pantolonluyla düzüşmeler. Biryerden-»

«Yapmadım» diye babasının sözünü kesti. İçinde korkunç bir öfke kabarıyordu. «Evet eğer yapmış olsam bile sana ne?»

«Sane ne? diyor. Sana ne.» Acı acı başını salladı. «Haklısın Lucky. Seninle - ikimiz aynı dalga uzunluğunda değiliz. Lütfen çıkıp git. Yedi yılda boktan bir kart bile atmadın. İşte kızım böyle biri.»

Öfkeyle babasını itham etti. «Sen de yazmadın.»

Gino kendisini çok yorgun hissediyordu. Birisi kapıyı yumrumluyordu. «Kim o?» diye çemkirdi.

«Costa. Çabuk kapıyı açın.»

Lucky çantasını aldı. Bilmediği aptalca bir sebepten dolayı ağlamak istiyordu.

Gino kapıyı açınca, Costa bembeyaz bir yüzle titriyerek içeriye girdi. «Dario vurulmuş» diye soludu. «Otelin önünde. Ölmüş.»

Gino «Ulu Tanrım,» diye bağırdı. «İsa'nın Aziz Anası.»

Lucky olduğu yerde donup kaldı.

Birdenbire Gino göğsünü tutarak koltuğa doğru sendeledi. Dudaklarının arasından boğuk bir inilti çıktı.

Lucky telaşla «Ne oldu?» diye sordu. «Ne oldu?»

Gino yine inledi. Yüzü gri bir renk almıştı. Birdenbire yetmiş yaşında göstermeye başladı.

«Sanırım... kalbim...» diye mırıldandı. «Hemen... bir... doktor... çağırın... çabuk...»

CUMA, 15 TEMMUZ, 1977
NEW YORK
AKŞAM ÜSTÜ

Enzio yatak odasındaki televizyonun elle kontrol düğmesine bastı. Öfkeyle haber bülteni veren kanalları birbiri ardına hızla aradı.

Kocaman geniş yatakta üstünde şeftali rengi dondan başka bir şey bulunmayan şeker gibi bir sarışın zıplıyarak «Tatlı ben Buluşma Oyununu» seyretmek istiyorum» dedi.

«Tanrı aşkına, kalkıp giyinsene» diye erkek homurdandı. «Memelerini yeterince gördüm. Bir ay görmesem de olur.»

Kız dudaklarını sarkıttı. «Bebeğinin memelerinden hoşlandığını sanıyordum?»

«Kalk giyin salak karı. Ta Hollywood'dan buraya herifi özellikle seni görmesi için çağırdım. Şimdi giyin ve çeneni kapa.»

Kız hâlâ somurtarak yataktan kalktı. Duvardaki aynada görünen aksini hayranlıkla seyretti. Ve banyodan içeri girdi.

Enzio kaşlarını çatıp, tekrar kanalları değiştirdi. Tanrının belası karı - yalnızca bir tek işe yarıyordu. Fakat yanında böyle bir parçayla restorandan içeri girince herkesin soluğunun kesilmesini görmek çok hoşuna gidiyordu. Bu karı da gördüklerinin en iyisiydi. Imogene. On sekiz yaşındaydı. Daha önce Ayın Kızı Dergisinde çıplak resimleri çıkıyordu. Doksan santim çapındaki fişek gibi öne uzanan sert kocaman memeleri şimdiye dek elediği en iyi maldı.

Aptal karı film yıldızı olmak istiyordu. Ve Enzio da onu film yıldızı yapacaktı. Aman ne büyük olaydı ya.

«Vic» diye öfkeyle bağırdı. «Gino ve Lucky hakkındaki sittirici haber nerede kaldı? Yani şimdiye dek haberlerde olması gerekmez miydi? Dario'yu vurdular.»

Ayı Victor yuvarlanarak odadan içeri girdi. «Anlamadım patron. Belki daha cesetleri bulmamışlardır.

«Kıçından konuşuyorsun. Oteldeler. Otelde vurulanların ce-

setleri hemen bulunur. Ya hizmetçi veya yandaki odadaki meraklı bir karı - birisi bulur.»

«Anlamadım, patron.»

«Tanrı aşkına bundan başka verecek yanıtın yok mu?» İşin görüldüğüne emin misin?»

«Oh, evet, patron. Eminim. Russo, Dario'nun kendisinden işareti almış. Tıpkı anlaştığımız gibi.»

«Russo nerede?»

«Az sonra burada olacak. O film yapımcısını getirmeye gitti. İstediğiniz gibi onu Plaza'dan alacak.»

«Peki.» Enzio'nun ilgisi yine ekrana döndü. Ciddi bakışlı sıska haber sipikeri Pierro otelinin önündeki cinayetin haberini veriyordu. Kız fena değildi - biraz sıskaydı ama. Gözlerini kısıp, kızı çırıl çıplak düşündü. «Vic bana bir iyilik yap. Telefon klübesine git. Pierre'e telefon et. Ve Gino Santangelo'nun dairesini kontrol etmelerini söyle ve hemen telefonu kapa.»

Ayı Victor başını salladı. «İyi fikir, patron.»

«Benim fikrim. Burada kafası çalışan tek ben varım.»

Ambulansın içinde babasının üstüne eğilen Lucky «Seni seviyorum baba. İyileşeceksin. Biliyorum iyileşeceksin - söz veriyorum iyileşeceksin,» dedi.

Gino konuşup yanıt veremiyordu - oksijen maskesi ağzını ve burnunu kapatıyordu - fakat siyah gözleri kızının bakışıyla karşılaştı, gözleriyle kızını bağışladığını anlattı.

Hastahaneye kadar babasının sıkı sıkı elini tutup yanından ayrılmadı. Ona söylemek istediği çok şey vardı ve geç kalmamak için sessizce dua ediyordu.

Hastahaneye gidince Gino'yu hemen acil servise aldılar. Kısa süre sonra Costa geldi. Lucky onun kızarmış gözlerinden ağladığını anladı. Erkeğin kolunu sıktı. «İyi olacak. İyileşeceğini hissediyorum.»

Bir süre sonra Gino'yu tedavi eden doktoru yakalamayı başardı. Adamın uzun at yüzü çok ciddiydi. «Babanızda çok ciddi kroner yetmezliği var.»

Doktor ağzını kapayıp nezaketle öksürdü. «Söylemek için daha çok erken. Tıbbi dilde babanızın hastalığına arterosikloroz adı verilir. Bu durumda babanızın kroner arterlerinde sertleş-

me var. Zamanla bu damarlar daralır veya pıhtıyla dolar. Pıhtı dolarsa...»

Doktor konuşmaya devam ederken Lucky çocukluk günlerindeki babasını anımsıyordu. Kendisini havalara atıp, sevgiyle kucaklayan, sevip okşayan babayı. O adama karşı içi öylesine sevgiyle doluydu ki - ve şimdi hastahanede yatıp ölümle pençeleşen adama da aynı sevgiyi duyuyordu.

Doktor sözlerine son vermek üzereydi. «İşte gördüğünüz gibi Bayan Santangelo, her iki durumda da tehlike vardır. Daralma ve pıhtılaşma düzgün bir yaşam süren çoğu hastalarda yıllarca ertelenebilir. Pıhtılaşmayı erteleyen birçok mükemmel ilaçlarımız var. Diğer sorunlar da geniş çapta ilerledi.» Umursuzca omuzlarını silkti. «Babanızın durumunda kesin bir şey söylemek çok zor. Tahribatın ne kadar ilerlediğini bilmiyoruz. Eğer geceyi çıkarabilirse durum ümitli demektir.»

Ümitli. Ümitli. Ümitli ne demekti?

Doktorun yüzüne bakıp, bütün gücüyle ondan nefret etti. Gino'nun yaşayıp yaşamaması onun umrunda mıydı?

Sıkıntıyla «Teşekkür ederim, doktor,» dedi.

«Şimdilik durumu iyi. Eğer eve gitmek isterseniz gidebilirsiniz. Değişiklik olursa size haber verebiliriz...»

Sanki eve gitmek istiyormuş gibi. Alçak sesle «Onu görebilir miyim?» diye sordu.

«Bir an için evet. Sanırım hastayı ne kadar sakin tutarsak-»

«Teşekkür ederim.»

Gino üstünde yattığı çarşaflar kadar beyaz yüzle, sert hastahane yatağında yatıyordu. Koluna serum takılmıştı. Gözleri kapalıydı.

Baş ucunda iri kemikli bir hemşire oturuyordu - Lucky odadan içeri girer girmez - «Ziyaretçi yok. Bu Bay çok hasta,» dedi.

Lucky öfkeyle «Bu adam benim babam,» diye bağırdı. «Ve doktor onu görebileceğimi söyledi. Lütfen dışarda bekler misiniz.»

Hemşire öfkeyle burun deliklerini açıp kapattı, ama hiç bir şey söylemedi. Ayağa kalkıp odadan dışarı çıktı. Davranışları tasvip etmediğini belli ediyordu.

Lucky yatağın yanında durdu. Gözlerinden akan yaşların farkında değildi ama ağlıyordu. Gino'nun elini yakalayıp fısıldadı. «Seni ne kadar sevdiğimi anlamak için böyle kötü bir şeyin başımıza gelmesine çok üzüldüm. Anlaşabiliriz - eğer iki-

miz de çabalarsak - ve çaba göstermek istiyorum. Sen benden uzaklaştığın, için ben de senden uzaklaştım. Beni istemediğin için önce ben seni istemedim. Seni seviyorum. Benim babamsın. Ve hayatımda herşeyden çok yaşamanı istiyorum.»

Gino'nun göz kapakları titreyip açıldı. «Bana bir iyilik., yap,» diye mırıldandı. «Duygularını... onlarla... başa çıkana... dek sakla.»

Gino'nun sesi çok hafif çıkıyordu ama Lucky ağzından çıkan sözleri duydu, yüzüne koskocaman bir gülümseme yayıldı. «İlgi çekmek için ne olursa olsun ha?»

«Evet... ne olursa olsun yavrum.»

Gözleri tekrar kapandı. Bir süre odanın içini sessizlik kapladı. Babasının elini sıkı sıkı tutuyordu. Sanki sevgi ve anlayış fiziksel bir güç gibi damarlarından geçip birbirlerinin avuçlarının içine aktığını hissediyordu.

Gino bir şeyler söyledi. Lucky duyabilmek için babasının üstüne iğildi. Sesi fısıltıdan farksız çıkıyordu.

«Dario...» diye mırıldandı. «Aile... şerefi... Santangelo adı.»

«Evet?» «Sen... hallet... Lucky» Zorlukla nefes alıyordu. «İkimizin de... intikamını... Bonnatti'den al... Bonn-»

Lucky «Hemşire» diye çığlık attı. «Hemşire.»

Warris Charters kılpıranga kızıl çengi süslemiş gitmeye hazır bekliyordu. Giysilerinde California şıklığı kokuyordu. Açık bej pantolon. Giorgio Armani ceket. Gucci makasonler. Optik butik renkleri. Sonunda. Sonunda. Sonunda. Herşey bir araya geliyordu.

Aynaya bakıp, parmağıyla saçının önünü düzeltti ve aşağıya Plaza Otelinin lobisine indi.

Lucky hastahaneden kararlı adımlarla çıktı. O gün daha önce yapmaya karar verdiği planı gerçekleştirecekti. O zamandan beri gelişen olaylar bunun zorunlu olduğunu kanıtlıyordu.

Dosdoğru Boogie'nin kendisini beklediği evine gitti. «Dinle, olanlara çok üzüldüm-» diye erkek söze başladı.

Lucky «Evet» dedi. «Birçok şeyi değiştirdi. Şimdilik Bonnatti ile uğraşmaya hazır değilim. Zamana gereksinmem var. Sen Vegas'a dön. Birkaç hafta içinde tekrar konuşuruz. Ve işin icabına bakacak yol buluruz.»

Boogie kızın yüzüne baka kaldı. «Ben seni fazla konuşmadan iş bitiren biri sanıyordum.»

«Ben de öyle sanıyordum. Fakat şimdi aklımı başıma toplamalıyım. Boog çok şaşkınım. Dario ile pek sevişmezdim ama o benim kardeşimdi...»

«Onu kim vurdu?» «Bulacağım.»

Boogie çaresizce ellerini açtı. «Eğer benim yapabileceğim bir şey varsa-»

Lucky alelade bir sesle «Evet var,» dedi. «Kassari kardeşlerin temizlenmesini istiyorum.» Sözlerini kesip, bir sigara yaktı. «Bana en iyi adamı bul. Sonunda yüz bin dolar var. İkizlerden her biri için elli bin dolar. Bunu ayarlıyabilir misin? Onların hemen ortadan kaldırılmalarını istiyorum.»

«Yüz bin papeli bana teslim etmeye güveniyor musun?»

«Sana hayatımı teslim etmiştim değil mi?»

Boogie sessizce başını salladı. «Ayarlıyabilirim. Peki Bonnatti ne olacak?» «Biraz beklememiz gerek.»

Boogie gider gitmez, Lucky giysilerini değiştirdi. Beyaz çok uygundu. Daha önce hiç giymediği sırtı açık şehvetli kıvrımlarla dökülen ipek jarse sırtı açık Halston elbisesini giyecekti. Yüzüne yeniden makyaj yapıp, simsiyah kıvırcık saçlarını fırçaladı. Kilitli gözden Gino'nun beş yaşında doğum günü armağanı olarak verdiği altın zincirin ucunda sallanan pırlanta ve yakutlarla süslü madalyonu çıkarttı. Madalyonun içini açıp babasıyla birlikte çekilmiş resime baktı. O zaman bile birbirlerine ne kadar benziyorlardı. Yavaşça gülümseyip, madalyonu kapattı. Boğazını sımsıkı sarıyordu. Sonra gözden babasının on altıncı doğum gününde armağan ettiği elmas küpeleri çıkardı. Las Vegas! Marco ve Gino'nun arasında otururken küpeleri ilk eline aldığı günkü gibi parlıyorlardı...

Oh, Marco. Bu gece yalnız Gino'nun intikamını değil senin de öcünü alacağım sevgilim.

Aynadaki görünümünü dikkatle inceledi. Artık hazırdı.

Imogene de hazırdı.

Sırtına daracık parlak bir pantolon geçirmişti. Enzio «Çıkar şu boku sırtından,» diye bağırdı. «Üstünden Meksika ordusu geçmiş gibisin.»

Imogone kaşlarını çattı. «Meksika'nın ordusu olduğunu bilmiyordum.»

Kızın kalçalarını kıvırarak odadan çıkışını izleyen Ayı Victor dudaklarını yaladı. Bazen patron onlarla işini bitirince...

Enzio «Anlamıyorum,» diye hırladı. «Saat yedi oldu. Sittirici haberlerde hâlâ bir şey yok. Otele telefon ettin mi?»

Ayı Victor başını salladı. «Dokuz haberlerinde muhakkak verecekler,» diye patronunu yatıştırdı.

«Verirlerse iyi olur - yoksa burdakilerin sittirici kafalarını uçururum.»

Enzio Bonnatti'nin siyah ekstra geniş Mercedes'inin arka koltuğuna kurulan Warris Charters zenginliği nasıl olduğunu düşünüyordu. Öyle birkaç milyonluk zenginlik değil gerçekten zengin olmayı düşünüyordu - sonsuz para. Ne düştü. Ve eğer VUR ÖLDÜR istediği başarıyı kazanırsa zenginlik düşten çıkıp, gerçek olacaktı.

Öne iğilip şoförle arasındaki gri renkli cama vurdu. Cam yana kayarak açıldı.

«Oraya ne zaman varacağız,» diye sordu.

Arabanın arkasına yoğun bir esrar kokusu doldu.

Siyah kostüm ve gömlek giyen sinsi gözlü şoför umursamadan «Yakında» diye yanıt verdi.

«Araba kullanırken hep cigara içer misin?» diye Warris samimiyetle sordu. Adamın bir nefes de kendisine ikram edeceğini umuyordu. Şoför aradaki camı sıkıca kapatarak yanıt verdi.

Warris tekrar lüks deri koltuğa yaslanıp, parmaklarını yanındaki film kutusuna vurdu. Pek yakında... pek yakında...

«Bunu beğendin mi tatlım?»

Enzio gözlerini kısıp, Imogene'i inceledi. Dev memelerinin üstünde düğümlediği kırmızı bir bluzla, modası geçmiş mini eteklik ve dizinin üstünde beyaz çizmeler giymişti.

«Sanırım» diye homurdandı. Gerçekten kızın neye benzediğinin önemi yoktu. Onu kullanmaya karar vermişti. Warris ne derse desin kullanacaktı. Warris birinci adam değildi. Sadece bir piyondu. Film Enzio'nun istediği şekilde çekilecekti - yoksa hiç çekilmezdi.

Ayı Victor kapının önünde belirdi. «Geldi» diye haber verdi. «Onu nereye kabul edeyim?»

Lucky spor bronz renkli Mercedes'i otomobil yarışçısı gibi

kullanıyordu. Akşam üstü trafiğinde sağa sola fırlıyarak ustalıkla ilerliyordu. Stero teypte Teddy Pendergrass'ın sesi arabanın içinde çınlıyordu. Lucky birbiri ardına sigara içiyordu. Enzio'nun evine giden yolu avucunun içi gibi biliyordu. Eğer gözlerini kapıyacak olsa, araba otomatikman kendisini oraya götürecekti. Kaç hafta sonu bu eve kaçıp sığınmıştı. Konuk yatak odasında kalmıştı. Havuzda yüzmüştü. O hafta sonu oğullarından biriyle kaç kez Enzio ile sofraya oturmuştu. Adamın asla sahip olamadığı kızı yerine geçmişti. Veya öyle olduğunu Enzio söylemişti.

Pis iğrenç yalancı. Ona güvenmişti. Kimbilir arkasından nasıl gülüp, alay etmişti.

Küçük araba çılgın hızla eve doğru ilerlerken, Lucky öfkeyle dudaklarını kıstı.

Steven ve Bobby devriye arabasında yalnızdılar. İstikametleri: Enzio'nun Long Island'daki malikanesiydi.

Bobby «Adam kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

Steven yanıtladı. «Çok iyi. Fakat onu ele geçirince daha iyi hissedeceğim.»

Enzio'nun kadife ceketinin koluna asılan Imogene «Bebeğine verecek biraz koko var mı?» diye yalvardı.

Kızın elini öfkeyle kolunun üstünden itti. «Bok canına. Aşağıdaki adamla tanışmanı istiyorum.»

«Biliyorum bebeğim. Fakat onun üstünde iyi bir etki bırakmak istiyordum. Lütfen... bebeğine biraz burun şekeri vermiyecek misin?»

Enzio yüzünü buruşturdu. Kendi neslinin içkiye düşkünlüğü gibi genç nesilde uyuşturuculara alışmıştı. «Büromda. Sadece bir nefes çekeceksin. Cam gibi gözlerle herifin karşısına çıkmanı istemiyorum.»

«Tatlım koko beni ışıl ışıl parlatıyor.»

«Gereken ışıltıyı memelerin veriyor. Haydi çabuk ol.» Sırtında altı yüz dolara mal olan kadife smokin ceket çok rahatsızdı. Cendereye girmiş gibi hissediyordu. Modaymış. İtalya'da dikilmiş. Kimin umrundaydı? Homurdanarak odadan dışarı çıktı.

Warris kütüphanede raflar dolusu kitaplara hayranlıkla bakıyordu. Doğrusu söylemek gerekirse gerçekten şaşırmıştı.

Enzio'nun etrafını böylesine derin kültür kolleksiyonu ile kuşatacağı kimin aklına gelirdi.

Ayı Victor «İçki ister misin?» diye sordu. «Enzio birazdan gelecek.»

Şişko adamın görünümünden iğrenen Warris «Buzlu beyaz şarap» dedi.

Ayı Victor'un ağzı bir karış açık kaldı. «Ha?»

«Beyaz şarap. Bir sorun mu var? Kadehin içine bir parça da buz koyun.»

«Evet ne demek istediğini anladım. Fakat şişeyi açınca gerisini kim içecek?»

Warris kulaklarına inanamıyordu. «Öyleyse votka hazırla,» diyerek alayla sözlerine ekledi. «Tabii şişe açıksa.»

Ayı Victor öfkeyle baktı.

Tam o sırada Enzio odadan içeri girdi.

Warris gülmemek için kendisini zor tuttu. İhtiyar adam, kendisini boğacak gibi dar kapitone kadife ceketin içinde çok komik duruyordu. Hemen «Bu ceketi nereden aldın?» diye sordu.

Enzio kurumla «Beğendin mi?» diye sordu.

«Senin üstünde herşey güzel durur.»

Devriye arabasının arka koltuğunda oturan Steven'nın aklı yine çalışmaya başladı. Bonnatti'nin tutuklanmasıyla işe yeniden başlıyacaklardı. Önlerinde çok zorlu günler vardı - fakat bu tür sevdiği işleri dört gözle bekliyordu.

Arada sırada düşünceleri Lucky'e kayıyordu. Onun gibi bir kızla yaşamanın neye benzeyeceğini merak ediyordu.

Onu düşünmeye son vermeliydi. Aklından çıkarmalıydı.

Lucky Santangelo. Onu bir kez daha görse ne olurdu?

Evet. İyi olmazdı. Sersem gibi düşünüyordu. En iyisi kızı unutmaktı. Siyah opal gözleri unutmak... ince vücudu... o şehvetli dudakları...

Bobby «Hey adam» diye düşüncelerini kesti «Nerdeyse geldik sayılır.»

Lucky kapıdaki nöbetçiye neşeyle el sallayıp gaza basıp bahçeden içeri girdi. Bütün çocukları tanıyor. Çocuklar da kendisini tanıyorlardı. İçinden bir ses hıyaneti yalnız Enzio'ya çok yakın olanların bildiğini söylüyordu.

Ön kapının önünde arabayı park edip yürüdü. Kapıyı iki kez sert sert çaldı. Ve Ayı Victor karşısında şaşkınlıktan çirkin ağzı bir karış açık bakıyordu. Sanki kendisinden emin değilmiş gibi «Lucky?» diye sordu.

Neşeyle «Ta kendisi» diye yanıtladı. «Niçin çok mu değiştim?»

«Oh, hayır. Seni beklemiyorduk.»

«Yakında bir partiye gidiyorum - buradan geçerken, adama hürmetlerimi sunmak istedim. Evde değil mi?»

Ayı Victor yüksek sesle yutkundu. Birisi işleri eline yüzüne bulaştırmıştı. Enzio'nun hiç hoşuna gitmiyecekti.

Lucky evden içeri girdi. «Meşgül mü?»

«Oh. Evet. Meşgül.»

«Öyle mi? Tanıdığım biri mi?»

Ayı Victor, Lucky'e baktı. Süslenip püslenmiş bir salatalık kadar soğuktu. Belki Pierre'in kapısından içeri bile adım atmamıştı. Belki Dario'nun başına gelenleri bile duymamıştı. «Ön odaya geç bekle. Enzio'ya geldiğini haber vereyim.»

«Tabii. Yalnız elini çabuk tut. Hızlı bir parti, geç kalıp, eğlenceyi kaçırmak istemiyorum.»

Biraz daha kızın yüzüne baktı. Sonra oturma odasına kadar peşinden gidip, Lucky'nin koltuğa yerleşmesini bekleyip, kapıyı kapattı.

Bulduğum kızın filmini sana gösterebilirsem...» diye Warris söze başladı. «Sadece bakmanı istiyorum.»

Enzio hoş görüyle «Tabii seyrederim,» dedi. «Fakat benim de sana gösterecek bir şeyim var. Görür görmez o boktan gözlerin yerinden fırlıyacak.»

Warris nezaketle «Fevkalade» diye mırıldandı. Enzio'nun sevgilisi için senaryoda kısa bir rol planlıyordu. «Sinema salonu olduğunu söylemiştin.»

Enzio zaferle horoz gibi kabardı. «İşte burası sinema salonu. Bu boktan kitapları görüyor musun? Şuna bak.» Bir kaç düğmeye basınca, kitap dolu raflar yana kaydı ve odanın ucunda beyaz perde ile bir film makinası ortaya çıktı.

«Harika değil mi?» diye böbürlendi.

«Yani bu kitapların hepsi sahte mi?»

«Evet... sahte. Çok akıllıca planlanmış değil mi?»

Warris başını sallayıp, film makinasına doğru yürüdü ve filmi sarmaya başladı.

Ayı Victor yuvarlanarak odadan içeri girip patronunun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Enzio yüksek sesle «Peki» dedi. Warris sen her şeyi hazırla. Bir sorun - fakat hemen döneceğim. Her şeyi ayarla.»

Enzio «Nerede» diye gürledi.

Yatak odasından sessizce içeri giren Lucky'e bakan Imogene «Oh beni korkuttun» diye bağırdı. «Sen kimsin?»

Lucky gülümsedi. Enzio'nun zevki gün geçtikçe kötüleşiyordu. Bu garip köpeği hiç görmemişti. Herhalde yeni buluşlarından biri olmalıydı.

Gülümsemeye devam ederek «Ben iyilik perisiyim,» dedi.

Imogene kıkırdadı. «Hollywood'lu yapımcıyla birlikte misin?»

«Evet. Enzio beni buraya oburcasına çektiğin tozu paylaşmaya yolladı.»

«Ne yaptığım?»

«Burnuna çektiğin tatlım. Yeterince çektin mi?»

Imogene gözlerini iri iri açtı. «Niçin geldin? Enzi sabırsızlanıyor mu?»

«Eğer o tombul kıçını hemen kaldırıp aşağıya inmezsen yukarı gelip senin icabına kendisinin bakacağını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz iyi biliriz değil mi?»

Imogene telaşla elindeki minik altın kokain kaşığını elinden bıraktı. Bonkörcesine «Geri kalanı sen kullanabilirsin,» dedi.

«Çok naziksin.»

Kız kalçalarını sallıyarak odadan dışarı çıktı. Lucky vakit kaybetmeden hemen Enzio'nun özel banyosuna girdi. Bir düzine birbirinden iğrenç traş losyonunu koyduğu dolabın kapağını açtı. Rafların birinde yatak odasında sakladığı üç silahından biri duruyordu. Uzun yıllar önce bu gerçeği bir Pazar öğle yemeğinde övünerek Lucky'e anlatmıştı. «Beni vurmaya gelen her sersem karşısında hazırlıklı bulacak» diye övünmüştü. «Ağzımı bozduğum için özür dilerim.»

Imogene «Merhaba» diye kırıttı. «Siz yapımcı mısınız?»

Warris karşısında duran kıza baktı. Onun gibi koca memeli hilkat garibesi bir kadın daha görmemişti.

«Evet» diye yanıtlıyabildi. «Ve siz?..»

«Imogene. Filiminizde baş rolü oynıyacağım.»

Enzio «Nerede?» diye gürledi.

Ayı Victor boş odaya şaşkınlıkla baktı. «Bilmiyorum patron. Onu burada bırakmıştım. Belki gitmiştir. Hızlı bir partiye gideceğini söylemişti.

Enzio kuşkuyla «Bir şeyler biliyor mu dersin?» diye sordu.

«Çok sakindi patron. Çok da şık giyinmişti. Aklında eğlenmekten başka bir düşünce yoktu.

«Emin misin?»

«Patron ben insanları tanırım. Hayatım boyunca onları inceledim.»

Zamanlama çok önemliydi. Lucky Enzio'nun silahının dolu olduğunu gördü. Sonra ağır ağır bilerek güzel Halston giysisinin önünü yırttı. Sonra telefonu açıp, en yakın polis karakolunu aradı. Çılgın gibi boğularak «Lütfen bana yardım edin - çabuk gelin - Saldırıya uğradım...» diyerek hıçkırarak adresi fısıldayıp telefonu kapattı.

Zamanlaması mükemmeldi. Biliyordu. Damarlarında oluk gibi adrenalin akıyordu.

Gino... Marco... öcünüzü alacağım. Merdivenlerin başına koşup aşağıya seslendi. «Enzio burada yukardayım.»

Enzi Ayı Victor'un yüzüne baktı. «Yukarda ne bok yiyor?»

Ayı Victor çaresizlik içinde kollarını iki yana açtı. «Bilmiyorum, Patron. Lucky'i bilirsin burayı ikinci evi gibi kullanır.»

«Üstünde bir şey taşıyor muydu?»

«Hiç yolu yok. Sırtında içine çamaşır giyilmeyen o garip giysilerden biri vardı. Elinde çantası bile yoktu. Sana söylüyorum, patron hiç bir şeyden haberi yok.»

«Hmmmmm...» Enzio kaşlarını çattı hâlâ kuşku içindeydi. «Öyleyse ne istiyor?»

«Niçin yukarı çıkıp bakmıyoruz?»

Enzio telaşla «Hayır» dedi. Adamının karşısında küçük düşmek istemiyordu. Ayı Victor'un salak küçük bir kızdan korktuğunu anlamasını istemiyordu. «Onu ben idare ederim. Sen Warris denilen adamın yanına git. Ona içki ver ve hemen döneceğimi söyle.»

«Patron ona içki verdim.»

«Öyleyse bir tane daha ver,» diye Enzio sabırsızca terslendi. «Biliyorsun içki yasağı kalktı.»

Gino Santangelo hastahanedeki yatağının içinde kımıldadı ve gözlerini açtı. Ağrı dinmişti. Göğsünün üstünde öldürecek kadar yoğun acıyla saplanan korkunç kara sancı dinmişti.

Yatağın içinde oturmaya çalıştı ama bir şey kolundan kendisini tutuyordu - Tanrının belası yeni bir icat koluna bağlanmıştı.

Hastanın kımıldadığını gören hemşire hemen ayağa fırladı. «Bay Santangelo lütfen kımıldamayın.»

«Neden?» Sesi berrak ve düzgün çıkıyordu.

Hemşire hayatında hiç böyle bir soru duymamıştı. Baktığı tüm hastaların hepsi uysal ve sessizdiler. Ukulaca «Şimdi doktoru çağıracağım,» dedi.

Ve odadan dışarı hızla çıktı.

Enzio ağır ağır merdivenlerden çıktı. Lucky hâlâ ölmemişse Gino da mı yaşıyordu? O Dario sersemi işi eline yüzüne mi bulaştırmıştı. Daha kötüsü acaba onlara söylemiş miydi?

Kız «Yatak odasındayım» diye yanıtladı. «Kız arkadaşın biraz koko çekmek için beni buraya sürükledi.

«Salak karı» diye mırıldandı. Imogene'nin iki özelliği vardı. Koca memeleri ve inanılmaz salaklığı. Yatak odasından içeri girdi.

Lucky neşeyle seslendi. «Banyodayım. Sana bir şey göstermek istiyorum.

Birdenbire durup Lucky'e baktı. Kızın elinde kendi silahı vardı. «Konuşabiliriz-» diye söze başladı.

«Bir kadının gücünü hiç bir zaman aşağı görme moruk,» dedi. «Bu sana Gino, Dario ve Marco'dan bir veda mesajı... Özellikle Marco'dan. Oh - tabi benden de.»

Tetiği çekti. Karnına saplanan ilk kurşun barsaklarını altın renkli halının üstüne döktü.

İkincisi yere düşerken ensesine saplandı.

Üçüncüyü hissetmedi.

Enzio Bonnatti'nin defteri dürülmüştü.

Lucky çok uzaklardan polis arabalarının sirenlerini duyuyordu. «Peki Marco» diye fısıldadı. «Peki bebeğim.»

Steven, Bobby ve iki tutuklama dedektifini taşıyan araba Bonnatti malikanesine yaklaşırken, dedektiflerden biri «Burda bir şeyler olmuş. Birileri bizden önce gelmiş» dedi.

Steven midesinin kurşun gibi ağırlaştığını hissetti. «Önünde iki polis arabasının üstündeki dönen ışıkları görüyordu. «Bok» diye bağırdı. İçinden bir sezi zafer anını kaçırdığını söylüyordu.

Kapıdaki nöbetçinin yerine üniformalı bir polis geçmişti. Elini kaldırıp arabayı durdurdu.

Steven heyecanla arabanın camından dışarı sarkıp kimlik kartını göstererek «Ne oluyor?» diye sordu.

Polis omuzlarını silkti. «Birisini vurmuşlar. Irzına geçildiğini avaz avaz iddia eden bir kız Bonnatti'yi vurmuş.»

Steven'ın midesindeki kurşun gibi ağırlık fazlalaştı. «Ölmüş mü?»

«Üç kurşun yersen sen ölmez misin?»

«Ulu Tanrım.»

Bobby «Amin dedi.»

Steven «Haydi eve gidelim,» diye kararını açıkladı.

Bobby «Evet» diye onayladı. Hiç olmazsa cesede bir göz atarız.»

Battaniyeye sarınmış Lucky mutfakta dedektiflerin sorularına elinden geldiğince yanıt vermeye çabalıyordu. «Bana saldırınca şaşırdım,» derken gözlerinde yaşlar parlıyordu. «Lütfen anlayın - bu adam benim için her zaman bir baba olmuştu.»

Polis anlayışla başını salladı.

«Oh... hayvan gibiydi. Giysimi yırtıp, memelerime saldırdı-» Hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

«Bayan biliyorum bu sizin için çok zor ama sonra ne oldu?»

«Silahını banyoda sakladığını biliyordum - birçok kereler bana göstermişti. Tabancayı almaya koştum. Peşimden geldi. Sonra hiç bir şey anımsamıyorum.»

«Fakat onu vurdunuz.»

«Sadece kendimi korumak için,» «Tabii.»

Steven cesede baktı. Bobby gibi incelemedi. Telaşla bakıp başını çevirdi. «Kız nerede?» diye sordu.

Polis fotoğrafçısı «Mutfakta» diye yanıtladı. «Nefes kesen bir yavru.»

Merdivenlerin dibinde, astronomik orantılı inek suratlı bir sarışın, kısık gözlü şişman bir kabadayı, dokunsalar ağlayacak-

mış gibi duran, güneş yanığı şık giyimli orta yaşlı bir adam duruyordu.

Enzio Bonnatti'nin yaşamındaki aşağı ve yukarı tabakadan örnekler.

İri yarı bir polis hepsini bir araya toplayıp, «Haydi bunları karakola götürüp ifadelerini alalım,» dedi.

Sarışın «Avukat isterim» diye tutturdu.

Kızın uygunsuz orantılarını çapkınca süzen polis «Tatlım neden avukat istiyorsun. Sen bir şey yapmadın değil mi?» dedi.

Steven mutfaktan içeri girdi. Lucky başını kaldırıp baktı. Gözleri birleşti. Bir an kız kendisine hoş geldin diyecek gibi oldu ama ağzını açıp bir şey söylemedi. Gözlerini yere indirip sustu.

Sesindeki şaşkınlığı saklamaya gerek görmeden Steven «Şüpheli bu mu?» diye sordu.

Soruşturma yapan dedektif kabaca «Ne burası Kennedy Hahavaalanı mı önüne gelen buraya dalıyor,» diye homurdandı. «Sen kimsin?»

Steven kimlik kartını çıkardı. Lucky'nin duyabileceği sesle «STEVEN Berkeley Savcılık makamından,» dedi.

Lucky erkeğin yüzüne bakıyordu ama hareketsiz siyah gözlerinden bir şey anlamak olanaksızdı.

Dedektif yakındı. «Siz çocuklar çok çabuk harekete geçiyorsunuz.»

«Bonnatti soruşturmasını yönetiyordum. Elimde tevkif belgeleriyle onu tutuklamaya gelmiştim.»

«Evet ama geç kaldın.»

«Görüyorum. Dinle, sizinle biraz konuşabilir miyim?»

Dedektif içini çekti. Masadan kalktı. İki erkek kapıya doğru yürüdüler.

Steven alçak sesle «Durum nasıl?» dedi.

Dedektif boğazını temizledi. «İhtiyar hergele kızın ırzına geçmeye kalkmış. Bana göre basit bir nefis müdafası.»

«Sadece öğrenmek istedim.» Steven bir kez daha gözlerini yere indirmiş olan Lucky'e baktı. «Öyleyse sanırım size yardım edecek durumda değilim.»

Dedektif «Yardım» diye homurdandı. «Siz çocuklar ne zamandan beri bizlere yardım eder oldunuz?» Tekrar masanın ya-

nına gelip oturdu. Ve yırtık pırtık bloknota notlar almaya başladı.

Birdenbire Steven kızın ateş gibi yanan gözlerini üstünde hissetti. Dönüp ona baktı.

Lucky usulca ağzıyla merhaba Steven, sonra yine aynı sessizlikle «Güle güle Savcı bey,» dedi.

Ona bir şeyler söylemek istiyordu - ne olursa olsun bir şeyler söylemek istiyordu. Ama söyliyemiyeceğini biliyordu.

Steven onun ne kadar ezilmiş olabileceğini düşünmeye başlarken, kız acı acı güldü ve sonra gözünü kırptı. Gerçekten cesur Lucky Santangelo göz kırpışlarından biriydi.

Allah kahretsin! Tam iki yıldır çalışmaları boşa gitmişti ve Lucky göz kırpıyordu.

Steven nerdeyse gülecekti.

Sadece nerdeyse.

SONUÇ

Enzio Bonnatti'ye görkemli cenaze töreni yapıldı. On bin dolarlık masif bronz tabut içinde toprağa verildi.

Ülkenin her yanından böyle bir adamın cenaze töreninde görülmeyi göze alan kişiler, saygılarını sunmaya geldiler. Yakın akrabaları siyahlar giymişlerdi. İki oğlu, Philadelphia'da Kassari ikizlerinin cenazesine giydikleri siyah giysileri çıkarmaya vakit bulmadan babalarının cesedinin başına koştular. Enzio açık bir tabut içinde Long Island'daki malikanede tam üç gün yattı. Baş sağlığı dilemeye gelen dostlar ,akrabalar ve iş arkadaşları tabutun önünden saygıyla geçtiler.

Kalp krizi geçiren Gino Santangelo hasta yatağından kalkıp, cenaze törenine iştirak edemedi ama kırizantemlerden yapılmış üstünde «Her adımı birlikte attığım dostum Enzio'ya» yazan kocaman bir çelenk gönderdi.

Defin törenini yürüten Peder Ameratti« Enzio Bonnatti ömrünün sonuna dek beyefendi olarak yaşamıştır,» diyerek duygusal bir konuşma yaptı.

Olaylardan allak bullak olan Steven kente dönüp, evinin serin sessizliğine sığındı.

Annesi Carrie'yi kendisini orada bekler buldu. Kadın «Steven sana anlatmak istediğim bir öykü var. Lütfen otur ve beni dinle,» dedi.

Steven annesinin anlattıklarını dinledikten sonra tüm yaşamı adeta binlerce küçük parçaya bölündüğünü hissetti. Hiç tanımadığı babasının soyuyla her zaman iftahar ediyordu.

Annesi hiç bir şeyi gizlemeden başından sonuna dek tüm gerçeği anlattı.

«Peki öyleyse benim babam kim? Babam kim?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Sana hamile kaldığım gece iki kişiyle yatmıştım. Birisiyle istiyerek, öbürü...» kadın çaresizce omuzlarını silkti. «Beni zorladı.»

Acımasızca «Yattığın adamların isimlerini biliyor musun?» diye sordu.

«Öğrenmenin yararı yok.»

«Bana onların isimlerini söyle.»

«Freddy Lester... Sosyete çocuğuydu... Onun hakkında fazla bilgim yok.»

«Beyaz mıydı?»

Carrie başını salladı.

«Ya öbürü?»

«Gino Santangelo.»

Steven'ın duyduğu şoktan kurtulması uzun sürdü. İşine boş verip, Avrupa'ya gitti ve iki yıl serseri gibi dolaştı. Bir süre sonra modellik yapan çok güzel zenci bir kızla tanıştı. Bu kız ne Zizi ne de Aileen ve ne de Lucky'di.

Lucky'i hâlâ aklından çıkartamıyordu.

Bazen onu düşünüyordu.

Carrie Elliott'dan boşandı. Parayı, ünvanı ve şıklığa dirsek çevirip Fire Island'da mütevazi bir eve yerleşti. Yeni evi Bernard'la paylaştığı yuvasına çok yakındı.

1979'da Amerika'ya geri dönen Steven gidip annesini gördü ve «Anlıyorum» dedi. Bu da yeterliydi.

Warris Charters Hollywood'a döndü. Beyaz perdede pis bir kazık daha yemişti - ama yarın başka bir gündü.

Warris bastı bacak Imogene'i yanında Hollywood'a getirip yıldız yaptı.

Kız şöhrete ulaşana dek Warris'le yaşadı. Sonra onu bırakıp, yirmi iki yaşında zenci basketbol yıldızına kaçtı.

Warris ikisini de Hollywood motelerinin birinde kıstırıp vurdu ve hapse girdi. Kendisine hayran mahkumların kralı oldu.

Sonunda Warris bir köşenin sahibi olabildi.

Costa Zennocotti emekliye ayrıldı. Miami Beach'de okyanus kenarında güzel bir kat satın alıp, Gino'nun nasihatını tuttu. Bir erkeğin sekse gereksinmesi vardı. Seksten elini eteğini çekmek, yarı ölü yaşamak demekti. Yemeklerini pişiren alçak gönüllü bir dul buldu. Ve iki haftada bir ziyaretine gittiği çok daha alçak gönüllü telefon kızlardan buldu.

Sonunda kazançlı çıkmıştı.

Lucky Santangelo düştüğü badireden incinmeden kurtuldu. Davası mahkemeye bile yansımadı. Gino «İnsanın etkili makamlarda dostlar edinmesinin avantajı» diye açıkladı.

Baba kız birbirlerinden ayrılmaz oldular. East Hampton'daki evi baştan aşağı yeniden döşeyip, yılın yarısını orada geçirmeye başladılar.

Yılın diğer yarısını da Vegas'ta geçiriyorlardı. Lucky Magiriano'daki teras dairesinde Gino ise Mirage'deki lüks apartmanında kalıyorlardı.

Luck sık sık Marco'yu ve eğer hayatta kalsaydı neler olacağını düşünüyordu.

Bazen düşünceleri Steven'a kayıyordu.

Fakat mutluydu. Gino yanındaydı. Ve ikisi birlikte tüm dünyayı avuçlarının içine alabilirlerdi.

S O N

YAZAR HAKKINDA

1969'da DÜNYA EVLİ ERKEKLERLE DOLU adlı ilk yapıtının büyük başarı kazanmasından sonra Jackie Collins dünyaca tanınmış ünlü yazarlar arasına girdi. Yapıtları otuz ayrı dile çevrildi. Yapıtlarında, kadınların cinselliğini yoğun bir şekide dile getirirken, kadın ve erkek arasındaki dolanbaçlı çelişkili ilişkileri göz kamaştırıcı bir gerçekçilikle anlatıyor. Seks hakkında eser yazan kadın romancıların başında geliyor. Londra'da doğan Jackie Collins, yaşamının büyük bir bölümünü Amerika'da geçirmiştir; böylece eserlerinde uluslararası bir lezzet bulunmaktadır.

Jackie her zaman yazar olmayı istediği halde, tiyatrocu bir aileden gelmesi kendisini kısa süre sahne hayatına itmiştir. Bir yıl süreyle İngiltere'de bir tiyatro grubuyla sahne oyunları turuna çıkmış,

sayısız film çevirmiş ve televizyon oyunlarında rol almıştır - sonunda yapıtları için paha biçilmez malzemeler topladığı Los Angeles'de yaşamaya başlamıştır.

1968 yılında kitap yazmayı denemiş ve bir yıl sonra DÜNYA EVLİ ERKEKLERLE DOLU adlı yapıtı basılmıştır. Bu yapıtın yarattığı tartışmasız ün ve büyük heyecan en çok satan kitaplar listesinde bir numaraya çıkmasına sebep olmuştur. DÜNYA EVLİ ERKEKLERLE DOLU adlı yapıt dünya ülkelerinde tam otuz iki ayrı dile çevrilmiş ve, Japonya'dan Israil ve Brezilya'ya dek hâlâ hayret ve şaşkınlık uyandırmaya devam etmektedir.

ÇİVİ adlı yapıt Jackie'nin ikinci romanıdır. Konusunu diskoteklerin uluslararası ün kazanmadığı devirlerde, kadınları kullandığını sanan - fakat gerçekte kadınlar tarafından kullanılan bir erkeğin komik ve sinik bir şekilde eleştirilmesidir.

Jackie'nin üçüncü yapıtı HOLLYWOOD HAYVANAT BAHÇESİ film dünyasının iki yüzünü ortaya seren gerçekçi bir romandır.

Sonra AŞK KATİLLERİ adlı yapıtında üç ayrı tip kadının örgütlenmiş suç ve cinayetlere karışmalarını anlatır: Kadın özgürlükleri ve Mafya karışımı bir eserdir.

Daha sonra evli kadınların yaşamlarını tarafsız şekilde inceleyen DÜNYA BOŞANMIŞ KADINLARLA DOLU adlı yapıtını yazdı. Warner Bros film şirketi bu yapıtın film haklarını satın aldı.

1978 yılında filme çekilen Çivi inanılmaz bir başarı kazanıp İngiltere'de yılın filmi seçildi ve gösterilen her yerde gişe rekorları kırdı. Filmin kazandığı büyük başarıdan cesaret alan Jackie yapıtın devamı sayılan FAHİŞE'yi kaleme aldı. Bu yapıt da filme alınmıştır.

Jackie 1979'da baş rollerini Carroll Baker ve Anthony Francisca'nın oynadığı DÜNYA EVLİ ERKEKLERLE DOLU adlı yapıtını beyaz perdeye uygulamıştır.

Daha sonra Jackie DÜNÜN KAHRAMANI adlı bir senaryo yazmıştır. Filmin konusu şöhretini yitirmiş futbol yıldızı ile çok güzel bir kadın rok yıldızı arasında geçen bir aşk öyküsüdür. Bu yapıt da 1979'da filme çekilmiş ve başrollerini Suzanne Sommer ve Ian Mc Shane paylaşmışlardır.

Jackie'nin AŞIKLAR VE KUMARBAZLAR adlı yapıtının konusu rok süper yıldızı ile yirmi yaşında güzellik yarışması birincisi/sokak kadınının Amerika'yı bir baştan diğer başa sürükliyen serüvenlerini dile getirmektedir. Halen uluslararası en çok satan kitaplar listesinde yer alan yapıt kritiklerce, erotik sahnelerin yer aldığı eylem dolu gerilim içinde sürüklenen konusu her okuyucuyu doyuracak denilmektedir.

Jackie Collins yaşamını Londra ve Los Angeles arasında bölüştürmektedir. Londra'da kocasının Tramp adlı diskoteğine gelenleri incelemektedir. Los Angeles'de ise Beverly Hills'e yerleşen kişileri inceleyip, üzerinde çalışmakta bulunduğu HOLLYWOOD KADINLARI adlı yeni yapıtına malzeme toplamaktadır.

Kurtulanlar

Jackie Collins

